

Giới thiệu Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Xuyên sách.

Editor: Kỳ Kỳ

Bìa: Góc nhỏ của Dạ Tước

Văn án:

Niệm Niệm đã là tiến sĩ, tốt nghiệp trường Harvard cực kì nổi tiếng, không ngờ dừng một phát lại xuyên thư.

Vốn dĩ cô đã gât bỏ đầu lòng vì công sức thi lên tiến sĩ của mình đành phải bỏ phí, chấp nhận bắt đầu một cuộc đời mới, trở thành đại tiểu thư nhà giàu, không ngờ mọi thứ không như cô nghĩ.

Vốn là tiểu thư hào môn, nhưng sự thật là lại vị mỹ nhân "ngu xuẩn".

Cha mẹ thất vọng, đồng học coi khinh, nam chủ cũng..

Giang Dữ thanh quý, làn da trắng nõn, khí chất lãnh đạm, không dính khói lửa phàm tục, cũng không để ý tới bất luận nữ nhân nào.

Nhưng cái đại tiểu thư ngu ngốc này còn đối với Giang Dữ có tình mặt dày mày dạn đồn đảo truy đuổi..

Trở thành trò cười.

Mà trong nhà còn có một dưỡng nữ, xuất thân tầng dưới chót, lại thuần khiết thiện lương, có ước mơ lại dốc lòng, người nhà và đồng học đều thích.

Niệm Niệm kinh thường khi nghe thấy người hầu trong nhà đối dưỡng nữ nói --

"Tuy rằng có hôn ước, nhưng đại tiểu thư ngu xuẩn như thế, Giang Dữ làm sao có thể thích."

"Đúng vậy, so với vị đại tiểu thư kia, người thiện lương thông minh, không chừng Giang Dữ càng muốn cưới người hơn."

"Mau xem, Giang Dữ đang nhìn tiểu thư này!"

Dưỡng nữ ngượng ngùng đảo mắt liếc nhìn một cái, Giang Dữ đích xác đang nhìn hướng của cô ta.

Tầm mắt Giang Dữ khẽ đảo, xoát Ôn Niệm Niệm đang dốc đầu ăn ở phía sau Ôn Khả Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Giữa giờ trưa, tại nhà ăn của Đức Tân trung học vô cùng rộn ràng, học sinh nhốn nháo, chen kín phòng.

Học sinh ngồi đầy bàn ghế phía trước, không chớp mắt nhìn chăm chăm TV LCD trên tường.

TV đang phát sóng trực tiếp cả nước trận chung kết Toán học tri thức.

Vài tên của học sinh sơ trung đến từ khắp nơi trên cả nước có chỉ số thông minh siêu quần, như hỏa như đồ dành ngôi vị cuối cùng.

Cuộc thi đấu đã đến giai đoạn gay cấn, chỉ còn một nam một nữ tranh đoạt danh quán quân.

Trên màn ảnh, nữ sinh tóc mái bằng ngoan ngoãn, trong tay cầm bút chì, vùi đầu vào bản nháp giấy khăn trương tính toán.

"Ôn Khả Nhi, cố lên nha!"

"Không để thua cậu ta!"

"Sắp thắng rồi! Cậu có thể là được!"

.....

Các bạn học đều vì nữ sinh kia đổ mồ hôi.

Thân thể Ôn Khả Nhi nhịn không được mà run rẩy, vài giây cuối cùng bút chì trong tay nặng nề gãy.

Vẫn không thể làm ra đề toán phức tạp cuối cùng kia, thua thi đấu.

Nhà ăn một mảnh tiếc hận tiếng động --

"Cái gì vậy, không phải đứng thứ nhất sao, chỉ thiếu chút nữa."

"Á quân cả nước cũng đủ ngưu bức rồi."

"Thật không dám dấu diếm, lão tử đề làm còn xem không hiểu."

.....

Lực chú ý của các bạn học đều bị Ôn Khả Nhi trên TV hấp dẫn.

Rất ít người chú ý tới bàn xếp cuối nhà ăn, Ôn Niệm Niệm cầm một cái bút, câu được câu không mà viết.

Vài phút sau, cô tùy tay cầm một tờ poster giấy thiếu một góc ở bên cạnh, trên mặt trái viết xuống một chuỗi công thức tính toán.

Đề mục trận chung kết kia nói phức tạp, cô một giây liền giải ra đáp án chính xác.

Tự hỏi thời gian, thậm chí chỉ bằng lúc Ôn Khả Nhi lau mồ hôi trong TV.

Cuối cùng là lễ trao giải, Ôn Khả Nhi nhận lấy giải Á quân, đứng ở trên bục, tươi cười oanh mặt.

Ôn Niệm Niệm tùy ý ném poster giấy, xách theo nửa hộp khoai tây còn thừa, xoay người ra khỏi nhà ăn.

Thẳng đến khi nàng rời đi thật lâu, nam sinh mang mắt kính đen ngồi bên cạnh mới nuốt canh ngọt trong miệng xuống.

Toàn bộ quá trình hắn đều thấy Ôn Niệm Niệm một bên ăn khoai tây, một bên thoải mái tính ra áp lực đề kia!

Hắn buông mì sợi, chạy nhanh ra nhặt poster giấy bị Ôn Niệm Niệm nắm tròn vo ném trên bàn.

Tất cả các bước tính, trật tự rõ ràng.

Hắn đỡ đỡ mắt kính, lấy giấy ra tính toán một lần.

Mười câu thì tám, chín câu Ôn Niệm Niệm viết đáp án chính xác!

Nam sinh đeo kính nhìn bước tính dày đặc phía trên poster, trừng lớn hai mắt, khó có thể tin phía bóng dáng Ôn Niệm Niệm..

Người đội sổ hàng năm, đại tiểu thư ngu ngốc, cô ấy... sao có thể làm ra loại đề mục khó khăn này?

**

Thật ra Niệm Niệm không phải đại tiểu thư Ôn gia Ôn Niệm Niệm.

Cô là tiến sĩ sinh của đại học Harvard, khoa lượng tử vật lý, trong quá trình làm thực nghiệm phát sinh sự việc ngoài ý muốn, tình lại phát hiện chính mình xuyên vào một quyển tiểu thuyết Trung loại ngôn tình hào môn vườn trường.

Trong sách nguyên chủ cũng kêu Ôn Niệm Niệm, là một vị đại tiểu thư hào môn trăm ngàn sủng ái.

Mà ngoài ý muốn chính là, cô cùng nguyên chủ Ôn Niệm Niệm trừ bỏ dung mạo không giống nhau, cha mẹ cùng hoàn cảnh chung quanh, đều tương đồng.

Nữ chủ Ôn Niệm Niệm trong sách giống như là một thế giới song song với cô.

Chẳng qua hai người từ nhỏ hoàn toàn bất đồng.

Ở thế giới cũ cô là thiên tài trong thiên tài, mà hiện tại ở chỗ này lại là phế sài chính hiệu.

Ôn gia đối với đứa con nhỏ này kỳ thác cùng kỳ vọng cao, hy vọng nàng đủ năng lực kế thừa gia nghiệp, lại không nghĩ rằng, vị đại tiểu thư này trí lực phát dục so bạn cùng tuổi tương đối chậm chạp.

Sau Ôn cha mẹ mang Ôn Niệm Niệm đi đã làm thí nghiệm trí lực.

Kết quả, không đạt tiêu chuẩn.

Cái này làm cho Ôn gia cha mẹ vô cùng thất vọng.

Đúng lúc này, tập đoàn Ôn thị hưởng ứng kêu gọi, bắt đầu làm từ thiện công ích, giúp đỡ hương huyện nghèo khó.

Ôn gia làm gương tốt, cũng vẫn luôn giúp đỡ học sinh nông thôn.

Dưỡng nữ Ôn Khả Nhi, chính là người đầu tiên Ôn gia giúp.

Kỳ thật Ôn Khả Nhi nguyên danh không gọi Ôn Khả Nhi, mà kêu Chúc Ly Cầm.

Ôn gia vẫn luôn giúp đỡ Chúc Ly Cầm học tới tiểu học năm lớp 6.

Sau lại nhận lời Chúc ba mẹ đưa ra, nói điều kiện dạy học ở sơ trung nông thôn kém, hy vọng Chúc Ly Cầm vào trong thành học sơ trung, Ôn cha mẹ tâm địa thiện lương, liền đồng ý thỉnh cầu này.

Về sau Chúc cha mẹ trực tiếp đưa Chúc Ly Cầm đi sửa lại tên, sửa thành họ Ôn.

Hơn nữa hy vọng Chúc Ly Cầm có thể trở thành dưỡng nữ trên danh nghĩa của Ôn gia, tương lai hiếu thuận bọn họ, dưỡng lão tổng chung*.

(P/s: Đưa người chết tới nơi chôn cất.)

Tập đoàn Ôn thị tài phú ngập trời, nói dưỡng lão tổng chung nói ra thật đáng chê cười, nhưng mà Ôn cha mẹ lúc ấy cũng thích nha đầu Chúc Ly Cầm này, cảm thấy thành tích học tập của cô ta không tồi, nỗ lực lại tiến tới, nguyện ý giúp, cho nên thu nhận.

Bởi vậy, thời điểm học sơ trung, Chúc Ly Cầm liền dọn vào Ôn gia, cho chính mình cái tên Ôn Khả Nhi.

Ôn Khả Nhi tranh đua, phương diện học tập có thiên phú đồng thời cũng thực chăm chỉ.

Sau khi tiến vào trung học Đức Tân không mấy tháng, liền đứng đầu trường, hơn nữa thường xuyên tham gia thi đua đoạt giải.

Cùng với Ôn Niệm Niệm vụng về hoàn toàn bất đồng, Ôn Khả Nhi không chỉ am hiểu biểu đạt tình cảm, hơn nữa thành tích ưu tú, vô luận là ở trong trường học, hay là ở nhà, hào quang bắn ra bốn phía.

Ở trong mắt Ôn cha mẹ, quả thực chính là "Con nhà người ta", hơn nữa đối với cha mẹ một ngụm ngọt lại một ngụm ngọt--

"Cha công tác vất vả, mau ngồi xuống, con xoa bóp chân cho người."

"Mẹ, con cho người trà táo đỏ*, là đặc sản quê nhà của con, mỷ dụng dưỡng nhan."

(P/s: Trà táo đỏ là loại trà được làm từ quả táo tàu hay còn gọi là hồng táo khô. Quả hồng táo lúc tươi có hình dạng như quả táo bình thường nhưng có kích thước nhỏ. Táo tàu là vị thuốc được sử dụng trong Đông Y từ hàng nghìn năm nay. Uống trà táo đỏ thường xuyên sẽ giúp bổ sung khí huyết, lợi tim phổi, cải thiện giấc ngủ và làm đẹp da.)

Bởi vì Ôn Khả Nhi đến, Ôn Niệm Niệm càng thêm bị bỏ qua, người hầu trong nhà cơ hồ đều đã đem Ôn Khả Nhi trở thành đại tiểu thư mà hầu hạ.

Mà thái độ bọn họ đối Ôn Niệm Niệm, cũng là tương đương lãnh đạm.

Sau Ôn Niệm Niệm sốt cao liên tục ba ngày không lùi, bên bờ tử vong.

Sau khi chịu đựng sốt cao này, tiến sĩ sinh Ôn Niệm Niệm xuyên đến.

Đương nhiên Niệm Niệm biết được nguyên chủ có tình cảnh cùng thân phận trước khi xuyên, cảm giác có chút sống không còn gì lý tưởng.

Tục ngữ nói: "Đầu thai cũng là môn kỹ thuật sống", có thể đầu nhập Ôn gia hào môn, hẳn là cái chết cũng là sự bắt đầu --

Tựa như nguyên thể giới của cô, từ nhỏ đến lớn đều là ưu tú nhất, dương cầm, cờ vây, thư pháp, hội họa mười hạng toàn năng, tại cơ sở vật lý học tiến sĩ, mùa đông cùng đồng học đi Alps* trượt tuyết, mùa hè tới Thổ Nhĩ Kỳ nằm trên bờ cát tắm nắng.....

(P/s: Dây An-ơ.)

Mà thể giới này Ôn Niệm Niệm.. Sinh hoạt quả thật không xong, không thể nhìn thẳng.

Ngán ngẩm mấy năm, đã bị dưỡng nữ tu hú chiếm tổ.

Thật đủ chật vật.

Đương nhiên, hiện tại Ôn Niệm Niệm tuy rằng ngốc bạch, nhưng thật ra là mỹ nhân phiêu, con người đặc biệt xinh đẹp, thanh khiết mà sạch sẽ, giống như ánh mặt trời chiếu xạ ở Thủy Loan, mái tóc đồng đen như lụa, cuối đuôi tóc hơi cuốn lại.

Thời học sinh vóc dáng vốn đẹp, lại giàu có, gia đình ôn hòa hiền hậu dưỡng ra kiều nữ, da trắng như tuyết đầu mùa, vô cùng mịn màng.

Niệm Niệm vuốt làn da mềm nhẵn phát chất của mình, giống như một lần nữa trở lại thời điểm tuổi trẻ.

.....

Niệm Niệm trở lại trong phòng học, rút ra cuốn sách luyện Vật lý, bắt đầu làm bài về nhà.

Sơ trung này đúng hạng nhất về Cơ sở Vật lý tri thức, đối với Ôn Niệm học vị tiến sĩ mà nói, quả thực đơn giản như ăn cơm và ngủ.

Hiện tại phí đầu óc không phải làm đề mục, mà là...

Làm xong toàn bộ đề mục, một lần nữa sửa chữa từng bước giải, đem đáp án chính xác đổi thành sai.

Bởi vì chỉ có như vậy, cô mới không đến nỗi bị hoài nghi là thay đổi.

Đương nhiên, người bình thường sẽ không sinh ra hoài nghi.

Tuyệt đại đa số dưới tình huống cấp bách, lão sư tự nhiên gọi đến nhất định là.....

Cô cùng đồng học khác tác nghiệp.

Niệm Niệm không nghĩ chính mình lại đi chọc phiền toái, cô muốn lập trụ bản thân là học tra, sau đó từng chút một mà thay đổi. Để người khác ấn tượng chung, ngược gió phiến bản.

Nhưng mà, hao tổn tâm cơ mà đem đáp án đổi thành sai thì.... cơ bản có rất nhiều, như: lơ đãng không tập trung mà phạm sai, nhớ nhầm công thức mà phạm sai, còn có lẫn lộn khái niệm phạm sai. v.... v..

Này cũng quá khó khăn đi!

***

Ôn Niệm Niệm thật vất vả xoát xong một bộ bài thi Vật lý, miệng đắng lưỡi khô, cầm ly tới máy lấy nước, trên hành lang đến chỗ ngoặt, người ở đó khí thế ngất trời mà thảo luận --

"Thật sự, tớ tận mắt nhìn thấy, chính là cái tên tuổi đời số Ôn Niệm Niệm,... Một giây liền làm ra được đề khó của trận chung kết!"

"Phốc"

Cô thiếu chút nữa sặc ra.

Lập tức có đồng học tỏ vẻ không tin: "Học ủy, cậu đang nằm mơ đi."

"Đúng vậy, cậu nói đến ai thì nói... chứ Ôn Niệm Niệm, thôi bỏ đi, ai không biết mỗi lần thi cử đều là đứng nhất từ dưới lên."

"Cho nên tớ cũng cảm thấy không thể tin được."

Nam sinh bốn mắt như nắm giữ cái gì kinh thiên động địa, thần bí hê hê mà nói:

"Tớ cảm thấy cậu ấy là người đội lốt sói."

"Học ủy, cậu chắc làm nhiều đề toán học dẫn tới ngu người rồi."

Có nữ sinh cao giọng nở nụ cười:

"Tuy rằng cô ta cùng Ôn Khả Nhi là chị em, nhưng hai người hoàn toàn không thể so sánh, một cái là học bá, một cái... Gọi học tra đều không xứng."

"Tớ có chứng cứ!"

Nam sinh bốn mắt vội vàng từ trong túi lấy ra trương poster viết bước tính: "Nha, các cậu xem, đây là tớ tận mắt nhìn thấy Ôn Niệm Niệm viết đáp án của đề cuối cùng kia!"

Có đồng học họ Trương tiếp nhận poster giấy, cau mày nhìn thoáng qua, nói: "Cũng không thể chứng minh đây là Ôn Niệm Niệm viết a."

"Tớ thật sự tận mắt nhìn thấy!"

Chung quanh có các nữ sinh nở nụ cười:

"Ha ha ha, Quý Trì, cái đại tiểu thư ngu đần kia cho cậu bao nhiêu tiền, khiến cậu ngốc nghếch thôi phồng a!?"

Người tên Quý Trì gấp đến độ sắc mặt trướng hồng, nói chuyện đều mau nói lấp:

"Tớ... Tớ không có! Tớ nói mỗi một chữ đều là thật sự!"

Ôn Niệm Niệm dựa vào vách tường xoa xoa trán, khẽ meo meo muốn trốn.

Cô chỉ nghĩ hành lang này an tĩnh không có người qua đường, lại không nghĩ rằng Quý Trì liếc mắt một cái liền trông thấy, cao giọng hô: "Ôn Niệm Niệm! Cậu tới thật đúng lúc! Cậu giúp tớ chứng minh đi, tớ nói hết thấy đều là sự thật!"

Là tiêu điểm của đề tài, Ôn Niệm Niệm cũng không muốn cùng mấy người bát quái giúp nam sinh bốn mắt mắt chứng minh cái gì.

Cô không nhanh không chậm bước đi, làm bộ không có nghe được tiếng Quý Trì la.

Phía sau, các nam nữ sinh đều phát tiếng cười đầy trào phúng. --

"Quý Trì, đừng giãy giụa, cậu xem chính chủ cũng không dám nói chuyện."

"Đây chính là áp trực đề thi đua, nếu cậu ta muốn là có thể làm ra, chẳng phải so với quán quân cả nước còn lợi hại hơn sao?"

"Ôn Khả Nhi làm không được, tớ không tin cô ta có thể làm ra."

"Đây không phải chạy trời chết sao?"

.....

Ôn Niệm Niệm bất đắc dĩ mà nghĩ, đám học sinh trung học, quả nhiên vẫn là hiểu biết quá ít.

Quý Trì gặt gao uốn phẳng poster giấy, khó hiểu mà nhìn bóng dáng Ôn Niệm Niệm, thấp giọng lầm bầm: "Làm gì mà không dám thừa nhận..."

Ôn Niệm Niệm không phải không dám thừa nhận, chỉ là cảm thấy không cần thiết.

Liên tính hiện tại cô xuyên thành học sinh trung học, nhưng tâm trí sớm đã thành thực, bởi vậy không cần phải vì việc nhỏ để lộ mũi nhọn.

Huống chi, nguyên chủ Ôn Niệm Niệm vốn dĩ là hình nhân học tra, cô càng không cần thiết hao vì việc nhỏ này.

Thực mau, chuông vào học linh động vang lên, lão sư toán học mặt đầy hồng quang đi vào, cầm lấy phần viết, trên bảng đen viết xuống một áp trực đề --

"Các bạn học, đề này chính là đề khó nhất mà Ôn Khả Nhi gặp ở trận chung kết, thật là vô cùng đáng tiếc, có đồng học nào xung phong nhận hay không, nguyện ý thử giải đề này một chút?"

Đề thi chung kết cả nước, bọn họ còn chẳng vào được chứ đừng có nói là giải.

Thấy các bạn học gương mặt đều mờ mịt, lão sư toán học tiếp tục cổ vũ nói: "Thầy biết, Ôn Khả Nhi không làm được, để các em tới giải đáp, thật là làm khó dễ các em."

"Nhưng không sao cả, nên dũng cảm thử một chút."

Lớp học có mấy bạn thành tích không tồi đều chủ động nhấc tay lên giải đề, nhưng mà một là tính toán sai lầm, hai là tập ở bên trong không thể sử dụng.

Không một cái đúng.

Lão sư toán học thấy thế, tiếp tục hỏi: "Cơ hội cuối cùng, còn có bạn học nào nguyện ý lên giải đề mục này hay không?"

Ôn Niệm Niệm nghe câu được câu không mà xoay bút trong tay, ngáp dài.

Đúng lúc này, trong lớp học không biết là ai bỗng nhiên hô một tiếng: "Ôn Niệm Niệm sẽ làm đề này!"

Lời vừa nói ra, mấy đồng học xếp sau phát ra một trận ồn ào.

Thật rõ ràng là trò đùa dai.

"Đúng vậy Ôn Niệm Niệm lên làm thử một lần xem sao."

"Học ủy tin tưởng cậu như vậy, khẳng định là có chút tài năng."

Các bạn học càng nói càng hăng hái, miệng đều nhất trí mà đem Ôn Niệm Niệm đẩy lên.

Ôn Niệm Niệm đang xoay tròn bút dừng lại, cô quay đầu liếc qua đám người ồn ào.

Phía trước là nữ sinh Kiều Na - bạn thân của Ôn Khả Nhi.

Kiều Na hướng cô cười cười khiêu khích.

Lão sư toán học tự nhiên biết Ôn Niệm Niệm thuộc trình độ gì, qua mỗi lần thi cử đều là đội sổ, tâm tư căn bản không đặt ở học tập.

Cô có thể đem đề này làm ra tới? Chỉ sợ đề làm đều xem không hiểu đi.

Nhưng ông vẫn hỏi: "Ôn Niệm Niệm, em nguyện ý đi lên thử đề mục này sao?"

Ôn Niệm Niệm nhún nhún vai, không nói chuyện.

Phản ứng cô trì hoãn càng kích phát các bạn học chung quanh xem kịch vui, từ đầu tới cuối đều bị những ánh mắt trào phúng dòm lên, cười vang không thôi.

Giáo dục không phân chia giỏi hay không giỏi, lão sư toán học vẫn là kiên nhẫn mà nói: "Ôn Niệm Niệm, em lên thử xem đề này đi, làm sai cũng không sao, coi như thử một chút."

Ôn Niệm Niệm bắt đầu đi mà đứng lên, đi tới bục giảng, bình tĩnh cầm lấy phần viết.

Phần viết dùng trên bảng đen, màu trắng của phấn nổi lên bảng.

Cô không lập tức bắt đầu viết từng bước giải, mà suy nghĩ.

Đầu óc bay nhanh vận chuyển, trăm mặc hai mươi giây.

Các bạn học dưới đài thấy thế, phát ra từng trận hừ thanh --

"Được chưa vậy."

"Không làm được thì xuống dưới."

"Không cần cố tình chậm trễ đầu đại gia thời gian ạ."

Chỉ có học ủy Quý Trì yên lặng mà vì cô đổ mồ hôi.

Ngay cả lão sư toán học thấy thế, nhìn không được nhắc nhở Ôn Niệm Niệm: "Đề này vốn dĩ rất khó, người đứng đầu như Ôn Khả Nhi không làm được, em không viết ra được cũng không sao....."

Nhưng mà lời ông còn chưa dứt, Ôn Niệm Niệm rút cuộc viết.

"Bạch bạch bạch."

Phấn như biết nói vô cùng có khí phách dừng ở bảng đen.

Không có quá trình tính toán, chỉ viết một chuỗi đáp án, mạnh mẽ hữu lực --

B bình phương trừ 4ac nhỏ hơn hoặc bằng 0.

Tất cả quá trình tính toán đều trong trong đầu.

Bạn học phía dưới thấy như vậy, với đề toán học phức tạp, cô không hề tính toán, trực tiếp viết một chuỗi chữ, bọn họ sửng sốt hai giây, tiếng cười khinh thường vang lên --

"Không hiểu cũng không cần viết loạn đâu."

"Tùy tiện viết một số, tôi cũng làm được."

Chỉ có học ủy Quý Trì, hần run rẩy mở tờ poster giấy nhún nhún.

Bảng đen có đáp án, cùng đáp án Ôn Niệm Niệm viết trên giấy giống nhau như đúc.

Không phải viết lung tung, đây là... Đáp án chính xác!

Người trọn mắt há hốc mồm không chỉ có học ủy Quý Trì, còn có người đứng ở một bên đã hoàn toàn hóa đá toán học lão sư --

"Đáp... đáp án là đúng?!"

Toán học lão sư nói xong câu đó, phòng học ồn ào dần dần im lặng.

Toàn bộ trở nên an tĩnh dị thường.

Các bạn học nhìn bảng đen kia, có chút sờ không được đầu óc.

Như thế nào liền làm đúng rồi?

Đề này chính Ôn Khả Nhi cũng chưa thể làm ra được, thi cũng không có nhanh như vậy đã công bố đáp án chính xác.

Ôn Niệm Niệm cư nhiên... Làm đúng!

Hơn nữa, cô căn bản không tính toán, thậm chí bản nháp đều không viết, liền...liền.. Đem đáp án viết ra rồi!

Thiên phương dạ đàm*!

(P/s: nghìn lẻ một đêm.Chỉ sự việc quá khó tin mà đã xảy ra.)

Lão sư toán học liếm liếm môi dưới khô khốc, không ngừng hỏi: "Ôn Niệm Niệm, em, em như thế nào làm ra?"

Ôn Niệm Niệm tùy tay đem phấn viết ném chuẩn vào trong hộp, không chút để ý nhún nhún vai. --

"Đoán."

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Đồng học đều sợ ngây người, trầm mặc hồi lâu, chột bùng nổ: ——

“Tất tao đi, là thiệt hay giả!”

“Đề thế này mà cũng đoán trúng?!”

“Đánh cược 5 tệ, khẳng định đã xem qua đáp án!”

.....

Toán học lão sư nhìn từng bước giải cặn kẽ trong giáo án, lại nhìn đáp án trên bảng đen, lộ ra biểu tình không thể tin được.

Đề này cũng không đơn giản, đề mục vừa ra các lão sư của phòng toán học liền triển khai giải ngay, đáp án vừa mới ra không đến mười phút, như thế nào Ôn Niệm Niệm liền.....

Càng mấu chốt chính là, đáp án của đề này không gần là số Ả Rập đơn giản, nếu là con số như vậy nói bậy bạ đoán được còn có khả năng tin.

Mấu chốt là đáp án, là chữ số cộng tự liền tiếp.

Cái này mà có thể đoán được mà, quả thực là thiên phương dạ đàm* a!

(P/s: Đã giải thích ở phần trước.)

Chỉ có học ủy Quý Trì trên mặt lộ biểu tình thỏa mãn, hướng người chung quanh hét lên:

“Tớ vừa nói cái gì! Các cậu còn chưa tin! Hiện tại tin chưa!”

Các bạn học không thể tin được, chỉ có thể đem ánh mắt chăm chú hướng toán học lão sư, hy vọng lão sư có thể đưa ra một câu trả lời hợp lý, cả kẻ nói vận khí tốt cũng được.

Lúc này, toán học lão sư đã gần như trong trạng thái mộng bức, không cho bọn họ đáp án được.

Ôn Niệm Niệm vỗ vỗ bụi phấn trên tay, bình tĩnh đi xuống bục giảng.

Bạn ngồi cùng bàn của nàng lập tức thò qua, thấp giọng hỏi:

“Bạn như thế nào làm ra đề này. Ngọa tào*, quá ngu bức đi!”

(P/s: Ngọa tào khi dùng trong trường hợp có ý chửi rủa thì đó là một cách chơi chữ đồng âm ~ Ngã thảo: đồ rác rưởi. Nói chung nó chỉ là một câu buột miệng để chửi rủa thôi, có thể hiểu nó như Ngã kháo, kiểu mẹ kiếp gì đó...)

Ôn Niệm Niệm nhu hòa cười cười: “Vận khí tốt thôi.”

Vốn dĩ cô có thể duy trì điệu thấp, nói mình sẽ không làm đề này, nhưng đám gia hỏa này cố tình ồn ào, làm cô có điểm khó chịu.

Nói đến cùng, khí phách thiếu niên vẫn không có bị diệt.

Tuy rằng xúc động, nhưng nhìn bọn người kia một trương kinh ngạc đến biến sắc, trong lòng Ôn Niệm Niệm... thật sáng khoái.

Cô theo bản năng mà dùng tay đỡ mắt kính trên mũi, lại phát hiện mình không có mang.

Nga, đúng rồi, Ôn Niệm Niệm ở thế giới này không có cận thị.

Quá vui vẻ.

Toán học lão sư cũng không biết mình như thế nào đem tiết học này nói xong xuôi, vừa tan học ông liền gấp không chờ nổi gọi Ôn Niệm Niệm tới văn phòng, cẩn thận dò hỏi manh mối về vấn đề này.

Nhưng mặc kệ ông hỏi như thế nào, Ôn Niệm Niệm chỉ cắn chặt hai khớp hàm nói một chữ: Đoán.

Toán học lão sư cũng không có cách, cuối cùng vỗ vỗ bả vai cô, lộ ra biểu tình nào đó ý vị thâm trường, tựa như đang nhìn thiên tài.

.....

Ngày kế, Ôn Niệm Niệm "cưỡi" xe đạp trở về nhà.

Biệt thự Ôn gia nằm ở trung tâm thành phố, thuộc khu người giàu có.

Ôn Niệm Niệm vào viện trong biệt thự, để xe đạp ngừng dưới tàng cây, nhìn cửa sổ sát đất dòng người chen chúc xô đẩy, nghĩ..

Ôn Khả Nhi đã về nhà.

Cô để xe đạp xong xuôi, hướng cửa lớn của biệt thự đi đến.

Quả nhiên, trong nhà tụ tập không ít người, đều là các phu nhân, hảo chị em, hảo khuê mật, đang ở trong nhà uống Ngọa* trà.

(P/s: Trà trưa chăng?)

Các cô vậy Ôn Khả Nhi từ lúc vừa xuống máy bay, cuồng thổi cầu vồng ——

“Khả Nhi thật sự hào.”

“Á quân cả nước, không dễ dàng a!”

“Đúng vậy, Tân Ý a, em thật là có phúc, Khả Nhi quá thông minh.”

Mẹ của Ôn Niệm Niệm tên là Diệp Tân Ý, cũng coi như danh môn khuê tú, bà mỉm cười khéo léo nói:

“Khả Nhi chính xác vô cùng chăm chỉ, có đôi khi đêm khuya, tôi còn thấy đèn phòng vẫn sáng.”

“Mẹ, đây đều là hấn là...”

Ôn Khả Nhi khuôn mặt trắng lộ hồng, ngượng ngùng mà nói: “Con còn chưa đủ nỗ lực đâu, lúc này mới cảm giải Á quân, kỳ thật con... Lòng con rất khổ

sở.”

Cô nói mà trong mắt đã điểm lệ quang: “Vốn dĩ con hẳn là lấy quán quân, làm ba mẹ cao hứng.”

Ôn Niệm Niệm dựa ở cạnh cửa, có điểm buồn nôn.

Trên người Ôn Khả Nhi này là cỗ khí chất nhu nhược đáng thương, cực kỳ chọc người triu mến, vài vị phu nhân nhà giàu ở đây cũng đã chịu không nổi, liên tục nói ——

“Ai da, con không cần yêu cầu quá cao.”

“Đúng vậy đâu, hiện tại thành tích đã không tồi.”

“Á quân cả nước, con nhà chúng ta ở vòng loại đã bị đào thải.”

Ôn Niệm Niệm nghe một lúc lâu, chán đến chết, đi vào phòng khách, hình như không có người chú ý tới cô.

Đương nhiên, cô cũng không nghĩ khiến cho mọi người chú ý.

Cảm giác tồn tại..Càng ít càng tốt.

Thời điểm đi qua Ôn Khả Nhi, cô không tự chủ liếc mắt đánh giá một cái ——

Ôn Khả Nhi mặc một bộ quần áo mộc mạc, tay áo lá sen, tóc dài đen nhánh rối tung trên vai. Con gái đều là dựa đường mà ra, Ôn Khả Nhi cũng giống thế, đi vào Ôn gia mới có hai năm, biến hóa kinh người ——

Nguyên bản bởi vì thân hình nhỏ gầy mà ao hăm gương mặt, lúc này đã trở nên nở nang, làn da ó vàng cũng bởi vì luôn sử dụng mỹ phẩm dưỡng da xa hoa cho nên hiện trắng không ít.

Xinh đẹp là thật sự xinh đẹp.

Ôn Niệm Niệm cũng không muốn cùng Ôn Khả Nhi phát sinh xung đột, cũng không nghĩ đoạt ánh hào quang, chỉ mong an ổn vượt qua mấy năm nay, chậm rãi đem thành tích đi lên, một ngày kia có thể trở về Harvard, học xong ngành tiến sĩ học, làm mọi chuyện quay về quỹ đạo.

Thời điểm Ôn Niệm Niệm muốn yên lặng chuẩn lên lầu Ôn Khả Nhi bỗng nhiên gọi cô lại ——

“Nha, chị đã về a.”

Cô mở miệng, tầm mắt mọi người đều rơi xuống trên người Ôn Niệm Niệm.

Ôn Niệm Niệm ở nhà cũng không xem như tồn tại.

Cô từ nhỏ đầu óc không tốt, cả ngày trừ bỏ hoa si ảo tưởng bên ngoài, cái gì cũng đều không.

Nghe nói mấy tháng trước còn điên cuồng theo đuổi Giang đại thiếu gia, kết quả con mắt người ta cũng chưa nhìn lấy một lần, kết cục mất mặt, cũng là làm cho Ôn gia mất hết mặt mũi theo.

“Chị, vài ngày hông gặp, em rất nhớ chị.”

Ôn Khả Nhi treo nụ cười phúc hậu và vô hại, đối Ôn Niệm Niệm nói:

“Nhìn thấy chị thật vui vẻ.”

Ôn Niệm Niệm biết, cô ta nhìn thấy mình không bao giờ có khả năng vui vẻ, lúc này nói như vậy, cũng là ở trước mặt Diệp Tân Ý biểu diễn tiết mục chị em tình thâm mà thôi.

Kỳ thật có đôi khi Niệm Niệm cũng rất đồng tình với nguyên chủ, khi còn nhỏ còn có thể nói là ngây thơ chất phác, nhưng là người lớn rồi, mà chỉ số thông minh luôn không đi lên, khó tránh khỏi có vẻ vụng về.

Hơn nữa, mặc dù là đại tiểu thư của Ôn gia, nhưng với tiểu bạch hoa nông thôn vẫn không chơi lại, luôn bị hãm hại.

Mà tiểu bạch hoa đi vào Ôn gia gần gần hai năm, từng bước một đem Ôn Niệm Niệm bức tới, rồi vô hình làm cô bị xa lánh, cũng tương đương ngưu bức.

Nhưng mà hiện tại Niệm Niệm cũng không sẽ phạm xuân* nữa.

(P/s: Phạm lỗi, ngu xuẩn)

Bây giờ cô là Niệm Niệm, tư duy sinh động, song thương làm tiến sĩ sinh ngành khoa học công nghệ, cái khác không dám nói chứ nếu gặp chiều nào thì sẽ phá giải chiều đó, tuyệt đối cường hạng.

Cô đối việc Ôn Khả Nhi bám lấy mình, thong dong mỉm cười, nói: “Chúc mừng em, có thể lấy được thành tích tốt.”

Ôn Khả Nhi không nghĩ tới người không bao giờ biết nói tốt như Ôn Niệm Niệm sẽ làm ra vẻ mặt ôn hoà, hơi hơi sừng sốt, ngay sau đó nói: “Cảm ơn chị.”

Ôn Niệm Niệm chú ý biểu tình căng chặt trên mặt mẹ thoáng giảm bớt.

“Đạo đề cuối cùng kia tuy rằng không làm được, có điểm đáng tiếc, nhưng mà có thể làm được đến trình độ này đã không tồi.” Ôn Niệm Niệm nghiêm nhiên cực có phong thái của chị cả, cô vũ Ôn Khả Nhi:

“Cần tiếp tục nỗ lực a, em gái.”

Ôn Khả Nhi:.....

Có điểm ngốc.

Ôn Niệm Niệm cư nhiên còn... Cô vũ cô!

Ả phế vật như vậy, có tư cách gì vũ cô chứ!

Đúng lúc này, quản gia đi vào phòng, đối Diệp Tân Ý nói: “Toán học lão sư của trường vừa đến, hiện tại ở ngoài cửa, phu nhân, có muốn cho người vào hay không?”

Diệp Tân Ý đối lão sư vẫn là vô cùng tôn trọng, lập tức nói:

“Mau mời lão sư tiến vào!”

Toán học lão sư họ Vương, tên là Vương Hiểu Phong.

Wang Hiểu Phong đi vào phòng khách, hướng Đỗ Tân Ý nói trực tiếp ý đồ đến đây:

“Là thế này này, Ôn phu nhân, lần này mạo muội tới cửa, chủ yếu có hai sự tình, đầu tiên muốn chúc mừng bạn học Ôn Khả Nhi.”

“Wang lão sư ngài quá khách khí, lưu lại ăn cơm chiều đi, cũng để cho Khả Nhi cùng ngài nói một chút về sự tình thi đấu.”

Wang Hiểu Phong liên tục xua tay, nói: “Tôi không quấy rầy mọi người ăn cơm chiều, tôi trước nói chuyện thứ hai một chút đi.”

“Lão sư mời nói.”

Wang Hiểu Phong nhìn qua là thẳng nam sắt thép, nghĩ sao nói vậy ——

“Trường học chuẩn bị thành lập một số tổ học, đề mục cao cấp Toán-Lý-Hóa tiến hành nghiên cứu tham thảo, tổ đồng học của chúng ta cũng tương đối thiên về khoa học tự nhiên, phương diện khoa Lý của Ôn đồng học có thiên phú, tôi mong Ôn đồng học gia nhập tiểu tổ.”

"Thì ra là như vậy, đây đúng là chuyện tốt."

Wang lão sư tiếp tục nói: “Bởi vì ngày thường học trong trường cũng đã nặng, cho nên tôi mạo muội tới cửa, chính là trực tiếp hỏi gia trưởng.”

Diệp Tân Ý mỉm cười nói: “Nhà của chúng tôi vẫn tương đối là gia đình dân chủ, chỉ cần Khả Nhi nguyện ý, chúng tôi đương nhiên cũng không có ý kiến, Khả Nhi ngày thường vẫn luôn rất thích khoa học tự nhiên.”

Còn không đợi toán học lão sư nói chuyện, Ôn Khả Nhi ra vẻ khó xử mà nhú nhú mày: “Con hứng thú với tổ Toán- Lý -Hóa, kỳ thật, con cảm thấy các khoa còn rất nhiều, tiếng Anh, lịch sử, còn có ngữ văn...Khoa văn con cũng khá cường hạng.”

Diệp Tân Ý nói: “Đúng vậy, lần trước Khả Nhi viết văn còn cảm được giải nhì, không có hiện tượng thiên khoa*.”

(P/s: thiên về một khoa nào đó, ví như Kỳ thiên về khoa A còn các khoa khác không được tốt ấy.)

Các phu nhân nhà giàu chung quanh lập tức ứng hòa nói: “Nói như vậy, thiên tài đều là thiên khoa, không nghĩ tới Khả Nhi của chúng ta mỗi một môn đều giỏi.”

“Con nhà nhà đi nếu được một phần như Khả Nhi, đi đây nằm mơ đều phải cười tỉnh mắt.”

“Ai nói không phải đâu.”

.....

Trên mặt Ôn Khả Nhi lộ ra biểu tình thỏa mãn,nói:

“Tuy rằng con không có thiên khoa,nhưng con nguyện ý thử rèn luyện, liền...”

Toán học lão sư bỗng nhiên ngắt lời nói: “Ách,là thế này,người chúng tôi thảo luận nhất trí thông qua,là hy vọng bạn học Ôn Niệm Niệm có thể tới...không phải Ôn Khả Nhi.”

Lời vừa nói ra,phòng khách lập tức an tĩnh.

Không khí... Lâm vào quỹ dị xấu hổ.

Diệp Tân Ý cho rằng chính mình nghe lầm,hỏi lại toán học lão sư:

“Lão sư,ngài chắc nói sai rồi, ngài là muốn cho Khả Nhi gia nhập tổ đi?”

Toán học lão sư lắc đầu, nhìn phía Ôn Niệm Niệm đang đứng.

“Tôi hy vọng bạn học Ôn Niệm Niệm có thể gia nhập tổ,không có sai.”

Trong nháy mắt,sắc mặt Ôn Khả Nhi trở nên vô cùng trắng bệch.

Toán học lão sư nhìn qua như không có EQ,thẳng nam thiết cục lốc,ông tiếp tục nói:

“Tổ chúng tôi sẽ thu nhận một ít học sinh có thiên phú,chính là chỉ số thông minh siêu cao,học sinh thiên tài.”

“Đương nhiên,nếu Ôn Khả Nhi muốn tham gia,chúng tôi cũng không ngăn cản,nhưng đối với học sinh chăm chỉ mà nói, tiến vào khả năng sẽ cảm thấy phải cố hết sức,cũng sẽ ảnh hưởng tới học tập hàng ngày,cho nên chúng tôi không kiến nghị Ôn Khả Nhi gia nhập.”

Diệp Tân Ý ngơ ngác gật gật đầu.

Bà đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của lão sư. ——

Nói cách khác, ông cho rằng Ôn Niệm Niệm là học sinh thiên tài, mà Ôn Khả Nhi chẳng qua là dựa vào chăm chỉ thôi,bởi vậy,mặc dù Ôn Khả Nhi vào tiểu tổ, khả năng cũng sẽ vô pháp chiếu cố học tập.

Nhưng mà...

Lời này nghe tới giống thiên phượng dạ đàm a.

Ôn Niệm Niệm nhà bà,nhìn từ đầu đến chân,không có một chỗ nào lớn lên giống thiên tài.

Các phu nhân nhà giàu hoàn toàn im tiếng,lúc này một câu vòng vèo thí thối ra,không nghĩ tới tình tiết sẽ phát sinh nghịch chuyển.

“Lão sư, ngài thật sự không có tính sai sao?”

Diệp Tân Ý thật sự nhện không được lần thứ hai dò hỏi toán học lão sư:

“Xác định... Là Ôn Niệm Niệm?”

Toán học lão sư chắc chắn gật gật đầu:

“Không sai,ta tin tưởng Ôn Niệm Niệm đồng học chỉ là không nỗ lực thôi,nếu nỗ lực lên,mhất định sẽ có thành tựu phi thường kinh người,chúng tôi chính là muốn tận dụng khả năng mà kích phát thiên tài!”

Lời vừa nói ra,ánh mắt mọi người đều ngưng ở trên người Ôn Niệm Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi tối, cha Ôn Đình Hiền tan tầm về nhà, mẹ Diệp Tân Ý vội vàng cùng ông nói sự tình toán học lão sư tìm đến.

Cùng Diệp Tân Ý phản ứng giống nhau, Ôn Đình Hiền cũng đồng dạng tỏ vẻ không thể tin tưởng. ——

"Có thể là lão sư nghĩ sai rồi?"

Diệp Tân Ý thấp giọng nói: "Tôi cũng nghĩ như vậy, sợ là lão sư nghĩ sai rồi."

Ôn Đình Hiền nhìn người trước mặt yên lặng ăn cơm không ra tiếng. Ôn Niệm Niệm, có cảm giác bối rối, cô ở nhà là bảo bối nữ nhi, từ nhỏ hiền hậu thành thật, chỉ số thông minh không cao, không... phải nói là rất thấp.

Nhưng là, vạn nhất đâu?

Nếu Ôn Niệm Niệm thật sự thuộc về dạng có thiên phú, hiện tại bồi dưỡng, nói không chừng tương lai thật sự tiền đồ vô lượng.

Ôn Khả Nhi tuy rằng có tiền đồ, nhưng đến cùng vẫn là dưỡng nữ khác họ, không phải con gái chính mình sinh ra, tính thành tích cũng được, Ôn Đình Hiền cũng không có khả năng đem thành người thừa kế, quản lý tập đoàn Ôn thị.

Nếu tương lai Ôn Niệm Niệm thật sự nhận phước... đúng là vạn hạnh!

"Niệm Niệm, toán học lão sư hy vọng con gia nhập cái này, con có muốn tham gia không?"

Ôn Niệm Niệm đang nghiền cứu ngô com ở trong chén có thể làm ra như vậy bằng cách nào, rất ngon, đang suy nghĩ nhất thời không kịp nghe, bỏ việc nghiền cứu ngô com, cô ngẩng đầu, mờ mịt mà "A" một tiếng.

Ôn Đình Hiền gấp một miếng thịt bò nạm thịt cho cô, tiếp tục nói:

"Con cảm thấy tổ không chậm trễ học tập, chúng ta cho con tham gia."

Khóe miệng Ôn Khả Nhi nhàn nhạt giờ lên, người hầu chung quanh cũng đối diện lẫn nhau, đáy mắt truyền đến thần sắc khinh thường ——

Chậm trễ học tập?

Vị Ôn đại tiểu thư này ọan đến rút tra, còn có thể chậm trễ như thế nào?

Đầu lưỡi Ôn Niệm Niệm nhấp hơi ngọt của ngô com, không chút để ý mà nói:

"Con không sao cả."

"Niệm Niệm, con hẳn là sửa con của hiện tại mà học tập."

Ôn Đình Hiền ho nhẹ một tiếng, nói:

"Nếu lão sư tin tưởng con có thiên phú, nên hào hào lợi dụng, chăm chỉ một ít, hướng em gái Khả Nhi học tập, con nếu có một nửa chăm chỉ, thành tích hiện tại khẳng định không phải là cái dạng này."

Ôn Niệm Niệm chớp chớp mắt, gạt đầu, đối lời của ba nói tỏ vẻ tán đồng.

Ôn Khả Nhi thật sự chăm chỉ, tuy rằng cô luôn ở trước mặt đồng học nói chính mình không thấy thế, đêm trước kỳ thi cũng là sớm vào giấc ngủ, nhưng chỉ có Ôn Niệm Niệm biết, gia hỏa này thích đóng cửa yên lặng nỗ lực, không hy vọng để cho người khác biết.

(P/s: Tuy Ôn Khả Nhi tức Chúc Ly Cẩm là một nữ phụ khá đáng ghét nhưng phải công nhận một điều là nàng rất chăm chỉ, nỗ lực, không mấy ai được như thế. Tuy rằng có ghen tỵ và đố kỵ nhưng con người có phải ai cũng không có đâu. Tác giả viết vai này vừa thương vừa ghét.)

Nhưng ai cũng không phải mù, ngay cả toán học lão sư đều nhìn ra, Ôn Khả Nhi có thể thi được thành tích cảm cờ đi trước toàn dựa vào cô ta chăm chỉ.

Nhưng mà Ôn Khả Nhi trong lòng lại có chút không thoải mái.

Cô chính là không thích người khác biết mình chăm chỉ, cô muốn chính mình là thiếu nữ thiên tài.

Ôn Đình Hiền cũng không có chú ý tới biểu tình trên mặt Ôn Khả Nhi có biến hóa, ông đối Ôn Khả Nhi nói: "Khả Nhi, thành tích học tập của con so Niệm Niệm tốt một chút, ngày thường cũng nên giúp chị."

Ôn Khả Nhi nỗ lực khống chế một bộ biểu tình, khéo léo mỉm cười, nói:

"Chị thông minh như vậy, đều gia nhập thiên tài tổ, nơi nào yêu cầu em trợ giúp nha."

“Con a, vận khí tốt thôi, hai người các con học tập lẫn nhau mới là tốt.”

Ôn Đình Hiền là đại nam nhân, tự nhiên không có chú ý tới trong giọng Ôn Khả Nhi về toán, nhưng mà ở với một đồng phu nhân nhà giàu lục đục với nhau, Diệp Tân Ý lập tức nghe ra ẩn ý trong lời nói của Ôn Khả Nhi.

Bà có chút hơi kinh ngạc, Ôn Khả Nhi ngày thường biểu hiện thuần khiết thiện lương, không tranh không đoạt, hiếm khi có thời khắc bén nhọn như vậy.

Diệp Tân Ý còn tưởng rằng chính mình nhìn lầm rồi.

Phần nộ đôi khi sẽ hướng tới hôn một người có đầu óc*.

(P/s: chắc hiểu là người có đầu óc như Ôn Khả Nhi đôi khi không kiềm chế được phần nộ lộ ra?)

Buổi tối hôm nay trong lòng Ôn Khả Nhi kỳ thật vẫn luôn khó chịu.

Đêm nay rõ ràng là cô thắng lợi chi da, vốn dĩ nghĩ Ôn cha mẹ có thể cho cô hảo hảo mà chúc mừng một phen, tốt nhất là tổ chức một party nhỏ, mời bạn bè thân thích lại đây náo nhiệt.

Lại không nghĩ rằng, từ khi Ôn Niệm Niệm về nhà, tiêu điểm chú ý đều rơi xuống người Ôn Niệm Niệm. Nổi bật đều bị đoạt.

Ôn Khả Nhi nghĩ cách đổi đề tài, đổi Ôn Đình Hiền cùng Diệp Tân Ý nói:

“Ba mẹ, con chuẩn bị báo danh tháng sau tham gia "Vinh quang vật lý thi đua", hy vọng ba mẹ đồng ý.”

Ôn Đình Hiền lập tức nói:

“Đây quả là chuyện tốt, chúng ta đương nhiên đồng ý, chỉ là nghe nói "Vinh quang vật lý thi đua"... Độ khó rất cao.”

"Vinh quang vật lý thi đua", chọn lựa đều là người có thiên phú bẩm, phương diện Vật lý xuất sắc nhất.

Tuyệt đại đa số học sinh đều có thể nói là chỉ số thông minh siêu cao, đồng học giống bình thường... ở vòng thứ nhất đầu loại liền bị đào thải.

“Tuy rằng "Vinh quang vật lý" khó có điểm cao, nhưng con là muốn thử một lần.”

Ôn Khả Nhi nắm chặt nắm tay, dõng lòng mà nói:

“Ba ba giáo dục chúng con, muốn nghênh khó mà thượng, không sợ khó khăn, con nhất định sẽ làm một tấm gương tốt cho chị!”

(P/s: phòng ty đầy gương em. Khỏi cần.)

“Được!”

Ôn Đình Hiền vừa lòng gật đầu:

“Khả Nhi, có chí khí, ba đương nhiên duy trì a!”

Mẹ Diệp Tân Ý lo lắng hỏi:

“Khả Nhi, con tham gia "Toán học tri thức thi đua", đầu vòng loại, đầu bán kết cùng trận chung kết, trước sau chậm trễ hơn hai tháng, không có thời gian tới trường học, hiện tại là sơ tam, sắp phải thi lên, mẹ sợ con...”

Lời nói Diệp Tân Ý uyển chuyển mà hàm súc đã nhắc nhở tương đương Ôn Niệm Niệm nghe hiểu ý tứ trong lời nói của mẹ, cảm thấy Ôn Khả Nhi quá mức truy danh trục lợi, nóng lòng cầu thành, như vậy ngược lại đối với cô ta không tốt.

Ôn Khả Nhi vội vàng nói: “Mẹ à, người yên tâm đi, con có thể chiếu cố học tập, người xem, "Toán học thi đua" con không phải cảm chắc Á quân sao?”

Diệp Tân Ý còn muốn nói cái gì đó, nhưng cũng không nghĩ đã kích con cái tính tình tích cực, đơn giản trăm mặc, cho lên không nói.

Ôn Niệm Niệm biết, mẹ lo lắng tuyệt đối không phải dư thừa, Ôn Khả Nhi quá sốt ruột chứng minh chính mình, ngược lại sẽ hoàn toàn phản động, đừng nói cô ta không phải tuyến thủ thiên phú, liên tính cũng chịu không nổi.

“Thương Trọng Vinh*”.

(P/s: Kỳ cũng không biết nữa. Ai hiểu cmt help me nha.)

Ôn Khả Nhi quay đầu đối Ôn Niệm Niệm nói:

“Chị, nếu toán học lão sư nói chị có thiên phú, có nghĩa chúng ta cùng nhau tham gia "Vinh quang vật lý thi đua" nha."

Ôn Niệm Niệm buồn cười, liếc mắt nhìn Ôn Khả Nhi một cái.

Ôn Khả Nhi trên mặt như cũ treo chiêu bài mỉm cười phúc hậu và vô hại, chờ mong mà nói:

“Chị chưa từng tham gia loại thi đua này, có thể thử xem, nếu đạt top 3 cả nước, kỳ thi còn có thể thêm điểm.”

Ôn Niệm Niệm lời còn chưa nói, ba Ôn Đình Hiền xua xua tay:

“Con có thể vượt qua vòng đầu vòng loại hay không đều không nhất định đâu, top 3 cả nước cũng không cần suy nghĩ, nhưng mà cơ hội này cũng không nhiều lắm, có thể thử xem, coi như vì kỳ thi sơ trung luyện bình.”

Sắc mặt Diệp Tân Ý có chút khó coi, nói:

“Niệm Niệm tinh lực hữu hạn, chỉ sợ không có cách nào chiếu cố nhiều thi đấu như vậy.”

Ôn Khả Nhi lập tức nói:

“Toán học lão sư không phải nói chị là thiên tài sao, một khi đã như vậy, con thật sự chờ mong biểu hiện của chị, tin tưởng nhất định sẽ không làm ba mẹ cùng con thất vọng.”

Ôn Niệm Niệm nhìn ra, Ôn Khả Nhi đối với việc lão sư số học tuyển cô vào tổ, như cũ canh cánh trong lòng, muốn dùng "Vinh quang vật lý thi đua" lần này cho cô một cái ra oai phủ đầu.

Đồng thời, cũng chứng minh đẳng cấp cho mọi người xem, thực lực Ôn Niệm Niệm không thể bằng cô ta.

Ôn Đình Hiền nửa điểm không nhận thấy được dụng tâm của Ôn Khả Nhi, ông cười hỏi Ôn Niệm Niệm:

“Niệm niệm, con cảm thấy thế nào, "Vinh quang vật lý thi đua", muốn tham gia sao?”

Ôn Niệm Niệm biểu hiện thật sự Phật hệ:

“Con đều được a.”

Dù sao loại trình độ vật lý của học sinh trung học, cô nhắm mắt lại cũng có thể đáp.

Hiện tại đối với cô mà nói, vấn đề chủ yếu là không chế đúng mực, tận lực không cần toàn bộ đều đáp đúng.

Diệp Tân Ý còn xem như tương đối bao che cho con, bà đối Ôn Niệm Niệm nói:

“Niệm Niệm, con muốn tham gia tổ Toán học, lại muốn chiếu cố học tập, nếu tinh lực hữu hạn, cũng có thể không cần tham gia "Vinh quang vật lý thi đua", ẹ lo lắng con cố quá sẽ không tới.”

“Con dám sẽ không sao a, coi như chơi, chỉ là...” Cô nhìn Ôn Khả Nhi một cái, nói:

“Con chủ yếu là có chút lo lắng em gái.”

Ôn Khả Nhi vội vàng nói: “Chị, người không cần lo lắng, chỉ mình chị cố gắng lớn nhất, không vào đầu bán kết cũng không sao.”

Ôn Niệm Niệm gật gù đầu: “Àn, nếu em gái đã nói như vậy, chị đây sẽ tận lực.”

Cô thật là muốn tận lực, còn có thể xem Ôn Khả Nhi sẽ làm ra chuyện gì.

Ôn Đình Hiền tựa hồ rất cao hứng, hai con gái trong nhà đều có tiền đồ, ông còn kêu người hầu mang rượu vang đỏ tới, rót chính mình một ly, lại cho mẹ Diệp Tân Ý một ly nữa ——

“Một khi đã như vậy, chúng ta trước tiên chúc Khả Nhi bắt lấy quán quân của "Vinh quang vật lý thi đua"!”

Diệp Tân Ý tựa nói giỡn nói: “Ông như thế nào liền xác định, lấy quán quân không phải là Niệm Niệm?”

Ôn Đình Hiền biết Diệp Tân Ý là nói giỡn, nói:

“Rượu còn không có uống, bà đã say sao? Thành tích này, có thể tiến đầu vòng loại tôi liền A đi đà phạt*.”

(P/s: dâng hương cầu phúc, cảm tạ Phật tổ phù hộ.)

Sắc mặt Diệp Tân Ý đã tương đối khó coi, tuy rằng bà cũng thích đứa nhỏ Ôn Khả Nhi này, nhưng Ôn Khả Nhi chung quy không phải con gái bà sinh

ra.

Thân sơ hân là khác.

“Muốn đánh cược một phen hay không.”

Bà lạnh lùng nói:

“Nếu Niệm Niệm vào đấu vòng loại, ông tính thế nào?”

Ôn Đình Hiền hứng thú rất cao, khoa trương, nói:

“Nếu Niệm Niệm có thể tiến đấu vòng loại, tôi liền đưa một chiếc con vắn luôn muốn - xe thể thao Porsche*.”

(P/s: ảnh dưới đây.)

□

Lời vừa nói ra, Ôn Niệm Niệm cùng Ôn Khả Nhi đều sợ ngây người.

Ôn Niệm Niệm kinh ngạc, là bởi vì đây là một gia đình hào môn, thế nào mà một lời không hợp liền đưa xe a, cô mới từng này tuổi còn chưa thể lãnh bằng lái đâu.

Nga không, gia đình Ôn gia hào môn, trực tiếp cấp tài xế tư nhân.

Ôn Khả Nhi cũng kinh sợ, cho dù Ôn gia cha mẹ đối cô cũng tốt, làm cô không lo ăn không lo uống, nhưng mà...

Cơ hồ sẽ không đưa cho cô bất luận lễ vật gì.

Đừng nói xe thể thao, ngay cả thời đó cô vô cùng hâm mộ danh môn đại tiểu thư đều có trang sức vòng cổ, cô cũng không có một cái!

Ôn Niệm Niệm tiến vào vòng đấu loại là có thể có một chiếc xe thể thao Porsche, mà cô... Tham gia thi đấu nhiều như vậy, cảm nhiều phần thưởng như thế, một chiếc vòng cổ đều không có!

Cha mẹ nuôi đưa lễ vật sang quý nhất cũng chính là chiếc váy đang mặc trên người này.

Sắc mặt Ôn Khả Nhi trở nên rất khó xem.

Nhưng mà, càng thêm lệnh nàng ngoài ý muốn chính là cha mẹ đối thoại tiếp——

Diệp Tân Ý:

“Tiến vào đấu vòng loại, đưa xe thể thao, nếu tiến vào trận chung kết lại khen thưởng cái gì, nếu đoạt giải quán quân lại có gì khen thưởng?”

Ôn Đình Hiền cười sang sảng: “Như vậy đi, nếu Niệm Niệm có thể đoạt giải quán quân, tôi liền đem khu biệt thự Gia Dương dưới tập đoàn Ôn thị chuyển qua danh nghĩa của con bé.”

Ôn Niệm Niệm choáng váng.

Phuong thức nhà có tiền khen thưởng con, hảo bồng bồng nga!

Mà tay Ôn Khả Nhi chặt chẽ mà nhéo cái ly, làn da mu bàn tay đều nổi gân xanh.

Dựa vào cái gì!

Cô nỗ lực như vậy, cái gì đều không có, mà Ôn Niệm Niệm, rõ ràng đầu óc ngu xuẩn, lại có thể được khen thưởng tốt như thế!

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm ngày hôm sau, ngày mới tờ mờ sáng, Ôn Niệm Niệm liền đi tới trường học.

Con phố phía sau trường h có một tiệm bánh bao gia đình đặc biệt được hoan nghênh, cô không kiếm được mua một túi tương hương bao.

Miệng ngậm bánh bao, thanh thanh thoi thoi mà hướng tới trường học đi đến.

Lúc này, một dáng nam nhân thon gầy đi đến bên người, cùng cô song song mà đi.

Ôn Niệm Niệm nghiêng đầu nhìn hấn một cái.

Hấn làn da trắng nõn, cảm sắc nhọn, mang kính đen thật dày, mặc áo trắng đan xen đồng phục, đeo trung quy cặp sách trên lưng vừa thấy chính là đệ tử tốt.

Gia hỏa này... chính là người thấy cô làm bài toàn, hơn nữa đồng học trước mặt bốn phía khoác lác uy viên bốn mắt -- Quý Tri.

Quý Tri đỡ đỡ mắt kính, ý vị thâm trường mà đánh giá cô, lộ ra biểu tình cũng không đơn giản. --

"Ôn Niệm Niệm đồng học, không biết cậu còn thiếu chân theo hay trang sức gì không? Không ngại nói, tớ có thể..."

Ôn Niệm Niệm suất nữa làm bánh bao nghẹn trứ lại, không nghĩ tới học ủy ngày thường nhất quán chỉ lấy "Người thành thật", sẽ có một ngày tung ta tung tăng chạy tới ôm đuôi cô.

"... Cũng không quá cần."

Học ủy Quý Tri không chút nào để ý mà xua xua tay, nói:

"Tớ cảm thấy cậu sẽ yêu cầu, từ nay về sau, tớ sẽ là vật trang sức, nhất định sẽ tận liêm cầu lớn nhất, giúp cậu trở thành nữ thần."

Khỏe miệng Ôn Niệm Niệm truru truru, nhìn học ủy chân thành, kỳ thật cũng có chút không đành lòng.

Học ủy Quý Tri chỉ số thông minh không cao, nhưng là siêu cấp vô địch nỗ lực, mỗi ngày mở mắt ra học tập học tập lại học tập!

Tuy rằng nỗ lực, nhưng thành tích trước sau đều không đi lên, khả năng là... Thiên phú hữu hạn.

Nguyên nhân chính là vì hấn đem toàn bộ tinh lực đều treo ở học tập, quá mức chăm chỉ, trên cơ bản không có tiếng nói chung, bị xếp vào loại người "Quái già".

Niệm Niệm nghĩ đến chính mình ở quá khứ, lúc còn là Ôn Niệm Niệm trước kia, cô cũng bởi vì chỉ số thông minh siêu quần mà cùng người chung quanh không hợp nhau, bị cô lập cùng xa lánh, không có bằng hữu.

Sau này mặc dù là thi đậu trường danh giáo thế giới, nhưng mọi thời điểm, bản thân luôn là loi độc hành, yên lặng chịu đựng lịch học siêu tốc của trường, mang cảm giác cô độc.

Đại tiểu thư Ôn Niệm Niệm tuy rằng không được ưa thích, nhưng tốt xấu có mấy hồ bằng cầu hữu*, nhưng học ủy một bằng hữu đều không có.

(P/s: Câu này nghe nhiều rồi ha, đại khái chỉ bạn bè không tốt.)

Ôn Niệm Niệm lý giải tâm tư của học ủy, hấn muốn tìm được đồng loại.

"Học ủy, cậu cùng tôi làm bằng hữu sao."

Quý Tri mặt già đỏ lên, lập tức ngạo kiều vỗ vỗ bộ ngực, nói:

"Lỗ Tấn* tiên sinh nói rất đúng, mãnh thú luôn là độc hành, dê bò mới kết bè kết đội."

(P/s: Lỗ Tấn là chủ tướng của cuộc cách mạng văn hóa Trung Quốc.

Ông không chỉ là một nhà văn, mà còn là một nhà tư tưởng vĩ đại, nhà cách mạng vĩ đại.... "Phương hướng của Lỗ Tấn là phương hướng của nền văn hóa mới của dân tộc Trung Hoa" - Mao Trạch Đông, Tân dân chủ chủ nghĩa luận.)

"Ừ."

Ôn Niệm Niệm nhún nhún vai, tiếp tục đi về phía trước.

Thực mau, Quý Tri đuổi theo, cười hề hề mà nói:

"Tớ nói tớ là dê bò, hắc hắc."

Ôn Niệm Niệm đem bánh bao thịt trong tay đưa cho hấn,nói: "Có thể làm bằng hữu,tôi dẫn theo cậu,có thể đi nhưng không thể nói."

Quý Tri siêu cấp cảm động,nắm bánh bao cắn một ngụm,nuốt xuống.

"A!! Nóng! Nóng nóng nóng!"

Ôn Niệm Niệm nở nụ cười: "Ai kêu cậu nuốt nhanh như vậy a."

Quý Tri thở ra một ngụm,chứa mùi rau hẹ nóng hằm hập,vui tươi hơn hờ mà nói:

"Tớ là vì biểu đạt thành ý, đúng rồi,nghe nói cậu gia nhập tổ thiên tài của lão Vương."

Toán học lão sư họ Vương,là mẫu người trung niên điển hình,kiểu tóc Địa Trung Hải* sáng bóng,cho nên các bạn học ngày thường thích gọi "Lão vương".

(P/s: hỏi đầu.)

"Đúng,vào thêm"

"Thật trùng hợp,tớ cũng vào thêm"

Lời này nói ra làm Ôn Niệm Niệm ngoài dự kiến: "Lão Vương không phải nói,muốn mời chào thiên tài của trường học gia nhập sao,đương nhiên,không có ý khác."

Quý Tri không chút nào để ý, giải thích:

"Tớ ôm đùi lão Vương ba ngày,mới đồng ý cho gia nhập! Chủ yếu là thời điểm các cậu thảo luận,tớ phụ trách ở bên cạnh viết bút ký, hoặc là thông báo mở họp."

Ôn Niệm Niệm hỏi Quý Tri:

"Ăn no căng lăm hả,vì sao phải làm việc vất vả này?"

Quý Tri ngượng ngùng mà gãi gãi đầu: "Mẹ tớ nói,các cậu thông minh,tớ tiếp xúc cũng sẽ thông minh."

"Đúng không?"

Chưa nghe nói thông minh còn có thể lầy.

Cô trước sau tin tưởng vững chắc,gian nan bốn ba học thuật,nhất định là độc lập hoàn thành.

Nhưng là mặc kệ thế nào, mỗi người đều có lựa chọn của mình.

Đã tới thì an tâm ở lại.

Cổng trường,một chiếc Bentley màu đen ngừng ở ven đường.

Một thiếu niên ăn mặc sạch sẽ, vận áo sơ mi trắng từ trên xe bước xuống.

Trong cái chớp mắt kia hấn lộ mặt,ánh mặt trời dừng trên gương mặt anh tuấn đấy.

Ôn Niệm Niệm thậm chí có thể nghe được âm thanh nữ sinh chung quanh há hốc vì kinh ngạc.

Làn da thiếu niên thực trắng,ngũ quan tinh xảo,con ngươi xinh đẹp,bên trong phảng phất như đựng cả bầu trời sao,sáng sớm dương quang hạ*,cả người thiếu niên như có hào quang.

(P/s:ánh nắng chiếu xuống,nhưng để thế cho hoa mỹ chút cũng tránh lặp.)

Hấn một tay rút trong túi, hướng tới cửa hàng bán bánh kem cạnh cổng trường đi.

Niệm Niệm đương nhiên nhận ra hấn.

Giang Dữ,cũng chính là người nguyên chủ Ôn Niệm Niệm yêu thầm rất lâu.

Nhìn thấy thẳng mặt, Niệm Niệm rốt cuộc có thể lý giải,vì sao nguyên chủ lại như vậy,một cô gái hướng nội lại si mê hấn thậm chí có chút ý tứ lì lợm la liếm.

Này mẹ nó... Soái đến điểm phạm quy!

Quý Tri thấy Ôn Niệm Niệm thẳng lẳng lẳng mà nhìn chăm chăm hắn, lẩm bẩm nói:

"Như thế nào, không quen biết? Hắn là nam sinh cuộc đời này cậu yêu nhất, cậu tổng cộng thổ lộ hắn 34 lần, bị cự tuyệt 28 lần, có 5 lần trực tiếp bị làm lơ, còn có 1 lần là đuổi theo xe của hắn chạy nửa con phố, mất mặt đến cực điểm."

Ôn Niệm Niệm.....

Cảm ơn, cũng không cần ôn lại lịch sử đen đó.

"《Bảo điển Luyến ái》điều thứ 6, nam sinh hư đều giống nhau, sẽ thích nữ sinh tốt, người giống như Giang Dữ gia thế hoàn hảo, thành tích hoàn hảo, các phương diện ưu tú như trong tiểu thuyết, đều sẽ bị nữ sinh xấu xa hấp dẫn nga, cậu muốn hay không thử thay đổi một chút?"

(P/s: sách về tình yêu.)

Ôn Niệm Niệm vô ngữ mà liếc nhìn hắn.

"Chẳng lẽ cậu cảm thấy tớ còn chưa đủ hư?"

Nguyên chủ Ôn Niệm Niệm theo đuổi Giang Dữ, hành vi khác xa nữ sinh tốt, đều xem như tương đối khác người.

Lại không nghĩ Quý Tri ghét bỏ mà nói:

"Cậu mà hư sao, ngu xuẩn mới đúng."

"Cho nên vì sao muốn cùng ngu xuẩn như tớ làm bằng hữu?"

Quý Tri nhếch miệng cười: "Tất cả thiên tài chưa bị khai quật, đều không ai lý giải được, nhưng tớ xem trọng cậu nga."

Ôn Niệm Niệm run lên, nổi da gà: "Cảm ơn, cũng không cần."

Lúc này, Giang Dữ từ cửa hàng bánh kem đi ra, hai tay trống trơn như cũ, biểu tình hình như có chút thất vọng.

Quý Tri hiểu ý cười, ghé sát vào lỗ tai Ôn Niệm Niệm, thấp giọng nói:

"Tớ quan sát qua, hắn mỗi buổi sáng đều sẽ tới tiệm bánh mì Tân Ngữ mua một phần bánh mì nướng đậu đỏ phô mai*, giống như chứng cuồng bách phải ăn đấy. Hắc hắc, thực bất hạnh, buổi sáng hôm nay hắn sẽ không mua được."

(P/s: Đây là hai pic Kỳ thấy hợp với miêu tả nhất.)

□

□

Ôn Niệm Niệm liếc mắt nhìn Quý Tri một cái:

"Sao cậu biết."

Quý Tri vỗ vỗ cặp sách:

"Bởi vì bánh mì nướng đậu đỏ, đều bị tớ mua."

Ôn Niệm Niệm.....

Rốt cuộc là có bao nhiêu nhàm chán vậy!!!

"Đưa cậu một phần lễ gặp mặt, biểu đạt thành ý tớ là vật trang sức nhỏ."

Quý Tri từ cặp sách lấy ra một túi bánh mì nướng đậu đỏ, nhét vào lòng ngực Ôn Niệm Niệm, sau đó nhân lúc cô không phòng bị, đem nòng đẩy về phía Giang Dữ --

"Hắn có chứng cuồng bách cực độ nghiêm trọng, mỗi ngày không ăn đậu đỏ phun từa sẽ chết! Tin tưởng tớ, nhất định thành công!"

Ôn Niệm Niệm không một chút phòng bị, cứ như vậy đụng vào Giang Dữ trước mặt, hơn nữa trong tay.....

Còn xách theo một túi đậu đỏ phô mai Giang Dữ yêu nhất.

Tâm Ôn Niệm Niệm muốn giết Quý Tri.

Đồng học chung quanh toàn bộ nhìn về phía Ôn Niệm Niệm, muốn xem nàng hôm nay lại làm trò gì.

Lông mi Giang Dữ rất dài, hơi rủ, giống như lông chim không dấu vết mà liếc nàng một cái.

Biểu tình ngao mạn, thu liễm vô cùng khéo léo.

Nữ sinh chung quanh nhìn Ôn Niệm Niệm từ đầu đầu tới cuối đều là ánh mắt khinh miệt. Chờ xem trò hay.

Ôn đại tiểu thư theo đuổi Giang Dữ không phải một ngày hai ngày, vì bị nam thần cao lãnh này hấp dẫn, Ôn Niệm Niệm có thể nói là đa dạng chồng chất, nhưng mà bởi vì quá mức ngu xuẩn, mỗi lần không phải bị làm lơ thì chính là bị cự tuyệt thẳng.

Có thể nói là mất mặt đến cực điểm.

Nhưng Giang Dữ được giáo dưỡng từ nhỏ, sẽ không ở trước mặt mọi người để cho nữ sinh gian nan, nhiều lắm chính là không để ý tới.

Chung quanh các nữ sinh châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ --

"Ôn Niệm Niệm lại muốn làm ra việc gì."

"Quả thực có bệnh!"

"Giang Dữ rõ ràng đã cự tuyệt rất nhiều lần, còn muốn thế nào a!"

"Trình độ mặt dày như vậy, có thể nói trước đây chưa từng gặp."

.....

Ôn Niệm Niệm.....

Cô đối với việc đam mê điện phủ làm cho người ta bức bách như Giang Dữ, thật sự nửa điểm cảm giác đều không có.

Cái này gọi là nữ sinh sơ trung cảm nhận nam thần, ở trong mắt cô cũng chỉ là đứa nhóc mười mấy tuổi.

Tất cả mọi người cho rằng, Ôn Niệm Niệm muốn đem bữa sáng đậu đỏ đóng gói tinh mỹ trong tay đưa cho nam thần Giang Dữ cao lãnh trước mặt.

Quý Tri ở sau lưng nhìn không được mà ra quyền ý cổ lên, không cần lúng túng, chính là làm!

Ôn Niệm Niệm mắt tròn trắng, mà cái xem thường này, rõ ràng rơi xuống đáy mắt Giang Dữ, hần hơi hơi nhúu mày.

Ôn Niệm Niệm xách theo túi giấy đậu đỏ, đưa tới trước mặt Giang Dữ, quơ quơ --

"Muốn ăn sao?"

Giang Dữ sắc mặt rất khó xem, hần đương nhiên muốn ăn, đây là chung cường bách, nếu mỗi buổi sáng không ăn bánh mì nướng đậu đỏ, toàn bộ thế giới đều không tốt.

Hắn nuốt xuống một ngụm nước bọt, đang muốn đuổi tay lấy.

Ôn Niệm Niệm tay thu lại, Giang Dữ rơi xuống khoảng không.

"Muốn ăn tự mình mua đi a."

Ôn Niệm Niệm xé rách túi giấy, đem bàn tay cầm lấy, nắm lên một miếng mới vừa nướng xong, còn mùi hương bánh mì nướng, "luy" vào miệng mình, dùng sức nhai nhai:

"Vị cũng không tệ lắm nha."

Đáy mắt Giang Dữ nổi lên ngọn sóng, hầu kết lẩn lẩn.

Nhưng mà Ôn Niệm Niệm căn bản không phản ứng hần, một bên ăn bánh mì, bình tĩnh mà nói:

"Phiền toái nhường một chút, chặn đường."

Mọi người mở rộng tầm mắt, một mảnh ồ lên.

Giang Dữ cũng ngăn người, theo bản năng mà tránh ra.

Ôn Niệm Niệm đi qua Giang Dữ, hướng tới khu dạy học.

Đầu cũng không quay lại.

Bao gồm Quý Trì, mọi người miệng đều trương thành hình chữ O.

Không thể tin được, cô không phải cho nam thần bữa sáng sao, vì cái gì chính mình ăn vui vẻ vui sướng đến thế?

Đem nam thần ném ở sau đầu?

Đại tiểu thư ngu xuẩn trong đầu đều bị nước ngập hết sao?

Ôn Niệm Niệm nhai bánh mì nướng, sai bước lên khu dạy học trước cầu thang, thực mau, bóng dáng tiêu soái liền biến mất trước mặt mọi người.

Nam thần tuy rằng thanh sắc khả quan, nhưng là thật đáng tiếc, bánh mì nướng mỗi một tầng đều bọc phô mai, hơn nữa viên đậu đỏ ngọt vừa đủ mà không ngấy.

So với nam thần ăn ngon hơn một trăm lần.

(P/s: Edit đúng lúc đối..¬¬ tác giả thật biết hổ.)

Giang Dữ nhìn bóng dáng Ôn Niệm Niệm, nắm chặt nắm tay, nuốt nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-1

Ăn cơm trưa xong, Niệm Niệm vào phòng nghiên cứu và thảo luận, mở sách giáo khoa tiếng Anh ra.

Ở Harvard Niệm Niệm học tiến sĩ nhiều năm như vậy, tiếng Anh hoàn toàn không làm khó được nàng, nhưng cô cũng muốn quen thuộc tiếng Anh sơ trung, ngữ pháp, từ đơn, để tránh lúc thi dọa hù giáo viên.

Ôn Niệm Niệm không chút để ý mà đặt bút viết, nhìn ngữ pháp một lát, sau giờ Ngọ ủ rũ dâng lên, Niệm Niệm ngáp dài.

Đúng lúc này, Ôn Khả Nhi lặng yên không một tiếng động từ cửa sau đi vào phòng nghiên cứu - thảo luận, nghỉ ngơi phía sau Niệm Niệm.

Thấy cô ngủ gà ngủ gật, khoe miệng cô ta tràn ra một tia cười không dễ phát hiện.

"Chị."

Khả Nhi ghệch ngọm mà nhảy lại, đôi tay chống lên cạnh bàn Ôn Niệm Niệm ngồi, ra vẻ khờ dại cười nói:

"Chị giữa trưa không trở về nhà nghỉ trưa sao?"

"Àn, lão Vương nói tổ đồng học sau cơm trưa trở lại phòng nghiên cứu thảo luận tập hợp."

Ôn Niệm Niệm vốn dĩ đối Ôn Khả Nhi không có ác cảm, nhưng có đôi khi cô ta bày ra bộ dáng thiên chân, cùng với trên mặt thời thời khắc khắc làm công việc giả cười, cô có điểm ăn không tiêu.

Trước kia Ôn Niệm Niệm vô pháp phân chia nụ cười trên mặt cô ta, là thiệt tình hay giả nhân giả nghĩa.

Hiện tại Niệm Niệm sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp này.

Ôn Niệm Niệm đem tay cô ta từ trên bàn đẩy ra.

Ôn Khả Nhi đi đến hàng phía trước, dựa vào hàng ghế trên, đối Ôn Niệm Niệm nói:

"Chị, thật là hâm mộ nha, có thể gia nhập tổ của lão Vương, tuy rằng lão Vương người này, àn...chị hiểu."

Ôn Niệm Niệm liếc Ôn Khả Nhi, nói:

"Chị không hiểu, muốn nói cái gì."

Ôn Khả Nhi nhướn mày:"Chị khả năng không biết,tất cả lão sư đều không thích lão Vương."

Đây là sự thật,nhân duyên lão Vương trong trường học đúng là không tốt.

Rất nhiều thời điểm,Ôn Niệm Niệm đi ngang qua cửa văn phòng,nhìn thấy rất nhiều lão sư tụ ở bên nhau thảo luận vấn đề, lão Vương luôn lẻ loi mà ngồi một góc,mang mắt kính yên lặng đọc sách.

"Nghe nói ông ấy không hợp đàn ai cả."

Ôn Khả Nhi chỉ chỉ đầu óc chính mình:

"Nơi này, giống như có chút vấn đề, không giao tiếp cùng ai."

Ôn Niệm Niệm tỏ vẻ không sao cả mà nhún nhún vai:"Nhưng lão Vương dạy rất có ý tứ."

Làm lão sư,ông không cần am hiểu sâu việc lấy lòng,chi cần dạy tốt là được.

Lão Vương tuy rằng là trung niên hỏi đầu còn có chút dầu mỡ,nhưng không thể phủ nhận,ông dạy rất tốt, nhiều đề toán học phức tạp trải qua lời ông giảng giải luôn trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Hơn nữa quan trọng là,tư duy của ông chưa bao giờ sẽ giới hạn ở giáo án,mà là sẽ nỗ lực đi tìm phương pháp mới.

Ôn Niệm Niệm lý giải lão Vương cô độc.

Rất nhiều thời điểm,bị cô lập không phải bởi vì ngu xuẩn,mà là quá ưu tú.

Ôn Khả Nhi tiếp tục nói:

"Dù sao,làm chị em,em chỉ là hảo tâm nhắc nhở chị một chút mà~, lão Vương thành lập cái gì thiên tài tổ này,bộ dáng không đáng tin cậy,em nghe nói,các lão sư trong văn phòng đều phản đối, cảm thấy là lãng phí thời gian."

"Đúng không?"

"Đúng là như thế đấy, trên thế giới này thiên tài vốn dĩ là lông phượng sừng lân*, trường học chúng ta càng thiếu.Dù sao rất lãng phí thời gian,đặc biệt chị..."

(P/s: những đồ - con vật vô cùng quý hiếm,dường như chỉ có trong thần thoại hoặc xuất hiện rất ít.)

Cô ta liếc mắt nhìn chỗ trống trog sách giáo khoa của Ôn Niệm Niệm, cười nói:

"Em cũng chỉ là hảo tâm nói,nền tảng của chị không tốt lắm, hiện tại đều sơ tam,càng nên đem thời gian đặt trên học tập,chứ không phải lãng phí ở cái tổ vô nghĩa."

Niệm Niệm biết Ôn Khả Nhi đánh tâm nhãn liền coi khinh mình, nhưng mà có thể lý giải,vốn dĩ thành tích học tập của nguyên chủ Ôn Niệm Niệm rất không xong,mỗi lần thi cử đều đội sổ,bị coi khinh là bình thường.

Cô yên lặng khép sách giáo khoa,đôi Ôn Khả Nhi nói:

"Cảm ơn em gái nhắc nhở,nhưng mà thiên tài tổ cũng chỉ là chơi chơi mà thôi,chị sẽ không tốn nhiều thời gian ở đây."

Ôn Khả Nhi thấy Ôn Niệm Niệm vẫn không thay đổi chủ ý, rốt cuộc chính mình đưa ra đòn sát thủ,nói khế với cô:

"Em nghe nói, lão Vương chiêu người đến tổ,đều là người kỳ kỳ quái quái."

"Người kỳ quái?"

"Đúng!"

Ôn Khả Nhi chắc chắn gật đầu, nói:

"Đều là "quái gã"đầu óc có vấn đề, cho nên em nghe bạn học nói,cái tiểu tổ này, còn tên là tiểu tổ phi nhân loại."

Ôn Niệm Niệm thật muốn cười.

Ôn Khả Nhi thấy cô không dao động,cho nên trong lòng do dự,lúc trước Ôn Niệm Niệm hoàn toàn không có đầu óc,tuyệt đại bộ phận dưới tình huống đều bị dắt mũi đi, hiện tại như thế nào mà...

Cô ta lại nhanh bỏ sung:

"Chị, em khuyên chị ngàn vạn lần không cần lãng phí thời gian gia nhập cái tổ kia,thật sự có có cái gì tốt."

Nói xong câu đó,giây tiếp theo, một bóng dáng nam nhân cao gầy đi vào phòng nghiên cứu - thảo luận.

Làn da hần thanh lãnh trắng nõn, con ngươi tựa như cánh đồng đầy tuyết quét qua.

Giang Dữ.

Chợt mắt thấy Giang Dữ đến, tâm Ôn Khả Nhi đột nhiên nhảy dựng,chân tay luống cuống mà từ chỗ ngồi đứng lên, lấp bắp hỏi:

"Giang, Giang Dữ đồng học, cậu sao lại... Tới đây?"

Ôn Niệm Niệm biết Ôn Khả Nhi yêu thầm Giang Dữ.

Ở toàn bộ Đức Tân trung học, kẻ ái mộ Giang Dữ nếu đếm có thể xếp quanh sân thể dục hai vòng.

Ôn Khả Nhi bị hần hấp dẫn, chẳng có gì lạ.

Giang Dữ buông ba lô trên lưng xuống, biểu tình nhìn qua có chút không cao hứng, trắng ra mà nói --

"Tôi là người "không có cái gì tốt " mà cô vừa nói - tổ trưởng của tổ."

Ôn Khả Nhi:.....

"Không phải, cái kia... Tôi không phải ý tứ này..."

Cô ta mặt đỏ lên, lấp bắp mà giải thích:

"Tôi có thể giải thích..."

Giang Dữ lạnh như băng nói: "Chúng tôi sắp họp, không phận sự thì rời đi."

Nhìn Ôn Khả Nhi sắc mặt trắng bệch, Ôn Niệm Niệm thiếu chút nữa cười lớn.

Đây vẫn là Ôn Khả Nhi lần đầu tiên thích ở người trước mặt lật xe đi.

***

Tổ tổng cộng gồm bốn người.

Giang Dữ tính tình lãnh đạm, không thể nào nói chuyện,đầu ngón tay trắng nõn thon dài câu được câu không mà chuyển đặt bút viết.

Ôn Niệm Niệm ngáp dài,trên mặt treo rõ ràng "giờ Ngọ ừ rừ".

Còn có một nữ sinh,nhỏ nhỏ gầy gầy,tóc mái bằng,mang mắt kính to màu đen,toàn bộ mắt kính cơ hồ chiếm cứ một phần ba khuôn mặt nhỏ.Cô bé nghiêm túc...Gặm một bắp ngô thơm ngào ngạt,bộ dáng có chút ngốc ngốc.

Sau đó là học ủy Quý Trì, Quý Trì khăn trương xoa xoa tay,nỗ lực muốn nói gì đó giảm bớt bầu không khí xấu hổ --

"Hôm nay thời tiết không tồi ha?"

"Nếu không,từ tôi bắt đầu giới thiệu đi."

"Tôi tên Quý Trì, ha ha, ha ha ha ha."

.....

Không có người đáp lại hần, không khí lãnh đến độ sắp nổ mạnh.

Ôn Niệm Niệm nói khẽ:

"Câm miệng đi."

Quý Trì rốt cuộc không nói chuyện nữa, không khí lại lâm vào một vòng trầm mặc xấu hổ,chỉ có thanh âm của nữ sinh mái bần kéo kệt kệt ăn bắp.

Bên ngoài phòng Nghiên cứu - thảo luận đã có không ít đồng học vây xem,tham đầu tham não mà quan sát phòng,trong đó có vẻ mặt căm giận bất bình

của Ôn Khả Nhi.

Niệm Niệm cũng không biết Ôn Khả Nhi vừa mới nói gì, có phải tự bịa đặt ra hay không, nhưng hiển nhiên, trong tầm mắt của các đồng học ngoài cửa sổ, có thể rõ ràng đọc ra phần nào đó ý vị thâm trường.

Đối với bọn họ mà nói, đồng học ngồi ở Nghiên cứu - thảo luận tóm lại là cùng bọn họ không hợp nhau, trong mắt bọn họ đều chính là "quái già".

Giang Dữ liên tính, vốn dĩ không phản ứng với mọi người, cao lãnh một đám.

Mà học ủy Quý Trì, hẳn muốn đem quan hệ với các đồng học khác trở lên tốt, nên EQ quá thấp, các bạn học thật sự là không thể nào thích hẳn.

Đến nỗi vị nữ sinh mái bằng găm bắp, tên là Căn Di, cũng là thiếu nữ thiên tài đại danh鼎鼎, nhưng mà... Một điểm rất nhỏ đó là có chứng ngại về giao lưu.

Toàn bộ Thiên tài tổ, nhìn qua hình như cũng chỉ có Ôn Niệm Niệm là bình thường.

Nhưng các bạn học đương nhiên không có khả năng thừa nhận Ôn Niệm Niệm có chỉ số thông minh, nói giỡn, mỗi lần đều thi đều đội sổ, nói cô là thiên tài, ai tin.

Bọn họ chỉ cảm thấy Ôn Niệm Niệm hoàn toàn là đục nước béo cò, trà trộn vào cái gọi là thiên tài tổ này, chỉ là vì tiếp cận Giang Dữ thôi.

Rất nhanh, lão Vương đi vào phòng Nghiên cứu - thảo luận, đối mọi người nhiệt tình nói:

"Các em hẳn là đều đã biết nhau cả rồi."

Ôn Niệm Niệm.....Không có.

Lão Vương trực tiếp để bọn họ "mác" đều đã quen thuộc, phẫn chán mà nói:

"Từ hôm nay trở đi, mọi người chúng ta ở Thiên tài tổ này đều là đại tập thể, cùng nhau giao lưu, trợ giúp lẫn nhau, cộng đồng tiến bộ."

Sau một lúc lâu.

Không khí lần thứ hai lạnh tới đóng băng.

Ôn Niệm Niệm thậm chí có thể cảm giác được, đỉnh đầu lão Vương có một con quạ đen bay qua "cạc cạc cạc".

Phòng Nghiên cứu - thảo luận thất bại thính tịch, đồng học tụ tập càng ngày càng nhiều, nhưng có tới một nửa là tới vậy xem nam thần Giang Dữ.

Hôm nay Lão Vương bố trí cho phòng Nghiên cứu - thảo luận một đề toán học tương đối khó nhằn.

Không chỉ là bốn người ở đây, ngoài cửa sổ các bạn học cũng đều sôi nổi lấy giấy bút, bắt đầu thử giải đề này.

Đặc biệt là Ôn Khả Nhi, xoát xoát xoát điên cuồng chuẩn bị bản thảo, muốn đoạt tại đây mấy người phía trước làm ra đề này.

Ôn Niệm Niệm quét đề mục liếc mắt một cái, đích xác có tương đối khó khăn mà tính, đối với học sinh trung học mà nói, có thể nói là đề mục cấp năm sao.

Nàng quét mắt Giang Dữ, hiển nhiên, hẳn cũng bị đề này hấp dẫn, bắt đầu nhấc bút, trên giấy tính toán.

Căn Di cũng buông bắp xuống, đôi mắt thẳng lăng lăng mà nhìn chằm chằm đề mục, bất quá nàng không có viết, hẳn là ở trong đầu suy đoán.

Ôn Niệm Niệm lại nhìn nhìn Quý Trì, phát hiện Quý Trì cũng đang xem nàng, mang theo biểu tình nào đó tìm tòi nghiên cứu lại nghi hoặc.

Hai người bắt đầu so miệng hình giao lưu --

"Xem tôi làm gì."

"Cậu xem tôi làm gì."

"Tôi chờ cậu làm nha."

"Chính cậu làm a, chờ tôi làm gì."

Quý Trì triển lộ cười thần bí:

"Ta muốn gặp chứng người siêu thần thời khác."

Ôn Niệm Niệm.....

Mái bằng thiếu nữ Căn Di nhìn đề mục, suy tư năm phút đồng hồ, rốt cuộc sâu kín mà đánh cái ngáp, tiếp tục ăn bắp.

Sẽ không làm, từ bỏ trị liệu.

Đương nhiên, mấy ngày liền thiếu nữ Căn Di đều không làm đề mục, chung quanh đồng học tự nhiên cũng là vô đầu bút tai.

Ôn Khả Nhi viết hai trang bản nháp giấy, nhưng vẫn là không có thể tính ra tới, có chút bức bối, đem bản nháp giấy nắm tròn thành đoàn.

Giang Dữ tựa hồ cũng lâm vào nào đó rối rắm trung.

Ôn Niệm Niệm rốt cuộc có điểm hứng thú, biếng nhác mà lấy ra bút, viết ra từng bước giải đề.

Quý Tri đôi mắt thẳng lăng lăng mà nhìn chăm chăm Ôn Niệm Niệm bản nháp giấy, trơ mắt mà nhìn nàng đem đề này đáp án phân tích cận kề mà viết ra tới.

Hắn ánh mắt, dần dần thay đổi.

Này mẹ nó... Cái đầu óc gì a.

Đề này tuy rằng có khó khăn, nhưng là đối với Ôn Niệm Niệm mà nói, vẫn chỉ là một bữa ăn sáng, thuộc về loại đề mục nhắm mắt lại cũng có thể giải.

Nói giỡn, nàng học tại Đại học Harvard, phòng thí nghiệm nghiên cứu đều là vũ trụ cấp nan đề.

Nửa giờ sau, Vương lão sư trực tiếp điểm tên Giang Dữ:

"Giang Dữ đồng học, ngươi làm ra tới sao?"

Giang Dữ buông bút, nặng nề mà hô một hơi, sau đó lắc đầu.

Hắn không có thể làm ra tới.

Giang Dữ cũng chưa có thể làm được đề mục, đương nhiên ở đây tất cả mọi người không có thể làm ra.

Toán học lão sư lại chuyển hướng Quý Tri cùng Căn Di: "Các em?"

Như cũ lắc đầu.

Ông cuối cùng đã sắp từ bỏ, nhìn phía Ôn Niệm Niệm, hỏi:

"Ôn Niệm Niệm đồng học, ngươi giải ra tới sao?"

Quý Tri trơ mắt mà nhìn Ôn Niệm Niệm đem trong tay viết hảo hoàn chỉnh giải đề bước đi giấy xoa thành đoàn, ném tới bàn hạ.

"Không có."

Nàng "Thành thật" mà trả lời: "Ta sẽ không làm."

Vậy xem các bạn học cười mỉa nói --

"Chỉ bằng nàng, có thể giải ra tới?"

"Thật không biết lão Vương nghĩ như thế nào, lại cho người ngu xuẩn như vậy gia nhập Thiên tài tổ."

"Nhìn xem Khả Nhi viết đầy bản nháp giấy, đều tràn ngập, đây mới là thực lực."

"Ta đoán, nàng liền đề làm đều xem không hiểu đi."

.....

Quý Tri cả khuôn mặt đều nghẹn đỏ, rõ ràng đều đã giải ra tới, vì cái gì muốn dấu điểm a a a!

Đem đáp án đưa ra, hung hăng đánh vào mặt bọn ngốc đó a!

Bất quá thực mau Quý Tri liền suy nghĩ cẩn thận, thiên tài toàn giáo công nhận Giang Dữ không làm đề, người như si như say mà ái mộ Giang Dữ - Ôn Niệm Niệm, đương nhiên không thể thoát nổi bật của hắn, làm hắn xuống đài không được.

A,tình yêu vĩ đại cỡ nào a!

Ôn Niệm Niệm biết hẳn suy nghĩ cái gì,nàng mắt tròn trắng, nhếch miệng.

Gấp cái gì, chỉ là vì không muốn OOC* mà thôi.

(P/s: Theo Ký hiệu thì OCC là viết tắt của Out of character;có thể hiểu là một kiểu phá cách,làm mất chất của nhân vật,thường được dùng chỉ các dou,fanfic ko diễn đạt được tính cách nhân vật.)

Có đôi khi,muốn bảo trì điệu thấp,cũng không dễ dàng a.

Hội thảo kết thúc,các bạn học sôi nổi tan đi.

Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì hai người cũng lần lượt rời phòng nghiên cứu và thảo luận,chỉ còn Giang Dữ.

Trên mặt hẳn mang chỉ ý theo tìm tòi nghiên cứu,nhặt tờ giấy mới vừa rời bị Ôn Niệm Niệm nắm tròn vo thành đoàn trong thùng rác lên.

Bản nháp viết phương pháp giải đề,phân tích cận kẽ,ý nghĩ rõ ràng!

Giang Dữ nhìn bóng dáng Ôn Niệm Niệm,ánh mắt dần dần thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5-2

Buổi tối tan học,Quý Trì mời Ôn Niệm Niệm đi ăn Quan Đông, hơn nữa đối với hành vi hôm nay cùng tình yêu ân nhân cao thượng, một phen cầu vòng thí oanh tạc.

Ôn Niệm Niệm cũng không để ý hẳn nói cái gì, chỉ là nhìn chăm chăm mặt hắn, xem đến trong lòng Quý Trì có chút phát mao, vuốt gương mặt ngượng ngùng của mình hỏi: “Cậu nhìn cái gì.”

Ôn Niệm Niệm đẩy kính đen của hắn,lại sửa sửa cổ áo,cười nói: "Rất tuần tú nha."

Quý Trì che lại ngực,lui lui về sau, phòng bị hỏi: “Cậu muốn làm gì!”

Ôn Niệm Niệm cười nói: “Kỳ thật cậu sửa soạn lại một chút, so Giang Dữ cũng không kém.”

Quý Trì thiếu chút nữa nghẹn: “Vui đùa cái gì vậy.”

Cô đánh giá Quý Trì, gia hỏa này ngày thường ăn mặc có điểm quê mùa,kỳ thật ngũ quan tương đối tiêu chí,hình dáng cũng thực thanh tích phần mình,xem gần, vẫn là rất anh tuấn.

“Học ủy, đây là cái thời đại nhan sắc là chính nghĩa, cậu muốn quen càng nhiều bạn, dùng chút tâm tư dọn dẹp chính mình a.”

Hắn có giá trị nhan sắc như vậy, chỉ cần chịu trang điểm tốt một chút,thật sự so Giang Dữ không kém nơi nào.

Quý Trì hơi hơi há miệng thở dốc, lại nhắm lại, thật lâu sau, rất ủy khuất mà nghẹn một câu: “Tớ như vậy là có nội hàm nam nhân, mà cậu cứ nhiên chỉ nhìn đến mặt?”

Ôn Niệm Niệm vô ngữ.

Cậu thắng

Sau khi cô cùng Quý Trì từ biệt,xách theo một túi Quan Đông hướng về nhà mà đi.

Quẹo vào một cái hẻm nhỏ, bên trong tựa hồ có mấy tên côn đồ ở đánh nhau, tay nắm chân đá cùng thảo* cha chửi má, ô ngôn uế ngữ.

(P/s: một câu chửi.)

Ôn Niệm Niệm buông Quan Đông, hướng ngõ nhỏ nhìn qua. ——

Bên góc tường ẩm ướt, tiểu tử bị đánh kia giống như cá chạch vụn vụn, lăn trên vũng nước, ướt đầm dề, áo khoác trên người bị nhuộm thành màu đen.

Trên mặt hấn có bùn, có nhảnh cò, cũng có máu...không thấy rõ dung mạo, tóc ngắn qua mắt, nửa che nửa lộ con ngươi đen nhánh như đêm, khóe mắt hơi câu, treo ý cười dữ tợn.

Bị đánh thành như vậy, cư nhiên còn cười được.

Ôn Niệm Niệm trong lòng có chút sợ hãi, xoay người rời đi.

“Văn Yên! Mày mẹ nó xương cốt thật đúng là đủ cứng!”

Ôn Niệm Niệm trong lòng bỗng nhiên run lên, bước chân dừng lại!

Văn Yên, cái tên này.....

Tâm cô bị hai chữ này đâm vào.

Quay đầu lại, nhìn bọn người kia ra tay tàn nhẫn, làm không tốt sẽ đến mạng người.

Ôn Niệm Niệm bất chấp rất nhiều, lấy di động ra, run run rẩy rẩy đánh số 110, hướng đám người kia hô: “Dừng tay, tôi đã báo.. báo nguy, cảnh sát lập tức sẽ đến.”

Cứ việc ra vẻ bình tĩnh, nhưng thanh âm cô vẫn ức chế không được mà run rẩy.

Mấy cái côn đồ tóc vàng quay đầu lại thấy được cô, đều nở nụ cười, cũng không có bị uy hiếp, ngược lại một tay đem cô kéo lại đây.

“Từ đâu ra xen vào việc người khác, tiểu nha đầu.”

“Văn Yên, mẹ con mẹ nó thật là đào hoa nhiều đóa, đi chỗ nào đều chiêu đàn bà thích.”

Trong lòng Ôn Niệm Niệm nhút nhát, nhưng vẫn cứ cường tráng bình tĩnh, tránh nam nhân kia ra, liều mạng lui đến ven tường.

“Báo mẹ mày cảnh.”

“Xen vào việc người khác, cho chút giáo huấn!”

Ôn Niệm Niệm run run rẩy rẩy nhấc cục đá trên mặt đất lên, đánh nam nhân đi tới chỗ nàng.

Cô đã từng học tập rất nhiều, thường xuyên cùng bằng hữu đi chơi xạ kích, rất chính xác, vũng vàng mệnh trúng cái trán hấn, tạo ra một lỗ máu.

“Mẹ mày!”

Lúc này xem như hoàn toàn chọc giận đám người, có mấy tên côn đồ cất bước tiến lên, lôi kéo cô, đem cô kéo qua tới.

“Đừng chạm vào tôi!” Ôn Niệm Niệm phá âm, lui đến ven tường, không đường có thể đi, cô đơn giản ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu.

Đúng lúc này, nam nhân quỳ rạp trên mặt đất kia bỗng nhiên nhào tới, dùng thân thể đem Ôn Niệm Niệm toàn bộ bao lại, đem cô hộ phía dưới.

“Diễn thật nhiều nha Văn Yên, rút ra cho lão tử!”

Thiếu niên gắt gao mà che chở cô, tứ chi tựa như hút, gắt gao dán ở bên người, vô luận bọn người kia ra sức như thế nào, căn bản kéo không ra.

“Dựa! Nắm tay còn không có ăn đủ đúng không!”

“Đánh nó!”

Bọn họ đối với Văn Yên chính là tay đâm chân đá.

Hấn nặng nề mà hừ một tiếng, hô hấp dồn dập phả trên mặt cô, vừa ướt vừa nóng.

Ôn Niệm Niệm mở to hai mắt nhìn hấn, trên mặt hấn dính màu đen của bùn ô, trên trán có một vết máu, từ trán ngach nghiêng đến mi, nhìn qua hung ác lại thấm người.

Máu tươi đỏ thấm theo mũi hấn nhỏ giọt xuống, tí tách, tí tách... Rơi xuống hai giọt, dừng trên làn da trắng nõn của Ôn Niệm Niệm.

Cô gắt gao cắn môi dưới...

Mà thiếu niên kia vẫn đang cười, máu tươi đầm đìa cả gương mặt, một bên rõ ràng má lúm đồng tiền, thật sự tà.

“Được rồi.”

Hắn cười, dùng tiếng nói áp lực hướng cô: “Đã lâu không gặp.”

***

Đám người kia có lẽ là đánh đến mệt mỏi, lại có lẽ là sợ Ôn Niệm Niệm thật sự báo cảnh sát, rốt cuộc vẫn là ngừng lại, hùng hùng hổ hổ nói ——

“Tiểu tử này, xương cốt cứng thật!”

“Đi đi! Mẹ nó.”

“Đừng làm cho lão tử đụng phải!”

Văn Yến nghiêng đầu, khóe miệng xả ra một mặt cười tà, hướng bọn họ khiêu khích nói: “Bái bai, lần sau thấy.”

Khóe mắt Ôn Niệm Niệm thấm nước mắt, một phen giữ chặt cổ áo hắn.

Văn Yến còn muốn nói chuyện, bị ánh mắt hung hăng trừng của cô, rốt cuộc vẫn là ngậm miệng.

Cô xem như đã nhìn ra, gia hỏa này một trương miệng, chính là thiếu đòn.

Mấy tên còn đồ một người đập Văn Yến một chân, hùng hùng hổ hổ mà rời đi.

Văn Yến trở mình, nặng nề mà nằm ngửa trên mặt đất, nhìn màn đêm đã thâm lam, phi nhỏ nước miếng mang máu.

“Mẹ nó.”

Ôn Niệm Niệm ngồi dậy, ôm đầu gối dựa ngò ở góc tường.

Váy xanh nhạt trên người nàng đã bị bùn ô cùng vết máu nhĩ hoàn toàn nhìn không ra màu sắc, khuôn mặt trắng nõn cũng dơ hề hề tựa như tiểu khát cái*.

(P/s: ăn mày.)

Đời này cũng chưa từng chật vật như vậy.

Văn Yến bò đến bên người cô, duỗi tay muốn thay cô lau vết máu, Ôn Niệm Niệm né mặt, tránh tay dơ của hắn.

Hắn lại cười, một đôi mắt đào hoa cong cong, như nhấp nháy ánh sáng, cực kỳ câu người.

Mặc dù trên mặt dơ hề hề, nhưng nhìn ra được, làn da hắn đặc biệt trắng, ngũ quan xinh đẹp cực kỳ.

Nam sinh nữ tướng yêu nghiệt.

Hắn chống đầu gối ngồi xuống bên người cô, trực tiếp đem quần áo lên xoa xoa máu trên mặt, nhân tiện duỗi tay lau lau vết máu dính giữa trán nàng, lẩm bẩm nói ——

“Xen vào việc người khác.”

Vết máu trên mặt cô bị hắn sát hoa, dính nước mắt.

Văn Yến nở nụ cười, cười giống người điên.

Ôn Niệm Niệm nhủ mày nhìn hắn, cảm giác thần kinh hắn giống như... Không quá bình thường.

Người bình thường bị đánh thành hình dạng này, chỗ nào còn cười được! Đau chết...

Ôn Niệm Niệm dùng tay áo xoa xoa mặt, đứng dậy vội vàng rời đi.

Nếu không phải nguyên chủ khi còn nhỏ nhận thức hắn, nàng mới sẽ không lộn trở lại đâu, rõ ràng không giúp được hắn, còn để chính mình chọc phải phiền toái.

Nhưng cô... Cố tình làm như vậy.

Trong lòng nguyên chủ Ôn Niệm Niệm, cảm tình đối Văn Yến hình như rất sâu.

Khi còn nhỏ Ôn Niệm Niệm bởi vì chỉ số thông minh thấp bị đồng học xa lánh khi dễ, có đôi khi thi rớt, sẽ tránh ở rào tre rơi nước mắt, có khi, gặp

được Văn Yến tay dứt túi đi ngang qua tường rào.

Thấy được nhiều, hai người thường xuyên qua lại liền hiểu biết.

Nhưng mà hồi ức này, ở trong lòng Ôn Niệm Niệm hiện tại chỉ để lại một bóng dáng, rốt cuộc ký ức, đều là thuộc về nguyên chủ.

.....

Đọc theo đường trở về, Văn Yến đều đi theo phía sau cô, áo khoác liền mũ mang ở trên đầu, toàn bộ che khuất mặt cùng cổ, cũng che đi vết máu trên mặt hấn.

Ôn Niệm Niệm quay đầu lại liếc nhìn hấn, hấn tay dứt trong túi, mặt đều là máu.

Hấn so với khi còn nhỏ anh tuần nhiều.

“Cậu đi bệnh viện kiểm sát một chút.” Cô không đành lòng mà nói.

“Không được, vết thương nhỏ.”

Văn Yến dựa ở đèn đường, lấy bật lửa ra, câu được câu không, muốn châm lại thả tắt.

Chung quanh ánh hồng lóng lánh, nhưng thiếu niên này đáy mắt lại đen nhánh nặng nề, không hề có ánh sáng, toàn thân tản ra một cỗ chết chóc... hơi thở không bình thường.

Ôn Niệm Niệm thấy hấn không chịu đi bệnh viện, cũng không có miễn cưỡng, chỉ nói: “Vậy cũng không cần đi theo tôi.”

Văn Yến ngó nhìn, khẩu trang cơ hồ che đi nửa khuôn mặt cô, nhưng mà bộ dáng ngoan ngoãn lại mơ hồ có thể thấy được, con người thật xinh đẹp, thanh khiết mà sạch sẽ, giống như ánh mặt trời chiếu xạ ở thủy loan, nhưng mà... lộ ra một cỗ tĩnh lặng.

Quần áo cô cũng thật xinh đẹp, Văn Yến biết hàng, nhìn ra được bộ váy trắng cực xứng với cặp màu đen cùng giày da giá trị xa xỉ.

Cô gái này toàn thân lộ ra một cỗ tử kiều ngạo kính nhi, cùng tiểu nha đầu đáng thương hề hề ngày trước, khác nhau như hai người.

Không hề là tiểu đáng thương bị người khi dễ.

Hấn cười.

Ôn Niệm Niệm nhìn hấn cười, mặc danh rùng mình, hấn cười luôn có một cỗ tử tà kính nhi, mang theo lệ khí.

Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên có người hô thanh: “Văn Yến, tổ tông cậu ở chỗ này!”

Mấy cái nam hài oanh xe máy đuổi lại đây, nói giỡn:

“Không bị đánh chết à!”

Văn Yến thu liễm tươi cười —— “Mạng lớn.”

Này mấy nam sinh cao cao gầy gầy, bộ dáng đều rất soái, kiểu tóc cũng không bám vào một khuôn mẫu, có cái nhuộm màu xanh lá, bất quá có lẽ là chính mình nhuộm, màu sắc thiên lục, chột mắt như thấy đĩnh một đầu đại thảo nguyên.

Một người khác mặc áo trắng đồng phục quy củ, áo khoác rộng mở, bên gáy có xăm hoa văn.

Còn có tắc đầu, điểm điểm thuốc, đem tới miệng Văn Yến, nói ——

“Bang gia hỏa kia cũng thật là đủ người lúc cháy nhà mà đi hỏi cùa, biết tiểu tử cậu cắt cái gì gì, cố ý chọn lúc này tìm tới.”

“Tao cắt mẹ mày.”

Văn Yến đáp lại cũng là đơn giản thô bạo, mang theo một cỗ tử —— “Tao là đại gia mày.”

Đồng phục hình xăm nam đi lên nói: “Quang minh chính đem lính theo danh sách đi, nếu không phải Yến ca mới vừa mổ ruột thừa, thì có thể bị đánh thành hình dáng này?”

Thanh nam buồn vẫn luôn không nói chuyện, nhìn rất hướng nội trầm mặc, có điểm giống thiếu niên điện ảnh Nhật Bản suy sút, hấn nghiêm trang đối Văn Yến nói: “Ca, cuối tuần em đi báo thù.”

Văn Yến không nói chuyện, rầu rĩ mà trừu yên, nhìn ra được miệng vết thương của gia hỏa này bắt đầu đau, đau đến không thể nói chuyện, tùy ý để mấy gia hỏa châm chọc, nói giỡn.

Nam hình xăm nhìn Ôn Niệm Niệm một cái, lo lắng mà nói: “Ai ai, em gái này trên mặt có máu, bị thương? Có nặng lắm không!”

Ôn Niệm Niệm: .....

Huỳnh đệ bên cạnh cậu trên đầu có mấy lỗ máu, làm như không thấy, trái lại quan tâm cái người xa lạ là nàng?

Đây là cái tình huynh đệ xã hội chủ nghĩa gì.

Văn Yến không chút để ý liếc vết máu trên mặt Ôn Niệm Niệm, nói: “Đó là máu của lão tử.”

Hình xăm nam hỏi: “Này em gái, là ai vậy?”

Văn Yến diệt tàn thuốc ở trên tường, nhân nhạ nói: “Một người bạn cũ.”

Nhóm nam sinh nở nụ cười, nhướn mày nhìn phía Ôn Niệm Niệm.

Nàng trên trán có vết máu, trên quần áo có bùn, cả người dơ hề hề, chặt vật bất kham.

Bất quá loại này, nhìn không giống khẩu vị của Văn Yến.

Văn Yến thích ôn nhu săn sóc, tiểu bạch hoa nhu nhược, nữ sinh này trong ánh mắt lộ ra một cỗ tử quật khí.

Ôn Niệm Niệm nhìn nhìn đầu đầy máu của Văn Yến, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo quan tâm, vẫn là nói: “Cậu nhớ đi bệnh viện.”

Văn Yến sai bước lên xe máy, lãnh bạch thon gầy thủ đoạn cầm xe đầu, dẫm hạ động cơ, hướng nàng nói: “Lên xe, đưa cậu.”

“Không cần, nhà tôi ở gần đây.”

Ôn Niệm Niệm nện bước nhanh hơn, sai bước rời đi, đi thật xa còn quay đầu lại xem hấn có đuổi theo hay không.

Văn Yến tháo mũ xuống, rử mí mắt, liếc bóng dáng Ôn Niệm Niệm càng lúc càng xa, đầu lưỡi đồ đồ dưới răng.

Thật đúng là thay đổi không ít.

.....

Buổi tối, Quý Trì gọi điện thoại cho Ôn Niệm Niệm thảo luận một đề toán học, Ôn Niệm Niệm trong lúc vô tình nhắc tới Văn Yến, Quý Trì lập tức kích động lên, nghiêm chỉnh cảnh cáo, cách Văn Yến xa một chút.

“Không được trêu chọc hấn!

Không được trêu chọc hấn!

Không được trêu chọc hấn!”

Điều quan trọng, Quý Trì nói ba lần.

Ôn Niệm Niệm nằm ở trên giường duỗi đùi, không chút để ý nói: “Cậu biết hấn sao?”

“Đương nhiên, tập đoàn Văn thị nghe qua chưa?”

“Nghe qua.”

Tập đoàn Văn thị trên lĩnh vực đất đai, bất động sản có thể nói là đứng đầu, tài sản hùng hậu.

“Văn Yến, con trai của lão tổng tập đoàn Văn thị.”

Ôn Niệm Niệm nhướn mày, lời còn chưa nói, Quý Trì đã tiếp tục:

“Nhưng mà bị mọi người ghét bỏ, thậm chí không thể là đại thiếu gia.”

“Thảm.”

Cùng nguyên chủ Ôn Niệm Niệm rất giống.

Quý Trì thấy Ôn Niệm Niệm không đem chuyện này để ở trong lòng, sót ruột:

“Cậu căn bản không biết gia hỏa này có bao nhiêu nguy hiểm! Hần...”

Hần đề thấp thanh âm, nói: “Hần chính là người điên.”

“Tớ biết hắn điên.”

Hôm nay đều bị đánh đến vỡ đầu chảy máu, còn mẹ nó cười được.

Quý Tri tựa hồ muốn nói lại thôi, cuối cùng than một tiếng.

“Tớ nói điên, không phải so sánh, nghe nói mẹ của hắn bị bệnh tâm thần, cậu cũng biết, bệnh này di truyền. . . Cũng bởi vì cái này, Văn gia không mấy ưa hắn.”

Ôn Niệm Niệm trong lòng hơi kinh hãi, mặc danh lại có chút đau đớn.

Nhiều ký ức của nguyên chủ nàng đều có được, hồi tưởng thời điểm niên thiếu của Văn Yển, đúng là ấn nhả cùng tinh thần suy sụp. . . . .

Hắn thực không vui, khi đó Ôn Niệm Niệm đương nhiên không biết duyên cớ, hiện tại nhớ tới, thơ ấu hắn mang. . . . . Thực sự quá mức trầm trọng.

Mà hiện tại, tựa hồ luôn cười, nhưng sau tươi cười kia, lại mang theo châm chọc cùng chán ghét.

“Đã biết.”

Thật lâu sau, nàng treo điện thoại, một lần nữa cảm lấy sách, nhưng bất luận như thế nào, đều xem không vô.

Trong lòng như có cái gì đó từ từ tan vỡ.

Sách nàng xem là tiếng Anh lý luận dày cộp, tuy rằng hiện tại nàng mỗi ngày tới sơ trung, nhưng cũng không thể đem tri thức chuyên nghiệp của mình đánh mất, nàng còn nghĩ một ngày kia, có thể trở về Harvard, tiếp tục việc học tiến sĩ đang dở.

Thực mau, mụ mụ Diệp Tân Ý lại đây gõ cửa, kêu Ôn Niệm Niệm rửa mặt chải đầu, nải nải lại chơi.

“Dạ, vâng, con lập tức xuống dưới!”

Ôn Niệm Niệm nhanh từ trên giường xuống, kéo tủ quần áo ra, tùy ý chọn một cái váy khéo léo mặc vào, chải chải tóc, liền đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Bà nội của Ôn Niệm Niệm tên Thư Giác, xuất thân là thực nữ danh gia vọng tộc.

Bà cũng chính là chủ tịch hội đồng quản trị của Ôn thị, bất luận quyết sách trọng đại nào của tập đoàn đều phải qua tay bà.

Hiện tại Ôn bà đã hơn 70 tuổi, bất quá thoát nhìn như cũ tinh thần quắc thước, mặc bộ sườn xám kiện thâm màu xanh lục, quần áo trang trọng mà khéo léo, mái tóc hoa râm được búi cao lên.

Từ quần áo cho tới cách trang điểm có thể nhìn ra được bà có địa vị như thế nào.

Ôn Niệm Niệm đi xuống lầu, hướng bà Ôn chào hỏi.

Bà hiền lành gật đầu, kêu nàng ngồi xuống.

Với Ôn Niệm Niệm hằng ngày giản dị nhàn nhã đem so sánh với Ôn Khả Nhi thì nàng ta ăn mặc long trọng hơn nhiều.

Ôn Khả Nhi mặc một chiếc váy dài ôm eo, tóc đen rũ trên vai, đuôi tóc còn dùng máy uốn tóc cuốn qua, hơi hơi kiêu lên.

Nàng ngồi ở bên người Diệp Tân Ý, nhiệt tình cùng nải nải nói chuyện, thông báo thành tích cuối học kỳ 1 của bản thân, lại chia sẻ mình tham gia toán học thi đua đạt được Á quân, cuối cùng còn không có quên hỏi han ân cần.

Lễ nghĩa chu toàn.

Ôn bà tuy rằng hiền lành, cũng dặn dò nàng không cần thận bị cảm lạnh, nhưng mà tóm lại vẫn duy trì lễ phép xa cách, cũng không không thân mật như người trong nhà.

Ôn Niệm Niệm cũng lễ phép mà hỏi hão, Ôn Thư bà gật gù đầu, nói:

“Ta nhìn thấy Niệm Niệm có chút không giống lúc trước.”

Ôn Niệm Niệm liếc mắt nhìn bà Ôn một cái, Ôn Thư Giác cũng đang nhìn nàng, lộ ra phần nào đó ý vị tìm tòi nghiên cứu.

Nàng trong lòng lộp bộp, quyết đoán quay mặt đi, không dám lại cùng bà giao tầm mắt.

Quả nhiên gừng càng già càng cay, liếc mắt một cái liền nhìn ra nàng không thích hợp.

Bất quá bà nội hẳn là cũng sẽ không hướng những cái sự tình thiên phương dạ đàm đó tưởng tượng, nhiều lắm sẽ cảm thấy nàng cùng khi còn nhỏ có bất đồng thôi.

Ôn Niệm Niệm một lần nữa bình tĩnh, cũng cùng người bà hàn huyên vài câu.

So với thái độ đối đãi Ôn Khả Nhi lãnh đạm, Ôn bà cùng Ôn Niệm Niệm nói chuyện phiếm có vẻ hòa ái hơn rất nhiều.

Nói đến cùng Ôn Niệm Niệm mới là cháu gái ruột của bà.

Ôn Khả Nhi không cam lòng bị bỏ qua, nàng vội vàng mỉm cười đối với bà, nói:

“Bà nội, gần đây cháu vẫn luôn luyện dương cầm, ngày hôm qua dương cầm lão sư còn khen cháu tiến bộ rất lớn.”

Ôn Thư Giác phong vân nhìn quen, duyệt nhân vô số, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư muốn biểu hiện của Ôn Khả Nhi, bà bất động thanh sắc nói:

“Như vậy cũng không thể kiêu ngạo, phải tiếp tục nỗ lực.”

Ôn Khả Nhi dừng một chút, loại tình huống này chẳng phải bà sẽ kêu nàng đàn qua một đoạn nghe một chút sao?

Ôn Khả Nhi lại nhin vài phút, thấy thật sự không có ý tứ muốn nàng đánh đàn, nàng xấu hổ mà ho nhẹ một chút, nói:

“Bà~người lại chơi, cháu mới học một khúc, muốn đàn cho người nghe nha.”

Ôn bà khước miệng giờ giờ lên, làm trường bối, bà tự nhiên sẽ không đa kích vấn bối tích cực, chậm rì rì mà nói:

“Vậy cháu đàn một đoạn đi.”

Ôn Khả Nhi tuân lệnh.

Lúc sau hưng phấn mà xách theo làn váy ngồi trước đàn dương cầm đặt sát bên kệ sách, ngón tay trắng nõn rơi xuống phím đàn, bắt đầu tấu.

Nàng đàn tấu chính là khúc dương cầm dành cho người mới nhập môn.

Niệm Niệm trước khi xuyên, từ sáu tuổi liền bắt đầu học dương cầm, các giải thưởng đều lấy qua.

Cho nên nàng vừa nghe là có thể nghe ra được Ôn Khả Nhi hẳn là học không lâu.

Tuy nói không có đoạn sai, nhưng cũng không tính là hoàn hảo.

Ôn Niệm Niệm một bên nghe, một bên đánh giá biểu tình của Ôn bà.

Ôn Thư Giác híp mắt, khước miệng hơi hơi giờ lên, lộ ra ý cười cao thâm khó đoán.

Ôn Khả Nhi đàn xong, lúc đứng lên còn xách theo làn váy, hướng bà nội cùng cha mẹ làm lễ.

“Bà nội người cảm thấy Khả Nhi đàn thế nào?”

Lão thái thái hòa ái dễ gần mà cười, nói:

“Nếu ta đánh giá, ta đây liền nghe được ra là vừa mới mới nhập môn đúng không, bất quá nóng vội thì không thành công, đặc biệt đàn dương cầm, đây là nghệ thuật, là hưởng thụ, thông dong một chút. Dương nhiên, nỗ lực là rất tốt.”

Ôn bà lời nói thực ôn hòa, nhưng ý tứ..... Lại rất bén nhọn.

Nói nàng có tính công,quá mức nóng lòng cầu thành, ngược lại đàn không tốt.

Nghe được bà nói như vậy, Ôn Khả Nhi sắc mặt trầm trầm,gian nan duy trì ý cười trên mặt, nhưng tươi cười đã thực miễn cưỡng.

Diệp Tân Ý lại hướng Ôn Thư Giác nói tình hình học tập của hai tỷ muội,Ôn Khả Nhi lập tức nói chính mình lúc trước tham gia toán học thi đua,còn cảm ngôi vị Á quân,hiện tại cũng ở chuẩn bị cho "Vinh quang lý vật lý thi đua", hướng tới Quán quân.

“Ta còn câu nói kia, trưởng thành vẫn là đến một từng bước chân một,không cần nóng lòng cầu thành.”

Ôn Khả Nhi bị đồ trở về, nghẹn một bụng hờn dỗi.

Lão thái thái nhìn nhìn Ôn Niệm Niệm vẫn luôn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh trầm mặc,nói:

“Niệm Niệm gần đây ôn trọng không ít a.”

Mẫu thân Diệp Tân Ý xoa đầu Ôn Niệm Niệm, nói:

“Đúng vậy, Niệm Niệm là trưởng thành không ít, cũng không có làm con cùng ba nó quá nhọc lòng.”

Ôn Khả Nhi cắn cắn môi dưới, ngượng ngùng mà nhìn Ôn Niệm Niệm liếc mắt một cái, nói:

“Tỷ tỷ từ nhỏ học cũng học dương cầm,gần đây không có nghe được tỷ tỷ luyện cầm, hôm nay thật vất vả bà nội mới lại đây,tỷ tỷ cũng đàn một đoạn đi, mọi người cùng hào hứng tỷ tỷ học tập nha!”

Ôn Niệm Niệm đương nhiên biết, Ôn Khả Nhi lúc này đem nàng lôi ra,hoàn toàn là muốn cho nàng xấu mặt.

Ai không biết Ôn đại tiểu thư tuy rằng học qua,nhưng là đầu óc ngu dốt,căn bản học không được,khuôn nhạc đều xem không hiểu.

Ôn Khả Nhi định hảo hảo chiếm bà nội ở nơi này nhưng ngược lại bị giáo huấn,trong lòng phần uất bất bình,cho nên muốn kéo Ôn Niệm Niệm vào.

Diệp Tân Ý lo lắng mà nói:

“Niệm Niệm đàn dương cầm...không tốt lắm, chỉ sợ sẽ làm mẹ chê cười.”

“Không có sao đâu mẹ ạ.”

Ôn Khả Nhi cười nói:

“Ở đây lại không có người ngoài, bà cũng sẽ không chê cười tỷ tỷ.”

Diệp Tân Ý quay đầu nhìn phía Ôn Niệm Niệm, hỏi:

“Niệm Niệm, con.....”

Ôn Niệm Niệm nhún nhún vai, nói: “Có thể a.”

Nàng cũng không phải là bản khắc trong khoa học tự nhiên,trừ bỏ làm thực nghiệm trong phòng nghiên cứu cái gì đều sẽ không.Nàng từ nhỏ học nghệ, mười hạng toàn năng,trên có thể mặc lễ phục tham gia các loại tiệc tối,đàn dương cầm tại Harvard,dưới có thể đi công viên cầu vượt cùng lão gia lão thái,kéo nhị hồ,thổi kèn xô-na.

Sang hèn cùng hưởng.

Ôn Khả Nhi lập tức vỗ tay, lôi kéo Ôn Niệm Niệm,đặt nàng ngồi trước đàn dương cầm.

Niệm Niệm biết, Ôn Khả Nhi là gấp không chờ nổi muốn xem nàng mất mặt.

Trong nhà người hầu đều càng thích Ôn Khả Nhi,các nàng xem giống nhau muốn kịch vui mà nhìn Ôn Niệm Niệm,chờ xem trò hay,thậm chí còn có người lén lút bưng kín lỗ tai.

Bất quá Niệm Niệm cũng lý giải những người này,ai kêu làm nguyên chủ lúc trước không biết cố gắng như vậy.

Ôn Khả Nhi có thể ngra quen đường cũ mà đem Ôn Niệm Niệm cấp bộ tiến trong giới,lúc trước mà nói chuyện như thế này khẳng định không có thiếu.

Lúc này đây,chỉ sợ không thể làm nàng như nguyện rồi.

Ôn Niệm Niệm ngồi vào trước dương cầm màu trắng,tùy tay nổi lên một đoạn giai điệu,bắt đầu tấu.

Nàng mặc bộ váy màu vàng cam, hai bên có tuyến sam đem dáng người yếu đuối phác họa, vòng eo tinh tế, đầu ngón tay ở trên phím đàn đen trắng nhanh chóng mà di chuyển, giai điệu duyên dáng theo đầu ngón tay trút xuống mà ra, đoạn đầu của bài vô luận là tài nghệ thế nào muốn đàn được vẫn rất khó khăn, so với lúc này Ôn Khả Nhi đàn tấu, hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Ôn Khả Nhi trong toàn bộ quá trình học dương cầm, chỉ cường điệu luyện tập một đầu khúc kia, nàng học dương cầm mục đích chính là có thể ở trước mặt người khác biểu diễn.

Nhưng là nàng luyện chính là phổ khúc dành cho người nhập môn, khúc đều là cải biên, càng thêm đơn giản hóa, mà nàng lại rất ít tiếp xúc với các khúc khác, bởi vậy đàn có vẻ vô cùng đơn điệu.

Mà Ôn Niệm Niệm đàn tấu chính là nguyên bản Tiêu Bang khúc, hợp tấu phức tạp.

Bởi vậy, hai người diễn tấu căn bản vô pháp đánh đồng, cao thấp thấy rõ.

Ngay cả Ôn Khả Nhi loại này gà mờ người mới học, đều có thể rõ ràng sai biệt, càng không nói đến người khác.

Diệp Tân Ý khó có thể tin mà nhìn Ôn Niệm Niệm, quả thực không thể tin tưởng, đây vẫn là đứa không học vẫn không nghề nghiệp, con gái ngốc của bà sao?

Không chỉ có là Diệp Tân Ý, chung quanh bọn người hầu cũng đều sợ ngây người, các nàng cũng đã đều nghe qua đại tiểu thư đàn dương cầm, một lần không phải lỗi tai cùng tinh thần tàn phá, trình độ đánh đàn của nàng quả thực lạn bạo biểu!

Như thế nào lúc này...

Mặc dù các nàng không hiểu âm nhạc, cũng có thể nghe được ra trình độ, hoàn toàn toàn là Thomas 360 độ nhảy lên xoay người treo Ôn Khả Nhi lên và mặt a!

Ôn Khả Nhi đã hoàn toàn ngây dại.

Dương cầm trắng trước mặt, thiếu nữ cầm phổ đều không cần xem, chú tâm đắm chìm trong giai điệu tuyệt đẹp, cùng Ôn Niệm Niệm của quá khứ căn bản không phải cùng một người!

Nàng căn bản không thể tin tưởng lỗi tai mình, cảm nghệ của Ôn Niệm Niệm, khi nào trở nên như tốt như vậy!

Ôn Khả Nhi vốn là muốn mượn cơ hội này làm cho Ôn Niệm Niệm mất mặt xuống đài không được, chính là trăm triệu lần không nghĩ tới, cuối cùng chân chính xuống đài không được, ngược lại là nàng.

Này đã không phải lần đầu tiên, lúc trước chiều này lần nào cũng đúng, hiện tại một chút dùng đều không có.

Không chỉ vô dụng, lại còn thêm thành bản ngược.

Ôn Niệm Niệm tựa như trong một đêm thay đổi thành một người khác!

Ôn Khả Nhi cắn chặt môi dưới, môi thịt đều bị cắn đến trắng bệch, lại thẹn lại phần, mắt mặt đến cực điểm.

Ôn Niệm Niệm diễn tấu kết thúc, Ôn bà nhìn Ôn Niệm Niệm, thương thức mà nói:

“Niệm Niệm tiến bộ khiến bà kinh ngạc cảm thán a!”

Diệp Tân Ý cũng nhanh đi theo vỗ tay:

“Mụ mụ quả thực không quen biết, này vẫn là nữ nhi của tôi sao!”

Ôn Niệm Niệm cười cười:

“Mụ mụ, con đương nhiên là nữ nhi của người nha!”

“Cháu học cầm... Là như thế nào luyện! Thế nào đàn tốt như vậy!”

Ôn Niệm Niệm khiêm tốn mà nói:

“Khả năng, chính là bẩm nhiên thông suốt đi.”

“Thật sự là quá tốt!”

Diệp Tân Ý vui vẻ đến đôi mắt đều đỏ:

“Mụ mụ thật vì con cảm thấy vui về.”

Niệm Niệm biết,mụ mụ thật sự yêu thương nàng.Chẳng sợ nàng lúc trước ngu xuẩn,luôn làm cha mẹ thất vọng,mụ mụ đối nàng cũng chưa từng lãnh đạm,rất cuộc máu mủ tình thâm.

Ôn Thư Giác nhìn Ôn Niệm Niệm, đáy mắt lộ ra nào đó ý vị phức tạp, đối Diệp Tân Ý nói một câu ——

“Niệm Niệm nếu vẫn luôn bảo trì ưu tú, tương lai...có thể kham phó thác a.”

Diệp Tân Ý bỗng nhiên có chút thụ sủng nhược kinh, những lời này phân lượng,rất nặng!

Phải biết rằng Ôn thị gia nghiệp đại,trọng phụ Ôn Đình Hiến có anh em đồng đảo,gia tộc chi thứ cảnh lá sum xuê,có thể được bà coi trọng,là cực đại thù vinh.

Không chỉ có Diệp Tân Ý, Ôn Khả Nhi nghe ra ý tứ nài nỉ,sắc mặt có chút trầm thấp,tay dùng sức mà quấy làn váy.

Đêm đã khuya,Ôn bà đi khỏi biệt thự,mọi người đều ra tiễn,Ôn Khả Nhi còn không cam lòng,vẫn luôn đi tuốt đằng trước,mọi cách ân cần mà muốn nâng bà, đưa bà lên xe.

Bất quá, bà bất động thanh sắc mà rút tay ra, không chút để ý mà lẩm bẩm nói:

“Người quan trọng nhất là phẩm tính,chính là có thể xách đến thanh chính mình,có mơ ước có thể theo đuổi,không cần hy vọng xa vời những cái không thuộc về mình.”

Nói xong câu đó, bà đem tay mình đặt ở trên tay Ôn Niệm Niệm,từ nàng đỡ,lên xe rồi đi.

Ôn Khả Nhi mở to hai mắt nhìn, cả người cùng linh hồn như là bị tróc, ngỡ ngác mà đứng ở ven đường,tro mắt nhìn xe hơi đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi sáng.

Ôn Niệm Niệm vừa tới phòng học,nhìn thấy Quý Tri mặt đỏ bừng mà đứng ở cửa WC nữ, đôi tay gắt gao nắm chặt thành quyền.

Chung quanh không ít nữ đồng học đi qua, nhìn hẩn, chỉ chỉ trỏ trỏ, thấp giọng khắp khiêng.

Quý Tri đứng ở cửa, toàn thân run rẩy, gắt gao cắn môi dưới, không biết nên làm cái gì bây giờ, sắc mặt trướng đến đỏ bừng.

Ôn Niệm Niệm đi vào trong đám người, dò hỏi tình huống, có nữ sinh nói cho nàng:

“Cao Kiệt bọn họ nói học ủy luôn thích cùng nữ sinh nói chuyện, cho nên đem hẩn đem sách giáo khoa cùng notebook ném vào WC nữ,ai cũng không thể giúp hẩn,kêu chính cậu ấy đi vào WC nữ nhét.”

Ôn Niệm Niệm giương mắt nhìn lên, quả nhiên, “Tiểu bá vương” của lớp học- Cao Kiệt đang cầm đầu mấy nam sinh dựa ở ven tường,nhìn Quý Tri,cười đến ngứa ra sau:

“Đi đi a, không phải rất thích cùng nữ sinh chơi sao, như thế nào không dám tiến vào WC nữ a.”

“Lão từ ghét nhất là người như vậy đẩy tiểu gia hỏa, chết nướng pháo*.”

(P/s: Thăng đàn bà chết tiệt. Nguồn từ một bạn cute phô mai que cho. Móa móa. 33)

“Thật mẹ nó ghê tởm.”

Quý Tri dùng tay che lỗ tai lại, gắt gao nhắm mắt,không muốn nghe lời bọn họ nói, nhưng hẩn cũng không có dũng khí phản kháng.

(P/s: ngọa tào tụi bay, Quý Tri của lão nương.)

Ôn Niệm Niệm biết, tính cách Quý Trì tương đối nhu nhược, thậm chí có thể dùng từ yếu đuối để hình dung điều đó cũng làm cho hắn đối với các nam sinh không thể nào hoan nghênh, còn nữ sinh biểu hiện không rõ ràng, ngẫu nhiên còn sẽ cùng hắn nói hai ba câu.

Các nam sinh bởi vậy càng thêm chán ghét hắn, thường xuyên sau lưng đặt cho hắn tên hiệu, kêu hắn là

“Chết nương pháo”.

Chung quanh có nhiều nữ sinh tốt muốn giúp hắn cấp sách lên, nhưng Lai Bách với Cao Kiệt uy hiếp, không dám giúp cậu ta nhất.

Cao Kiệt gia hỏa này cũng không phải là dễ chọc, hắn học thể dục, một thân cơ bắp, ý vào chính mình có thể đánh nhau ở trong trường học gây chuyện sinh sự, tác oai tác oái, khi dễ đồng học.

Bên người tụ tập nam sinh không học vẫn không nghề nghiệp, không ai dám trêu chọc hắn.

Ôn Niệm Niệm không chút do dự đi vào WC nữ.

Cấp sách của Quý Trì bị ném lên gạch men sứ trên mặt đất ở WC nữ, sách vở cũng rơi đầy sàn.

Nàng ngồi xổm xuống, đem cấp sách thu thập lại, mang ra ngoài, đi đến bên người Quý Trì, nói:

“Kiểm tra một chút, xem có hay không đánh rơi đồ nào đó.”

Quý Trì xoa xoa cái mũi đã sớm ửng đỏ, cảm kích liếc mắt nhìn Ôn Niệm Niệm một cái.

Lúc này, Cao Kiệt cùng đám nhất bang bức mình, đi tới vây quanh Ôn Niệm Niệm, hét lên:

“Được a, đủ tình thương. Ôn gia Đại tiểu thư là muốn anh hùng cứu mỹ nhân a.”

Ôn Niệm Niệm xoay người, lạnh lùng mà nhìn bọn họ:

“Tránh.”

Mấy nam sinh tựa hồ bị cổ lạnh lẽo trong mắt nàng làm kinh sợ, ngượng ngùng mà lui hai bước.

Ôn gia đại tiểu thư không phải nhất quán xuẩn lại phé sao?

Ngày thường ở trong trường học cũng cùng thò con giống nhau, cổ họng một câu cũng không dám nhiều.

Lúc này khí tràng nàng trở nên cường thế lại kiên định, cùng quá khứ... khác nhau như hai người.

Quý Trì đứng ở phía sau Ôn Niệm Niệm, cẩn thận lại phòng bị mà nhìn chăm chăm đám người kia.

Cao Kiệt bị ánh mắt của Ôn Niệm Niệm nhìn chăm chăm đến trong lòng phát mao, vén tay áo đi tới, không kiên nhẫn mà nói:

“Nhìn cái gì mà nhìn! Đừng tưởng rằng lão tử không đánh nữ nhân, thức thời liền lăn xa lão tử một chút!”

“Cao Kiệt, ý mạnh hiếp yếu sáng khoái sao? Đánh tôi, hoặc là khi dễ Quý Trì, cậu cảm thấy thực quang vinh? Có thể làm mọi người xung quanh vỗ tay trầm trồ khen ngợi?”

Ôn Niệm Niệm lạnh lùng nói: “Đều không thể, cậu chứng minh không được mình cường đại, chỉ có thể chứng minh mình ngu xuẩn cùng yếu đuối mà thôi.”

Ngày thường Cao Kiệt khi dễ đồng học, giờ bị Ôn Niệm Niệm này thay phiên nói, nổi lên cảm xúc oán giận, sôi nổi thấp giọng châu đầu ghé tai, chỉ trích Cao Kiệt.

Cao Kiệt bị hỏi đến có chút mộng bức, á khẩu không trả lời được, nhìn sang đồng học xung quanh, càng thêm không chỗ dung thân, thẹn quá thành giận, huy khởi nắm tay hướng Ôn Niệm Niệm phóng tới.

Đúng lúc này, một thân ảnh mảnh khảnh chắn phía trước Ôn Niệm Niệm, đột nhiên bắt lấy nắm tay của Cao Kiệt, đem hắn đẩy ra.

Cao Kiệt trong lúc nhất thời trọng tâm không xong, suýt nữa té ngã, may mắn người xung quanh đỡ hắn.

Ôn Niệm Niệm ngẩng đầu, trông thấy bóng dáng Giang Dữ.

Thiếu chút nữa cho rằng chính mình nhìn lầm rồi, thế nhưng thật là Giang Dữ!

Không chỉ là Ôn Niệm Niệm, các bạn học đều có chút không phản ứng nổi.

Người chưa bao giờ lo chuyện bao đồng như Giang Dữ, như thế nào sẽ nhúng tay chuyện như vậy?

Hơn nữa lại là... Giúp Ôn Niệm Niệm!

Hắn không phải vẫn luôn đều chán ghét Ôn Niệm Niệm sao?

Cao Kiệt không cam lòng, còn muốn cho anh em bên người cùng nhau giáo huấn một chút Giang Dữ.

Bên người hắn đều là đám hồ bằng cầu hữu, đương nhiên không đủ lá gan lại, nói giỡn, Giang Dữ là người nào a, công tử tập đoàn Giang thị, ai dám động nửa sợi lông tơ của vị đại gia này.

Cao Kiệt thấy người chung quanh sợ hãi rụt rè không chịu lên, hắn đơn giản tự mình tiến tới, muốn đẩy Giang Dữ ra.

Lại không nghĩ rằng Giang Dữ sức lực cực đại, đè lại bờ vai của hắn, thoải mái mà ném, trực tiếp đem hắn quăng ra ngoài.

Cao Kiệt lưng nặng nề mà dán ở ven tường, bởi vì ăn đau, phát ra một tiếng nặng nề "hừ".

"Mày... Mày làm gì mà xen vào việc người khác!"

Giang Dữ nhìn Cao Kiệt, lạnh lùng mà nói:

"Cố ấy là người của tôi."

Ôn Niệm Niệm: Ha?

Lời vừa nói ra, chung quanh đồng học đều sợ ngậy người, đặc biệt là các nữ sinh, che miệng xem hết lên!

Cao Kiệt cũng có chút sờ không được đầu óc:

"Cái, cái gì mà người của mày?"

Giang Dữ nhàn nhạt mà nói:

"Cố ấy là người của tổ tôi, Quý Trì cũng vậy, cho nên, các người không thể đụng vào, nhớ kỹ những lời này."

Ôn Niệm Niệm: .....

Cho nên có thể một hơi nói xong không a!

Quý Trì cảm động khóc, không nghĩ tới Giang Dữ nghĩa khí như vậy, bởi vì là cùng tổ tổ viên, cứ như vậy giúp hắn.

Cao Kiệt ăn buồn mệt, có chút tức giận bất bình, nhưng hắn biết chính mình không thể trêu vào Giang Dữ, chỉ có thể ngượng ngùng mà rời đi.

Một hồi nguy cơ, cứ như vậy bị Giang Dữ nhẹ nhàng băng quơ mà hóa giải.

***

Trong phòng học, Ôn Niệm Niệm giúp Quý Trì sửa sang lại cặp sách, đối hắn nói:

"Về sau bọn họ khi dễ cậu, nhất định phải đánh trả, bang gia hóa này chính là bắt nạt kẻ yếu, người càng lùi bước, bọn chúng càng kiêu ngạo."

Quý Trì cảm động mà nhìn Ôn Niệm Niệm:

"Trước kia cậu bị người khác khi dễ cũng không phải không rên một tiếng sao?"

Hắn ngay từ đầu cùng Ôn Niệm Niệm làm bằng hữu, cũng là vì Ôn Niệm Niệm bị người khi dễ quá, cũng là tính tình mềm yếu không hề răng, hắn cảm thấy nàng hắn là sẽ không ghét bỏ mình.

"Về sau, chúng ta sẽ không bị khi dễ."

Quý Trì liếc mắt người đứng ở bên cạnh-Giang Dữ, khoe miệng một liệt, lộ ra ý cười:

"Có Giang tổ trưởng ở đây, chúng ta đều sẽ không bị khi dễ."

Ôn Niệm Niệm nhìn phía Giang Dữ, hắn ngồi ở phòng Nghiên cứu, trước bàn trắng, tay áo cuốn tới chỗ khuỷu tay, lộ ra một cánh tay trắng nõn xinh đẹp.

Tầm mắt nhìn thẳng cây ngô đồng xanh biếc ngoài cửa sổ, biểu tình nhàn nhạt.

Không thể không nói, ngũ quan hắn thật là tinh diệu ngọc trác, tìm không ra nửa điểm khuyết thiếu.

Ôn Niệm Niệm hoàn toàn không có dự đoán được Giang Dữ sẽ hỗ trợ, gia hỏa này lãnh tâm lãnh tính, ngày thường trừ bỏ sự tình của chính mình sẽ biểu hiện ở bên ngoài, đối mặt khác là sự thờ ơ.

Giang Dữ là con trai độc nhất của Giang gia, một thân tiểu thiếu gia trăm ngàn sủng ái, Giang gia đối hắn cũng là kỳ thác kỳ vọng cao, hắn ngày thường việc học của chính mình đều lo liệu không hết, quá nhiều việc, lại muốn luyện tập dương cầm, thư pháp, cờ vây... Còn chuẩn bị các loại thi đua thi đấu.

Lý lịch ưu tú đến quả thực lóa mắt người ta.

Hắn căn bản không có thời gian cùng đồng học kết giao, bởi vậy mới cho người ta một loại cảm giác chỉ có thể đứng xa xem chứ không thể dâm loạn.

Hơn nữa hắn tính cách vốn là mạnh mẽ, ngày thường liên càng không có gì bằng hữu.

Xuất phát từ lễ phép, Ôn Niệm Niệm vẫn là đối Giang Dữ nói:

“Cảm ơn cậu hôm nay ra tay tương trợ.”

“Không cần.” Giang Dữ mặt vô biểu tình trả lời: “Không phải vì cậu.”

Ôn Niệm Niệm:.....

Nàng lại chưa nói là bởi vì nàng, làm gì phải cố ý giải thích.

Quý Tri đề nghị, hôm nay tiểu tổ đổi chỗ ngồi, ngoài trường học có tiệm bánh ngọt, hắn mời Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm uống ly trà sữa.

Vốn dĩ Ôn Niệm Niệm cho rằng Giang Dữ sẽ cự tuyệt, bởi vì hắn trước nay đều bất hòa, cùng đồng học đều không có thân thiết lui tới, loại sự tình uống trà sữa này, căn bản liền không phải Giang Dữ phi nhân loại bình thường có khả năng đi.

Lại không nghĩ rằng, hắn cư nhiên đồng ý!

Tiệm trà sữa.

Các bạn học mặt lộ rõ vẻ kinh dị, trơ mắt mà nhìn Giang Dữ đi vào.

Giang Dữ cũng tới uống trà sữa, là cùng... Ôn Niệm Niệm?

Hắn không phải cực độ chán ghét vị phế sài đại tiểu thư kia đối hắn li lợm la liếm sao, như thế nào sẽ cùng nàng tới tiệm bánh ngọt?

Hơn nữa, hai người cư nhiên còn ngồi ở cùng nhau, dựa gần đến như vậy!

Oh my god! Thế giới này làm sao vậy?

Quý Tri cầm thực đơn lại, đặt ở trước mặt Ôn Niệm Niệm cùng Giang Dữ, Ôn Niệm Niệm gọi một chén dương chi cam lộ, Giang Dữ nhân nhạ nói:

(P/s: nước cốt được làm từ xoài và sữa kem béo, vừa có vị ngọt ngọt chua chua của xoài vừa có mùi thơm nhẹ và vị béo của sữa, ăn kèm với bưởi và dưa hấu. Vẫn là chè hoa quả nhưng đặc biệt hơn.)

□

“Tôi cũng giống cô ấy.”

Ôn Niệm Niệm liếc mắt nhìn Giang Dữ, trong lòng yên lặng phun trào, làm cái gì cùng cô giống nhau.

Bất quá nàng cũng không có can thiệp lựa chọn của Giang Dữ, hắn cũng không phải người thường xuyên ăn đồ ngọt, nàng thậm chí hoài nghi hắn là lần đầu tiên tới tiệm bánh ngọt này.

Quý Tri lúc sau điểm đơn, đem đề toán học hôm nay lão Vương phát được sao chép trên giấy đây đến cho hai vị trước mặt, nói:

“Đề này cũng không khó, hắn là có thể giải, nhưng mà lão Vương nói chúng ta có thể dùng nhiều phương pháp giải ra thì càng tốt.”

Ôn Niệm Niệm nhìn nhìn Giang Dữ, ngón tay nam nhân thon dài cầm muỗng nhỏ, thế nhưng chuyên chú mà ăn dương chi cam lộ.

Quý Tri hô hắn vài lần, hắn mới hồi phục tinh thần, ngẩng đầu, nhân nhạ “Ân” một tiếng.

Quý Tri bất đắc dĩ mà nói: “Kia...cậu ăn xong đi.”

Ôn Niệm Niệm nhìn bộ dáng này của Giang Dữ, hỏi:

“Có phải trước nay chưa từng ăn qua dương chi cam lộ a?”

Giang Dữ gương mặt hơi hơi phỉm hồng, đúng sự thật mà “Ăn” một tiếng.

Quý Trì kinh ngạc mà nói:

“Cậu cư nhiên lại chưa ăn qua dương chi cam lộ?”

“Rất kỳ quái?” Giang Dữ hỏi lại.

“Ách, là có một chút kỳ quái.”

Quý Trì khó có thể tin mà nhìn Giang Dữ, nhân vật thần tiên này như thế nào dương chi cam lộ đều không có ăn qua.

Ôn Niệm Niệm kỳ thật có thể lý giải Giang Dữ, hần rục rờ lóa mắt, cơ hồ là đứng ở nơi cao nhất, bình thường cùng sinh hoạt thông thường của các bạn học khác là hoàn toàn bất đồng.

Hần cô độc, sinh hoạt đơn điệu.

Ôn Niệm Niệm kỳ thật rất đồng tình hần, lúc trước, nàng cũng từng vì việc học, từ bỏ quá nhiều việc.

Trong tiệm bánh ngọt có một bàn đầy người, trong đó một thiếu niên mặc áo hoodie màu đen, mang mũ, dưới vành nón, ánh mắt hần đen nhánh như mực.

Bên người là hình xăm soái ca-Tần Xuyên cầm ba ly trà sữa đi ra, để một ly ở trước mặt Văn Yến.

“Yến ca, tôi vừa mới nhìn thấy tiểu thanh mai lần trước.”

Văn Yến lấy ra bật lửa, cấp chính mình một điếu thuốc.

Đã sớm thấy nàng.

Nhiều năm như vậy, bộ dáng thật không có bao nhiêu thay đổi.

“Nàng là người của Đức Tân trung học.”

Tần Xuyên nhìn Ôn Niệm Niệm trên người là đồng phục màu lam, nói:

“Kẻ có tiền.”

“Đâu chỉ có tiền, trường học kia học sinh xách ra tới mọi phương diện đều có thể treo trên rường học chúng ta no.1.”

Bên người Nghệ Yến xuất hiện một tên nở mày nở mặt nam sinh, nói: "Nguư bức Grass."

Gần mi Văn Yến dán một băng keo cá nhân, ngũ quan có vẻ cường ngạnh lại càng sắc bén, cùng nam sinh bên cạnh Ôn Niệm Niệm thanh lãnh xuất trần, hoàn toàn là hai loại hình bất đồng.

Tần Xuyên thấy con người của Văn Yến đen như mực, không chớp mắt mà nhìn chăm chăm người ta, nói:

“Trung học cách vách rất kiêu ngạo, nữ sinh kia cùng chúng ta không phải một đường.”

Nở mày nở mặt cũng nói:

“Đúng vậy, Văn ca không phải ghét nhất phụ diễn như vậy sao, một chữ, diễn.”

Văn Yến tầm mắt thu trở về, dời về phía đầu nở mày nở mặt, bất động thanh sắc mà ngẩng đầu, đá hần.

Máy mấn nở mày nở mặt lóe đến mau, che lại mông liên tục lui về phía sau, ủy khuất mà nói:

“Đá em làm gì nha, Văn ca!”

Văn Yến cầm trà sữa uống, nhàn nhạt mà lăm bằm một chữ ——

“Lăn.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thực mau, Căn Di cũng tới đây.

Hon nữa cho Ôn Niệm Niệm nàng làm chủ, để nàng tự chọn đồ ngọt.

"Hôm nay Quý Trì mời khách, đừng cùng hấn khách khí, muốn ăn cái gì tùy tiện gọi."

Căn Di có chút ngượng ngùng, gương mặt hơi hơi phỉm hồng, nàng không có gọi com, ngồi xuống liền cầm lấy sách vở bắt đầu tính đề toán học hôm nay của tổ.

Từ lúc gia nhập, Căn Di không cùng bọn họ nói chuyện, Ôn Niệm Niệm nghe lão Vương nói, nàng ta khi còn nhỏ đã có chứng ngại về mặt biểu đạt, không thích cùng người giao lưu.

Bởi vậy, lão Vương cũng không trách móc.

Nói đề kia cũng không tính là đặc biệt khó, nhưng không phải đề mục đơn giản, Giang Dữ làm ra được trung quy phương án giải đề.

Căn Di cũng làm ra tới, đi chút đường vòng, so với Giang Dữ ý phức tạp hơn, chiếm hai trang bản nháp.

Ôn Niệm Niệm vừa thấy nàng kín đáo lại gian nan giải đề, liền biết, thiếu nữ thiên tài.

Quý Trì một bên tính toán, ánh mắt luôn là vọng ngó Ôn Niệm Niệm bên kia.

Ôn Niệm Niệm nhìn lướt qua đề mục, tùy tay ở trên vở viết mấy cái công thức, liền đem đáp án chính xác giải ra.

Sắc mặt Quý Trì bỗng nhiên thay đổi, đáy mắt lộ ra cao thâm khó đoán.

Gia hỏa này, thần nào a!

Giang Dữ nhìn Căn Di cùng Quý Trì làm ra bước giải, cuối cùng nhìn phía Ôn Niệm Niệm:

"Làm ra chưa?"

Ôn Niệm Niệm dùng cái muỗng khơi một khối dậu viên, uyển chuyển trong miệng, sau đó lắc đầu:

"Sẽ không, không làm."

Quý Trì lại thiếu chút nữa sặc, gia hỏa này rõ ràng đã làm ra! Tại sao lại nói chính mình không làm a!

Giang Dữ đương nhiên không tin, nhưng gia hỏa này trên bản nháp giấy đích xác không có bước giải đề nào, chỉ viết mấy công thức xem không hiểu mà thôi.

Trên mặt hấn lộ ra thần sắc hoang mang.

Thảo luận kết thúc, mấy người lần lượt đi ra tiệm bánh ngọt, Giang Dữ do dự thật lâu sau, đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn, nói:

"Ôn Niệm Niệm, cậu ở lại một chút."

Ôn Niệm Niệm vốn dĩ đã đứng lên, nghe vậy, lại lần nữa ngồi xuống, phòng bị hỏi:

"Làm gì?"

Giang Dữ không nói gì, chỉ là nhìn nàng, thật lâu sau, mới nói nói:

"Cậu che dấu thực lực."

"Sao?"

Giang Dữ kiên nhẫn mà nói:

"Đề này cậu khẳng định làm được."

"Cậu... Làm gì khẳng định như vậy."

"Trục giác."

Ôn Niệm Niệm khước miệng liệt liệt:

"Tôi xin cảm ơn a, bắt quá làm cậu thất vọng rồi, tôi thật đúng là không làm đề này, không chỉ đề này, tất cả đề mục tổ đưa ra tôi đều sẽ không làm."

Giang Dữ hiển nhiên không tin nàng lời nói, hỏi:

"Vậy cậu vì sao muốn gia nhập tổ?"

Ôn Niệm Niệm thấy hần là thật sự muốn đánh vỡ lấu niều hỏi đến đề, rơi vào đường cùng, nàng đơn giản tương kế tựu kế, nhéo điệu làm bộ ngượng ngừng mà nói:

"Kia..... Còn không phải bởi vì cậu sao."

Giang Dữ...

Ôn Niệm Niệm thấy bên tai hần bỗng nhiên nóng lên, mạc danh cảm thấy rất có ý tứ, kè sát, tiếp tục nói:

"Giang Dữ đồng học, cậu thẹn thùng?"

"Bệnh tâm thần."

Giang Dữ ném xuống ba chữ mày, lạnh mặt, xoay người rời tiệm bánh ngọt.

Nhìn ra được, mỗi bước đi của hần đều có chút lảo đảo.

Khóe mi Ôn Niệm Niệm giờ giờ lên, trong lòng lăm lăm:

"Nhóc con, muốn đấu với chị, còn non."

Nàng đi tới trước quầy, gọi một ly dụn bunn thiều tiên thảo, bỏ vào túi chuẩn bị mang về nhà, lại không ngờ khi quay người lại, ngênh diện liền đụng phải khuôn mặt lãnh ngạnh của Văn Yên.

Văn Yên ăn mặc áo hoodie màu đen, trước ngực là hình con dơi đỏ như máu, dọa Ôn Niệm Niệm nhảy dựng. Thiều tiên thảo trong tay không cầm chắc, suýt nữa rơi.

May mà Văn Yên nhanh tay, nhanh chóng cầm lấy túi, mới không làm 12 đồng của Ôn Niệm Niệm lãng phí.

Khóe mắt hơi hơi câu lên, tựa hồ đang cười, nhưng lại không làm người ta cảm giác được vui sướng hay ánh mặt trời, hần cười, tựa hồ mang theo gió rét căm căm, lạnh người không rét mà run --

"Đã lâu không thấy."

"Hào... Lâu không thấy."

Ôn Niệm Niệm nghe thấy thanh âm của mình có chút run, trở nên không giống chính mình.

Ngón tay Văn Yên trắng nõn thon dài xé rách vỏ ống hút, đâm vào Thiều tiên thảo của Ôn Niệm Niệm, không chút để ý cười hỏi:

"Đó là bạn trai?"

"Không phải."

Ôn Niệm Niệm vội vàng giải thích:

"Là đồng học của tổ nghiên cứu - thảo luận, cùng nhau làm bài."

Văn Yên đem Thiều tiên thảo đưa cho nàng, nói:

"Làm gì giải thích cho lão tử nhiều như vậy."

Ôn Niệm Niệm.....

Đúng vậy, nàng làm gì muốn giải thích nhiều như vậy!

"Tôi còn có việc, về trước."

Nàng sai chân bước qua Văn Yến.

Quý Trì dặn dò mấy trăm lần, vị đại lão này là người không thể trêu vào, thiếu niên bệnh tâm thần, cùng hắn kết giao thân thiết, sẽ không có kết cục tốt.

Nguyên chủ Ôn Niệm Niệm nhận thức hắn, nhưng đã là thật lâu trước kia.

"Uy."

Văn Yến ở sau lưng gọi nàng lại, nói:

"Mời tôi uống một chén a?"

Ôn Niệm Niệm quay đầu lại, nói:

"Cậu làm gì mà không tự mua."

Văn Yến móc túi quần rỗng tuếch, nói:

"Không có tiền."

Mấy thiếu niên phía sau hắn nghe được lời này, thay phiên xem thường dòm lên trời, phú nhị đại cơ hồ có thể mua nửa cái Nam Thành này - Đại thiếu gia tập đoàn Văn thị, lại nói không có tiền, còn có mặt để vất đi nữa hay không.

Ôn Niệm Niệm thấy hắn còn rất chân thành, đôi mắt lại thẳng lăng lăng mà nhìn chăm chăm Thiêu tiên thảo trong tay nàng.

Coi như là ngày đó cảm tạ hắn công nàng đi.

Ôn Niệm Niệm một lần nữa đi tới:

"Cậu muốn uống cái gì?"

"Giống cậu."

Vì thế Ôn Niệm Niệm lại gọi thêm một ly dụ bần Thiêu tiên thảo, cầm phiếu, đứng ở bên cạnh chờ.

Văn Yến nhìn chăm chăm nàng hồi lâu.

Tiểu nha đầu mặc áo sơ mi cùng tiểu váy của học viện, bên ngoài khoác áo đồng phục trường màu lam trắng, mái tóc đen nhánh rủ với đầu vai.

Đôi mắt hạnh của nàng xinh đẹp cực kỳ, lông mi giống hai tiểu bàn chải, nhấp nháy nhấp nháy, nhìn kỹ, vành tai ửng đỏ mịn màng, còn thể nhìn thấy lông tơ, bộ dạng ngoan ngoãn cực kỳ.

Thiêu tiên thảo làm xong, Ôn Niệm Niệm đem ống hút bỏ vào trong túi, đưa cho Văn Yến, nói:

"Đây, mời cậu uống."

Văn Yến khước miệng khẽ nhếch:

"Cảm ơn."

"Không cần cảm tạ."

Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Văn Yến nhai ống hút, nhìn thẳng bóng người mảnh khảnh của Ôn Niệm Niệm.

Thật mẹ nó ngoan a.

Đám băng hũ phía sau đi tới, trong đó người trên cánh tay có hình xăm Tàn Xuyên hỏi:

"Văn ca, cậu rốt cuộc đang làm gì! Không phải ghét nhất uống mấy đồ ngọt nị này sao?"

Văn Yến nhai một viên viên trân châu, nói:

"Thích thì uống, có ý kiến?"

Từ Dương đứng bên Tàn Xuyên đầu liên tiếp mà lay động:

"Tuyệt đối không có, Văn ca ngài vui vẻ là được."

***

Thành tích kỳ trung khảo đã có kết quả truyền xuống dưới, trong lớp học mấy người thành tích tốt thí như Ôn Khả Nhi đang bị đồng học vây quanh truy hỏi.

Ôn Khả Nhi cầm phiếu điểm của bản thân, về mặt chán nản nói:

"Đừng hỏi, lần này thi rất kém, cuộc thi trước tớ đều không lo, các cậu cũng biết, tớ gần đây vẫn luôn vội thi đua."

Đại biểu khóa toán học Từ Viện là girl ngay thẳng, nàng an ủi Ôn Khả Nhi:

"Không có việc gì đâu lần sau thi xem nhiều đề, khẳng định có thể đi lên."

Ôn Khả Nhi dụi dụi mắt, chậm rãi mở bài thi của bản thân, thờ dãi nói

"Ai, thật sự thi không xong nga."

Từ Viện nhìn thành tích toán học 147 điểm...Quấy rầy.

Ôn Khả Nhi chán thành mà nói:

"Tớ đối với thành tích này thật sự không vừa lòng, nếu không phải nói thô tâm đại ý, tớ hẳn là có thể lấy điểm tuyệt đối, ai, tiếng Anh cũng thế, mới 142, ôi, thật khổ sở."

Đồng học cung quanh trao đổi ánh mắt lẫn nhau, đều đã không lời nào để nói, yên lặng mà tản ra.

Thành tích Ôn Niệm Niệm đặc biệt khiến người kinh dị, cư nhiên từ thứ tự đếm chót giờ lại nhảy thành thành tích tầm trung, ở lớp học bơi tới vị trí trung bình, tiến bộ như vậy, có thể nói như là ngồi hòa tiền thần tốc a!

Ôn Khả Nhi lòng tràn đầy mong đợi chủ nhiệm lớp có thể như trước, sẽ nâng nàng lên, đem nàng làm tấm gương, kêu các bạn học tập.

Nhưng lại không như mong muốn, lúc này trong miệng chủ nhiệm lớp một ngum một cái tên, không phải Ôn Khả Nhi top ba, mà là... Ôn Niệm Niệm.

Nàng tiến bộ làm người khiếp sợ, tuy rằng toán học lão sư nói Ôn Niệm Niệm là thiên tài, nhưng chủ nhiệm lớp vẫn cứ kiên trì cho rằng Ôn Niệm Niệm là dựa vào chính mình nỗ lực, một đầu chân một đi tới vị trí này.

Ông kêu gọi các bạn học, hướng Niệm Niệm học tập, chỉ cần chịu nỗ lực, cho dù là đội sổ, cũng có thể một bước lên trời!

Ôn Khả Nhi hoàn toàn bị chủ nhiệm lớp bỏ qua, toàn bộ ban đều thành sân nhà của Ôn Niệm Niệm, cái này làm cho nàng cảm giác được phần muộn, tay găt gao mà nắm bài thi, mau đem bài thi phá nát.

Ôn Niệm Niệm không có dự đoán được, nàng không viết văn ở môn tiếng Anh, thậm chí Ngữ Văn cũng chỗ trống không có điền, Hoá học Vật lý lựa chọn đáp án, toàn bộ chọn câu C, cứ như vậy làm bừa một hồi, vốn dĩ nghĩ chỉ cần so quá khứ tiến bộ một chút, tốt nhất không chế trong vòng mười tên tiến bộ, như vậy đủ rồi.

Không nghĩ tới cư nhiên sẽ phi trước nhiều tên như vậy.. Nàng đánh giá cao trình độ của nguyên chủ Ôn Niệm Niệm, thất sách a.

Nhưng mà việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể nhận, nếu chủ nhiệm lớp tin nàng là "Trời không phụ kẻ cần cù", nàng cũng chỉ có thể cái danh cần cù dóc lòng "Lãng tử quay đầu".

Sau khi tan học, Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì đi ra trường học trước, Giang Dữ bỗng nhiên đuổi theo, đề bả vai Ôn Niệm Niệm lại.

Quý Trì cùng Giang Dữ chào hỏi:

"Giang Dữ đồng học, có việc sao?"

"Tôi tìm cậu có việc."

Giang Dữ nắm chặt tay Ôn Niệm Niệm, lôi kéo nàng hướng tới đường cái đối diện đi đến.

"Ai! Làm gì làm gì! Hào hào nói chuyện không được a!"

"Đừng cù cưa lôi kéo!"

Quý Trì kinh sắc đầy mặt, cũng không thức thời mà lưu lại tại chỗ, không động đậy.

Không chỉ là Quý Trì, các bạn học chung quanh lục tục đi ra cổng trường thấy tình hình vậy, kinh ngạc dừng bước chân, ghé tai nhau thấp giọng.

Tình huống như thế nào a!

Lúc trước Ôn Niệm Niệm đuổi theo Giang Dữ chết vững không bỏ, hiện tại như thế nào... Trái ngược?

Ôn Niệm Niệm ném tay Giang Dữ ra, nhìn nhìn các bạn học chung quanh đang nghi chân, đề thấp thanh âm chất vấn:

"Cậu rốt cuộc muốn làm sao!"

Giang Dữ lạnh giọng nói:

"Tôi ở chỗ giáo vụ xem qua bài thi của cậu, tiếng Anh cùng Ngữ Văn viết không có viết, lựa chọn đề toàn bộ đánh C, trừ lần đó ra, làm đề mục, đều chính xác, đối chuyện này có giải thích gì?"

Ôn Niệm Niệm khó có thể tin mà nhìn Giang Dữ, hần dung mạo thanh tú, xinh đẹp, thần sắc con người vô cùng nghiêm túc.

Gia hỏa này, cứ nhiên đi xem bài thi của nàng, hần đến tốt cùng là có...

Nhiều thời gian a!

"Tôi tại sao phải cùng cậu giải thích."

Ôn Niệm Niệm cảm thấy có điểm hoang đường:

"Cậu sao nắm tôi không bỏ."

"Cậu là có ý, rõ ràng có khả năng thi đạt hạng nhất, lại có ý giả ngốc, che dấu thực lực."

Ôn Niệm Niệm trong lòng lộp bộp một chút.

Không hổ là thiếu niên thiên tài Giang Dữ năm cấp nữ sinh đều ái mộ, liếc mắt một cái liền đem nàng xem thấu, nhưng mà cho dù như thế thì thế nào, cùng hần không có nửa mao tiền quan hệ tốt.

"Không cần lôi lôi kéo kéo."

Ôn Niệm Niệm không nghĩ cùng hần giải thích cái gì:

"Nơi này nhiều người như vậy, chú ý một chút."

Đích xác, nữ sinh chung quanh miệng đều trương thành hình chữ O, khi nào thấy Giang Dữ thất thố như vậy.

Hần không phải trước nay thanh tâm quả dục, không dính khói lửa phàm tục, đối nữ sinh xem đều không xem nhiều một cái sao, như thế nào hiện tại thoát nhìn, giống như Ôn Niệm Niệm lúc trước truy hần, như khuôn như đúc a!

Thiên đạo hảo luân hồi sao?

Ôn Niệm Niệm xoay người muốn đi, Giang Dữ nắm chặt cổ tay nàng:

"Nói rõ ràng."

"Tôi không có gì để nói"

Đúng lúc này, một đôi tay khác bỗng nhiên đề lại Giang Dữ, kéo ra.

Cánh tay Ôn Niệm Niệm rơi vào khoảng không, nhanh lui hai bước về phía sau.

Ngẩng đầu, chỉ thấy Văn đứng trước bảo hộ nàng, kéo tay Giang Dữ ra, trên mặt treo biểu tình lãnh túc, gằn từng chữ một nói --

"Không được chạm vào cô ấy."

Đồng học chung quanh trong khoảnh khắc đó oanh tạc!

Giáo thảo cách vách Thanh Ba sơ trung Văn Yến, cho dù là hiệu trưởng cũng không thể không cho ba phần mặt mũi Văn gia thiếu gia, truyền thuyết điên không ai đều biết lão đại Văn Yến.....

Cứ nhiên, lại giúp Ôn Niệm Niệm!

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Trong sách vai ác Văn Yến cùng nam chủ Giang Dữ chính diện giao phong lần đầu tiên.

Lý do vậy mà vì... Ôn Niệm Niệm.

Cùng tình tiết trong truyện, hoàn toàn không giống nhau!

Nói chung, nam chủ cùng vai ác đều là vì tranh đoạt nữ chủ thuần khiết lại ưu tú mà đấu đến người chết ta sống, rất hiển nhiên, mà nguyên chủ Ôn Niệm Niệm khi bắt được kịch bản, không phải là pháo hôi nước tương sao.

Thế giới này, thật là càng ngày càng khó lý giải.

Văn Yến cùng Giang Dữ, thật là hai loại hình hoàn toàn bất đồng, hai người đều có mỹ nhan thịnh thế nghịch thiên, bất quá bọn họ phong cách hoàn toàn bất đồng.

Giang Dữ là thanh mỹ, không dính khói lửa phàm tục, mang theo một chút hương vị nhân nhật của bờ sông mây mù.

Mà Văn Yến còn lại là bỉ ớ, mất một mí, đào hoa hẹp dài lộ ra phần nào đó khí chất của ác ma.

Hai người này, Ôn Niệm Niệm ai cũng không nghĩ trêu chọc.

Các bạn học tròn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú, Ôn Niệm Niệm ở bên cạnh, yên lặng mà rời đi.

Đi hai bước, nàng quay đầu lại nhìn người ngồi tại chỗ này giờ- Quý Trì, hô:

"Đi a, không phải nói muốn đi ăn khoai tây nghiền sao."

"Úc..."

Quý Trì ngơ ngác mà đi theo.

Ôn Niệm Niệm mang theo Quý Trì rời khỏi, đem hai đại soái ca ném tại chỗ, hai mặt nhìn nhau.

Các bạn học nhìn Quý Trì ngoan ngoãn mà theo sau lưng Ôn Niệm Niệm, bóng dáng càng lúc càng xa, trong lòng yên lặng cảm thán.

Này mẹ nó...

Quý Trì mới là người thắng a.

***

Ôn Niệm Niệm tìm tới đại biểu khóa Vật lý Đường Kế Xuyên báo danh "Vinh quang lý vật lý thi đua".

Đường Kế Xuyên nhìn Ôn Niệm Niệm đưa qua một trăm phí cùng biểu báo danh, trên mặt lộ ra biểu tình khinh miệt.

Đường Kế Xuyên sờ dĩ có thể lên làm đại biểu khóa vật lý, cũng vì hần đầu óc đủ dùng, thiên khoa lợi hại, Vật lý là môn ngành học hần lấy làm tự hào nhất.

Mỗi lần thi cử, riêng Vật lý có thể thi đệ nhất toàn ban.

Cho nên lần này "Vinh quang lý vật lý thi đua", hần không chút do dự liền báo danh tham gia.

"Vinh quang vật lý thi đấu" không giống thi đua khác, cực khó khăn, có thể nói là cấp bậc năm sao, người bình thường dựa càn cù có lẽ có thể thông qua đầu vòng loại, nhưng là chân chính muốn vào trận chung kết trở hết tài năng, càn cù thi vô dụng, cuộc đua "Vinh quang vật lý thi đua" muốn cầm quán quân, đều là thần, thiên tài, nãi lớn.

Cho nên lần này "Vinh quang vật lý thi đua", lớp trừ bỏ Ôn Khả Nhi, cũng chỉ có Đường Kế Xuyên báo danh.

Đồng học trong lớp đều tự mình hiểu lấy, loại khó khăn thi đấu này, cứ để cho các đại thần chém giết lẫn nhau đi, bọn họ thái kê không thấu chuyện nào nhiệt.

Đường Kế Xuyên cảm giác sự ưu việt đầy mình, thi đấu khác cũng thôi đi, Vật lý thi đua, thành tích hẳn có thể sánh vai cùng Ôn Khả Nhi.

Thăng đến khi... Hắn nhìn thấy Ôn Niệm Niệm cũng báo danh biểu, có chút há hốc mồm.

Hắn luôn mãi mà dò hỏi Ôn Niệm Niệm:

"Cậu xác định muốn báo danh?"

Ôn Niệm Niệm gật đầu: "Ừm."

"Không phải, cậu tham gia thi đấu này, không phải lãng phí tiền sao."

Một trăm phí báo danh đấy!

Ôn Niệm Niệm thấy hắn nói trắng ra như vậy, ngược lại cười, thoải mái mà nói:

"Trọng ở tham dự sao."

Đường Kế Xuyên mặt hầm châm chọc:

"Kỳ trung khảo lần này của cậu phát huy ưu tú, thành tích tiến bộ rất lớn, lão sư khen ngợi vài câu, liền phiếu* sao?"

(P/s: có thể hiểu là kiêu ngạo.)

"Tôi phiếu?"

" "Vinh quang vật lý thi đấu", không phải cho người như vậy thi."

Đường Kế Xuyên rất có cảm giác về sự ưu việt nói:

"Tuy rằng tôi biết nhà cậu không thiếu chút tiền ấy, nhưng lấy trình độ của kỳ trung khảo, đấu vòng loại cũng không thể vào đi."

Các bạn học thấy hai người bọn họ phát sinh tranh chấp, đều xem kịch vui, vây quanh lại.

"Oa, Đường Kế Xuyên, nói lời này có điểm quá phận đi."

"Rốt cuộc người ta chính là do lão Vương tuyển vào thiên tài tổ nha~."

Đường Kế Xuyên khinh thường mà nói:

"Ai không biết nàng là vì Giang Dữ mới tới chơi cái tổ kia, đục nước béo cò."

Vốn dĩ Ôn Niệm Niệm không có đem Đường Kế Xuyên để ở trong lòng, nhưng mà thấy hắn đối chỉ số thông minh có tự tin như vậy, lại còn giả vờ tức giận như vậy, Ôn Niệm Niệm không chút để ý nói:

"Bằng không đánh cược a."

Đường Kế Xuyên cười lạnh:

"Đánh cược gì?"

"Cậu nếu nói tôi không vào được trận chung kết, nếu tôi vào, phải làm sao a?"

Đường Kế Xuyên tuy rằng chắc chắn đây là sự tình căn bản không có khả năng phát sinh, nhưng mà hắn nghĩ nghĩ, vẫn nói:

"Tôi đây đi tới khu dạy học, làm trò cho toàn giáo viên và các đồng học, hô to ba tiếng -- "tôi là đồ ngốc!"

Ôn Niệm Niệm khòe miệng liệt liệt:

"Có thể."

"Nếu cậu vào không được trận chung kết lại làm sao bây giờ?"

"Vậy đến lượt tôi đi kêu lại."

Đường Kế Xuyên trên mặt hiện lên một tia cười xấu xa:

"Vây một lời đã định."

"Một lời đã định."

Mới vừa trên đường đi học về nhà, trong tay Quý Tri xách theo một hộp cam mai khoai điều, Ôn Niệm Niệm cầm một khối ném vào trong miệng.

Vị chua nhanh chóng lan ở đầu lưỡi, cùng với khoai điều xốp giòn xác ngoài cùng nhai xuống có cảm giác mềm mại, ăn ngon cực kỳ.

"Làm gì mà lại muốn báo danh "Vinh quang vật lý thi đua"?"

Quý Tri bĩu môi, hỏi nàng.

"Không phải muốn che dấu thực lực sao, mỗi lần đều nói sẽ không sẽ không, rõ ràng toàn bộ đều làm được."

"Tiến vào trận chung kết liền có một chiếc xe thể thao Porsche khen thưởng."

Này ai định được.

Quý Tri đặc biệt kinh ngạc, nói:

"Cậu cũng sẽ không đi được, muốn xe thể thao làm gì?"

"Có thể đem xe bán, đổi thành tiền."

"Cậu thiếu tiền sao?"

"Không phải."

Nhưng đề dành cũng không phải chuyện gì xấu.

Nguyên chủ Ôn Niệm Niệm là hào môn thiên kim, đối tiền tài không có đặc biệt khát cầu, nhưng Niệm Niệm không giống nhau, nàng có ở nước ngoài học tập có kinh nghiệm, khi đó sinh hoạt phí, đều là chính mình kiếm, dù sao, có tiền ai không vui.

Niệm Niệm không biết gia cảnh Quý Tri, nhưng là suy đoán hẳn là cũng sẽ không kém. Rốt cuộc, một chiếc Porsche xe thể thao khen thưởng... Giống như cũng không có bị hấn để vào mắt.

Hắn chỉ quan tâm chuyện Ôn Niệm Niệm che dấu thực lực.

"Cho nên, người chỉ là vì khiến cho Giang Dữ chú ý, mới cố ý làm bộ chính mình thực nhược, đúng không?"

Quý Tri vẫn là tin tưởng vững chắc Ôn Niệm Niệm ái mộ Giang Dữ đến chết.

"Tùy cậu nghĩ như thế nào. "

"Bất quá chiều này thật sự dùng được, Giang Dữ tên kia, quả nhiên đối với người cảm thấy hứng thú, lợi hại lợi hại."

"Ha ha."

Ôn Niệm Niệm không có giải thích.

***

"Vinh quang ly vật lý thi đua" đầu vòng loại đề mục không nhiều lắm, hai mươi lựa chọn đề cùng năm đạo trình thám đề.

Này đó đề mục đối với Ôn Niệm Niệm mà nói, bất quá là một bữa ăn sáng, nàng tùy ý mà ở bản nháp trên giấy tính toán vài cái, liền không sai biệt lắm đem này đó đề mục toàn bộ làm ra tới.

Bình thường thi đấu ba giờ, nàng tổng cộng làm mất quá nửa giờ mà thôi.

Vẫn là lệ quốc tế, làm xong toàn bộ đề mục, nàng bắt đầu cân nhắc như thế nào đem chính xác đề mục đổi thành sai lầm.

Đối với nàng mà nói, này có thể so làm chính xác đề mục muốn khó nhiều.

Nhưng cũng không thể không thay đổi a, nếu là đầu vòng loại liền lấy cái đại mẫn quán xuống dưới, quá chọc người chú ý.

Ôn Niệm Niệm đầu bút, bắt đầu gian nan mà tu chỉnh trình thám đề mục tính toán bước đi.

Ôn Niệm Niệm ở vị trí cuối cùng, cho nên giám thị lão sư vẫn luôn đứng ở phía sau Ôn Niệm Niệm, trơ mắt mà nhìn cô chỉ dùng nửa giờ liền đem đề Vật lý yêu cầu cao làm ra.

Ngay sau đó, lão sư giám thị lại phát hiện, cô bắt đầu hao tổn tâm cơ sửa đề mục, rõ ràng toàn bộ đề mục đều đúng, cô đông tu tu, tây sửa sửa, sửa đến hoàn toàn thay đổi.

Đồng học nà..... Rốt cuộc là nháo loại nào!

Lão sư giám thị đứng ở trước mặt cô, nhìn cô sửa đề mục, mỗi một chỗ sửa, tâm của lão sư giám thị trù trù một chút, rất nhiều lần đều muốn nhắc nhở cô, có thể dừng sửa lại hay không, rõ ràng đều làm đúng rồi, toàn bộ sửa sai là muốn làm sao!

Nhưng mà làm lão sư giám thị, tuyệt đối không thể can thiệp đến các bạn học làm đề.

Lão sư giám thị chỉ có thể mang về mặt đau lòng mà xem cô sửa.

Nửa giờ sau, Ôn Niệm Niệm rốt cuộc đem bước tính đạo đề vật lý nói có sách sách có chứng đối thành sai lầm, nguyên nhân sai lầm một cái là nhớ lầm công thức, một cái khác còn lại là sơ ý tính sai, rồi sai luôn kết quả.

Cũng không sai biệt lắm sửa lại một nửa.

Cô tham khảo qua điểm giá trị vòng loại Vinh quang vật lý, như vậy hẳn là vừa vặn sát tuyến qua vòng loại, hỏi tới có thể nói là vận khí tốt, dù sao đề dạng lựa chọn giá trị tỉ trọng chiếm 50%.

Cô cũng không để ý chuyện đánh cược cùng Đường Kế Xuyên, nhưng là ba Ôn Đình Hiền đáp ứng khen thưởng xe thể thao Porsche, thật sự tâm động.

Chiều hôm đó thi xong, trong phòng học, Đường Kế Xuyên nhớ kỹ đáp án đề, cùng Ôn Khả Nhi so đáp án --

"Hai chúng mình làm đề lựa chọn chỉ có một đạo đề không khớp! Ha ha, an tâm!"

Ôn Khả Nhi mỉm cười nói:

"Tớ cảm thấy mình lần này không có phát huy tốt, nói không chừng sai rất nhiều."

"Ôn Khả Nhi đồng học, khuyết điểm lớn nhất của cậu, chính là quá khiêm tốn, tớ nhất định phải phê bình."

Đường Kế Xuyên lời lẽ chính đáng mà nói:

"Quá độ khiêm tốn chính là kiêu ngạo nha."

"Nào có, tớ là thật sự cảm giác không có phát huy tốt, năm câu cuối cùng, tuy rằng ta đều làm ra, nhưng cảm giác thời gian không đủ, đều không có kiểm tra."

"Oa, cậu đem đề mục đều làm xong! Có thể ở "Vinh quang lý thi đấu" làm xong toàn bộ đề, cơ hồ là không có khả năng phát sinh!"

Khuê mặt chung quanh Ôn Khả Nhi nói:

"Đối với người khác khả năng không lớn, nhưng đối với Khả Nhi mà nói, là một bữa ăn sáng thôi."

Xưa nay Đường Kế Xuyên mắt cao hơn đầu, thoát nhìn muốn vững vàng ôm đùi Ôn Khả Nhi, lập tức nói:

"Cũng đúng, tớ liền có hai câu không có làm, Ôn Khả Nhi đồng học, cậu thật lợi hại, lần này là muốn đoạt vị trí số một rồi."

Ôn Khả Nhi cong môi cười:

"Nào có."

Đường Kế Xuyên mắt nhìn Ôn Niệm Niệm, cười lạnh nói:

"So với người nào đó không biết tự lượng sức mình, cậu thật sự rất tuyệt, có thực lực còn không kiêu ngạo."

"Cậu cũng đúng vậy, mỗi lần thi Vật lý đơn khoa có thể thi tới vị trí hàng đầu, tớ thật hâm mộ, Kế Xuyên đồng học, tớ phải hướng người học tập!"

Đường Kế Xuyên thụ sủng nhược kinh*, vội vàng nói:

(P/s: được sủng ái mà lo sợ.)

"Khả Nhi đồng học sao lại nói như vậy, chúng ta học tập lẫn nhau."

Ôn Niệm Niệm nghe hai người khen nhau, cười ra tiếng.

Cô ở phòng Nghiên cứu, người tiếp xúc đại bộ phận đều là quái giả thiên tài, tâm cao khí ngạo, ai đều chướng mắt ai.

Nhưng ít ra, mỗi người đều tuyệt đối có chút tài năng, có học thức.

Nói đi nói đi, các người vui vẻ liền tốt.

Có đồng học lại đây dò hỏi Ôn Niệm Niệm:

"Niệm niệm, cậu cảm giác đề mục thế nào, có quá không?"

"Ách, không biết, cảm giác có điểm mơ hồ, đề mục vẫn là rất khó."

Đường Kế Xuyên cười lạnh, cổ ý cao giọng nói:

"Kỳ thật lần thi đua này không tính đặc biệt khó, tớ cảm thấy rất đơn giản."

"Kế Xuyên cậu là thiên tài Vật lý, ai có thể cùng cậu so nha."

Đường Kế Xuyên thỏa mãn mà khoi khoé môi.

.....

Một vòng sau, thành tích đầu vòng loại được công bố.

Vật lý lão sư Trương Đức Bồi sải bước đi vào phòng học, mặt như tấm nắng xuân, mắt lộ vui mừng, đứng ở trên bục giảng, đối các bạn học nói: "Lần này 'Vinh quang lý vật lý thi đua', trường chúng ta tổng cộng chỉ có bảy vị đồng học được vào, trong đó ban chúng ta chiếm hai vị, làm lão sư Vật lý của các em, thầy thật thay các em kiêu ngạo."

Toàn bộ trường học báo danh dự thi không dưới 50 người, chỉ có bảy tên đồng học nhập trận chung kết, đề mục khó khăn có thể thấy được.

Ban bọn họ cũng chỉ có Đường Kế Xuyên, Ôn Khả Nhi, Ôn Niệm Niệm báo danh dự thi, chỉ có hai người nhập, không cần đoán, đại gia dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến ai có thể vào.

Bên người Đường Kế Xuyên là mấy nam sinh bắt đầu ồn ào --

"Chúc mừng nha, Kế xuyên!"

"Buổi tối mời ăn cơm."

Trên mặt Đường Kế Xuyên hiện lên tự tin, tràn đầy ý cười:

"Không thành vấn đề, muốn ăn cái gì, tớ mời khách."

.....

Vật lý lão sư công bố kết quả:

"Người thứ nhất, là Ôn Khả Nhi."

Không hề bất ngờ.

Ôn Khả Nhi đương nhiên có thể vào, cô ta mà không thể tới trận chung kết, chỉ sợ không ai có thể vào.

Trên mặt Ôn Khả Nhi hiện tia cười đắc ý.

Nhưng mà ý cười còn không có đọng lại, vật lý lão sư nói:

"Đề mục đầu vòng loại có khó khăn, cho nên trận chung kết điểm số là 52, Ôn Khả Nhi thi 53 điểm, xếp hạng 31."

Đồng học trong lớp động tác nhất trí mà vỗ tay, nhưng cũng có bộ phận đồng học bắt đầu nhỏ giọng mà khập khiễng --

"Điểm nhập trận chung kết điểm là 52, Ôn Khả Nhi chỉ có 53?"

"Sát tuyển quá!"

"Đây không phải tác phong của cậu ấy, chẳng lẽ đề mục thật khó sao?"

Ôn Khả Nhi chỉ hơn một điểm, sát tuyển nhập vậy, chuyện này...Thật sự là có chút không thể tưởng tượng!

Khóe miệng của Ôn Khả Nhi ý cười dần dần biến mất, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Đường Kế Xuyên vừa nghe Ôn Khả Nhi chỉ là sát tuyển, nghĩ đến điểm của mình khẳng định cao.

Khóe miệng cảm lòng không được mà xóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Lão sư vật lý tiếp tục nói: "Kế tiếp, thành tích của vị đồng học này thật là làm thầy kinh hi, quá kinh hi, thật sự không nghĩ tới ban chúng ta sẽ có người điểm cao tới vậy!"

Đường Kế Xuyên trên mặt treo ý tứ mỉm cười đắc ý, sửa sửa cổ áo, đứng dậy, chuẩn bị nghênh đón vỗ tay.

"Đồng học Ôn Niệm Niệm, thi 79 điểm! Tổng xếp hạng, thứ tám!"

Lời vừa nói ra, đồng học toàn ban đều sợ ngây người!

Đường Kế Xuyên sợ tới mức đôi mắt đều rơi trên bàn.

Sao có thể!

Hắn có phải nghe lầm hay không Ôn Niệm Niệm thi 79! Vượt qua 27 điểm! Treo Ôn Khả Nhi lên đánh!

Đầu óc Đường Kế Xuyên có điểm loạn, trực tiếp nhấc tay hỏi:

"Trương lão sư, em thi bao nhiêu?"

Trương Đức Bồi mắt nhìn thành tích, lật vài trang, mới nhìn thấy thành tích Đường Kế Xuyên --

"À, em thi 29 điểm, toàn thị tổng xếp hạng 438."

Đường Kế Xuyên tròn tròn mắt.

Cái ý gì? 29 điểm, hắn có phải nghe lầm hay không!

Lớp học cũng nháy mắt nổ tung --

"What! Thiệt hay giả!"

"Đại biểu cư nhiên chỉ thi được 29 điểm "

"Cái quỷ gì vậy!"

"Lão, lão sư, ngài có phải nhớ lầm hay không?"

Đường Kế Xuyên thử hỏi:

"Đây hắn không phải điểm em đi, có phải đem điểm của em cùng Ôn Niệm Niệm đọc lộn?"

"Không có sai."

Trương Đức Bồi có chút thất vọng mà nói:

"Thầy xem qua bài thi của em, đề sai một nửa, bỏ đề toàn tuyển."

Đường Kế Xuyên:.....

Kinh ngạc, phần nộ, hồng mắt, tuyệt vọng..... Hấn quả thực muốn hoài nghi nhân sinh.

Vì cái gì, rõ ràng cảm giác đề mục không phải rất khó, tại sao điểm thấp như vậy!

Có năm đề, hấn làm ba, cảm giác rõ ràng tất cả đều đúng, đề hấn cũng cùng Ôn Khả Nhi so đáp án, rõ ràng không có vấn đề gì, thế nhưng điểm lại...

Tàn khốc.

Ôn Khả Nhi cũng nắm chặt nắm tay.

Tuy rằng vào trận chung kết, nhưng cô ta hoàn toàn không cao hứng đứng dậy.

Căn bản không thể tin lỗi tại mình, Ôn Niệm Niệm sao có thể thi ra điểm so với mình cao hơn, còn cao nhiều như vậy!

Đây nhất định là ác mộng!

***

Niệm Niệm nhìn vào vây điểm, lại nhìn nhìn điểm chính mình, che trán.

Thật là hao tổn tâm trí!

Xem bộ dáng lúc trước của Đường Kế Xuyên tự tin tràn đầy, quả nhiên vẫn là cô đánh giá cao chỉ số thông minh.

Đề mục có khó khăn, tất cả học sinh dự thi làm đề đều không lý tưởng, mới có thể đem số điểm nhập vây lần này thấp như vậy.

Mà mặc kệ đề mục khó khăn tăng lên như thế nào, đối với Ôn Niệm Niệm mà nói, đều chỉ là một bữa ăn sáng thôi.

Cô đem đáp án chính xác sửa thành sai lầm, kế hoạch vốn là để điểm thi vượt quá 5 điểm là cùng, vừa vặn sát tuyến quá là được.

Trăm triệu không nghĩ tới, năm nay điểm sẽ như vậy.

Ôn Niệm Niệm cảm thụ ánh mắt quý dị của đồng học chung quanh áp lực khi có điểm cao.

.....

Đường Kế Xuyên đầu vòng loại đã bị đào thải, một tiết cũng chưa thể tiêu hóa tin tức này.

Thời điểm hấn còn chưa hoàn lại, đã có học sinh nhiều chuyện cười hi hi đi tới --

"Ai, Đường Kế Xuyên cùng Ôn Niệm Niệm không phải có đánh cược sao?"

"Đúng vậy, không nói suýt nữa quên."

"Hắc hắc, đánh cược là cái gì?"

"Ai hoàn toàn bị loại tới trước khu dạy học, làm trò cho đồng học toàn giáo hô to ba tiếng: 'Tôi là đồ ngốc!'"

"Ha ha ha ha, nói như vậy, đại biểu phải làm đồ ngốc sao."

.....

Các bạn học hi hi ha ha mà cười, mắt trộm quan sát phản ứng của Đường Kế Xuyên.

Các bạn học động tác nhất trí chăm chú nhìn, Đường Kế Xuyên càng thêm quần bách, sắc mặt trướng đến đỏ bừng.

"Đại biểu khóa Vật lý, cậu chừng nào thì thực hiện hứa hẹn."

"Nam tử hấn đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh."

"Đừng chơi xấu."

.....

Ôn Niệm Niệm cái gì cũng chưa nói, càng không có thúc giục hấn.

Loại trò tiểu hài tử đánh cược này rất nhàm chán, cô cùng Đường Kế Xuyên đánh cược, chỉ là bởi vì không quen nhìn hấn kiêu ngạo này nọ, muốn giáo

huấn một chút thôi.

Hắn mắt mặt, kỳ thật cùng nửa mao tiền của cô đều không có quan hệ.

Tan học.

Đường Kế Xuyên căng da đầu đi đến trên bục giảng, nhắm mắt lại, hướng đồng học trong lớp hô to ba tiếng --

"Tôi là đồ ngốc!"

"Tôi là đồ ngốc!"

"Tôi là đồ ngốc!"

Kêu xong, hắn một lần nữa chạy về ngồi trên vị trí của mình, đem mặt vùi vào khuỷu tay, cảm giác đời này mặt mũi đều mất hết.

Chung quanh lại có đồng học cười nói:

"Đại biểu khóa kính mến, không tính đâu, nói ở khu dạy học kêu, để đồng học toàn giáo đều nghe được."

Đường Kế Xuyên gương mặt ngẹn hồng, sắp khóc: "Quản, các người quản chuyện gì!"

"Mọi người đều đã chứng kiến, nói chuyện không tính, cậu có phải đàn ông hay không."

Lúc này, Ôn Niệm Niệm rót cuộc chậm rãi mở miệng: "Tôi không nhớ rõ cậu ta có nói muốn tới dưới lầu kêu."

Lập tức có đồng học nói tiếp:

"Chúng ta nghe được, nói đi ra dưới dưới lầu hô to làm trò cho đồng học toàn giáo."

"Đây là tôi cùng đại biểu khóa Vật lý đánh cược, không có nghe thấy, chuyện này dừng ở đây."

Đồng học kia muốn nói cái gì đó, nhưng lập tức bị đồng học bên người kéo lại.

Ôn Niệm Niệm nói không sai, đây là cô cùng Đường Kế Xuyên đánh cược, nếu đương sự đã cố ý muốn cho hắn một con ngựa, người khác lại hùng hổ dọa người, có vẻ có chút quá phận.

Ôn Niệm Niệm đương nhiên không có khả năng cùng đứa trẻ Đường Kế Xuyên chấp nhận, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, thời đại nào đều nên áp dụng.

Đường Kế Xuyên ngượng ngừng quay đầu nhìn Ôn Niệm Niệm một cái, Ôn Niệm Niệm hào phóng đón nhận tầm mắt hắn.

Cô nhìn hắn đối với mình dùng khẩu hình miệng --

"Cảm ơn."

Ôn Niệm Niệm cảm giác tâm tình mình cũng không tệ lắm, so chuyện nằng vào trận chung kết còn có cảm giác vui vẻ một chút.

***

Sự tình vui vẻ, còn ở phía sau.

Cha mẹ biết Ôn Niệm Niệm không chỉ vào vòng sau của "Vật lý thi đua", thậm chí điểm cao điểm thứ tự dẫn đầu, quả thực không thể tin được!

Ba ba Ôn Đình Hiền lập tức gọi điện thoại cho trợ lý, kêu hắn đi chọn xe thể thao Porsche, khen thưởng Ôn Niệm Niệm.

Ôn Niệm Niệm lập tức ngăn cản, nói:

"Ba, con hiện tại còn chưa mười tám tuổi, chưa được đi xe, chờ thêm mấy năm nữa có bằng lái, kiểu dáng với tính năng khả năng đều lỗi thời rồi."

Ôn Đình Hiền tưởng tượng, nghe qua cũng có lý, ông liền nói:

"Vậy... Con xem nghĩ muốn cái gì, ba ba đều thỏa mãn!"

Ôn Niệm Niệm thật ra cũng không có khách khí, nói thẳng: "Ba, người cho con lập một tài khoản đi, con gửi tiền trong đó."

"Được, ba cho con lập tài khoản, tiền mua xe trực tiếp gửi vào tài khoản của con, phương diện này tùy con quyết định, nhưng mà, không được tiêu loạn, phải dùng trên việc có ý nghĩa."

"Cảm ơn ba! Nhất định!"

Buổi tối hôm nay Ôn Đình Hiền cao hứng, thời điểm ăn cơm khoe miệng đều treo ý cười.

Ôn Khả Nhi dùng chiếc đũa đảo cơm, thực chi vô vị, nửa điểm ăn uống đều không có, tâm tình không xong.

Trên một lần toán học thi đua, cô ta cảm Á quân cả nước, cũng chưa thấy cha mẹ khen thưởng cái gì, lúc này Ôn Niệm Niệm bắt quá là vào đầu vòng loại mà thôi, cứ nhiên có thể được khen thưởng sang quý như vậy.

Trong lòng thực không công bằng.

Mấy năm nay tiến vào Ôn gia, Ôn cha mẹ cơ hồ phải đem cô trở thành nữ nhi ruột bởi dưỡng như người người thừa kế, ai biết cái đại tiểu thư ngốc hóa trong một đêm bỗng nhiên thông suốt...

Đem chú ý của cha mẹ hấp dẫn mất.

Ôn Khả Nhi thật không cam lòng.

Diệp Tân Ý có chút hoang mang thời điểm ăn cơm, bà hỏi Ôn Niệm Niệm nói: "Con nhìn xem, điểm con ước chừng cao hơn Khả Nhi hơn hai mươi điểm, con đây như thế nào làm ra?"

Ôn Niệm Niệm bình tĩnh mà nói: "Có thể là vận khí không tồi, đoán mò, cứ nhiên tất cả đều đúng."

Phải biết rằng, lựa chọn đáp án giá trị đều chiếm 40%, lựa chọn đề toàn đối, muốn lấy điểm cao cũng không khó khăn.

Đây là Ôn Niệm Niệm trước đó có lưu một tay, chỉ cần có người hỏi nàng là như thế nào thi ra thành tích như vậy, cô một mực đều nói là dựa vào vận khí.

"Kỳ thật có rất nhiều đề chọn lựa đáp án không quá khó, tùy tiện viết, không nghĩ tới đúng rồi."

Một giải thích như vậy, Diệp Tân Ý liền cảm thấy hợp tình hợp lý, trình độ con gái nhà mình thế nào, bà trong lòng cũng hiểu rõ.

Tuy rằng toán học lão sư tin tưởng vững chắc Ôn Niệm Niệm là học sinh thiên tài, nhưng Diệp Tân Ý tổng cảm thấy việc này mơ hồ.

Ôn Niệm Niệm có thể lấy được thành tích, hẳn là cùng nỗ lực phấn không ra quan hệ, hơn nữa một chút vận khí... Vào đầu vòng loại cũng tình lý bên trong.

Diệp Tân Ý lòng tràn đầy an ủi, cảm thấy con mình cuối cùng hiểu chuyện.

Ôn Đình Hiền đối Ôn Niệm Niệm kỳ thác kỳ vọng cao, trong quá trình ăn cơm, vẫn luôn cổ vũ Ôn Niệm Niệm, quan tâm học tập cùng sinh hoạt.

Ôn Khả Nhi không cam lòng yếu thế, đối Ôn Đình Hiền nói: "Ba, lần này con thi không tốt lắm, tuy rằng trước 50, nhưng... Con còn cảm thấy rất khổ sở."

Nói xong mắt chu đỏ một vòng, nhu nhược đáng thương.

Ôn Đình Hiền cười nói: "Không sao, trước 50 cũng không tồi, nhưng Niệm Niệm lần này liền thật sự rất lợi hại, cứ nhiên có thể chen vào trước mười, tuy rằng không bài trừ vận khí, nhưng ba vẫn là cảm giác thật cao hứng!"

Ôn Khả Nhi thấy Ôn Đình Hiền cứ nhiên lại đem đề tài đưa tới trên người Ôn Niệm Niệm, trong lòng cảm giác hụt hẫng.

Trước kia trong nhà đề tài đều lấy cô ta làm trung tâm, hiện tại cha mẹ trong miệng ba câu nói cũng không rời đi Ôn Niệm Niệm, hoàn toàn bỏ qua.

Ôn Khả Nhi thấy thế, rốt cuộc ngưng ngưng mà cảm miệng, liếc mắt nhìn Ôn Niệm Niệm một cái, không cam lòng mà nói:

"Chị, vậy... Chúng ta ở trận chung kết gặp nhau."

Cô tổng không thể mỗi lần vận khí đều tốt như vậy, trận chung kết đã có thể không còn vận khí tốt, đạo thật kiếm thật mà so, ai sợ ai!

Ôn Niệm Niệm từ trong mắt Ôn Khả Nhi đọc ra ba chữ "không cam lòng", xem bộ dáng này, là muốn cùng cô giằng co.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Thế dục ngày hôm sau.

Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì tới nhà ăn mua phô mai khoai tây nghiền.

"Thiệt hay giả? Cậu thật là con trai bảo bối của lão tổng tập đoàn Quý thị, lợi hại như vậy?"

Quý Trì dùng cái muỗng thổi mạnh khoai tây, bỏ vào trong miệng, thuận miệng nói:

"Cái này gì lợi hại."

"Nghe ba tớ nói, đem đại tiểu thư Ôn gia bán, đều không thắng nổi một đầu ngón tay của Quý công tử."

"Ha? Ba cậu thật sự là người."

Ôn Niệm Niệm đánh giá Quý Trì, một thân đồng phục nhẵn nhọt, tóc quăn lộn xộn cùng với kính đen dày cộp.

Hoàn toàn... Nhìn không ra là công tử hào môn thế gia.

Không giống Giang Dữ, đi chỗ nào trên mặt cũng treo "Lão tử", biểu tình cao lãnh, thật xa cũng có thể ngửi được một cỗ tử thanh quý.

Quý Trì chính là loại mắt mặt đàn trung, tuyệt đối tìm không ra nam sinh nào bình thường hơn.

Không nghĩ tới có thể có bối cảnh ngư ngư bức rậm rậm như vậy.

"Ba tớ muốn quỳ liếm cậu, tớ lại cùng cậu ăn khoai tây."

Ôn Niệm Niệm cười nói giỡn.

"Thế sự khó liệu nha."

Quý Trì liếc mắt nhìn cô một cái, nhàn nhạt mà nói:

"Học tập là trên hết, tớ cũng muốn quỳ liếm cậu."

"Ngàn vạn đừng, tớ là cái phế sài, toàn giáo ai mà không biết."

Quý Trì cười thần bí:

"Cậu không phải như lời đồn, tớ biết mà."

Ôn Niệm Niệm nhún nhún vai, cùng cậu ngồi ở cầu thang ăn từng muỗng khoai tây nghiền, nhìn sân thể dục, nhìn thân ảnh nhóm nam sinh mồ hôi như mưa.

"Đúng rồi, ba cậu tên là gì?" Quý Trì quay đầu hỏi.

"Ôn Đình Hiên, làm sao vậy?"

"Không sao."

Quý Trì thuận miệng nói: "Tôi cùng lão ba nói một tiếng, nhưng mà được hay không, cũng không biết."

"Như vậy là đang cấp lực?" Ôn Niệm Niệm có điểm hoài nghi: "Ba cậu có thể nghe lời cậu nói sao?"

Quý Trì cười cười ảm áp: "Ba cậu thật ra nói đúng, một câu thôi... ông có thể cho một cái đàm phán."

.....

Sự thật chứng minh, Quý Trì không có khoác lác.

Mất hai ngày, tập đoàn Ôn thị thuận lợi bắt lấy hiệp ước với Quý gia.

Đoạn thời gian kia, trong miệng Ôn Đình Hiên nói ba câu đều không rời vị Quý công tử này.

Bởi vì công tác thuận lợi, ông đôi Ôn Niệm Niệm cũng càng thêm coi trọng, cái này làm cho Ôn Khả Nhi càng cảm giác được.....

Nỗ lực của mình lúc trước, giống như có ý tứ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Thực không cam lòng, nhưng lại không thể nề hà.

***

Buổi chiều tan học, Ôn Niệm Niệm một mình lưu lại phòng nghiên cứu thảo luận đọc sách, cô mua sách chuyên tác nguyên bản, gấp không chờ nổi vào phòng nghiên cứu gặm.

Thực mau, Căn Di cũng đi tới.

Cô nương này cắt mái bằng, làn da trắng nõn như tuyết, bộ dáng ngoan ngoãn, động tác cũng nhẹ nhàng, hoàn toàn không có cảm giác đang tồn tại.

Căn Di ngồi xuống, lấy bản nháp ra, yên lặng tính toán đề, cũng không quấy rầy Ôn Niệm Niệm.

Nửa giờ sau, Ôn Niệm Niệm xem xong nội dung một chương, ngẩng đầu lên, nhìn phía Căn Di đang đắm đuối soi bản nháp.

Cô ấy tựa hồ bị đề toán học này làm khó, lâu như vậy vẫn chưa làm ra được.

Trên giấy tính toán có không ít giả thiết, nhưng mà, đều không chính xác.

Căn Di miễn cưỡng chú ý tới Ôn Niệm Niệm đang nhìn.

Cô ấy ngẩng đầu, mắt to đen nhánh cùng cô nhìn nhau.

Hai người đồng thời chớp chớp mắt.

Sau một lúc lâu, Căn Di đem đề này đưa đến trước mặt Ôn Niệm Niệm, ý tứ thực rõ ràng --

Xin giúp đỡ.

Đề này, đối với trình độ của học sinh sơ trung, đích xác có khó khăn.

Nhưng mà Ôn Niệm Niệm nhìn lướt qua đề, trong lòng đã có đáp án.

Cô lấy bản nháp giấy, chỉ mấy cái công thức viết trên vở, dễ như trở bàn tay đem đề này dùng phương thức đơn giản nhất làm ra.

Cô ấy nhìn nhìn bước tính phức tạp, lại nhìn nhìn Ôn Niệm Niệm đưa ra công thức đơn giản, ánh mắt trở nên phức tạp.

Lúc trước trên hội thảo, lão Vương bố trí những đề mục phức tạp, Ôn Niệm Niệm nói không làm, kỳ thật căn bản là đúng!

Căn Di như phát hiện đại bí mật kinh thiên động địa gì đó, gương mặt hơi hơi đỏ lên.

Ôn Niệm Niệm đem bản nháp giấy đưa lại, thần bí cười cười, tay dựng giữa môi, làm một động tác im lặng:

"Không được nói cho người khác."

Căn Di lập tức hiểu ý tứ Ôn Niệm Niệm, liên tục gật đầu, tỏ vẻ sẽ bảo vệ bí mật.

Ôn Niệm Niệm không sợ cô ấy nơi nơi nói bậy, từ lúc gia nhập cái hội này tới nay, Ôn Niệm Niệm trước sau không nghe Căn Di mở miệng nói chuyện.

Cô ấy được chuẩn đoán có chương ngại giao lưu nghiêm trọng, không thích cùng người khác kết giao, ngày thường đều không có bạn bè.

Bởi vậy, đối với Ôn Niệm Niệm mà nói, cô ấy đáng giá tin cậy.

Căn Di nhìn bước giải của Ôn Niệm Niệm, một lần nữa bắt đầu tính toán, quả nhiên, thực mau liền làm ra đề mục kia.

Biểu tình rên căng chặt trên mặt, chậm trễ rồi xuống, như trút được gánh nặng.

Ôn Niệm Niệm thấy sắc trời sắp muộn, thu sách, nói: "Thời gian không còn sớm, tớ đi về trước."

Căn Di rầu rĩ, không nói thêm gì, lúc Ôn Niệm Niệm xoay người đi ra khỏi phòng nghiên cứu thảo luận. Thời điểm đó, cô ấy bỗng nhiên giữ ống tay áo của Niệm Niệm, nhẹ nhàng lắc lắc.

Ôn Niệm Niệm lập tức bị cái động tác này cấp mạnh hóa.

Quá đáng yêu.

"Còn có chuyện gì sao?" Cô dừng lại bước chân,hỏi.

Căn Di chần chừ thật lâu,muốn nói cái gì,nhưng chung quy không có nói ra, lấy di động thông thả đánh mấy chữ.

Ôn Niệm Niệm biết cô có churong ngại giao lưu, cho nên kiên nhẫn mà chờ điện thoại di động đưa qua, mặt trên viết một hàng chữ --

"Tớ nhìn thấy cậu cùng Quý Trì thường xuyên tan học đi ra sau phố ăn cái gì đó, tớ...muốn mời cậu ăn, có thể chứ?"

Ôn Niệm Niệm hơi hơi giật mình, Căn Di cư nhiên mời cô đi ăn.

Rất khó có cơ hội.

Trên mặt nàng nổi lên tia mỉm cười, lập tức trả lời:"Đương nhiên có thể!"

Căn Di phảng phất thở nhẹ nhõm một hơi, cùng với Ôn Niệm Niệm đi ra khỏi khu dạy học.

Dọc theo đường đi, chung quanh đều có không ít đồng học nhìn các cô từ đầu tới cuối bằng ánh mắt kinh ngạc.

Căn Di tính cách quái gở, mấy năm nay cơ hồ không có một bạn bè, làm theo ý mình,độc lai độc vãng. Không nghĩ tới, cư nhiên sẽ cùng Ôn Niệm Niệm đi một chỗ.

Hai người thoát nhìn quan hệ cũng không tệ lắm.

Khó có thể tin.

Đầu tiên là thái độ của nhất quán cao lãnh Giang Dữ thay đổi, tiếp theo Căn Di quái gở lại cùng cô trở thành bạn bè.....

Cô là tiên nữ người gặp người thích sao?

Ôn Niệm Niệm cùng Căn Di đi ra trường học, sau trường mới khai trương một cửa hàng về đồ kho, cũng không tệ lắm, hai người đi vào.

Vừa vặn chỉ còn lại một cái bàn.

Ôn Niệm Niệm mang Căn Di chiếm vị trí kia, còn mình đi mua gà mang lại đây.

Gà tản ra hương khí nóng hôi hổi,Ôn Niệm Niệm nhin xuống ý nghĩ ăn vụng,mang lại cùng Căn Di thưởng thức.

Lại không nghĩ rằng, mới vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy mấy nữ sinh trang điểm vây quanh Căn Di.

Nữ sinh tóc nhuộm màu hồng nhạt dựa vào bên cạnh bàn, kéo đầu tóc Căn Di,nói:

"Mày còn rất quật cường, đem vị trí này nhường ra tao ngồi!"

Căn Di cúi đầu, gắt gao bảo vệ cặp sách của Ôn Niệm, không chịu buông tay.

"Còn phản kháng, có phải ngứa da hay không?"

"Cặp này không giống như là của mày,ai,cho tao xem."

Nghe mấy nữ sinh nói chuyện, nhìn dáng vẻ là biết Căn Di, khi dễ cô ấy hẳn không phải là ngày một ngày hai.

Căn Di chính là hủ nút, một câu đều nói không nên lời, càng sẽ không cùng lão sư cáo trạng, kỳ thật dễ dàng trở thành đối tượng "Bạo lực học đường"của mấy đại tỷ.

Nữ sinh tóc hồng nhạt lúc trước, nắm đầu tóc của Căn Di, muốn đem cô ấy từ vị trí đang ngồi nắm lên.

Căn Di liều mạng phản kháng, thử tránh.

Nữ sinh khi dễ người tư thế thực thuận tay, nắm Căn Di muốn đem nàng kéo ra ngoài, không để bụng ánh mắt kinh ngạc chung quanh.

Ôn Niệm Niệm không chút do dự đi tới,đè bả vai, đem ả ta từ bên người Căn Di đẩy ra.

Gương mặt Căn Di trắng đến đỏ bừng, sợ hãi rụt rè mà tránh ở phía sau Ôn Niệm Niệm, gắt gao cắn răng, không nói một lời.

Đại tỷ tóc hồng liếc Ôn Niệm Niệm một cái, khóe miệng liệt khai ý cười:

"Như thế nào, người cảm đã tìm được chỗ dựa."

Ôn Niệm Niệm một phen cảm tay đầy hình xăm:

"Mẹ mày không có đã dạy mày, động tay động chân thực không lễ phép?"

Đại tỷ đầu phần hồng đem tay rút về, lạnh lùng nói: "Mày là ai?"

Bên người có nữ sinh lại đây, nói khề với nàng ta: "Ôn Niệm Niệm, người... Phế vật ở Ôn gia."

Mấy năm nay, đây chính là thanh danh của Ôn Niệm Niệm ở bên ngoài --

Đại tiểu thư phế sài không nên thân của Ôn gia, thành tích đội sổ, lì lợm la liếm truy nam thần.....

Toàn bộ Đức Tân cao trung không ai không biết.

Đại tỷ đầu phần hồng biết người trước mặt này chính là Ôn Niệm Niệm, khóe mắt lập tức khơi mào ý cười khinh miệt --

"Đồ ngốc với phế vật, hai đứa mày thật đúng là trời sinh một đôi."

Chung quanh có nữ sinh ứng hòa nói: "Này còn không phải là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm?"

"Mày nói chuyện quá ôn nhu, hẳn là kêu ngư tử ngư tử, mã tử mã tử! Ha ha ha."

Mấy nữ sinh nở nụ cười, mặt Cẩn Di càng thêm trướng hồng, tay chặt chẽ nắm thành nắm tay.

Ôn Niệm Niệm đụng phải tay cô ấy, sau đó nhẹ nhàng mà đề đề.

Đại tỷ đầu phần hồng cảm khiêu khích, nói:

"Phế vật còn thích làm anh hùng."

"Phế vật?" Cô cười lạnh, ngẩng đầu nhìn phía phần đầu đại tỷ đầu: "Mày biết cái gì là phế vật sao?"

Đại tỷ đầu hồng bị con người đen như mực của cô đâm, trong lòng có chút phát mao, không nói gì.

Ôn Niệm Niệm tiếp tục: "Giống như mày bất nạt kẻ yếu, tồn tại cũng lãng phí cơm, chết lãng phí đất đai, cho nên chỉ có thể thông qua khi dễ người khác tìm kiếm giá trị của mình. Đây mới là phế vật."

Đại tỷ đầu phần hồng bị Ôn Niệm Niệm nói một chút, sắc mặt có điểm khó coi: "Mày..... Mày nói loạn cái gì!"

"Không tin sao, không bằng hỏi mình một chút, nếu mày biến mất, có người sẽ vì mày thương tâm sao? Mày tồn tại đối thế giới này có giá trị sao? Với người khác có ảnh hưởng? Nếu không tìm thấy đáp án, mày có tư cách gì gọi người khác là phế vật."

Từng chữ leng keng, giống như đòn nghiêm trọng, đâm đánh vào nơi nào đó của nữ sinh.

Văn Yến cùng mấy nam sinh trùng hợp ngồi ở bàn ngoài của cửa hàng, nghe được những lời này của Ôn Niệm Niệm, cậu không do dự ngẩng đầu lên, nhìn nữ sinh trong kia.

Ánh mắt kiên định, biểu tình chấp nhất.

Mày bị người khác yêu cầu quá cao sao, mày biến mất có người sẽ thương tâm sao, mày tồn tại đối thế giới này có giá trị sao?

Từng câu từng chữ, hỏi văn linh hồn.

Khóe miệng lạnh lẽo của cậu giờ giờ lên.

Ôn Niệm Niệm hoàn toàn không chú ý tới Văn Yến cũng ở đây, cô ném cho đại tỷ đầu phần hồng, lạnh lùng nói:

"Nói tôi là phế vật, không bằng đi soi gương."

Đại tỷ bị Ôn Niệm Niệm nói cho hoàn toàn giận dữ, gờ tay lên, muốn cho Ôn Niệm Niệm một chút giáo huấn --

"Tiện nhân! Mày nói bậy!"

Ôn Niệm Niệm nhanh nhẹn mà ngửa ra sau, tránh thoát bàn tay.

Động tác cô ta đánh người cực kỳ thuần thực, nghĩ đến ngày thường không thiếu khi dễ đồng học.

Ôn Niệm Niệm thuận thế cầm lấy tay, dùng sức mà ấn ở trên bàn, bức bách mở ra năm ngón tay, sau đó nắm nĩa trên bàn lên.

Đại tỷ sợ hãi nhìn Ôn Niệm Niệm, bỗng nhiên có vẻ lại chút kinh hoàng: "Mày muốn làm gì?"

Lời còn chưa dứt, chiếc nĩa trong tay Ôn Niệm Niệm ở khe hở của năm ngón tay mà cắm xuống.

Đại tỷ đầu trừng lớn đôi mắt, sợ ngây người.

Ôn Niệm Niệm động tác nhanh đến kinh sợ, cơ hồ mắt thường đều không thể bắt giữ bóng dáng, bạch bạch bạch bạch, mặt bàn đều đã xuất hiện thật nhiều miếng vỡ.

Khe hở năm ngón tay không lớn, nhưng tay cô ta lại hoàn hảo không tổn hao gì, Ôn Niệm Niệm không có một lần sai lầm, mỗi một lần đều vững vàng mà chọc tiến khe hở ngón tay mặt bàn.

(p/s: làm nhớ tới trào lưu từng hot cách đây đã lâu)

"Cho nên... Rốt cuộc ai mới là phế vật?"

Đại tỷ bị dọa đến kinh thanh hét lên, sắc mặt tái nhợt vô cùng:

"Tao, tao là phế vật! Mày mau dừng tay! Dừng tay!"

"Bang" một tiếng, Ôn Niệm Niệm đem nĩa ấn vào mặt bàn, buông lỏng tay nâng ra.

Đại tỷ đầu phần liên tục lui về phía sau, bắp chân đã bị dọa mềm, nếu không phải chung quanh nữ sinh đỡ lấy, chi sợ ngay cả đều đứng không yên.

Nàng kinh khủng mà che lại tay mình:

"Tay của tao... Tay của tao... Còn không?"

"Còn còn!"

Ngày thường cô ta luôn thích khi dễ người khác, giờ lập tức bị bớt thời giờ toàn bộ sức lực, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Ôn Niệm Niệm, sợ tới mức không nhẹ.

Cô như thế nào... Lợi hại như vậy.

Thậm chí cả Căn Di đều xem ngây người, độ phản ứng cùng độ nhanh nhẹn, quả thực có thể so với cao thủ võ lâm.

Đối với Ôn Niệm Niệm mà nói, kỳ thật này không tính cái gì.

Cô trước kia ở Harvard bạn cùng phòng chính là quái già, thường xuyên lôi kéo cô cùng nhau chơi, huấn luyện thân thủ nhanh nhẹn cùng năng lực phản ứng.

Bạn cùng phòng quái già tin tưởng vững chắc, năng lực tư duy cùng phản ứng tứ chi không phân được, đầu óc cùng thể năng cũng không thể phân cách.

Đại tỷ đầu phần bị các nữ sinh đỡ ra khỏi cửa hàng, đời này đều không có chịu quá như vậy kinh hách, hổ thẹn lại tức giận, quay đầu lại, chỉ vào Ôn Niệm Niệm hô lớn:

"Mày không cần đi, chờ đó! Tao.. Tao đây gọi người tới! Tao sẽ không bỏ qua cho mày!"

Ôn Niệm Niệm biết cô ta khẳng định muốn đi kêu giúp đỡ.

Đúng lúc này, đường đi của ả ta bị người chặn, một thanh đao lạnh như băng truyền đến:

"Cô sẽ không bỏ qua ai, hả?"

Đại tỷ hân hồng bỗng nhiên giương mắt, đón nhận tầm mắt lạnh như băng của Văn Yến.

Con người hân đen nhánh giống như ngưng kết băng sương, không hề có độ ẩm, lệnh người không rét mà run.

Mười Ba cao trung Văn Yến, tàn nhẫn độc ác, ai mà không biết.

Đại tỷ đầu phần sợ tới mức giống như chim cú, run run rẩy rẩy nói: "Cậu... Cậu muốn thế nào?"

Văn Yến ngẩng đầu, nhẹ nhàng băng quơ mà quét Ôn Niệm Niệm liếc mắt một cái, lạnh lùng nói:

"Mày động vào một đầu ngón tay của cô ấy thử xem."

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

"Mày động vào một đầu ngón tay của cô ấy thử xem."

Tiếng Văn Yến bình đạm, cảm xúc không gợn sóng, nhưng chính nhữ điều như vậy lại lệnh người không rét mà run.

Đại tỷ đầu hồng vừa mới bị Ôn Niệm Niệm kinh hách một phen, lúc này lại bị Văn Yến uy hiếp, tinh thần khẩn trương cao độ, kề bên hồng mắt bên cạnh, một câu tàn nhẫn đều nói không nên, run bần bật nhờ người đỡ ra cửa hàng.

Ôn Niệm Niệm liếc mắt nhìn Văn Yến một cái, hần một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, phảng phất chuyện gì đều không có phát sinh, cùng bạn bè bên người vui đùa, khoe miệng hơi hơi lên, ngả ngớn mỉm cười, thông dong mà thanh tao lịch sự.

Ôn Niệm Niệm rút tầm mắt về, quan tâm hỏi:

"Cậu không sao chứ?"

Căn Di nhẹ nhàng mà gật gật đầu.

"Bọn họ thường xuyên khi dễ cậu sao?"

Cô lấy di động ra, ở trên di động đánh một hàng chữ, đưa cho Ôn Niệm Niệm--

"Từ sơ trung bắt đầu, bọn họ khi dễ tớ, đoạt tiền tiêu vật."

Ôn Niệm Niệm sắc mặt lạnh lãnh, nói:

"Có tớ ở đây, về sau sẽ không phát sinh chuyện như vậy."

Căn Di nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, rốt cuộc nặng nề gật gật đầu.

***

Ôn gia cùng Giang gia là thế giao.

Trung thu, buổi chiều.

Giang bá phụ mang theo Giang Dữ tới Ôn gia làm khách.

Trên bàn cơm cha mẹ toàn Trung Quốc không thiếu đề tài, tự nhiên luôn là về vấn đề học tập của con cái.

Tuy rằng ngoài mặt là mảnh hài hòa thương nghiệp, nhưng trên thực tế cũng âm thầm phân cao thấp.

Giang bá phụ trước sau như một, thực kiêu ngạo mà tuyên bố:

"Lần này 'Vinh quang vật lý thi đấu', Giang Dữ phát huy không tồi, thi được 75 điểm, xếp vào nhóm hai mươi người dẫn đầu, tôi cùng mẹ nó đều rất cao hứng."

Ngay sau đó, ông cũng không quên hỏi:

"Đúng rồi, Khả Nhi biểu hiện thế nào, cũng vào vòng sau đi."

Ôn Đình Hiên nhẹ nhàng ho khan một tiếng, xua xua tay:

"Lần này Khả Nhi phát huy không tốt lắm, tuy rằng vào nhưng cũng chỉ là vừa mới quá điểm chuẩn một điểm mà thôi."

Giang bá phụ được tiện nghi liền khoe mẽ:

"Cũng không tồi,đứa nhỏ Khả Nhi này vẫn luôn tốt,thông minh lại chăm chỉ."

Ôn Khả Nhi thấy Giang bá phụ khen mình,lập tức ngoan ngoãn mà nói:

"Không có đâu ạ, con còn có rất nhiều điều muốn học tập Giang Dữ ca ca."

Nói xong,cô ta lại ngượng ngùng mà liếc mắt nhìn Giang Dữ một cái:

"Giang Dữ ca ca, em có vài đề không biết làm,chờ lát nữa có thể tới phòng,phụ đạo một chút không?"

Ngày thường ở trường học, Giang Dữ cơ hồ không phản ứng cô, cũng chỉ có thời điểm trường bồi ở đây, mới dám cùng Giang Dữ đáp lời.

Lại không nghĩ, Giang Dữ bất kể là ai mặt mũi đều không cho, nói thẳng:

"Có vấn đề, đi hỏi lão sư,tôi không có thời gian."

Lời vừa nói ra,trong nháy mắt Ôn Khả Nhi có chút xuống đài không được.

Ôn Đình Hiên biết tính tình của Giang Dữ,cũng không khó xử, giải vây nói:

"Khả Nhi không làm được đề, thứ hai đi hỏi lão sư,không cần làm phiền Giang Dữ ca ca của con."

Ôn Khả Nhi cúi đầu, nghẹn giọng,gian nan mà xả ra một chữ --

"Vâng."

Có điểm ủy khuất, nhu nhược đáng thương.

Giang bá phụ nhìn Ôn Niệm Niệm bên cạnh đang yên lặng ăn cơm,cười nói:

"Niệm Niệm,gần đây học tập thế nào,có tiến bộ sao?"

Ôn Đình Hiên chờ câu này đã lâu,Giang bá phụ hỏi một phát ông liền lập tức đem lời nhận lấy,đáp:

"Nó vẫn là bộ dáng cũ, tiến bộ có một chút,nhưng so với Giang Dữ,vẫn còn kém xa."

Ôn Niệm Niệm đánh giá lời nói của Ôn Đình Hiên,thực vô ngữ, xem bộ dáng lão ba liền biết muốn khoe lớn.

"Tiểu tử Giang Dữ này,cũng ỷ vào đầu óc tốt thôi."

Giang gia bá phụ xua xua tay, cười nói:

"Không có gì ghê gớm, không đáng nhắc tới,không đáng nhắc tới, ha ha ha."

Giang Dữ có chút xem thường.

Ôn Đình Hiên uống ngụm trà, chậm rãi buông chén trà,bắt đầu trang bức:

"Niệm Niệm sao,tuy rằng lúc trước cơ sở không tốt lắm, nhưng mà đầu óc cũng không tính quá kém,chỉ cần thoảng nỗ lực một chút cũng là có thể lấy được thành tích tốt."

"Nga?"

"Lần này "Vinh quang vật lý thi đấu", Niệm Niệm cũng tham gia."

"Phải không?"

Giang bá phụ kinh ngạc hỏi:

"Thi thế nào?"

Ôn Đình Hiên xua xua tay, thở dài một tiếng:

"Thực bình thường,với khoảng cách yêu cầu còn kém xa lắm."

"Ừừừ."

Giang bá phụ vỗ vỗ bả vai Ôn Đình Hiên:

"Con cái học tập, gấp không được."

"Đúng vậy, gấp không được."

"Niệm Niệm lần này thi đầu, khoảng cách phân số kém nhiều hay ít phân?"

Ôn Đình Hiền trên mặt lộ ra vẻ cao thâm khó đoán, mỉm cười quỷ dị, nói:

"Cũng khảo 79 điểm mà thôi, toàn bảng xếp hạng thứ tám*,

(p/s: thật ra theo đúng bản dịch là thứ 9, nhưng chap trước khi lão sư Vật lý thông báo lại là thứ 8, vậy ghi theo chap trước α~Ưu tiên để chị hơn một bậc chứ nhĩ.:>)

Kỳ thật tôi đối con bé kỳ vọng cao một chút, cái thành tích này thật sự là... Không thể vừa lòng."

Lần này đổi lại là Diệp Tân Ý trọn trắng mắt.

Thời điểm ông cấp cho con bé xe thể thao Porsche, cũng không phải là thái độ này nha.

"Bang" một tiếng, chiếc đĩa trong tay Giang bá phụ rơi trên trên bàn.

"Cái... Cái gì! 79! Ông nói... Niệm Niệm thi được 79 điểm!"

Biểu tình khiếp sợ kia làm Ôn Đình Hiền cực thỏa mãn cái tâm ham hư vinh, ông tiếp tục trang bức:

"Đúng vậy, đứa nhỏ Niệm Niệm này là một chi tiềm lực cổ, yêu cầu của tôi còn không ngừng tại đây."

Giang bá phụ liếc mắt nhìn Ôn Niệm Niệm một cái, hiển nhiên có chút không thể tin được, nàng... Nàng như thế nào có thể so với Giang Dữ còn thi tốt hơn!

"Lão Ôn, ông nói thật sao?"

Ôn Đình Hiền còn chưa nói lời nói, Giang Dữ không chút để ý trả lời:

"Niệm Niệm là người duy nhất trong trường... bước vào top mười."

Vốn dĩ Giang bá phụ còn nghi rằng Ôn Đình Hiền khoác lác, nghe con nhà mình nói như vậy, ông mới chân chính tin tưởng. Ôn Niệm Niệm thật sự thi ra 79 điểm.

Má ơi, đây là cái gì thần tiên tiềm lực cổ! Khó có thể tin.

Trọng điểm của Ôn Niệm Niệm không đặt trên thành tích, nàng mở to mắt, kinh ngạc nhìn phía Giang Dữ.

Cậu ta vừa mới kêu cô cái gì... Niệm Niệm?

Xưng hô cái quý!

Giang Dữ thoải mái đón nhận ánh mắt tìm kiếm của Ôn Niệm Niệm, hỏi:

"Niệm Niệm có vấn đề gì sao?"

Ôn Niệm Niệm.....

Có, có vấn đề, chính là có thể đừng dùng xưng hô như vậy được không.

Buồn nôn! Nghiện Hồng Lâu Mộng sao mà còn Niệm Niệm!

Giang bá phụ nhìn con nhà mình, hiển nhiên cũng không dám tin tưởng lỗ tai, tiểu tử này từ nhỏ không phản ứng con gái, chị em trong nhà cũng chưa từng nghe hẳn kêu một tiếng em, như thế nào đối Ôn Niệm Niệm kêu đến...

Thân thiết vậy?

Ánh mắt Giang bá phụ hơi hơi nổi lên biến hóa.

Mà biến hóa này, mắt Ôn Khả Nhi thấy được, tâm lạnh một phần.

**

Ăn cơm xong Ôn Niệm Niệm trở về phòng, không bao lâu, cửa phòng bị gõ vang.

Ôn Niệm Niệm mở cửa, nhìn là Giang Dữ, nàng phòng bị mà nhìn chung quanh, cảnh giác hỏi:

"Làm gì?"

Giang Dữ ôm cánh tay, không chút để ý mà nói:

"Đi vào, có chuyện nói."

"Có cái gì ở cửa nói."

Khóe môi đơn bạc của Giang Dữ giờ lên, tràn ra một mặt lương bạc ý cười:

"Sợ tôi?"

Ôn Niệm Niệm bấu môi, mở cửa cho Giang Dữ, hấn vào phòng.

"Có cái gì mà phải sợ."

Dù sao ba mẹ đều ở dưới lầu.

Sau khi Giang Dữ vào, nhìn lướt qua kệ sách để đầy sách tiếng Anh chuyên tác, hấn quay đầu lại hỏi:

"Sách này đều xem hiểu?"

Ôn Niệm Niệm nhún vai:

"Xem không hiểu."

"Xem không hiểu vì sao mua?"

"Dựa vào hơi thở nồng đậm của học thuật, hấp dẫn sự chú ý của cậu chẳng."

Giang Dữ.....

Ôn Niệm Niệm kêu hấn ngồi trên ghế dựa, Giang Dữ ngồi xuống, nhìn quanh phòng.

Phòng lấy hồng phấn là chủ đạo, một tủ búp bê Tây Dương, trên mặt đất là thảm nhung.

Phong cách bài trí của phòng đều là phong cách ngốc bạch ngọt, nhưng trên giá sách dựa trên tường đều là sách chuyên tác, cùng với bản thảo linh tinh trên bàn, so với trang trí của căn phòng có vẻ không hợp nhau.

Điều này càng làm hấn nghi ngờ.

Cô ngồi ở mép giường, đứng đưa chân nói:

"Cho nên, Niệm muội muội là cái quý gì?"

Giang Dữ thoải mái:

"Theo lý nói, dạng quan hệ giữa hai nhà, kêu một tiếng, hợp tình hợp lý."

Loại xưng hô này, thực buồn nôn a.

Ôn Niệm Niệm bất đắc dĩ mà nói:

"Tôi có phải hay không, còn kêu một tiếng Giang Dữ ca ca."

"Nếu cậu nguyện ý, tôi cũng không ý kiến."

Ôn Niệm Niệm.....

Giang Dữ nói xong lời này, liền nghiêng đầu đi không hề nhìn cô.

Từ góc độ của Ôn Niệm Niệm, vừa lúc có thể nhìn thấy vành tai hấn hơi hơi phấp phồng.

Hắn cứ nhiên... Thẹn thùng!

Ôn Niệm Niệm có chút kinh ngạc.

Hai người nói lung tung một lúc lâu, Giang Dữ đi thẳng vào vấn đề:

"Lần này "Vinh quang ly thi đua",cậu thi ra cái này thành tích này, hẳn là không có gì lấy cớ đi."

Ôn Niệm Niệm một mực chắc chắn: "Chủ yếu vẫn là vận khí tốt."

"Cái vận khí gì có thể làm cậu thi tới top 10."

Ôn Niệm Niệm mặt không hồng tâm không nhảy, nói:

"Đánh bậy ba,lựa chọn đề lung tung lại toàn đúng vậy."

"Bậy bạ."

Giang Dữ căn bản không tin:

"Còn muốn gạt tôi tới khi nào."

Ôn Niệm Niệm có điểm vô ngữ, nghe lời này,vừa như là cô thua thiệt.

Căn bản là cùng cậu không có quan hệ tốt!

Ôn Niệm Niệm có chút ủy khuất mà lắm bảm:

"Còn không cho phép tôi vận khí tốt sao."

Cặp con người đen nhánh của Giang Dữ mang theo ý tứ tìm kiếm,ngóng nhìn cô:

"Lần này có thể nói là vận khí tốt, trận chung kết,tôi xem vận khí còn có thể trước sau như một hay không"

"Kia đương nhiên..... Sẽ không "

Ôn Niệm Niệm mỉm cười, đúng sự thật nói:

"Cho nên tôi sẽ không tham gia trận chung kết nha."

Giang Dữ kinh ngạc:

"Không tham gia trận chung kết?"

"Ừm."

Ôn Niệm Niệm gật đầu:

"Không tham gia."

"Vì cái gì?"

Ôn Niệm Niệm nhẹ nhàng bâng quơ mà nói:

"Chính như cậu nói,vận khí tôi khẳng định sẽ không trước sau như một,hiện tại ba mẹ kỳ vọng lớn như vậy,nếu tham gia trận chung kết làm cho bọn họ thất vọng thì làm sao bây giờ, không bằng kịp thời ngăn tổn hại."

Giang Dữ trầm mặc,không lên tiếng mà đánh giá Ôn Niệm Niệm, tựa đang phán đoán lời nói của nàng là thật hay giả.

Đương nhiên,đây cũng chỉ là lời kịch Ôn Niệm Niệm ứng phó Giang Dữ thôi, cô không tham gia trận chung kết bởi nguyên nhân rất đơn giản,vẫn là không muốn hấp dẫn sự chú ý.

Đầu vòng loại có lẽ còn có thể dùng vận khí qua loa lấy lệ một chút, nhưng người đều không phải đồ ngốc, nếu trận chung kết vẫn vượt xa người thường,ai cũng sẽ hoài nghi.

Ôn Niệm Niệm tham gia đầu vòng loại,chẳng qua là vì cho Ôn Khả Nhi một chút giáo huấn, lại lại thêm ưng thuận điều kiện quá mức mê người của lão ba.

Nhưng trận chung kết, thật sự không cần phải tham gia, tranh khí phách nhất thời,lâu dài không có lợi.

Mặc dù cô muốn bộc lộ tài năng,cũng nên một chút một chút,chậm rãi làm chính mình "Trở nên" ưu tú, mà không phải ở ngay từ đầu liền đem toàn bộ lộ ra.

"Ôn Niệm Niệm,muốn tham gia thi đấu."

Giang Dữ thái độ rất cường ngạnh:

"Có biết không ở trong trận chung kết lấy được thứ ý nghĩa,"Vinh quang ly thi đấu" không thể tùy tiện."

Ôn Niệm Niệm đương nhiên biết phân lượng "Vinh quang vật lý" như thế nào, nếu có thể bắt được giải cao, thậm chí thi đại học đều có thể thêm điểm.

Đủ để cho lão ba của cô ở chỗ đồng nghiệp công tác miễn cưỡng thôi phòng,vô cùng có mặt mũi.

Nhưng thái độ Ôn Niệm Niệm lại rất tùy ý:

"Tôi biết, nhưng không nghĩ dự thi,cũng lấy không được thứ mình thích."

Giang Dữ bỗng nhiên trở nên thất ngữ, lần thứ hai đối phán đoán của mình sinh ra hoài nghi.

Trong đầu cô,rốt cuộc là nghĩ cái gì.

Ngoài phòng ngủ,Ôn Khả Nhi ghé vào bên cửa nghe lén, nghe được Ôn Niệm Niệm nói bởi vì sợ hãi, không dám tham gia trận chung kết, trên mặt lộ ra mỉm cười châm chọc.

Thính giác Giang Dữ phá lệ nhanh nhạy, hần chú ý tới ngoài cửa có người nghe lén,đi tới kéo cửa phòng ra.

Đột nhiên không kịp phòng bị, Ôn Khả Nhi té lăn quay.

Ôn Niệm Niệm đứng dậy đi tới, nhìn Ôn Khả Nhi trên mặt đất chặt vật bất kham, nhú mày nói:

"Ồ chỗ này làm cái gì?"

"Em.."

Ôn Khả Nhi nhịn đau đứng lên, gương mặt trắng hồng:

"Em chỉ là... Đi ngang qua."

"Thật sự chỉ là đi ngang

qua?"

Ôn Niệm Niệm không quá tin tưởng.

Ôn Khả Nhi da mặt dày nói:

"Đúng vậy!"

Cô ta muốn đúng lý hợp tình nói chuyện nhưng tiếp xúc với ánh mắt lạnh băng của Giang Dữ, liền tan thành mây khói.

Hần dứt tay trong túi, đi ra cửa phòng,ngữ điệu thực nhẹ mà lạnh băng:

"Nghe lén, bi ổi."

Những lời này,thanh âm không lớn, lại hàm chứa rất nhiều khinh miệt.

Ôn Niệm Niệm không có nghe được,nhưng Ôn Khả Nhi nghe rất rõ.

Trong nháy mắt,lạnh lẽo đến tận xương.

Thẳng đến khi bóng dáng Giang Dữ biến mất ở cuối cầu thang,Ôn Khả Nhi vẫn còn đang đóng băng thân thể.

Từ nhỏ cô ta ở địa phương nhỏ tới thành phố lớn,trong xương cốt có tự ti cực độ, kiêng kị bị người khác miệt thị nhất

Sợ hãi bị người khinh thường, cho nên dùng quần áo xinh đẹp,trang điểm lộng lẫy, ra vẻ thông minh thậm chí nguy trang thành thiên tài, được lão sư thích cùng đồng học khâm phục.....

Nhưng mà Giang Dữ lạnh như băng này liếc mắt một cái, lần thứ hai đem cô ta đánh trở về nguyên hình.

Thời thời khắc khắc nhắc nhở, không phải Ôn Khả Nhi, mà là Chúc Ly Cầm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Cha con Giang gia sau khi rời khỏi.

Ôn Khả Nhi đem chính mình nhốt ở trong phòng cả ngày, trong óc lặp lại câu nói kia của Giang Dữ --

"Nghe lén, bỉ ổi."

Giang Dữ có lẽ không có ý khác, nhưng là Ôn Khả Nhi đặc biệt mẫn cảm, nàng suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, cảm thấy Giang Dữ nhất định là khinh thường xuất thân của nàng, mới có thể nói nói như vậy.

Đúng vậy, danh môn khuê tú như thế nào cũng sẽ không làm ra sự việc này.

Ôn Khả Nhi càng nghĩ càng khổ sở, càng nghĩ càng tự ti, cơm chiều cũng không có tâm tình ăn, cảm thấy Giang Dữ là khinh thường xuất thân tầng dưới chót của nàng.

Nhà ăn.

Ôn Đình Hiên còn cố ý hỏi qua, vì sao Ôn Khả Nhi không có xuống lầu ăn cơm, có người hầu đứng ra vì nàng giải thích, nói nàng sinh bệnh.

Ôn Đình Hiên mặt lộ vẻ lo lắng:

"Đang êm đẹp, như thế nào sẽ sinh bệnh? Nghiêm trọng không, gọi bác sĩ tới nhìn một cái."

Người hầu đối diện liếc Ôn Niệm Niệm một cái, ngữ điệu hơi có chút bất mãn, nói:

"Không cần đâu ạ, tiểu thư chính là tâm bệnh."

"Phụt" một tiếng, Ôn Niệm Niệm thiếu chút nữa phun trà mới uống ra.

Người hầu này làm nàng nghĩ tới thời kỳ dân quốc nhà giàu người ta phim truyền hình bị kịch cầu huyết.

Còn tâm bệnh, nàng nghĩ mình là Lâm Đại Ngọc* sao.

Ôn Niệm Niệm ngẩng đầu, nhìn phía hầu gái kia, nàng kêu Vu Li, ngày thường nàng cùng Ôn Khả Nhi quan hệ rất tốt, hảo khuê mật, nàng cũng là người hầu nói cái gì mà Ôn Khả Nhi không có tính tình tiểu thư, có thể hoà mình cùng các nàng.

Vu Li cùng Ôn Khả Nhi đặc biệt tốt, bởi vậy, nàng đối với lời Ôn Niệm Niệm phản phô luôn tác trách, biếng nhác, rất nhiều lần Ôn Niệm Niệm kêu nàng, nàng còn cố ý làm bộ không nghe thấy.

Đồng thời cùng lúc Ôn Niệm Niệm đánh giá, mắt nhỏ của nàng cũng vô tình mà quét về phía Ôn Niệm Niệm, trong mắt, giữa mày lộ ra thái độ bất mãn.

"Khả Nhi tiểu thư chính là bị phạt tâm bệnh."

Vu Li tiếp tục nói:

"Nếu tâm bệnh không giải quyết, sẽ không tốt, ăn cơm không vô."

Ôn Đình Hiên còn không kịp nói chuyện, Ôn Niệm Niệm buông chén trà, nhàn nhạt nói câu:

"Ăn không vô thì bị đói, đói hai ngày cái tật xấu gì đều mất."

Lời vừa nói ra, người hầu trong phòng đều ngây dại, lời này... Thế nào lại là vị đại tiểu thư mềm mại nói ra a!

Mà mụ mụ Diệp Tân Ý cũng nói:

"Nếu là tâm lý có vấn đề, vậy tới bác sĩ tâm lý."

Diệp Tân Ý nói như vậy, trong nhà bọn người hầu đều im tiếng, không dám vì Ôn Khả Nhi nhiều lời một câu.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, Diệp Tân Ý tựa hồ cũng không cao hứng.

.....

Buổi tối, Ôn Niệm Niệm cầm cái ly đi xuống dưới lầu rót nước, nhìn thấy Ôn Khả Nhi cùng Vu Li ngồi ở quầy bar phòng bếp.

Vu Li khuyên Ôn Khả Nhi.

"Tiểu thư, ngại dù nhiều hay ít cũng phải ăn một chút đi, thân thể của mình mới quan trọng, không cần vì người không đáng mà đối là thân mình."

Đôi mắt Ôn Khả Nhi đỏ đỏ, khóe mắt chườm điểm lệ quang.

"Là ta không tốt, là ta quá ngu ngốc."

"Tiểu thư, người nơi nào như thế, so với cái phế sài kia giỏi hơn nhiều, mấy năm nay, Ôn thúc thúc Diệp a di đều thích người a!"

Ôn Khả Nhi lấy khăn giấy xoa xoa nước mắt, đầy bụng ủy khuất, nhu nhược đáng thương.

Vu Li tiếp tục nói:

"Tiểu thư, em biết tâm sự của người, nhưng mà người yên tâm đi, Ôn thúc thúc cùng Giang bá bá đạt thành ăn ý, nhưng em tin tưởng, người Giang Dữ thiếu gia thích nhất định là người!"

"Thật vậy chăng?"

Ôn Khả Nhi nhìn phía Vu Li:

"Dựa vào cái gì kết luận."

"Người thuần khiết thiện lương như vậy, lại không có tính tình tiểu thư, mỗi người chúng tôi đều thích người a! Giang Dữ sao có thể không chứ!"

Ôn Khả Nhi im lặng, nàng biết, người hầu thích mình là bởi vì đều xuất thân tầng dưới chót thôi, nhưng mà Giang Dữ... Nàng thật sự không chuẩn.

Đặc biệt hôm nay, hẳn đối nàng nói ra lời như vậy, rõ ràng để ý xuất thân.

"Tiểu thư, người không cần phát sầu, Giang Dữ không thích người, cũng tuyệt đối không có khả năng thích tiểu thư phế kia, người nhìn xem, bốn như vậy, xuân như vậy, toàn thân có cái gì đáng giá để người ta thích."

"Người so với nàng khá hơn nhiều!"

Ôn Niệm Niệm cầm ly nước, bình tĩnh mà đi vào phòng bếp, gọn sóng bắt kính mà nói --

"Tiểu thư phế vật, xuân bốn, toàn thân không có một chút đáng giá để người thích, người đánh giá chủ thể sao?"

Vu Li thấy Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên xuất hiện, sợ tới mức thiếu chút nữa té ngã, nhưng nàng thực mau bình tĩnh, theo bản năng mà ra phía sau Ôn Khả Nhi tránh.

"Trả lời vấn đề, người chính là như vậy đánh giá ta?"

Ôn Niệm Niệm một đôi mắt nhìn chằm chằm Vu Li, không buông tha hỏi.

Vu Li nhìn nhìn Ôn Niệm Niệm, lại nhìn nhìn Ôn Khả Nhi, lập tức trong lòng liền có quyết định, nàng quyết ý muốn đứng ở bên Ôn Khả Nhi.

"Đúng vậy! Ta... Ta nói chính là lời nói thật, người vốn dĩ chính là người như vậy!"

Ôn Niệm Niệm ngồi lên ghế, trên cao nhìn xuống Vu Li

- -

"Nhớ kỹ thân phận của người, nơi này là Ôn gia, khi nào luân đến một người hầu tới đánh giá ta?"

Vu Li sắc mặt trường hồng, lời lẽ chính đáng mà nói:

"Khả Nhi tiểu thư liền chưa bao giờ sẽ đem chúng ta trở thành người hầu, nàng tôn trọng chúng ta, yêu quý chúng ta! Nàng mới là người chúng ta tán thành đại tiểu thư Ôn gia!"

Ôn Niệm Niệm cười lạnh một tiếng, nói:

"Đó là bởi vì, nàng cùng các người... Vốn dĩ chính là loại người giống nhau."

Lời vừa nói ra, Ôn Khả Nhi sắc mặt đột biến.

Ôn Niệm Niệm chọc tới nội tâm mất cảm nhát.

Vu Li tựa hồ cũng không có cảm thấy những lời này có cái gì vấn đề, nàng cảm giận mà nhìn Ôn Niệm Niệm:

"Ta biết, ngươi vẫn luôn đều khinh thường chúng ta, khinh thường Khả Nhi tiểu thư."

"Ngươi muốn cho ta để mắt, ngươi có bản lĩnh làm ta để mắt bản lĩnh sao."

Vu Li bỗng nhiên ngừng trệ, không biết như thế nào đáp lại.

Ôn Niệm Niệm sắc mặt lại lạnh xuống, nói:

"Hiện tại, về phòng của ngươi, thu thập hành lý rời Ôn gia."

"Cái gì!"

Vu Li đại kinh thất sắc:

"Ngươi... Ngươi... Ngươi không thể làm như vậy!"

"Ta đương nhiên có thể, hơn nữa đây chính là ta có quyền lực."

Ôn Niệm Niệm liếc mắt nàng, gần từng chữ một nói:

"Ngươi luôn mồm kêu nàng Khả Nhi "tiểu thư", như vậy hiện tại, nhìn xem Khả Nhi "tiểu thư" có bản lĩnh hay không đem ngươi lưu lại."

Vu Li trao một cái đã bắt được góc áo của Ôn Khả Nhi, kinh hoàng thất thố mà cầu xin nói:

"Khả Nhi tiểu thư, ngươi nói một, người đi theo Ôn thúc thúc cùng Diệp a di nói, đừng cho ta đi, ta không còn địa phương có thể đi!"

Nhưng mà, Ôn Khả Nhi chỉ cắn môi dưới, gắt gao nhìn chăm chăm Ôn Niệm Niệm, miễn cưỡng oán độc, lại một câu đều nói không nên lời.

Chung quanh người hầu đều bị kinh động, khoác quần áo đứng ở thang lầu gian, nhìn trong phòng bếp phát sinh một màn này.

Vu Li thấy Ôn Khả Nhi một câu đều không nói, ngơ ngẩn mà lui về phía sau vài bước, phe phẩy đầu, tựa hồ không thể tin tưởng, chính mình thiệt tình thành ý thích thiện lương Khả Nhi tiểu thư, ở điểm nàng gặp nạn, thế nhưng một câu đều không vì nàng nói.

Vu Li cảm xúc có điểm hồng mắt, cuối cùng, hiện thực không thể không bức nàng cúi đầu --

"Niệm niệm tiểu thư, ngài không cần đuổi ta đi, ta sai rồi, ta cũng không dám nữa!"

Nàng khóc lên, đau khổ cầu xin Ôn Niệm Niệm:

"Ta thật sự cũng không dám nữa!"

Ôn Niệm Niệm không dao động, mặt vô biểu tình mà xoay người lên lầu:

"Rời đi đi, cấp cho chính mình chừa chút thể diện."

Thang lầu đứng đầy người hầu, bất quá bọn họ một câu cũng không dám nhiều lời, toàn thể trầm mặc.

Ôn Niệm Niệm chính là phải dùng Vu Li giết gà dọa khỉ, làm những người này biết, ai mới là chủ nhân chân chính của Ôn gia. Nếu nàng không làm gì, bọn người kia thật đúng là cho rằng nàng là một quả hồng mềm, mỗi người ai đều có thể dẫm lên một chân.

Ôn Khả Nhi vẫn luôn không lên tiếng, bỗng nhiên mở miệng nói:

"Ôn Niệm Niệm, ngươi đang đánh ở mặt ta sao?"

Nàng thanh âm ép tới rất thấp trầm, tựa hồ dùng cực đại sức lực, hỏi ra những lời này.

Nghe được ra tới, nàng đã nhẩn tới rồi cực hạn.

Ôn Niệm Niệm quay đầu lại, nhàn nhạt mà liếc nàng liếc mắt một cái, thẳng thắn thừa nhận:

"Đúng vậy, ta chính là đánh ở mặt nguoi mặt."

Ôn Khả Nhi khóe miệng lộ ra lạnh lẽo ý cười:

"Dựa vào cái gì,tới nay hảo vận khí sao?"

Ôn Niệm Niệm đi tới chỗ Ôn Khả Nhi,tới bên người, khẽ sát vào tai nàng, từng câu từng chữ, nhẹ giọng nói:

"Nguoi nên sẽ không thật sự xuẩn đến... Cho rằng này hết thầy phát sinh, đều là do vận khí?"

Ôn Khả Nhi khóe mắt nhảy ra oán độc hận ý, nói:

"Khua môi múa mép khua ai mà chẳng làm được, có bản lĩnh, nguoi liền ở "Vinh quang ly thi đấu" thắng ta, bắt quá... Nào đó người giống như căn bản không dám tham gia trận chung kết đi, sợ thua sao, vẫn là sợ mất đi ba mẹ niềm vui."

Thực rõ ràng Ôn Khả Nhi là vừa mới nghe lén nàng cùng Giang Dữ đối thoại.

"Mất đi niềm vui cha mẹ?"

Ôn Niệm Niệm lắc đầu:

"Ôn Khả Nhi, nguoi sai rồi, cha mẹ là người duy nhất trên thế giới này không cần đi lấy lòng hai người, bởi vì mặc kệ ta ưu tú vẫn là ngu xuẩn, cha mẹ đều sẽ không ghét bỏ, bởi vì... Ta là bọn họ thân sinh."

Cuối cùng mấy chữ, tựa như trọng cổ, hung hăng mà đập vào lòng Ôn Khả Nhi.

Những năm gần đây, nàng hao tổn tâm cơ mà làm chính mình trở nên ưu tú, khoe mẽ gặp may, hướng Ôn Đình Hiền cùng Diệp Tân Ý niềm vui, mưu toan muốn thay thế được Ôn Niệm Niệm, trở thành đại tiểu thư Ôn gia.

Ngày trước nàng cho rằng bản thân liền phải thành công, làm Ôn Niệm Niệm một chút một chút mất đi cha mẹ, làm cho bọn họ đối nàng thất vọng, hoàn toàn từ bỏ.

Nhưng là... Chỉ cần Ôn Niệm Niệm lấy được một chút thành tích, bọn họ liền sẽ vô cùng kinh hi.

Thậm chí liền nàng toán học thi đua bắt được Á quân thứ tự, đều không bằng Ôn Niệm Niệm một lần kỳ trung khảo tiến bộ càng làm cho bọn họ cao hứng.

Vô luận nàng như thế nào nỗ lực, giống như đều không có biện pháp thay thế được địa vị của Ôn Niệm Niệm trong lòng cha mẹ.

Liền tính nàng đem chính mình Chúc Ly Cầm tên đổi thành Ôn Khả Nhi, nhưng nàng chung quy chỉ là Ôn gia dưỡng nữ.

Ôn Khả Nhi đã ý thức được vấn đề này, chỉ là không nghĩ thừa nhận thôi, hôm nay Ôn Niệm Niệm đem lời nói hoàn toàn nói khai, làm trò nhiều như vậy người hầu mặt, thực làm nàng xuống đài không được.

Ôn Khả Nhi chỉ có thể bất chấp tất cả, nói:

"Ôn Niệm Niệm, ta... Ta chính thức hướng nguoi phát ra khiêu chiến,"Vinh quang vật lý" trận chung kết, nguoi dám cùng ta so sao?"

Nàng không tin vận khí còn có tốt như vậy! Trận chung kết, nàng nhất định sẽ làm nàng nguyên hình tāt lộ!

Ôn Niệm Niệm vốn dĩ không tính toán tham gia trận chung kết, bắt quá Ôn Khả Nhi nếu hướng nàng phát ra khiêu chiến, nàng cũng tuyệt đối sẽ không khiếp chiến.

Ôn Khả Nhi nghiêng răng nghiêng lợi mà nói:

"Lúc này đây, dùng thực lực, nhìn xem rốt cuộc ai thua ai thắng!"

Ôn Niệm Niệm thoải mái mà cười:

"Muốn so thực lực cùng ta, nguoi xác định?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Tổ có một WeChat chung, tên là [hiệp hội nghiên cứu phi nhân loại].

Tên này do Quý Trì lấy cũng là tên hán đặc biệt thích, tích cực đem toàn bộ thành viên từng người kéo vào group chat.

Phía Giang Dữ bởi vì bận quá bỏ qua không đáp ứng lời mời, Quý Trì còn ba hoa chạy đến phòng học của hán, đứng cạnh cửa kêu hán lấy di động ra đồng ý lời mời.

Dựa theo cách hán nói, xã đoàn thì nên có bộ dáng của xã đoàn, lập nhóm là vô cùng tất yếu.

Mà Giang Dữ làm tổ trưởng, hán phải lên tham dự diễn đàn nhiều hơn, nghe thành viên ý kiến ý cò.

Ở trong trường học, vô luận là nam sinh hay nữ sinh, đều có nhóm thuộc về chính mình.

Ôn Niệm Niệm biết Quý Trì chỉ là quá khát vọng giao lưu với bạn học mà thôi.

Tuy rằng tổ trưởng Giang Dữ cũng không phải đặc biệt ham thích cái gọi là xây dựng đoàn đội, nhưng mà cũng không ngại tạo cho [Hiệp hội nghiên cứu phi nhân loại] chút náo nhiệt.

Có đôi khi Ôn Niệm Niệm nhàn hạ đọc sách cũng sẽ lướt lướt diễn đàn, chủ yếu đều là việc lông gà vò tòi,...

Bạn bè tồn tại chính là như vậy.

Ôn Niệm Niệm:

"Tớ quyết định tham gia trận chung kết."

Quý Trì:

"Sao?! Cậu lúc trước cũng không tính tham gia trận chung kết?"

【 kinh ngạc 】"

Ôn Niệm Niệm:

".... Ừa."

Quý Trì: "Why?"

Ôn Niệm Niệm: "Ồm.. Sợ điểm thấp."

Quý Trì: "Điểm thấp cái muội muội! Trận chung kết mà không tham gia có phải đầu óc toàn nước hay không! "

Ôn Niệm Niệm:

".... Quản lý viên, tớ xin đá hán."

@ Giang Dữ"

Quý Trì:

"Quản lý viên chính là tớ, cảm ơn. 【 mỉm cười 】"

Ôn Niệm Niệm không trả lời, vài phút sau, Quý Trì tag cô hỏi:

"Vì sao lại quyết định dự thi?"

Ôn Niệm Niệm:

"Không có biện pháp, người nào đó nghe được tớ không dự thi liền tức giận."

Quý Trì:

"Người nào đó là ai?"

Ôn Niệm Niệm:

"@ Giang Dữ,cửa nhà tớ rất gòn, lần sau phiền toái nhẹ nhàng chút, thanks."

Căn Di phát tới một cái biểu tượng bánh bao:

【 âm thâm quan sát 】.

Quý Trì:

"Ngủ được bát quái liền xuất hiện. @ Căn Di"

Căn Di:

"Tớ vẫn luôn ở đây.

【 thẹn thùng 】"

Ôn Niệm Niệm: "@ Giang Dữ,tớ tham gia thi đấu, đều là vì cậu nga!"

Thật lâu sau,Giang Dữ mới nhắn lại,chữ mẫu ngắn gọn ——

"Lăn."

Quý Trì:

"Tan nát cõi lòng."

Căn Di:

"Không nỡ nhìn thẳng."

Ôn Niệm Niệm lại ôm di động cười khanh khách.

Cô phát hiện,gia hỏa Giang Dữ này chính là thiếu đoàn.

Cô hồ hững với hắn, hắn khẳng định sẽ đuổi theo hỏi rõ ràng tiền căn hậu quả.

Nếu cô còn giống quá khứ, nhiệt tình của hắn nhất định lãnh đạm như băng.

Ôn Niệm Niệm nắm được hình thức cùng hắn ở chung hình,tâm tình cực kỳ vui sướng, buông di động chuẩn bị tiếp tục gặm sách chuyên tác.

Chỉ chốc lát sau di động phát ra một tiếng giọt nước "Leng keng", có tin nhắn.

Ôn Niệm Niệm quét màn hình di động một cái, thấy Giang Dữ gửi riêng cho coi một tin.

Cô click mở giao diện, là một phần tư liệu ôn tập trận chung kết word.

Không nhắn lại cái gì,gửi văn kiện cũng gửi ra một bộ tư thái cao quý lãnh diễm.

Ôn Niệm Niệm mở,nhìn lướt qua.

Trần chung kết "Vinh quang vật lý",trên mạng dữ liệu bay đầy trời nhưng hồ sơ này không giống như tổng kết trên mạng,bởi vì bên trong mỗi một đề đều có góc độ giải đáp bất đồng, thoát nhìn...

Hình như là Giang Dữ tự mình làm.

Ôn Niệm Niệm hoa mắt mười phút,nhìn một lần,không sai biệt lắm cũng có thể nhớ kỹ tám bảy phần.

Cô một bên xem, trong lòng một bên cân nhắc...

Tiểu tử Giang Dữ này thật đúng là rất thông minh.

Không, không chỉ là thông minh.

Người khác nhìn không ra, kỳ thật hấn vẫn luôn nỗ lực, từ hồ sơ có phân hàm cực cao là có thể nhìn ra hấn kiên định cùng khắc khổ cỡ nào.

Ôn Niệm Niệm quá hiểu loại cảm giác này.

Bạn nỗ lực, đều có khả năng bị người thiên tài che lấp.

Người khác ghen ghét đỏ mắt nhưng bọn họ vĩnh viễn nhìn không ra ở sau lưng bạn đã trả giá thế nào.

Ôn Niệm Niệm gửi tin cho Giang Dữ ——

"Thông minh, cố tình khắc khổ như vậy, còn để cho người khác sống thế nào nha."

Giang Dữ ngồi ở lầu hai của biệt thự, trên sân thượng, tai nghe màu trắng gắn ở vành tai, nghiêm túc nhìn tư liệu phụ lục.

Người hầu đi tới mang cho hấn chút trà nóng.

Giang Dữ không để ý mà cầm di động lên, nhìn thấy mấy chữ này hấn cực lực ản nhĩn, nhưng khóe miệng vẫn nhịn không được giờ lên.

Người khác nhìn không ra, cô có thể nhìn đến...

Tâm giống bị một mảnh lông chim nhẹ nhàng đảo qua.

Người hầu đang thêm trà nhìn đến khóe miệng hấn hơi nhấp, má lúm đồng tiền nhạt nhẽo, tay run lên, thiếu chút nữa đem nước trà đổ tràn ra.

Hấn nhìn thấy cái gì!

Người trước nay lạnh như núi băng, Giang Dữ thiếu gia ít nói ít cười, cứ nhiên cầm di động cười trộm!

Còn cười... Ngọt?

***

"Vinh quang vật lý" trận chung kết định vào buổi tối thứ năm, tiến hành tại trung tâm triển lãm.

Buổi chiều tan học, Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì đi ra cổng trường.

Hiện tại là giờ tan học đúng với cao điểm, không tốt để đi xe, Quý Trì vội vã đi ven đường, hướng về phía đầu đường phất tay, giúp Ôn Niệm Niệm gọi taxi.

"Chờ lát nữa ngồi giao thông công cộng qua đi cũng được a."

"Giao thông công cộng quá chậm."

Quý Trì kiên trì muốn gọi xe:

"Thi đấu còn một giờ nữa mới bắt đầu, cậu không có thời gian ăn cơm chiều đâu."

"Thi xong ra ăn cũng được."

Ôn Niệm Niệm rút tay trong túi, tản mạn mà nói:

"Nghe nói lượng đề không nhiều lắm, vài đạo, nhiều nhất nửa giờ liền ra."

Quý Trì nhếch miệng, cảm giác chỉ số thông minh bị đã kích ——

"Cho nên, lần này rốt cuộc không giấu, muốn phóng đại chiêu?"

Ôn Niệm Niệm nhún vai nói:

"Cũng không đến mức đó, nhưng mà Ôn Khả Nhi kia, quá kiêu ngạo, cần cho cô ta nhìn một cái."

Nói tới liền tới, Quý Trì thật vất vả mới gọi được xe taxi cho Ôn Niệm lại bị Ôn Khả Nhi đứng trước ngăn cản.

Xe taxi đi ngang qua người bọn họ, Ôn Khả Nhi ấn cửa sổ xe xuống, hướng bọn họ nhướng mày cười ——

"Trước 30 phút đến trường thi, ngàn vạn đừng đến trễ! "

Quý Trì tức giận mà nói:

"Trề cái gì! Chúng tôi vẫn đi được, đồ kiêu ngạo!"

Ôn Niệm Niệm dùng ánh mắt ra hiệu, hiện tại cậu biết tình cảnh tớ ở nhà đi.

Nữ chủ tiểu bạch thảo thoát nhìn thiện lương vô hại bị buộc nóng cũng sẽ lộ ra hàm răng, tiểu bạch hoa Ôn Khả Nhi giấu lâu như vậy, đem nguyên chủ Ôn Niệm Niệm bức cho chúng bạn xa lánh.

Mà hiện tại, cô cũng rốt cuộc giấu không nổi nữa.

Ôn Niệm Niệm thờ phụng một câu cách ngôn, dục lệnh này diệt vọng, tất đồng này điên cuồng.

Người một khi mất một tác vương, ai đều cứu không được.

Hai người đứng ở giao lộ đợi mười mấy phút, thực không khéo, mỗi xe taxi đi qua đều khách, hiện tại chính là giờ tan tầm, lại trùng giờ tan học, trên phần mềm gọi xe đã có hơn bốn mươi người khác đặt.

Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì bất đắc dĩ mà liếc nhau, Quý Trì chỉ vào xe điện ba bánh ven đường:

"Nếu không, tớ ngồi cái này đi?"

Ôn Niệm Niệm mắt nhìn chiếc xe ba bánh, suông bông, rất cũ nát, nhìn liền cùng muốn rời ra từng mảnh.

Cô vô ngữ:

"Cậ muốn tôi chết phải hay không?"

Quý Trì cào cào cái ót.

Đúng lúc là lúc này, ven đường truyền đến tiếng thắng xe bên nhón, một chiếc xe máy vô cùng phong cách ngừng ở trước mặt hai người.

Văn Yên tháo kính bảo vệ mắt xuống, hướng Ôn Niệm Niệm gờ gờ tay lên, xem như chào hỏi.

Nhìn thấy Văn Yên, Quý Trì lập tức đem Ôn Niệm Niệm hướng lùi kéo ra phía sau mình, phòng bị mà nhìn hấn.

Văn Yên mặc chiếc áo phông màu đen, mang theo nào đó tức lạnh khí chất, xứng với màn đi xe lúc này, tuyệt đối phong cách.

Chung quanh không ít nữ sinh đều nhìn hấn hướng tới, thậm chí còn lấy ra di động chụp ảnh.

Thật là soái đến không có thiên lý a.

"Đi chỗ nào."

Còn không đợi Ôn Niệm Niệm trả lời, Quý Trì vội không ngừng nói:

"Không liên quan tới cậu. "

Văn Yên ánh mắt sắc bén quét một cái, Quý Trì lập tức lùi ra phía sau Ôn Niệm Niệm, lẩm bẩm nói:

"Đi... Trung tâm triển lãm."

Ôn Niệm Niệm ghét bỏ mà liếc hấn liếc mắt một cái, nhát gan cũng đừng xuất đầu.

Văn Yên hướng nàng gờ gờ

cằm, ngắn gọn miệng lưỡi nói ——

"Lên xe."

Ôn Niệm Niệm nhìn nhìn đồng hồ, do dự một lát vẫn là tiếp nhận mũi của Văn Yên đưa qua, ngồi xuống.

"Kia... Phiên toái rồi."

Văn Yên cũng cấp chính mình mang lên kính bảo vệ mắt màu xám dẫm động cơ.

"Vèo" một cái, xe máy đi ra ngoài.

Trên đường, Ôn Niệm Niệm ít nhất không chỉ mười lần nhắc nhở hấn thả chậm tốc độ.

Văn Yến hơi nghiêng đầu, không nề hà mà nói:

"Đã là tốc độ chậm nhất."

"Vẫn rất nhanh."

"Sợ hãi thì ôm chặt lão tử."

"....."

Ôn Niệm Niệm bắt lấy eo sườn quần áo, kiên trì muốn cùng hấn bảo trì khoảng cách một nắm tay.

Văn Yến chỉ cười cũng không miễn cưỡng.

Xuyên thấu qua vật liệu may mặc, Ôn Niệm Niệm có thể cảm giác được cơ bắp bên hông của hấn đang căng chặt.

Bóng dáng cao lớn, phần vai hình dáng thực khoan, eo lại tinh tế.

Dáng người... Thật tốt.

"Chậm một chút!"

"Lão tử đòi này không thể chậm hơn."

Nghe giống như ở lái xe, nhưng cô không có chứng cứ.

"Câm miệng đi."

Văn Yến đón gió, nở nụ cười.

Thật vui vẻ.

Cô cũng từng như hấn, cả thơ ấu toàn là thất vọng, nghèo túng, duy nhất tốt đẹp cùng trấn an.

Mà hiện tại, hấn cũng có tâm tư chính mình, muốn càng nhiều.

Xe máy đi qua trường học mình, ven đường nữ sinh đều sợ ngây người.

Các cô không nhìn lầm đúng không, ngồi trên motor của Văn Yến, cư nhiên là một cô gái!

Văn Yến khi nào cho nữ sinh ngồi lên motor bảo bối của hấn!

Đừng nói nữ sinh, ngay cả mấy cái anh em tốt kia đều không được chạm!

Cổng trường một đám nữ sinh đứng, trơ mắt nhìn Văn Yến phóng xe máy từ ven đường qua.

Trải qua ba con đường vòng bao quanh thành phố, quả nhiên, gặp được việc kẹt xe.

Cũng may Văn Yến đi xe máy còn có thể đủ tự do qua, Ôn Niệm Niệm cũng âm thầm may mắn không có ngồi xe taxi hoặc là giao thông công cộng.

Nhìn vọng không thấy cuối của hàng dài, không biết còn muốn tắc tới khi nào.

Đi qua một chiếc xe taxi, Ôn Niệm Niệm thấy Ôn Khả Nhi đang nôn nóng không thôi.

Cô ta khi thì nhìn đồng hồ, khi thì vuron đầu qua cửa sổ xe, nhìn không thấy cuối dòng xe cộ.

Thời gian thi đấu bắt đầu còn có không đến 40 phút, này muốn tắc tới khi nào?

Hiện tại là ở đường xe chạy, cô thậm chí cơ hội xuống xe đều không có.

Vừa nhắc đầu, Ôn Khả Nhi thấy Ôn Niệm Niệm ngồi sau xe máy.

Văn Yến ở đường dành cho xe máy thông suốt, có ý thả chậm tốc độ để Ôn Niệm Niệm đủ thời gian cùng Ôn Khả Nhi đối diện, hơn nữa.....

Cô hướng Ôn Khả Nhi dựng lên một ngón giữa.

Ôn Khả Nhi tức giận đến nỗi mũi bốc khói!

***

Xe máy ở trước trung tâm triển lãm ngừng lại, khoảng cách thi đấu còn có nửa giờ, thời gian vừa vặn tốt.

Ôn Niệm Niệm tháo mũ xuống, đưa cho Văn Yến, nói:

"Cảm ơn."

Nếu không có hấn không chừng nàng thật đúng là đến muộn.

"Lão tử không làm người tốt, đều là phải trả lại."

Liền biết, thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí.

Ôn Niệm Niệm hỏi:

"Muốn ta làm cái gì, cứ việc phân phó đi."

Văn Yến câu câu khòe mắt, cười nói:

"Còn tưởng không đồng ý, thêm WeChat, nghĩ kỹ rồi lại nói."

"Được."

Ôn Niệm Niệm sáng khoái mà lấy ra di động, bỏ thêm WeChat của Văn Yến.

"Đi vào đây."

"Ân."

Nữ sinh gần bước lên cầu thang, tựa lại nghĩ tới cái gì, quay đầu lại hướng nghe yến dặn dò nói:

"Trên đường trở về, người cũng chậm một chút nga."

"Mau vào đi."

"Chào."

Nàng hướng hấn phát phát tay.

Văn Yến mang lên kính bảo vệ mắt, trong thế giới với hai màu đen trắng nàng ngoan ngoãn mảnh khảnh trở thành màu sắc rực rỡ duy nhất.

Hấn vuốt mũi của Ôn Niệm vừa đội, đáy mắt xẹt qua một tia gọn sóng.

.....

Trận chung kết ở trung tâm triển lãm cử hành, trung tâm triển lãm không lớn, ước chừng chỉ trăm vị trí, chỗ chính giữa là nửa vòng tròn hình cung cách cục quay chung quanh chính giữa sân khấu triển khai.

Tuyển thủ tiến vào trận chung kết, tổng cộng không vượt qua trăm người.

Khảo thí bắt đầu trước mười phút, Ôn Khả Nhi cuối cùng đuổi tới, bộ dáng thở hổn hển, nghĩ đến vừa mới đã trải qua một phen sinh tử thời tốc.

Ôn Niệm Niệm quay đầu lại nhìn nàng liếc mắt một cái.

Nàng đáy mắt đã bốc cháy lên chiến hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem Ôn Niệm Niệm cấp ăn tươi nuốt sống.

Đáng sợ.

Người vào trường thi chính là Giang Dữ.

Hiện tại đã tiến vào cuối mùa thu, hấn vẫn mặc hợp quy tắc áo sơ mi trắng, cúc áo không chút cầu thả mà buông ở cổ, thanh lãnh lại khí chất.

Mặc dù là người một khắc cuối cùng tiến vào trường thi, hấn như cũ bình tĩnh nện bước, không có một tia hoảng loạn cũng không giống đồng học khác vọt vào trường thi thở hồng hộc, bước đi hỗn độn.

Bất luận cái gì, Giang Dữ đều vẫn duy trì tiết tấu của mình.

Hắn sinh hoạt tựa hồ vĩnh viễn bình tĩnh, gọn sóng vô kinh.

Vị trí của hắn ở phía sau Ôn Niệm Niệm, ngồi xuống, Ôn Niệm Niệm quay đầu lại hướng hắn cười ——

"Ai, người vừa mới... Có phải hay không cũng bị tan tằm cao phong tắc ở trên đường."

Giang Dữ đang gọt bút chì, ⇨ đầu ngón tay thon dài xoắn bút đem đầu bút chì gọt đến tinh tế.

Không trả lời nàng.

Ôn Niệm Niệm khoe miệng liệt khai, nói cười yển yển mà nói:

"Giấu cái gì nha."

Giang Dữ ngẩng đầu, khoe môi lắm bả một cái nhẹ âm.

—— "Lăn"

Ôn Niệm Niệm mới không lăn đâu, tiếp tục nói:

"Kẹt xe, người là như thế nào lại đây? Không phải là ngồi xe ba bánh lại đây đi?"

Bút chì trong tay Giang Dữ dừng một chút, trên mặt hiện lên cực kỳ vô ngữ biểu tình.

"Thật ngồi xe ba bánh lại đây à?"

Rất khó tưởng tượng, Giang Dữ như vậy, cư nhiên sẽ đi hạ mình đi ngồi trên xe điện ba bánh.

Nàng lại đánh giá một chút hắn hợp quy tắc áo somi cùng kiểu tóc không chút cầu thả.

Ngẫm lại hắn ở xe ba bánh thượng theo gió hỗn loạn Ôn Niệm Niệm miệng đều phải cười giạng thẳng chân.

Giang Dữ rút cuộc không kiên nhẫn, duỗi tay đặt trên đầu nàng, đem đầu xoay đi ——

"Ít nói nhảm."

"Ai ai, chỉ đùa một chút sao."

Chỉ chớp lát sau, phía sau truyền đến thanh âm, nàng lại không nhận được quay đầu lại nhìn hắn, hắn tiếp tục gọt bút chì.

Bàn ray trắng nõn tựa hồ có thể nhìn thấy gân xanh nhàn nhạt.

Này nha, tay thực đẹp.

Mà gọt nhiều như vậy, dùng hết sao...

Nàng trong đầu mới vừa toát ra cái này ý tưởng, Giang Dữ thuận thế đã đem bút chì gọt tốt đưa tới.

Ôn Niệm Niệm bản năng đầu co rút lại, cho rằng hắn muốn gõ đầu nàng.

Ai ngờ...bút chì, đưa tới tay nàng.

Ôn Niệm Niệm ngẩng đầu, Giang Dữ mặt vô biểu tình nhìn nàng, một lời chưa phát, thanh sắc con người dật lạnh lòng thanh quang.

Ách..

Giúp nàng gọt nga.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Ôn Niệm Niệm đúng là không mang bút chì.

Đối với cô mà nói, loại đề mục đơn giản này, xem một cái là có thể viết ra đáp án, không cần dùng đến tranh đồ miêu tuyến.

Nhưng mà ý tốt của Giang Dữ, cô từ chối thì bất kính:

"Vậy cảm ơn."

Giang Dữ nhìn ý cười bên khóe miệng cô, mắt tự nhiên quay đầu đi, nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, gương mặt hơi hơi nóng lên.

Cuộc thi chính thức bắt đầu, vì không muốn ảnh hưởng phát huy của thí sinh, phòng chỉ có hai giám thị.

Nhưng mọi người đều hiểu rõ khắp phòng là thiết bị theo dõi, 360 độ không góc chết, cho nên khả năng gian lận hoàn toàn là không.

Ôn Niệm Niệm nhìn bài thi, có chút kinh ngạc, vậy mà... Chỉ có ba đề.

Ôn Niệm Niệm nghiêm túc đọc đề, ba đề đều là hàm kim lượng.

Cuộc thi bán kết "Vinh quang vật lý" lần này, tuyệt đối là trăm dặm mới tìm được một đối thủ, ba đề đừng nói là học sinh trung học, cho dù là cao trung mà nói, đều tương đối khó khăn.

Cô ngẩng đầu nhìn nhìn thí sinh chung quanh, thời điểm bọn họ nhìn thấy đề mục, trên mặt đa số đều treo một chữ viết hoa ——

Mộng bức.

Thậm chí Giang Dữ phía sau, nhìn đề, nhú mày.

Rất khó, cực kỳ khó.

Ôn Niệm Niệm cầm lấy bút, xoay hai vòng, liền nghĩ ra phương pháp giải đề thứ nhất.

Nhưng mà cô cũng không lập tức đặt bút, bút ở đầu ngón tay xoay chuyển.

Thật sự không muốn giấu nữa, cời áo choàng sao?

Cô kỳ thật còn do dự.

Quay đầu nhìn Ôn Khả Nhi một cái, Ôn Khả Nhi đang điên cuồng tính toán trên bản nháp giấy, nửa bản nháp đều tràn ngập bước tính.

Nhận thấy được ánh mắt của Ôn Niệm Niệm, cô ta ngẩng đầu, thấy bản nháp giấy của cô trống rỗng, bài thi trắng xoá một mảnh, khóe miệng Ôn Khả Nhi lộ ra mỉm cười trào phúng.

Quả nhiên, ngu ngốc chính là ngu ngốc, công phu khua môi múa mép ai mà không làm được, đến thời điểm mấu chốt, thì không xong.

Ôn Niệm Niệm đọc ra được sự khiêu khích trong ánh mắt của Ôn Khả Nhi.

Cô cúi đầu, không chút do dự đặt bút, đem đề này giải tường tận viết xuống.

Nói như thế nào ta, chỗ sâu nhất trong đáy lòng vẫn giữ lại phần nào đó khí phách thiếu niên không cam lòng đi.

Quá khứ cô luôn dựa theo quỹ đạo đã định mà cha mẹ vạch ra để trưởng thành, không có yêu thích, không có phản nghịch, càng không có cùng người so khí phách, bởi vì cha mẹ giáo dục, đó là không thành thực.

Thanh xuân một lần nữa kéo màn che, lúc này đây, Ôn Niệm Niệm chỉ muốn làm chính mình.

Đi, con mẹ nó chỉ là dạng cấp thấp!

Đạo đề thứ nhất, Ôn Niệm Niệm không đến mười lăm phút liền làm ra.

Đạo đề thứ hai cũng không khó, cô bình tĩnh mà viết xong bước đi, mười phút.

Đạo đề thứ ba, khó khăn cao.

Đối với các đồng học đến từ các trường trung học trọng điểm số một số hai mà nói, khả năng thuộc về loại đề xem cũng không hiểu..

Nhưng, Ôn Niệm Niệm nhìn, như cũ trò trẻ con.

Cô không chút do dự đặt bút xuống.

Y như cô nói với Quý Trì, người bình thường thi hai giờ, Niệm Niệm chỉ tốn không đến nửa giờ liền giải ra ba đạo đề vật lý có độ khó cao này.

Nhưng cuộc thi không cho phép nộp bài thi trước, bởi vậy dư lại một tiếng rưỡi, cô toàn bộ ghé vào bàn ngủ.

Giang Dữ gian nan mà làm xong đạo đề thứ nhất, nhìn phía Ôn Niệm Niệm ——

Tiểu nha đầu đem mặt vui vào khuấy tay, ngủ thật ngon.

Đề mục đối với cô mà nói vẫn là quá khó khăn sao?

Giang Dữ xưa nay lạnh nhạt đạm bạc, bất luận sự việc gì đều là sống chết mặc bay, rất ít nhúng tay.

Nhưng không biết vì cái gì, thấy Ôn Niệm Niệm tại cuộc thi quan trọng ngủ, hần nhắc một chân, đá vào ghế Ôn Niệm Niệm.

Ghế dựa chấn động, Ôn Niệm Niệm bừng tỉnh.

Nhưng mà cô không thể nhìn đông nhìn tây, cũng không thể quay đầu lại, chỉ rất bất mãn dùng bút đâm đâm cái bàn Giang Dữ ở phía sau, biểu đạt bất mãn.

Giang Dữ thanh khụ một tiếng, nhắc nhở ——

Nghiêm túc làm bài.

Ôn Niệm Niệm không phục mà hừ nhẹ một tiếng, lo chuyện bao đồng sao.

Cô một lần mở bài thi, kiểm tra một lần nữa, loại đề vật lý đề này, nhắm mắt lại cũng có thể đem chính xác đáp án viết ra.

Ôn Niệm Niệm chán đến chết mà ngáp một cái.

Giang Dữ lại đá ghế dựa một chút, nhắc nhở cô, nghiêm túc.

Dây dưa không xong!

Hai giờ rốt cuộc qua đi, Ôn Niệm Niệm hoài nghi nghiêm trọng Giang Dữ căn bản không có làm đề, toàn bộ hành trình đều giám sát cô.

Nhưng mà thời điểm lão sư giám thị tới thu bài, Ôn Niệm Niệm liếc mắt nhìn bài thi của Giang Dữ một cái, ba đạo đề, hần đều làm.

Lại xem những người khác đáp đề, đại đa số đều có một chỗ trống trên trang giấy.

Giang Dữ... Tương đối lợi hại nha.

Hần thật sự là thiếu niên thiên tài, so với Quý Trì cùng Căn Di đầu óc đủ dùng, thậm chí so với Ôn Niệm Niệm của quá khứ ở tuổi này của hần, biểu hiện càng ưu tú.

Tương lai, không thể đánh giá.

Thời điểm giao đề, Ôn Khả Nhi có ý đuổi cổ nhìn nhìn giấy nháp trên mặt bàn Ôn Niệm Niệm trắng tinh, lại nhìn của mình đầy hình vẽ cùng tính toán, yên lòng, tự tin đi ra đại sảnh.

Đại sảnh tụ tập không ít gia trưởng, nhận con cái nhà mình, quan tâm dò hỏi chuyện thi.

Thí sinh đi ra đều thống nhất, sống không còn gì luyến tiếc.

Trận chung kết này, cơ bản đều quỳ làm.

Xe máy Văn Yên ngừng ở cách đó không xa, dừng dưới cây ngô đồng, di động vang lên, là hảo anh em Tân Xuyên gọi ——

"Yến ca, hôm nay sinh nhật Từ Dương, tới không?"

"Tới, hoãn một chút, hiện tại có việc."

"Cậu ở đâu?"

Văn Yến dừng một chút, nói:

"Trung tâm triển lãm."

"Ở đó làm gì?"

"Mày mẹ nó nói lắm lời vô nghĩa."

Lúc này, điện thoại kia truyền đến mấy thanh âm khác của nam sinh ——

"Trung tâm triển lãm hôm nay không phải có cuộc thi sao?"

"Nữ sinh Đức Tân trung học?"

"Ta khinh, Yến ca mà truy nữ?"

"Khó trách hôm nay tan học đã không thấy."

"Thần ơi mẹ nó là truy nữ sinh nha, mà thấy Yến tổ tông có thể chủ động truy nữ sinh sao?"

"Thế đi trung tâm triển lãm làm gì? Phát truyền đơn hả?"

"Yến ca, anh rốt cuộc ở trung tâm triển lãm làm gì thế?"

Văn Yến không chút để ý nói:

"Đón người."

Từ Dương đoạt lấy điện thoại, thờ tính hỏi:

"Cho nên là... bạn gái sao?"

Hắn khoe miệng giờ giờ lên, cười lắm bảm:

"Các người quản cái rắm "

.....

Văn Yến treo điện thoại, ngẩng đầu liền thấy nữ sinh đi ra khỏi trung tâm triển lãm, hắn đang muốn hướng cô dương tay, lại nhìn thấy Giang Dữ bên cạnh.

Tay Văn Yến rơi xuống xe máy, cảm thấy có chút chướng mắt.

Tài xế của Giang Dữ ở giao lộ chờ hắn, chạy băng băng ngừng ở bên đường, khoảng cách cách Văn Yến không xa.

"Lên xe đi, tôi đưa cậu về nhà."

"Không cần phiền toái."

Ôn Niệm Niệm nói, lấy di động ra:

"Tớ gọi xe về nhà."

Giang Dữ không thể trí không, tay rút trong túi, đứng ở bên cửa xe.

Ôn Niệm Niệm mở phần mềm gọi xe, phía trước cô, còn có 60 vị khách xếp hàng.

Được rồi.....

Giang Dữ đã kéo cửa xe ra, Ôn Niệm Niệm không thể nề hà, đành phải ngồi xuống.

Giang Dữ cũng theo ngồi vào, nghiêng người lại, giúp cô cột kỹ đai an toàn.

Không thể không nói, phương diện nào đó, hắn đích xác là thân sĩ.

Tài xế ở phía trước nhìn kính chiếu hậu, tròn tròn mắt.

Giang thiếu gia ngày thường cao lãnh một đám, khi nào ân cần như vậy, lại còn chủ động đưa người về nhà, thậm chí còn giúp nữ sinh người ta cài đai an toàn.

Chuyện này không có khả năng phát sinh!

Xe hơi khởi động, Ôn Niệm Niệm nhìn ngoài cửa sổ xe.

Đèn rực rỡ mới lên, đối diện đường phố là cây ngô đồng cành lá tốt tươi bao phủ, dưới là hình bóng quen thuộc cuỡi xe máy, thoáng qua, phóng vào màn đêm đen nhánh.

Văn Yến?

Cậu ta... không rồi đi sao?

Ôn Niệm Niệm nỗ lực nhìn lại. Thân ảnh đã biến mất ở cuối đường phố.

Nhìn lắm rồi?

.....

Buổi tối, Hoàng Đình giải trí, trên ghế lô, Tần Xuyên chờ mấy nam sinh cầm microphone ca hát tê tâm phề liệt, các nhóm nam sinh vây quanh bàn trà ném xúc xắc.

Văn Yến mặt vô biểu tình đi vào ghế lô, ánh mắt mọi người đều dừng trên người hắn.

Hắn mang theo một thân mùa thu lạnh lẽo, ngồi ở sô pha tận cùng bên trong, sắc mặt cũng không quá đẹp.

Tần Xuyên buông microphone, đi đến bên, bát quái hỏi:

"Yến ca, thế nào? Nhận được người không?"

Mấy cái nam sinh cũng dựng lên lỗ tai, lực chú ý toàn bộ rơi xuống Văn Yến bên kia.

Văn Yến đem chìa khóa xe tùy tay vắt trên bàn, xem hắn này một trương xấu mặt, đánh giá là bị lạnh nhạt.

Từ Dương ngồi lại đây, an ủi nói:

"Nữ sinh kia..không phải cùng đường với chúng ta."

Văn Yến không lên tiếng.

Trong trí nhớ hắn, nàng vẫn là tiểu nữ hài, lúc hắn bị người khi dễ, giúp hắn thật cẩn thận mà chà lau vết máu trên đầu, dán một khối băng keo cá nhân; cũng mỗi lần thì rớt, trộm ở góc tường khóc, thương tâm vì chính mình vụng về.....

Nàng rất có chí khí, thậm chí thề muốn thi vào Harvard.

Cái mộng tưởng này, nàng chưa từng cùng bất luận kẻ nào nói qua, bởi vì người khác sẽ chê cười nàng.

Nàng chỉ dám trộm nói cho hắn, bởi vì... Bọn họ giống nhau, đều là không được người nhà yêu thích, không được thế giới này tiếp nhận.

Văn Yến chưa từng cảm thấy bọn họ không phải cùng một đường.

Nhưng mà hiện tại, khoảng cách giống như càng ngày càng xa.

"Đức Tân cao trung, tự chủ chiêu sinh là khi nào?"

Văn Yến quay đầu hỏi Tần Xuyên.

Tần Xuyên miệng đều trương thành O hình chữ, cho rằng chính mình nghe lầm:

"Cái... Cái gì?"

Văn Yến còn chưa nói gì, đã lấy ra di động bắt đầu tra kế hoạch Đức Tân cao trung sang năm triệu tập dự thi.

Từ Dương cũng ngờ ngác mà nói:

"Yến ca, cậu... Cậu không phải là muốn..."

"Tôi muốn vào Đức Tân cao trung."

"Bang" "Bang"...

Vài cái ly trong tay nam sinh đều rơi xuống mặt đất,nát.

Văn Yến trên cơ bản từ lúc nhập học không có đi qua phòng học, cứ nhiên muốn thi vào trung học trọng điểm loại A.

Tuy rằng hần người Văn gia, nhưng là mấy năm nay cha hần ten cơ bản không có quản, Đức Tân trung học cũng không phải cái loại có tiền là có thể vào,sơ trung thì còn thôi,cao trung bởi vì trực tiếp nối tiếp thi đại học, học lên cao,bởi vậy, đối với sinh viên yêu cầu cực lớn.

"Có thể... Có thể thi đậu sao Yến ca?"

"Không biết."

Văn Yến cầm lên một viên xúc xắc, ở trong tay thưởng thức một lát, không chút để ý nói:

"Còn có nửa năm, thử xem đi."

"Không phải... Vì cái gì a."

Tần Xuyên cùng Từ Dương cùng mấy anh em đều rất khó hiểu.

Vì cái gì?

Ánh mắt của Văn Yến đen nhánh bỗng chốc trở nên nhu hòa.

Suốt ngày lang thang không có mục tiêu,hiện tại, hần phát điên muốn đến được chỗ đồ vật hần ưa thích,hơn nữa vì thế,có thể không tiếc bất kì giá nào.

Mấy cái nam sinh thấy hần lộ ra biểu tình ôn nhu,toàn bộ im lặng.

Không cần hỏi,nguyên nhân thực rõ ràng.

Chờ khi các nam sinh còn lại về hết,chi còn Từ Dương lưu lại bên người hần.

"Câku rõ ràng biết, chuyện này không có khả năng."

Từ Dương nhìn phía Văn Yến:

"Bệnh tình của cậu....."

Văn Yến trừng mắt nhìn hần một cái,mắt phong sắc bén làm hần ngậm miệng, không dám nói tiếp.

"Mặc kệ có bao nhiêu khó."

Văn Yến lạnh lùng.

Mặc kệ có bao nhiêu khó, hần cho dù là bò,cũng muốn một lần nữa bò lại bên người nàng.

(P/s: Nam chính lòng em,câu mong anh là nam chính,u mê Yến lão đại rồi các bác ạ.)

.....

Thành tích trận chung kết rất nhanh liền ra,bởi vì chỉ có ba đạo đề,một vòng sau liền thả lên bảng,tuyển thủ có thể đăng nhập tài khoản ở official website tự tra.

Buổi sáng 10 giờ,thời điểm đi học,Ôn Khả Nhi vẫn luôn cầm di động điên cuồng cập nhật mới.

Rất cuộc,thành tích ra, nàng thi hoàn toàn!

Tổng là 40 điểm,đề một và hai là mười,đạo thứ ba hai mươi, dù đáp án không chính xác, nhưng bước đi đúng cũng cho điểm.

Một khắc nhìn tới thành tích kia, Ôn Khả Nhi rất cuộc nặng nề thở dài một hơi.

Dựa theo tình huống năm trước, ba đạo đề chỉ cần có thể đáp đúng một đạo đề,đúng trước 50 là tuyệt đối không thành vấn đề.

Đa số thành tích mọi người đều là 0 điểm,một đạo đề đều trả lời không ra.

Cho nên nói "Vinh quang vật lý thi đua", sàng chọn đều là học sinh thiên phú chân chính có chỉ số thông minh cao.

Ôn Khả Nhi thực may mắn, chính mình là một thành viên trong đó.

Nàng nhìn điểm của mình, khoe miệng lộ ra ý cười.

Vừa tan học, nàng liền tới chỗ Ôn Niệm Niệm chỗ ngồi bên, thân thiện nói:

"Tỷ tỷ, đang tra điểm sao?"

Ôn Khả Nhi đang xoát toán học tác nghiệp hôm nay, không chút để ý mà nói:

"Có rồi?"

"Đúng rồi, buổi sáng 10 giờ có thành tích, hiện tại là 10 giờ rưỡi."

"Nga."

Ôn Niệm Niệm tiếp tục làm đề luyện tập.

Ôn Khả Nhi có chút thiếu kiên nhẫn, nhắc nhở nàng:

"Tỷ không nghĩ xem điểm sao?"

"Không có gì đẹp."

Đối với nàng mà nói, này hoàn toàn không có tri hoãn, cả kẻ nhìn không thấy đều đoán được điểm.

Ôn Khả Nhi cho rằng Ôn Niệm Niệm bất chấp tất cả, khẳng định một đạo đề đều không có đáp được, mới không muốn ở trước mặt nàng xem điểm.

Lúc này, bạn thân Ôn Khả Nhi, Kiều Na đi tới, cố ý cao giọng nói:

"Khả Nhi, em đoán chị khẳng định vào 50 cả nước đi."

Đồng học toàn ban đều bị nàng hấp dẫn trên người Ôn Khả Nhi.

Ôn Khả Nhi ra vẻ khiêm tốn mà nói:

"Còn không biết điểm vaforong là bao nhiêu, tớ hoàn toàn đúng một đạo đề."

"Oa! Thật là lợi hại a! Cứ nhiên có thể làm được hoàn toàn, tớ nghe nói đa số tuyển thủ một điểm cũng chưa nhận được đâu!"

"Thỏa thỏa là vào trong!"

"Mặc kệ mặc kệ, cậu nhất định phải mời khách!"

Ôn Khả Nhi hào phóng mà mỉm cười nói:

"Không thành vấn đề."

Kiều Na lại chuyển hướng Ôn Niệm Niệm:

"Đúng rồi, Ôn Niệm Niệm đồng học làm đúng bao nhiêu đạo

đề?"

Ôn Khả Nhi giúp nàng trả lời:

"Tỷ tỷ còn chưa tra thành tích đâu."

Kiều Na cùng nữ sinh chung quanh trao đổi ánh mắt, chỉ sợ là không dám ở trước mặt nhiều đồng học tra, nếu một đạo đề cũng chưa làm ra, không biết có bao nhiêu mất mặt.

Ôn Khả Nhi nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Ôn Niệm Niệm, hảo tâm mà an ủi nàng:

"Không có việc gì đâu, tỷ tỷ có thể qua vòng đấu loại đã rất tuyệt."

"Khả Nhi, cậu thật thiện lương."

"Nào có, tớ là thiệt tình cảm thấy tỷ tỷ rất lợi hại, tỷ tỷ có thể quá đấu vòng loại đã chứng minh mình chăm chỉ, nhưng mà thi đấu, tuyển chọn đều là nhân tài có chỉ số thông minh cao, đây là việc khó."

Ôn Niệm Niệm mưa gió bất động như núi, các nàng chê cười nàng, nàng cũng cười theo, không chút để ý.

Quý Trì ngồi sau thật sự là nhìn không được, hấn lấy di động ra, giúp Ôn Niệm Niệm tra được điểm.

"Ngọa tào!!!"

Một tiếng bạo gào từ trong miệng Quý Trì phát ra tới:

"Ôn Niệm Niệm, cậu mẹ nó điên rồi đi!"

Ôn Niệm Niệm nhú mày quay đầu lại:

"Trong miệng mẹ cậu có thể có lời hay không?"

Quý Trì dóc di động, cao giọng hô:

"Tối, cậu cho đại gia lời giải thích, mẹ nó cư nhiên thi 40 điểm là chuyện như thế nào!!!"

Lời vừa nói ra, toàn ban im tiếng, mọi người đồng thời buông sự tình trong tay, hướng Ôn Niệm Niệm.

Ôn Khả Nhi chạy tới, một phen đoạt lấy di động trong tay Quý Trì, nhìn 40 điểm trên trang web, choáng váng.

(p/s: và nát mặt =))

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Trong khóa Vật lý khóa, vật lý lão sư kích động đến thanh âm đều có chút run rẩy ——

"Thật sự không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới, ban chúng ta thế nhưng sẽ có, có đồng ở trận chung kết đạt thành tích cao nhất, đạt điểm tuyệt đối!"

Hốc mắt ông hơi hơi có chút ướt át.

"Đồng học Ôn Niệm Niệm, chúc mừng, lần này biểu hiện của em, quá làm thầy... Cũng cho toàn bộ lão sư phòng vật lý kính hi! Đây là chuyện trước nay chưa từng có, chưa từng phát sinh!"

So với biểu tình kích động của lão sư vật lý thì Ôn Niệm Niệm lại rất bình tĩnh.

"Toàn tỉnh, đều không có đồng học nào đạt điểm tuyệt đối vào vòng sau! Ôn Niệm Niệm, thầy quả thực không thể tin được! Em thi tốt như vậy bằng cách nào."

Ôn Niệm Niệm không biết nên đáp lại ra sao, chỉ có thể lễ phép gật gật đầu.

Đồng học không hề rú rít nghị luận, tất cả đều im tiếng, rơi vào khiếp sợ, nỗ lực tiêu hóa tin tức này.

Vừa nãy Quý Trì nói Ôn Niệm Niệm thi đạt điểm tuyệt đối, bọn họ còn tưởng rằng nói giỡn, thậm chí còn nói ảnh ở trong diễn đàn lìa, có khả năng là P* lên.

(P/s: Photoshop.)

Điểm tuyệt đối a, đây là cái thao tác thần cấp gì!

Thẳng đến giờ khắc này, lão sư vật lý tự mình tuyên bố kết quả, các bạn học mới tin tưởng. Ôn Niệm Niệm thật sự đạt điểm tuyệt đối!

Đúng lúc này, di động lão sư vật lý vang lên, ông cầm lấy nhìn nhìn, nói ——

"Vừa mới chủ sự Phương gửi lại đây tin tức mới nhất, 50 kết quả đã được đăng lên, 20 người có số điểm cao nhất trong 50 người vào vòng trong, có thêm tư cách nhận giấy chứng nhận vào đại học."

"Cái gì!"

Ôn Khả Nhi đột nhiên đứng lên, mặt đầy khiếp sợ, không thể tin tưởng.

Ôn Niệm Niệm thi đạt điểm tuyệt đối, mà nàng..... Cự nhiên thi rớt!

Này... Sao có thể!

Không có khả năng, không có khả năng, đây nhất định là một con ác mộng!

Ôn Khả Nhi vò đầu vò tóc, bức bách chính mình nhanh tỉnh lại.

Ánh mắt các bạn học có chút ý vị thâm trường, sao lại thất thố như vậy, cùng biểu hiện dịu dàng của nàng ngày thường tương phản quá lớn.

"Năm trước rõ ràng 10 điểm có thể vào vòng trong, vì sao năm nay điểm thấp nhiều như vậy!"

Ôn Khả Nhi không thể tin được.

Vật lý lão sư giải thích:

"Năm nay các bạn học vào trong cao hơn năm trước, bởi vậy điểm số cũng bị kéo cao rất nhiều, chủ yếu... đồng học ưu tú thật đúng là không ít a."

Ông nói xong, lại nhìn Ôn Niệm Niệm, khen:

"Giống như đồng học Ôn Niệm Niệm, có thể thi ra 40 điểm, ở phạm vi cả nước mà nói, đều là hiếm thấy, còn có Giang Dữ đồng học ở lớp bên cạnh cũng vào trận chung kết, thành tích 35 điểm, thực ưu tú a."

Ôn Niệm Niệm đầy lòng âm thầm kinh ngạc.

Tên kia, cự nhiên thi được 35 điểm?

Còn kém 5 điểm liền cùng nàng sánh vai.

Ngưu bức a!

Đề mục trận chung kết phân bố là 10 điểm, 10 điểm, 20 điểm, Giang Dữ có thể thi ra 35 điểm, đạo đề cuối cùng đã giải ra được 80%, chỉ là không thể tính ra đáp án chính xác.

Vật lý lão sư lại đối Ôn Niệm Niệm nói:

"Đợi chút nữa tan học, phóng viên kênh giáo dục sẽ tới đây phỏng vấn, em chuẩn bị bản thảo nói đi."

Ôn Niệm Niệm ngẩn ngơ, làm cái gì a, cự nhiên còn có phóng viên phỏng vấn???

"Lão sư, e. không nghĩ tiếp thu phỏng vấn, có thể chứ?"

Ôn Niệm Niệm nói thẳng cự tuyệt.

Vật lý lão sư khó hiểu:

"Vì cái gì?"

Các bạn học cũng thực khó hiểu, đây chính là ngàn năm một thuở có cơ hội lên TV, khảo ra cao phân như vậy, Ôn Niệm Niệm là có thể nói là một đêm thành danh!

Giống với các đồng học bình thường, căn bản không có khả năng cự tuyệt cơ hội mê người như vậy.

Đối mặt với Vật lý lão sư nghi vấn, Ôn Niệm Niệm thuận miệng giải thích nói:

"Bởi vì chờ lát nữa tan học, ta muốn cùng Quý Trì đi trường học sau phố ăn bát bát gà."

Các bạn học đảo!

Liền... Liền như vậy cái phá lý do, người liền cự tuyệt phóng viên phỏng vấn? Từ bỏ nổi danh cơ hội?

Vật lý lão sư thoát nhìn cũng có chút bất đắc dĩ.

"Ôn Niệm Niệm đồng học, lần này tới không phải đài phóng viên địa phương, là CCTV giáo dục kênh, xác định muốn cự tuyệt..."

"Đúng vậy, em trước đã hẹn Quý Trì."

Toàn ban đồng học ánh mắt "Vèo" một chút, rơi xuống xếp sau Quý Trì trên người, ý vị thâm trường.

Quý Trì vui tươi hơn hờ mà nở nụ cười.

Thật là ngượng ngùng a.

.....

Tan học xong, Giang Dữ công, cấp sách, đứng ở hành lang biên, đưa lưng về phía hoàng hôn, hình dáng bị ánh hoàng ánh chiều tà phác hoạ ra một tầng nhân nhật vòng sáng.

Chung quanh có nữ sinh đi qua hắt bên người, luôn là nhìn không được lần nữa quay đầu lại nhìn hắt.

Gia hỏa này một bộ chỉ nhưng xa xem, không thể đâm loạn tư thái, cao lãnh thanh quý.

Mà Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì công cấp sách, đi qua gia hỏa, vừa nói vừa cười, trực tiếp bỏ qua hắt.

"Mới có bát gà, nghe nói hương vị nhất lưu."

"Chờ mong! Mời khách đi Ôn Niệm Niệm."

"Vì sao là ta mời khách?"

"Khảo mẫn phân ai! Chúc mừng một chút a!"

"Không có gì hảo chúc mừng, cảm ơn."

Bị bỏ qua, người nào đó chần chờ vài giây, rốt cuộc ra tiếng gọi lại nàng:

"Ai."

Ôn Niệm Niệm không để ý đến hắt.

Không tên sao, ai cái gì ai.

Giang Dữ đuổi theo, tay đặt ở vai nàng, ngừng nàng nện bước:

"Ôn Niệm Niệm, từ từ."

"Không gọi Niệm Nuôi muối."

Giang Dữ hoàn vọng bốn phía, sắc không ai thời điểm, hạ giọng kêu:

"Niệm muối muối."

Ôn Niệm Niệm:.....

Chỉ đùa một chút, ngươi thật kêu.

"Có việc sao."

Ôn Niệm Niệm hỏi hắt.

"Àn, ta biết ngươi khảo mẫn phân."

Giang Dữ đứng sực thật nói:

"Nói thật, có điểm kinh ngạc."

"Bình thường, toàn giáo đều kinh ngạc."

Cũng không nhiều lắm ngươi một cái.

Quý Trì nhấc tay:

"Ta vẫn luôn dự kiến! Ta cảm thấy Niệm Niệm rất tuyệt!"

Giang Dữ không trả lời, Quý Trì không thuận theo không buông tha nói:

"Đúng không đúng không, rất tuyệt đi!"

"Ân,tuyệt...tuyệt"

Hắn ho nhẹ một tiếng, gương mặt mạc danh có chút phiếm hồng.

"Cho nên người tìm ta rốt cuộc có chuyện gì nha?"

Ôn Niệm Niệm đã gấp không chờ nổi muốn đi ăn bát gà.

Giang Dữ nghĩ nghĩ, giống như... Thật đúng là không có gì nó.

Thấy Giang Dữ không đáp, Ôn Niệm Niệm nhú mày:

"Nói chuyện nha."

"Nhất định phải có việc mới có thể tới tìm người?"

Giang Dữ khó chịu mà hỏi lại.

"Người là Giang Dữ không có việc gì không đăng tam bảo điện người, chẳng lẽ tới tìm ta nói chuyện phiếm sao?"

Kia cũng quá không giống hắn đi,thời gian của hắn đều quý giá a, sao có thể lãng phí nói chuyện phiếm?

Giang Dữ gương mặt càng thêm nóng lên, nhấp môi, không biết đều nên nói cái gì hảo.

Quý Trì ngơ ngác hỏi:

"Chúng ta muốn đi ăn bát gà, tổ trưởng muốn hay không cùng nhau?"

Giang Dữ lắc lắc đầu, nói:

"Không được, ta buổi tối có khóa đàn violon."

"Lợi hại a, người còn sẽ kéo đàn violon."

Ôn Niệm Niệm thuận miệng nói:

"Giang tổ trưởng không riêng sẽ kéo đàn violon □, còn có cờ vây, cờ vua, thư pháp cũng là một bậc bồng, nga, đúng rồi, còn có vẽ tranh sơn dầu.....
Mười hạng toàn năng."

Quý Trì đều mau cấp Giang Dữ thiếu chút nữa quỵ xuống:

"Ngọa tào, như vậy ngư bức a."

"Đương nhiên ngư bức."

Lúc này, Giang Dữ gương mặt không chỉ hơi hơi đỏ lên, mà là hai bên tai cùng cổ đều hỏa thiêu hỏa liệu lên, hồng đến thông thấu.

"Ta... Đi trước."

Hắn nói xong, liền chào hai người, bước đi vội vàng mà rời đi.

Xem bóng dáng... Có điểm chạy trời chết.

Ôn Niệm Niệm khó hiểu mà nhìn phía Quý Trì:

"Hắn làm sao vậy, quái quái?"

Quý Trì ngây ngốc mà lắc đầu:

"Không biết."

***

Hai người đi vào sau phố tân khai bát gà, trong tiệm rộn ràng nhốn nháo có không ít học sinh, bộ dáng cũng không tệ lắm.

Quý Trì đi gọi cơm, cầm thực đơn lại, đối Ôn Niệm Niệm nói:

"Gọi đều là đồ cậu thích ăn."

"Người biết ta thích ăn cái gì nha?"

"Thời gian dài như vậy cùng nhau ăn cơm, có thể không biết cậu thích cái gì."

Ôn Niệm Niệm nở nụ cười:

"Cảm tạ a."

Lúc này, trước mắt Ôn Niệm Niệm hiện lên một đạo bạch quang, cách đó không xa có cái nữ sinh cầm di động ở chụp lên nàng cùng Quý Trì.

Nữ sinh đội mũ bên người mấy có mấy khuê mật thấp giọng trách cứ:

"Người để đèn khi chụp làm gì!"

"Ai nha, ta đã quên."

"Bị phát hiện!"

"Lại đây!"

Lần này, Quý Trì đi phía trước Ôn Niệm Niệm, đi đến bên người mấy nữ sinh kia, nói:

"Vừa mới làm cái gì."

"Không có gì a."

Quý Trì lễ phép mà nói:

"Các người chụp ảnh, có thể hay không xóa đi."

"Chúng ta cái gì cũng không chụp a."

Các nữ hài thái độ rất cường ngạnh:

"Các người lại không phải minh tinh, có cái gì hảo chụp."

Ôn Niệm Niệm nhận thức được nữ sinh đội mũ, nàng không phải là Kiều Na, cùng Ôn Khả Nhi thực hảo à.

Lần trước Ôn Khả Nhi cầm ảnh chụp nàng cùng Quý Trì ăn cơm cáo trạng cho cha mẹ, hơn phân nửa là công lao của nữ sinh này.

Ôn Niệm Niệm không giống Quý Trì ôn nhu, nàng tiến lên một bước, trực tiếp đem di động của Kiều Na đoạt lại đây.

"Người làm gì!"

Kiều Na đột nhiên không kịp phòng bị, đang muốn đoạt lại di động, Ôn Niệm Niệm lui về phía sau một bước, làm nàng phác không.

Màn hình di động không có khóa, album quả nhiên có hai kho ảnh nàng cùng Quý Trì hai người ngồi cùng nhau.

Ôn Niệm Niệm giờ giờ lên di động, đối Kiều Na nói:

"Có cái gì muốn giải thích sao?"

Chung quanh đồng học đều bị bên này xung đột hấp dẫn lại đây, chỉ chỉ trỏ trỏ, thấp giọng nghị luận.

"Cư nhiên chụp lên."

"Chụp lên thì thôi đi, cư nhiên để đèn còn cho người khác phát hiện."

"Tao thao tác, lệnh người hít thở không thông."

"Xuân*"

(p/s: ngu xuẩn)

Kiều Na tức đỏ người, hổ thẹn, chỉ vào Ôn Niệm Niệm nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Trường học ai không biết, nguoi cùng Quý Trì hai người ở yêu sớm! Ta chẳng qua là chụp được chứng cứ thôi!"

Ôn Niệm Niệm mắt tròn trắng.

Hiện tại là 2020, sớm đã không phải nam sinh cùng nữ sinh nói một câu, đi cùng một chỗ là có thể bị tuyên án yêu sớm đi.

Bọn người kia, còn sống ở đại Thanh triều sao!

Quý Trì sớm đã xấu hổ đến đỏ bừng, lắp bắp nói:

"Nguoi... Nguoi loạn giảng! Nguoi nói bậy!"

"Hừ, mấy kho ảnh chụp nguoi xóa."

Kiều Na không có sợ hãi:

"Dù sao ta chứng kiến nhiều, ta đây liền đi theo giáo vụ chỗ cử báo!"

Trường học với vấn đề yêu sớm thật sự nghiêm, một khi bị phát hiện, hậu quả thực nghiêm trọng.

Ôn Niệm Niệm cũng không tính toán biện giải, chỉ là nhướn mày nói:

"Vây cử báo cứ việc đi, xem trường học là sẽ tin người mới vừa lấy mẫn phân tiến vào "Vinh quang vật lý" trận chung kết ta, hay người khảo thí đều không đạt tiêu chuẩn nguoi."

Kiều Na bị chọc tới rồi chỗ đau, phần nộ đạt tới cấp mười, xúc động phần nộ hô lớn:

"Lại... Lại cùng Quý Trì người như vậy quây với nhau, khó trách Khả Nhi tổng nói nguoi bần nhão trét không lên tường."

Quý Trì có chút ủy khuất, tuy rằng hắn ở trường học không quá được hoan nghênh, nam sinh khi dễ hắn, nữ sinh cũng ái chê cười hắn, nhưng hắn tự nhận chưa từng làm chuyện xấu, vì cái gì cùng hắn ở bên nhau chính là bần nhão trét không lên tường?

Ôn Niệm Niệm sắc mặt cũng dần dần lạnh xuống dưới, nói năng có thể, nhưng tuyệt không thể nói bằng hữu năng.

Kiều Na thấy Ôn Niệm Niệm không nói, càng là kiêu ngạo:

"Đuổi không kịp Giang Dữ, liền cùng hắn như vậy loser ở bên nhau, Ôn Niệm Niệm, nguoi này lui mà cầu tiếp theo, nhưng Quý Trì, cũng thật phé vật."

Nói xong, nàng cùng nữ sinh bên người đều nở nụ cười.

"loser?"

Ôn Niệm Niệm nhìn Kiều Na.

"Mỗi lần thi cử nguoi đều lớt để thi có cái gì tư cách trào phúng cậu ấy là loser?"

Liền bởi vì hắn luôn là bị bắt nạt, gia hỏa khi dễ, chăm chỉ nỗ lực khảo thí nhưng thành tích tổng đề không đi lên.

Liền bởi vì hắn không có bằng hữu?

Ở này đó người trong mắt, những cái đó không hợp nhau dị loại, liền có thể như thế dễ như trở bàn tay mà định nghĩa thành loser.

Ôn Niệm Niệm chỉ cảm thấy buồn cười.

Kiều Na lạnh lùng nói:

"Liền đầu óc hắn xuẩn như vậy, tương lai nói không chừng liền công tác đều tìm không thấy, hiện tại trên xã hội loser còn thiếu sao."

Ôn Niệm Niệm còn muốn mở miệng, lúc này, điện thoại Quý Trì bỗng nhiên vang lên, hắn vội vàng tiếp lên điện thoại.

"Uy, Bách quân gia."

"Thiếu gia, hôm nay buổi tối bữa tiệc, lão gia kêu ngài cần phải tham gia, ngài hiện tại ở nơi nào, tôi lập tức tới đón ngài."

"A, Bách quân gia, không cần, ta cùng bằng hữu ở bên nhau ăn cơm chiều, phiền người cùng ba ba nói, ta liền... Không đi đi."

"Chính là... Bữa tiệc rất quan trọng, tôi đã đến cổng trường,ngài ra tới sao?"

"Này..."

Quý Trì nhìn Ôn Niệm Niệm liếc mắt một cái, khó xử mà nói:

"Bách quân gia tới, muốn tiếp ta đi trở về, Niệm Niệm, thực xin lỗi a."

Ôn Niệm Niệm xóa hết ảnh chụp, đem điện thoại di động ném cho Kiều Na, xua xua tay nói:

"Không có việc gì, cậu vợ, chúng ta lần sau lại ăn."

Quý Trì cầm lấy điện thoại, đối Bách quân gia nói:

"Ta hiện tại ở con phố phía sau trường, bát gà cửa tiệm"

"Thiếu gia, thỉnh ngài chờ một lát, tôi lập tức liền đến."

Ba phút sau, một loạt đoàn xe mệnh mông cuộn cuộn vào phố ăn vặt.

Cầm đầu chính là một chiếc xe Cayenne giá trị ngàn vạn, thân xe bóng loáng phản quang, khí thế bức người.

Xuống dưới xe là Bách quân gia mặc cái tây trang,giày da nam nhân, quy quy củ củ mà ở Cayenne xa tiền trạm thành hai bài, nhìn qua liền cùng The Matrix.

Cayenne xe ngừng ở cửa bát gà tiên., ăn mặc cao định tây trang Bách quân gia từ trong xe xuống dưới, đối với Quý Trì hơi hơi khua thân, cung kính mà hô thanh:

"Thiếu gia, mời lên xe đi."

Kiều Na cùng với nhất bang quần chúng xung quanh ăn dưa đều sợ ngây người, này mẹ nó là cái cục diện gì đây!

Ngày thường ở trong trường học đồng phục nhần dùm đó, mang kính đen, vẻ mặt điệu ti dạng Quý Trì, giờ được bao quanh bởi bảo tiêu, ngồi vào chiếc xe Cayenne đắt tiền.

Này mẹ nó... Ngay cả giang gia Thái Tử Giang Dữ, cũng chưa như vậy có phô trương!

Đâu chỉ là Kiều Na, liền Ôn Niệm Niệm đều sợ ngây người.

Nàng vốn tưởng rằng chính là tùy tiện một chiếc xe lại đây tiếp người mà thôi, không nghĩ tới Quý Trì ngày thường như thế điệu thấp, trong nhà tùy tiện tiếp, mẹ nó liền phái toàn bộ đoàn xe lại đây!

Hù chết người nga!

Quý Trì lên xe trước, quay đầu lại nhìn nhìn Ôn Niệm Niệm:

"Nếu không đưa cậu về nhà."

"Không cần... Đi."

Nàng lờ còn chưa dứt, Quý Trì đã kéo ra cửa xe, nghênh hướng Ôn Niệm Niệm:

"Lên xe."

Vì thế, Ôn Niệm Niệm trước ánh mắt nhất bang nữ sinh khiếp sợ lại cực kỳ hâm mộ, bước lên chiếc Cayenne xe.

Phía sau, Kiều Na đôi mắt trừng thẳng.

Loser cái này,nàng rút cuộc cũng không nói ra được.

Nàng còn nói hần là tìm không thấy công việc liền ngu xuẩn, ai mà ngờ gia thế Quý Trì như vậy,ngay cả quân gia trong nhà cao định tây trang, đều là nàng mấy đời vất vả với không tới....

Nàng lại có cái gì tư cách kêu hần loser.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Lúc chạng vạng, Ôn Đình Hiên cùng đồng nghiệp họp tác rời khỏi tập đoàn Ôn thị.

"Lão Ôn à, nghe nói "Vinh quang vật lý thi đầu" có thành tích rồi, thế nào, nhà ông có hai con gái, có tin gì không?"

Nói chuyện chính là công ty đồng sự - Lý tổng.

Ôn Đình Hiên cười nói:

"Niệm niệm thì tôi cũng không chờ mong, Khả Nhi hẳn là không thành vấn đề."

"Ha ha, lời cũng không cần nói như vậy, Niệm Niệm rốt cuộc vẫn là do ông thân sinh, có thể qua vòng loại, không phải chứng minh trình độ của con bé sao."

Ôn Đình Hiên xua xua tay:

"Chính nó cũng nói, đầu qua vòng loại là vận khí tốt, lúc làm đề toàn đánh bậy bạ."

"Dù tính như vậy, ông cũng cho con bé không ít phần thưởng nha."

Lý tổng cười tủm tỉm mà nhìn Ôn Đình Hiên, chuyện vừa chuyện:

"Có câu danh ngôn nói, "mẹ hiền chiều hư con", kỳ thật cũng không phải không có đạo lý, giống con gái nhà tôi, từ nhỏ nuôi dưỡng như người nghèo, ăn mặc mộc mạc chất phác đi học."

Ôn Đình Hiên vừa nghe ông ta nói lời này, liền biết, lại muốn cùng ông khoe con gái.

Lý tổng có con gái đích xác ưu tú, tuổi cùng Ôn Niệm Niệm không sai biệt lắm, mỗi lần thi cử đều đứng đầu.

Bởi vì cùng tuổi, chênh lệch lại nhiều, mấy năm nay, Lý tổng không thiếu lần chế nhạo Ôn Đình Hiên.

"Này, con bé vừa nãy gửi cho tôi tin nhắn, lần này ở trận chung kết, xếp hạng năm!"

Ôn Đình Hiên ngượng ngùng mà nói: "Chúc mừng, Khả Nhi nhà tôi hẳn là cũng được."

"Ây nha, dưỡng nữ chung quy là dưỡng nữ, không phải con gái thân sinh, chỉ có con gái ruột lấy được thành tích, mới đáng giá để kiêu ngạo."

Gương mặt Ôn Đình Hiên có chút nóng lên, nhưng cũng không biết nên phản bác như thế nào.

Lý tổng nhất quán thích lên mặt dạy đời, nói:

"Tôi phải phê bình phương thức giáo dục của ông, quá cưng chiều, xem đi, thế này là nuôi phế rồi."

Ôn Đình Hiên sắc mặt lạnh lãnh:

"Niệm Niệm không có phế."

"Ông xem, con gái giống tôi, rất có chí khí, tôi nói tương lai nó kế thừa gia nghiệp, nó lại nói không, muốn dựa vào năng lực chính mình dốc sức làm."

Mấy người chung quanh cũng liên tục khen ngợi:

"Phương thức giáo dục của lão Lý thật tốt, con gái có tiền đồ."

Lão Lý mặt đầy kiêu ngạo, đắc ý nhìn Ôn Đình Hiên.

Ôn Đình Hiên không lời gì để nói. Đi ra khỏi tập đoàn Ôn thị, bên ngoài thế nhưng có phóng viên ngồi canh, vừa thấy Ôn Đình Hiên ra, phóng viên lập tức đi lên.

"Ôn tổng ngài khỏe, chúng tôi là phóng viên kênh giáo dục, bởi vì con gái ngài cự tuyệt phỏng vấn, chúng tôi muốn mời ngài tiến hành một cuộc phỏng vấn ngắn gọn, hỏi một chút ngài như thế nào giáo dục ra một con gái ưu tú như thế."

Ôn Đình Hiền có chút sững sốt, không phản ứng, đây, đây là có chuyện gì:

"Nói cái gì cơ, con của tôi làm

sao?"

"Ôn tổng ngài còn không biết sao, con gái ngài ở trận chung kết thi đạt điểm tuyệt đối! Đứng nhất toàn tỉnh! Tính xem danh sách cả nước, cũng là số một số hai!"

Ôn Đình Hiền mở to hai mắt nhìn:

"Thật hay giả."

"Đương nhiên là thật, chuyện này khiến cục giáo dục đều kinh động."

Đồng bọn hợp tác cùng Ôn Đình Hiền trên mặt lộ ra biểu tình khâm phục lại cực kỳ hâm mộ, sôi nổi hướng Ôn Đình Hiền chúc mừng:

"Chúc mừng a!"

"Xem ra lúc trước ông quyết định là chính xác, vị dưỡng nữ cũng thật có tiền đồ a!"

"Đều nói con cái bản cùng sớm đương gia, chính là đạo lý này."

"Lão Ôn, ông tương lai có phúc."

Ôn Đình Hiền cũng nở nụ cười:

"Cảm ơn mọi người, Khả Nhi đứa nhỏ này, xác thật không tồi..."

Nhưng mà lời ông nói còn chưa nói xong, phóng viên lại hỏi:

"Ôn tổng, ngài như thế nào giáo dục ra con gái ưu tú như Niệm Niệm?"

"Cái gì, cậu nói ai?"

Phóng viên nói:

"Ôn Niệm Niệm, chúng tôi hôm nay đi phỏng vấn cô ấy, có thể là nữ sinh thẹn thùng đi, không tiếp nhận phỏng vấn."

"Niệm Niệm?"

Ôn Đình Hiền choáng váng:

"Niệm niệm hi được điểm tuyệt đối? Đứng nhất toàn tỉnh? Đây... Không phải Ôn Khả Nhi sao?"

Phóng viên mờ mịt hỏi:

"Ôn Khả Nhi là ai, chúng tôi bên này nhận được tin tức từ chủ sự Phurong, đạt điểm tuyệt đối toàn tỉnh chỉ có một người, chính là Ôn Niệm Niệm."

"Hà?"

Ôn Đình Hiền mộng bức, chung quanh một đám lão tổng cũng mộng bức.

Lúc này Lý tổng khoe khoang con gái, nghe được lời này, càng há to miệng, nói không ra lời.

Ôn Niệm Niệm, chính là người của Ôn gia, nghe nói chỉ số thông minh không lên sao?

Có tin đồn nói, tiểu nữ nhi này không đầu óc, phé sài, từ nhỏ đến lớn, công khóa chưa từng đạt tiêu chuẩn.

Như thế nào sẽ.....

Phóng viên thấy Ôn Đình Hiền hoài nghi, vội vàng lấy tư liệu từ tập văn kiện, cẩn thận thẩm tra đối chiếu, sau đó đưa cho Ôn Đình Hiền:

"Không sai, chính là bạn Ôn Niệm Niệm, ở trận chung kết "Vinh quang vật lý" thi được điểm tuyệt đối, đứng nhất toàn tỉnh, à không, đứng nhất cả nước."

Ôn Đình Hiền nhìn đến bảng điểm xếp hạng, lúc này mới có chút tin.

"Thật sự... Là Niệm Niệm."

Phóng viên mở máy quay phim, đem microphone đưa tới trước mặt Ôn Đình Hiền, mỉm cười hỏi:

"Ôn tiên sinh, ngài giáo dục ra con gái ưu tú như vậy, có bí quyết gì có thể cùng người xem chia sẻ?"

Ôn Đình Hiền đầu óc cs điểm mộng bực:

"Cũng không có bí quyết gì, tôi vẫn luôn tin tưởng con gái của mình, cho con bé tự do, cổ vũ nó, cũng chưa từng có từ bỏ, đây là tôi cùng mẹ mẹ con bé lo liệu."

Nói xong lời này, Ôn Đình Hiền còn cố ý liếc mắt xem Lý tổng một cái, mặt Lý tổng đỏ tía, khó coi đến cực điểm, xám xịt mà rời đi.

.....

Ôn Niệm Niệm lần này thật là nhất minh kinh nhân, đoạn thời gian này, tên cô thường xuyên xuất hiện trên TV và trên mạng, xem như nổi nho nhỏ một phen, thậm chí có mấy lần sờ đến hot search.

Nhưng mà chuyện nổi bật này còn chưa qua đi, trên khóa tiếng Anh, Ôn Niệm Niệm đã bị chủ nhiệm lớp gọi vào văn phòng.

Chủ nhiệm lớp là nam nhân hi nộ hiện ra hết trên mặt, xem sắc mặt ông âm trầm, Ôn Niệm Niệm liền biết, nhất định không có chuyện gì tốt.

Trong văn phòng có một nhóm người đang đứng, các lãnh đạo quan trọng trong trường đều tới, chính giữa sofa là hai người đàn ông trung niên, một người trong tay cầm tư liệu, một người khác đang uống trà.

"Niệm Niệm, hai vị này là chủ sự của "Vinh quang vật lý thi đua", Kỳ Bình lão sư cùng Cung lão sư."

Ôn Niệm Niệm thấy trận thế này, trong lòng ần ần có chút bất an.

"Lão sư, ngài tìm em tới, có chuyện gì sao?"

Kỳ lão sư ngang tay cầm phiếu điểm lúc trước của Ôn Niệm Niệm, nhấp một miệng trà, nói:

"Đây là thành tích của Ôn Niệm Niệm đồng học ba năm qua?"

Chủ nhiệm lớp nói:

"Phải."

Kỳ Bình đem phiếu điểm trong tay nặng nề vất trên bàn, phát ra một tiếng hừ lạnh.

Trong văn phòng một đám người tâm đều chấn động.

Chủ nhiệm lớp thật cẩn thận hỏi:

"Kỳ lão sư... có vấn đề sao?"

Kỳ Bình hừ lạnh nói:

"Loại đồng học thành tích này, có thể thi ra ra đệ nhất cả nước, các người ai có thể giải thích, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!"

Có lẽ là lãnh đạo đương quán, hần nói chuyện mang theo điểm không giận mà uy.

Chủ nhiệm lớp vội vàng nói:

"Chuyện này... Chúng tôi cũng cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng là Ôn Niệm Niệm đồng học vẫn luôn tiến bộ, kỳ trung khảo lần này, em ấy thi rất khá."

Kỳ Bình lạnh lùng nói:

"Thành tích tầm trung ở lớp học, ở trong mắt mấy người chính là cực tốt?"

Cung Thụ lão sư cầm lấy thành tích, gõ bàn nói:

"Thành tích kiệt đối, các người rốt cuộc có biết ý này là gì hay không, loại tư chất này, sao có thể thi đến ra top 1."

Toán học lão sư lão Vương cũng thật sự nhin không được, Ôn Niệm Niệm là ông tuyển vào tổ, cho nên hấn cần thiết phải vì cô biện bạch vài câu:

"Cái gì mà loại tư chất? Đầu nói giáo dục không phân nòi giống, chỉ cần nỗ lực, mỗi đồng học đều là có khả năng sáng tạo kỳ tích!"

"Tôi không đồng ý cách nói này."

Cung Thụ mới đứng lên, nói:

"Tôi tổ chức mười mùa "Vinh quang ly thi đua," vinh quang tuyển ra quán quân, đều là ngàn dặm mới tìm được một thiên tài, cũng không phải là người thường đều có thể trở hết tài năng, việc chúng ta phải làm, chính là đem vàng đưa ra, đem hạt cát ra ngoài."

Lão Vương là tính tình bạo, nghe được hấn nói như vậy chịu không nổi, chụp bàn cả giận nói:

"Cái gì mà đem hạt cát ra ngoài, tôi không cho phép ông nói như vậy! Đối với lão sư mà nói, mỗi đồng học đều là giống nhau, không có khác!"

Cung Thụ cười lạnh:

"Nhưng ông không thể không thừa nhận, người cùng người chi gian, vẫn có khác nhau, thiên tài tinh anh sáng tạo lịch sử, mà tuyệt đại bộ phận người thường, cũng chỉ có thể giống ông làm lão sư trung học thôi."

"Ông... ông dựa vào cái gì khinh thường lão sư!"

"Vốn dĩ chính là như vậy, tôi nói sai rồi sao."

"Ông nói sai rồi."

Nói lời này, không phải Vương lão sư, mà là Ôn Niệm Niệm vẫn luôn ở bên cạnh không lên tiếng.

Mọi người thiếu chút nữa liền đem cô lãng quên.

Cô nhìn phía Cung Thụ, nói:

"Mời thu hồi bộ dạng tinh anh chủ nghĩa lý luận, dù là hạt cát, cũng nỗ lực làm chính mình trở nên lấp lánh, ông không có tư cách phủ định nỗ lực của bọn họ."

Đối mặt lão sư, Cung Thụ mới còn có lý hùng biện, nhưng đối mặt đồng học trực diện chất vấn, ông ta ngược lại nói không ra lời, gương mặt lúc đó lúc trắng.

"Nếu ông là người giáo dục, nói ra lời như vậy, em thật vì thầy mà thấy cảm thấy thẹn."

Vương lão sư lạnh lùng nói:

"Cái gì mà người giáo dục."

"Em. em dựa vào cái gì nói như vậy."

"Vốn dĩ chính là như thế, người giáo dục có thể nói ra lời như vậy sao!"

Chủ nhiệm lớp đứng ra khuyên nhủ:

"Vương lão sư, đừng ồn đừng ồn, để đồng học thấy chê cười, chúng ta không thảo luận đề tài này, nghe lãnh đạo nói một chút."

Kỳ Bình thanh thanh giọng nói, nói:

"Thực rõ ràng, thành tích trận chung kết của vị đồng học này, có vấn đề."

Vương lão sư kích động nói:

"Không thể vô đoán mà phủ định thành tích Ôn Niệm Niệm!"

"Ngày thường kiểm tra thành tích đội sổ, sao có thể thi thành tích thứ nhất? Các người cũng là lão sư, chẳng lẽ không nghi ngờ sao?"

Kỳ Bình nhìn phía chủ nhiệm lớp cùng Vương lão sư:

"Chuyện này thực không phù hợp."

Chủ nhiệm lớp cũng nói không ra lời, đích xác, Ôn Niệm Niệm cư nhiên thi ra thành tích nhất nước, đúng là có điểm...

Không thể tưởng tượng.

"Cho nên, chuyện này phải điều tra."

Kỳ Bình ôn chùi hoà âm nói:

"Không bài trừ khả năng gian lận."

Lời vừa nói ra, văn phòng an tĩnh mười giây, lão sư đều im tiếng.

Gian lận, đây là việc cần lên án nghiêm trọng! Nếu xác thực gian lận ở cuộc thi như, là vết nhơ cả đời.

Kỳ Bình nhìn phía Ôn Niệm Niệm:

"Ôn Niệm Niệm đồng học, có cái gì muốn nói sao?"

Ôn Niệm Niệm thông dong:

"Muốn em nói gì sao?"

Kỳ Bình:

"Em không vì chính mình biện giải vài câu?"

Ôn Niệm Niệm cười:

"Toà án còn chưa nói ai chủ trương ai cử chứng, các người nếu lên án em gian lận, ngược lại còn muốn em vì bản thân biện giải chứng minh, không phải rất buồn cười sao?"

Kỳ Bình không nghĩ tới nha đầu này cư nhiên nhanh mồm dẻo miệng, liền "Ai chủ trương ai chứng minh" lời này đều nói ra, như vậy, không giống như ông ở trong tối nghe người xung quanh bàn tán... Là quả hồng mềm.

Ôn Niệm Niệm tiếp tục nói:

"Nói em gian lận, lấy chứng cứ đù, lấy không ra, em không nhận cái tội danh này."

"Em..."

Kỳ Bình lời chưa nói, Ôn Niệm Niệm đã đánh gãy:

"Mặt khác, gian lận là vấn đề vô cùng vô cùng nghiêm trọng đáng lên án, nếu các người đưa không ra chứng cứ, em sẽ tố cáo pháp luật, giữ gìn danh dự bản thân."

Lời vừa nói ra, trong văn phòng tất cả mọi người ngầy đại.

Ôn Niệm Niệm khí tràng cường thế, nơi nào giống một học sinh trung học bình thường, nếu là đổi lại là đồng học khác, gian lận bị đưa ra, đã sớm sợ tới mức chân mềm đi!

Cô thế nhưng ngôn chi chuẩn xác, làm Kỳ Bình cùng Cung Thụ có chút thấy không đúng.

(P/s: hờ hờ.Nếu các em thích đưa chị đề mới, trước mặt giải cho xem.)

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Ôn Niệm Niệm còn chưa ra khỏi văn phòng, sự tình gian lận cũng đã được các bạn học lan truyền công khai.

"Thiệt hay giả!"

"Bộ giáo dục điều người tới, nhìn đáng vẻ, tám chín phần là đúng."

"Ôn Niệm Niệm cư nhiên gian lận, điên rồi sao?"

"Nếu mà không gian lận,có thể thi điểm cao như vậy sao?"

"Đúng vậy,mã phân* cũng quá khoa trương, Giang Dữ đều không có khảo đến mã phân đâu!"

(P/s: hiểu là điểm tuyệt đối.)

"Ta xem nàg là chơi quá trốn, ngốc không ngốc a, gian lận cũng đừng toàn sao a."

.....

Bọn họ hai ngày trước tích góp kinh ngạc, hiện tại đều chuyển hóa thành hoài nghi đối với Ôn Niệm Niệm.

Chỉ có gian lận để giải thích việc này, liên tính trong khoảng thời gian này đích xác có chăm chỉ nỗ lực học tập,nhưng có thể bắt được top 1 toàn tỉnh,quá khoa trương.

"Các cậu không được nói như vậy."

Ôn Khả Nhi nói với mấy nữ sinh thích bắt quái chung quanh:

"Tớ... Tớ còn tin tưởng tỷ tỷ."

"Việc này không phải rõ ràng sao, cậu còn tin tưởng cái gì nha."

Ôn Khả Nhi nhọc nhọc mà nói:

"Tớ tin tưởng,khẳng định không phải cố ý gian lận, hẳn là nhất thời không hò đồ,các cậu ngàn vạn không cần nói như vậy."

(P/s: gốc là đại gia.)

"Khả Nhi,thật là quá thiện lương."

"Đúng vậy, nếu không phải bởi vì cậu ta kéo cao phân điểm,cậu sao có thể thứ tự cũng không có được."

"Đúng thế!"

Lúc này,tiếng cười của nam sinh ngồi sau truyền đến ——

"Tôi mẹ nó cũng say vì mấy người, cái gì " không phải cố ý gian lận ", cái gì mà " không phải là cô ấy kéo cao phân điểm ",là có thể lấy thứ tự,liên ngôn liên ngữ như vậy,có thể bóp mũi nói ra,mặt không đỏ tâm không thông,thiệt tình thành ý,cậu cũng đủ ngu bực a."

Ôn Khả Nhi quay đầu lại, nhìn thấy người nói chuyện thế nhưng là đại biểu khóa vật lý Đường Kế Xuyên.

Ở vòng loại,hắn bị Ôn Niệm Niệm treo lên đánh một đòn,nhưng mà sau đó, Đường Kế Xuyên không còn tìm Ôn Niệm Niệm gây phiền toái.

Không chỉ có như thế,thái độ hằn đối Ôn Niệm Niệm ngược lại trở nên thận trọng lễ phép rất nhiều.

Hắn là Ôn Niệm Niệm ngày ấy phóng cho hắn một con ngựa.

Đường Kế Xuyên một bên sửa sang lại đồ dùng vật lý tác nghiệp, một bên trào phúng Ôn Khả Nhi:

"Nói những lời này,cậu cho rằng bọn họ thật sự tin sao?"

Ôn Khả Nhi sắc mặt lạnh lãnh:

"Cậu có ý tứ gì."

"Âm áp, thiện lương, thuần khiết, thiên chân."

Hắn nhìn Ôn Khả Nhi, gần từng chữ:

"Cậu thật sự cho rằng,chúng ta đều dối đãi cậu như thế này sao? Là chính cậu quá ngu xuẩn,cho nên luôn đem chúng ta là lũ ngu xuẩn dễ bị lừa lắm sao?"

Đồng học chung quanh châu đầu ghé tai, nhỏ giọng nghị luận cái gì đó, ánh mắt... Cũng trở nên quái quái.

Bỗng nhiên bị vạch trần, Ôn Khả Nhi giống như là bị lột sạch quần áo,không chỗ dung thân.

Đường Kế Xuyên nói một câu bưng bình người trong mộng, kỳ thật các bạn học đều nhìn ra được, chỉ là chưa nói toạc thôi, rốt cuộc nàng thành tích hảo, là trò cưng của lão sư.

Có câu nói "Kêu ninh đắc tội quân tử, chớ đắc tội với tiểu nhân", bọn họ thà rằng thấy rõ ràng trào phúng Ôn Niệm Niệm, cũng không dám cùng Ôn Khả Nhi làm địch.

Bởi vì, trong mắt bọn họ, nàng chỉ là cái lòng dạ hẹp hòi tiểu nhân.

Tiểu bạch hoa giấu lâu như vậy, lập tức nhân thiết sự đồ, Ôn Khả Nhi có chút không tiếp thu được, gương mặt đỏ lên, cảm giác chung quanh người xem ánh mắt của nàng, đều cùng dao nhỏ dường như quất ở trên người.

.....

Quý Trì là người thứ nhất vọt tới giáo vụ chỗ văn phòng, vì Ôn Niệm Niệm mình bất bình người, hấn vô cùng kích động, hoàn toàn không có ngày thường thành thật yếu đuối bộ dáng, lòng đầy căm phẫn mà đối mọi người nói:

"Ôn Niệm Niệm không có gian lận! Các người không thể oan uổng người tốt!"

Lãnh đạo Kỳ Bình trên mặt lộ ra không kiên nhẫn biểu tình, hỏi chủ nhiệm lớp nói:

"Này lại là ai?"

"Đây là học sinh ta ban Quý Trì, hấn cùng Ôn Niệm Niệm đồng học là bạn tốt."

"Hắn tham gia thi đấu sao?"

"Không có."

Chủ nhiệm lớp quay đầu lại đối Quý Trì nói:

"Em tới làm cái gì!"

Quý Trì kích động mà nói:

"Em có thể chứng minh Ôn Niệm Niệm không có gian lận!"

Cung Thụ đánh gãy lời Quý Trì, lạnh giọng quát lớn:

"Người liền thi đấu đều không có tham gia, như thế nào chứng minh không có gian lận!"

Quý Trì dừng một chút, lầu bầu nói:

"Em...em chính là có thể chứng minh, Ôn Niệm Niệm so với bất luận kẻ nào đều rất thông minh, chúng ta đưa đề mục, cô ấy đều sẽ..."

Kỳ Bình nhìn phía chủ nhiệm lớp:

"Phải không?"

Chủ nhiệm lớp do dự mà nhìn phía toán học lão sư lão Vương.

Bởi vì Ôn Niệm Niệm là hấn triệu tiến tổ cái gọi là

"Thiên tài đồng học", cho nên vấn đề này, chỉ có thể từ Vương lão sư đến trả lời.

Wang lão sư cũng không có lập tức trả lời.

Ôn Niệm Niệm biết, Vương lão sư không tốt lắm nói, bởi vì tổ ngày thường thảo luận đề mục, nàng đều có điều giữ lại, tuyệt đại bộ phận thời điểm, bút đầu một ném, nàng đều đẩy nói chính mình sẽ không làm.

Cho nên Vương lão sư cũng nói không hảo —— Ôn Niệm Niệm thực lực trình độ đến tột cùng như thế nào.

Giống như... Duy nhất hiểu biết nàng người, cũng chỉ có Quý Trì.

Quý Trì đỏ bừng lên mặt, một mực chắc chắn Ôn Niệm Niệm không có gian lận.

Hắn thiết tình thành ý mà tin tưởng nàng, cũng biết Ôn Niệm Niệm tuyệt đối có đủ trình độ có thể làm ra này đó đề mục.

Nhưng là... Làm hấn lấy ra chứng cứ tới, hấn rồi lại lấy không ra.

"Tình được rồi, đồng học mời đi ra ngoài."

Kỳ Bình mặt bằng vô biểu tình nói:

"Còn có hay không quy củ."

"Ta sẽ nghĩ cách!"

Quý Trì đã lấy ra di động, đối Ôn Niệm Niệm nói:

"Người yên tâm, ta sẽ làm ta lão ba bãi bình chuyện này, sẽ không làm người bị bắt bạch chi oan!"

Ôn Niệm Niệm biết, gia hỏa này ngày thường ở trường học điệu thấp đến cực điểm, chưa bao giờ sẽ làm bất luận cái gì "Hổ cha" sự, càng sẽ không động bất động liền đem chính mình lão ba nâng ra tới.

Thế cho nên trong trường học cơ hồ không có đồng học biết Quý Trì có một cái ngưi bức rằm rằm lão ba.

Nhưng là Quý Trì cái này lão tới từ cũng thật là bị hấn lão ba đặt ở trong lòng bàn tay sùng, chỉ cần hấn mở miệng, bất luận cái gì sự tình hấn lão ba đều sẽ thỏa mãn.

Ôn Niệm Niệm còn không có tới kịp ngăn cản Quý Trì, Giang Dữ đi theo lại đi vào văn phòng, đồng thời cũng tóm Quý Trì sau cổ áo, giống xách gà con đường như, đem hấn cấp xách trở về ——

"Ai ai, Giang Dữ ngưi làm gì, buông ta ra!"

Giang Dữ lời lẽ chính đáng mà nói:

"Em có thể chứng minh Ôn Niệm Niệm không có gian lận, khảo thí thời điểm, em liền ngồi ở nàg xếp sau."

Kỳ Bình cùng Cung Thụ mới liếc nhau, Kỳ Bình nói:

"Liên tính ngưi ở nàg phía sau, nhưng là nàg giờ trò ngưi cũng không nhất định toàn bộ có thể nhìn đến đi."

"Vậy ông nói đi, có thể làm động tác nhỏ gf."

Giang Dữ lạnh lùng mà nhìn Kỳ Bình, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà nói:

"Gian lận cũng có gian lận logic, ông nói cô ấy gian lận, như vậy liền mời nói rõ ràng, cô ấy rốt cuộc là sao chép ngưi khác đáp án? Vẫn là trước đó đã biết khảo đề, chuẩn bị tốt đáp án?"

Kỳ Bình còn không có tới kịp mở miệng, Giang Dữ tiếp tục nói:

"Sao ngưi khác có thể so ra một cái tình đệ nhất, ngưi cảm thấy này phù hợp logic? Còn nữa, đề mục "Vinh quang vật lý thi đấu", là hiện trường mở ra tuyệt mật bài thi, cô ấy trước đó có thể biết được đề mục chuẩn bị đáp án, chỉ có thể thuyết minh là các ngưi bên trong tiết đề, các ngưi cũng muốn gánh vác trách nhiệm..."

Kỳ Bình cùng Cung Thụ hai ngưi bị Giang Dữ nói á khẩu không trả lời được, đều ngây ngẩn cả ngưi.

Lão sư chung quanh thậm chí văn phòng ngoại hành lang trộm xem náo nhiệt các bạn học, đều cảm giác được thực kinh ngạc ——

Cái ngưi xura nay không quan tâm bên ngưi bất luận cái gì, cơ hồ có thể nói là không có cảm tình lạnh nhạt thiếu niên Giang Dữ, thế nhưng sẽ.....

Như thế oán giận mà vì Ôn Niệm Niệm biện hộ.

Nửa năm trước, hấn còn đối Ôn Niệm Niệm theo đuổi biểu hiện ra vô cùng lạnh nhạt thái độ, cùng hiện tại đối lập lên, kia chính là hoàn toàn hai loại tình trạng a!

Kỳ Bình hừ lạnh một tiếng, nói:

"Ngưi muốn chứng cứ phải không, hảo, ta cho ngưi chứng cứ, chúng ta thi đua đề thi cuốn bao gồm bản nháp giấy, toàn bộ đều là thu về trang ở các bạn học từng ngưi khảo thí trong túi, Ôn Niệm Niệm bản nháp giấy, trống rỗng, nàg căn bản không có chuẩn bị bản thảo, này còn không đủ để thuyết minh hết thầy vấn đề sao!"

Chung quanh cũng có lão sư thấp giọng nghị luận:

"Đúng vậy, làm bài sao có thể không chuẩn bị bản thảo."

"Ai có thể trông rỗng liền đem đáp án nghĩ ra được a."

Kỳ Bình nhìn phía Giang Dữ, hừ lạnh nói:

"Người còn có cái gì lời nói hào thuyết."

Ai thành tướng, Giang Dữ trực tiếp lấy ra di động, mở ra cameras nhign Kỳ bình, nói:

"Không chuẩn bị bản thảo, cũng không thể chứng minh Ôn Niệm Niệm chính là gian lận, nếu người muốn nói nàng gian lận, thỉnh lấy ra càn trực quan chứng cứ tới, nếu không người theo như lời mỗi một câu lên án, đều đem làm vu hãm chứng cứ, bãi ở toà án thượng! Cho nên, thỉnh nói cẩn thận đi."

Một đồn thao tác mãnh như hổ, Kỳ Bình nhìn di động cameras, trực tiếp thành người câm.

Đồng thời, chung quanh mấy cái lão sư bao gồm Cung thụ mới ở bên trong, cũng không dám nữa nói "Gian lận" này hai chữ.

Nói ra, là muốn gánh vác pháp luật trách nhiệm a!

Ôn Niệm Niệm nhìn phía Giang Dữ, ở như vậy trường hợp, đối mặt nhiều như vậy lão sư cùng lãnh đạo, bình thường đồng học khả năng sớm đã bị dọa đến một câu đều cũng không nói ra được, Giang Dữ cư nhiên còn có thể như thế trấn định mà ngang dọc lợi và hại.

Gia hỏa này... Ngày sau tuyệt đối là người lãnh đạo phạm nhi a!

Buổi sáng dương quang xuyên thấu qua cửa sổ sao nghiêng nhập, dừng trên mặt hắc thanh lãnh, vành tai trắng nõ, cũng hơi hơi có chút phiếm hồng.

Ôn Niệm Niệm cho rằng, giống Giang Dữ như vậy lạnh nhạt người, là sẽ không vì bất luận kẻ nào cấp mặt đỏ, lại không nghĩ rằng.....

Hắn sẽ vì nàng xuất đầu.

Chuyện này, nói sau một lúc lâu cũng không có kết quả, buổi sáng tan học tiếng chuông vang lên, lão sư cũng chỉ làm cho Ôn Niệm Niệm đi trước rời đi.

Vốn dĩ Kỳ Bình cùng Cung Thụ tới là trực tiếp đem tội danh gian lận đặt lên đầu Ôn Niệm Niệm, làm nàng thừa nhận chính mình gian lận sự thật, sau đó hủy b cả nước đệ nhất thứ tự, đồng thời đối nàng tiến hành trừng phạt về kinh tế dù sao nhà nàng có tiền, vì bảo danh dự mà lựa chọn lấy tiền tài xong việc, cũng là thường quy thao tác.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, Ôn Niệm Niệm chết không thừa nhận, đồng thời lại tiến vào cái khí tràng mười phần Giang Dữ vì nàng biện hộ, thậm chí còn lấy ra di động lưu chứng cứ, nói là muốn thừa kiện.

Kỳ Bình, Cung thụ không có nói.

Chuyện này nếu không đem chứng minh xác thực lấy ra tới, bãi ở trên bàn nói rõ, lấy Ôn Niệm Niệm như vậy kiên quyết thái độ, chỉ sợ còn thật có khả năng nháo thượng toà án, đến lúc đó.....

Bọn họ muốn thắng kiện cơ suất, rất nhỏ.

Bởi vì xác thật không có trực tiếp chứng cứ có thể chứng minh Ôn Niệm Niệm gian lận.

*

Giữa trưa, Giang Dữ rất ít khi không có về nhà, cùng Quý Trì cùng Ôn Niệm Niệm cùng đi trường học sau phổ ăn cơm trưa, Căn Di cũng đi theo.

Mấy người ngồi cùng nhau thương lượng đối sách.

Quý Trì khẳng định là không nói, vô điều kiện tin tưởng Ôn Niệm Niệm.

Ôn Niệm Niệm nhìn nhìn Giang Dữ, không xác định hỏi:

"Người thật sự tin tưởng ta không có gian lận a?"

Giang Dữ không chút để ý nói:

"Ta lại không phải mù, lúc ấy ta liền ở người mặt sau, người có hay không gian lận, ta nhìn không ra sao."

Ôn Niệm Niệm cười cười:

"Người có thể nhìn đến bóng dáng, làm gì phải vì ta cam đoan a, hiện tại gian lận thủ đoạn như vậy cao minh, vạn nhất lật thuyền đâu, liền lụy thanh danh."

Giang Dữ ghét bỏ mà liếc nàng một cái, thuận tay xoa xoa nàng đầu:

"Kêu ta ngốc sao, ngươi có thể có gian lận chỉ số thông minh?"

Ôn Niệm Niệm nghiêng nghiêng đầu, tránh đi hấn tay, bữu môi nói:

"Thiếu khinh thường người, ta chỉ số thông minh khẳng định so ngươi cao hơn."

Giang Dữ thanh thản cười:

"Không phủ nhận."

Quý Trì cùng Căn Di đối diện, hai người trao đổi ánh mắt ý vị thâm trường.

Căn Di dùng di động biên tập một cái tin tức cấp Ôn Niệm Niệm xem ——

"Ta cũng tin tưởng ngươi, ngươi so với chúng ta đều thông minh."

Ôn Niệm Niệm trong lòng ấm áp, hướng nàng hơi hơi mỉm cười:

"Cảm ơn ngươi a."

Căn Di dùng sức gật gật đầu.

Giang Dữ bình tĩnh mà nói:

"Chuyện này, cần chết đừng nhà ra, chỉ cần không thừa nhận, bọn họ liền không có chứng cứ."

Ôn Niệm Niệm có thể cảm nhận được chung quanh đồng học thật cẩn thận đầu tới hoài nghi ánh mắt, nói:

"Kỳ thật có hay không chứng cứ, đều không quan trọng, mọi người luôn là nguyên ý đi tin tưởng... Những cái đó bọn họ muốn tin tưởng sự tình."

Nàng duỗi cái eo, thực Phật hệ mà nói:

"Sự tình đều đã nháo thành như vậy, chỉ cần bọn họ không hề hùng hổ dọa người, ta cũng lười đến so đo chuyện này."

Nàng vẫn luôn là một cái rất muốn khai người, tóm lại, thời gian sẽ chứng minh hết thảy, nàng không vội với này nhất thời.

"Chân tướng đến tốt cùng như thế nào, đối với những người khác mà nói, kỳ thật căn bản không quan trọng đi, thực mau đại gia liền sẽ đã quên chuyện này."

Ôn Niệm Niệm còn không có nói xong, Giang Dữ liền đánh gãy hấn ——

"Quan trọng."

Ôn Niệm Niệm kinh ngạc nhìn phía hấn, chỉ thấy hấn ánh mắt kiên định, chém đinh chặt sắt mà đối nàng nói:

"Đối với ta, rất quan trọng."

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ôn Niệm Niệm trên đường về nhà, gặp Ôn Khả Nhi.

Ôn Khả Nhi đang ngồi trong xe, Tài xế Từ mỗi ngày đón đưa đi học.

Kỳ thật xe hơi là do cha mẹ cấp cho Ôn Niệm Niệm, nhân tiện mang theo Ôn Khả Nhi, bất quá Ôn Niệm Niệm không quá nguyện ý Từ tài xế đón đưa. Nàng mỗi ngày tan học muốn cùng Quý Trì đi ra ngoài vơ vét mỹ thực chứ không nghĩ để cho tài xế mỗi ngày canh ở trường học chờ nàng.

Cho nên xe hơi...liền để Ôn Khả Nhi chuyên dụng.

Ôn Khả Nhi phi thường hưởng thụ đi học tan học có xe hơi đón đưa,nàng cảm thấy dưới con mắt của đồng học ngồi trên xe hơi cảm giác sướng cực kỳ.

Diệp Tân Ý đã từng đề nghị mua cho Ôn Khả Nhi một chiếc xe đạp, mỗi ngày trên dưới học đạp xe,bảo vệ môi trường lại rèn luyện thân thể.

Ôn Khả Nhi lấy lý do bản thân không chắc có thời gian đạp xe,lấy lệ qua đi.

Sau Diệp Tân Ý cũng không nhắc lại chuyện này, tự nhiên là nhìn ra tâm tư của Ôn Khả Nhi.

Chút hư vinh này không ảnh hưởng toàn cục,bà cũng không có để ý.

Trên đường, Ôn Khả Nhi nhìn thấy Ôn Niệm Niệm đẩy xe, đơn giản kêu tài xế ngừng xe, xuống dưới cùng nhau đi với nàng.

"Chị,sự tình gian lận em cũng nghe nói qua,chị không cần quá khổ sở, em nhất định tin tưởng."

Ôn Niệm Niệm cười cười:

"Kia nhưng thật ra rất khó đến."

"Chị à,em tin tưởng chị chỉ là nhất thời hồ đồ, nếu thẳng thắn nói ra, bọn họ sẽ không làm khó dễ,rất cuộc ai cũng đều có thời điểm phạm sai."

Ôn Niệm Niệm hiểu, nguyên lai vị muội muội này là tới khuyên cô nhà ra.

Khỏe miệng cô lệt lệt, không có trả lời,nện bước nhanh hơn.

Ôn Khả Nhi đuổi theo Ôn Niệm Niệm, tiếp tục nói:

"Nếu chị không thẳng thắn nói ra, thật sự tìm được chứng cứ, không chỉ là chị mất mặt, ba mẹ cùng Ôn gia cũng vậy, chị, chị sẽ không muốn mặt mũi ba mẹ quét rác đi!"

Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên dừng lại, Ôn Khả Nhi không kịp phòng bị va vào lớp sau của xe đạp, đầu gối sinh đau.

Đau đến đứng không nổi.

(*nghiệp à:)*

Ôn Niệm Niệm lạnh lùng mà quát cô ta một cái,lên xe đạp rời đi.

Ôn Khả Nhi ở phía sau hô nàng vài tiếng, Ôn Niệm Niệm đầu không quay, cô tachì có thể nhụt chí mà dậm chân một cái, chống đầu gối, đỡ tường chậm rãi hướng đi.

Thật vất vả nửa què nửa quai mà đi về nhà.

Phòng khách, Ôn Niệm Niệm ngồi một mình trên sofa, Ôn Đình Hiên cùng Diệp Tân Ý cũng ngồi ở phòng khách, sắc mặt cũng không đẹp.

Ôn Khả Nhi xem sắc mặt cha mẹ liền biết đã xảy ra sự tình gì, cô ta vội vàng ngồi bên người cha mẹ nói:

"Ba mẹ,người ngân vạn lần đừng nóng giận,con tin tưởng chị không phải cố ý gian lận, chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi."

Nói xong lại xoay người, đối Ôn Niệm Niệm nói:

"Chị, mau cùng ba mẹ nhận sai đi, không cần mắc thêm lỗi lầm nữa."

Ôn Niệm Niệm mắt tròn trắng, còn không kịp đáp lại Ôn Đình Hiên nhin không được mở miệng trách cứ ——

"Nhận sai cái gì! Niệm Niệm sai chuyện gì đều không có!"

Ôn Khả Nhi há to miệng, kinh ngạc nhìn về phía Ôn Đình Hiên.

Ôn Đình Hiên đem tàn thuốc ấn vào gạt tàn, kích động mà nói:

"Không có chứng cứ liền dám nói chuyện lung tung, bại hoại thanh danh Niệm Niệm, chuyện này ta sẽ không bỏ qua."

Ông đối Ôn Niệm Niệm nói:

"Niệm Niệm,con yên tâm, ba mẹ sẽ vì con tìm công đạo, sẽ không duyên không có để con chịu ủy khuất!"

Ôn Khả Nhi không thể tin vào tai mình, vốn dĩ cho rằng Ôn Đình Hiền biết chuyện này sẽ nổi trận lôi đình, không nghĩ tới ông...tin tưởng Ôn Niệm Niệm?

Diệp Tân Ý xoa xoa mu bàn tay của Ôn Niệm Niệm, thờ dãi nói:

"Mẹ hiểu con gái của mình, Niệm Niệm từ nhỏ chính là tính tình thành thật, chẳng qua vụng về một ít, cũng tuyệt đối sẽ không làm ra như vậy."

Ôn Niệm Niệm trong lòng cảm động, nói:

"Ba mẹ, con không có việc gì, chỉ cần tin tưởng con là được rồi."

Mặc kệ thế giới này thế nào, nhưng chỉ cần cha mẹ cùng bàn bè tin nằng, nằng không có chỗ nào sợ hãi.

Ôn Khả Nhi còn có chút không cam lòng:

"Ba mẹ, nghe nói bên kia cũng là ngôn chi chuẩn xác, khẳng định có lý do nào đó làm bọn họ không thể không hoài nghi."

Nàng quan sát cha mẹ, thật cẩn thận mà nói:

"Giống như... Bọn họ đem đề thi cùng bản nháp giấy ra, bản nháp giấy của tỷ tỷ trắng trơn. Đương nhiên con khẳng định là tin tưởng tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ cũng lên đem chuyện này giải thích rõ ràng, nếu không khẳng định sẽ mang tai mang tiếng nga..."

Ôn Niệm Niệm vốn dĩ không nghĩ giải thích cái gì, bất quá đối mặt với nghi hoặc của cha mẹ, nằng vẫn là nhẫn nại tính tình nói:

"Không làm nháp cũng không thể chứng minh con gian lận, có thể nói con không cần làm nháp."

Ôn Khả Nhi không thềm nhẹn cười.

"Tỷ tỷ là nói đùa rồi, ai lại có thể không tính nháp mà làm ra được loại đề mục yêu cầu cao?"

"Ta không có nói giỡn."

Ôn Niệm Niệm mặt vô biểu tình nói:

"Muội làm không được, nhưng không nghĩa người khác không thể."

Ôn Khả Nhi cười nhìn về phía Ôn Đình Hiền cùng Diệp Tân Ý, nhưng bọn họ không cười, biểu tình vô cùng nghiêm túc, tựa hồ cũng không cảm thấy Ôn Niệm Niệm nói là hoang đường buồn cười.

Ôn Khả Nhi ho khan một chút, ngượng ngùng:

"Tỷ tỷ, liền tính muội cùng ba mẹ tin tưởng tỷ, người khác cũng sẽ không tin tưởng a, sẽ vu khống, tỷ muốn như thế nào chứng minh không cần làm nháp mà..."

"Đủ rồi!"

Ôn Đình Hiền lạnh giọng đánh gãy lời Ôn Khả Nhi nói, có chút hơi phần nộ:

"Niệm Niệm không cần trước bất kỳ ai chứng minh cái gì, con bé là do chúng ta từ nhỏ nhìn mà lớn lên, lúc trước biểu hiện vụng về một chút, nhưng con bé có nhân phẩm, tính tình như thế nào ta rất rõ ràng."

Diệp Tân Ý nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của Ôn Niệm Niệm, ôn nhu:

"Con không cần chứng minh, nếu bọn họ nói con gian lận, kêu bọn họ lấy ra chứng cứ, nếu lấy không ra, chuyện này ta nhất định sẽ truy cứu, nhà của chúng ta cũng không phải muốn là khi dễ!"

Ôn Niệm Niệm gật đầu thật mạnh, trong lòng cảm động cực kỳ.

Ôn Khả Nhi hạ tay, bàn tay giấu phía sau gắt gao mà nắm chặt, môi dưới đều bị cắn đến trắng bệch.

Nàng không nghĩ tới cha mẹ sẽ tin Ôn Niệm Niệm, đã ba năm nàng hết sức ly gián mà Ôn Niệm Niệm lại chỉ tốn mấy tháng, liền làm nỗ lực của nàng hóa thành mây khói.

Nàng không cam tâm!

***

Buổi tối, Hoàng Đình KTV. Ánh đèn sáng chói chiếu xuống nơi thiếu niên chơi xúc xắc, bọn họ ngồi trên sofa làm bằng da, ồn ào nhốn nháo không ngừng nghỉ.

Trên bàn có microphone, bìa, còn có đồ uống cùng trái cây.

Chung quanh có mấy nữ sinh, các nàng một bên ăn điểm tâm, một bên trò chuyện bát quái ——

"Trường học bên cạnh có cái gì mà quán quân của Vật lý thi đua còn chưa có hai ngày, liền tuôn ra gian lận sự kiện."

"Nghe nói là một nữ sinh."

"Có điểm mắt mặt nga."

"Không kinh nghiệm chơi quá trốn đi, làm tới cả quán quân, lá gan phi thật a!"

"Chuyện này không kỳ quái sao? Ai có thể sao ra quán quân cả nước!"

"Nói không chừng là gian lận công nghệ cao."

Chỉ nghe "phanh" một tiếng, xúc xắc bị ném bay ra ngoài, đánh vào màn hình trên TV lại bắn ngược trở về, rơi xuống đất lăn vài vòng.

Các nữ sinh nói chuyện bát quái lập tức ngừng.

Văn Yến cầm áo khoác, đứng dậy rời khỏi.

Tần Xuyên vội vàng gọi lại:

"Yến ca, anh đi đâu!"

Văn Yến không có trả lời, lạnh mặt, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

.....

Ban đêm, Ôn Niệm Niệm có chút đói bụng, nàng thay quần áo đi ra cửa, đi 711 mua đồ ăn.

Trong nhà cũng có đồ ăn khuya, nhưng nàng vẫn muốn đi ra dạo một chút, hít thở không khí.

Kỳ thật chuyện gian lận được đưa ra nàng không hề giống mặt ngoài dán chữ: "không sao cả".

Từ nhỏ đến lớn, Ôn Niệm Niệm mặc kệ làm gì đều là ưu tú nhất, nàng mười lăm tuổi học xong chương trình học của cao trung, xuất ngoại học đại học, trở thành nghiên cứu sinh, 23 tuổi liền thi đậu Harvard học vị tiến sĩ sinh, một đường xuôi gió xuôi nước.

Nàng chưa từng có cảm thụ quá loser nhân sinh, thẳng đến khi xuyên qua, trở thành Ôn gia tiểu thư, cái này không đúng tí nào.

Ngay cả khảo thí làm được thành tích tốt đều sẽ bị cho rằng là gian lận.

Này, chính là loser nhân sinh.

Ôn Niệm Niệm có thể cảm nhận được nguyên chủ không cam lòng, nàng cần thiết muốn nghịch chuyển nhân sinh!

Gió đêm hơi hơi lạnh, nàng đi vào một nhà 711*, mua mấy túi bánh quy nhỏ.

[711 hay 7-Eleven: là tên một chuỗi cửa hàng tiện lợi quốc tế]

Đi ra tới cửa, lại nhìn thấy bên cạnh cửa dừng là một chiếc xe máy phong cách màu đen.

Rất quen thuộc.

Ôn Niệm Niệm đi đến xe máy đánh giá một phen, lại kinh ngạc nhìn nhìn bốn phía.

Xe này là...

Thanh âm leng keng cạnh cửa vang lên, Văn Yến xách theo Quan Đông* mới nấu nóng hằm hạp đi ra cửa hàng.

[Quan Đông đây]

□

Thân hình cao lớn, ánh đèn bao trùm hình dáng hần. Trong bóng đêm mang theo chút sương trắng mờ mờ lung.

Nhìn thấy Ôn Niệm Niệm hấn tựa hồ cũng không kinh ngạc, chỉ cong khóe môi, hướng nàng cười cười.

Nhìn thấy hấn, Ôn Niệm Niệm có chút kinh ngạc:

"Trùng hợp thật."

"Không trùng hợp."

Văn Yến ngồi trở lại trên xe máy, lơ đãng mà nói:

"Đang đợi em."

Ôn Niệm Niệm cảm giác có chút rối:

"Chờ tôi? Anh như thế nào biết tôi sẽ tới?"

"Không biết."

Hai con người đen nhánh của hấn nhìn về bóng đêm phố, kéo dài điệu nói:

"Thử vận may."

Ôn Niệm Niệm mặt hướng hấn:

"Tìm tôi có việc sao?"

Văn Yến đem mũ motor đưa cho nàng:

"Đi?"

Ôn Niệm Niệm lắc đầu:

"Đã khuya, ta phải về nhà."

Văn Yến ngồi ở trên xe máy, một chân dẫm lên mặt đất, khóe miệng như cũ treo nụ cười, không có miễn cưỡng.

Ôn Niệm Niệm đi hai bước, liền dừng lại, do dự vài giây, rốt cuộc vẫn là đi vòng vèo trở về, tiếp nhận mũ treo ở tay xe, vững vàng mà ngồi ở phía sau.

Nàng yêu cầu phóng chậm một chút.

Khóe miệng Văn Yến ý cười càng tăng lên, lẩm bầm thanh:

"Ngồi vững."

Ôn Niệm Niệm bắt được tay vịn phía sau của xe:

"Đi thôi!"

Văn Yến mang theo nàng ra khu náo nhiệt, vẫn luôn dọc theo quốc lộ Tân Giang chạy như bay.

Quốc lộ Tân Giang bên sườn chính là mặt nước lóng lánh, nước sông chiếu ngược nửa thành sáng lạn ngọn đèn, một vòng trăng rằm hòa với bầu trời đêm tĩnh lặng.

Đêm, đã rất khuya.

Văn Yến tốc độ thực mau, mà lúc này đây, Ôn Niệm Niệm không có ngăn trở hấn, tùy ý để hấn thả bay tốc độ chạy băng băng...

Nàng trong lòng cũng nhiều ít có chút phần uất, vậy cứ để cho gió thổi sạch sẽ đi.

Nâng lên con người sáng nhìn bóng dáng thiếu niên đỉnh bạt kiên cố, lộ ra một cổ tử quật cường tàn nhẫn kinh nhi.

Rõ ràng là con người bất đồng hai thế giới, chính là đôi khi Ôn Niệm Niệm sẽ cảm giác sâu trong linh hồn họ...có đồ vật tương tự, lẫn nhau mà hấp dẫn.

Xe máy đến bờ sông ngừng lại, Ôn Niệm Niệm nhảy xuống xe, gỡ xuống mũ đưa cho Văn Yến.

Văn Yến tiếp nhận mũ, đặt ở xe phía sau, ngẩng đầu xem nàng.

Dưới ánh trăng thanh lãnh, làn da nàng như mạn một tầng màu trắng sứ, đôi môi ôn nhuận ửng đỏ như anh đào, vài sợi tóc rũ trên vai hơi hơi hỗn độn.

Văn Yến không nhận được muốn duỗi tay vuốt thuận tóc, nhưng bàn tay đến giữa không trung liền rơi xuống trở về.

Ôn Niệm Niệm đi tới con đê bờ sông, đón gió đêm, sợi tóc bị thổi bay nhay tứ phía.

"Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì a?"

Ôn Niệm Niệm quay đầu lại hỏi hấn, bởi vì gió lớn, nàng còn tăng âm lượng.

Văn Yến tay rút trong túi, nói:

"Là em dẫn anh tới."

"Tôi khi nào mang anh tới?"

"Thật lâu trước kia."

Thật lâu trước kia,thời điểm tiểu nữ hài vẫn có chút trẻ con vụng về đã từng dẫn hấn đã tới nơi này.

Khi đó, nàng lôi kéo hấn dơ hè hè bò lên trên đê đập, cùng hấn ngồi ở đê đập xem mặt sông.

Ôn Niệm Niệm tựa hồ có điểm ấn tượng, bất quá đó đều là ký ức của nguyên chủ, không thuộc về cô.

Mà Văn Yến hoài niệm nữ hài kia, không phải nàng.

Nàng nhún nhún vai, không có đáp lại, ngồi ở đê đập.

Văn Yến cũng ở bên người nàng ngồi xuống, hỏi:

"Làm thiên tài cảm giác thế nào a?"

Ôn Niệm Niệm không rõ nguyên do mà nhìn hấn:

"Cái gì?"

"Đương nhiên thiên tài, không phải mộng tưởng của em sao?"

Trở thành thiên tài, khảo thí đứng nhất, thi vào Harvard, làm tất cả mọi người phải nể mình, đây là nàng từng chính miệng nói cho hấn.

"Tiểu ngu ngốc của toàn thế giới, đều có cùng giấc mộng tưởng, chính là được thông minh."

Trong con người đen nhánh của Văn Yến phảng phất ánh ngược mặt sóng nước lấp lánh, ôn nhu nói:

"Em hiện tại làm được, danh quán quân dựa vào chính thực lực."

"Người khác không tin."

Ôn Niệm Niệm lắc đầu:

"Sở hữu kiêu ngạo, đều là không tán thành."

Văn Yến chống đê đập, lui người, khoe miệng nhàn nhạt giương lên:

"Đó là bởi vì còn chưa đủ."

Ôn Niệm Niệm khó hiểu mà nhìn phía hấn, hấn nhìn bầu trời đêm, ánh mắt phá lệ kiên định:

"Em còn chưa đủ cường."

Cường đại đến có thể coi rẽ hết thầy, tổn hại hết thầy.

"Nhưng chúng có một ngày, em sẽ làm được."

.....

Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên cảm thấy Văn Yến kỳ thật cũng không có như lời Quý Trì nói, cùng hấn ngồi ở bờ sông đầy trời sao nói chuyện phiếm, tâm tình của nàng cũng thư hoãn rất nhiều.

Nàng nghiêng đầu, nhìn cặp sách hắt gác trên mặt đất tựa hồ mang rất nhiều đồ, nàng duỗi tay đi sờ sờ, có điểm ngưng.

Văn Yên liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng lập tức lùi tay về làm bộ cái gì đều không có phát sinh.

"Trong đều là sách."

Hắn thuận miệng giải thích.

"Tôi có thể xem sao?"

"Ừm."

Được cho phép, Ôn Niệm Niệm mở rộng cặp sách màu đen của hắn ra, trong là mấy quyển giáo khoa.

"Anh..."

"Muốn thi vào Đức Tân cao trung."

Văn Yên không chút dấu điểm nào mà nói.

Có thể chủ động học, đây là chuyện tốt a!

Ôn Niệm Niệm cười, nhìn sách vở, nói:

"Nhưng mà anh như vậy thi sẽ không đậu."

Sách đều là mới tinh, vài tờ đầu còn có bút ký, nhưng là bút ký tương đương hỗn độn, giống như bùa trấn quỷ vậy.

"Đức Tân cao trung sinh hầu như đều lên từ Đức Tân sơ trung, bên ngoài bài thi chiêu sinh đề mục rất khó, phi thường khó, hơn nữa suất vào không nhiều lắm."

Nàng nhắc nhở hắn:

"Cần thiết hạ tàn nhẫn sức lực mới được."

"Lòng có dư mà lực không đủ."

Văn Yên đơn giản nằm xuống, khuỷu tay gối cái ót, nhìn bầu trời đêm:

"Lão tử đọc không được sách."

"Nhanh như vậy liền từ bỏ?"

"Không phải, là do có bệnh."

Hắn không chút để ý nói:

"Trí nhớ cũng rất kém, cũng rất khó tập trung."

Ôn Niệm Niệm cho rằng hắn ở nói giỡn, nếu nói đây là bệnh, đánh giá Trung Quốc một nửa nhiều học sinh đều có loại này bệnh đi...

Văn Yên một chút cũng không có ý tứ nói giỡn:

"Không ai nói cho em sao, là di truyền....."

Dư lại nói, hắn chưa nói.

Ôn Niệm Niệm nhớ tới, Quý Trì thật là nói qua, mẹ của Văn Yên có bệnh tâm thần.

Ôn Niệm Niệm trầm mặc.

"Mặc kệ nhiều khó, cũng phải thử một chút."

Văn Yên nhàn nhạt nói:

"Anh cũng không nhận thua."

Ôn Niệm Niệm nhìn phía hắn, đáy mắt hắn đen nhánh như mực voa phần nào đó kích động và quật cường.

Nàng đem sách sắp xếp lại ổn thỏa mà trả lại cặp sách cho Văn Yến, đứng lên:

"Nếu cần tôi trợ giúp, cứ việc nói a."

Văn Yến cười: "Anh sẽ không khách khí."

.....

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Ngày hôm sau, Ôn Niệm Niệm như cũ bị gọi vào văn phòng.

Kỳ Bình đã tới, bắt quả trên mặt hần hình như là...có vết bầm tím cho nên phải đeo mũ che đi.

Không ít lão sư quan tâm hỏi hần chuyện thế nào, Kỳ Bình áp ứng, chỉ nói là đi đường té ngã một cái.

Trong chốc lát, Cung Thụ cũng đi đến, Cung Thụ còn thâm hại hơn, toàn bộ khoe mắt đều tím đen không nở nhìn thẳng.

"Cung lão sư ngài cũng té ngã à?"

Cung Thụ ho nhẹ một tiếng, không quá tự nhiên mà nói: "Ngày hôm qua uống nhiều quá,thời điểm lên lầu quá...quá tối, như thế nào mà Kỳ lão sư cũng..."

Kỳ Bình sắc mặt trầm thấp, âm lãnh mà liếc mắt nhìn Ôn Niệm Niệm một cái, nàng đứng ở trước bàn, không hề né tránh, ánh mắt bằng phẳng, đúng tình hợp lý. ——

"Các người tìm được chứng cứ sao?"

Kỳ Bình từ trong túi lấy ra USB, nói:

"Chứng cứ ở bên trong này, bắt quá, nếu em hiện tại thẳng thắn nói thật chúng ta có thể đối với em xử lý nhẹ một chút; nếu vẫn mạnh miệng chúng ta sẽ không khách khí."

Giang Dữ đi vào văn phòng, nói thẳng:

"Tôi rất muốn biết rốt cuộc như thế nào là không khách khí."

Cung Thụ mới nói:

"Cái đồng học này như thế nào lại tới nữa,em cùng Ôn Niệm Niệm rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Tôi là..."

Giang Dữ dừng một chút, nói hai chữ: "Huynh trưởng."

Nói xong hần xoay người, đối Ôn Niệm Niệm:

"Ôn thúc thúc cùng Diệp a di đang trên đường lập tức sẽ đến trường học,anh trước tiên ở đây, không cần phải lo lắng."

Ôn Niệm Niệm nói: "Không có việc gì,em không lo lắng."

Các lão sư cũng chưa từng nghĩ đến cái người không bao giờ lo chuyện bao đồng như Giang Dữ thế nhưng đối với chuyện này lại cẩn thận không bỏ, bắt quá Giang gia cùng Ôn gia có giao tình,hần cùng Ôn Niệm Niệm từ nhỏ biết nhau cho nên bọn họ cũng không nghĩ nhiều.

Ôn Niệm Niệm nhìn phía Kỳ Bình, nói:

"Tôi không có gian lận, mặc kệ các người lấy ra cái "chứng cứ"

gì tôi đều sẽ không thừa nhận sự việc chính mình không làm."

Kỳ Bình cùng Cung Thụ liếc nhau, đem USB cắm vào máy tính, mở ra video ghi hình ngày khảo thí.

Các lão sư đều vây quanh trước màn hình, không ít đồng học ghé vào bên cửa sổ ngó đầu chung nào hướng bên trong quan sát.

Chỉ có Ôn Niệm Niệm cùng Giang Dữ hai người không thò lại gần.

Ôn Niệm Niệm đương nhiên biết thời điểm mình khảo thí đang làm gì cho nên căn bản không cần xem, mà Giang Dữ là vô điều kiện tin tưởng nàng, cũng không cần coi video.

Trong video, Ôn Niệm Niệm chỉ tồn không đến nửa giờ thời gian để làm xong toàn bộ đề thi.

Thời gian về sau nàng một là ghé vào trên bàn ngủ, hoặc chuyển bút viết lung tung.....

Video mau chóng phát xong, chủ nhiệm lớp đối Kỳ Bình nói:

"Kỳ lão sư, video đã rõ ràng, Ôn Niệm Niệm không có gian lận."

Kỳ Bình đem video lùi lại, thả thêm một lần, hơn nữa còn đem màn ảnh kéo gần lại, nói:

"Quá trình tính toán không có nhấp, thậm chí không tự hỏi*, đặt bút liền bắt đầu làm bài, mọi người đều là những người có nhiều năm kinh nghiệm dạy học, tôi thử hỏi một câu: như vậy là bình thường sao?"

(P/s: Tự hỏi: là sao nhỉ, chưa hình dung ra luôn nè?-. Chẳng nhẽ ngời tự hỏi, suy nghĩ xem đề này làm kiểu gì hờ. Ừm..ờ...chắc thế.)

Các lão sư đồng thời trầm mặc.

Đích xác... Không quá bình thường.

Không, phải nói là, phi thường không bình thường.

Kỳ Bình nâng cằm lên nhìn phía Ôn Niệm Niệm:

"Em còn có lời gì để nói."

"Tôi chỉ có câu nói kia." Ôn Niệm Niệm mặt vô biểu tình:

"Không phải do mình làm, tôi sẽ không thừa nhận."

Cung Thụ nhin không được trách cứ:

"Sự tình đã rất rõ ràng! Khẳng định là em dùng cái thiết bị công nghệ cao nào đó, ví như tai nghe siêu nhỏ, để người khác ở ngoài cho em đáp án, nếu không em không có khả năng nhanh như vậy đem đề này làm ra!"

Chỉ nghe "phanh" một tiếng lớn, ly nước trên bàn bỗng nhiên bị Giang Dữ ném trên mặt đất, quăng đập nát.

Các lão sư đều sợ ngây người, khó có thể tin mà nhìn về phía Giang Dữ.

Ngay cả Ôn Niệm Niệm cũng không dự đoán được Giang Dữ sẽ đột nhiên tức giận, hoảng sợ a.

Cái người ngày thường không dễ tức giận, trước nay đều là thiếu niên phiến phiến, thanh cao như thần tiên trên trời, cư nhiên lại tức giận ném ly.

"Giang, Giang Dữ đồng học, em vừa làm gì!"

Giang Dữ vẫn duy trì dáng vẻ xa cách, bình tĩnh nói:

"Ngượng ngừng, trượt tay."

Các lão sư đều biết hẳn đương nhiên không phải trượt tay, mà chính là tức giận đến đập ly.

"Hết thầy đều đã nói rõ, đều căn cứ vào chứng cứ mà không phải suy đoán."

Giang Dữ nhìn phía Ôn Niệm Niệm: "Đi thôi, không sai biệt lắm thì có thể chuẩn bị mời luật sư xử theo trình tự pháp luật."

Ôn Niệm Niệm gật đầu, rời khỏi văn phòng.

Đồng học vây xem không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến tình trạng này, Ôn Niệm Niệm thật sự chuẩn bị muốn cùng hai vị nhân viên chủ sự này thừa kiện, nàng tự tin đâu ra vậy? Sợ quá hóa liều?

Hay chẳng lẽ thật sự oan uổng?

Cung Thụ thấy hai người thái độ kiên quyết, trong lòng mặc danh cũng có chút sợ vội vàng gọi Ôn Niệm Niệm lại:

"Kỳ thật còn có biện pháp, phòng ra đề thi có chuẩn bị hai đề A - B, độ khó tương đương, lần này khảo thí dùng cuốn A, nếu em nói bản thân không gian lận, nói vậy cuốn B đối với em mà nói, cũng dễ như trở bàn tay?!"

Ôn Niệm Niệm xoay người, liếc mắt nhìn Cung Thụ một cái.

Cung Thụ tự tin tràn đầy:

"Tại đây khảo thí đi, các lão sư đều nhìn, nếu em có thể làm được ba đạo đề của cuốn B, nga không, làm hai thôi, tôi liền tính em không có gian lận!"

Ôn Niệm Niệm lãnh đạm nói: "Mặc dù em cự tuyệt cũng có thể tham gia trận chung kết, chỉ cần tòa án công chính phán quyết, đồng thời, các người đối bôi nhọ tôi, cũng chịu nghiêm trị."

Chủ nhiệm lớp nói khẽ với Ôn Niệm Niệm nói:

"Thưa kiện không phải ngày một ngày hai, sơ tam lại sắp tới, Niệm Niệm em nên suy xét rõ ràng..."

Ôn Niệm Niệm đương nhiên biết trình tự của pháp luật, khẳng định là chờ đợi khá lâu, nàng quay đầu lại nhìn bạn học đang ghé cửa sổ xem náo nhiệt, lại nhìn nhìn Giang Dữ.

Giang Dữ nói:

"Mặc kệ thi như thế nào, tôi đều vô điều kiện duy trì."

Ôn Niệm Niệm tự nhiên cũng có suy tính của bản thân, nếu khởi tố pháp luật mặc dù cuối cùng pháp luật phán quyết nàng thắng kiện, nhưng đồng học chung quanh thật sự tin tưởng nàng sao?

Văn Yến nói rất đúng, bọn họ hoài nghi nàng chỉ là bởi vì nàng còn chưa đủ cường (mạnh), nàng có thể cho bọn họ không lời nào để nói.

Ôn Niệm Niệm suy nghĩ một lát, nói: "Có thể tại đây làm, nhưng mà tôi có yêu cầu."

"Em nói."

"Nếu chứng minh tôi không gian lận các người phải công khai xin lỗi tôi."

Cung Thụ cùng Kỳ Bình liếc nhau, hai người đều cảm chắc được thành tích của Ôn Niệm Niệm trong quá khứ, tuyệt đối không có khả năng chính mình giải ra đề mục có độ khó cao này, cho nên bọn họ một ngụm đáp ứng rồi xuống dưới.

Văn phòng thanh tra, chỉ trừ chủ nhiệm lớp, giáo vụ cùng Cung Thụ và Kỳ Bình, bốn người, đồng thời cũng có một đài dv camera, còn trước mặt Ôn Niệm Niệm là máy quay lưu lại chứng cứ.

Trận khảo thí này hấp dẫn đại bộ phận đồng học, mọi người chen chúc tới, ngó bên ngoài văn phòng chờ xem kết quả.

Ôn Khả Nhi cũng ở trong đó số đó, duỗi dài cổ thăm dò tình huống bên trong xem.

Trước khi làm, Giang Dữ đề đề bả vai Ôn Niệm Niệm, ý bảo nàng không cần lo lắng, an tâm làm bài.

"Yên tâm đi, đề mục này tôi nhắm mắt lại cũng có thể làm."

Giang Dữ cười cười: "Anh tin tưởng em."

Kỳ Bình dùng lưỡi dao mở túi, lấy ra đề thi, cười lạnh nói:

"Không cần quá tự tin."

Chủ nhiệm lớp đi ra ngoài duy trì kỷ luật, kêu các bạn học về các ban. Ôn Niệm Niệm gọi chủ nhiệm lớp lại, nói:

"Tôn lão sư, có thể hay không để bọn họ ở lại xem?"

Không có cái gì tẩy trắng tốt hơn là để cho các bạn học tận mắt nhìn thấy. Muốn xem nàng để cho bọn họ xem. Tốt nhất là căng mắt ra nha~

Chủ nhiệm lớp tự nhiên cũng biết dụng ý của Ôn Niệm Niệm, chỉ là lo lắng mà nói:

"Kia... Có thể hay không quá ồn?"

Ôn Niệm Niệm thoải mái mà cười cười: "Đối với em mà nói, không có ảnh hưởng."

Vì thế các bạn học như cũ tụ tập ngoài văn phòng, hưng phấn mà nhìn Ôn Niệm Niệm làm bài, thực mau, Ôn Đình Hiên cùng Diệp Tân Ý cũng chạy tới đứng ngoài cửa văn phòng, lúc sau nghe các lão sư nói đại khái tình huống, bọn họ lo lắng không thôi mà nhìn phía Ôn Niệm Niệm.

Nữ nhi nhà mình có trình độ như thế nào...hai người kỳ thật cũng không nắm chắc, bất quá mặc kệ phát sinh bất luận sự tình gì bọn họ đều sẽ bảo hộ nàng, sẽ không để nàng xảy ra chuyện.

Ôn Niệm Niệm nhận đề thi, lướt qua đại khái, không sai biệt lắm thì lòng đã nhẩm ra số, chủ nhiệm lớp đưa qua một tờ giấy nháp trắng, Ôn Niệm Niệm xoay bút, nói:

"Không cần."

Chủ nhiệm lớp hoài nghi mà nhìn nàng.

Thiệt hay giả?

Năm phút đồng hồ đi qua, Ôn Niệm Niệm như cũ vẫn là nhìn bài thi không viết một chữ.

Kỳ Bình khước miệng hơi hơi giương lên, quả nhiên, ngoài mạnh trong yếu... Cái gì mà không cần bản nháp giấy, căn bản không làm được.

Mười phút đi qua, nàng còn đang xem đề.

Mười lăm phút trôi...như cũ không động tĩnh.

Đồng học ngoài cửa số đều có chút không chịu nổi, nếu là nàng viết công thức tính toán hay nháp giấy thì còn được, nhưng đây lại không thèm nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm đề mục xem, vậy có thể nhìn ra cái gì.

Nếu không làm được lên sớm thừa nhận, hà tất lãng phí thời gian.

Tay Giang Dữ hạ xuống nắm chặt, không khỏi vì nàng mà đổ mồ hôi. Bên người hắn là Quý Trì, khước miệng mỉm cười tự tin, từ đầu đến cuối tuyệt đối tin tưởng Ôn Niệm Niệm.

Rốt cuộc, Kỳ Bình nhịn không được mở miệng nói: "Nếu em không làm..."

Nhưng mà hắn lời nói còn xong, Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên nói:

"Một phần hai khai bình phương."

"Em nói cái gì?"

Kỳ Bình không rõ nguyên do.

Ôn Niệm Niệm nhìn về phía hắn, từng câu từng chữ mà nói:

"Đạo đề thứ nhất, đáp án: hệ thống tổng thể năng là một phần hai khai bình phương."

Kỳ Bình đột nhiên mở to hai mắt, chạy nhanh cầm lấy tờ đáp án đáp án, mà cùng lúc đó, Ôn Niệm Niệm lại tiếp tục nói:

"Đạo đề thứ hai, toàn nút tương đối với nguyên tự nhiên trạng thái ngược hướng chuyển qua góc 120 độ."

"Đề thứ ba, muốn đo lường tính toán ra Hall điện áp giá trị, ứng bảo trì điện lưu phương hướng không đổi, thay đổi từ trường phương hướng, trước sau hai lần đo lường giá trị kém đi một nửa."

[Sorry mấy bạn, toàn từ nghĩ chuyên ngành lên không hiểu lắm, khá rối. Bỏ qua ta nha, coa gì sai comment ta sửa liền. Hihi ngu toán;>]

Nàng bình tĩnh mà nói ra đáp án của ba đạo đề, hiện trường một mảnh yên tĩnh quý dị, những lời cãi cọ ồn ào của đồng học dừng lại, không gian lặng ngắt như tờ.

Giang Dữ nắm chặt nắm tay cũng buông xuống dưới, nghiêng đầu cùng Quý Trì nhau liếc mắt một cái, Quý Trì lộ ra một bộ biểu tình "Ta đã sớm biết", cười.

Mà ở trong Kỳ Bình và Cung Thụ hai người choáng váng, bọn họ nhìn Ôn Niệm Niệm, lại xác định nàng không có mang bất luận cái gì tai nghe, cứ như vậy...giải ra đáp án.

Này... Sao có thể!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin tưởng sự tình đang phát sinh trước mắt.

Nhưng hết thảy đều chân chân thật thật mà đã xảy ra.

Ôn Niệm Niệm ánh mắt bằng phẳng mà nhìn bọn họ:

"Hiện tại, có thể hướng tôi xin lỗi được rồi."

Kỳ Bình cùng Cung Thụ như trong mộng mới tỉnh, hai người ngượng ngùng mà liếc nhau, do dự thật lâu, dưới con mắt các bạn học chứng kiến, rốt cuộc khom lưng hướng Ôn Niệm Niệm xin lỗi.

Ôn Niệm Niệm ra khỏi văn phòng, cha mẹ chạy nhanh tới ôm nàng.

Diệp Tân Ý lo lắng đến chảy nước mắt, Ôn Đình Hiền cũng liên tiếp mà nói:

"Ba liền biết, liền biết, Niệm Niệm của chúng ta sẽ không làm như vậy!"

"Ba mẹ, để cho hai người lo lắng."

Diệp Tân Ý nhẹ vỗ về khuôn mặt Ôn Niệm Niệm:

"Là ba mẹ vô dụng, làm con chịu ủy khuất."

Ôn Niệm Niệm quay đầu lại nhìn đến Kỳ Bình cùng Cung Thụ mới đó tức giận bất bình, nay mặt viết đầy chữ không cam lòng.

Chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy, Ôn Niệm Niệm bình tĩnh mà nói:

"Ba mẹ, con sẽ không duyên không có mà chịu ủy khuất, chuyện này, cần tìm công đạo."

"Con muốn làm như thế nào,

ba mẹ đều đồng ý."

Ôn Niệm Niệm đề cao âm lượng, đối Cung Thụ cùng Kỳ Bình nói:

"Chuyện này, tôi sẽ hướng chủ sự phương trình bao gồm ghi âm cùng video tài liệu của hôm nay tiến hành khiếu nại."

Cung Thụ, Kỳ Bình hai người trái tim run rẩy, biết nếu Ôn Niệm Niệm cứ cắn chết không bỏ, bọn họ khẳng định là mất chén cơm ăn!

Hai người vội vàng đuổi theo, nói: "Chúng tôi... Đều đã xin lỗi!"

Ôn Niệm Niệm bình tĩnh mà nói: "Các người hướng tôi xin lỗi, là bởi vì các người bồi nộ tôi, nhưng không có nói tôi tha thứ các người, nếu nói chỉ một câu xin lỗi là hữu dụng, có thể xóa bỏ hết thảy, thì pháp luật để làm gì."

"Em....."

"Mỗi người đều phải vì lời nói, việc làm của chính mình phụ trách, muốn trẻ nhỏ làm, thì người lớn phải làm gương. Cho nên..... Các người chuẩn bị nhận lệnh triệu tập của tòa án đi."

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Sự kiện gian lận ổn định lại, Kỳ Bình cùng Cung Thụ mới bị "Vinh quang vật lý thi đua" khai trừ, sau lần đó ghi âm cũng bị tuôn ra lập tức khiến cho ngành giáo dục chú ý.

Đặc biệt là Kỳ Bình kia bị bộ tình an ninh chủ nghĩa lý luận và nhiều nhân sĩ ngành giáo dục nghiêm khắc phê bình, lần này lên án sự kiện Ôn Niệm Niệm gian lận cũng làm trong hồ sơ cùng chính tin của hắn, từ nay về sau để lại vết nhơ, ở ngành giáo dục dửng dưng.

Trong lòng Ôn Niệm Niệm kỳ thật có điểm nghi hoặc.

Nàng rối rắm hồi lâu cuối cùng cũng gửi Văn Yên một tin nhắn: "Kia hai người trên mặt đều bị thương, là anh làm sao?"

Văn Yến trả nài một chữ: "Àn."

Liền biết, hai người sao có thể đồng thời trên mặt có vết thương được, loại sự tình này Quý Trì làm không được, Giang Dữ càng không làm. Chỉ có Văn Yến.....

Văn Yến nhìn trên WeChat vẫn luôn biểu hiện "Đối phương nhập tin.....", Bất quá lại không có nội dung truyền tới.

Văn Yến nghĩ nghĩ, trả lời: "Anh biết em suy nghĩ cái gì, bất quá lão tử không thích nghe giáo huấn."

Cửa sổ pha lê bị sương mù mờ mờ làm cho mờ mờ, trận tuyết đầu mùa năm nay hẳn là liền mau tới.

Văn Yến ngồi trên thảm, trong tầm tay cầm phi tiêu ngã trái ngã phải phóng vào mấy chai bia, còn có một quyển luyện đề viết chưa xong.

Phòng cho thuê đối diện truyền đến tiếng mắng của phụ nữ, cách vách tiếng hạ nồi nấu ăn bắn tứ thanh.

"Leng keng", di động lần thứ hai vang lên.

Ôn Niệm Niệm: "Làm rất đẹp, cảm ơn."

Hắn khước miệng nhấp nhấp, một lần nữa nhặt cuốn luyện tập viết dở lên trên bàn, cầm bút chì đen bắt đầu làm.

Chỉ kiên trì năm phút đồng hồ, suy nghĩ của hắn lại phi xa, vờ thương mỗi một chữ, các nét xiêu vẹo như khiêu vũ.

Trước kia xét nghiệm ra hắn có di truyền bệnh về thần kinh, bác sĩ đưa ra kết luận ——

Không thích hợp thời gian dài học tập.

***

"Vinh quang vật lý" trận chung kết thúc, sau vài lần kiểm tra, thành tích của Ôn Khả Nhi xuống dốc không phanh, quá khứ xếp top 10, nay qua mấy bài thi trực tiếp xuống top 200 người phía sau.

Thành tích lùi lại làm sức lực Ôn Khả Nhi lấy để chống đỡ đều tróc xuống tựa như cái xác không hồn, mỗi ngày đều học không dậy nổi tinh thần, cứ như thể tuần hoàn ác tính, lại làm cho thứ tự hướng phía sau trượt vài trăm tên, thế cho nên có thể hay không thi đậu Đức Tân cao trung, đều có vấn đề.

Mà sự tình càng thêm đáng sợ đã xảy ra, kì thi cuối kì lại một lần nữa để nàng ta hiểu rõ thành tích đã xuống dưới, Ôn Khả Nhi cầm bài thi rớt của mình đi lên sân thượng.

Ôn Niệm Niệm vốn là ở phòng học đọc sách, nghe được bên ngoài truyền âm thanh ầm ĩ, nhiều đồng học bát quái nói chuyện, có người đứng ở trên sân thượng, hình như là muốn tự sát.

Các bạn học chen chúc mà lao ra, đi xuống dưới khu dạy học, ngẩng đầu hướng sân thượng quan sát.

Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì cũng theo ra ngoài, gương mặt trông thấy đứng ở trên sân thượng là nữ sinh, thế mà lại là Ôn Khả Nhi!

Nàng mặc bộ váy trắng sang trọng do Diệp Tân Ý mua cho, ngồi trên lan can sân thượng, u buồn mà nhìn xuống.

"Thiên a, là Ôn Khả Nhi!"

"Ngồi ở trên đó quá nguy hiểm!"

"Nàng muốn làm gì! Tự sát sao?"

"A a a a, hảo nguy hiểm, mau xuống dưới!"

"Kỳ thật... Ta đánh cược một trăm tệ căn bản sẽ không nhảy."

.....

Giáo đội bảo an lập tức xuất động, chạy tới sân thượng, chủ nhiệm lớp cũng chạy nhanh lên, lập tức gọi điện thoại cho Diệp Tân Ý.

Diệp Tân Ý thực mau liền chạy tới trường học, cả đám người khuyên can mãi cũng chưa thể đem nàng từ trên lầu đi xuống, Diệp Tân Ý gấp đến độ không biết nên làm cái gì bây giờ mới được.

"Khả nhi, con mau xuống dưới, đừng làm việc ngốc!"

"Mụ mụ, con vô dụng, thi rớt làm nguoi mất mặt, con...con không muốn sống nữa, ô ô ô."

(p/s: thể thì nhảy mẹ đi,sợng lắm)

"Khả nhi,con nói cái gì mê sảng đâu, mẹ mẹ vĩnh viễn sẽ không nghĩ như vậy!"

.....

Một phen khuyên bảo không hề hiệu quả, Ôn Khả Nhi tựa hồ quyết tâm muốn chết.

Khuê mật thân thiết của Ôn Khả Nhi-Kiều Na đề nghị:

"Kỳ thật... Khả nhi vẫn luôn khâm phục Giang Dữ đồng học, nếu Giang Dữ đồng học đi lên khuyên nhủ nàng, nói không chừng sẽ hữu dụng."

Giáo vụ cùng chủ nhiệm lớp gấp đến độ mắt lập tức kêu người đi tìm, ở phòng học tìm được Giang Dữ.

Giang Dữ đang chuyên chú mà tính toán một đạo toán học đề, cả đám người vây quanh hần, kêu hần đi khuyên nhủ Ôn Khả Nhi.

Giang Dữ nâng con ngươi thanh thiên,tần mạn mà nói hai chữ: "Không đi."

Lúc trước Ôn Niệm Niệm bị oan uổng,hắn như thể hiển ngang lắm liệt mà giúp Ôn Niệm Niệm xuất đầu,mà đến phiên Ôn Khả Nhi vô luận các lão sư khuyên như thế nào,thái độ đều lãnh đạm, nói không đi liền không đi.

"Giang Dữ đồng học, nhân mệnh quan trọng."

Giang Dữ không chút để ý nói: "Cùng tôi có quan hệ gì đâu, không quen biết cô ta."

"Nhưng người lúc trước giúp Ôn Niệm Niệm đồng học như vậy, cô ấy... Tốt xấu cũng là muội muội của Ôn Niệm Niệm." Chủ nhiệm lớp gấp đến độ nói không lựa lời: "Người xem cô ấy là muội muội của Ôn Niệm Niệm."

Giang Dữ lại nói: "Lại không phải em ruột."

Mọi người không lời gì để nói.

Chuyện này nháo đến đội phòng cháy tới,rất cuộc chọn dùng thủ đoạn cưỡng chế,đem Ôn Khả Nhi từ trên sân thượng kéo xuống dưới.

Các bạn học xem đến cũng mệt mỏi, ngáp dài tan đi.

Ngay từ đầu còn có chút khẩn trương, hiện tại xem ra nàng căn bản sẽ không nhảy, chẳng qua hù dọa hù dọa người khác thôi.

Hết chỗ nói.

Bị "Giải cứu" xuống dưới Ôn Khả Nhi một đống bạo khóc, nói chính mình vô dụng, thi rớt, làm mẹ mẹ thất vọng.

Diệp Tân Ý cũng là nữ nhân mềm lòng,lau nước mắt nói không có việc gì, mẹ mẹ không thất vọng, mẹ mẹ chỉ hy vọng người hảo hảo.

Một hồi trò khôi hài, hoang đường kết thúc.

Đoạn thời gian sau, Ôn Khả Nhi tinh thần trạng thái phi thường không tốt, mỗi ngày trên mặt đều treo quầng thâm,tiểu tụy không thôi, cả người trở nên nản cảm, hơn nữa thường xuyên dễ dàng bạo nộ.

Sau lại bởi vì thời điểm bữa sáng người hầu quên cho nàng sữa bò có đường, nàng bạo nộ mà trách cứ người hầu, nói người hầu căn bản không đem nàng như Ôn gia tiểu thư, thậm chí bạo nộ mà muốn động thủ đánh người.

Rồi sau đó lại đã xảy ra thật nhiều khởi chuyện như vậy, vì thế Diệp Tân Ý liền mang nàng đi bệnh viện kiểm tra,kết quả cho thấy, nàng mắc phải bệnh trầm cảm giai đoạn đầu.

(p/s: tương điên rồi)

Biết được chính mình mắc bệnh bệnh trầm cảm,Ôn Khả Nhi ngược lại bình tĩnh.

Diệp Tân Ý cùng Ôn Đình Hiên lại tương đối lo lắng,thời điểm cơm tối,Diệp Tân Ý tận tình khuyên bảo Ôn Khả Nhi nói:

"Khả nhi,hiện tại chính sự phải làm là hảo hảo nghỉ ngơi, không cần nghĩ nhiều như vậy,thành tích không phải chuyện quan trọng nhất,ba mẹ con đem người giao cho chúng ta, nếu con xảy ra chuyện gì, chúng ta như thế nào cùng bọn họ công đạo đâu."

"Không sai." Ôn Đình Hiên nói:

"Bảo trọng thân thể là quan trọng nhất."

Ôn Khả Nhi nghe vậy lập tức phản bác nói: "Ba mẹ, con chính là con của hai người, không có ba mẹ khác."

"Con là con của chúng ta, có thể..."

(p/s: gà rừng mà vẫn ảo tưởng mình chim công a~)

Nhưng rốt cuộc không phải con mình sinh ra mà là nhận nuôi, liền tính đem tên đổi thành Ôn Khả Nhi, nhưng vĩnh viễn không đổi được nàng còn có một cái tên khác — Chúc Ly Cầm.

Ôn Đình Hiền còn muốn nói, bất quá Diệp Tân Ý lôi kéo ông, không cho nói thêm gì nữa, vốn cảm xúc của Ôn Khả Nhi không ổn định, không cần lại kích thích nàng.

Ôn Khả Nhi dùng chiếc đũa đảo đảo com trong chén, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Ôn Niệm Niệm một cái, Ôn Niệm Niệm hãy còn ăn com, phảng phất sự tình thảo luận trên bàn này giờ cùng nàng không quan hệ.

Như thế nào có thể không quan hệ, chính là nàng ta đem cô hại thành cái dạng này!

Ôn Khả Nhi xoa xoa đôi mắt ửng đỏ, ưỡn khuỷu mà nói: "Tỷ tỷ, ta biết chính mình ngày trước có chọc tỷ sinh khí, chọc tỷ chán ghét, muội hướng tỷ xin lỗi."

"Xin lỗi cái gì?"

"Ta hoạn bệnh trầm cảm, kỳ thật cùng tỷ có quan hệ."

Nàng nhẹ nhàng mà thở dài một tiếng, nói: "Là muội ghen ghét, trong lòng không cân bằng, mới có thể như vậy..."

Ôn Niệm Niệm không nghĩ tới nàng sẽ thẳng thắn thành khẩn mà nói ra lời ghen ghét nàng, hơi hơi có chút kinh ngạc, đảo cũng chưa nói gì, bất động thanh sắc.

Trải qua thời gian này quan sát, Ôn cha mẹ cũng nhìn ra một ít manh mối, nguyên nhân Ôn Khả Nhi bệnh trầm cảm hoặc là nói nàng có bệnh tâm lý, hơn phân nửa cùng Ôn Niệm Niệm có quan hệ.

Lúc trước Ôn Niệm Niệm đầu óc không tốt, chỉ số thông minh rất thấp, vô luận là ở nhà hay là trường học đều là bị người bỏ qua sự tồn tại.

Tất cả quang mạng nàng mong muốn đều bị cái người đến từ nông thôn chiếm hết, người nhà yêu thương nàng ta, các bạn học hâm mộ nàng, lão sư cũng thích nàng, mà Ôn Niệm Niệm, nàng cái gì đều không có.

Sau đợt phát sốt kia làm Ôn Niệm Niệm thiêu ra một đầu óc thiên tài, Ôn Khả Nhi dưới nàng không lộ thanh sắc mũi nhọn, trở nên ngày càng âm đạm.

Chênh lệch như vậy không ra vấn đề mới là lạ.

Ôn Khả Nhi tiếp tục khóc sụt sùi mà nói: "Muội cũng biết tâm thái mình không khỏe mạnh, cần thiết điều chỉnh chính mình tâm thái, mới có thể đi."

Ôn Niệm Niệm khòe miệng nhấp nháp: "Người... Có lên."

Ôn Khả Nhi: "Bác sĩ nói loại bệnh bệnh trầm cảm này nháo không hảo khả năng sẽ tự sát."

Ôn Đình Hiền cùng Diệp Tân Ý đã trải qua sự kiện lần trước Ôn Khả Nhi lên sân thượng vốn dĩ liền trông gà hoá cuốc, hiện tại nghe nàng nói tự sát, lập tức cảnh giác lên: "Khả nhi, chúng ta đều sẽ làm bạn với con thoát khỏi bệnh trầm cảm không phải một người chiến đấu."

Ôn Khả Nhi cảm động đến rơi nước mắt: "Cảm ơn ba ba mẹ mẹ, chỉ là... Bệnh tình của con mấu chốt là tỷ tỷ, cho nên, con cảm thấy không thích hợp cùng tỷ tỷ sinh sống cùng nhau, tuy rằng con thực luyến tiếc tỷ tỷ nhưng tách ra khỏi nhà là khả năng đối với chúng ta đều tốt."

Chiếc đũa của Ôn Niệm Niệm hơi hơi dừng.

Đã hiểu, thứ này hoá ra ở chỗ này chờ nàng.

Ôn Đình Hiền cùng Diệp Tân Ý liếc nhau: "Ý của con là... Muốn cùng Niệm Niệm tách ra sống?"

"Ngô, đương nhiên, con không thể để tỷ tỷ rời đi, chờ cao trung sau, con liền trọ ở trường, tuy rằng con mắc phải bệnh trầm cảm, trọ ở trường sẽ thực không thuận tiện lắm, nhưng con cũng không có tư cách để tỷ tỷ đi trọ ở trường, rốt cuộc con mới là người ngoài."

Ôn Đình Hiền lập tức nói: "Khả nhi, con không cần nghĩ như vậy, chúng ta đều là người trong nhà."

"Ô ô ô."

Nàng thương tâm khóc lên.

"Kìa chờ cao trung sau, con đi trọ ở trường." Ôn Niệm Niệm chủ động nói ra: "Đem cái nhà này nhường ra."

Ôn Khả Nhi hai mắt đầm lệ nhìn phía Ôn Niệm Niệm, không nghĩ tới nàng đáp ứng sáng khoái như vậy, vốn dĩ nàng đã chuẩn bị tốt hướng cha mẹ một đợt thảm hại.

Ôn Niệm Niệm khoe miệng hơi hơi giương lên, nhìn Ôn Khả Nhi, tựa hồ muốn nói: Ngươi liền hy vọng ta nói như vậy đi.

Ôn Khả Nhi tránh đi ánh mắt của nàng, lại có chút chột dạ.

"Ta dọn đi có thể, nhưng phương pháp này chung quy là trị ngọn không trị gốc, bởi vì nơi này dù sao cũng là Ôn gia, ta cũng không có khả năng vĩnh viễn gặp mặt là bất hòa, mặc dù trong nhà không thấy, trong trường học cũng sẽ nhìn thấy."

"Kìa Niệm Niệm con có đề nghị?"

Ôn Niệm Niệm cười nói: "Nếu muội muội ở nhà của chúng ta cứ như vậy không vui, cứ nhiên còn mắc phải bệnh trầm cảm, chi bằng về quê đi tỉnh dưỡng một thời gian, nông thôn điền viên sinh hoạt, nói không chừng sẽ làm Khả nhi tâm tình biến hảo chút, ba mẹ, các người cảm thấy sao?"

(p/s: về lại rừng sống đi em.Há há.)

Ôn Đình Hiền nghĩ nghĩ, nói: "Có đạo lý, Khả nhi, con có nghĩ dọn về..."

"Không nghĩ!" Ôn Khả Nhi khàn cả giọng mà hô to một tiếng, giọng điệu bén nhọn đem người hầu ở trên lầu quét dọn vệ sinh hoảng sợ.

Ôn Đình Hiền cùng Diệp Tân Ý đồng thời sững sờ.

Không nghĩ...cũng không cần dùng sức gào đi, này cùng với biểu hiện khiêm tốn ôn hòa trước kia của nàng khác nhau như hai người.

Ôn Khả Nhi cũng biết chính mình thất thố, liên thanh nói: "Con...con là nói, lập tức liền phải thi lên lớp, con...con không nghĩ bởi vì bệnh tình chậm trễ việc học."

Ôn Niệm Niệm không chút để ý mà mở miệng nói: "Muội muội, hiện tại bệnh tình của ngươi mới là quan trọng nhất, năm nay nếu thi không đậu, sang năm năm sau còn có thể thi lại, nhưng là bệnh trầm cảm loại bệnh này không thể khinh thường, chính như theo như lời bác sĩ nói nếu không thể hảo hảo tĩnh dưỡng trị liệu, sẽ nháo ra mạng người."

Ôn Khả Nhi phẫn hận mà trừng mắt nhìn Ôn Niệm Niệm một cái.

Ôn Niệm Niệm căn bản không tiếp, ăn cơm.

Sau khi ăn xong, cha mẹ đều đi nghỉ trưa, Ôn Niệm Niệm cũng không có lập tức rời đi, mà Ôn Khả Nhi cũng không có đi, hai người cách bàn ăn đối diện.

Lúc trước mặc kệ Ôn Khả Nhi như thế nào làm mọi người yêu, Ôn Niệm Niệm đều không để trong lòng, trên cơ bản liền có thể vô hạn miễn dịch.

Nhưng lúc này đây nàng thế nhưng muốn dùng bệnh trầm cảm đem nàng bức ra Ôn gia, này đã nghiêm trọng xâm phạm "Lãnh địa" của Ôn Niệm Niệm, nàng tuyệt đối không chịu đựng sự tình này.

Ôn Niệm Niệm nhìn Ôn Khả Nhi, lạnh giọng nói: "Rời đi, đây là lựa chọn duy nhất."

Ôn Khả Nhi khoe miệng giờ giờ lên: "Nếu ta nói không đâu."

"Ta đây liền sẽ không khách khí."

"Ngươi tần có thể thử xem."

Đây vẫn là lần đầu tiên hai người thương lượng trực tiếp, đem nói rõ ràng.

Có thể nói là, công khai tuyên chiến.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Ôn Khả Nhi cự tuyệt về quê, Ôn Đình Hiền cùng Diệp Tân Ý vì ổn định cảm xúc của Ôn Khả Nhi, tự nhiên cũng không có nói sự tình về quê nữa.

Cùng ngày bọn họ đưa Ôn Khả Nhi tới chỗ bác sĩ tâm lý, biết được bệnh trầm cảm thật sự sẽ có khuynh hướng tự sát, cái này làm trong lòng bọn họ một tầng u ám.

Nghĩ đến sự tình ngày đó nàng lên sân thượng sự tình, Ôn Đình Hiền cùng Diệp Tân Ý mồ hôi lạnh chảy ròng.

Nếu nàng thật sự ra chuyện gì, hậu quả không dám tưởng tượng.

***

Sự tình Ôn Khả Nhi lên sân thượng nháo có sức ảnh hưởng lớn, bởi vì có không ít người lúc ấy chụp ảnh, quay trực tiếp phát trên Weibo, trong lúc nhất thời trường học đứng trước đầu sóng ngọn gió trước dư luận xã hội.

Đoạn thời gian kia lãnh đạo hay giáo viên đều sàu đến đầu trục luôn.

Sau chủ nhiệm lớp khuyên Ôn Khả Nhi tạm nghỉ học một thời gian, về nhà tĩnh dưỡng, nếu cứ như vậy sẽ tiềm tàng nguy hiểm lưu tại trong trường học, sớm hay muộn sẽ xảy ra vấn đề.

Ôn Khả Nhi không muốn rời trường học, chủ nhiệm lớp liên hệ Diệp Tân Ý, hy vọng có thể mang nàng về nhà.

Diệp Tân Ý cũng khuyên Ôn Khả Nhi, khuyên can mãi nhưng Ôn Khả Nhi kiên quyết không muốn.

Nàng xem ra, rời đi chính là nhận thua, mà nàng khổ tâm trù tính nhiều năm như vậy, tuyệt đối không thể từ bỏ.

Sáng sớm hôm đó, Niệm Niệm đeo cặp sách đi vào trường học, xuyên qua bóng râm của cây xanh, phía dưới khu dạy học vậy tự không ít học sinh, tựa hồ có náo nhiệt để xem.

Còn có rất nhiều đồng học đứng ở trên các tầng ban công, ánh mắt tò mò dưới lầu.

Ôn Niệm Niệm mới vừa chen vào trong đám người liền nghe được trong đám người truyền đến thanh âm bén nhọn của một phụ nữ ——

"Tôi mặc kệ, đang êm đẹp trường học lại xảy ra vấn đề, các người nhất thiết cho tôi một công đạo!"

"Phải phải phải, chuyện này là trường học trông nom không chu toàn, cũng may Ôn Khả Nhi hiện tại không có việc gì."

Nói lời này chính là giáo viên chủ nhiệm, hấn nỗ lực trấn an cảm xúc của người phụ nữ kia: "Đây là bất hạnh trung chi đại hạnh, chúng ta muốn cho Ôn Khả Nhi về nhà tĩnh dưỡng, cũng là vì em ấy hảo a."

"Hừ, không có gì? Ông nhìn nó xe, người như đi nửa cái mạng, còn nói không có việc gì! Có phải hay không muốn người chết mới có việc!"

"Không, không nghiêm trọng như vậy."

Ôn Niệm Niệm thấy được người phụ nữ trung niên trước mặt, đúng là mẹ ruột của Ôn Khả Nhi-Triệu Minh Tú.

Từ khi Ôn Khả Nhi vào trong thành học, Triệu Minh Tú đuổi lại đây, ở Nam thành làm công, bắt quả tuyệt đại sinh hoạt vẫn là dựa vào Ôn Khả Nhi tiếp tế.

Bà ta mới vừa vào thành liền dẫn theo bao lớn bao nhỏ đặc sản tới cửa Ôn gia bái phỏng, bắt quả bởi vì Ôn gia cha mẹ không ở nhà quản gia không bà vào cửa.

Ôn Niệm Niệm đã từng cách bức màn, xa xa gặp qua một lần.

Hiện tại Triệu Minh Tú so mới bộ dáng vừa vào thành mặt xám mảy tro thì khá hơn nhiều. Bà mặc một cái áo lông màu Minh Hoàng*, tóc dùng dây thun bó ở sau đầu, phát chất thực thô, bên hông đeo túi xách LV*, Ôn Niệm Niệm cảm thấy rất quen mắt, có điểm giống túi mà mẹ dùng quá nha.

*màu Hoàng Minh: Theo điển chế nhà Thanh, Nhiếp lục cung sự Hoàng quý phi Na Lạp thị là vị Hoàng quý phi đầu tiên được dùng màu ["Minh hoàng sắc"; 明黄色] - loại màu vàng tươi sáng mà trước đó chỉ được dùng bởi Thái hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu, Hoàng đế cùng Hoàng hậu.

*túi LV: đại khái là em này.

Nàng cũng có thể đoán được, mẹ dùng cái túi này cho Ôn Khả Nhi, nhưng cuối cùng lại rơi xuống trên người mẹ Ôn Khả Nhi-Triệu Minh Tú.

Bắt quả, túi xách bên hông Triệu Minh Tú cùng với lớp trang điểm của bà ta lại không hợp nhau, có giọng cười nhạo.

Ôn Khả Nhi mặt đều đỏ lên, liều mạng lôi kéo Triệu Minh Tú, cảm xúc đều hồng mắt ——

"Ai kêu bà tới! Ai làm bà tới! Bà tới nơi này làm cái gì! Đi mau."

Quá mất mặt!

Ôn Khả Nhi tự xưng là Ôn gia tiểu thư, nguyên bản đối với thân thể bản thân tránh chi không nói, cho nên đồng học chung quanh cũng không biết nàng còn có một cái tên, kêu Chúc Ly Cầm.

Hiện tại Triệu Minh Tú tới trường học một hồi đại não, nàng mặt mũi căn bản ban không được, gấp đến độ muốn khóc.

Các bạn học nhỏ giọng thảo luận ——

"Đây là người thân của Ôn Khả Nhi à?"

"Không biết."

"Người xem hai người trông rất giống nhau. Hay là mẹ con."

"Ôn Khả Nhi không phải muội muội của Ôn Niệm Niệm sao?"

"Hai người lại không phải ruột thịt."

"Oa, đây là trò hay a."

Triệu Minh Tú đối Ôn Khả Nhi nói: "Có người nói với ta con chịu khi dễ, ta tới làm cái gì, ta tới cho con công đạo a! Bọn họ bức cho người tự sát, còn muốn bức người thôi học, ban ngày ban mặt còn có hay không vương pháp!"

Ôn Khả Nhi giờ phút này rốt cuộc làm không ra bộ dáng kiêu hoa như lúc trước, nàng hồng mắt mà hô to: "Không... Không có người bức ta! Bà đi mau! Đi mau!!!"

"Ta đi cái gì, vấn đề không giải quyết, ta có thể đi sao!"

Triệu Minh Tú trực tiếp hướng cầu thang trước khu dạy học, nhìn đáng vẻ là muốn chơi xấu.

"Ai nha nha, một cái trường học lớn như vậy, bức cho con gái của ta tự sát, không có vương pháp!"

Bà hai chân vừa giẫm, la lối khóc lóc lẫn lộn, trò hề tấp lộ: "Hôm nay ta liền chết ở chỗ này!"

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Ôn Khả Nhi từ đỏ thành đỏ tím,

ánh mắt của các đồng học xung quanh tựa như dao nhỏ đường, một đao một cắt trên người nàng.

"Thiên a, này sẽ không thật là mẹ ruột đi!"

"Ta xem là thật rồi, lần trước Ôn Khả Nhi không phải tự sát sao, lúc này đối đương mẹ nó một khóc hai nháo ba thất cổ."

"Quá đáng sợ, không nghĩ tới có người mẹ như vậy luôn."

"Không văn hóa, thật đáng sợ."

.....

Giáo viên chủ nhiệm thấy học sinh càng ngày càng nhiều, cũng là gấp đến độ không nói được, tìm tới đội bảo an, nghĩ đem Triệu Minh Tú kéo ra ngoài.

"Làm gì! Các người muốn làm gì! Chiếm tiện nghi của bà đây sao! Có xấu hổ hay không a các người! Muốn bà cởi quần áo cho các người xem!"

Tuyệt đối không thể coi khinh người phụ nữ trung niên không da mặt này, toàn bộ đội bảo an mười đều là mười mấy nam nhân, cũng không dám gần bà ta, sợ bị kêu "Ăn vạ" chiếm tiện nghi.

"Mụ mụ của Ôn Khả Nhi, bà rốt cuộc muốn làm gì! Nơi này nhiều đồng học như vậy, ảnh hưởng không tốt." Giáo vụ chủ nhiệm muốn khóc: "Cầu xin bà, chúng ta có chuyện gì đi văn phòng nói, không cần ở bên ngoài."

"Cái gì đi văn phòng nói, sao phải làm trò nhiều như vậy, đem nói rõ ràng!" Triệu Minh Tú mặt đẹp đều đỏ lên, nhìn qua như cũ là bộ dáng không thuận theo không buông tha đánh đá kính nhĩ: "Đi văn phòng người chiếm tiện nghi của ta?"

"Tôi tôi tôi...bà không cần loạn giảng!" Giáo viên chủ nhiệm đời này cũng chưa gặp qua người như vậy: "Quả thực...nhục nhĩ!"

Các bạn học hôm nay cũng là mở rộng tầm mắt, quả thực tam quan đều hủy.

Không nghĩ tới người ngày thường nhìn thuần khiết thiện lương như tiểu bạch hoa Ôn Khả Nhi, thế nhưng sẽ có mụ mụ...la lối khóc lóc không biết xấu hổ

như vậy.

"Khuê nữ, đừng sợ, người là Ôn gia tiểu thư." Triệu Minh Tú xoa eo nói: "Ta đảo muốn nhìn, là ai ăn gan hùm mật gấu,dám đối với Ôn gia tiểu thư bất kính!"

Lúc trước,các bạn học có lẽ thật đúng sẽ đem Ôn Khả Nhi trở thành hào môn tiểu thư, rồi cuộc nàng ngày thường ở trước mặt bạn học đều là một bộ dáng thực nữ khuê tú,nhưng hôm nay chính mắt nhìn hành động mụ mụ của nàng-Triệu Minh Tú,chỉ sợ các nàng rồi cuộc vô pháp đem Ôn Khả Nhi trở thành thiên kim hào môn.

Ôn Khả Nhi cũng thấy ý vị thâm trường trong ánh mắt các bạn học ý thức được vấn đề.

Nàng tí mỉ bịa đặt ra một thiên kim từ đây sụp đổ.

Mụ mụ ngoài ý muốn đến làm nàng trong một đêm bị đánh về nguyên hình.

Liên tính mặc vào chiếc váy xinh đẹp Diệp Tân Ý mua cho,cấp chính mình mái tóc quăn giống công chúa,cũng sửa lại tên, nhưng nàng không phải công chúa, cũng vĩnh viễn không đảm đương nổi công chúa.

Nàng không phải Ôn Khả Nhi, nàng là Chúc Ly Cầm.

Hiện tại, Triệu Minh tú vẫn là nháo muốn cho trường học bồi tiền, bồi thường thiệt hại tinh thần cho Ôn Khả Nhi,lại còn có muốn tiền mặt,hiện tại phải đưa, nếu trường học không cho,bà ta liền đầu đâm chết trước khu dạy học.....

Giáo viên chủ nhiệm thật sự là không có biện pháp, chỉ có thể báo nguy.

Triệu Minh Tú tuyệt đối là bất nạt kẻ yếu,vừa thấy cảnh sát tới bà ta lập tức lúng túng,mới vừa rồi còn kiêu ngạo lúc này tan thành mây khói,lập tức run rẩy rẩy.

Bất quá dù vậy bà ta vẫn là bị cảnh sát nhân dân mang đi.

Trận khôi hài này theo Triệu Minh Tú bị mang lên xe cảnh sát mà kết thúc.

Khóa học đã sớm bắt đầu,các bạn học như vớ được thức ăn ngon mà thảo luận sự tình vừa mới phát sinh,thậm chí còn có nam đồng học hai tay chống nạnh, bắt chước trò hề của Triệu Minh Tú ——

"Ta đảo muốn nhìn, là ai ăn gan hùm mật gấu, dám đối với Ôn gia tiểu thư bất kính!"

Chung quanh một chúng nam sinh cười đến ngã ngửa.

Ôn Khả Nhi toàn thân lạnh lẽo đứng trong đám người,vẫn không nhúc nhích, đôi mắt thẳng lẳng lẳng mà nhìn mặt đất, phảng phất như ném linh hồn nhỏ bé,trong miệng không được mà nhắc mãi ——

"Bà ta như thế nào sẽ đến...bà ta như thế nào sẽ đến..."

Nàng biết mụ mụ của mình là dạng người gì,đã từng dạn dò mấy trăm lần không cho xuất hiện ở trường học, thậm chí không cho bà ta xuất hiện địa phương mình sinh hoạt bất luận việc gì.

Từ khi nàng tiến vào Ôn gia, giống như là hoàn toàn muốn cùng Triệu Minh Tú chặt đứt mọi liên hệ.

Không, nàng không phải muốn cùng Triệu Minh Tú chặt đứt liên hệ, mà là cùng nàng,cùng nàng đều là xuất thân tầng dưới chót, cùng nàng nửa đời trước đủ loại liên hệ không chặt đứt được.

Nàng là Ôn Khả Nhi, nàng có xuất thân cao quý,cha mẹ giàu có, hậu đãi sinh hoạt..... Nàng không hề có cái tên Chúc Ly Cầm, vĩnh viễn không có.

Triệu Minh Tú nơi nào cam tâm cùng nữ nhi mình thân sinh lẫn vào hào môn đoạn tuyệt liên hệ, lâu lâu muốn từ trên người Ôn Khả Nhi hưởng chút bánh trái, thậm chí nghe nói Ôn gia có nhi tử đang học đại học,bà ta còn vắn vơ suy nghĩ muốn cho Ôn Khả Nhi đi cầu dẫn vị huynh trưởng này, tương lai danh chính ngôn thuận mà gia nhập Ôn gia, sinh đứa con trai, như vậy địa vị liền cùng cố.

Ý tưởng xấu xí thô bỉ đó,mặc dù là Ôn Khả Nhi đều cảm thấy mặt mặt đến cực điểm, sau lại nói rõ khiển trách nàng,đều không nghĩ nàng mất đi hết thảy bị đuổi ra Ôn gia,không bao giờ xuất hiện!

Triệu Minh Tú đương nhiên cũng biết nặng nhẹ, quả nhiên liền không hề đi Ôn gia làm khách, nhưng là ngấm cũng không thiếu lần liên hệ với Ôn Khả Nhi,kêu nàng từ trong nhà mang đồ dùng tốt cho bà ta, cộ nàng chỗ tốt.

Cho nên mấy năm nay, Ôn Khả Nhi mặt ngoài phong cảnh, nhưng trên thực tế... Tâm lý gánh nặng so với bất kì ai đều trầm trọng.

Bất luận sự việc gì,đều là có giới hạn của nó.

Ôn Khả Nhi toàn thân mỗi một mạch máu đều bị đóng băng, đứng ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Mà phía trước cách đó không xa, Ôn Niệm Niệm mặt vô biểu tình mà liếc mắt một cái, sau đó đi trở về đến khu dạy học.

Trong một khắc kia khi nàng rời đi, Ôn Khả Nhi bỗng nhiên minh bạch lời Ôn Niệm Niệm nói lúc trước.

Quá khứ bất hòa thế nào đều không so đo, nhưng lần này, Ôn Khả Nhi chính mình vượt rào.

Ôn Niệm Niệm muốn thu thập nàng, thậm chí đều không cần tự mình động thủ, chỉ động động đầu óc, là có thể chấm dứt nàng.

Triệu Minh Tú, là Ôn Niệm Niệm tìm tới!

.....

Sau khi chuyện này phát sinh, Ôn Khả Nhi rốt cuộc cũng không còn mặt mũi ở Đức Tân trung học.

Dựa theo phương pháp của Ôn Đình Hiền cùng Diệp Tân Ý, kêu nàng trước tạm thời trở lại nông thôn để quen thuộc hoàn cảnh rồi tính đường một đoạn thời gian, đối với bệnh tình của nàng hẳn là có chỗ lợi.

Trải qua quá lúc này đây sự kiện lúc sau, Ôn Khả Nhi không hề làm âm ỉ, cũng không sức lực làm âm ỉ.

Nàng thuận theo mà tiếp nhận Ôn Đình Hiền an bài, ngồi trên xe lửa.

Nàng ngồi ghế cứng gần cửa sổ xe, nhìn thành thị dần dần đi xa, tất cả ồn ào náo động như rời xuống sân khấu.....

Tựa như một giấc mộng về phồn hoa công chúa, lúc sau tỉnh dậy, nàng vẫn là Chúc Ly Cầm.

Tiểu nữ hài mặt xám mày tro đứng dưới hiên thấp bé, mong chờ siêu xe Ôn vào trong thôn, trước ánh mắt hâm mộ của tất cả mọi người, nàng giống như công chúa ngồi vào trong xe.....

Mộng, rốt cuộc vẫn là tỉnh.

Cầu sao ★ cầu sao.□□□

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Sau khi Ôn Khả Nhi rời đi, Ôn Niệm Niệm có cảm giác sinh hoạt thư thái tự tại hơn rất nhiều.

Thiếu một đôi mắt cả ngày luôn nhìn chăm chăm người, xem người có phải hay không học tập, có phải hay không chơi trò chơi.....

Toàn bộ thế giới đều trở nên hài hòa tốt đẹp.

Ôn Niệm Niệm hiện tại ngắm lại, đều sẽ cảm thấy hít thở không thông, sinh hoạt của nguyên chủ mấy năm nay rốt cuộc có bao nhiêu thảm, nàng cũng không dám nghĩ.

Ôn Khả Nhi bá chiếm cha mẹ nàng, bá chiếm thân phận của nàng, thậm chí còn muốn cướp đi tương lai nàng..... Đối với một hài tử chỉ số thông minh không cao mà nói kiểu gì cũng quá khủng bố.

May mắn, hiện tại nàng có lực thay đổi hết thảy.

***

Kì nghỉ đông sắp đến, các bạn học đều khẩn trương chuẩn bị ôn tập cuối kì, học kỳ sau là sơ tam giai đoạn cuối cùng trong ba năm học, không thể thả lỏng cảnh giác.

Tuy rằng sơ trung bộ tuyệt đại bộ phận đồng học đều có thể đủ thuận lợi đỗ Đức Tân cao trung, nhưng cũng có ngoại lệ, Đức Tân cao trung mỗi năm sẽ tổ chức tự chủ chiêu sinh, đại khái chiếm 30% phần trăm, tuyển nhận học sinh ưu tú.

Bởi vậy, bản bộ sơ tam sinh áp lực kỳ thật không nhỏ, bởi vì tự chủ chiêu sinh không chỉ có thu nạp phổ thí sinh, cũng sẽ thu nạp ưu tú nghệ thể sinh, đều sẽ chiếm cứ danh ngạch học của bọn họ.

Trước cuối kỳ có vài lần thi thử, vốn dĩ các bạn học đều cho rằng, trong lúc thi đấu thành tích ưu dị như Ôn Niệm Niệm sẽ nhảy vọt vào top 10 bảng vàng, trở thành hắc mã lớn nhất.

Nhưng mà...không hề.

Nàng như cũ vẫn vững vàng nện bước,mỗi lần thi cử, đều so với lần trước tăng lên vài tên, cho tới bây giờ, đều còn ở vị trí trung.

Chủ nhiệm lớp Tôn lão sư đối với vài lần thi của Ôn Niệm Niệm không quá vừa lòng.

Có thể đạt giải quán quân của "Vật lý thi đua" đối với khảo thí thông thường đối với nàng mà nói,hắn là dễ như trở bàn tay liền lấy lớp thứ nhất thậm chí niên cấp đệ nhất danh, năng cư nhiên..... Liên thi theo ý trời?

Tôn lão sư tìm Ôn Niệm Niệm tới văn phòng nói chuyện rất nhiều lần, bất quá Ôn Niệm Niệm luôn có lý do, nói chính mình thiên khoa, khoa học tự nhiên thoát nhìn đích xác không tồi, nhưng là văn khoa bạc nhược a, tổng thành tích tổng đề không đi lên.

Nói có sách sách có chứng, chủ nhiệm lớp trong lúc nhất thời cũng không thể nói gì hơn, thờ dài không thôi, tận tình khuyên bảo mà dặn dò Ôn Niệm Niệm: Nhất định phải toàn diện phát triển, không cần tổng đem tinh lực đặt ở số Lý,Ngữ Văn tiếng Anh cũng muốn chiều cố a!

Toàn thế giới chỉ có Quý Tri biết, Ôn Niệm Niệm trang bức.

Thời điểm đi học, nàng cũng không hảo hảo nghe giảng, cúi đầu xem sách của mình, chung quanh đồng học đều cho rằng nàng đọc mấy tạp chí thanh xuân, chỉ có Quý Tri biết, dưới cuốn tạp chí thanh xuân, che dấu.....một quyển Vật lý học bằng tiếng Anh chuyên tác.

Như quái giả, tiếng Anh khảo thí cư nhiên chỉ đạt tiêu ở điểm chuẩn tuyển, hắn tin cái quý á.

Đối với chuyện này, Ôn Niệm Niệm đương nhiên là có ý nghĩ của chính mình.

Nàng không thể đứng quá cao, đứng cao không tránh được lạnh, leo càng cao thì ngã càng đau là đạo lý dễ hiểu.

Lúc trước tham gia "Vinh quang vật lý thi đấu", đều chỉ là vì cùng Ôn Khả Nhi tranh một hơi.

Nếu không có cùng Ôn Khả Nhi tranh chấp, nàng trận chung kết đều lười tham gia.

Đương nhiên, hành động theo cảm tính, hậu quả nghiêm trọng cũng nổi gót tới, đó chính là sự kiện bơi lội gian lận.

Chuyện này cấp cho Ôn Niệm Niệm giáo huấn chính là... Thật sự muốn điều thấp hành sự, từng bước một từ từ tới.

Phải tránh nóng này liễu lĩnh, xã hội này vĩnh viễn không chán ghét đồ ngốc, chỉ kiêng kỵ dị loại.

.....

Ôn Niệm Niệm cũng không có một bước lên trời, bước vào niên cấp hàng đầu, này phải cho các bạn học ăn một viên thuốc an thần cực đại ——

Cho nên, học tập thật đúng là một bước một dấu chân, từ từ tới.

Thái độ bọn họ đối với Ôn Niệm Niệm, từ lúc bắt đầu lạnh nhạt, dần dần biến thành thân thiện.

Ôn Niệm Niệm cũng, chân chính có thể làm người bị chung quanh người sở tiếp thu... Không phải người ưu tú, mà là người bình phàm.

Ở trong mắt Quý Tri, Ôn Niệm Niệm diễn trò thật đúng là làm nguyên bộ: Mỗi ngày tự học, mở sách giáo khoa bắt đầu dùng bút đánh dấu tư liệu quan trọng, tựa như trước mặt chính là ngọn núi cao ba năm giáo dục.

Nàng vui đầu viết bút ký, tựa hồ đang làm một tư liệu ôn tập ba năm tri thức toàn diện.

Đồng học ở chung quanh xem nàng thật hảo khắc khổ a! Người chăm chỉ như vậy người còn có thể nói nàng là bằng vận khí cùng chỉ số thông minh lên tiến bộ sao?

Bất quá Ôn Niệm Niệm sửa sang lại tư liệu ôn tập cũng không phải vì diễn trò cho người chung quanh xem, nàng còn không có nhàm chán đến loại tình trạng ấy.

Lần trước ở bờ sông, Ôn Niệm Niệm nghe được Văn Yến nói hắn muốn thi vào Đức Tân cao trung.

Toàn bộ Nam thành mấy chục trung học, mấy vạn sơ tam đều như hổ rình mồi mà nhìn chăm chăm Đức Tân cao trung.

Văn Yến muốn thi được, thật đúng là...khó như lên trời.

Nhưng mà hắn năm lần bảy lượt giúp nàng, Ôn Niệm Niệm vẫn là giúp hắn sửa sang lại một phần phụ lục tư liệu hàm kim lượng cực.

Thời điểm giờ Ngọ nghỉ, Ôn Niệm Niệm đeo cặp sách, mang theo tư liệu đi tới Thanh Ba* trung học.

(p/s: theo bản dịch là Mười Ba trung học, nhưng Kỳ thấy hơi kỳ cho lên đổi thành Thanh Ba. Nếu các độc giả muốn là Mười Ba thì cmt Kỳ sửa.)

Thanh Ba trung học cùng Đức Tân trung học bộ phận sơ trung cách nhau một con phố, nhưng vô luận lực lượng giáo viên hay bầu không khí học tập, Thanh Ba đều thua kém Đức Tân.

Đương nhiên, thành tích của học sinh cũng là những đồng học ưu tú nhất của Thanh Ba đó Đức Tân cao trung chỉ có đến 50 người.

Thanh Ba trung học giáo dục cũng không xong, nữ sinh đua đòi thành phong trào, thường xuyên nhìn thấy nhiều tiểu muội ăn mặc khác người ra vào trường, nam sinh đánh nhau ầu ẩu cũng thường xuyên xảy ra.

So sánh với Đức Tân trung học, các bạn học nghe lời hơn nhiều, mỗi ngày mặc quy quy củ củ đồng phục trường.

Dần dà, các khu quán xá ăn vặt, kinh doanh bên đường đều dưỡng thành thói quen kim tinh, chỉ cần liếc một cái là có thể lập tức phân biệt học sinh của hai trường.

Cổng trường Thanh Ba trung học không cần kiểm tra để tiến vào, đại thúc bảo an gác chân ở phòng làm việc ngủ gà ngủ gật, Ôn Niệm Niệm dễ như trở bàn tay trà trộn vào trường.

Trường ở dưới chân Nam Sơn, dựa sơn dựa thủy, quang cảnh thanh u, có ba dãy học ối mặt vào nhau, ở giữa là khu hành chính, hai dãy chung quanh là khu dạy học.

Ba khu vây kín một hoa viên rất lớn, trong hoa viên có đình hóng gió, núi giả cùng tiểu hồ, cây xanh thành bóng râm, thích hợp cho các cặp đôi nói chuyện yêu đương.

Ôn Niệm Niệm xuyên qua hoa viên nhỏ, đi vào khu dạy học, hướng mấy cái đồng học dò hỏi lớp của Văn Yến.

Sau nàng phát hiện, kỳ thật căn bản không cần hỏi, đứng đầu mục thông báo phê bình của trường học, chính là Văn Yến.

Số hạng cùng lớp, rành mạch rõ ràng treo bên đại danh.

Thông báo phê bình "Tội danh" ngang dọc, đến trễ về sớm tự do không nói, hút thuốc, ẩu ẩu đánh nhau..... "Chiến tích" ưu tú, không nỡ nhìn thẳng.

Ôn Niệm Niệm dựa theo bản đồ, tìm được sơ tam (9) ban phòng học.

Trong phòng học có mấy học sinh ngồi lác đác, ghé vào trên bàn ngủ trưa, xếp sau tụ một đám nam sinh, cầm di động, khí thế ngất trời mà chơi game.

Trong phòng học không thấy thân ảnh của Văn Yến, nói vậy còn không có tới.

Mà Ôn Niệm Niệm cũng miễn cảm mà nhận thấy được, phía sau nàng vẫn luôn có mấy cái nữ sinh lén lút đi theo.

Nói vậy... Là vừa rồi thời điểm nàng hướng đồng học qua đường hỏi phòng học của Văn Yến, bị mấy cái nữ sinh này chú ý tới.

Văn Yến ở Thanh Ba trung học là nhân vật phong vân cỡ nào, trong trường học cơ hồ một nửa nữ sinh thấy hấn như nai con chạy loạn.

Nữ sinh bị Văn Yến cự tuyệt có thể gom đủ một đại hội thể thao.

Ôn Niệm Niệm giống trống khua chiêng mà tìm hấn, khó trách dẫn người chú ý.

Các nữ sinh thấp giọng nói thầm, nhìn trong tay Ôn Niệm Niệm mang theo một túi sợi dây, suy đoán nàng là tới tặng Văn Yến đồ vật nào đó.

Ôn Niệm Niệm đơn giản xoay người, thoải mái hào phóng mà đối với mấy cái nữ sinh nói: "Các người là sơ tam sao?"

Trong đó một nữ sinh tóc quăn, mặc váy xinh đẹp hoa hua móc treo đứng ra, ngạo mạn mà nói:

"Đúng vậy, làm sao vậy."

"Mong người giúp một chút, giúp ta đem cái này bỏ vào ngăn kéo của Văn Yến, cảm ơn."

Nữ sinh trao đổi ánh mắt lẫn nhau.

Quả nhiên! Thật là không biết tự lượng sức mình tới đây tặng lễ vật...

Nữ sinh tóc quăn tên là Đường Trắc, là học sinh ban chín, lại ủy viên học tập, thành tích cầm cờ đi trước.

Trong khoảng thời gian này, Văn Yến thường hỏi nàng mượn vài lần bút ký ôn tập, bởi vậy đồng học trong lớp đều truyền, nàng cùng Văn Yến tám phần

có gì đó.

Ngắm lại cũng đúng,nam sinh giống như Văn Yên sẽ thật sự hồi tâm học tập sao, tỷ lệ không lớn.

Cho nên nhóm khuê mật đều nói, Văn Yên là muốn đến gần nàng, mới cố ý dùng có mượn bút ký.

Đường Trắc nâng cằm,đánh giá Ôn Niệm Niệm.

Lúc trước những nữ sinh đó mơ tưởng muốn tặng đồ cho Văn Yên đều bị nàng ngăn lại,không có người nào là không sợ hãi rụt rè,nhưng mà nữ sinh này lại ba hoa không tự biết xấu hổ.

Nữ sinh trước mặt cái này,ánh mắt thanh triệt,bằng phẳng, không hề có nhút nhát hay hồ thẹn.

Cái này làm cho Đường Trắc trong lòng ả ả có chút không thoải mái.

Ôn Niệm Niệm tự nhiên không cần hồ thẹn,gia trị đơn luận mà nói nói,người sáng suốt đều nhìn ra được,bộ dáng Ôn Niệm Niệ...

Tuyệt đối có thể treo lên đánh Đường Trắc.

Đường Trắc đối Ôn Niệm Niệm dịch ý lại tăng thêm vài phân, hỏi: "Cô đưa cho Văn Yên quà gì."

Ôn Niệm Niệm bình tĩnh mà nói: "Không tính là quà, chỉ là sửa sang lại bút ký ôn tập mà thôi."

Đường Trắc trong lòng càng thêm không thoải mái.

Có nàng ở đây,nữ sinh này lấy tư cách gì đưa cho Văn Yên tư liệu ôn tập!

Chung quanh nữ sinh nghe được lời này cũng đều nhin không được thấp giọng nói thầm ——

Đồng học nữ xung quanh này hơn phân nửa là nghe nói Văn Yên gần đây bắt đầu học tập, vội không ngừng muốn đem bút ký học tập của mình đưa cho hấn giống như dâng vật quý,đến đây sắc mặt khó coi.

Có Đường Trắc ở đây,chỗ nào đến được các nàng a.

Ôn Niệm Niệm tuy rằng không rõ lắm trong lòng Đường Trắc suy nghĩ cái gì, bất quá cũng có thể xuyên thấu qua ánh mắt của nàng,cảm nhận được dịch ý tràn ngập.

Thanh Ba trung học được xưng là "Thiên đường luyến ái", nơi này học sinh yêu sớm, trường học cùng lão sư trên cơ bản là không thể quản,cho nên thường xuyên sẽ nhìn thấy nam sinh nữ sinh trẻ tuổi có đôi ra vào vườn trường.

Đồng học Đức Tần thấy được,ánh mắt cũng lưu trên người bọn họ một lát, hà tư phiên phi vài giây, sau đó lại thành thành thật thật hồi trường học tiếp tục ôn tập.

"Thiên đường luyến ái" danh hào không phải đến không. Luyến ái, là sự tình tuổi dậy thì các nam sinh nữ sinh miễn cảm nhất.

Ôn Niệm Niệm cứ như vậy chạy tới,mở miệng liền phải tìm Văn Yên, đích xác... Thực dễ dàng chọc một thân tanh.

Khó trách đàn nữ sinh này tìm nàng gây phiền toái.

Đúng lúc này truyền đến tiếng cười đùa thanh thúy của một nhóm nam sinh.

Mấy nam sinh mặc đồng phục đi trước, trên mặt treo mồ hôi, mang theo một hơi thở thiếu niên nóng hổi.

Văn Yên đang ở trong đó, một tay cầm bóng rổ,toác mái trên trán hơi hơi ướt át,ngiêng đầu cùng người bên cạnh nói cái gì đó.

Trong đám người, hấn vĩnh viễn là người thấy được dễ nhất,khí tràng mãnh liệt, liếc mắt một cái là có thể bắt được thân hình.

Các nữ sinh biết Văn Yên lại đây, lập tức hưng phấn.

Đường Trắc nhướng mày, ôm cánh tay sống chết mặc bây,chờ xem Văn Yên cự tuyệt nữ sinh không biết tự lượng sức mình này thế nào.

Văn Yên cũng không phải loại ôn hòa có lễ khiêm khiêm quân tử, lúc tương phản,tính tình hấn tương đương không tốt, còn có chứa một chút tố chất thần kinh, nếu là người làm hấn không vui,hấn chính là nửa điểm mặt mũi đều sẽ không cho.

Lúc trước rất nhiều nữ sinh thoả mãn nguyện theo đuổi hấn,đều bị khinh phiêu dăm ba câu,lặng cái khóc.

Lúc này đây,nói vậy sẽ không ngoại lệ.

Đường Trắc liền chờ xem Ôn Niệm Niệm mất mặt.

Văn Yến cảm bóng rỏ đi tới, khóe mắt tự nhiên mà hơi hơi giờ lên, treo một mặt ý cười khinh bạc.

"Văn..."

Ôn Niệm Niệm chỉ kêu ra một chữ, Văn Yến liền từ bên người nàng đi qua, thậm chí không có liếc nàng một cái, lập tức trở về phòng học.

Đường Trắc trong lòng đại khoái, khóe miệng lộ ra mỉm cười đắc thắng, đang muốn chế nhạo Ôn Niệm Niệm vài câu.

Đúng lúc này, Văn Yến bỗng nhiên lại từ trong phòng học đi ra, trên người thêm một kiện áo khoác màu đen, mồ hôi trên mặt bị lau đi, tóc hình như cũng... Chải vuốt một phen.

(p/s: há há há.)

Cứ việc hình dung có điều sửa sang lại, nhưng ngũ quan hẳn như cũ sắc nhọn, bên vành tai khuyên tai màu đen tản ra lãnh ngạnh quang, cực cụ xâm lược.

Hắn đi ra khỏi phòng học, đương nhiên mà đối Ôn Niệm Niệm nói: "Cậu còn thất thần làm gì?"

Ôn Niệm Niệm không rõ nguyên do, "A" một tiếng.

Hắn xa xa đứng ở cạnh cửa, tay đút trong túi, sừng mặt anh tuấn đối với nàng, thanh thiên cười. ——

"Tối đều tối rồi, tôi mời cậu uống trà sữa."

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

"Tối đều tối rồi, tôi mời cậu uống trà sữa."

Văn Yến tay đút trong túi, không chút để ý mà xoay người, hướng cuối hành lang đi đến.

Ôn Niệm Niệm do dự vài giây, vẫn là theo đi lên.

Chung quanh nữ sinh đều kinh sợ, đặc biệt là Đường Trắc.

Nàng khó có thể tin mà nhìn theo bóng dáng Ôn Niệm Niệm, cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình.

Vừa mới đã xảy ra cái gì, Văn Yến thế nhưng... Thế nhưng chủ động hướng nữ nhân mời, muốn mời nàng uống trà sữa, đây chính là một chuyện chưa từng có từ khi khai thiên động địa!

Tay Đường Trắc gắt gao mà nắm lấy góc áo, môi dưới bị hàm răng cắn đến trắng bệch.

(P/s: Ôi motip của em nữ phụ khi tức nà.)

Từ Dương tò mò hỏi nữ sinh của lớp: "Cô ấy có nói đến làm cái gì sao?"

Các nữ hài vì Đường Trắc bênh vực kẻ yếu, lạnh lùng mà nói:

"Cô ta nói đến đưa Văn Yến tài liệu ôn tập, thật là không biết tự lượng sức mình, có Đường Trắc ở đây, nào đến được cô ta đưa cái gì phá tư liệu."

Nghe được lời này, mấy cái nam hài đều cười, Từ Dương nhìn nhìn Đường Trắc vẻ mặt không cam lòng bên cạnh, đoán được ý tưởng trong lòng nàng.

Hắn cười đối nữ sinh nói: "Các ngươi biết cô ấy là ai sao."

"Quản cô ta là ai, có Trắc Trắc ở chỗ này, cô ta tính thứ gì!"

Tần Xuyên ghen một lúc lâu, thật sự không nhịn được, lấy di động ra soát tin Ôn Niệm Niệm phòng vấn, click mở ảnh chụp phóng tới trước mặt mấy cái nữ sinh ——

"Ngày giới vật lý thi đưa cả nước được quán quân, ngươi nói cô ấy tính cái gì?"

"Vinh quang vật lý" thì đầu vòng loại Đường Trắc không vào nổi, nhìn đến trên màn hình đi động nữ sinh kia khéo léo tươi cười, khiêm tốn, cư nhiên chính là Ôn Niệm Niệm vừa mới bị nâng chế nhạo xem thường.

Máu toàn thân máu đều động lại.

Há hốc mồm.

.....

Trước cửa tiệm trà sữa, Văn Yến đem trà sữa ấm áp đưa tới trong tay Ôn Niệm Niệm.

Ôn Niệm Niệm tiếp nhận, lẩm bẩm: "Cảm ơn."

Thanh âm khinh phiêu phiêu, tựa như một mảnh lông chim xẹt qua vành tai hắn.

Văn Yến trong lòng ngửa ngửa, hỏi: "Bọn họ có làm khó dễ cậu không?"

Ôn Niệm Niệm lắc đầu, nói: "Cậu thực được hoan nghênh a, xem bọn họ tới rào rạt, hẳn là không ít đào hoa."

Văn Yến bỗng nhiên duỗi tay, lòng bàn tay để ở bên môi Ôn Niệm Niệm, nói: "Không phải đào hoa, là phiền toái."

Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên thất thanh, cảm nhận được cảm xúc lòng bàn tay kia...

Vào đông, trưa Ngọ dương quang ấm áp, Văn Yến khoe miệng giờ giờ lên, bên vành tai viên khuyên tai màu đen càng thêm rực rỡ lóa mắt.

Ôn Niệm Niệm nhớ tới chính mình tới làm cái gì, nhanh đem túi sợi dây trong tay đưa cho hắn: "Nhận."

Văn Yến nhận túi, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Tư liệu ôn tập, cậu không phải chuẩn bị muốn thi Đức Tân cao trung sao, tư liệu này hẳn là có thể trợ giúp."

"Cảm ơn."

Tầm mắt Văn Yến chỉ nhẹ nhàng băng quá lướt qua tư liệu, liền lập tức dịch khai, nói: "Cậu không thích đọc sách."

"Vậy thôi."

Ôn Niệm Niệm bất quá là ôm thử một lần thái độ, dù sao mặc kệ hắn tiếp hay không tiếp thu, ân tình là còn, nàng cũng không nợ hắn cái gì.

"Tư liệu tùy cậu xử lý, ném, hoặc là đưa cho đồng học."

Văn Yến nhìn nữ sinh biểu tình đạm mạc, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm môi dưới khô khốc.

"Đọc sách không thật đúng là không thích, nhưng mà..." Hắn gọi nàng: "Cậu có thể tự mình phụ đạo cho tôi."

"Cậu nghĩ đến tận Mỹ rồi đấy."

Mới không có thời gian giúp hắn phụ đạo đâu, nàng có rất nhiều việc cần hoàn thành.

Ôn Niệm Niệm xoay người đi vài bước, quay đầu lại, nhìn đến thân ảnh cao dài của Văn Yến đứng ở tại chỗ, một lá cây khô vàng phiêu phiêu lác lác rơi xuống đầu vai hắn.

Nàng trong lòng mặc danh cảm giác một trận áy náy.

Tựa như lúc trước ở hẻm nhỏ nghe được tên hắn, trong lòng nảy lên đau.

Này hẳn là thuộc về cảm xúc của nguyên chủ, nguyên chủ đối với cái nam sinh này, đã từng sinh ra cảm tình nào đó đồng bệnh tương liên.

Nàng do dự vài phút, một lần nữa đi vòng vèo trở về, không tự nhiên mà liếc nhìn hắn ——

"Đi nơi nào học bỏ tức."

.....

Nửa giờ lúc sau, tại cái bàn tận cùng bên trong tiệm trà sữa, nữ sinh cầm bút chì, hết sức chuyên chú mà vẽ một đường parabol, hơn nữa cấu kết ra hai điểm AB.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ ở mái nhà pha lê, nghiêng nghiêng mà quét nhập phòng trong, dừng ở ngọn tóc đen nhánh, sợi tóc bị phơi ra đậm màu nâu.

Làn da nàng rắng nõn, bạch phiếm hồng nhuận, vành tai tinh tế có chút lông tơ nhỏ, trông ngoan ngoãn cực kỳ.

Văn Yến nhưong mày, đầu ngón tay trung tính bút đạo qua một vòng.

Ôn Niệm Niệm ngẩng đầu hướng hấn, tầm mắt hấn lập tức rơi xuống bản vẽ đường parabol, com người thông thấu lộ ra nào đó thâm trầm suy tư.

"Cậu... làm việc riêng?" Ôn Niệm Niệm hoài nghi hỏi.

"Tuyệt đối không có." Văn Yến chắc chắn mà bảo đảm: "Đang nghe cậu giảng."

"Vậy đem đề này làm ra." Ôn Niệm Niệm đem bản nháp đưa cho hấn: "Dựa theo phương pháp tôi vừa mới giảng."

Văn Yến cầm lấy bút, chớp mũi ở bản nháp trên giấy điểm một điểm màu đen.

Bên ngoài tiệm trà sữa, một bàn nam sinh hết sức chăm chú mà nhìn chân chân bàn hai người.

Bọn họ trơ mắt mà nhìn Văn Yến nỗ lực ức chế tay phải run rẩy, gian nan mà ở bản nháp giấy viết xuống đáp án, không khỏi vì hấn đồ mồ hôi.

Văn Yến có bệnh phương diện thần kinh, rất khó tập trung lực chú ý.

Trong mắt hấn, này đó đạo đề cùng văn tự sẽ giống như xoay tròn, đem đầu óc hấn hút thật sâu vĩnh kiếp không ra được lốc xoáy bên trong.

Tần Xuyên khản trương néo lòng bàn tay Từ Dương, niết đến hấn nhe răng nhếch miệng, rồi lại không dám ra tiếng quấy nhiễu này hai người.

Năm phút đồng hồ sau, Văn Yến đem bút dùng sức ấn ở trên bàn, đồng thời nhắm hai mắt lại, bản nháp giấy đưa tới trước mặt Ôn Niệm Niệm, hơi nghẹn thanh tiếng nói nói ——

"Làm xong."

Ôn Niệm Niệm tiếp nhận bản nháp giấy, khó hiểu mà nhìn hấn một cái, nhìn về mặt thống khổ, trong lòng còn rất buồn bực.

Đề không tính khó, hấn làm như vậy thống khổ, nghĩ đến... Cơ sở là thật sự rất kém cỏi a!

Ân, không chỉ có cơ sở kém, chữ còn xấu lại hỗn độn, nhìn như ngủ gà ngủ gật trong mộng vẽ bùa trấn quỷ.

Nhưng mà... Cũng may hấn nghiêm túc nghe lọt được lời nàng giảng, đáp án là chính xác.

Ôn Niệm Niệm nhìn nhìn thời gian, đã hai giờ, nàng thu bút, nói: "Kia hôm nay liền đến đây thôi, em giảng nội dung, anh trở về cũng nhất định phải ôn tập nga."

Nghe yền nhắm mắt lại, gật gật đầu: "Ân."

"Đi đây."

"Cảm..."

Hấn chỉ nói một chữ cảm.

Ôn Niệm Niệm thu thập cặp sách, xoay người đi ra tiệm trà sữa.

Nàng mới ra tới cửa, mấy nam sinh chạy nhanh xông tới, đỡ Văn Yến đang lung lay sắp ngã ——

"Dựa! Yến ca lên con sóc!"

"Mau mau mau... Mau đưa bệnh viện!"

Bạn học chung quanh uống trà sữa trừng lớn đôi mắt, nhìn nhóm nam sinh đem Văn Yến đưa ra tiệm trà sữa, nghiêm nghị khỏi kính.

Làm được bài nam sinh lên con sóc, nguru bức!

***

Nghỉ đông đến, buổi tối đêm 30, người một nhà tề tụ ở nhà Ôn Đình Hiên ăn cơm tất niên.

Ôn nhị lão, gia gia Ôn Triết đã mặc kệ công việc, mỗi ngày câu cá uống trà chơi cò, nhàn nhã tự đắc vui tươi hơn hơ.

Mà sự nghiệp gia tộc quyền cao vẫn là nắm chắc trong tay Ôn lão thái thái - Thư Giác.

Vào đông mặt trời ảm áp dễ chịu, buổi chiều,Thư Giác ở hoa viên trong viện phơi nắng, trong nhà vài vị thúc bá cùng cháu gái,cháu trai,đường huynh đường tỷ, vô cùng náo nhiệt mà vây quanh lão thái thái.

Nhóm thúc bá thảo luận con nhà mình cuối kỳ thi thành tích ưu tú, tuy đều là lơ đăng mạn đàm, nhưng vẫn là sẽ dùng ánh mắt cố ý vô tình mà chọc chọc lão thái thái.

Rốt cuộc,người thừa kế tương lai của tập đoàn Ôn thị,đều là muốn từ tôn nhi trong nhà tuyển ra,mà cuối cùng người được chọn vẫn là muốn lão thái thái khâm định.

Cho nên hiện tại được lão thái thái coi trọng là quan trọng nhất.

Này đó đường tỷ muội,huynh đệ cũng là người tinh ý,lanh lợi, thông minh liền khoe ra mình thành tích ưu tú;nếu thành tích không tốt thì cũng là ngoan ngoãn,nói tốt tạo lão thái thái niềm vui.

Diệp Tân Ý thấp giọng hỏi Ôn Đình Hiên: "Niệm Niệm đâu, lão thái thái lại đây,con bé như thế nào ngược lại không xuống?"

Ôn Đình Hiên nói: "Nó ở thư phòng trên lầu bồi lão gia tử chơi cờ."

"Ai da,lúc này còn hạ cái gì cờ, ông nhìn xem,chú ba trong nhà có tiểu hài tử chưa tròn đều ôm lại đây thảo lão thái thái thích."

Diệp Tân Ý bắt đắc dĩ mà xoa xoa đầu: "Con bé còn định được lòng đang trên lầu chơi cờ?"

Ôn Đình Hiên nhìn nhìn chú ba nhà mình, hẳn thật đúng là ôm nhi tử mới vừa sinh không quá một tuổi,như hiến vật quý tiến đến trước mặt lão thái thái,nói:

"Mẹ, người xem này,Thiên Đình cỡ nào no đủ, đôi mắt này, sáng ngời có thần a, thầy bói nói, tương lai có đại tiền đồ!"

Lão thái thái Thư Giác cười cười, nói: "Có hay không đại tiền đồ không biết, chỉ là này bên ngoài gió lớn,vẫn là đừng để thổi tiểu hài tử, mau ôm trở về đi."

"Không có việc gì không có việc gì, thầy bói nói, đứa nhỏ này thiên phú bất phàm, thời điểm phong, không đáng ngại."

Diệp Tân Ý xem thường nhìn đến bầu trời đi.

Thật là phát rõ!

"Mau đem Ôn Niệm Niệm kêu xuống dưới a." Diệp Tân Ý thúc giục Ôn Đình Hiên.

Ôn đình hiên tựa hồ thực Phật hệ, khí định thần nhàn mà nói: "Tùy hẳn đi,đừng cứ hiệu quả và lợi ích, khó được lão gia tử lại đây,để con bé bồi bồi lão gia tử, cũng hảo a."

Diệp Tân Ý hao tổn tinh thần mà xoa xoa khóe mắt.

.....

Thư phòng trên lầu,hương vị trà Bích Loa Xuân bay nhẹ nhẹ,bên cạnh bàn gỗ đỏ, một già một trẻ, một đen một trắng, đánh cờ chính hằm.

Nhưng thật ra rất có ý cảnh.

Thời điểm Ôn Niệm Niệm ngày trước ở Harvard,chính là cao thủ cờ vây,đã từng là đại biểu trường cùng trường cao đẳng khác thi đấu, lấy giải nhất.

Gia gia Ôn Triết cả đời yêu thâm cờ vây,cùng Ôn Niệm Niệm đối, lại vẫn đánh kỳ phùng địch thủ, cục diện chẳng phân biệt được,sàn sàn như nhau,nhưng thật ra tương đối khó được.

"Nha đầu, không nghĩ tới cờ nghệ tốt như vậy, ta nhưng thật ra xem thường con."

Ôn Niệm Niệm cười cười,cờ trắng rơi xuống: "Cùng gia gia so, còn kém xa lắm."

"Ngoài miệng đồ ta cao hứng, nhưng là lạc tử một chút đều sẽ không lưu tình a."

"Đương nhiên, nếu con cố ý làm gia gia thắng, kia có thể quá không thú vị."

"Ha ha, tiểu nha đầu khẩu khí không nhỏ, chúng ta thắng bại còn không có phân ra tới đâu."

Hai người tiếp tục thanh thoi ngẫm cờ, Diệp Tân Ý kêu người hầu đi lên nhìn vài lần, bọn họ đánh cờ còn không có kết thúc.

Ôn Triết mắt nhìn người hầu cạnh cửa,tự nhiên biết tâm tư của con dâu,cười đối Ôn Niệm Niệm nói: "Nha đầu,con không xuống dưới bồi bồi nãi nãi a?"

Ôn Niệm Niệm nói: "Các ca ca tỷ tỷ đều ở dưới lầu,con không đi xem náo nhiệt,thời điểm ăn cơm chiều gốc một lát,con cùng nãi nãi cáo tội, lúc này bồi gia gia chơi cờ mới hảo a."

"Hắc, bồi lão nhân chơi cờ có ý tứ gì."

Dù sao Ôn Niệm Niệm cảm thấy, cùng gia gia chơi cờ so ở dưới lầu xem tỷ muội thúc bá chân tình thật cảm "Biểu diễn", có ý tứ nhiều.

"Niệm Niệm,tương lai con còn dài, muốn làm cái gì?" Ôn Triết cùng tiểu cháu gái của mình,nói chuyện phiếm.

Ôn Niệm Niệm nói: "Con muốn nghiên cứu lượng tử cơ học."

Đây cũng là đầu đề lúc trước Ôn Niệm Niệm học tiến sĩ ở Harvard.

"Nga? Nói con vì cái gì muốn làm cái này?"

Ôn Niệm Niệm ánh mắt thanh triệt, thông dong đáp: "Muốn nhìn một chút thế giới bên ngoài a."

"Này có cái gì quan hệ sao?" Gia gia khó hiểu mà nói: "Thế giới bên ngoài,thời điểm lão ba con đi công tác,có thể bảo hần mạng con ra ngoài nhìn xem."

Ôn Niệm Niệm đi đến bên cửa sổ, nhìn cuối chân trời rắng đỏ, quay đầu lại nói: "Không phải, gia gia, thế giới bên ngoài chỉ chính là mặt khác của thế giới...Con muốn biết lỗ đen cuối là cái gì, muốn biết sinh hoạt bên ngoài có phải hay không còn có một cái khác, hoặc là vô số không gian song song."

Nói đến lĩnh vực chính mình nghiên cứu,Ôn Niệm Niệm gương mặt ứng đỏ, trong ánh mắt phiếm quang mang.

Ôn Triết nhìn nàng, đáy mắt lộ ra chi ý thương thức.

Tiểu cháu gái từ nhỏ hàm hậu, khi còn nhỏ còn có chút ngu dại, nghe nói là gần nhất mới trở nên lanh lợi.

Nhưng mặc kệ ngu dại hay là lanh lợi,trong ánh mắt nàng đơn thuần sạch sẽ,từ đầu đến cuối đều không có thay đổi.

Cùng tiểu bồi dưới lầu vì danh lợi nhỏ mà tranh đoạt hoàn toàn bất đồng.

Cũng chỉ có nhất một đôi mắt trong suốt sạch sẽ,mới có thể đủ xuyên phá thật mạnh mây tầng hắc ám, xuyên qua ngân hà xán lạn,nhìn đế vũ trụ xa xôi.

(p/s: đau tay ☹️.Không ★ khá buồn.Nhưng đam mê lên cứ đăng.)

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Buổi tối ăn cơm Tất Niên xong, người một nhà tụ ở phòng khách xem Xuân Vãn*,nói chuyện nhà.

(P/s: Là chương trình đặc biệt chào mừng Tết Nguyên đán được sản xuất bởi Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc-CCTV,khả giống như Gala cười hay Gặp nhau của năm bên mình.)

Con cháu tề tụ,thời điểm chú,bác,chị em trong nhà cần hạt dưa khó tránh khỏi đua thành tích cuối kì của con cái nhà mình.

Mỗi năm lúc này,Ôn Đình Hiền cùng Diệp Tân Ý trên cơ bản chỉ ở bên cạnh xem.

Lúc trước còn có Ôn Khả Nhi để tranh đua,nhưng chung quy không phải người trong nhà,mà nhóm thân thích cũng không đem nàng để vào mắt.

Mà giữa đám thân thích,người thích khoe nhất ra... Không ai khác ngoài bác gái của Ôn Niệm Niệm.

Con gái nhà bọn họ tên là Ôn Lan,cùng tuổi với Ôn Niệm Niệm,năm nay cũng học sơ tam,là văn bối ưu tú nhất.

Ôn Lan học ở trường quý tộc sơ trung Nam thành,mỗi học kỳ đều có thể bắt lấy niên cấp hàng đầu, nghe nói nàng cũng tham gia khảo thí chiêu sinh năm nay của Đức Tân cao trung.

Muốn nói thông minh,Ôn Lan thật sự thông minh,thời điểm học tiểu học,cha mẹ mang nàng đi xác định chỉ số thông minh,thí nghiệm cho thấy IQ 125,cơ hồ có thể nói là thiên tài.

Mấy năm nay, bác trai bác gái đối với Ôn Lan cũng là đem hết toàn lực đi bồi dưỡng: Cho nàng học giáo viên tư nhân, luyện đàn tranh, dương cầm, phụ đạo công khóa hằng ngày, chỉ dạy đáng về thân thể, thậm chí còn mời giáo viên nước ngoài, chuyên môn dạy tiếng Anh cùng tiếng Pháp.....

So sánh với đứa trẻ cùng tuổi, Ôn Lan có thể nói là mười hạng toàn năng, ưu tú đến cực điểm.

Chỉ cần chị họ Ôn ở chỗ nào, trường bồi liên không nói chuyện điểm số, con cái nhà mình cùng Ôn Lan so, căn bản lấy không ra lời.

Lúc này, Ôn Lan đang ở phòng khách đàn dương cầm.

Ôn Niệm Niệm xa xa liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng mặc cái váy thướt eo, tóc buộc đuôi ngựa dài tới đai lưng, tóc mái vuốt cao, lộ ra cái trán trơn bóng, nhắm mắt lại, nghiêm nhiên một tư thái thanh lệ xuất trần.

Ôn Niệm Niệm cùng nàng tiếp xúc đến không nhiều lắm, trong trí nhớ nguyên chủ khi còn nhỏ, vị chị họ này tựa hồ không phản ứng nàng.

Chị họ bởi vì từ nhỏ được người chú ý, được người nhà cùng bằng hữu a, phùng* lớn lên, trong xương cốt thanh lãnh cao ngạo, người giống như Ôn Niệm Niệm không có tồn tại cảm tưởng như trong suốt, tự nhiên sẽ không lọt vào mắt của nàng.

(P/s: Có thể đầy đủ là Chúng tinh phùng nguyệt, nghĩa là trăng sao vây quanh, là cái rốn của vũ trụ.)

Đại gia* nhắm mắt lại, nghiêm túc mà lắng nghe cầm khúc của Ôn Lan.

(P/s: Dịch ra chính xác là từ này, chỉ Ôn Niệm Niệm.)

Nàng đàn dương cầm đích xác hảo, so với Ôn Khả Nhi gà mờ kia thì trình độ khá hơn nhiều, Ôn Niệm Niệm nghe được ra có bao nhiêu năm bản lĩnh.

Khúc hết, mọi người động tác nhất trí vỗ tay, nàng xách theo làn váy, rất có dáng vẻ mà đi tới, dịu dàng phục tùng mà ngồi bên người mẹ mụ.

Bác gái vỗ vỗ mu bàn tay nàng, lộ ra hiểu ý mỉm cười.

Lão thái thái Thư Giác vừa lòng khen ngợi vài câu, bắt quá cũng không nói quá nhiều.

Rốt cuộc, lão thái thái cũng không thường khen người, có thể được bà kim khẩu khen một câu, đã tương đối không dễ.

Bác gái nhìn phía bên người Diệp Tân Ý, trên mặt treo nụ cười hiền lành, nói: "Nghe nói Khả Nhi bị bệnh trầm cảm về quê tỉnh dưỡng a?"

Diệp Tân Ý rầu rĩ mà ứng thanh —— "Àn, nha đầu này tâm sự trọng áp lực cũng lớn."

"Ai da, xã hội hiện, con cái nhà ai mà không áp lực a."

Bà mẫu xoa xoa tay, vui đùa miệng lưỡi nói: "Nhưng cũng không gặp bị bệnh trầm cảm a, giống Ôn Lan nhà chúng ta, mỗi ngày trừ bỏ học ở trường thì còn có chương trình học bên ngoài, báo không ít ban, thư pháp, hội họa, dương cầm, lễ nghi... Cái gì đều phải học, nhưng nha đầu này tâm thái rất hảo."

Ôn Lan cười, đối bác gái nói: "Con biết mẹ mụ vì muốn tốt cho con, con thích học tập, học tập chính là việc con cảm thấy hứng thú nhất."

Nhóm chị em dẫu chung quanh sôi nổi gặt đầu, khen ngợi phương pháp giáo dục của bác gái thích đáng.

Bác gái mỉm cười nhìn phía Diệp Tân Ý, ra vẻ bình thường:

"Cho nên a, giáo dục của gia đình đối với con cái thật sự rất quan trọng, có thể ảnh hưởng cả đời của tụi nó, Tân Ý, không phải chị nói em a, giáo dục nhà các em thật quá không xong, khó trách hai đứa nhỏ trong nhà đều không thành."

Đề cập đến giáo dục của gia đình, bác gái tự nhiên có quyền lên tiếng nhất, Ôn Lan nhà bà luôn ưu tú như vậy, đây là kết quả thành công từ giáo dục của gia đình.

Diệp Tân Ý trong lòng đã phi thường không thoải mái, nề hà lão thái thái ở chỗ này, bà cũng không thể biểu hiện khuôn mặt âm trầm ra được, chỉ có thể miễn cưỡng cười: "Đương nhiên không thể so với giáo dục nhà chị."

"Em xem, Ôn Khả Nhi, thật sự là mầm tốt, người còn sống sờ sờ các em lại "dưỡng" thành bệnh trầm cảm, em nói một chút xem, các em cũng là cha mẹ... vấn đề này có bao nhiêu lớn a."

Bác gái như cũ kéo việc nhà: "Đúng rồi, có quyển sách có thể đề cử em xem, tên 《 Con cái thiên cũng yêu cầu ba mẹ thiên tài 》, chuyên môn giảng cách bồi dưỡng con cái."

Diệp Tân Ý trên mặt tươi cười cũng mau không được, có lệ mà lên tiếng.

Bác gái quả trách Diệp Tân Ý một phen, ánh mắt tam giác lại quét về phía Ôn Niệm Niệm ngồi ở một bên.

“Nghe nói Niệm Niệm khảo thí học kỳ này,tiến bộ rất lớn a,rốt cuộc không là niên cấp đếm ngược.”

Đề cập Ôn Niệm Niệm,sắc mặt Diệp Tân Ý mới có chuyển biến, trên mặt hiện lên một tia kiêu ngạo: “Niệm Niệm tiến bộ rất lớn,lần trước "Vinh quang vật lý" thi đầu...”

Bà lời còn chưa dứt,đã bị bác gái đánh gãy: “Vinh quang vật lý thi đầu,cũng là Ôn Lan không tham gia,khi đó trận thi đầu vừa lúc cùng thời gian với tọa đàm văn học Anh quốc,con bé a,cuối cùng vẫn là chọn tọa đàm văn học.”

Ôn Lan đứng mức mà nói: “Tuy rằng "Vinh quang vật lý" danh khí rất lớn,nhưng con cảm thấy học tập không thể cứ mãi suy tính hiệu quả và lợi ích,cho nên con chọn tọa đàm văn học Anh quốc,bởi vì tri thức không phải dùng để khoe ra,chính mình học được,mới thuộc về mình.”

Nhóm thân thích chung quanh vừa lòng nhìn Ôn Lan,sôi nổi gật đầu kêu phải.

Bọn họ cũng nghe nói ngốc nữ nhà Diệp Tân Ý thi đua lấy được thành tích bất phàm,nhưng cũng mất công,Ôn Lan không có dự thi,nếu Ôn Lan dự thi,còn có thể dành được sao?

Tay Diệp Tân Ý nắm chặt miếng táo vừa mới gọt,xương ngón tay đều niết đến trắng bệch.

Vốn dĩ Ôn Niệm Niệm lấy được hảo thành tích bà có thể có cơ hội duy nhất hòa nhau,ai có thể nghĩ đến,bác gái này khinh phiêu phiêu một câu,liền làm niềm kiêu ngạo duy nhất của Diệp Tân Ý tắt cả tiêu mất.

Làm bà một câu đều nói không nên lời,chỉ có thể ghen một bụng hờn dỗi.

Lúc này,một vị chị em dâu mở miệng nói: “Chỉ cần có tiến bộ chính là tốt,lần này Niệm Niệm khảo thí,nghe Tân Ý vừa mới nói thành tích,so với học kỳ 1 tiến bộ không ít.”

Diệp Tân Ý nghe vậy,tâm tình hơi giải,đang muốn ứng hòa,bác gái lập tức nói: “Đích xác có điều tiến bộ,bất quá thiên về một khoa, khoa học tự nhiên của Niệm Niệm không tồi,nhưng tiếng Anh hình như...vừa đạt tiêu chuẩn đi.”

Khoa học tự nhiên của Ôn Niệm Niệm đặc biệt là toán học,vật lý, trên cơ bản gần tới điểm tuyệt đối,bất quá ngữ văn cùng tiếng Anh này,điểm nàng cách vô cùng xa,có ý đề nặng điểm,không đến mức làm tổng điểm quá mức kinh dị.

Nàng ngó qua Diệp Tân Ý,biết hôm nay mụ mụ ăn một bụng khí,nguyên bản gương mặt hồng nhuận đều tái nhợt.

Lão thái thái vẫn luôn híp mắt, nghe nhóm chị em dâu trong nhà "Kéo việc nhà"ra nói,cũng không có ngăn cản,nhìn không ra bà có thâm ý gì.

Hào môn thế gia lục đục với nhau,đao quang kiếm ảnh,đều kéo việc nhà để ngụy trang thông đồng.

Mỗi lần tụ hội,bác gái tự nhiên chuẩn bị nguyên vẹn ——

Huyền nữ,đã thành phân đoạn không thể thiếu ở buổi tụ họp của Ôn gia.

“Ôn Lan nhà của chúng ta từ nhỏ đã mời giáo viên tư nhân tới dạy tiếng Anh,khảo thí cuối kỳ,viết văn tiếng Anh còn đạt điểm tuyệt đối!”

Chị em dâu sôi nổi khen ——

“Ôn Lan đứa nhỏ này,thật là ưu tú a,con nhà nhà chúng ta,được môn tiếng Anh bằng nột phần của Ôn Lan thì đỡ làm ta đau đầu.”

“Cùng người nước ngoài giao lưu,hoàn toàn không thành vấn đề?”

“Đúng vậy,giao viên nước ngoài đều khen đứa nhỏ này,có thiên phú ngoại ngữ.”

Nói xong,bác gái còn từ trong túi lấy ra một quyển tạp chí tiếng Anh của học sinh trung học,mở bên trong ra,chiết trang,chỉ một bài văn,nói: “Đây là do Ôn Lan nhà chúng ta viết,gửi bài được chọn.”

Ôn Lan vội vàng mà nói: “Ai nha, mụ mụ,người đem cái này lấy ra làm cái gì nha!”

Chị em dâu sôi nổi: “Lan Lan, đây là chuyện tốt,không cần thẹn thùng,để ta nhìn xem,đây là viết văn a?”

“Này không phải viết văn.” Ôn lan đỏ mặt nói: “Trình độ viết văn sao có thể lên tạp chí,đây là viết thiên văn xuôi,giảng cho chúng ta thái độ nhân sinh bởi đường trẻ nhỏ.”

Chung quanh mấy chị em dâu sắc mặt hơi hơi đỏ đỏ, tuy rằng xem không hiểu,nhưng là do hai chữ nhân sinh này,từ ngữ nghe thật cao cấp,hon nữa các nàng bình thường đầu óc thể tục chưa từng tự hỏi qua.

Nghe thật giống như vô cùng lợi hại.

Ôn Niệm Niệm tiếp nhận tạp chí, nhìn lướt qua,thông thiên lộ ra một cổ tử "Bức cách" nồng đậm,, nói cao nhả tình thú,nói lý tưởng, nói nghệ thuật.

Nhưng...chung quy chỉ là sách báo tiếng Anh của thiếu nhi thôi, dùng từ thiện bạch,ngữ pháp đơn giản.

Nãi nãi thấy Ôn Niệm Niệm đang xem thiên văn chương kia,vừa tìm hiểu hỏi: “Niệm niệm,con có thể xem hiểu văn của chị họ con viết cái gì sao?”

Ôn Niệm Niệm buồn tạp chí, khiêm tốn mà nói: “Có thể xem hiểu một ít.”

Bác gái cười cười: “Niệm Niệm, không hiểu cũng không nên bảo hiểu nha,nãi nãi con chính là tinh thông nhiều ngoại ngữ, tiếng Anh càng là không nói chơi, để ý nãi nãi thử con a.”

Diệp Tân Ý lạnh lùng nói: “Đó cũng chỉ là sách báo của học sinh trung học,Niệm Niệm không phải học sinh trung học sao, như thế nào liền xem không hiểu.”

Bác gái như cũ vẫn duy trì đáng vẻ phong độ: “Học sinh trung học cũng phân trình độ cao thấp,trình độ này của Niệm Niệm a...điểm tiếng Anh khảo thí,mới vừa đạt tiêu chuẩn đi?”

Đúng lúc này,gia gia vẫn luôn trầm mặc ngồi ở bên cạnh đọc sách,bỗng nhiên giờ giờ sách trong tay lên,đối Ôn Niệm Niệm nói: “Niệm niệm,sách này là của cháu đi,là nói cái gì a? Gia gia nửa chữ đều xem không hiểu,tôi cùng gia gia nói.”

Lời vừa nói ra,ánh mắt mọi người đều hướng gia gia Ôn Triết.

Chỉ thấy ông mang kính lão,trong tay cầm một quyển tiếng Anh thật dày,chợt mắt thấy lên,không giống như là sách báo của trẻ con.

Ôn Niệm Niệm trong lòng lộ bộ,gia gia từ đầu nhĩ đem sách chuyên tác Tiếng Anh Lượng tử cơ học cùng nguyên lý Lỗ đen nàng mới đọc xong đem ra tới?

“Ba,người đang xem cái gì a?” Bác gái tò mò hỏi.

Gia gia đem sách trong tay mở ra,bên trong chỉ chút chữ cái tiếng Anh: “Thư phòng tìm được, sách này hẳn là của Niệm niệm đi,nha, mặt trên còn có bút ký.”

Quả nhiên, trên sách này có bút ký chú giải,còn vẽ đồ kỳ phức tạp.

Diệp Tân Ý thấy thế,lập tức nói: “Đúng đúng ba,đây là sách của Niệm Niệm,con cùng Đình Hiến ngày thường đều với a, thư phòng trên cơ bản đều là để Niệm Niệm dùng.”

Bác gái trên mặt ý cười trầm trầm, hỏi: “Niệm niệm,đây là cái sách gì a.”

Ôn Niệm Niệm nhân nhát nói: “Sách Vật lý.”

Cả nhà đều biết thành tích khoa học tự nhiên của Ôn Niệm Niệm hảo,cho nên sách này của nàng không ngoài ý muốn chút nào, nhưng ngoài ý muốn ở chỗ... Sách này thể nhưng toàn là tiếng Anh!

Bác gác chọc chọc mắt, lãnh đạm hỏi: “Niệm Niệm,sách này, cháu có thể hiểu từ đơn ở trên đó sao?”

Ôn Niệm Niệm khiêm tốn mà cười: “Bộ phận thuật ngữ thâm thúy chuyên nghiệp,vẫn phải dùng từ điển.”

Lời này của nàng được khắc chế, nhưng xem bút ký của nàng viết ở trên sách liền biết nàng là có thể xem hiểu tuyệt đại bộ phận.

Bác gái khoe miệng liệt liệt, đối Ôn Lan nói: “Lan Lan,con cũng xem thử sách của em họ,góp muội muội kiểm tra bút ký một chút,có sai ở đâu không,hai chị em,học tập chính trợ giúp lẫn.”

Ôn Lan nghe lời,tiếp nhận chuyên tác tiếng Anh trong tay gia gia,tùy tiện mở ra mục lục, liền đem nàng áp vào thế khó.

Này... từ đơn này nàng cũng chưa gặp qua! Đã hoàn toàn vượt qua trình độ của học sinh trung học a!

Ôn Lan vẫn là không tin,cần rằng tiếp tục lật vài tờ sau.

Duyên thế chỉ chút,tựa như những con kiến bò trước mắt nàng.

Trừ bỏ một ít is cùng are đơn giản,liên tiếp từ bên ngoài,nàng một chữ đều xem không hiểu!

Càng đừng nói bút ký tiếng Anh mà Ôn Niệm Niệm viết sở bên cạnh.

Một khắc kia,sắc mặt Ôn Lan trở nên nan kham vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26

Lịch đăng cụ thể là 3 chương mỗi tuần.

Tặng ★ cho mỗi chap để ủng hộ và thêm động lực cho Ký edit.

Không bắt buộc.

Ôn Lan nhìn quyển sách chuyên tác Tiếng Anh thật dày kia, ngây ngẩn cả người.

Bác gái ở bên cạnh liên tiếp thúc giục: “Lan Lan, con mau nhìn xem, có cái gì sai không, chỉ ra cho mọi người xem a!”

Ôn Lan choáng váng, đừng nói chỉ ra cái gì sai, nàng căn bản một chữ đều xem không hiểu!

Bác gái thấy Ôn Lan sửng sốt, lôi kéo khuỷu tay Ôn Lan, vội vàng nói: “Con sao lại thế này, mau đọc ra đi, cho nãy nãy nghe một chút a!”

Ôn Lan ấp úng mà nói: “Con...con không hiểu.”

“Cái gì mà con không hiểu!” Bác gái nóng nảy, chỉ vào Ôn Niệm Niệm, nói không lựa lời:

“Con bé có thể xem hiểu, con như thế nào sẽ xem không hiểu.”

Chung quy vẫn là tiểu nữ tử mới lớn, Ôn Lan đỏ mặt, túm góc áo, nhụt chí mà nói: “Con là xem không hiểu!”

“Con như thế nào có thể xem không hiểu!”

Lúc này, lão thái thái Thư Giác chậm rì rì mở miệng: “Con cùng con bé gấp cái gì, xem không hiểu thì xem không hiểu, con bé còn nhỏ.”

Sắc mặt bác gái lúc đỏ lúc trắng, bà “Kinh nghiệm sa trường” nhiều năm như vậy, Ôn Lan vẫn luôn là chiêu bài tốt nhất bà khoe, ai có thể nghĩ đến, hôm nay cư nhiên trước ngựa thất đề!

Hon nữa, là trước mặt con gái phế sài của Ôn Đình Hiên!

Bà không cam lòng, một phen đoạt sách trong tay Ôn Lan, nhìn lung tung.

Ôn Lan xem không hiểu nội dung, bà đương nhiên càng xem không hiểu, nhìn được một lúc, trên mặt bà lại nổi lên ý cười, quay đầu lại đối Diệp Tân Ý nói

---

“Tân Ý a, một quyển sách như thế này không biết là sách cũ từ nơi nào đào ra, nói là sách Niệm Niệm đọc, này... Không phải kêu chúng ta chỉ là đứa trẻ tám tuổi sao.”

“Đây... Vốn dĩ chính là sách của Niệm Niệm!”

Bác gái một mực chắc chắn: “Chị còn có thể không biết sao, Ôn Lan của chúng ta không hiểu nội dung, Niệm Niệm nhà các em sao có thể xem hiểu! Vì muốn thể hiện trước mặt lão thái thái, làm ra sự việc như vậy, chị thật sự không thể lý giải a.”

“Em...” Diệp Tân Ý nửa điểm chịu không nổi oan uổng, nôn nóng đến đỏ mặt: “Chị nói bậy!”

Mà đúng lúc này, từ trang sách rơi xuống một phong giấy.

Bác gái tò mò nhặt lên, nhìn nhìn nội dung, mặt trên in hàng chữ tiếng Anh ngắn gọn, bà cũng xem không hiểu.

“Đây là cái gì?”

Lão thái thái tiếp nhận trang giấy, nhìn nhìn, nói: “Đây là bài viết chọn dùng, ký tên là tạp chí nước ngoài, nói là gửi Niệm Niệm.”

Ôn Niệm Niệm bất đắc dĩ mà giải thích: “Là bài luận gửi cho sách báo quốc tế, thông qua xét duyệt, muốn mượn người.”

Lời vừa nói ra, toàn phòng khách lặng im chừng mười giây, khó có thể tin mà nhìn Ôn Niệm Niệm.

Gửi bài? Sách báo quốc tế? Còn muốn người?

Ở đây không ít thân thích trong nhà có con cái học đại học thậm chí học nghiên cứu sinh, tự nhiên biết phát biểu luận văn có bao nhiêu khó, lại còn ở trên sách báo quốc tế, mà dùng toàn tiếng Anh!

Diệp Tân Ý có chút ngây ngẩn cả người: “Niệm Niệm, sao không nghe con nói qua a?”

“Ách.....”

Nàng vốn dĩ cũng không tính nói a!

Hơn nữa gửi cái này cũng không phải là trung tâm sách báo, chỉ là một trang giải trí thôi, nàng đối với Lỗ đen hoà bình hành vũ trụ phỏng đoán, học thuật tính không cường, tính thú vị càng nhiều*.

(P/s: mấy cái đoạn nói về chuyên ngành của chị thật sự khó dịch mà sát nghĩa, căn bản không hiểu dịch kiểu gì. Cho nên cứ để đó, sai thì cmt, Kỳ sửa.)

Trung tâm học thuật sách báo chân chính sẽ không đăng bản thảo của học sinh trung học!

Bác gái nhìn nhìn sách báo dành cho học sinh trung học của Ôn Lan, lại nhìn nhìn sách tiếng Anh trong tay lão thái thái, xấu hổ không chỗ dung thân.

Căn bản không thể so!

Biểu tình trên mặt Diệp Tân Ý rốt cuộc cũng lộ ra vui sướng.

Lúc trước bác gái trong tối ngoài sáng chế nhạo bà bao nhiêu lần, không đếm hết được, nhưng tất cả khuất phục của quá khứ, một khắc này đây, toàn bộ đánh trở về!

Quá thống khoái.

Ánh mắt của nhóm thân thích xung quanh nhìn Ôn Niệm Niệm cùng Diệp Tân Ý thay đổi ——

“Niệm Niệm như thế nào đột nhiên...”

“Đúng vậy, trước kia không thấy, hóa ra là tài năng tiềm tàng.”

Diệp Tân Ý cũng không giống bác gái giả bộ, chỉ bình tĩnh mà nói: “Niệm Niệm thật sự khả năng tiềm tàng, em cùng ba nó đều thực kinh hi, cũng đối con bé tràn ngập chờ mong.”

Nải nải mỉm cười, vừa lòng mà nhìn Ôn Niệm Niệm một cái.

Nha đầu này vượt tuổi tác của mình, ổn định tâm tính, vừa rồi không vì người chung quanh khinh thường mà mất mát, giờ phút này cũng không vì bọn họ khen mà đắc chí.

Người như vậy, mới có thể gánh nổi trọng trách a!

Gia gia Ôn Triết đảo mắt giống như lão ngoan đồng, không ngừng mà nháy mắt cho Ôn Niệm Niệm.

Ôn Niệm Niệm làm sao không biết, vừa nãy ông đem sách chuyên tác kia của nàng lấy ra, là muốn giúp nàng có mặt mũi.

Gia gia đánh tâm nhãn, kỳ thật là hướng về nàng, không hy vọng nàng bị bác gái quá mức ức hiếp.

Tuy rằng không phải bản ý từ Ôn Niệm Niệm, nhưng nàng vẫn thoáng nhìn gia gia, gật đầu cảm kích.

Bài văn của Ôn Niệm Niệm được ném ra, nhóm thân thích dường như cùng một mong ước, không hề thảo luận đề tài thành tích.

Trong nhà mấy tiểu bối không được xuất sắc như vậy rốt cuộc một hơi thở dài nhẹ nhõm.

Ngoài cửa sổ âm thanh pháo hoa bùm bùm vang lên, người một nhà vây quanh bàn trà xem Xuân Vãn, nải nải cũng cấp cho từng tiểu bối bao lì xì.

Ôn Niệm Niệm nghe được mụ mụ thân hỏi cô nhỏ: “Vị lão tam trong nhà kia...mnh thế nào không gặp? Buổi chiều kia còn thấy...”

Cô nhỏ nhún nhún vai: “Ai biết được, vị thiếu gia kia a, trước nay không thích cùng chúng ta tiếp xúc, cũng đừng quản hấn.”

“Chân cẳng không tiện, sợ là ra vấn đề gì đó.”

“Người lớn như vậy, có thể ra vấn đề gì.”

Diệp Tân Ý trước sau vẫn không yên tâm, đem Ôn Niệm Niệm kêu lại, nói khẽ với nàng nói: “Đi tìm xem anh họ Ôn Loan của con đi.”

“Nga, hảo.”

Ôn Niệm Niệm nói, buông hạt dẻ cười trong tay xuống, hướng lầu hai đi đến.

Ôn Loan là con trai thứ ba trong nhà, nhiều năm trước, tam thất tai nạn xe cộ mà mất, Ôn Loan cũng ở vụ tai nạn xe cộ kia, phải phế bỏ đùi phải, cho nên nhiều năm ngồi trên xe lăn.

Bởi vì tàn tật, tính cách hắn cũng trở nên có chút quái gở.

Tai nạn xe cộ không lâu, chú ba liền lấy một người vợ mới, người vợ kia sinh ra một đứa con trai, Ôn Loan càng thêm không ai coi chừng, khi còn nhỏ lại thường xuyên bị anh em trong nhà khi dễ, tính tình cũng càng ngày càng cổ quái.

Ôn Loan thích ở một chỗ, trong nhà tụ hội hắn không tới. Giống như đêm Giao thừa, hắn không thể không tới, nhưng mặc dù tới, cũng là đem mình nhốt trong phòng, không cùng thân thích trong nhà nhiều lời một câu.

Dù sao chân đều phế đi, người tự nhiên cũng phế theo.

Dần dà, chú ba từ bỏ hắn, đem toàn bộ tinh lực bồi dưỡng trên người con trai khác của mình.

Ôn Niệm Niệm cùng vị anh họ lớn hơn nàng một tuổi này tiếp xúc không nhiều lắm, không phải nói là một chút giao thoa đều không có, chỉ là người xa lạ không mấy quen thuộc.

Diệp Tân Ý kêu Ôn Niệm Niệm đi tìm Ôn Loan, nàng có chút thấp thỏm, bởi vì khẳng định mặt nóng dán mông lạnh.

Nhưng mà năm nay nhà bọn họ là chủ nhà, trông nom cũng là tình lý bên trong, rốt cuộc chân Ôn Loan xưa nay không tiện.

Thời điểm Ôn Niệm Niệm lên lầu, nhìn thấy hai vị anh họ cột nhà từ trên lầu xuống dưới, trong miệng lẩm bẩm mà nói cái gì “Cấp tên kia giáo huấn”, bất quá cụ thể chỉ cái gì, Ôn Niệm Niệm cũng không nghe rõ.

Nàng nghi hoặc mà nhìn nhìn bóng dáng bọn họ, nện bước nhanh hơn hướng lầu hai đến.

Hành lang lầu hai im ắng dưới lầu thanh âm âm ỉ cũng dần dần xa, nghe không rõ ràng.

Ôn Niệm Niệm đẩy ra cửa thư phòng, thư phòng trống rỗng, mấy gian phòng cho khách đều kiểm tra qua, cũng đều không có người.

Kỳ quái, không ở lầu hai sao.

Ôn Niệm Niệm đơn giản lại bước lên cầu thang lầu ba, phòng ở lầu ba là dùng để chứa đồ cũ, trừ bỏ người hầu bên ngoài, không ai sẽ đi lên.

Bất quá mặt trên nhưng còn có một sân phơi.

Cửa kính hướng ra sân phơi khóa chặt, bóng đêm nồng đậm xuyên thấu qua cửa kính dửng mành luôn vào phòng trong, bầu trời đêm thâm lam thường thường sẽ có pháo hoa nổ rộ, mình mình diệt diệt.

Có chút khủng bố a.

Ôn Niệm Niệm kêu vài tiếng, xác định lầu ba không ai liền nhấc chân rời đi, lúc này, bất ngờ nghe được sân phơi cuối hành lang kia, hình như có động tĩnh.

“Có người ở bên kia sao?” Nàng mở miệng hỏi một tiếng.

Bên kia truyền đến thanh âm đập vào cửa kính.

Ôn Niệm Niệm sợ tới mức bắp chân run run, mười vạn phần không nghĩ đi qua.

Là một học sinh chính quy xuất thân khoa học tự nhiên, lại là nhân viên chuyên nghiệp nghiên cứu lĩnh vực vật lý học, theo lý thuyết không nên tin có quái loạn ma yêu.

Nhưng hoàn toàn tương phản, đối với thế giới càng nghiên cứu thì càng phát hiện đồ vật thần bí, tỷ như xuyên không. Bây giờ gặp phải cảnh này, nàng có chút sợ nga.

Ôn Niệm Niệm mặc niệm bản thân đã có 24 năm sống trên thế gian này, xuyên cũng đã xuyên,

hướng tới sân phơi đi đến.

Cuối hành lang là một chiếc xe lăn trống rỗng, mà sau cửa kính ngoài sân phơi, một thiếu niên tóc ngắn mặc áo lông màu đen đơn bạc, ghé vào trong đồng tuyết, gian nan động nửa thân, dùng tay đi tới cửa kính.

Đáng tiếc,nửa đoạn thân dưới cơ hồ sử không có sức lực,tay vô pháp chạm vào nắm cửa.

Là Ôn Loan!

Hắn cả người ghé vào cạnh cửa, trong trời đêm,pháo hoa thường thường ở trên đầu hắn hạ trắng bạch quang,hắn chôn đầu,thấy không rõ biểu tình,có chút thăm người.

Ôn Niệm Niệm kinh hô một tiếng, vội vàng chạy tới mở cửa.

Hắn bị nhốt,bên ngoài dưới 0 độ, đêm Giao thừa tuyết lớn bay tán loạn,toàn thân đều đông lạnh đến sắp cứng đờ.

Ôn Niệm Niệm chạy nhanh lại, ngồi xổm xuống,đem hắn nâng dậy,đụng tới thân thể hắn có cảm giác như đụng phải khối băng đường.

Ôn Niệm Niệm chạm tới hắn,tựa hồ thân thể đã không có tri giác, nàng vội vàng nói: “Em...em đi gọi người!”

Thời điểm nàng đang muốn đứng dậy rời đi,Ôn Loan một phen giữ cánh tay mảnh khảnh lại.

Chạm vào tay,một mảnh lạnh lẽo.

Ôn Niệm Niệm kinh ngạc quay đầu lại,thấy được mặt Ôn Loan trắng bạch như nguyệt.

Hắn nắm chặt tay nàng,thực dùng sức,Ôn Niệm Niệm cảm giác xương cốt chính mình sắp bị bóp gãy.

Thiếu niên rút cuộc ngẩng đầu, liếc nhìn nàng một cái.

Cặp đen nhánh hẹp dài,lộ ra quật cường,cũng phiếm sương lạnh.

Hắn cố chấp lắc lắc đầu.

Ôn Niệm Niệm từ hắn trong ánh mắt hiểu ra,hắn không muốn kẻ nào nhìn thấy bộ dáng chật vật này của mình.

Nàng rút cuộc im tiếng,gian nan mà đem hắn kéo vào trong phòng,xoay người kéo cửa kính, đem hàn ý che ngoài cửa sổ.

Đôi tay Ôn Loan chống đỡ thân thể,nỗ lực bò lên trên xe lăn,Ôn Niệm Niệm đóng cửa lại xong, chạy nhanh qua,đem hắn đỡ lên xe lăn,vững vàng ngồi xong.

Toàn bộ quá trình Ôn Loan đều gắt gao cắn môi dưới,không nói lời nào.

Ôn Niệm Niệm đem hắn đỡ lên xe lăn xong,lại chạy nhanh vào trong phòng cảm thăm lòng ấm áp tay tới.

Thăm lòng ở trên đùi hắn,nhưng mà hắn không tiếp thăm ấm tay.

Bóng đèn lầu ba có chút ảm đạm,màu xám lãnh đạm bao trùm bộ dáng sắc nhọn của hắn. Hắn thực gầy,thân hình đơn bạc, bắt quá ngũ quan lại anh tuấn mà sắc bén,môi phong mỏng, mang theo một cô cảm xúc lãnh ngạnh.

“Vừa mới,là Ôn Hàn cùng Ôn Trạch làm?”

Ôn Loan không có trả lời.

Ôn Niệm Niệm đã đoán được đây là một trò đùa dai, khẳng định là hai vị anh họ Ôn Hàn cùng Ôn Trạch vừa rồi xuống lầu.

Hai anh họ này tuổi cùng Ôn Loan không phân cao thấp, nhưng từ nhỏ bịch mẹ trong nhà cùng chiều nuôi lớn,tâm tính trẻ con,thích trêu cợt Ôn Loan chân cẳng có tật.

Hơn phân nửa,chính là do hai người bọn họ,đem Ôn Loan từ trên xe lăn xuống dưới,đẩy ra ngoài nhốt ở sân phơi rét lạnh

Ôn Loan nửa người dưới cơ hồ sử không có sức lực,mà chốt pha lê đẩy cửa lại ở cao,không có phụ trợ căn bản không với tới..

Vô pháp tương tượng,ban đêm rất lạnh như vậy,hắn bị nhốt ở bên ngoài đông lạnh bao lâu.

Ôn Niệm Niệm làm khăn ấm tay, đưa cho Ôn Loan.

Ôn Loan một tay chắn,khăn ấm rơi xuống đất.

Ôn Niệm Niệm nhìn phía hắn, hắn cắn chặt hàm răng,con ngươi đen nhánh tựa như gió tuyết bên ngoài,lạnh lẽo thấu xương.

Không cam lòng.

Ôn Niệm Niệm quá hiểu ánh mắt như vậy.

Nàng kiên nhẫn nhặt lên khăn ẩm, chính mình che che, sau đó đặt ở tủ trên tường Ôn Loan giờ tay có thể với tới, xoay người đi xuống lầu.

.....

Ôn Hàn cùng Ôn Trạch đang ở hậu viện phóng pháo hoa.

Ôn Trạch lo lắng mà nói: “Chúng ta làm như vậy, có thể hay không nháo ra mạng người a?”

Ôn Hàn xua xua tay: “Sợ cái gì, nháo ra mạng người cũng cùng chúng ta không quan hệ.”

“Cũng đúng, dù sao không ai biết.”

Ôn Hàn hừ lạnh: “Tên kia xương cốt cứng, nên cho hắn nếm thử giáo huấn.....”

Đúng lúc này, chỉ nghe “Xôn xao” một tiếng, một chậu nước lạnh tưới trên người Ôn Trạch, rót cái lạnh thấu tim!

Ôn Trạch nháy mắt choáng váng ——

“Ta phi!”

Ôn Hàn hất trong nháy mắt như gà rút vào nồi canh, ôm bụng phá lên cười, nhưng mà giây tiếp theo, lại một chậu nước rơi xuống trên người hắn, toàn thân ướt đầm.

“Là ai làm!”

“Con mẹ nó đi ra đây cho lão tử!”

Cửa sổ trên lầu đóng lại, bọn họ không thể nhìn thấy là ai đổ nước xuống.

Gió lạnh một thổi, hai người bị đông lạnh đến run bần bật, quyết định trước tạm dừng “Chửi đổng”, chạy nhanh về phòng đổi quần áo sưởi ấm.

Lại không nghĩ rằng, vừa mới ra tới cửa sau thế nhưng bị người từ bên trong khóa trái!

Toàn bộ hậu viện phong bế thức, cùng tiền viện có tường ngăn cách, chỉ có cửa sau thông phòng duy nhất lại bị khóa.

Thời điểm vừa mới ra cửa còn mở, lúc này cư nhiên bị khóa lại!

“Dựa, đây là ai làm!”

“Mở cửa! Mau mở cửa!”

Cửa sau cùng phòng khách có một khoảng để đồ cùng với phòng bếp, bởi vậy tiếng gào của bọn họ căn bản không truyền đến phòng khách.

“Di động đâu! Mau gọi điện thoại.” Ôn Hàn vội vàng nói.

Ôn Trạch cung thân mình, run run rẩy rẩy: “Tao, tao đặt ở trong phòng.”

“Vãi!”

Hậu viện trời giá rét, bọn họ toàn thân đều ướt đầm, gió lạnh thổi, kêu cái “Hắt xì”.

Ôn Trạch một cái hắt xì lại một cái hắt xì, mà Ôn Hàn táo bạo, điên cuồng chửi rủa, dừng để cho hắn bắt được người đầu sỏ gây tội, hắn nhất định sẽ không bỏ qua.

Ôn Niệm Niệm đứng ở tủ kính lầu hai, trong tay xách theo hai thùng không, hướng hai người trong viện tham đầu tham não, che miệng cười trộm.

Nàng không phòng vệ mà quay đầu lại, Ôn Loan không biết khi nào xuất hiện cuối hàng lang lầu hai.

Hắn ngồi trên xe lăn, vô biểu tình chính diện nhìn nàng, trên đùi đắp thảm lông màu xám đậm, trong tay nhéo khăn lông thô xù xù thô làm ấm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ôn Hàn cùng Ôn Trạch hai người bị nhốt ở hậu viện ước chừng hai giờ, thẳng đến khi năm tiếng chuông vang lên, người một nhà đi vào hậu viện phóng pháo đón năm mới đến, lúc này mới phát hiện ra bọn họ.

Hai anh em run run rẩy rẩy ngồi ở chuồng chó của hậu viện, dựa sát lẫn nhau sưởi ấm, áo lông trên người đều đã kết thành băng cứng.

Mà kim mao cầu ngồi ở sau cửa sổ sát đất, ấm áp, nghiêng đầu xem bọn họ.

Thật đúng là người không bằng cầu a!

Thím tư đặc biệt cưng chiều hai đứa con trai trong nhà này, thấy bọn họ bị đông lạnh đến thân chí sắp không rõ, gấp đến độ dậm chân: "Nhu thế nào thành như vậy a! Bao lớn rồi, rốt cuộc tại sao lại thế này! Ai đem các con nhốt ở bên ngoài?"

Ôn Hàn cùng Ôn Trạch hai người sắc mặt trắng bệch, môi run run, sớm đã nói không nên lời.

Bởi vì thím tư luôn thổi phồng việc mình sinh hai người con trai, đối Ôn gia có bao nhiêu công hiến, mà bác gái chỉ có một nữ nhi Ôn Lan, cho nên bà thường xuyên chế nhạo bác gái——

Liên tính Ôn Lan có giỏi như thế nào đi chăng nữa, chung quy là con gái gả ra ngoài, không giống bà, có hai người con trai, lúc tuổi già cũng có cái dựa vào.

Trong bụng bác gái vốn dĩ đã có cả bụng hỏa, lúc này tóm được cơ hội, liền cười nói: "Ai nha, Ôn Trạch, Ôn Hàn, hai người các cháu như thế nào ngủ ở chỗ này a, thật đúng là...khó trách mụ mụ các cháu nói các cháu là nhân trung long phượng, thật đúng là có được dẫn được."

Thím tư đầy mặt phần muộn, đẩy hai đứa con ngốc của mình vào nhà, khẩu khí cũng không khách khí: "Mau, bản muốn chết, mau vào đi! Đừng ở bên ngoài làm cho mụ mụ mất mặt xấu hổ!"

Tuy rằng có tiểu nhạc đệm như vậy, nhưng vẫn không ảnh hưởng tâm tình người một nhà từ cự phóng pháo.

Tối buổi tối muộn một chút, nhóm thân thích Ôn Trạch lục tục rời đi.

Ôn Niệm Niệm trở lại phòng, nhìn đến cái thảm lông tơ màu xám được xếp ngay ngay ngay ngắn thành khối đậu hũ đặt trên bàn nhỏ, thăm tay sờ lông xù xù cũng đặt bên cạnh.

Đồng thời, trên bàn còn thả hai kẹo thỏ trắng* lớn.

□

Ôn Niệm Niệm mở to hai mắt, nhặt kẹo sữa lên, mạc danh có chút thụ sùng nhục kinh.

Này là... Ôn Loan đưa?

Không giống anh họ quái gở cả người mang ý châm biếm làm chuyện này a.

.....

Mấy ngày Tết Âm Lịch, Ôn Niệm Niệm luôn đem mình nhốt trong phòng sách, không cùng Diệp Tân Ý cùng Ôn Đình Hiên đi các nơi chúc tết.

Diệp Tân Ý rất muốn mang Ôn Niệm Niệm ra cửa, nhưng Ôn Đình Hiên nói, giai đoạn lớn lao tới, không nên quấy rầy con cái ôn tập.

Trong khoảng thời gian này, gia gia Ôn Triết thường xuyên đi tới nhà Ôn Đình Hiên, sau giờ Ngọ, ánh dương rọi xuống trời đông, ấm áp, thích hợp đi ra để bờ sông để dạo một chút.

Dưới cây liễu cạnh bờ sông có ván cờ, Ôn Niệm Niệm thường xuyên cùng lão gia tử Ôn Triết và các lão nhân gia khác đánh cờ tướng, nghe các lão nhân nói một chút chuyện xưa, thời gian một buổi trưa đậm mặn cứ như vậy qua đi.

Ôn Niệm Niệm vô luận là cờ vây hay là cờ tướng, cờ nghệ tương đối tinh vi, người "Kinh nghiệm sa trường" như lão nhân gia đều không phải đối thủ nàng.

Thế nhưng lại cấp cho lão gia tử Ôn Triết không ít mặt mũi.

Không mấy ngày, hoa viên bờ sông các lão nhân gia đều biết Ôn Niệm Niệm, còn hỏi Ôn Triết từ đâu tìm ra được một tiểu thần đồng.

Ôn Triết vui tươi hơn hờ hờ mà cười nói: "Đây là cháu gái nhỏ nhà tôi." Trong mắt, giữa mày rất tự hào.

Diệp Tân Ý thường xuyên oán giận, Ôn Niệm Niệm cứ có thời gian là cùng lão gia tử đi ra ngoài chơi cờ tướng, cũng không bởi bà tham gia tụ hội gì cả.

Ôn Đình Hiền trấn an: "Bà còn không phải là muốn mang Ôn Niệm Niệm đi ra ngoài, ở trước khuê mật khoe ra à?"

Diệp Tân Ý bĩu môi: "Thôi đi, ông cho rằng lão gia tử mang con bé đi chơi cờ, mục đích đơn thuần sao!"

Cũng là khoe đó thôi.

Ôn Đình Hiền vốn dĩ cho rằng lão gia tử đã tới số mệnh, không có gì đưa đổi, thẳng đến ngày nọ đi qua hoa viên ở bờ sông, nhìn con gái nhà mình ngồi dưới cây đa kéo nhị hồ, khai giọng xướng kịch Hoàng Mai*, một đồng lão nhân vây quanh nằng vồ tay lại vồ tay, trầm trồ khen ngợi, thanh âm không ngừng.

(P/s: Hoàng mai hí còn gọi là Hoàng mai điệu hay kịch Hoàng Mai như ở trên, là một loại kịch vui của địa phương, lưu hành ở các vùng An Huy, Giang Tây, Giang Tô, Hồ Bắc, Chiết Giang, Phúc Kiến, Sơn Tây v.v... nội dung của nó phổ thông, hình thức linh hoạt, phong cách tươi tắn khúc điệu du dương uyển chuyển.

Nguồn: Google.)

Mà Ôn Triết đứng ở bên cạnh, tươi cười rạng rỡ, thẳng đôi chung quanh: "Đây là cháu gái tôi, là cháu gái tôi, ha ha ha ha."

Ôn đình hiền khước miệng liệt liệt.

Tiểu nha đầu này, cư nhiên còn biết kéo nhị hồ?

.....

Buổi chiều Tết Nguyên Tiêu*, Giang Dữ một thân tây trang giày da ngồi trong xe hơi chạy băng băng, tài xế lái xe đưa hắn đi tham gia buổi họp công ty thường niên, thuận tay bung lên một ly cà phê.

(P/s: Tết Nguyên Tiêu (Rằm Tháng Giêng) là ngày lễ hội cổ truyền tại Trung Quốc và là tết Thượng Nguyên tại Việt Nam. Lễ hội trăng rằm từ giữa đêm 14 (đêm trước trăng rằm) trọn ngày 15 (ngày rằm) cho đến nửa đêm 15 (đêm trăng rằm) của tháng giêng Âm lịch.

Nguồn: Wikipedia.)

Đi ngang qua hoa viên nhỏ, trong lúc vô tình quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy Ôn Niệm Niệm ngồi dưới tàng cây, cùng một vị lão nhân đầu tóc hoa râm kéo nhị hồ, kèn xô-na đại hợp tấu.

Giang Dữ tay hơi run lên, cà phê đổ xuống tay áo trắng tinh.

"..."

Tài xế dừng xe, chạy nhanh đi tới cửa hàng tiện lợi bên đường mua cho Giang Dữ một bao khăn giấy ướt.

Giang Dữ ấn cửa sổ xe xuống, nhìn phía Ôn Niệm Niệm xa xa.

Nha đầu này mặc một thân áo lông vũ màu đỏ rực, giống như tiểu hùng ngồi ở dưới tàng cây, yên vị trên ghế gỗ kéo nhị hồ, gương mặt trắng nõn phiếm hồng tự nhiên, ánh mặt trời mùa đông rơi xuống, loá mắt cực kỳ.

Khóe miệng Giang Dữ hiện lên một tia cười nhạt nhẽo, lấy di động ra, chụp được một trương ảnh.

Thẳng đến khi tài xế một lần nữa ngồi trở lại trong xe, mua khăn giấy ướt, đưa cho Giang Dữ: "Thiếu gia..."

Gọi lần thứ nhất, Giang Dữ không nghe thấy, thẳng đến hắn gọi tiếng thứ hai: "Thiếu gia."

Giang Dữ lúc này mới quay người lại, buông di động, tiếp nhận khăn giấy tài xế đưa tới, xoa xoa tay.

Tài xế nhìn khóe miệng hắn còn ý cười chưa hoàn toàn mất, có chút không thể hiểu được.

Đã bao lâu... không thấy vị thiếu gia cao lãnh này cười?

Buổi tối, Ôn Niệm Niệm tắm rửa xong từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Giang Dữ gửi cho nàng một tin nhắn, kèm theo ảnh chụp nàng ở công viên kéo nhị hồ ——

"Em còn có bao nhiêu kỹ năng che dấu?"

Ôn Niệm Niệm: "A a a! Lập tức, lập tức, xóa đi!"

Giang Dữ phát tới một cái icon

【 mỉm cười 】 ——

"Không."

Một chữ vô cùng đơn giản,còn nói ra vài phần khí chất thiên vương bá tổng.

Ôn Niệm Niệm hết chỗ nói rồi, nhanh tay gõ tin: "Ngần vạn lần không để cho người khác nhìn thấy,nhất là tên Quý Tri,sẽ chế cười em nhiều năm!"

Đặc biệt nàng còn cài cái kẹp áo Trung Quốc màu hồng của gia gia cho.

Giang Dữ nhìn tin nhắn,cười cười,"Sẽ không để kẻ nào nhìn thấy."

Đây là ảnh chụp hân chân quý.

Đầu ngón tay Giang Dữ dừng một chút,đánh ra một hàng chữ: "Buổi tối Nguyên Tiêu hôm nay, bờ sông rất náo nhiệt,muốn tới xem pháo hoa không?"

Suy tư vài phút,lại cảm thấy không ổn, hân xóa tin đi,một lần nữa viết: "Buổi tối hôm nay,em có việc gì sao?"

Đại thiếu gia họ Giang chỉ sợ phi thường không am hiểu lắm loại sự tình này,muốn mời thôi mà tin nhắn xóa đi sửa chữa sửa rất nhiều lần,cuối cùng thành —— "Em hiện tại đang làm gì?"

Thời điểm Niệm Niệm thu được tin nhắn của Giang Dữ,đồng thời cũng nghe được giọng nói Văn Yến qua tin thoại: "Xuống lầu."

Ôn Niệm Niệm:"Ha?"

"Anh ở dưới lầu nhà em."

Ôn Niệm Niệm dò ra cửa sổ, nhìn thấy xe máy Văn Yến ngừng ở trước cửa lớn của phố,hân giờ cầm lên,hướng nàng cười cười.

Ánh đèn đường âm phác hoạ khuôn mặt anh tuấn của hân,

một đôi mắt đào hoa vui vào mi,nhìn không rõ,xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ,mơ hồ có thể thấy hân đối nàng là đang cười.

Ôn Niệm Niệm trong lòng run lên,chạy nhanh hỏi: "Anh ở đó làm cái gì nha?"

"Muốn cùng em đi bờ sông xem pháo hoa,đi không?"

"Nhưng...đều thay áo ngủ rồi nha."

"Cùng việc đi xem pháo hoa có liên hệ gì?",tiếng nói thấp có từ tính,làm cả người nàng nổi lên một tầng da gà.

Hào đi.

Rối rắm một lát, Ôn Niệm Niệm rốt cuộc nói: "Chờ em mười lăm phút."

.....

Nàng xưa nay là nữ sinh nghiêm khắc tự hạn chế,nói mười lăm phút,một phút đồng hồ cũng chưa trì hoãn,thừa dịp bóng đêm,lén chạy ra khỏi cửa,lao tới nhảy lên xe máy của Văn Yến ——

"Đi mau đi mau,đừng để cho ba mẹ em phát hiện."

(P/s:Sao có cảm giác tiểu nha đầu mới lớn trốn đi chơi với bạn trai,sợ ba ba mẹ mẹ phát hiện gian tình nhỉ?:>)

Văn Yến mang mũ cho nàng, cũng đeo kính xám bảo vệ mắt cho mình: "Em còn rất tự giác."

"Cái gì?"

"Liền như vậy ngồi trên."

"Không thể ngồi sao?"

Nàng tựa hồ nhớ rõ trước kia hảo huynh đệ của hân có nói qua,Văn Yến không dễ dàng cho người ngồi lên xe máy hân.

"Không phải."

Văn Yến khởi động động cơ, đem xe đi ra ngoài, khoe miệng treo lên mỉm cười: "Có điểm khác, vốn muốn cho em ngồi phía trước."

Ôn Niệm Niệm.....

***

Xe máy đến bờ sông ngừng lại, bờ sông thực náo nhiệt, có rất nhiều nam nữ sinh trẻ tuổi đang nướng BBQ.

Mặt sóng nước lấp lánh ánh ngược của ngọn đèn dầu ở bờ bên kia, trên bầu trời thường thường có pháo hoa nở rộ.

Mấy nam sinh bên lửa trại đều là gương mặt quen thuộc, hảo anh em của Văn Yến, một đầu nam màu tóc suy sút Từ Dương, còn có trên người xăm hình, kẻ cơ bắp Tần Xuyên, chung quanh còn có mấy nữ sinh.

Biết Yến mang Ôn Niệm Niệm lại đây, các nam nữ sinh đi theo đều ồ ào —

"Yến ca, rốt cuộc đem bạn gái mang đến?"

"Lăn." Văn Yến không chút khách khí mà dỗi trở về: "Người mới vài tuổi, tư tưởng có thể hay không thuần khiết."

"Hắc."

Các nữ sinh rất là thân thiện, lôi kéo Ôn Niệm Niệm lại, đem xiên thịt vừa mới nướng tốt đưa cho nàng ——

"Nói cái gì mà bạn trai bạn gái, chúng ta là xã hội chủ nghĩa, tình huynh đệ tỷ muội không được sao, yêu nhau thì có gì tốt, đúng không em gái?."

Ôn Niệm Niệm liên tục gật đầu, cảm giác thân thiết tăng gấp bội, nghe cách nam sinh, nữ sinh bắt quai máy chuyện khi đi học, cảm giác chơi hảo cực kỳ.

Các nam nữ sinh này hẳn đều là bạn học của Văn Yến ở Thanh Ba trung học, cùng người truy ta đuổi học tập ở Đức Tân hoàn toàn bất đồng, các bạn học này hằng ngày ở chung tựa hồ thú vị rất nhiều.

Cách một ánh lửa, Văn Yến thường thường ngẩng đầu nhìn phía Ôn Niệm Niệm.

Lửa trại chiếu rọi khuôn mặt nàng, có vẻ trắng nõn mà nhu hòa, hai mảnh môi mỏng tinh cong, đỏ như đánh son, mặt hồng hào ửng ửng.

Nàng cười rộ lên thực đẹp, trong ánh mắt phảng phất đựng đầy sao trời.

Lúc này, di động bỗng nhiên vang lên, Văn Yến tiếp di động xong,

bỗng nhiên xoay cổ qua nhìn đường nơi xa.

Bên đường một chiếc màu đen dừng lại, bên cạnh xe có một người đàn ông trung niên đang đứng.

Sắc mặt Văn Yến trầm xuống, xoay người hướng tới người đàn ông kia đi qua.

Ôn Niệm Niệm tự nhiên cũng chú ý có người tới tìm hân, hướng đường nhìn nhìn, người đàn ông kia cách ở xa, bộ dáng xem không rõ, nhưng loáng thoáng có thể phỏng đoán tuổi tác không nhỏ.

Tần Xuyên giải thích: "Đó ba của Văn Yến."

"Đưa anh ấy về nhà sao?"

"Ông ta hai năm trước muốn cho Yến ca về nhà, bắt quá Yến ca không vui."

Nữ sinh chung quanh cũng không rõ sự tình trong nhà Văn Yến, chỉ biết hẳn là công tử của tập đoàn Văn thị, trong nhà có tiền, nhưng lại nghe nói hẳn cùng người trong nhà quan hệ không tốt lắm.

"Rốt cuộc chuyện là như thế nào a?" Có nữ sinh tò mò hỏi.

"Mụ mụ của Yến ca, nơi này, có vấn đề." Tần Xuyên chỉ chỉ đầu óc chính mình, đối Ôn Niệm Niệm nói: "Đây cũng không phải bí mật, mọi người đều biết."

"Nghe nói lão ba cậu ấy mấy năm trước đem về một chim tu hú chiếm tổ sinh tử*, cùng tuổi với cậu ấy, hiện tại sống ở Văn gia. Người đó đến, Yến ca liền rời cái nhà kia, ở bên ngoài, sống chết không chịu trở về."

(P/s: chim tu hú cướp tổ sinh tử, khi đến mùa, chim tu hú mẹ sẽ đẻ trứng vào tổ các con chim khác để chúng ấp trứng. Chim tu hú con nở ra sẽ tìm giết hết những con chim non và trứng trong tổ để độc chiếm thức ăn do chim mẹ khác mang về. Khi lớn lên, đủ lông đủ cánh, tu hú con sẽ bay đi mà không quan tâm gì. Đại khái câu này thường để nói kẻ vô ơn hoặc kẻ cướp những thứ thuộc về người khác.)

"Đây không phải tu hú chiếm tổ sao." Có nữ sinh tức giận, bất bình mà nói: "Dựa vào cái gì mà con tu hú đó ở nhà, Yến ca dọn ra sống ở ngoài."

"Không phải nói bệnh tâm thần khả năng có di truyền sao, ba cậu ấy... khả năng từ bỏ Yến ca." Tần Xuyên ăn một miếng thịt ba chỉ, lúc đầu nói: "Có việc gì liên quan đến gia đình a, thân tình hay gì đó đều gác sang bên."

"Ông ta hiện tại tới tìm Yến ca làm gì?"

"Người được mang về đó cũng tính là thân sinh, tóm lại danh không chính ngôn không thuận, lão nhân trong nhà vẫn cung Yến ca nhiều hơn một chút."

Tần Xuyên tiếp tục nói: "Mấy năm nay, ba Văn Yến không ngừng tới tìm cậu ấy, hy vọng dọn về, nhưng mà tính tình Yến ca, các người cũng biết..."

Mấy nữ sinh rất bênh vực kẻ yếu, Ôn Niệm Niệm chưa nói gì, có lẽ người khác sẽ hăm dọa bọn họ có một gia đình như vậy,

nhưng chỉ có nàng hiểu, một gia đình như thế, kỳ thật rất nhiều thời điểm, thân tình mất đi đều vì lợi ích.

Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía Văn Yến, Văn Yến dựa bên cạnh xe cùng ba nói chuyện, nhìn biểu tình kia là hận sắt không thành thép, tương đối xúc động cùng phần nộ.

Văn Yến mất cười, tận dưới đáy phiếm lương bạc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Edit: Thập Ác Bất Xá.

Beta: Kỳ Kỳ.

"Văn Yến, tôi nói cho cậu lần cuối, nếu cậu không về cái nhà này nữa thì về sau vĩnh viễn đừng trở về, dù cậu có chết bên ngoài tôi cũng không quản!"

Văn Hạo thấy thái độ cường ngạnh của cậu, bị chọc giận không nhẹ.

Đối mặt với cha đang bùng bùng lửa giận, Văn Yến chỉ nhẹ nhàng đáp hai chữ: "Được thôi". Thiếu niên vẫn cười như cũ, trong đó mang theo sự không quan tâm cùng phản nghịch.

Cha tức giận không nhẹ, xoay người lên xe, nặng nề đóng cửa.

"Oành" một tiếng, chiếc xe khởi động, tựa hồ mang theo sự tức giận.

Nhìn chiếc xe chạy băng băng dần dần biến mất ở nơi cuối cùng của bóng đen nồng đậm, nụ cười hoang đường treo trên khóe môi Văn Yến mới dần dần phai nhạt, thẳng đến khi biến mất, đáy mắt hiện lên sắc lạnh. Cậu xoay người, nện một quyền phát tiết lên cột đèn, phát ra một thanh âm nặng nề.

Xương ngón tay dục nứt.

Hắn thở hắt hắt từng tiếng, gương mặt lên liền thấy Ôn Niệm Niệm đứng bên đường. Nàng ngo ngác đứng nhìn, bóng đen từ sau lưng lan tràn ..... Tay phải Văn Yến bỗng nhiên buông ra, giấu sau lưng. Hai người cách một con đường cái, đối diện nhìn nhau.

Thật lâu sau, Ôn Niệm Niệm rốt cuộc cũng mở miệng nói: "Nếu không cam lòng, vậy chứng minh chính mình đi."

"Không có gì không cam lòng." Văn Yến nhàn nhạt nói: "Lão tử không dễ bụng."

"Nếu không dễ bụng thì không khó sờ."

"Cô thì biết cái gì! "

Văn Yến bỗng dừng xoay người, nắm lấy cổ áo Niệm Niệm, ấn lên cột đèn đường: "Lão tử đã không có tâm... mặc dù hiện tại có... về sau cũng sẽ không có."

Ôn Niệm Niệm không phản kháng, bởi vì hắn không dùng lực, chỉ là cổ bị thân thể kia cường thế áp chế khiến cô có chút khó thở. Cảm thụ được sự áp bách trên thân thể hắn, gian nan hỏi: "Cậu nói ... Cái gì?"

"Bác sĩ nói đến năm 20 tuổi, lão tử sẽ hoàn toàn mất trí, cô có hiểu đó là gì không?"

Toàn thân Ôn Niệm Niệm như bị sét đánh, cô đương nhiên hiểu, vậy Văn Yên ... Sẽ điên. “Hết thầy đối với tôi mà nói, đều phí công.”

Hắn đè thấp âm thanh, hung hăng nói: “Tôi vĩnh viễn không bao giờ có khả năng, chứng minh chính mình.”

Sau hôm Nguyên Tiêu đó, tâm trạng Ôn Niệm Niệm cũng không quá tốt, bởi vì đã có hồi ức của nguyên chủ nên cô đương nhiên biết được tư vị của phế vật ngu xuẩn bị mọi người khinh thường là gì.

Mà Văn Yên cũng không phải phế vật, chỉ là hắn sẽ hoàn toàn mất đi lý trí, sẽ điên mất. Tuy rằng bệnh tật ở phương diện tinh thần có khả năng di truyền, nhưng không phải một trăm phần trăm. Hiện tại, trạng thái tinh thần của Văn Yên không được lạc quan, tính cách hắn gần như cố chấp, rất có khả năng là điềm báo của sự mất trí.

Trong lòng Ôn Niệm Niệm cảm thấy rất khổ sở, lúc nhỏ hắn là người duy nhất làm bạn với cô. Cho dù có biện pháp gì, cô nhất định sẽ giúp hắn.

Sau khi khai giảng, toàn bộ tinh lực của Ôn Niệm Niệm đều đặt lên việc học tập, đương nhiên thành tích cũng tiến bộ ở đâu ra đấy. Nàng học tập rất nhiều, cũng có nghiên cứu một chút phương diện tinh thần ngoại văn chuyên tác, muốn giúp Văn Yên một tay.

Giữa trưa cuối tuần, Ôn Đình Hiên mang theo Diệp Tân Ý cùng Ôn Niệm Niệm tham gia tiệc gia đình tụ hội nho nhỏ một lần.

Liên hoan của gia đình hào môn đều giống nhau, cơ bản là người trong các gia tộc và các chi liên lạc bồi đắp tình cảm, cũng để cho văn bối có cơ hội quen biết, mở rộng nhân mạch. Tựa như Ôn gia cùng Giang gia thường xuyên lui tới, Ôn Niệm Niệm và Giang Dữ quen biết nhau rất sớm. Nhưng cô không ngờ tới buổi liên hoan này lại là cùng Văn gia.

Trên bàn cơm, Ôn Niệm Niệm gặp được cha Văn Yên, Văn Hạo. Buổi tối hôm đó cách một màn đêm nên Ôn Niệm Niệm không thấy rõ bộ dáng của ông. Nhưng tại giây phút này, dưới ánh đèn, cô đã thấy rất rõ ràng.

Văn Hạo so với Ôn Đình Hiên trông lớn tuổi hơn rất nhiều, tóc đã điểm bạc, nhưng mà khí chất lồi lạc bất phàm, không giống những nam trung niên dầu mỡ * hoàn toàn tương phản, dáng người bảo trì tốt, ngũ quan cũng là anh tuấn. Ngũ quan xinh đẹp của Văn Yên hiển nhiên là thừa hưởng từ gen cha. Ôn gia cùng Văn gia mới vừa bắt đầu bàn bạc, cho nên cũng là lần đầu hai nhà liên hoan

(P/s: dầu mỡ hiểu là một màu, không có gì thay đổi, khác biệt.)

Đây cũng là lần đầu Ôn Niệm Niệm gặp vị chim tu hú cướp tổ sinh tử * nhà Văn Yên, Văn Bác Nghệ.

(P/s: chim tu hú cướp tổ sinh tử, khi đến mùa, chim tu hú mẹ sẽ đẻ trứng vào tổ các con chim khác để chúng ấp trứng. Chim tu hú con nở ra sẽ tìm giết hết những con chim non và trứng trong tổ để độc chiếm thức ăn do chim mẹ khác mang về. Khi lớn lên, đủ lông đủ cánh, tu hú con sẽ bay đi mà không quan tâm gì. Đại khái câu này thường để nói kẻ vô ơn hoặc kẻ cướp những thứ thuộc về người khác.)

Tuổi hắn nhìn qua đích xác cùng Văn Yên không phân cao thấp, bề ngoài cũng tính là đoan chính, nhưng mắt tam giác, tương đối nhỏ, so với giá trị nhan sắc thần tiên của Văn Yên kém xa.

Ngồi bên cạnh Văn Bác Nghệ là mẹ hắn, cũng chính là nữ chủ nhân Văn gia do tiểu tam thượng vị, Giang Tuyết Nhu. Giang Tuyết Nhu xác thực xinh đẹp, đôi mắt to, mũi cao thẳng, tràn ngập collagen, nhìn qua tương đối trẻ tuổi.

Nhưng máu chó là ... Bỏ mẹ đều anh tuấn xinh đẹp, theo lý thuyết, giá trị nhan sắc của Văn Bác Nghệ phải không thấp mới đúng. Nhưng Văn Bác Nghệ lại không quá đẹp.

Ôn Niệm Niệm đánh giá khuôn mặt tương đối giống búp bê phương Tây của Giang Tuyết Nhu âm thầm suy đoán, khả năng duy nhất chính là, mặt của người phụ nữ này, xem chừng hơn nửa không quá chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Edit: Thập Ác Bất Xá.

Beta: Kỳ Kỳ.

“Văn Yên, tôi nói cho cậu lần cuối, nếu cậu không về cái nhà này nữa thì về sau vĩnh viễn đừng trở về, dù cậu có chết bên ngoài tôi cũng không quản!”

Văn Hạo thấy thái độ cương ngạnh của cậu, bị chọc giận không nhẹ.

Đối mặt với cha đang bùng bùng lửa giận, Văn Yến chỉ nhẹ nhàng đáp hai chữ: “Được thôi”. Thiếu niên vẫn cười như cũ, trong đó mang theo sự không quan tâm cùng phản nghịch.

Cha tức giận không nhẹ, xoay người lên xe, nặng nề đóng cửa.

“Oành” một tiếng, chiếc xe khởi động, tựa hồ mang theo sự tức giận.

Nhìn chiếc xe chạy băng băng dần dần biến mất ở nơi cuối cùng của bóng đèn nồng đậm, nụ cười hoang đường treo trên khóe môi Văn Yến mới dần dần phai nhạt, thẳng đến khi biến mất, đáy mắt hiện lên sắc lạnh. Cậu xoay người, nện một quyền phát tiết lên cột đèn, phát ra một thanh âm nặng nề.

Xương ngón tay dục nứt.

Hắn thở hổn hển từng tiếng, giương mắt lên liền thấy Ôn Niệm Niệm đứng bên đường. Nàng ngo ngắc đứng nhìn, bóng đen từ sau lưng lan tràn ..... Tay phải Văn Yến bỗng nhiên buông ra, giấu sau lưng. Hai người cách một con đường cái, đối diện nhìn nhau.

Thật lâu sau, Ôn Niệm Niệm rút cuộc cũng mở miệng nói: “Nếu không cam lòng, vậy chứng minh chính mình đi.”

“Không có gì không cam lòng.” Văn Yến nhàn nhạt nói: “Lão tử không để bụng.”

“Nếu không để bụng thì không khổ sở.”

“Cô thì biết cái gì!”

Văn Yến bỗng dừng xoay người, nắm lấy cổ áo Niệm Niệm, ấn lên cột đèn đường: “Lão tử đã không có tâm... mặc dù hiện tại có... về sau cũng sẽ không có.”

Ôn Niệm Niệm không phản kháng, bởi vì hắn không dùng lực, chỉ là cổ bị thân thể kia cường thế áp chế khiến cô có chút khó thở. Cảm thụ được sự áp bách trên thân thể hắn, gian nan hỏi: “Cậu nói... Cái gì?”

“Bác sĩ nói đến năm 20 tuổi, lão tử sẽ hoàn toàn mất trí, cô có hiểu đó là gì không.”

Toàn thân Ôn Niệm Niệm như bị sét đánh, cô đương nhiên hiểu, vậy Văn Yến... Sẽ điên. “Hết thầy đối với tôi mà nói, đều phí công.”

Hắn đè thấp âm thanh, hung hăng nói: “Tôi vĩnh viễn không bao giờ có khả năng, chứng minh chính mình.”

Sau hôm Nguyên Tiêu đó, tâm trạng Ôn Niệm Niệm cũng không quá tốt, bởi vì đã có hồi ức của nguyên chủ nên cô đương nhiên biết được tư vị của phế vật ngu xuẩn bị mọi người khinh thường là gì.

Mà Văn Yến cũng không phải phế vật, chỉ là hắn sẽ hoàn toàn mất đi lý trí, sẽ điên mất. Tuy rằng bệnh tật ở phương diện tinh thần có khả năng di truyền, nhưng không phải một trăm phần trăm. Hiện tại, trạng thái tinh thần của Văn Yến không được lạc quan, tính cách hắn gần như cố chấp, rất có khả năng là điềm báo của sự mất trí.

Trong lòng Ôn Niệm Niệm cảm thấy rất khổ sở, lúc nhỏ hắn là người duy nhất làm bạn với cô. Cho dù có biện pháp gì, cô nhất định sẽ giúp hắn.

Sau khi khai giảng, toàn bộ tinh lực của Ôn Niệm Niệm đều đặt lên việc học tập, đương nhiên thành tích cũng tiến bộ ở đâu ra đấy. Nàng học tập rất nhiều, cũng có nghiên cứu một chút phương diện tinh thần ngoại văn chuyên tác, muốn giúp Văn Yến một tay.

Giữa trưa cuối tuần, Ôn Đình Hiên mang theo Diệp Tân Ý cùng Ôn Niệm Niệm tham gia tiệc gia đình tụ hội nho nhỏ một lần.

Liên hoan của gia đình hào môn đều giống nhau, cơ bản là người trong các gia tộc và các chi liên lạc bởi đắp tình cảm, cũng để cho văn bối có cơ hội quen biết, mở rộng nhân mạch. Tựa như Ôn gia cùng Giang gia thường xuyên lui tới, Ôn Niệm Niệm và Giang Dữ quen biết nhau rất sớm. Nhưng cô không ngờ tới buổi liên hoan này lại là cùng Văn gia.

Trên bàn cơm, Ôn Niệm Niệm gặp được cha Văn Yến, Văn Hạo. Buổi tối hôm đó cách một màn đêm nên Ôn Niệm Niệm không thấy rõ bộ dáng của ông. Nhưng tại giây phút này, dưới ánh đèn, cô đã thấy rất rõ ràng.

Văn Hạo so với Ôn Đình Hiên trông lớn tuổi hơn rất nhiều, tóc đã điểm bạc, nhưng mà khí chất lồi lạc bất phàm, không giống những nam trung niên dầu mỡ * hoàn toàn tương phản, dáng người bảo trì tốt, ngũ quan cũng là anh tuấn. Ngũ quan xinh đẹp của Văn Yến hiển nhiên là thừa hưởng từ gen cha. Ôn gia cùng Văn gia mới vừa bắt đầu bàn bạc, cho nên cũng là lần đầu hai nhà liên hoan

(P/s: dầu mỡ hiểu là một màu, không có gì thay đổi, khác biệt.)

Đây cũng là lần đầu Ôn Niệm Niệm gặp vị chim tu hú cướp tổ sinh từ * nhà Văn Yến, Văn Bác Nghệ.

(P/s: chim tu hú cướp tổ sinh từ, khi đến mùa, chim tu hú mẹ sẽ đẻ trứng vào tổ các con chim khác để chúng ấp trứng. Chim tu hú con nở ra sẽ tìm giết hết những con chim non và trứng trong tổ để độc chiếm thức ăn do chim mẹ khác mang về. Khi lớn lên, đủ lông đủ cánh, tu hú con sẽ bay đi mà không quan tâm gì. Đại khái câu này thường để nói kẻ vô ơn hoặc kẻ cướp những thứ thuộc về người khác.)

Tuổi hán nhìn qua đích xác cùng Văn Yến không phân cao thấp, bề ngoài cũng tính là đoan chính, nhưng mắt tam giác, tương đối nhỏ, so với giá trị nhan sắc thần tiên của Văn Yến kém xa.

Ngồi bên cạnh Văn Bác Nghệ là mẹ hán, cũng chính là nữ chủ nhân Văn gia do tiểu tam thượng vị, Giang Tuyết Nhu. Giang Tuyết Nhu xác thực xinh đẹp, đôi mắt to, mũi cao thẳng, tràn ngập collagen, nhìn qua tương đối trẻ tuổi.

Nhưng máu chốt là ... Bố mẹ đều anh tuấn xinh đẹp, theo lý thuyết, giá trị nhan sắc của Văn Bác Nghệ phải không thấp mới đúng. Nhưng Văn Bác Nghệ lại không quá đẹp.

Ôn Niệm Niệm đánh giá khuôn mặt tương đối giống búp bê phương Tây của Giang Tuyết Nhu âm thầm suy đoán, khả năng duy nhất chính là, mặt của người phụ nữ này, xem chừng hơn nửa không quá chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Văn Bác Nghệ đương nhiên không thể nói bản thân không làm được đề kia, hán nhìn chăm chăm đề mục một lúc lâu, cuối cùng cũng ngưng ngưng mà buông, sắc mặt xanh mét.

Giang Tuyết Nhu thấy tình hình như vậy, vội vàng mà thúc giục: “Con nhìn làm gì, mau làm a!”

Da trâu đều thối ra rồi, lúc này phạm phải cái gì.

Ôn Niệm Niệm cười nói: “Khả năng đề mục này đối với Bác Nghệ đồng học mà nói, quá khó khăn rồi, không sao đâu, làm không được cũng không sao.”

Văn Bác Nghệ gắt gao cau mày, dùng sức gãi đầu, gãi tới trán sắp trọc đến nơi.

Đề này, theo lý thuyết cũng không đến nỗi siêu khó.

Ký hiệu đều biết, nhưng tổ hợp ở bên nhau, hán liền không biết.

Giang Tuyết Nhu ngưng ngưng cười: “Ôn tiểu thư a, cháu cho nó một chút thời gian, nó hảo hảo nghĩ lại, khẳng định có thể làm ra tới.”

Văn Hạo lúc này cũng nhìn ra tiểu tâm tư của Giang Tuyết Nhu, liền tiếp mà muốn đem Văn Bác Nghệ hướng nữ nhi trước mặt đẩy.

Ôn Niệm Niệm tuổi này, vẫn là học sinh trung học a!

Mặc dù có tâm tư như vậy, cũng không nên biểu lộ quá rõ ràng đi, cha mẹ người ta lại không phải người mù!

Thật là quá mất mặt!

Văn Hạo quát lớn một tiếng: “Đủ rồi, không cần lại mất mặt xấu hổ nữa.”

Giang Tuyết Nhu bị Văn Hạo giận mắng, hoảng sợ, rốt cuộc không nói chuyện.

Liên hoan kết thúc, trên đường về nhà, Diệp Tân Ý đối Ôn Đình Hiên nói: “Nhìn ra, tiểu nhân vẫn là tiểu nhân, trên người một cỗ khí di nương, ghê tởm.”

Ôn Đình Hiên cười cười: “Đương nhiên so ra sẽ kém vị phu nhân Văn gia quá khứ kia, nghe nói là đệ nhất mỹ nhân Nam thành, không ít con cháu danh môn muốn theo đuổi a, ai, chỉ

tiếc... hồng nhan bạc mệnh.”

Ôn Niệm Niệm biết, người ba ba nói chính là người sinh ra Văn Yến, nghe nói phải vào bệnh viện tâm thần.

“Như thế nào, ông cũng theo đuổi?”

“Khụ, tôi đương nhiên đã không có! Vị phu nhân kia sao có thể nhìn trúng tôi a!”

Ôn Đình Hiên xoa xoa cánh mũi, chạy nhanh tách đề tài: “Nhưng mà vị này là tiểu nhân, cũng đủ năng lực, đại thiếu gia Văn gia sinh ra không mấy ngày, liền vội vàng sinh vị ‘nhị thiếu gia’ này.”

Diệp Tân Ý suy đoán: “Vậy ông nói... vị phu nhân nguyên phối của Văn Hạo kia phát bệnh, có hay không là cùng chuyện này có quan hệ?”

Ôn Đình Hiền khó có thể tin mà nhìn phía Diệp Tân Ý: “Ôn phu nhân cơ trí a.”

Diệp Tân Ý cười cười: “Đương nhiên,tám chín không rời mười.”

Ôn Niệm Niệm nghe hai người một đường suy đoán,khoé miệng liệt liệt.

Quả nhiên,sự tình bát quái này chẳng phân biệt tuổi.

Diệp Tân Ý nghĩ nghĩ, dặn dò:

“Bối cảnh phức tạp như thế,về sau nhà chúng ta vẫn là ít cùng nhà bọn họ lui tới đi.”

Ôn Đình Hiền nói không sao mà xua xua tay: “Chỉ là sinh ý lui tới thôi,cùng Văn thị tập đoàn đáp ứng quan hệ,cũng là ý tứ của lão thái thái.”

“Nhưng tôi nhìn tiểu nhân này...liền không thoải mái.” Diệp Tân Ý che che ngực,có chút buồn nôn: “Đánh giá tôi nhìn không ra tâm tư của bà ta,hừ,muốn đem tư sinh đẩy vào nữ nhi của tôi ngay trước mặt Diệp Tân Ý này, tưởng bờ!”

“Ai da,bà đừng làm trò nữ nhi mà mặt nói như vậy.”

“Sợ cái gì,tôi thế nào cũng phải nói rõ.” Diệp Tân Ý quay đầu lại đối Ôn Niệm Niệm ngồi phía sau nói: “Niệm niệm,con quay đầu lại liền đem cái tên Văn Bác Nghệ xóa,đừng cùng hần lui tới,mụ mụ xem hần...Cũng là người không tốt lành gì,thành không được châu báu.”

Ôn Niệm Niệm giờ di động lên: “Sớm kéo vào danh sách đen.”

“Thật ngoan!”

***

Buổi tối,trong phòng bài sương khói lượn lờ,mấy thiếu niên dưới ánh đèn mờ nhạt đánh bài.

Từ Dương tùy tay ra một đôi vương tặc,đối mọi người nói: “Tới tới,đưa tiền đưa tiền!”

Nhóm nam sinh lấy ra đã thấy đáy túi,hữu khí vô lực mà nói: “Có lực không kính a, ngươi lại nhớ bài.”

Từ Dương cười nói: “Không quy định đánh bài không thể nhớ bài a,đầu óc đủ dùng,không phục thì chịu đựng! Đúng không,Yến ca.”

Văn Yến không để ý tới hần,cúi đầu nhìn di động của mình,sắc mặt hơi hơi trầm.

Hần vừa mới tiện tay chạm vào phần bạn bè của lão ba Văn Hạo, nhìn thấy Văn Hạo gần nhất cùng bằng hữu đăng một trương ảnh chung,ảnh chung tựa hồ là hai nhà.

Ở góc trái bên dưới ảnh chụp, hần thấy được Ôn Niệm Niệm.

Tiểu nha đầu kéo tay mụ mụ, khoé miệng hơi hơi gợn lên nhưng lại không cười,lông mi tinh mịn như tiểu bàn chải,một đôi mắt hạnh,con ngươi đen như mực,hư vô mà nhìn màn ảnh.

Hần bừng tỉnh nhớ tới,hai ngày trước Văn Hạo gọi điện thoại cho hần rất nhiều lần,nói có một cuộc liên hoan quan hệ hữu nghị,kêu tham gia.

Lúc trước Văn Yến cũng trải qua nhiều buổi như vậy,cho nên không chút do dự liền cự tuyệt, điện thoại trực tiếp đóng.

Vậy là cùng nhà tiểu nha đầu này quan hệ hữu nghị sao...

Văn Yến bỗng nhiên có cảm giác tiếc hận,nhưng cụ thể tiếc hận ở nơi nào,hần lại mặc danh không thể nói ra.

Bên người Ôn Niệm Niệm chính là Văn Bác Nghệ,có thể nhìn ra được,Giang Tuyết Nhu tựa hồ muốn đem Văn Bác Nghệ hướng bên người Ôn Niệm Niệm đẩy.

Cái ý tưởng này,làm hần cực độ không khoẻ.

Từ Dương đem đầu thò qua, thấy trên màn hình di động là vòng bạn bè của cha hần Văn Hạo.

Hần biết,gia hỏa Văn Yến này... Chính là mạnh miệng,nhìn thì như phản nghịch,nhưng trên thực tế,hần so với ai khác đều cực kỳ muốn được cha tán thành.

Đôi khi,hần kỳ thật hâm mộ Văn Bác Nghệ,tuy rằng có chút ngu xuẩn,nhưng tốt xấu gì cũng có năng lực học tập bình thường...

Làm hảo anh em,Từ Dương so với người khác rõ ràng hơn,văn Yến khát vọng trở thành người bình thường cỡ nào.

Nhưng hắn không làm được, bác sĩ từng nói qua, hắn không đến hai mươi tuổi sẽ.....mất trí.

“Nhảy” một tiếng, Văn Yên tắt bật lửa trong tay, đứng dậy rồi đi.

“Đi đây.”

“Đi chỗ nào a Yên ca.”

“Về nhà.”

.....

Văn gia đèn đuốc sáng trưng, Văn Yên đứng ở cửa hoa viên chần chờ một lúc lâu, rồi cuộc vẫn đi vào.

Trong hoa viên, Văn Bác Nghệ đang đứng trên mặt cỏ cùng mấy người hầu chơi bóng chuyền, nhưng mà hắn nơi nào là chơi bóng chuyền, căn bản dùng bóng chuyền tạp người, phát tiết việc hắn gặp Ôn Niệm Niệm lạnh nhạt.

Phụ nữ cao ngạo như vậy, không coi ai ra gì, thực không làm cho người thích chút nào, không biết mụ mụ bị gì nhất định phải kêu hắn đi nịnh hót lấy lòng.

Một chút tôn nghiêm đều không có, phiền chết.

Văn Bác Nghệ nhảy dựng, đem bóng chuyền dùng sức nện trên đầu tiểu ca làm vườn, tạp đến thất điên bát đảo, nhìn không ra đâu Nam đâu Bắc.

Tiểu ca làm vườn che đầu lại, về mặt ghen khuất, nhưng lại không dám nói gì.

Vị nhị thiếu Văn này từ nhỏ tính tình kiêu, hơi vô ý liền cùng Giang phu nhân cáo trạng, Giang phu nhân lại bao che cho con, tính cách đánh đá, cuối cùng ngàn sai vạn sai, vẫn là mình sai, nói không chừng còn mất chén cơm.

Người hầu gái trong nhà cho hắn một ánh mắt, kêu hắn nhịn xuống.

Tiểu ca làm vườn xoa xoa cái mũi, về mặt cảm giận.

Lúc trước đại thiếu gia tuy rằng tính tình nóng nảy, nhưng đối đãi với hạ nhân lại rất tốt, chưa bao vô duyên vô cớ mà khi dễ người, thậm chí thời điểm tâm tình tốt, còn đưa hắn mấy chơi game PSP bản mới nhất.

Người khác đều nói, đại thiếu Văn gia tính cách vạn vạn, có chút tố chất thần kinh, nhưng chỉ có chân chính tiếp xúc mới biết được, bản chất hắn thiện lương, cũng không ý mạnh hiếp yếu.

Cùng Văn phu nhân ôn nhu lúc trước giống nhau.

Nơi nào giống gia hỏa này, như con chó điên, một lời không hợp liền cắn loạn...

“Đại thiếu gia!” Hầu gái Tiểu Tình bỗng nhiên hô to một tiếng: “Thiếu gia đã trở lại!”

Văn Bác Nghệ quay đầu lại, thấy được Văn Yên.

Hắn đứng ở trước rào che của hoa viên, trên người mặc một kiện áo đen giá rẻ đơn bạc, tóc mái hơi dài che đi con mắt, thấy không rõ biểu tình dưới đáy.

Vừa thấy hắn đến, Văn Bác Nghệ liền cảm giác trên người thoáng xuất hiện một cỗ hàn ý nghiêm nghị.

Gia hỏa này, thật đủ âm trầm.

Bọn người hầu phi thường nhiệt tình ra đón, mở cửa rào che cho hắn, như nhìn thấy thân nhân, quan tâm hỏi han ân cần ——

“Thiếu gia như thế nào lại gầy a.”

“Bên ngoài sống được không a.”

“Khăng định không thoải mái như trong nhà đi.”

“Ồ, thiếu gia người cũng đừng đi nữa.”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Sắc mặt Văn Bác Nghệ không quá đẹp, bọn người kia, ngày thường thấy hắn không phải trốn thì chính là phục vụ có lệ, mà đối Văn Yên tốt như vậy...

Ai mới là chủ nhân của bọn họ a, đúng là không làm rõ ràng!

“Anh tới làm gì.”

Hắn lạnh lùng hỏi Văn Yên.

Văn Yên không có để ý đến hắn, nghiêng đầu nhìn nhìn tiểu ca làm vườn trên đầu ứ máu, hỏi: “Làm cái gì mà bị vậy?”

Tiểu ca làm vườn không dám nói lời nào, ôm chặt bóng chuyền trong tay, ánh mắt ngó ngó Văn Bác Nghệ.

Văn Bác Nghệ không sợ hãi, nói: “Chơi bóng khó tránh khỏi va va đập đập, này thực bình thường, người phải có bản lĩnh, người cũng đem bóng đập lên đầu lão tử a.”

Tiểu ca làm vườn nào dám đập Văn Bác Nghệ, hắn lại không phải không biết, vị phu nhân dùng mảnh trong nhà kia nhanh nhẹn nhào lên, tuyệt đối không có hảo trái cây cho hắn ăn.

Hắn đè nén mà bấu môi, cúi đầu không dám nói lời nào.

Mà đúng lúc này, Văn Yên tiếp nhận bóng chuyền trong tay tiểu ca làm vườn, ước lượng, mắt đảo hoa hẹp dài lạnh lùng quét Văn Bác Nghệ một cái.

“Anh muốn...”

Hai chữ “làm gì” đều chưa xuất khẩu, chỉ nghe một thanh âm nặng nề vang lên, Văn Yên dương tay đem bóng chuyền nện trên mặt Văn Bác Nghệ.

Văn Bác Nghệ không kịp phòng, kêu thảm thiết một tiếng, liên tục lui về phía sau.

Cánh mũi phát đau làm mắt hắn đầy sao, đặt móng ngựa ngồi trên mặt đất, mày nhíu chặt, dùng sức che lại mũi.

“A, anh... Anh vừa làm gì! Anh...” Hắn nói không ra, lỗ mũi chảy máu, phía trước tràn đầy.

Văn Yên từ trên cao mà liếc hắn, lặp lại lời chính hắn vừa nói: “Chơi bóng khó tránh khỏi va va đập đập, này thực bình thường, người phải có bản lĩnh, cũng đem bóng đập lên đầu lão tử.”

Văn Bác Nghệ nào có bản lĩnh này, hắn gian nan đứng lên, tay dùng sức che lại cái mũi, ý ngừng máu: “Mau, mau đem giấy tới...”

Người hầu chung quanh không một cái nhích người, bọn họ đứng phía sau Văn Yên, thờ ơ lạnh nhạt.

Chỉ cần có Văn Yên ở đây, bọn họ sẽ không sợ cái gia hỏa bất nạt kẻ yếu này.

Lúc này, Giang Tuyết Nhu nghe được động tĩnh, từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Văn Bác Nghệ mặt đầy máu, vội vàng lao lại, dùng khăn giấy chặn lỗ mũi cho hắn.

“Ai nha, như thế nào nháo thành như vậy!”

Thấy mẹ tới, Văn Bác Nghệ vội vàng chỉ vào Văn Yên lên án nói: “Mẹ, chính là hắn, vừa trở về liền không phân rõ trắng đen mà đánh người!”

Giang Tuyết Nhu thấy Văn Yên, ngăn chặn cảm xúc, ngược lại nói: “Cậu bên ngoài nháo như thế nào, di mặc kệ, nhưng đánh người đánh tới người trong nhà, còn quy củ hay không, nếu ba cậu biết...”

Bà lời còn chưa dứt, phía sau mấy người hầu thành thật động tác nhất trí mà mở miệng nói:

“Không phải, đại thiếu gia chỉ là cùng hắn chơi bóng mà thôi.”

“Không sai, chính là chơi bóng!”

“Đúng, chúng tôi đều thấy được, chính hắn nói, chơi bóng khó tránh khỏi va va đập đập, này thực bình thường.”

Giang Tuyết Nhu thấy người hầu trong nhà tập thể phản chiến, Văn Yên mới tới một hồi, bọn họ liền đối Văn Bác Nghệ tiếng “Thiếu gia” không gọi, một ngụm hai ngụm xưng thành “Hắn”.

Bà giận sôi máu, lạnh giọng nói: “Gia hỏa này khi dễ thiếu gia các người, các người bị mù sao! Ai phát tiền lương cho, nhìn rõ ràng!”

Tiểu ca làm vườn cúi đầu, đè nén mà lẩm bẩm nói: “Văn Yên mới là thiếu gia.”

Một cái tư sinh, liền tính dọn vào trong nhà, cũng vẫn là tiểu tam sinh... bởi vì hắn, đại thiếu gia chân chính trong nhà ở bên ngoài lác lác nhiều năm, đây mới là việc làm cho bọn họ cảm giận bất bình.

“Hơn nữa... Vốn dĩ chính là hắn không đúng.” Hầu gái Tiểu Tinh đi ra, chỉ vào Văn Bác Nghệ, thấp giọng nói: “Là hắn khi dễ người trước.”

“Mày tính thứ gì,có cái tư cách gì nói chuyện!”

Giang Tuyết Nhu đi đến trước mặt Tiểu Tinh, không nói hai lời, dương tay chính là một cái tát, mà Văn Yến nhanh nhẹn mà cầm tay bà ta, Giang Tuyết Nhu muốn tránh, lại không thể, nói: “Cậu muốn làm gì, muốn đánh tôi sao.”

“Có tôi ở đây, bà đừng nghĩ đối bọn họ động thủ.”

“Dì quản giáo hạ nhân, quan hệ gì tới cậu.”

“Bà là xem phim truyền hình quá nhiều sao.”

Văn Yến nhếch miệng, lạnh lùng cười: “Hiện tại là thế kỷ 21, đừng giống như mấy di nương thái thái ở phong kiến, còn quản giáo hạ nhân, hạ cái em gái bà.”

(P/s: tuần sau Kỳ chính thức đi học, còn cảm máy edit được hay không chắc là một ẩn số, cho nên sẽ cố gắng trong tuần này ra thêm mấy chap nữa. Thế nha.)

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30

Phòng khách, Văn lão thái thái lôi kéo tay Văn Yến, quan tâm hỏi han ân cần.

Đối với Văn Yến mà nói, ở nhà này người nguyện ý nghe hấn, cũng chỉ có nãi nãi.

Văn Yến là trưởng tử trong nhà, cũng là cháu lớn của bà, từ nhỏ theo bên người bà lớn lên, cảm tình thâm hậu.

Mặc dù Văn Bác Nghệ cũng là tôn tử của bà, nhưng chung quy so ra thì địa vị vẫn kém Văn Yến.

Ở sơ pha đối diện, Giang Tuyết Nhu lôi kéo Văn Bác Nghệ, khóc sụt sùi bôi thuốc lên mũi hấn: “Có đau hay không a bảo bảo.”

“Đau, đau muốn chết, mẹ.”

“Ài, con nói con từ nhỏ đến lớn đều là ba phủng mà lớn lên, đầu chịu nổi ủy khuất như vậy à!” Bà ai oán mà liếc bà cháu đối diện: “Nếu như để a thấy, không biết sẽ có bao nhiêu đau lòng.”

Sắc mặt Văn Yến trầm trầm.

Hấn biết, Giang Tuyết Nhu nói những lời này cố ý cách ứng hấn.

Lúc này, nãi nãi buông tay Văn Yến ra, bất động thanh sắc mà nói: “Như thế nào liền đánh không được mắng không được, nhà của chúng ta dường hải tử, cũng chưa gặp người dường quý giá thành như vậy, cả kể là tôn tử của ta, phạm chuyện quan trọng cũng đánh.”

Mấy chữ “Tôn tử của ta” này, bỗng nhiên đâm vào tâm Giang Tuyết Nhu, nghe ý tứ trong lời nói, chẳng lẽ Văn Bác Nghệ không phải tôn tử của bà sao!

Bà lầu bầu: “Bác Nghệ chúng ta bị ủy khuất lớn như vậy, chuyện này cứ như thế sao!”

“Đương nhiên không thể.” Văn lão thái thái xụ mặt, lời lẽ chính đáng: “Đã làm sai thì phải xin lỗi, đánh người cũng là không đúng, cũng phải xin lỗi, Tiểu Tinh, mau kêu Tiểu Thụy vào.”

Tiểu Thụy chính là tiểu ca làm vườn trong nhà.

Thực mau, tiểu ca làm vườn đi đến, hỏi: “Lão thái thái, người kêu tôi.”

Tuổi hấn rất trẻ, bộ dáng ước chừng hai mươi, thân hình thon gầy, nhìn trông thành thật.

Văn lão thái thái đối Giang Tuyết Nhu nói: “Nếu muốn truy cứu, vậy bắt đầu từ ngọn nguồn đi, chuyện này Tiểu Tinh đã nói cho ta, là Văn Bác Nghệ động thủ trước, hiện tại trán Tiểu Thụy còn có máu bầm, việc này, không xong đi.”

Văn Bác Nghệ cuống quýt nói: “Không phải, cháu cùng hấn... Chúng cháu là đánh bóng chuyền, va đập là chuyện rất bình thường.”

Văn lão thái thái thông dong cười: “Nếu theo cách nói này, vậy thì cái mũi này, ta cũng có thể cho rằng là do chơi bóng chuyền đụng phải?”

Văn Bác Nghệ không lời gì để nói,nhìn phía Giang Tuyết Nhu xin giúp đỡ.

Giang Tuyết Nhu không cam lòng mà nói: “Đi,xin lỗi.”

“Mẹ ~~~”

Văn Bác Nghệ mười vạn phần không tình nguyện,bầu môi,rất giống tiểu tức phụ bị thiên đại uy khuất.

“Xin lỗi.” Giang Tuyết Nhu đề thấp tiếng nói,không cam lòng mà lặp lại một lần.

Văn Bác Nghệ rút cuộc kéo dài mở miệng,đổi tiểu ca làm vườn xin lỗi: “Thực xin lỗi.”

“Lão thái thái,nếu không có việc gì tôi xin phép về.” Tiểu ca làm vườn xoa xoa mũi,cũng không đáp lại lời xin lỗi của Văn Bác Nghệ.

Văn lão thái thái gật gật đầu, trấn an: “Trở về đi,sự việc hôm nay không cần để ở trong lòng,về sau nếu nó lại nói năng lỗ mǎng,khi dễ các người,cứ việc tới nói cho ta!”

Lời này nói ra,trong lòng người hầu cuối cùng cũng cân bằng.

Vốn dĩ mọi người đều là lấy tiền lương ăn cơm,nếu không phải Văn gia ra tiền lương cao,hơn nữa làm ở Văn gia nhiều năm như vậy,mọi người đều có cảm tình,chứ ai hiếm lạ mỗi ngày chịu hai cái tính khí này a.

Đặc biệt là Giang Tuyết Nhu,coi như đã làm thủ tục gả vào Văn gia,thì vẫn là một thân khí Tiểu Tam,động một chút vênh mặt hất hàm sai khiến bọn họ,gióng như mây di nương thái thái sống ở xã hội cũ.

Sau khi Văn Bác Nghệ xin lỗi, Giang Tuyết Nhu vô cùng quan trọng hướng xin lỗi lần nữa.

Nhưng mà lão thái thái vẫn lôi kéo Văn Yên nói chuyện,bà thế nhưng nửa câu nói như đọc thuộc lòng.

Nải nải quan tâm hỏi Văn Yên: “Tiểu Yên,lần này trở về,không đi nữa.”

“Không đi.” Văn Yên nói: “Dọn về nhà sống.”

Đoạt lại những đồ thuộc về hǎn.

Lão thái thái vui mừng ra mặt, liên thanh: “Kia thật đúng là tốt quá,hiện tại lập tức kêu người dọn dẹp phòng của con!”

Giang Tuyết Nhu nhắc nhở nói: “Lão thái thái,Văn Yên nó hǎn là cùng Bác Nghệ nói...”

“Tiểu Tình, người đem đồ đạc của thiếu gia đi lên,gúp nó đem khăn trải giường đổi luôn.”

Giang Tuyết Nhu rất nhiều lần muốn nói,nhưng đều bị lão thái thái vô tình đánh gãy.

Bà xem như hiểu rõ,vĩnh viễn kêu không tính ý đồ gả bộ kia.

Tuy rằng trong lòng dè nén, nhưng nếu muốn gả đã gả được,thì ủy khuất cùng con giận không đâu như thế này,nên chịu thì phải chịu,chỉ cần tương lai tiền đồ rộng mở cho Văn Bác Nghệ,bà luôn có ngày xuất đầu.

Giang Tuyết Nhu chỉ có thể nuốt tính khí xuống.

Không bao lâu,Văn Hạo một thân tây trang giày da tan tằm trở về, nhìn thấy Văn Yên, trên mặt ông hiện lên một tia kinh ngạc.

“Con thế nào...”

Không đợi ông ta mở miệng dò hỏi,Giang Tuyết Nhu lập tức đón lời,lôi kéo Văn Bác Nghệ nói: “Coi như đã trở lại,vậy ông nhìn xem,con chúng ta mặt sung cả lên rồi.”

Văn Hạo chú ý tới mặt Văn Bác Nghệ bị thương,hỏi: “Ai làm.”

Giang Tuyết Nhu làm nũng lầy bầu nói: “Còn có thể là ai.”

Văn Hạo đương nhiên biết,trong nhà này trừ bỏ đứa con trai cả không chỗ nào có kị,cuồng vọng kiêu ngạo kia,không ai có thể làm Văn Bác Nghệ bị thương.

Nhưng mà không đợi ông mở miệng chất vấn,lão thái thái lại xụ mặt nói: “Tiểu Yên vừa trở về, con cũng không quan tâm quan tâm thẳng bẻ,tuy rằng biết đau lòng cho bảo bối cục cưng,nhưng nó bị con dạy ra một thân tật xấu,mỗi ngày ở nhà khi dễ người,ném chút khổ sở thì thế nào,đều là con con sinh,còn không phân được thân sơ?”

Lão thái thái nói thật sự nghiêm trọng, Văn Hạo xưa nay luôn nghe theo lời mẹ nói, lập tức không dám truy cứu.

Giang Tuyết Nhu biết Văn Hạo bị lão thái thái đồ trở về, ghen một bụng khí không chỗ thoát, chỉ có thể tự mình âm thầm tiêu hóa.

Văn Hạo thấy rương hành lý Văn Yên mang về, âm thầm thờ nhẹ nhõm, kéo kéo cà vạt, tức giận hỏi: “Mau tốt nghiệp, việc kế tiếp, cũng trừ tính kế hoạch đi, nhìn xem đi học được kỹ năng gì, hoặc là tới công ty thực tập, cùng hộ khách, làm việc khả năng cho phép.”

Văn Yên lại nói: “Con chuẩn bị thi Đức Tân cao trung.”

Văn Hạo còn không kịp nói chuyện, Văn Bác Nghệ cười: “Ca muốn thi cao trung? Còn Đức Tân cao trung? Ha ha ha, đầu óc không phải toàn đậu đi.”

Lời hấn còn chưa dứt, liền bị lão thái thái lạnh giọng trách cứ: “Câm miệng, nơi này không có điểm cho người nói chuyện!”

Văn Bác Nghệ tuy rằng ngày thường ở trước mặt người hầu tác oai tác, nhưng chung quy chỉ là chủ nhân nạt dọa kẻ yếu, không có can đảm cùng lão thái thái kêu gào, ngược ngừng mà ngậm miệng.

Văn Hạo cũng không nghĩ tới Văn Yên thế nhưng muốn thi cao trung, hấn có thể kiên trì học đến sơ trung rồi tốt nghiệp cũng không tồi, đầu óc có vấn đề, trên cơ bản đời này cùng đọc sách cách biệt.

Lại không nghĩ rằng, Văn Yên tiếp tục nói: “Con muốn học đại học.”

Lúc này, cả nhà đều kinh sợ. Học cao trung coi như chấp nhận được, tập tiền lấy điểm vào trường học hấn là không thành vấn đề, nhưng hấn cư nhiên còn muốn thi đại học?

Này... Cơ hồ là sự việc không có khả năng!

Văn Bác Nghệ nhin không được trào phúng: “Ca không phải đọc sách liền choáng váng đầu, lấy cái gì thi đại học a! Thiên phương dạ đàm*.”

(P/s: Nghìn lẻ một đêm, chắc chỉ sự việc khó tin xảy ra hoặc không có khả năng xảy ra.)

Văn Yên nhấp môi, nhớ tới sinh bỗng nhiên biến thông minh kia.

Thời điểm hấn nhận thức năng, năng bốn bốn, mỗi lần thi toán học đều chỉ làm được vài phần, là một người luôn tránh ở tường rào tre roi nước mắt.

Hiện tại năng rực rỡ lóa mắt, trong lòng Văn Yên lại ảm ảm có chút không cam lòng.

Dưới tay áo, tay nắm chặt, đề nặng giọng nói: “Tuy muốn lực tập trung chú ý rất khó, nhưng không nói là không thể làm được, chỉ cần việc vào đầu, con sẽ không cho nó chạy đi.”

“Liên tính là như vậy.” Văn Hạo lắc lắc đầu nói: “Khoảng cách trung khảo cũng chỉ có mấy tháng, thời gian ngắn như vậy, con có thể thi đậu Đức Tân cao trung sao.”

Ngôi trường kia chính là toàn thị có tiếng “Thiên quân vạn mã cầu độc mộc”, toàn thí sinh nghĩ đến đầu tiên là muốn hướng ngôi trường kia thi, cơ sở của Văn Yên... không, hấn có thể nói hoàn toàn không có cơ sở.

Văn Hạo có chút lo lắng.

Văn Bác Nghệ năm nay cũng là dốc hết sức lực muốn thi Đức Tân cao trung, mặc dù là hấn này ngày thường không trong top 20, muốn thi vào Đức Tân cao trung còn khó khăn, Văn Yên này...

Giang Tuyết Nhu lại nở nụ cười, âm dương quái khí mà nói: “Thi không được với không thi có quan hệ gì, cho trường học một chút tài trợ, chuyện gì mà không thể giải quyết, nhà chúng ta lại không thiếu ‘ học phí ’ này, hướng chỉ, đại thiếu gia trong nhà muốn đọc sách.”

Nói xong, bà ta sâu kín mà buông tiếng thở dài: “Chỉ là đáng thương ta đứa nhỏ này a, không giống nào đó sinh ra ngậm muỗng vàng, từ nhỏ cung chiều, muốn cái gì đều có, Bác Nghệ a, chỉ có thể dựa vào nỗ lực của mình.”

Lão thái thái lạnh lùng nói: “Cô bớt lên giọng, cũng đừng không phục, tiểu Yên là trường tôn nhà ta, ta đau nó đau là đúng lý hợp tình, ai cũng không có quyền xen vào nửa câu, nếu nhìn không được, có thể rời đi.”

“Con...” Giang Tuyết Nhu đè nặng bất bình trong lòng, lôi kéo tay Văn Hạo, thấp giọng làm nũng: “Quá không công bằng, Văn Yên nếu có thể dựa vào quan hệ của ông tới Đức Tân, Bác Nghệ chúng ta đây... Bác Nghệ cũng phải đến!”

Nếu Văn Yên chịu nguyện ý đọc sách, Văn Hạo tự nhiên ngủ rồi cũng sẽ cười tỉnh, lập tức đối với lão thái thái nói: “Con cái muốn đọc sách, đây là chuyện tốt, mẹ, con ngày mai sẽ đi liên hệ với hiệu trưởng của Đức Tân cao trung, khẳng định có thể vào trường học.”

Sắc mặt Giang Tuyết Nhu rút cuộc chuyển biến tốt đẹp vài phần, Văn Hạo nói lời này, tự nhiên hai đứa nhỏ đều là lòng tiến Đức Tân cao trung.

Văn Bác Nghệ dựa vào trình độ của mình thi, đúng là không nhất định có thể thi vào.

Giang Tuyết Nhu đã sớm muốn Văn Hạo hỗ trợ, nhưng là không mở miệng được, lúc này có thể đạp lên đi nhờ xe Văn Yến, đó là điều không thể tốt hơn.

Trên mặt bà lộ ra biểu tình từng hồi.

Trời đất bao la, bà không có bảo bối gì từ tiền đồ trọng đại, đứa con trai này chính là lợi thế duy nhất của bà.

Nhưng mà Văn Yến lại nói: “Không cần, con không cần người lấy tiền hoặc là tìm quan hệ.”

Văn Hạo kinh ngạc hỏi: “Con nói cái gì?”

“Con nói, chính mình thi.”

Giang Tuyết Nhu vừa nghe lời này, cho rằng hấn mạnh miệng, cười ngược lại: “Con dựa vào chính mình, con thi được sao?”

Khóe miệng Văn Yến giờ lên một mặt mỉm cười: “Thi được với thi không đậu, đều là chuyện của tôi, cùng bà có quan hệ gì đâu, khi nào bà quan tâm lão tử như vậy?”

Một câu đem Giang Tuyết Nhu đồ trở về, không lời gì để nói.

Như thế nào cùng bà không quan hệ a, nếu Văn Hạo không cùng trường học qua lại, thành tích này của Văn Bác Nghệ, khẳng định là thi không đậu Đức Tân cao trung a!

Lão thái thái đau lòng cho đứa cháu lớn bảo bối này như thế, khẳng định sẽ kêu Văn Hạo tìm quan hệ, Văn Bác Nghệ có thể đạp nhờ xe.

Lão thái thái hỏi Văn Yến: “Tiểu Yến, con tin tưởng sao?”

“Không tin tưởng, con không bao giờ nói lời này.” Tuy trên mặt Văn Yến ngày thường tươi cười, nhìn qua không quá đáng sợ.

Nhưng đôi mắt đen nhánh của hấn luôn có một cỗ kiên định, có thể làm người ta tin cậy.

Cha Văn Hạo trên mặt hiện lên biểu tình vui mừng, thưởng thức mà nói: “Hạo! Lúc này mới có bộ dáng nam nhân!”

Giang Tuyết Nhu mắt thấy ván đã đóng thuyền, có chút nóng nảy: “Không phải, nó... nó vẫn là trẻ con, thuận miệng nói nói, ông thật đúng trông cậy có thể thi được.”

Văn Hạo: “Tôi tin tưởng con của mình.”

“Tôi cảm thấy... mọi việc lo trước cho khỏi họa, chuẩn bị cho tiểu Yến hảo hảo thi, về phương diện khác, ông cũng phải hoàn toàn chuẩn bị, qua lại với trường học, luôn là tốt.”

Lúc này, lão thái thái hừ lạnh một tiếng, nói: “Cô giáo dục con cái mình như vậy à? Làm gương tốt dạy hấn đi quan hệ của sau?”

Giang Tuyết Nhu bị nể chửi, không lời gì để nói.

“Mẹ, con cũng có thể thi được.” Văn Bác Nghệ thực tự tin: “Thành tích của con, thi Đức Tân cao trung hoàn toàn không thành vấn đề.”

Trên mặt Giang Tuyết Nhu hiện lên nụ cười miễn cưỡng, hơi mang một chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mụ mụ đương nhiên tin tưởng con.”

Tin tưởng là một chuyện, sự thật lại là một chuyện khác, con cái ngốc phá trường học đương kê đầu đương quán*, căn bản không ý thức được cạnh tranh tàn khốc là gì.

(P/s: chịu chết không biết sửa kiểu gì cả, thôi ai biết help me nhé.)

Văn Bác Nghệ liếc về hướng Văn Yến, cười nói: “Ca, bằng không đánh cược đi.”

“Đánh cược gì?”

“Liên đánh cược, ai có thể thi đậu Đức Tân cao trung, thi đậu thì có thể ở trong nhà, không thi đậu dọn ra trọ ở trường, thế nào?”

Văn Bác Nghệ biết Văn Yến dọn về, trong lòng mười vạn phần không vui, nếu là gia hỏa này dọn về, về sau có thể có ngày lành cho hấn sao, cho nên hấn cần thiết nghĩ cách đuổi Văn Yến đi!

Đây vừa đúng là một cơ hội tốt, rốt cuộc, trình độ loại này của Văn Yến, hấn có thể thi đậu Đức Tân cao trung, thi chính mình có thể vào Thanh Hoa* rồi.

(P/s: Đại học Thanh Hoa nổi tiếng của Trung Quốc, muốn thi vào phải là học thần cao cấp. (* __* __;) Cú hiểu là một trường đại học sàng lọc kỹ càng, giỏi hấn mới vào được, người muốn vào thì nhiều thi đậu được rất ít.)

“Thế nào, không dám đánh cược sao?”

Khóe miệng Văn Yến lộ ra một mặt ý cười thanh thản: “Thua đừng khóc.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Đức Tân cao trung triệu tập chiêu sinh tiến hành dự thi vào tháng sáu, tháng tư thì bắt đầu báo danh.

Giang Dữ bị cử đi học, đảm nhiệm chức giáo vụ sửa sang lại hồ sơ báo danh của các thí sinh.

Tâm tư hần tít mẫn, chưa bao giờ thô tâm đại ý, cho nên giáo viên chủ nhiệm đem công tác này giao cho hần, thậm chí so với giao cho lão sư khác càng yên tâm hơn.

Đứa nhỏ Giang Dữ này, tính tình trầm ổn, mới có thể trác tuyệt, tiền đồ tương lai nhất định không hạn lượng.

Lần này cử đi học, hần là người trong khóa duy nhất được toàn bộ phiếu thông qua.

Các lão sư đối hần chờ mong rất cao, nhận lấy trọng trách, cũng là hy vọng tương lai có tiền đồ, không quên trường học cũ.

Buổi chiều, hội thảo tiểu tổ kết thúc, Giang Dữ sửa sang lại tư liệu bút ký cất vào cặp sách, mang lên lưng chuẩn bị rời đi, Ôn Niệm Niệm đuổi theo hần: “Giang Dữ, chờ một chút.”

Cô hiện tại không gọi “Giang đồng học”, hoặc là “Giang Dữ đồng học”, mà gọi thẳng tên.

Thay đổi một cách vô tri vô giác, quan hệ hai người tựa hồ gần rất nhiều, bọn họ... Hần xem như là bạn tốt.

Cái ý tưởng này, làm Giang Dữ cảm thấy thực thoải mái thực an tâm, hần rốt cuộc cũng có bạn bè.

Ôn Niệm Niệm đuổi theo, bởi vì chạy nhanh, thiếu chút nữa đâm xe lên người hần.

May mà Giang Dữ kịp thời ổn định thân hình nàng: “Làm gì?”

“Chúng ta là bạn tốt!” Ôn Niệm Niệm vội vàng hỏi.

Giang Dữ như rồng mây, thuận tay rút vào túi quần: “Xem như vậy, thế nào?”

“Là bạn tốt là được!” Ôn Niệm Niệm giống như hảo anh em, muốn chụp bả vai hần, bắt quá hần quá cao, có điểm lao lực, đơn giản nặng nề mà vỗ vỗ eo hần: “Giúp tôi cái!”

Giang Dữ xê dịch, không thích ứng cùng người khác tiếp xúc thân mật.

Hần từ nhỏ đến lớn là như thế, cô độc đã thành một thái độ bình thường.

Nhưng mà, nhìn tiểu nha đầu trước mặt ánh mắt thanh triệt, nếu như tiếp xúc... trở nên không thể tiếp thu.

“Chuyện gì, nói thẳng.”

“Tôi nghe người ta nói, cậu ở chỗ giáo viên chủ nhiệm sửa sang lại tư liệu báo danh?”

“Ừm.”

“Vậy... Cậu giúp tôi lưu ý một người, xem hần có báo danh không?”

“Không thể tiết lộ tin tức thí sinh.”

“Không tiết lộ không tiết lộ!” Ôn Niệm Niệm vội vàng xua tay, sát vào hần thấp giọng nói: “Thời điểm sửa sang lại tư liệu thí sinh, nhìn thử xem người này có đến hay không.”

“Muốn lưu ý ai?”

“Văn Yến, Văn nói trong Văn, Yến trong thịnh Yến.”

Đáy mắt Giang Dữ phấp một tia gọn sáng, nhưng trên mặt nhất quán một biểu tình lạnh như băng, cho nên Ôn Niệm Niệm không chú ý cảm xúc có biến hóa gì.

“Hắn có báo danh, thời điểm buổi sáng sửa sang lại hồ sơ, nhìn thấy tên của hắn.”

“Ai, đều nhớ rõ cả à?”

“Ừm.”

Không phải hắn thuộc loại gặp qua là không quên được, mà là lý lịch của Văn Yến thật sự là... Quá độc đáo, giáo viên chủ nhiệm cảm băng thành tích quá khứ của hắn nhìn ——

Toàn 0 điểm.

Ở nơi học sinh sơ trung ưu tú ghi danh, có thể nói là “Riêng một ngọn cờ”.

Đức Tân cao trung tự chủ chiêu sinh, lúc báo danh thi tuy không có mục hạn chế thành tích, nhưng phí báo danh lại không tiện gì cả.

Loại thành tích này của Văn Yến báo danh tham khảo, không phải là lãng phí tiền sao.

“Hắn báo danh.”

“Báo.”

Ôn Niệm Niệm ngơ ngẩn, suy tư gì đó.

“Thế nào, rất quan tâm hắn?” Giang Dữ hỏi.

“Hắn cũng là bạn của tôi, từ nhỏ biết nhau, trước kia cũng giúp tôi rất nhiều lần.”

“Tôi cùng cậu từ nhỏ cũng biết nhau...”

Hắn đang nói bỗng nhiên ngừng, nhìn đôi mắt to của Ôn Niệm Niệm thanh triệt thủy nhuận, bỗng nhiên cảm thấy chính mình giống như có điểm...

Không quá thoải mái.

Ôn Niệm Niệm lại nói nói: “Vậy trước kia cũng không phản ứng tôi nha.”

Lúc trước nguyên chủ Ôn Niệm Niệm theo đuổi Giang Dữ rất nhiều năm, từ nhỏ yêu thầm hắn, nhưng Giang Dữ đối nàng tránh còn không kịp, nơi nào nói cái gì giao tình.

Cũng chính là nửa năm gia nhập tổ, hai người giao lưu mới dần dần nhiều lên.

“Cậu có rất nhiều bạn bè.”

Giang Dữ duỗi tay cầm dây an toàn của cặp, không hề nhiều động tác, nói cô.

“Này...nhiều sao?”

Ôn Niệm Niệm nhìn bóng dáng hắn, cảm thấy có chút không thể hiểu được.

Giang Dữ trong lòng ần ần có chút không thoải mái.

Hắn không có bạn bè, Ôn Niệm Niệm cùng bọn Quý Trì, có thể nói là bạn bè duy nhất, Quý Trì quá ngốc, Ôn Niệm Niệm thì còn có thể giao lưu.

Chính là ở trong thế giới của những người khác, bạn bè hình như không phải duy nhất.

Người khác có thể có rất nhiều bạn bè, chi gian không ảnh hưởng kết giao, thậm chí có thể biết nhau.

Nhưng đối với Giang Dữ mà nói, tâm hắn rất nhỏ, nhỏ đến chứa được vài người thôi.

Chính hắn hy vọng xa vời như thế nào, muốn người khác đem hắn trở thành bạn bè tốt duy nhất.

Hắn vốn dĩ cô độc, mặc dù hâm mộ người khác náo nhiệt, cũng vẫn là cô độc.

Ôn Niệm Niệm tự nhiên không biết ý nghĩ trong lòng Giang Dữ, cô quay đầu lại liền gửi cho Văn Yến một tin nói,dò hỏi ——

“Cậu báo danh thật à?”

Thực mau,Văn Yến liền nhắn về: “Tin tức thực mau.”

Ôn Niệm Niệm: “Bởi vì có bạn vừa lúc sửa sang lại tin tức chiêu sinh,giúp tôi lưu ý.”

Căn Yến: “Cho nên đi vòng lớn như vậy,vì cái gì không trực tiếp tới hỏi chính chủ.”

Ôn Niệm Niệm: “Ách.”

Cô sợ đi không có trực tiếp hỏi Văn Yến,cũng là suy xét đến...bệnh tình của hần,nếu hần không có báo danh, cô cứ như vậy đi hỏi hần,có phải sẽ đã thương lòng tự trọng hay không.

Ôn Niệm Niệm cảm thấy, có đôi khi mình vẫn là vì bạn bè mà suy nghĩ.

Văn Yến cũng trầm mặc vài phút, hỏi cô: “Cậu đã biết?”

Ôn Niệm Niệm: “Ách.”

“Cũng phải,bên người nhiều bạn bè,một cái miệng so với một cái lọt gió,việc này cũng không có gì phải dấu diếm.”

Văn Yến phát giọng nói tới,ngữ điệu thực nhẹ nhàng.

Ôn Niệm Niệm đơn giản hỏi: “Cậu..tin tưởng sao? Có mấy phần nắm chắc có thể thi đậu?”

“Một phần.” Hần dừng một chút, đúng sự thật nói: “Đều không có.”

Ôn Niệm Niệm: .....

“Cho nên,quan trọng ở việc tham gia?”

“Cũng không phải.” Văn Yến mỉm cười nói: “Tôi,không tin số mệnh.”

Mặc dù biết tương lai đều bị tường cao phá hỏng,hần vẫn sẽ cố mà đứng vào,không nhận mệnh,càng không tin số mệnh.

Ôn Niệm Niệm sợ run,nắm chặt di động,trầm mặc một lát,bỗng nhiên nói: “Còn có hai tháng nữa là thi,tôi cho cậu học bỏ túc.”

Văn Yến khoe miệng liệt liệt: “Không gạt cậu, lần trước học bỏ túc, trực tiếp đem lão tử đến bệnh viện, một đêm truyền nước.”

Ôn Niệm Niệm: “Không cần đọc sách,tôi đọc,cậu nghe,có thể nhớ nhiều thì nhiều,ít thì ít.”

“Cái này...”

Ôn Niệm Niệm chém đinh chặt sắt mà: “Cuối tuần tôi tới tìm cậu, cứ như vậy.”

Nghe xong tin nhắn thoại,ân đường Văn Yến giãn ra, khoe mắt tràn ý cười, không phải nụ cười xa cách châm chọc lúc trước, mà là phát ra từ thiệt tình.

Hần ném di động, mang tai nghe lên nghe tiếng Anh, đôi tay gối cái ót, dựa vào bên cửa sổ, ánh mặt trời nghiêng xuyên qua song cửa, dừng ở trên mặt hần,lung linh một tầng ánh sáng nhu hòa nhân nhật.

Thực thích ý.

Cuối tuần, Ôn Niệm Niệm tới đại trạch Văn gia.

Giang Tuyết Nhu không có công việc, ở nhà nổi lên chức bà chủ, thời điểm Ôn Niệm Niệm tới,bà đeo túi xách chuẩn bị ra ngoài chơi mạt chược.

Mở cửa nhìn thấy là Ôn Niệm Niệm, trên mặt Giang Tuyết Nhu lộ ra biểu tình kinh hi,vội vàng đem nạng nghênh vào nhà, nói: “Niệm Niệm tới nha,là tới tìm Bác Nghệ nhà chúng ta!”

“Đi Giang, không phải,tôi...”

“Mau vào! Mau vào!” Giang Tuyết Nhu nhiệt tình mà đem nạng đón vào phòng: “Ai nha,con tới tìm Bác Nghệ thật là tốt quá,đi mang con tới phòng nó,các con nói chuyện phiếm thật vui, đi không quấy rầy các con.”

“Không phải...”

“Bác Nghệ, mau xuống đây! Ôn tiểu thư tới tìm con!” Giang Tuyết Nhu một mặt lôi kéo Ôn Niệm Niệm vào nhà, một mặt hướng trên lầu hô: “Mau ra đây, xem ai tới!”

Văn Bác Nghệ nghe được tiếng la của mẹ, từ trong phòng ra, nhìn thấy Ôn Niệm Niệm, trên mặt hần hiện lên một tia kinh hãi.

Mấy ngày nay, hần gửi Ôn Niệm Niệm mấy tin nhắn, Ôn Niệm Niệm trên cơ bản không trả lời, vốn dĩ đã từ bỏ, lại nể hà mẹ kêu hần nhất định phải kiên trì.

Dựa theo cách nói của mẹ, cái gọi là liệt nữ sợ thiên lang, Ôn Niệm Niệm chỉ là ra vẻ rụt rè thôi, chỉ cần hần khai mặt mũi, nào có thể đuổi không kịp.

Văn Bác Nghệ vốn dĩ đối với bộ lý luận của mẹ mình có điều hoài nghi, không nghĩ tới hôm nay, Ôn Niệm Niệm cư nhiên thật sự chủ động tới tìm hần.

Xem ra mỗi ngày “Sớm tốt” “Ngủ ngon” “Cậu ăn chưa”... Luôn có hiệu quả.

“Bác Nghệ, mau mang Ôn tiểu thư đến phòng của con!”

Giang Tuyết Nhu gấp không chờ nổi mà đem Ôn Niệm Niệm đẩy vào lòng Văn Bác Nghệ.

Người hầu xung quanh thấy tình hình như vậy, đều có chút xem không thuận mắt.

Nào có nữ đồng học lại đây, liền trực tiếp đẩy vào phòng Văn Bác Nghệ, ý đồ này cũng quá dầu mỡ đi!

Văn Bác Nghệ thủ đoạn lôi kéo Ôn Niệm Niệm, chuẩn bị kéo nàng mang về phòng mình.

“Không phải, mau buông tay, tôi không phải tìm cậu...”

Đúng lúc này, một đôi tay hữu lực nắm bả vai Ôn Niệm Niệm, cô còn không kịp phản ứng, liền bị Văn Yến kéo về phía sau.

Văn Yến mặc một thân quần áo ở nhà màu trắng gạo, thân hình đỉnh bật, đường cong lại rất nhu hòa, vài sợi tóc mái rũ xuống, dừng ở bên mắt đen như mực, một đôi mắt đào hoa, hẹp dài mà đen nhánh, tầm mắt đảo qua Văn Bác Nghệ, lộ ra một cổ hàn ý lại lãnh đạm.

Văn Bác Nghệ bị ánh mắt lạnh băng của hần áp đảo, theo bản năng lui lui về sau, có chút lúng túng.

“Văn Yến, cậu làm gì thế!” Giang Tuyết Nhu đi ra, trách cứ nói: “Thật không lễ phép!”

Tầm mắt Văn Yến hơi tạm dừng trên người nàng, ánh mắt mang theo lãnh đạm khinh miệt: “Rốt cuộc là ai không lễ phép?”

“Ôn tiểu thư là tới tìm em trai cậu, cậu như vậy... là muốn làm gì?”

“Phải không?”

Văn Yến buông lỏng Ôn Niệm Niệm ra, co dựa vào phía sau hần, rốt cuộc có cơ hội mở miệng nói chuyện: “Không phải, Giang a di, hiểu lầm, tôi không phải tới tìm Văn Bác Nghệ, tôi là... hẹn Văn Yến.”

“Cái gì?”

Nghe được lời này, Giang Tuyết Nhu như bị sét đánh.

Ôn Niệm Niệm mấy ngày nay đối Văn Bác Nghệ hồ hững bà sớm đã thấy Văn Bác Nghệ oán giận, vốn dĩ cho rằng Ôn Niệm Niệm là tiểu thư hào môn, tính tình cao ngạo cũng có thể lý giải...

Nhưng mà không nghĩ tới, vị Ôn tiểu thư này, cư nhiên cùng Văn Yến quan hệ rất tốt!

Giang Tuyết Nhu tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, đè nặng cảm xúc nói: “Cháu... Tìm hần làm cái gì.”

Ôn Niệm Niệm giải thích nói: “Không phải lập tức muốn thi lên sao, tôi hẹn Văn Yến giúp cậu ấy học bổ túc công khóa a.”

Văn Yến đối nàng nói: “Đi phòng tôi, hay cậu muốn ở dưới lầu, đều có thể.”

Ôn Niệm Niệm liếc mắt nhìn Giang Tuyết Nhu một cái, nói: “Văn là vào phòng của cậu đi, an tĩnh chút.”

Văn Yến mang nàng lên lầu, trở về phòng.

Nhìn bóng dáng hai người, Giang Tuyết Nhu tay bỗng nhiên nắm chặt tay.

Khó trách Văn Yến đối với cuộc thi không sợ hãi, còn có gan cùng Văn Bác Nghệ đánh cược, nguyên lai là có thần binh trợ trận.

Văn Bác Nghệ thấy thế, lôi kéo tay áo mẹ mình vội vàng nói: “Mẹ, vậy phải làm sao bây giờ! Hần có Ôn tiểu thư hỗ trợ, khẳng định thi vượt con!”

“Gấp cái gì.” Giang Tuyết Nhu lạnh lùng nói: “Cho dù có hỗ trợ như thế nào, đầu nó có bệnh như vậy, thì được mới là lạ!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

(P/s: Kỳ đã quay trở lại. Tặng ★ chào mừng nào.)

Phòng Văn Yên có chút hơi hỗn độn, là phòng điển hình của các nam sinh, bên giường có mấy mảnh vải màu sắc khác thường, rõ ràng phía dưới chôn quần áo.

Ôn Niệm Niệm từng vào phòng của nam sinh, lúc trước tới nhà Giang Dữ, phòng hán cùng Văn Yên hoàn toàn bất đồng, sạch sẽ đơn điệu tựa như nét bút đơn giản.

Ôn Niệm Niệm không nhịn được cười lên.

Văn Yên hỏi cô: “Cười cái gì?”

“Phòng của cậu, làm tôi nghĩ tới một bằng hữu khác, đều là nam sinh, vì cái gì khác biệt lớn như vậy?”

“Hả?” Văn Yên rất có hứng thú mà nhướn mày: “Nói xem.”

“Bạn học kia, có chứng cuồng bách rất nghiêm trọng, buổi sáng ăn cái gì, giữa trưa ăn cái gì, buổi tối ăn cái gì, trưng bày bài trí trong phòng, mỗi ngày đi học, tan học về nhà lộ tuyến từ từ, giống như số lý trung đại lượng không đổi, vĩnh hằng bất biến*.”

(P/s: mãi mãi không có biến hóa.)

Ôn Niệm Niệm ngồi xuống ghế, tiếp tục nói: “Cậu cùng cậu ta hoàn toàn tương phản, cũng không lẽ thường ra bài, vĩnh viễn không ai có thể đoán được kế tiếp sẽ làm cái gì, là số lý trung biến đổi không ổn định.”

Văn Yên tuy rằng không học qua vật lý, nhưng cũng có thể nghe hiểu được lời nói của Ôn Niệm Niệm.

“VẬY... Cảm thấy đại lượng không đổi tốt, hay là biến đổi tốt?”

Vấn đề này thế nhưng làm khó Ôn Niệm Niệm, cô gãi gãi trán, hoang mang mà nói: “Chưa từng nghĩ tới vấn đề này.”

Văn Yên cười như không cười nói: “Có lẽ có thể suy nghĩ một chút.”

Ôn Niệm Niệm nhún nhún vai, không suy nghĩ về vấn đề này, thấy trên bàn hán tùy ý để mấy quyển bút ký, là tài liệu lúc trước cô giúp hán sửa sang lại.

“Này, cậu đều xem sao?”

Văn Yên đúng sự thật đáp: “Không có xem.”

Ôn Niệm Niệm gật đầu, nghĩ đến cũng phải, thời điểm làm tư liệu cô không biết tật xấu của Văn Yên, nếu biết, đã không làm việc vô dụng này.

Lại không nghĩ rằng Văn Yên chuyện vừa chuyển, giờ giờ di động: “Không có xem, nhưng có lưu xuống, mỗi ngày nghe.”

Ôn Niệm Niệm kinh ngạc, tiếp nhận tai nghe của Văn Yên, nghe được bên trong quả nhiên truyền đến thanh âm nam sinh đọc sách, mỗi đề nói kỹ càng, tỉ mỉ phân tích bước đi, công thức định lý, trên cơ bản đều đọc ra.

Nghe thanh âm này còn rất quen thuộc, hán là anh em tốt của hán, Từ Dương giúp đỡ.

Ôn Niệm Niệm không nghĩ tới, hán cư nhiên còn đem tư liệu bút ký của cô làm thành bản ghi âm, khó trách trong khoảng thời gian này, ở trường học hay bên ngoài nàng thấy hán, luôn mang theo tai nghe.

Tâm huyết của mình được đối đãi quý trọng, trong lòng Ôn Niệm Niệm còn tư vị, cô mở cặp sách ra, lấy notebook, nói: “Thời gian không còn quá nhiều, tôi căn cứ vào các tri thức của lão sư ngày thường giảng, áp một ít đề, tôi tìm cho cậu rồi, có thể vớt vạt phần, đặc biệt là khoa văn, tiếng Anh, Lịch sử gì đó, đem chúng nó toàn bộ ghi lại.”

Văn Yên ngoan ngoan gật đầu, Ôn Niệm Niệm tiếp nhận di động hán, bắt đầu ghi âm.

Văn Yến nghe tiếng nói bình thản nhu yếu của nữ sinh, giống như lông chim phiêu phiêu đảo qua tâm hần, hần ngồi bên người cô, nghiêm túc nhìn.

Ôn Niệm Niệm tạm dừng để nghỉ ngơi, hỏi hần: “Nhìn tôi làm gì?”

“Cậu biết, mặc dù nhớ kỹ tri thức, tôi có thể, nhưng... Ở trên trường thi thì ngủ rồi.”

Không thể tập trung lực chú ý, là chứng ngại lớn nhất của hần.

“Biết.”

“Nếu biết là phí công, vì cái gì còn muốn giúp?” Văn Yến quay đầu, nhìn phía cô.

Ôn Niệm Niệm nhún nhún vai, đương nhiên mà nói: “Những người mắc loại bệnh này, đa số đều bẩm sinh trí lực rất thấp, nói cách khác, chính là thiếu năng trí tuệ, nhưng cậu không có...”

Đích xác, Văn Yến tư duy nhạy bén, logic rõ ràng, thậm chí rất nhiều thời điểm, hần lý giải sự vật, đều có cái nhìn của mình.

“Cậu xem, coi như bất hạnh trở 20% kia, nhưng cậu còn không có từ bỏ chính mình, cho nên phí công thì thế nào, thế giới này, chưa chắc không có kỳ tích.”

Văn Yến nhìn cô thật sâu: “Không nghĩ tới cậu là nữ sinh thiên về khoa học tự nhiên, cũng sẽ tin tưởng việc như kỳ tích hư vô mờ mịt, an ủi người.”

“Sai rồi, không phải an ủi.”

Đối với nghiên cứu vật lý học càng thâm nhập, Ôn Niệm Niệm càng đối thế giới này bảo trì kính sợ.

“Tôi tin tưởng, vũ trụ có kỳ tích.” Cô chém đinh chặt sắt mà nói.

Văn Yến bị ánh mắt kiên định của cô cảm nhiễm, cầm lấy bút, gian nan viết xuống mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo ——

“Cậu tin tưởng kỳ tích, tôi tin tưởng cậu.”

***

Đoạn thời gian này, Ôn Niệm Niệm cùng Văn Yến qua lại tương đối gần, thường xuyên thấy cô tan học sẽ đi Mười Ba trung học, hoặc Văn Yến tới trường học tìm.

Quý Trì cùng Giang Dữ đứng trên ban công tầng năm, ngắm hai người đang học tập ở đình hóng gió bên hồ.

Mặt trời chiều ngã về tây, choàng cho vạn vật thế gian một sắc điệu ôn nhu.

Quý Trì ôm cánh tay, nói giọng vịt đực, từ từ xướng lên: “Hần là ở đây, chứ không nên ở trong xe, nhìn bọn họ có bao nhiêu ngọt ngào...”

Giang Dữ nhú mày, vẻ mặt ghét bỏ: “Nói bậy.”

Quý Trì nở nụ cười: “Sao giống như nghe được thanh âm tan nát cõi lòng đâu đây.”

Giang Dữ lạnh lùng uy hiếp: “Cậu còn không cầm miệng, ngốc một lát có khả năng sẽ cho cậu nghe được thanh âm xương cốt gãy.”

Quý Trì vội vàng im tiếng, hần biết Giang Dữ cũng không phải là thư sinh nhỏ bé yếu ớt, hần từ nhỏ học tập công phu. Cường thân kiện thể, giống như học vẫn là một bộ có chiêu có thế quyền.

Quý Trì tay trái gà không chặt, một thư sinh văn nhược, tuyệt đối không phải đối thủ của hần.

Giang Dữ mặt vô biểu tình nhìn tiểu đình bên hồ, một cảm giác kim đâm vào người xưa nay chưa từng có, xâm nhập mỗi một tắc da thịt mạch máu.

Hần tay xoa xoa ngực trái.

Tâm ngạnh*.

(P/s: ghen, tặc.)

.....

Tháng năm, Đức Tân cao trung tự chủ chiêu sinh, Ôn Niệm Niệm ở cổng trường chờ Văn Yến.

Hần đối trường học không quá quen thuộc, Ôn Niệm Niệm tự nhiên là muốn đưa Phật đi Tây Trúc thỉnh kinh, đem hần vào trường thi.

Ngoài ra cũng có nguyên nhân khác, hai tháng này, vì làm tốt, hai người đều rất liều mạng.

Ôn Niệm Niệm là loại bạn nếu phí thời gian làm thì nhất định phải làm hoàn mỹ nhất, bởi vậy, đối với thành tích Văn Yến, cô so với hắn càng thêm đề bụng.

Hôm nay mặt trời lên thật đẹp, làn da hắn tựa hồ trở nên càng trắng, ánh mắt thẳng lăm lăm, con ngươi thâm sắc, cánh môi đơn bạc, tổ hợp lại, thật là anh tuấn đến cảnh đẹp ý vui.

Nhưng mà cảnh đẹp ý vui đối với Ôn Niệm Niệm mà nói, gia hỏa này cũng chỉ là một thằng nhóc sơ trung.

“Đi thôi, mang cậu tới trường thi.” Ôn Niệm Niệm nói.

Văn Yến cười ngâm ngâm cùng nàng đi vào trường học.

“Trường thi nộp phí nhiều hay ít, tôi mang cậu qua.”

Văn Yến lại không nghe theo, lập tức hướng sân thể dục đi đến.

“Không phải bên kia, khu dạy học có phòng thi ở bên này.”

Ôn Niệm Niệm còn chưa dứt, Văn Yến bỗng nhiên cởi ra áo hoodie, ném cho cô.

Phía trong hắn mặc một kiện áo vận động màu lam nhạt cùng quần đùi, mạch sắc cánh tay, cơ bắp lượng gân đúng chỗ ngửa, có vẻ phá lệ mạnh mẽ.

“Hả?”

Ôn Niệm Niệm còn không phản ứng lại, Văn Yến lập tức hướng sân thể dục đi thẳng: “Chờ tin tức tốt của tôi.”

Cô đứng ở dưới tàng cây, hướng sân thể dục nhìn một thời gian, mới bừng tỉnh hiểu được vài phần.

Gia hỏa này... báo thi cư nhiên là thi thể lực!

Trên sân thể dục không ít nam sinh cùng nữ sinh nóng lòng muốn thử, đều chuẩn bị hạng mục kế tiếp, Ôn Niệm Niệm ôm áo hắn đứng ở dưới tàng cây, nhìn hắn kéo duỗi tay cùng chân.

Hắn quay đầu lại, hướng cô giơ tay lên, khoe miệng giương cao, ánh mặt trời sáng lạn.

Văn Yến không phải loại gia hỏa tùy tiện khoác lác, nếu hắn nói thi được, tức là hắn có tự tin.

Thì ra tại đây sáng tạo kỳ tích.

Ôn Niệm Niệm cảm lòng không được mà nở nụ cười, dựa ở thân cây nhìn hắn, tâm tình nhẹ nhàng.

Thực mau, hạng mục thi đấu thi thể lực liền bắt đầu.

Vô luận là điền kinh hay là nhảy cao, nhảy xa, ném tạ, Văn Yến thể năng cùng sức bật đều tương đương trác tuyệt, tổng đều có thể rút thứ nhất.

Gia hỏa này đánh nhau lợi hại, phương diện thể dục cũng cường thế.

Không hề trì hoãn, thành tích thi thể lực, Văn Yến hoàn toàn xứng đáng nhận hạng nhất, sau khi hắn thi xong, mặt khác thành tích đồng học xung quanh liền trở nên không quá được.

Vài lão sư thể dục liếc mắt một cái liền lựa chọn hắn, liên tục gật đầu, thật là thương thức.

Nhưng buổi chiều còn có cuộc thi viết chuyên môn cho các thí sinh thể lực, bất quá trận thi viết này khó khăn cũng không nhiều, điểm tỷ trọng cũng chiếm không lớn.

Thi thể lực thành tích chiếm 70%, thi viết thành tích chiếm 30%.

Dựa theo ưu thế của Văn Yến mang thành tích thể lực ra xem, thi viết mặc dù một chữ không viết, hắn cũng có thể nhập học Đức Tân cao trung.

Ồn.

Ôn Niệm Niệm nặng nề thở dài nhẹ nhõm một hơi.

.....

Một vòng sau, trang web trường công bố kết quả tự chủ chiêu sinh, Văn Yên lấy đứng nhất thi thể lực, thi viết đứng thứ ba, tổng điểm đệ nhất trác tuyệt, thi vào Đức Tân cao trung.

Cái thành tích này làm tất cả mọi người không nghĩ tới, hấn cư nhiên...

Thật sự thi đậu!

Xưa nay tổng tài bá đạo không hiện ra hi nộ, cha Văn Hạo, mấy ngày nay quả thực cao hứng, đi đường đều mang theo gió xuân, gặp người nói chuyện chưa đến hai câu, tổng hội đề cập tới con trai nhà mình thi đậu Đức Tân cao trung.

Rốt cuộc, cao trung nhất nước, suất học lên giáo trung đều là số một số hai.

Người khác chúc mừng ông, nói con thứ hai có tiền đồ.

Văn Hạo vội vàng xua xua tay, cái gì con thứ hai, thi đậu cao trung chính là con cả!

Người chung quanh kinh ngạc không thôi.

Ai mà không biết vị đại thiếu Văn gia kia phản nghịch khác người, thành tích rồi tình rồi mù, hấn cư nhiên có thể thi nhập Đức Tân cao trung thanh anh vang dội ở toàn tỉnh thậm chí là cả nước?

Nhưng sự thật lại là, đại nhi tử Văn Yên thi đậu Đức Tân cao trung, mà con thứ hai Văn Bác Nghệ... Lấy tổng điểm còn kém năm phần, thi rớt.

Mấy ngày nay, Giang Tuyết Nhu tức giận đến ăn không ngon, giả vờ nâng cằm ra oai.

Văn Bác Nghệ sát tuyến Đức Tân cao trung, đã làm bà hết sức nôn khí, mà việc lớn hơn nữa, như sét đánh giữa trời quang là Văn Yên cư nhiên thi đậu!

Ông trời rốt cuộc có mắt hay không!

Giang Tuyết Nhu muốn không hiểu, Văn Bác Nghệ tự nhiên càng muốn không hiểu.

Từ nhỏ đến lớn, hấn đều là ưu tú nhất, thành tích học tập của Văn Yên đều tụt đến không còn gì, dựa vào đâu hấn có thể tiến vào trường học tốt như vậy, còn chính hấn vào không được.

Ở nhà, Giang Tuyết Nhu có lẽ còn có thể che dấu nguy trạng cảm xúc của mình, nhưng Văn Bác Nghệ căn bản nguy trạng không được, năm lần bảy lượt mà lái nhai không công bằng không công bằng, lâm lâm đến lỗ tai Văn Hạo đóng én, cuối cùng lạnh giọng mắng chửi hấn ——

“Không có tiền đồ, mình thi không đậu liền nói không công bằng, con cho rằng thế giới đều vây quanh con à?”

Văn Bác Nghệ lâu bầu nói: “Vốn dĩ là không công bằng sao, sự tình thi thể lực này, căn bản chính là đối với những người chăm học tập như con là một loại vũ nhục, hấn có thể thi được, nói không chừng là chiếm danh ngạch của con!”

Nghe được lời này, Văn Yên cười.

Logic này cũng ngu bức à nha.

“Con nỗ lực lâu như vậy, mỗi buổi tối thức đêm xoay đề, dựa vào cái gì hấn có thể không tốn nhiều sức liền thi được, quá không công bằng!”

Văn Bác Nghệ ủy khuất không được, đôi mắt đều đỏ.

Giang Tuyết Nhu đứng mức dùng khăn tay lau lau khóe mắt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Hai mẹ con thay phiên làm về ta đây, làm như Văn Yên đoạt đồ của bọn họ.

Văn Yên mất lạnh nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy châm chọc.

Nhưng không có người từng nhìn thấy đêm khuya hấn mang tai nghe chạy trên sân thể dục, nom nửa năm, không một ngày chậm trễ.

Tất cả nỗ lực vất vả cùng với mồ hôi đổ lấy ngày hôm nay lại nhìn như không cần tốn nhiều sức.

Thời điểm Văn Bác Nghệ một lần nói ra ba chữ “Dựa vào cái gì”, Văn Yên rốt cuộc nhân nhạ mở miệng: “Dựa vào cái gì?”

Tiếng hấn vừa vang lên, ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người hấn.

“Bằng lão tử vận khí tốt, như thế nào, không phục.” Hấn giọng mi, khiêu khích mà nhìn phía Văn Bác Nghệ ——

“Không phục, thì lão tử chịu đựng, lại mẹ nó lâm lâm một câu nữa, lão tử đánh mày.”

Văn Bác Nghệ lập tức im tiếng, không dám nói thêm một câu, hẳn biết gia hỏa Văn Yến tàn nhẫn độc ác, mặc dù là ở nhà, cũng không có việc nào là hẳn làm không được.

Liền tính có ba mẹ đây, cũng không thể dùng, ai đều không ngăn được hẳn.

Hắn ghen khuất mà bấu môi, không dám nói thêm nữa.

Lúc này, Văn Yến lại nhớ tới cái gì đó, nói: “Đúng rồi, lần trước đánh cược, ai thi tốt, ai dọn đi, hiện tại hẳn cần thực hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Lúc này, Văn Yến như nhớ tới cái gì đó, nói: “Đúng rồi, lần trước đánh cược, ai thi tốt, ai dọn đi, hiện tại hẳn là phải thực hiện.”

Giang Tuyết Nhu nóng nảy, nhưng tốt xấu gì cũng là phụ nữ chìm nổi nhiều năm chốn hào môn, trên mặt bà như cũ ra vẻ trấn định: “Đó chỉ là lời bọn nhỏ đùa giỡn cho vui, như thế nào có thể tin là sự thật, chẳng lẽ, muốn Bác Nghệ dọn ra sao? Nó từ nhỏ được nuông chiều... Dọn ra thì sao có thể thích ứng?”

Bà nhìn phía Văn Hạo: “Ông là cha nó, từ nhỏ đem phụng trong lòng bàn tay, cũng không muốn nó chịu khổ, đúng không?”

Văn Hạo dừng một chút, không kịp nói chuyện, lão thái thái vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng: “Cái gì mà nói giỡn, nếu lần này thi tốt là tiểu Yến, con sẽ nói là vui đùa sao?”

Giang Tuyết Nhu cứng lại, đang muốn giả biện, lão thái thái tiếp tục nói: “Làm đi, nếu cứ như vậy dưỡng thành thói quen lật lọng, ta xem tương lai... Cũng là bất kham trọng trách.”

Lời này nói ra, tương đối nghiêm trọng.

Giang Tuyết Nhu dốc sức nhiều năm như vậy, còn không phải hy vọng Văn Bác Nghệ tương lai có tiền đồ, có thể ở Văn thị tập đoàn chiếm được một vị trí nhỏ, như vậy nhiều năm ẩn nhẫn của bà cũng không có uổng phí.

Nhưng là lão thái thái lại nói ra lời như vậy, rõ ràng chính là đem công sức của bà đập đi!

Giang Tuyết Nhu cắn răng, hai chuyện chọn một, bà chỉ có thể đồng ý để Văn Bác Nghệ rời cái nhà này, vào ký túc xá trong trường học sống.

***

Giữa trưa, tại phòng nghiên cứu và thảo luận, chiếc quạt điện kiểu cũ kéo kệt kệt quay, mang theo khí nóng mùa hè thổi sạch.

Trong phòng Nghiên cứu và thảo luận chỉ có hai người Ôn Niệm Niệm cùng Giang Dữ ngồi đây ôn tập công khóa.

Ôn Niệm Niệm xoát ra tổng điểm của Văn Yến, cao hứng ra tiếng: “Quá tuyệt vời!”

Dưới ngòi bút của Giang Dữ đang tính toán một đạo đề có chút khó khăn, nghe được lời nói của cô, bút dừng trên bàn nhấp giấy một chút.

Hắn lại viết một chuỗi công thức, nhưng cho dù là như thế nào, đều không thể tập trung.

Nghiêng đầu, dùng dư quang liếc thiếu nữ bên người.

Cô ghé vào bàn, di động phóng đại thành tích trên official website, tỉ mỉ nhìn mỗi một phần điểm.

Ngoài cửa sổ có ve ồn ào, Giang Dữ mặc danh cảm thấy có chút phiền lòng, rất không khỏe.

Hắn liếc thiếu nữ khỏe môi đang tươi cười, lạnh lùng nói: “Cậu ta thi được, cậu rất vui vẻ?”

Ôn Niệm Niệm ngẩng đầu, ngo ngác mà “a” một tiếng, nhất thời không hiểu được ý tứ của Giang Dữ.

Giang Dữ rũ con ngươi, tiếp tục cầm bút tính toán, tay hắn thật đẹp, ở dưới ánh sáng phỉếm lảnh một màu trắng, mơ hồ có thể thấy rõ màu mạch máu xanh nhạt ở dưới. “Không có gì.”

Ôn Niệm Niệm giải thích: “Tớ vui vẻ chính là nỗ lực thời gian dài như vậy rốt cuộc có kết quả.”

Ai cũng không hy vọng thời gian và tâm huyết của mình uống phí, cô vui vẻ không phải rất bình thường sao.

“Vì sao muốn giúp cậu ta?” Giang Dữ một bên viết chữ, một bên không chút để ý nói: “Đối với cậu ta tốt vậy.”

“Đó là bởi vì cậu ta đối tớ cũng rất tốt, khi còn nhỏ mỗi lần thi rớt, trốn ở rào tre khóc không dám về nhà, cậu ấy thấy, sẽ dùng tay áo lau nước mắt cho tớ.”

Đó đều là ký ức của nguyên chủ, nhưng Niệm Niệm lại kế thừa ký ức của cô ấy, rất nhiều việc sớm đã huyết nhục tương dung.

Trong lòng nguyên chủ vẫn luôn bảo lưu một vị trí nhỏ cho Văn Yến, bởi vậy, Ôn Niệm Niệm hiện tại cũng sẽ cảm lòng không được đối hán tốt chút.

“Những việc này tớ cũng...”

Giang Dữ buột miệng thốt ra, nhưng lập tức thanh tỉnh lý trí, ngừng nói.

“Cậu cái gì?” Ôn Niệm Niệm hỏi.

“Không có gì.” Hần tiếp tục viết một trang giấy, tính toán.

Giang Dữ từ nhỏ đã bị sự giáo dục khắc nghiệt của gia đình quản thúc, những quy củ nói cho hần, nam nhân thì nhẫn nại, hần ôn trọng, tâm ý không dễ dàng biểu lộ ra ngoài, không tùy tiện giao lưu cùng người nông cạn.

Ngoài cửa sổ, gió nhẹ thổi qua ngọn cây, phát ra thanh âm ‘sàn sạt’.

Hần chớp mắt, lông mi dài đảo qua mí mắt, cảm xúc sâu xa.

Có những bí mật, chỉ có thể thật cẩn thận vùi vào nơi sâu nhất trong lòng.

“Còn mấy ngày nữa là phải thi.” Giang Dữ thấy nàng cầm di động phát ngốc, dùng đầu bút gỗ gõ đầu cô: “Thành tích hiện tại của cậu, bản thân còn khó bảo toàn, còn cho người khác học bỏ tức, thật có dũng khí.”

Ôn Niệm Niệm ôm đầu, hướng hần bĩu môi.

“Lòng tớ hiểu rõ.”

“Còn cái...”

Ôn Niệm Niệm lập tức ngừng đầu, gắt gao nhìn thẳng hần, ánh mắt chờ mong phảng phất là đang nói: “Mau nói a, đem cái câu vừa nãy nói hết ra.”

Giang thiếu gia xưa nay lễ phép chính trực, cư nhiên cũng nói ra lời ‘thô bạo’, ngàn năm có một nha.

Giang Dữ kịp thời dừng câu chuyện, bất mãn kéo kéo cổ áo. Lúc trước hần luôn một mình, không có bạn bè, năng lực tự khống chế rất mạnh.

Nhưng cùng bọn người kia làm bạn lâu rồi, nói chuyện cũng càng ngày càng tùy ý... Hần không quá thích loại thay đổi này.

“Mau nói, cậu mấy cái gì.” Ôn Niệm Niệm khoé miệng hơi cong, nói cười rất ngọt, giống như muốn dụ dỗ hần làm chuyện xấu: “Giang đồng học, không cần khống chế bản tính, lớn mật mà nói ra.”

Giang Dữ thuận tay xoa xoa đầu nàng, tức giận lắm bảm: “Xem sách của cậu đi.”

Ôn Niệm Niệm vui đầu nhìn sách một lát, cảm giác ủ rũ dâng lên, vì thế ghé trên bàn nghỉ ngơi, thực mau liền ngủ.

Giang Dữ viết xong đoạn văn tiếng Anh, để bút xuống, nhìn phía cô.

Cô ghé vào bên cạnh bàn ngủ thật thoải mái, lông mi tinh mịn dưới mí mắt, bị quạt điện thổi, hơi hơi đong đưa. Làn da trắng nõn, gương mặt có chỗ phiếm hồng tự nhiên, hai mảnh cánh môi ónh nhuận như châu... .

Bộ dáng ngủ, có chút khờ, cũng có chút ngốc, nhưng càng có đáng yêu.

Giang Dữ cảm giác tim đập có chút không khống chế nổi mà gia tốc.

Hần dời tầm mắt, nhìn trời xanh cùng lá đầu lá xanh mướt bên ngoài cửa sổ, khẽ nuốt nước miếng.

Nóng.

Càng ngày... Càng mất khống chế.

Khóa sinh Sinh lý, hẳn có nghe lão sư giảng nam nữ sinh ở tuổi dậy thì sẽ có một ít ý tưởng cảm xúc, nhưng hẳn đã từng cho rằng những việc này cách chính mình rất xa.

Nhưng nữ sinh lại gần hẳn như vậy, hẳn thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở rất nhỏ của cô.

Giang Dữ trầm tư một lát, sau đó không một tiếng động mà cởi áo khoác đồng phục lam* trắng của mình, nhẹ nhàng đắp trên người cô.

(P/s: xanh dương. Để thể cho thuận.)

Chỉ một lát là ổn.

Hắn tiếp tục vui đầu làm bài tập, bỗng nhiên cảm thấy... tâm thật an, tựa như lông chim rơi vào trong hồ sẽ bị gặt gao hấp thụ, chứ không lang thang, không có mục tiêu mà phiêu đảng.

Trên đường, Giang Dữ nhận được điện thoại của ba, gửi tới hòm thư một phần danh sách biểu của phòng tài vụ đưa lên trong quý này, kêu hẳn có thời gian thì nhìn xem, có vấn đề gì thì viết ra.

Ba sẽ thường xuyên đem một ít chuyện của công ty cho hẳn nhìn, không phải kêu hẳn kiểm tra sai lậu, mà là chuẩn bị cho tương lai hẳn tới công ty.

Từ nhỏ Giang Dữ đã bị bồi dưỡng làm người thừa kế.

Hắn không chút để ý mà trở về phòng học, nhận tin nhắn mà cha gửi tới, bản báo cáo đơn giản hóa, bắt đầu một số tự kiểm tra vấn đề, quả nhiên tra ra một ít đồ xuất nhập.

Hắn xem một giờ, đem những chỗ có vấn đề toàn bộ bôi đỏ gửi cho ba.

Cha chỉ trả lời một cái “Ừm”, không có nhiều lời.

Kỳ thật rất nhiều thời điểm, Giang Dữ nghĩ không ra, vì sao cha của Quý Trì coi hẳn là bảo bối như vậy, rõ ràng thành tích hẳn thực bình thường, nhưng cha vẫn luôn yêu thích, cùng năng lực của hẳn không chút quan hệ; đồng dạng, cũng nghĩ không ra cha của Ôn Niệm Niệm vì sao luôn thích ra ngoài chơi con gái...

Đối với Giang Dữ mà nói, vô luận hẳn ưu tú thế nào, tựa hồ... chỉ sợ chưa từng đòi được một chữ “Tốt” của cha.

Giang Dữ gửi tin xong, ngồi trong phòng học trầm tư thật lâu, có đồng học lục tục đi và, quanh mình mới bắt đầu âm ỉ lên.

Đúng lúc là lúc này, Giang Dữ bỗng nhiên nhớ tới sự tình gì đó, bỗng dừng đứng lên.

Thôi xong!

Hắn hoảng loạn lao ra khỏi phòng học, thiếu chút nữa mang theo ghế dựa bên chân.

Đồng học chung quanh kinh ngạc nhìn bóng dáng hẳn, trước nay không gặp thời điểm Giang Dữ không ổn trọng như vậy nha.

Đợi đến khi hẳn chạy tới phòng nghiên cứu và thảo luận, Ôn Niệm Niệm đã đi ra cửa, trong tay ôm náo khoác đồng phục của hẳn.

Giang Dữ lập tức ngừng bước chân.

“Đây là đồng phục của ai nha?” Cô nhìn đông nhìn tây, khắp nơi tìm kiếm chủ nhân của cái áo.

Quý Trì đeo cặp sách đi ngang qua, Ôn Niệm Niệm vội vàng gọi hẳn lại: “Đồng phục của cậu à?”

Quý Trì vỗ vỗ cặp sách của mình: “Của tớ ở chỗ này, trời nóng như vậy, ai còn mặc đồng phục.”

“Kỳ quái.”

“Làm sao vậy?”

“Lúc ngủ, có người khoác áo đồng phục lên người tớ, nhưng khi tỉnh lại lại không gặp bóng dáng ai cả, đợi một lúc lâu, cũng không thấy ai tới.”

Ôn Niệm Niệm nghiêng đầu, trông thấy Giang Dữ tránh ở chỗ rẽ của cầu thang, đương tay nói: “Hắc, cậu biết đồng phục này là của ai sao?”

Giang Dữ dựa vào tường, dịch chân đi ra: “Không biết.”

“Nhưng vừa nãy chỉ có cậu ở bên người tớ, đây... Xác định không phải của cậu sao?”

“Không phải!” Giang Dữ chém đinh chặt sắt một mực phủ nhận: “Sao có thể.”

Ôn Niệm Niệm thấy trên người hắn chỉ có một áo sơ mi trắng đơn bạc,hoài nghi hỏi: “Vậy áo cậu đâu?”

“Ồ... Phòng học.” Hắn lặp lại lời Quý Trì nói: “Nóng như vậy, ai còn mặc đồng phục.”

“Đúng vậy, nóng thế này, cũng không biết ai đầu óc hỏng đem đồng phục đắp lên người tớ, một thân mồ hôi.”

Quý Trì nhìn nhìn Giang Dữ không am hiểu nói dối,cười nói: “Có thể là cố ý, chinh cậu.”

“Tớ cũng cũng đoán là thế, thù tớ có bao nhiêu lớn đây.”

Giang Dữ...

[Chút lời: Kỳ ngoi lên là muốn tuyển bạn biết edit,mới tập thôi cũng được để edit cho bộ này,vì một mình làm thì rất cực..Ai biết thì ủng hộ đừng ngại. ^ ^]

Tặng ★ ủng hộ nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Tháng sáu trung tuần*,kì thi đúng hạn tới.

(P/s:khoảng thời gian 10 ngày giữa tháng.)

Không hề nghi ngờ,Ôn Niệm Niệm thuận lợi thông qua,lấy thành tích tầm trung,thi vào Đức Tân cao trung.

Lần này điểm rất khá,vừa không quá cao cũng không quá thấp,ôn.

Làm Ôn Niệm Niệm chuyên nghiệp thối thối,Quý Trì đối với thành tích của nàng,phê bình kín đáo.

Không hài lòng,cảm thấy điểm quá thấp.

Nàng rõ ràng có thể treo toàn giáo lên đánh bao gồm cả Giang Dữ ở trong vì cái gì lại không!

“Tại sao muốn treo bọn họ lên đánh.” Ôn Niệm Niệm không chút để ý nói: “Treo lên đánh tớ có chỗ tốt gì đâu?”

Quý Trì bị một câu của nàng đồ trở về,nghech một lúc lâu, nói: “Nhưng,khi ai cũng không nghĩ tới,nguru bức một cái!”

Ôn Niệm Niệm khinh phiêu phiêu cười cười: “Tớ thật đúng là không nghĩ đến.”

Chỉ có từng nguru bức qua nàng mới biết được,chỗ cao không thắng lạnh,làm được tốt nhất,người chung quanh bao gồm cha mẹ,đối với bạn sẽ luôn yêu cầu càng cao.

Đây là một vô giải chết tuần hoàn,Ôn Niệm Niệm đã từng như thế, từ nhỏ đến lớn chỉ làm một chuyện,chính là nỗ lực hoàn thành việc người khác chờ mong.

Chính là như vậy... Sống rất mệt.

Nàng hiện tại,thà rằng từ từ tới, không cần loá mắt xuất chúng, sinh hoạt cũng đủ vui sướng.

Quý Trì thật ra rất nỗ lực,đặc biệt là những ngày ôn tập cuối cùng, cơ hồ không có chớp mắt,mỗi ngày đều nỗ lực học tập.

Ôn Niệm Niệm cũng giống như giúp Văn Yên,nỗ lực giúp hắn, rốt cuộc điểm cũng cao hơn dự kiến.

Tuy rằng là xếp thứ hạng không sao,nhưng tốt xấu là qua.

Cha Quý Trì xem như cao húng, không nghĩ tới nhi tử gốc của mình cư nhiên có thể bằng thực lực thi vào Đức Tân cao trung, vốn dĩ trăm triệu giáo phí ông đều chuẩn bị tốt.

Quý Trì cùng lão ba nói chuyện,toàn dựa vào Ôn Niệm Niệm hỗ trợ,bằng không hẳn căn bản không thi đậu.

Lão ba Quý Trì vui vẻ, mấy trăm triệu giáo phí, trực tiếp đầu tư trên hạn mục của tập đoàn Ôn thị.

Này mẹ nó... Ôn Đình Hiền choáng váng.

Cùng Quý gia so sánh, Ôn gia ông tính cái mao hào môn! Quý gia mới chân chính là hào môn vùng tiền như rác a, ngoạ tào.

.....

Cuộc thi kết thúc cũng là lúc nghỉ hè, Đức Tân cao trung tổ chức tự nguyện báo danh hoạt động trại hè.

Hoạt động tuy rằng tên là trại hè, nhưng trên thực tế, là lớp học bổ túc chuẩn bị cho chiến tranh hơn, thông qua các loại nhiệm vụ học tập cùng khảo hạch, sàng lọc các tân sinh chất lượng tốt, chuẩn bị phân ban.

Toàn bộ tổ trừ bỏ Quý Trì, không ai báo danh cái gọi là trại hè này, so với kỳ nghỉ hè học bổ túc, Ôn Niệm Niệm càng muốn đem thời gian của mình đặt trên việc nghiên cứu.

Giang Dữ càng không có khả năng báo danh, cha hắn bỗng ý muốn cho hắn trong kỳ nghỉ hè vào công ty thực tập.

Nhưng mà thời điểm cuối cùng công bố danh sách, tên Ôn Niệm Niệm, Giang Dữ, Quý Trì cùng Căn Di, thỉnh linh trước mắt.

Vào ban đêm, toán học lão sư Vương Hiểu Phong triệu tập tổ.

——

“Cho dù là vào cao trung, nhưng tiểu tổ chúng ta như cũ sẽ không giải tán, mỗi tuần nghiên cứu và thảo luận hoạt động một lần, tiếp tục khai triển.”

“Danh sách của các em ở tổ thầy đều báo lên cho các em rồi, nhất định phải hảo hảo chuẩn bị!”

“Tận dụng mọi khả năng biểu hiện tốt một chút, thầy đã cùng ban hòa tiến* - Bùi Bán lão sư chào hỏi qua, tiến ban A hẳn không thành vấn đề.”

(P/s: ban đi đầu. Dẫn đầu về thành tích, quy tụ mấy học thần siêu trâu bò.)

Mọi người ở Đức Tân trung học đều biết, Bộ Cao Trung tổng cộng có sáu ban, ABC là ban học sinh xuất sắc, ban DEF là đồng học thành tích hơi ‘khiêm tốn’.

Đương nhiên, ban hòa tiến chỉ có một, chính là ban A.

Đồng học có thể tiến vào ban A, có bộ sơ trung cử đi học, thông qua tự chủ chiêu sinh, từ bên ngoài thi vào chất lượng tốt nhất.

Trường học vô điều kiện đem tài nguyên dạy học tối ưu phân phối cho ban A.

Mỗi năm ban A thi đại học trọng điểm thi đậu cơ hồ có thể đạt tới một trăm phần trăm, 985 thi lên thi đã có 60%, 40% là ngoại quốc danh giáo, chỉ có 10% khả năng bởi vì phát huy tiếp tiến vào 211.

Lão Vương đương nhiên là hy vọng tổ đồng học của mình đều có thể tiến vào ban A, cho nên giúp mọi người toàn bộ báo danh hoạt động trại hè.

Hoạt động trại hè, nói trắng ra là một lần phân ban, toàn bộ trại hè có sáu cái tổ ABCDEF, ban hòa tiến do Bùi Bán lão sư đảm nhiệm, ban A.

Mà đồng học được ở tổ A trại hè, hơn phân nửa chính điều động nội bộ khai giảng vào ban A hòa tiến.

Xuất phát trước buổi sáng, Ôn Niệm Niệm ở cổng trường nhận tin tức phân ban của mình.

Giang Dữ cùng Căn Di bị phân ở ban A, mà Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì bị phân ở ban F.

Nếu đồng học ban A là “Con ruột” của trường, thì ban F tuyệt đối là do mẹ kế sinh.

Tất cả tài nguyên chất lượng tốt hay giáo dục đều đưa ban A sử dụng, có dư lại mới có thể cấp ban F.

Đồng học ban F cũng là ngư long hỗn tạp, có phú nhị đại gia thế kéch xù đưa ‘học phí’ trà trộn vào, có thành tích kém, có bộ phận thành tích tốt nhưng thi không phát huy hảo... Tốt xấu lẫn lộn.

Khi Giang Dữ nhìn trên ngực mình là dán tổ A, mà Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì là tổ F, hắn nhú nhú mày: “Sao lại thế này?”

Ôn Niệm Niệm không sao cả nhún nhún vai: “Tớ cùng Quý Trì trung khảo phát huy vốn dĩ giống nhau, chưa đến ban A thực bình thường.”

“Nhưng Vương lão sư nói...”

Quý Trì xua xua tay, vui tươi hơn hỏi: “Cậu hiện tại biết lão Vương nhân duyên có bao nhiêu kém đi, ông ấy không chào hỏi còn tốt, chứ chào hỏi rồi, tớ

xác định vững chắc không diễn.”

Đương nhiên, không diễn cũng chỉ có hấn cùng Ôn Niệm Niệm.

Giang Dữ cùng Căn Di đều là học sinh tuyệt đối ưu tú được đề cử, tiền A ban cũng là khẳng định.

Giang Dữ quay đầu lại đối lão sư phân phối ban, nói: “Hiện tại có thể đổi tổ không, em muốn đổi tổ, phiền toái.”

Lão sư nhìn nhìn trên ngực hấn là tổ A, kinh ngạc: “Em là người của tổ A, còn muốn sửa a?”

Các đồng học ở tổ khác nói muốn đổi đều là đòi tới tổ A đầu tiên, có thể tiến vào tổ A rồi, cậu bạn này còn muốn sửa, không phải đầu óc có vấn đề đó chứ?

Giang Dữ chém đinh chặt sắt nói: “Em muốn đổi thành tổ F.”

Lão sư phân phối các ban nhìn nhìn Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì phía sau, nói: “Đồng học, đây cũng không thể nói giỡn, có cơ hội tiến tổ A, lại không quý trọng là thế nào, nga, vì cùng bạ bè chơi, tiền đồ đều từ bỏ?”

“Muốn muốn muốn, đương nhiên muốn!”

Hai người Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì cười đem Giang Dữ kéo lại.

Ôn Niệm Niệm lặp lại lời lão sư nói, trách cứ Giang Dữ: “Có thể tiến ban A là cơ hội của cậu, như thế nào lại không quý trọng?”

Giang Dữ nháp môi, vốn dĩ hấn tới tham gia cái trại hè quý này chính là tin lời lão Vương, nói bốn người có thể ở cùng lớp, ai ngờ, lão Vương là cái người không đáng tin cậy.

Hiện tại cho hấn đến cái tổ A gì đó, hấn căn bản không hiếm chỗ tốt.

“Tôi cũng không biết ai, ở cùng tổ”. Giang Dữ đáp muộn. “Với cả cũng không quen biết những người đó.”

Ôn Niệm Niệm nhìn bóng dáng Giang Dữ bức mình, bỗng nhiên cảm thấy gia hỏa này ngày thường nhìn rất lý trí ôn trọng, nhưng trong lòng vẫn là có một mặt trẻ con a.

“Sao lại không quen biết, Căn Di không phải cùng ban với cậu à?” Ôn Niệm Niệm nói: “Cô ấy không phải bằng hữu cậu?”

Căn Di yên lặng đứng ở bên cạnh, ngoan ngoãn mà nhìn đại gia*.

(P/s: chỉ mấy người Niệm, Dữ, Trì.)

Giang Dữ buồn bức thở một hơi, không cam lòng tình nguyện mà tiếp nhận chuyện bản thân ở tổ A.

Mà Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì vui tươi hơn hờ mà treo lên ngực phù hiệu tổ F.

Quý Trì chẳng sao cả, dù sao có thể che dấu đại lão Ôn Niệm Niệm ở cùng tổ, vừa lúc thuyết minh hấn “Ưu tú”, hấn liền chờ đại lão dẫn dắt hấn, cái tổ cái ban gì đều là mây bay!

Sau khi phân tổ, các bạn học mang theo bảng ban mình được phân, tốp năm tốp ba đi tới bãi đỗ xe của trường học, bãi đỗ xe có chiếc xe buýt dừng lại, chuẩn bị chờ các bạn học đi Nam Sơn dưới chân doanh địa.

Ôn Niệm Niệm phát hiện, từ lúc lên xe đối đãi tàn khốc, bắt đầu rồi.

Phạm là đồng học tổ A, đều được an bài ở đằng trước xe, mà dựa theo trình tự, tổ BCD theo thứ tự an bài xuống dưới, cuối cùng tổ F, xe dễ dàng say nhất, cũng không thoải mái nhất.

Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì, tự nhiên ngồi xuống cuối cùng.

Lão sư mang đội A là Bùi Bân cũng ở trên xe, hấn lúc trước ở Bộ Cao Trung cũng đã nghe nói đại danh hiển hách của Giang Dữ, bởi vậy Giang Dữ vừa lên, hấn liền gọi lại——

“Giang đồng học, vị trí của em đã an bài rồi, ngồi ở cạnh Hạ Vũ Hình.”

Ôn Niệm Niệm nghe qua tên Hạ Vũ Hình này, tự chủ chiều sinh sơ trung, nàng ta là người ở trường khác có số điểm cao nhất thi vào Đức Tân, ưu tú.

Hạ Vũ Hình buộc tóc đuôi ngựa, cái trán trơn bóng, điển hình của sự ưu tú cùng xuất chúng, tinh thần phấn chấn bông bông.

Bùi Bân lão sư tự tiện làm chủ, nói: “Hạ Vũ Hình đồng học là tổ trưởng của tổ A chúng ta, hai người các em ngồi ở cùng nhau, hấn là có rất nhiều đề tài, rất cuộc, mỗi người đều là thủ khoa của, một người là thủ khoa ngoài, một là thủ khoa trong.”

Hạ Vũ Hình sớm nghe nói Giang Dữ,thời điểm vừa mới phân phối tổ, liền trộm lưu ý hắn.

Vốn dĩ cô ta nghĩ là con một sách bốn mắt,lại không nghĩ rằng, thế nhưng lại rất anh tuấn.

Sau lại nghe thấy nữ sinh bên người bát quái hắn là gia thế hào môn,đây căn bản... Chính là nam chính trong tiểu thuyết nha!

Hạ Vũ Hình không khỏi sinh nhiều ảo tưởng cùng chờ mong, muốn tìm cơ hội giao lưu với hắn.

“Giang Dữ đồng học, xin chào,tớ tên Hạ Vũ Hình.” Hạ Vũ Hình đứng lên, tự nhiên hào phóng vươn tay: “Thật vui khi biết bạn.”

Giang Dữ căn bản không thấy nàng ta,ánh mắt đi theo Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì,bộ dáng mấy phen muốn nói lại thôi.

Muốn gọi bọn họ,nhưng kêu lại không tốt lắm...

Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì ngồi xuống,cùng xem kịch vui,hướng hắn làm mặt quỷ,kêu hắn giao lưu bạn bè mới cho tốt.

Tay Hạ Vũ Hình dừng giữa không trung,có điểm xấu hổ, nàng thanh thanh giọng,tiếp tục nói: “Giang Dữ đồng học,xin chào,tớ tên Hạ Vũ Hình,thật vui khi biết cậu.”

Giang Dữ rút ánh mắt về,căn bản không liếc nàng một cái, quay đầu nói: “Bùi lão sư,em không say xe,vị trí phía trước để lại cho đồng học say xe khác.”

“Chúng ta là tổ A, đồng học tốt nhất nên ngồi ở cùng nhau.” Bùi Bản lão sư khó xử nói: “Như vậy phương tiện giao lưu học tập mới tâm đắc.”

“Nhưng tôi không thích người khác tự chủ trương,an bài tôi, giao lưu người nào.”

Giang Dữ nói xong,lập tức hướng Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì đi đến.

Hạ Vũ Hình xấu hổ rút về tay, sắc mặt trong nháy mắt trở nên rất khó xem.

Ánh mắt nữ sinh chung quanh ý vị sâu xa rơi xuống người Vũ Hình,trong các nàng có không ít người đến từ sơ trung,quá hiểu biết Giang Dữ.

Vị nam thần áo sơ mi ưu tú như phát sáng,nhưng tính tình hắn cô lãnh,trên cơ bản không có bằng hữu.

Nhưng hắn không có bạ bè, cùng Quý Trì không bạn hoàn toàn không giống nhau, người khác muốn phá đầu làm quen hắn,phải để hắn để mắt mới được.

Toàn giáo đều biết,bạn thân duy nhất của hắn...

Chính là mấy người của tổ kia,tình hữu nghị của bọn họ giống như thiết tam giác ổn định nhất, không gì phá nổi.

Hạ Vũ Hình muốn cùng Giang Dữ làm bạn,cũng lên thử ước lượng,xem chính mình có đủ tư cách hay không nha.

Giang Dữ vừa nãy không cho nàng mặt mũi,lúc này tự nhiên cũng không cấp cho Bùi Bản lão sư,lập tức hướng sau xe đi đến.

Mà bên người Ôn Niệm Niệm một nam sinh vóc dáng thấp che lại ngược nói: “Giang, Giang Dữ đồng học,tớ có điểm say xe,ngươi không được khời ô tô,tớ có thể cùng cậu đổi vị trí sao?”

Giang Dữ gật đầu: “Được.”

Vị kia nam đồng học vội vàng ngồi xuống hàng phía trước,bên người Vũ Hình.

Hạ Vũ Hình căng chặt mặt, quay đầu lại nhìn nhìn Ôn Niệm Niệm, ánh mắt không cam lòng.

Ôn Niệm Niệm có thể cảm nhận được hàng phía trước có ánh mắt như dao găm quét tới,hao tổn tâm trí xoa xoa khóe mắt,đôi Giang đại thiếu gia bên người nói: “Có thể đừng tùy hứng như vậy không,nơi nơi kéo thù hận.”

Giang Dữ mang tai nghe lên,tai nghe màu trắng đút vào túi, chậm rãi nói ——

“Không thêm đề ý.”

Ôn Niệm Niệm kéo tai nghe hắn ra,nói: “Cậu không thêm đề ý,tớ cùng Quý huynh đề ý a,còn chưa có bắt đầu trại hè đâu,trước đã gây thù chuốc oán.”

Tay trái Quý huynh bắt lấy Lăng Vị Tiên*,vui tươi hơn hờ mà liếc Hạ Vũ Hình một cái, nói:

(P/s: là tên một Dạ Dày Vương trên Douyin Trung,ăn được rất nhiều,tên gọi thân quen là thầy Lăng á.Nhưng không biết dụng ý ở đây là gì,chắc là một món ăn nào đó.Ai biết bình luận giải đáp giúp nha.)

“Đều là tình địch,cùng ta có cái chổi lông gà nào quan hệ.”

Ôn Niệm Niệm một chân dẫm chân hấn:“Ha, cậu nói gì, ờn quá không nghe được.”

Quý Trì lập tức sửa miệng, lời lẽ chính đáng mà lên án Giang Dữ mạnh mẽ: “Giang Dữ, cậu noi noi gây thù chuốc oán, thật quá đáng!”

Giang Dữ một lần nữa mang tai nghe lên,mặt hướng cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài xe bay nhanh.

Khóe miệng không tự giác gợn lên vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

[Tuyển editor + beta]

Ô tô chạy trên đường cao tốc,phía trước quốc lộ có nơi đóng quân.Khúc cong trên quốc lộ rất nhiều, các bạn học trong xe cũng bị hoảng ngã trái ngã phải.

Ôn Niệm Niệm ngủ liền giống như heo,tùy ý để xe điên cuồng hất đuôi trời đi,nàng rung đùi đắc ý mà ngủ ngon,không hề phát hiện.

Đầu rơi xuống trên vai Quý Trì, Quý Trì chống đầu nàng,để nàng ngủ thoải mái chút.

Quay đầu lại,ma xui quỷ khiến đừng phải cặp mắt lạnh tanh của Giang Dữ.

Đôi mắt đen nhánh mang theo một tia lạnh lẽo.

Quý Trì run run một chút,vươn tay,đầu ngón tay chọc huyết Thái Dương của Ôn Niệm Niệm,đem đầu nàng dịch một chút tới vai Giang Dữ.

Cho cậu! Đều cho cậu!

Ôn Niệm Niệm không tỉnh,dựa vào bả vai Giang Dữ ngủ đến càng thom ngon.

Giang Dữ rũ mắt liếc nhìn nàng một cái,ngồi thẳng thân mình.

Quý Trì khinh thường mà nhìn hấn,rõ ràng trong lòng cao hứng, trên mặt còn treo một bộ dáng bất đắc dĩ“Thật không có biện pháp”.

...Nói dối cũng rất giỏi!

Ôn Niệm Niệm dựa vào bả vai Giang Dữ ngủ ước chừng mười lăm phút,liền bị một trận xóc nảy đánh thức.

Nàng xoa xoa đôi mắt nhập nhèm,ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt Giang Dữ gần trong gang tấc.

360 độ,xa xem gần xem,đều là mỹ nam hoang sơ không góc chết.

Tương đối... Cảnh đẹp ý vui nha.

Ôn Niệm Niệm thanh tỉnh vài phần, thấp giọng lầm bầm: “Sao lại ngủ rồi.”

Giang Dữ mắt nhìn thẳng,bộ dáng xoay xoay cổ.

Ôn Niệm Niệm le lưỡi: “Ngượng ngừng nga,mệt nhọc quá, trùng hợp bả vai cậu lại thực thoải mái.”

“Không có lần sau.”

“Không có! Không có!”

Ôn Niệm Niệm mới không nghĩ dựa vào hấn đâu, gia hỏa này tính tình hư như vậy,lại không thích cùng người tiếp xúc,dựa hấn một chút,không biết phải nhớ bao lâu.

Quý Trì ngồi ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt,khóe miệng trừu trừu.

Hắn phát hiện,Giang Dữ gia hỏa này,thật là thiếu đòn.

Mặc dù lâu đài gần nước cũng làm như mình không có, tránh không được Văn Yển nhanh chân đến trước.

Phải mau làm đi.

Ôn Niệm Niệm không nghĩ quá nhiều,ngồi thẳng thân mình,ngó ra ngoài cửa sổ phong cảnh.

Ánh mắt... Lại bị thiếu niên bên người hấp dẫn,ánh mắt trời lâm lâm xuyên qua ngọn cây nghiêng vào bên trong xe,dừng trên mặt hắn phóng ra mình quang.

Vô luận cảnh sắc ngoài cửa sổ có vũ mị cỡ nào,nhưng ở trước mặt hắn,son thủy cũng âm đạm.

Giang Dữ miễn cảm mà chú ý tới nữ sinh bên người đang nhìn hắn,grong mặt không cảm mà xuất hiện một tầng đỏ ửng.

Ôn Niệm Niệm tháo tai nghe màu trắng của hắn xuống hỏi: “Có thể cho tớ nghe một tai không?”

Giang Dữ nhắm mắt lại,không đáp.

Ôn Niệm Niệm cũng nắm được quy tắc sống chung cùng Giang Dữ,cho dù là chuyện gì hắn luôn biệt biệt nữ nữ không chịu trả lời,thì có thể xem như cam chịu,đồng ý.

Cô đơn giản đem tai nghe mang lên tai trái của mình.Giang Dữ nghe là khúc nhạc dương cầm cổ điển,như là khúc Mozart.

Thật không hổ là nam thần, thưởng thức âm nhạc đều như cao thâm lịch sự tao nhã như vậy.

Ôn Niệm Niệm hỏi hắn: “Tớ có thể đổi bài không?”

Giang Dữ đã nhắm mắt giả ngủ, không có đáp lại,nhưng tay từ túi áo bên dịch dịch.

Ôn Niệm Niệm biết đây là ý tứ hắn đáp ứng,vì thế từ trong túi hắn lấy di động ra,di động có mặt mã.

Ôn Niệm Niệm đơn giản trực tiếp nắm tay phải hắn,bẻ ngón cái, đem mặt đề đề lên nút nhận vân tay.

“Ai? Mặt mã không chính xác.”

Giang Dữ rút cuộc chậm rãi mở to mắt,nhìn cô nắm chặt ngón cái hắn một lúc lâu,bất đắc dĩ nói: “Quét mặt.”

“À!”

Ôn Niệm Niệm nhanh đưa điện thoại di động nhắm ngay mặt hắn,quét quét,rút cuộc cũng mở.

Di động Giang Dữ sạch sẽ như bản thân hắn,không có APP dư thừa,một phần mềm nói chuyện phiếm,một phần mềm âm nhạc, không hơn.

“Cậu... không cần di động làm việc khác?” Ôn Niệm Niệm kinh ngạc hỏi.

“Yêu cầu làm cái gì?”

“Xem video,chơi game gì đó?”

Nam sinh đều thích chơi trò chơi,không phải sao.

Ôn Niệm Niệm cùng Giang Dữ quanh quẩn nhìn nhau một cái.

A.Hắn ngoại lệ,không chơi trò chơi,đời này đều không thể.

Ôn Niệm Niệm mở app âm nhạc, lục ca khúc,xe buýt âm ỉ như thế,đương nhiên là muốn nghe một ít ca khúc sôi động.

Thực mau,Giang Dữ giữa mảy liền nhàn nhạt mà nhàn lại.

“Hey yo, everybody ở trên đầu bạn bạo khẩu!”

Ôn Niệm Niệm bắt đầu hát hát lên.

Hắn nhú mày nhìn phía cô, há mồm muốn nói cái gì,vẫn là không nói.

Được rồi, cô vui vẻ thì tốt.

.....

Rất mau,nam sinh bên người Hạ Vũ Hinh bởi vì say xe quá khổ sở,nôn mửa.

Còn tốt là hần vẫn luôn nắm chặt túi,phun ở trong.

Hạ Vũ Hinh kêu “A” một tiếng, theo bản năng né tránh người bên cạnh,cao giọng nói: “Cậu làm gì vậy, thật ghê tởm”

Đồng học chung quanh đã mơ màng sắp ngủ,đều bị tiếng mắng chửi của Hạ Vũ Hinh bừng tỉnh.

Vị kia nam đồng học phun xong,trướng đỏ mặt,thật ngượng ngùng nói: “Xin, xin lỗi, tớ khó chịu.”

Hạ Vũ Hinh cũng biết không quát được hần,chi có thể dùng sức che miệng mũi lại,ghét bỏ dựa bên cửa sổ.

Quý Tri từ trong bao lấy ra một quả quýt,đứng dậy đi qua,đưa cho vị đồng học kia:“Ăn đi, sẽ tốt một chút.”

“Cảm ơn.”

Hạ Vũ Hinh thấy thế,vội vàng nói: “Cậu còn cho hần ăn,chờ lát nữa lại phun ra làm sao bây giờ!”

“Không phải,ăn cái này sẽ tốt một chút.”

Quý Tri nói: “Trước kia mẹ tôi cũng say xe,cho nên ra cửa đã mang cho tôi mấy quả quýt,ăn sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Hạ Vũ Hinh khó chịu mà nói: “Có bệnh thì uống thuốc,ăn quýt làm gì,lại phun ra cậu phụ trách!”

Nam đồng học kia cũng xua xua tay: “Không có việc gì,tớ không ăn,nhịn nhịn thì tốt rồi.”

Ôn Niệm Niệm là người bên vực người mình,thấy Quý Tri bị Hạ Vũ Hinh đối xử về, nàng dương điệu lắm bả: “Quản trời quản đất quản cả chuyện người ta ăn cái gì,là mẹ người ta sao?”

Lời vừa nói ra,đồng học chung quanh đều che miệng cười.

Hạ Vũ Hinh bất mãn mà nói: “Hiện tại hần ngồi ở bên người người tôi, một cổ xú vị, ghê tởm chết, nếu không cậu cùng tôi đổi đi.”

Ôn Niệm Niệm không chút do dự đáp ứng: “Được,chúng ta đổi, cậu ngồi ở phía sau.”

Chỗ phía sau một đường xóc nảy,xương cốt của cô đều sắp hòng tới nơi.

Hạ Vũ Hinh nhìn bên người Ôn Niệm Niệm là Giang Dữ, lập tức nói: “Vậy chúng ta đổi.”

Ôn Niệm Niệm đứng dậy hướng lối nhỏ hàng phía trước đi đến, Giang Dữ theo bản năng duỗi tay kéo lại,nắm chặt cổ tay cô.

Ôn Niệm Niệm kinh ngạc quay đầu lại, nhìn hần: “Làm gì?”

Các bạn học toàn xe đều dùng một loại ánh mắt khó hiểu nhìn Giang Dữ.

Giang Dữ gắt gao nắm tay mảnh khảnh của nàng,môi mỏng khẽ mở,mắt vài giây, nói. ——

“Không cần đổi.”

Lúc này,các bạn trong xe đều “Nha nha” “Nha nha” cười xấu xa, mà Giang Dữ hoàn toàn không màng tiếng cười chung quanh, kiên trì nói: “Cậu,không cần đổi.”

Ôn Niệm Niệm giữa mày nhíu lại: “Đổi vị trí mà thôi.”

“Tôi nói,không cần đổi,tôi... Không thích ngồi cùng người khác.”

Ôn Niệm Niệm không lời gì để nói.

Đừng nhìn Giang Dữ ngày thường bùng một cổ tử cao lãnh cảm người chạm vào, kỳ thật rất nhiều thời điểm ở tiểu tổ,hần tùy hứng giống như trẻ con.

Ôn Niệm Niệm bất đắc dĩ đối Hạ Vũ Hinh nói: “Bạn không cho đổi.”

Căn Di lập tức đứng lên,tỏ vẻ nguyện ý cùng Hạ Vũ Hinh đổi vị trí.

Hạ Vũ Hinh gắt gao cắn môi dưới,lòng tràn đầy không cam lòng,nhưng lại không thể nể hà.

Giang Dữ còn nắm chặt cổ tay Ôn Niệm Niệm, cô nhìn thấy dưới cặp mắt lạnh nhạt kia của hắn cặp kia là quyền luyện cùng ý lại.

Cô cho dù như thế nào đều công không phá được hàng rào cứng rắn đó.

.....

Đang lúc hoàng hôn, xe buýt đi vào trại hè dưới chân Nam Sơn, tuy nói là trại hè, nhưng trên thực tế là đổi một cách khác để học bỏ túc thôi.

Chỗ học cách biệt, phòng học rộng mở, có ký túc xá. Thời gian nửa tháng này, chương trình học mỗi ngày đều được an bài tràn đầy. Điều là chuẩn bị nhằm vào việc thí nghiệm chương trình học cao trung.

Đương nhiên mỗi ngày đều sẽ có buổi thi, mỗi đồng học đều có bản ghi điểm công khai, đồng học điểm cao có thể vào tổ A, mà đồng học ở tổ A điểm số thấp, cũng sẽ xuống tổ khác.

Sau khi trại hè kết thúc, cuối cùng phân tổ, quyết định cuối cùng của cao trung phân ban.

Bùi Bán lão sư của tổ A có Giang Dữ cùng Hạ Vũ Hình, còn cả Căn Di, lão sư ban F Trương Chí Hành không phục lắm, rất nhiều lần nói chuyện với giáo vụ chủ nhiệm ở đó lý luận biện bạch, cảm thấy học sinh chất lượng tốt đều ở A ban, thật không công bằng.

Hai vị lão sư cũng thường xuyên như vậy vì thế tranh luận không thôi.

Bùi Bán cười nói: “Giang Dữ ở tổ của lão Vương có ý cùng tôi nói rồi, hy vọng Giang Dữ vô thể tiến ban A, tôi sao lại chối từ.”

Trương Chí Hành lão sư lạnh giọng nói: “Đừng cho là tôi không biết, Vương lão sư hy vọng bốn người trong tổ đều vào ban A, chính ông chỉ chọn hai người có tiềm lực nhất, hiện tại ông còn không biết xấu hổ đem Vương lão sư nói ra?”

Bùi Bán nói: “Từ xưa đến nay cách sinh tồn chính là khôn sống mống chết, dư lại hai người kia, thành tích không đủ tư cách tiến tổ A, như thế nào có thể bởi vì quan hệ với Vương lão sư liền phá cách, đối đồng học khác không phải là không công bằng sao?”

Trương Chí Hành ngượng ngừng không nói.

Sau Vương lão sư lại gọi điện thoại cho Bùi Bán hai lần, vẫn là vì Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì.

“Bùi lão sư, ông là lão sư có kinh nghiệm giáo dục nhất trường chúng ta. Mấy đứa nhỏ này đều là tôi mang đặc biệt là Ôn Niệm Niệm, trò đó thật sự rất có tiềm lực thiên phú, tôi nhìn ra được, tương lai sẽ có thành tựu lớn, tôi không hy vọng mình châu phủ bụi trần, vẫn mong ngài chiếu cố chiếu cố.”

Bùi Bán nhìn phiếu điểm Ôn Niệm Niệm, không chút để ý mà nói: “Ai nha, Vương lão sư, không phải tôi không giúp ông, nếu Ôn Niệm Niệm đồng học thật sự giống như ông nói, trại hè kết thúc, hoàn toàn có thể bằng bằng bản lĩnh chính mình tiến ban A, nếu tôi tự mình đối, đồng học khác có công bằng sao? Ngài cũng làm lão sư nhiều năm như vậy, khẳng định hiểu rõ, trong giáo dục nguyên tắc quan trọng nhất chính là công bằng.”

Lão Vương tự nhiên biết đây là Bùi Bán đang lấy cớ, ông ta căn bản chính là chướng mắt thành tích của Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì, bởi vì chỉ có học sinh thành tích tốt, mới có thể đem cho ông thật nhiều tiền thưởng hàng tháng.

Cho nên học sinh ban A, thành tích nhiều môn cần phải cân đối phát triển, không thể tồn tại việc thiên khoa.

Nhưng thiên tài chân chính, kỳ thật ở lĩnh vực sở trường đều có điều chênh lệch.

Lão Vương yêu người tài sốt ruột, giọng cũng lạnh vài phần, đối Bùi Bán lão sư nói: “Bùi lão sư, nếu ông không cho Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì tiến vào tổ A, ông tin hay không, ông giữ không nổi Giang Dữ.”

Bùi Bán ngay từ đầu không có đem lời Vương lão sư để ở trong lòng.

Giang Dữ đã ở tổ A của ông ta, không có ông đồng ý, ai dám cướp đi hạt giống tốt này?

Nhưng mà chu học bỏ túc đầu tiên kết thúc, Bùi Bán lão sư liền tròn tròn mắt.

Mỗi tuần một lần thi, một lần nữa phân tổ.

Trong buổi kiểm tra, tất cả đồng học đều liều mạng đi trước, muốn lấy được càng nhiều điểm càng tốt, nhưng chỉ có Giang Dữ khảo hạch lùi, một trứng ngỗng cực đại, đồ thăm chơi mắt!

Khóa học sớm đến trễ, thành tích tiếng Anh không có;

Buổi sáng khóa Lý, toàn bộ đi ngủ, thành tích chương trình học không có;...

Buổi chiều thi thử, giấy trắng, thành tích thi không có.

Buổi tối chạy, hần lăm lăm chạy phía sau nữ sinh, hạng bét, không thành tích.

.....

Nguyên bản Giang thiếu gia thành tích tối cao, lần tập huấn đầu tiên toàn tuyến sụp đổ, giống như một dòng nước trong, trực tiếp từ A tới F.

Này đem lão như tổ F Trương Chí Hành hồng rồi.

Bùi Bán tức giận đến cả một đêm cũng chưa ngủ, suốt đêm gọi điện thoại cho Vương lão sư ở sơ trung, kêu ông khuyên nhủ Giang Dữ, không cẩu kinh, không cần phá hủy tiền đồ tương lai của mình.

Wang lao su thanh thoi ma noi: "Toi da noi roi, khong co hai nguoi kia, ong giu khong noi Giang Du. Bon nguoi cua to toi, hoac la ong tienp nhan, hoac la... mot nguoi deu dung nghi duoc."

Bùi Bán lão sư vội vàng bảo đảm: "Được được được, tôi được thì chắc chắn được, Vương lão sư, làm ơn ngài nói lại với Giang Dữ, không nên tùy hứng."

Wang lao su luc nay rot cuoc ngao kiêu lên: "Toi hien tai cung hieu roi, chuyen thanh tich nay, chinh la baphan dua lao su, bayphan dua vao chinh minh, chi can bon no chiu no luc, ky that o ban nao, khong co khac biet, Bùi lão sư, ông nói đi?"

"Wang, Wang lao su, loi khong the noi nhu vay a, ong xem, A to chung ta... Ai ai, Wang lao su, sao lai cup may roi!"

.....

[Góc nhỏ của editor]

Dạo này rất nhiều độc giả có hỏi và thắc mắc nam chính trong truyện là Giang Dữ hay Văn Yển. Thú thật ta edit tới đâu thì đọc tới đó, cũng là một độc giả như các bạn, chẳng qua được đọc trước một chút và kèm theo quà khuyến mãi là edit thôi. Do các bạn hỏi và tò mò nên đã mò tới ba chap raw cuối xem.

Nói thật thì ta là fan của Văn lão đại, nhưng nam chính trong truyện là Giang Dữ.

Không sao, nam phụ cũng được, về đây các fan nuôi.:>

Ở chap gần cuối Văn Yển có nói một câu rất hay, chia sẻ trước cho mọi người chiêm ngưỡng.

“ Muốn trở thành thiên tài ngư bức, thi đậu đại học Harvard, đây là ước mơ từ nhỏ đến lớn của em. Nhưng em không biết, em... mới là mơ ước từ nhỏ đến lớn của anh. ”

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

(Tuyển người editttt + betaaaaa)

Giang Dữ lần đầu thống kê điểm ở trại hè, một lần nữa phân tỏ, trực tiếp từ A xuống F.

Chuyện này thì thôi đi, chủ nhiệm tổ A là Bùi Bán trăm triệu không nghĩ tới chính là, ở lần thi thứ hai, cái người ban bọn họ cử đi học, tích điểm chỉ sau Giang Dữ thiếu nữ thiên tài Căn Di, vậy mà cũng noi theo Giang Dữ... Ngã khỏi tổ A, trượt chân vào tổ F.

Thật là vừa mất phụ lại thiệt quân!

Chủ nhiệm lớp F lão sư Trương Chí Hành miệng phải cười tới giạng thẳng chân.

Hai đoạn thời gian ngắn ngủi, tiếp nhận hai viên đại tướng tổ A, hơn nữa còn là hai ngư bức nhất! Thành tích Căn Di, Hạ Vũ Hình theo không kịp.

Hai đoạn thời gian đó, Bùi Bán không có một tối ngủ ngon, bởi vì tổng tích phân cuối cùng của học viên, cùng tiền lương tiền thưởng ông ta móc nối, Giang Dữ cùng Căn Di rồi đi, ít nhất làm tiền thưởng cuối năm chém đi một nửa!

Giang Dữ khẳng định khuyên không trở lại, mấy ngày nay, Bùi Bán năm lần bảy lượt tìm Căn Di làm tư tưởng công tác, phân trần lợi và hại ——

"Em hiện tại rút vào tổ F, khai giảng rất có thể phải tới ban F học!"

"Em có biết hay không, ban F đều là người thế nào! Phú nhị đại, học sinh dỏ, nghệ thể sinh, ngư long hỗn tạp, người nào đều có!"

"Một ít người như vậy, có thể nghĩ được, bạn kỷ luật có bao nhiêu kém! Phong cách học tập có bao nhiêu kém!"

"Ồ lớp như vậy, làm sao có thể học tập tốt được!"

Nhưng tùy ý để nước miếng Bùi Bản văng ra, Căn Di luôn không nói một lời, mở to đôi mắt thủy nhuận nhìn ông ta.

Bùi Bản từng nghe lão Vương nói qua, Căn Di có chương ngại giao lưu.

Có bệnh không thành vấn đề, chỉ cần thành tích tốt, có thể thi ra điểm cao, Bùi Bản nguyện ý tranh thủ.

"Căn Di đồng học, em có nghe được thầy nói chuyện hay không."

Căn Di gật gật đầu, uy một tiếng bỏ một viên kẹo sữa thô trắng lớn vào miệng.

"Tối lần thống kê điểm tiếp theo, thi lại vào tổ A."

Căn Di lắc lắc đầu, tiếp tục nhai kẹo sữa.

Bùi Bản than một tiếng, kéo thất ngôn từ nói: "Căn Di đồng học, em sao lại thế này!"

Căn Di lấy notebook, mở ra một tờ giấy trắng, nhanh chóng viết ——

"Em muốn ở tổ F."

"Vì cái gì! Tổ A chúng ta có thiết bị tốt nhất, tài nguyên tốt nhất, còn có cả lão sư tốt nhất!"

Căn Di nhanh chóng viết trên giấy ——

"Không có bạn bè."

Bùi Bản càng hận sát không thành thép: "Căn Di đồng học, em không cần đâm mình tự lục! Con đường trưởng thành trong tương lai, bạn bè tính cái gì, chờ em tuổi này của thầy thì sẽ biết, bản lĩnh mới là quan trọng nhất! Mà đối với em hiện tại, thành tích chính là quan trọng nhất!"

Căn Di nhấp môi, tiếp tục cúi đầu viết chữ ——

"Bùi lão sư, thầy cũng cảm thấy em có bệnh, đúng không?"

Bùi Bản nhìn mấy chữ này, nói: "Ách, chỉ cần không ảnh hưởng thành tích..."

Lời còn chưa dứt, Căn Di một lần nữa viết xuống mấy chữ, xé tờ giấy nhét vào tay Bùi Bản, sau đó đeo cặp sách xoay người rời đi.

"Ai ai, thầy còn chưa nói xong..."

Bùi Bản cúi đầu nhìn nhìn tờ giấy Căn Di đưa, mặt trên viết chính là ——

"Nhưng mà bọn họ, trước nay không cảm thấy em có bệnh."

.....

Đãi ngộ tổ F so với tổ A, thật sự kém rất nhiều, không công bằng chính là điều rõ ràng.

Thời điểm mức cơm ở nhà ăn, bạn học ngực đeo tấm ngực tổ A có thể thêm vào một cái đùi gà hoặc là hotdog;

Phân phối ký túc xá, ký túc xá tổ A là gian hai người, nam bắc thông thấu, mùa hè sẽ không quá nóng, mà ký túc xá tổ F ở lầu một ẩm ướt, gian tám người, cái cọ ồn ào.

Từng này sự việc, đều là vì giúp các bạn học thể nghiệm xã hội tàn khốc, kích phát ý chí chiến đấu.

Đức Tân cao trung sở dĩ có thể có suất học lên cao học, cùng chế độ "Cấp bậc" trong trường quan hệ.

Lãnh đạo tin tưởng vững chắc, hằng ngày học tập sinh hoạt, nơi chốn thấy được "Ưu đãi", có thể khích lệ các bạn học chiến đấu.

Bùi Bản cũng có tự tin, Giang Dữ cùng Căn Di gốc ở tổ F không được bao lâu, khẳng định sẽ chịu không nổi, trở lại tổ A mà thôi.

Rốt cuộc, kim cương sáng lấp lánh sáng, làm sao chịu cùng cục đó bình thường làm bạn.

Buổi tối, có không ít đồng học tụ tập ở sân thể dục ngắm sao, nơi này không thể so với thành thị, đèn nê-ông hào quang long lánh, trên cơ bản nhìn không

thấy sao.

Sân thể đục ở ven hồ dưới chân núi, ảnh ngược trên mặt hồ chứa đầy trời sao trời, cực kỳ xinh đẹp.

Ôn Niệm Niệm cùng Giang Dữ tản bộ, cô trách cứ: "Quá tùy hứng, gốc tại tổ A không tốt sao, làm sao mà thể nào cũng muốn rớt xuống."

Giang Dữ nhìn nhìn đường băng, Quý Trì mang băng đôn tay, cùng Căn Di thở hên hên thở chạy bộ.

"Không nhớ xa cậu ta." Hấn nói.

"À~~~~"

Ôn Niệm Niệm ghét bỏ: "Hai người khi nào lại thân thiết vậy."

Giang Dữ cúi đầu nhàn nhạt mà cười một tiếng, không đáp.

Ôn Niệm Niệm tiếp tục nói: "Cậu nhìn chung quanh xem, đồng học tổ F, mặc kệ làm cái gì, trên người đều mang ủ rũ; mà đồng học tổ A, luôn vênh vào tự đắc, làm cái gì cũng đều tự tin."

Giang Dữ ngẩng đầu quét mắt nhìn sân thể dục, quả nhiên, các bạn học tổ A huy chương màu đỏ, ngửa đầu ưỡn ngực, giống như tiểu khổng tước kiêu ngạo, mà đồng học tổ F thấy họ, đều sẽ đi đường vòng.

"Cho nên?"

"Cho nên, Giang Dữ đồng học ở quá khứ, chẳng lẽ không phải tự cao tự đại, đi đường đều mang theo gió nam thần cấp học bá sao, hẳn là cùng các bạn học tổ A ở bên nhau, phong cách mới đúng."

Giang Dữ ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh nhìn bầu trời đêm thâm thúy, lẩm bẩm nói: "Nhưng lúc ấy, cũng không vui như hiện tại."

Tiếng hấn nói như thanh nhã huyền, lộ ra một cổ tử hương vị, Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên không biết phải nói cái gì mới được.

"Tôi cho rằng sinh hoạt vẫn sẽ luôn như vậy, dựa theo quỹ đạo mà an bài, cứ như vậy bình đạm như nước lạnh."

Đêm nay gió thật ôn nhu, Giang Dữ hình như cũng nói nhiều lên.

"Tôi chưa bao giờ biết, đồ ăn trừ bỏ chay mặn phối hợp với cơm dinh dưỡng, còn có da vịt ngọt, khoai tây lạnh nghiền cùng dứa bòn thiếu tiên thảo*; cũng không biết, ngoài thi ra điểm tuyệt đối, còn có thể lựa chọn thi 0 điểm, cuộc đời này, không ngờ lại có nhiều cái không biết như vậy..."

(P/s: tiên nữ nào biết giúp em.)

Hấn nhìn phía Ôn Niệm Niệm: "Cậu hiểu ý tôi không?"

"Hiểu."

Ôn Niệm Niệm không thể nề hà mà lắc đầu: "Cậu chính là... Tiến vào thời kỳ thanh xuân phản nghịch."

Giang Dữ cười, lần này, cười đặc biệt sáng lạn.

Gia hỏa này, cười rộ lên đẹp đến phạm quy!

Ôn Niệm Niệm nhìn hấn, thiếu chút nữa quên hô hấp.

Khó trách hấn ngày thường toàn xụ mặt, so sánh với khi hấn tươi cười, trời đầy sao đều ảm đạm thất sắc.

Buổi sáng ngày hôm sau, Ôn Niệm Niệm vừa đến phòng học, rất nhanh, Giang Dữ cũng đi tới, lập tức ngồi xuống bên người cô.

Ôn Niệm Niệm chuyển bút viết, cười nói: "Rõ ràng có thể ngồi ở hàng đầu nghe bài, mà bây giờ chỉ có thể cùng chúng ta ở phía sau."

Giang Dữ không chút nào để ý: "Tôi lại không gần coi."

"Thiếu niên phản nghịch, cậu vui vẻ là được."

"Rất vui vẻ, cảm ơn."

"....."

Lời hay lời xấu đều nghe không hiểu sao!

Đúng lúc này, đồng học hàng phía trước hình như bởi vì chỗ ngồi đã xảy ra tranh chấp.

"Tổ F như thế nào lại ngồi vào hàng phía? Đây là vị trí của cậu sao."

"Xin lỗi, tớ không thấy rõ bảng đen."

Ôn Niệm Niệm ngẩng đầu, người phát sinh tranh chấp ở hàng phía trước đúng là nam đồng học ngày đó say xe, hấn híp mắt, đối với một nam sinh vóc dáng cao gầy ở tổ A nói: "Ngày hôm qua chạy bộ mắt kính không may bị hỏng rồi, thấy không rõ lắm."

"Chuyện này không liên quan tới tôi, tổ F... Chỉ xứng ngồi phía sau, đây là quy định của trường học."

Nam sinh dáng cao tên là Lâm Càng Sâm, hấn hiện tại là tổ phó tổ A, vì ích lợi thành viên toàn tổ, hấn đương nhiên không thể chịu đựng việc phá hư quy tắc.

"Cậu nói chuyện cũng quá khó nghe đi."

"Tổ F thì làm sao, khinh thường người à!"

Tổ F xếp sau có mắt đồng học đứng lên, chỉ trích Lâm Càng Sâm nói chuyện khó nghe.

Lâm Càng Sâm khinh miệt mà quét mắt một cái, nói: "Các người có chỗ nào xứng cho tôi để mắt sao."

Một đám nhọc kê*.

(P/s: Yếu như gà.)

Đương nhiên, bốn chữ này hấn không có nói ra, chỉ là làm một khẩu hình không tiếng động.

Mấy cái nam sinh tổ F lập tức chịu không nổi: "Cậu nói ai yếu như gà!"

"Quá không coi ai ra gì!"

Mặt khác mấy nam sinh nữ sinh ở tổ A cũng lập tức đứng lên, xoay người nói: "Ồn cái gì, còn muốn để người khác học tập hay không, không muốn xem sách liền rút không tiền."

"Tổ A mặt người có gì đặc biệt!"

Đúng lúc này, Bùi bản lão sư đi vào phòng học, nói: "Ồn cái gì, ở xa tôi cũng có thể nghe thấy rõ tiếng đấy."

Lâm Càng Sâm lập tức đối Bùi bản nói: "Lão sư, đồng học này chiếm vị trí của tổ A chúng ta không chịu đi."

Bùi Bản lão sư xoay người, nhìn nam sinh ngồi hàng phía trước, hỏi: "Em sao lại thế này?"

Nam sinh kia tên là Chu Phàm, hấn lập tức đem sự việc mất kính của mình hư cùng lão sư nói một lần.

Ôn Niệm Niệm vốn tưởng rằng Bùi Bản sẽ đồng ý cho Chu Phàm ngồi hàng phía trước nghe giảng khóa này, lại không nghĩ rằng Bùi Bản mở miệng câu đầu tiên chính là: "Chu Phàm đồng học, em muốn ngồi hàng phía trước, vậy thì phải nỗ lực dựa vào chính mình, thi ra thành tích tốt, nếu không, ai cũng không giúp được, đây là quy tắc Đức Tân cao trung."

Đồng học chung quanh lập tức châu đầu ghé tai nhỏ giọng nghị luận, đều cảm thấy Bùi Bản có chút không nhân tình quá mức.

Chu Phàm cũng là ủ rũ cụp đuôi, lẩm bẩm nói: "Nhưng mà hàng phía trước rõ ràng nhiều vị trí, cũng chưa ngồi đầy, em cũng sẽ không ảnh hưởng người khác..."

Bùi Bản lời nói thâm thía nói: "Dựa theo cách nói của em, nếu hàng phía trước có chỗ trống, là toàn bộ tổ F đều có thể ngồi vào hàng phía trước, quy tắc của trường học, còn có tồn tại ý nghĩa gì?"

Lão sư nói chuyện, nói cho Chu Phàm mặt đỏ tai hồng.

Cậu ta ủ rũ cụp đuôi mà thu dọn lại cặp sách, thấp giọng nói: "Xin lỗi, quấy rầy, em ngồi chỗ khác vậy."

Bùi Bản vừa lòng gật gật đầu, nói: "Các em nếu lựa chọn Đức Tân cao trung, vậy xin tôn trọng quy tắc, quy tắc trước mặt, không có nhân tình, cũng không có nguyên nhân đặc thù, cạnh tranh trên xã hội chính là tàn khốc như vậy, muốn được nhiều ưu đãi, thì phải nỗ lực, thi vào tổ A!"

Thời điểm nói lời này, ông ta ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Giang Dữ một cái, hy vọng hấn có thể lĩnh hội được ý tứ ——

"Muốn người khác để mắt, nhất định phải đứng chung một chỗ với cường giả, chứ không phải cùng rác rưởi ở bên nhau."

Vốn dĩ Giang Dữ không tính toán xen vào việc người khác, nhưng là Bùi Bản này rất có thâm ý liếc mắt một cái, làm hắn có cảm giác đặc biệt khó chịu.

Lúc Bùi Bản đang thỏa thê đắc ý chuẩn bị rời phòng học, Giang Dữ bỗng nhiên mở miệng nói: "Cho nên ý tứ Bùi lão sư, muốn ngồi vào hàng phía trước, nhất định phải tới tổ A, đúng không?"

Bùi Bản xoay người, mỉm cười nói: "Đương nhiên."

Giang Dữ chậm rãi đứng lên, tay trắng nõn mảnh khảnh chống mặt bàn, nhìn ông, nhàn nhạt nói: "Nếu tổng tích điểm tổ F vượt qua tổ A, như vậy, ưu đãi được hưởng thụ... Có phải là cũng đổi thành của tổ F?"

"Này..."

Bùi Bản trước nay không nghĩ tới vấn đề này.

Sao có thể, tổ F sao có thể vượt qua tổ A siêu việt được, thiên phương dạ đàm* sao!

(P/s: nghìn lẻ một đêm.)

Các bạn học tổ F nghe được Giang Dữ nói nói như vậy, lập tức xao động lên.

Một phương diện thì không quá tự tin, nhưng về phương diện khác, bọn họ đã sớm chịu không nổi bộ dáng kiêu căng ngạo mạn, muốn cho bọn họ một chút giáo huấn.

Giang Dữ nói nói như vậy, ít nhất làm cho bọn họ có cảm giác thống khoái hơn nhiều.

Tuy rằng tổ A siêu việt thật, nhưng đây cũng không phải là sự tình không có khả năng, tuy mới chỉ là nói, cũng đã làm người ta nhiệt huyết sôi trào!

Bùi Bản gắt gao nhìn Giang Dữ: "Đây là sự việc không có khả năng phát sinh."

Chất lượng sinh nguyên dạy học của tổ F vốn dĩ lạc hậu, tổng tích điểm là dựa theo thành tích trung khảo tính toán, tổ A đương nhiên điểm tối cao, F lút đề.

Cho dù có Giang Dữ, cộng thêm một Căn Di kéo điểm, nhưng nếu muốn tổng tích siêu việt hơn bọn họ, khó như lên trời.

Nhưng mà xem bộ dáng Giang Dữ, chính là không muốn buông tha, cùng ông giằng co.

Bùi Bản mấy năm nay, loại học sinh nào mà chưa thấy qua, loại giống như Giang Dữ mặt ngoài nghe lời, thực tế khó thuần, phải trị một phen.

"Được thôi, nếu tổ F mấy người có thể vượt qua tổ A chúng ta, đừng nói ngồi hàng phía trước, toàn bộ ưu đãi đều cho các người!"

Trong phòng học, nháy mắt nổ tung.

Tổ A chăm chọc mỉa mai, cảm thấy lời này chết cũng không có khả năng phát sinh.

Đồng học tổ F còn lại lo lắng nhưng cũng mang theo chút hưng phấn nhỏ.

Ôn Niệm Niệm thấp giọng hỏi Giang Dữ: "Cậu xem bọn họ muốn làm sắc mặt trời cao, nếu đến lúc đó làm không được, tổ chúng ta sẽ rất mất mặt."

Giang Dữ không chút để ý nói: "Có thể làm được."

"Sao lại tin tưởng vậy? Vì cái gì?"

Giang Dữ nâng con ngươi đen nhánh lên, thanh thanh thiển thiển mà liếc mắt một cái ——

"Bởi vì, có cậu."

Ôn Niệm Niệm.....

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Edit: Đầu Gõ

Beta: Kỳ Kỳ

Thời điểm xếp hàng múc com, Ôn Niệm Niệm liên tiếp trách cứ Giang Dữ: "Cậu cũng quá coi trọng tôi đi."

Giang Dữ không chút để ý nói: "Trước sau như một."

"Cậu cái đồ gia hỏa này, lời nói tốt xấu nghe không hiểu hả, đừng xem thường tổ A, tổng điểm của bộ họ có biện pháp được điểm cao, cậu nghĩ tôi làm sao có thể đuổi kịp?"

Giang Dữ lấy com, cũng không thêm cái lý với cô, lập tức đi đến khu dùng com.

Ôn Niệm Niệm lấy com miệng cười ngọt ngào, lấy lòng nói: "Di xinh đẹp à, con muốn ăn đùi gà nha, cảm ơn đi."

Bà đi nhìn vào phù hiệu trên ngực của cô, không chút lưu tình nói: "Đùi gà không thể lấy, chỉ có tổ A được."

"Thì vừa nãy... Giang Dữ cũng là người tổ F, di cho cậu ta đùi gà mà!"

"Phải không? Chắc là do con nhìn nhầm rồi?"

Ôn Niệm Niệm thấy vẻ mặt tươi cười của dì phát, vẫn là từ bỏ cái cọ.

Gia hỏa Giang Dữ này, lớn lên là con nhà người ta, bộ dáng đoan chính, thành tích xuất sắc, được các cô, các dì đặc biệt ưa thích.

Cùng với một thân khí chất học sinh xuất sắc, trên mặt phù hiệu ghi chữ F cực lớn thì tính là cái gì!

Ôn Niệm Niệm chẹp miệng trở lại chỗ ngồi, nhìn chằm chằm đùi gà trong khay của Giang Dữ, dè dặt nói: "Cậu không phải ăn rau sao, đâu có thích ăn thịt đúng không."

Ở trong ấn tượng của cô, khẩu vị Giang Dữ chính là nhạt nhẽo, giống như chỉ thích ăn rau dưa, không thể nào ăn thức ăn mặn dầu mỡ.

Giang Dữ hình như muốn cố ý chọc cô hâm mộ, kẹp đùi gà lên đưa tới trước mặt cô cười hỏi: "Không ăn, chỉ để ngửi hương vị thôi."

Ôn Niệm Niệm há mồm cắn một miếng lớn, Giang Dữ không dự đoán được cô mặt dày vô sỉ như vậy, rứt chiếc đùi trở lại.

"Bang..."

Đùi gà cứ vậy mà rớt xuống bàn.

Ôn Niệm Niệm.....

Quý Trì rút cuộc nhìn không được, hét lên:

"Hai người các cậu làm loạn cái gì không biết, không ăn thì cho tớ ăn! Thật lãng phí!"

Ôn Niệm Niệm rút cuộc sinh khí, oán hận trừng mắt nhìn Giang Dữ một cái.

Vốn dĩ Giang Dữ lấy đùi gà chính là muốn chọc tức Ôn Niệm Niệm, hiện tại rút, trong lòng cũng cảm thấy có chút bất khoan, trong quá trình ăn com không khỏi có vài lần lên nhìn sắc mặt của cô.

Ôn Niệm Niệm không thêm nhìn, cũng không cùng hấn nói chuyện.

Giang Dữ đem thịt bò cùng thịt gà viên trong chén của mình tất cả đều gấp ra, đặt ở phần com của Ôn Niệm Niệm, ngoài miệng không nói gì, chỉ dùng phương thức này biểu đạt ý tứ muốn làm hòa.

Ôn Niệm Niệm thu vào mắt hết thấy nhưng vẫn không thêm để ý.

Khóe miệng Giang Dữ muốn nói lại thôi, sau đó liền với tay gấp lấy miếng khô qua* mà cô ghét nhất lạng lẽ bỏ vào phần com của bản thân.

(P/s: mướp đắng.)

Quý Trì nhìn thấy kinh ngạc không thôi, Giang Dữ là người nào, một người không dính khói lửa phàm tục, một đại công tử thế gia, ai cũng không thể ghét bỏ, thế nhưng lại không chê Ôn Niệm Niệm.

Căn Di kẻ sát vào tai Quý Trì, nhỏ giọng nói gì đó.

Ôn Niệm Niệm hỏi: "Cậu ấy nói cái gì vậy?"

Quý Trì nói: " Cậu ấy nói, hai người các cậu làm như vậy chính là hôn môi gián tiếp."

Ôn Niệm Niệm đột nhiên sắc com đan ngậm trong miệng, ho khan kịch liệt khiến cả mặt đều đỏ bừng lên.

Cái gì mà hôn môi gián tiếp cơ chứ, đầu óc tiểu nha đầu này không phải rất trong sáng hay sao?!

Nhưng mà đúng lúc này, Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm hai người dường như phát hiện cái gì đó vô cùng bí mật, đồng loạt nhìn về phía Quý Trì cùng Căn Di.

"Cậu ấy... Mở miệng nói chuyện?!"

Từ khi Ôn Niệm Niệm quen biết Căn Di tới giờ, trước nay chưa từng nghe cô ấy mở miệng nói chuyện, mặc kệ muốn nói cái gì đều là viết điều muốn biểu đạt ra giấy, vậy mà...mở miệng nói chuyện?!

Quý Trì hình như cảm thấy không có gì ghê gớm, nói: "Đừng có bất ngờ như vậy chứ, bởi vì cậu ấy không quá quen nên bản thân mới không nói chuyện thôi."

Ôn Niệm Niệm nghi hoặc mà nhìn Quý Trì: "Nhưng mà cậu ấy cũng không cùng chúng tớ nói chuyện."

Quý Trì không chút nào để ý mà nhún nhún vai: "Khả năng là cậu ấy cùng tớ thân thiết hơn một chút."

"Thiệt hay giả?" Ôn Niệm Niệm không chịu phục: "Tớ cùng cậu ấy cũng rất thân đó."

Quý Trì đúng lý hợp tình nói: "Cậu còn nói, cả ngày cùng Giang Dữ ở bên nhau, Căn Di đương nhiên chỉ có thể cùng tớ vui chơi."

"Tớ khi nào cùng cậu ta ở bên nhau, cậu ăn nói cho rõ ràng nha."

"Ngày hôm qua hai người không phải còn dắt tay nhau ở sân thể dục ngồi ngắm trăng sao hay sao?"

"Đúng là chúng tớ có cùng nhau ngắm trăng, thế nhưng dắt tay là như thế nào cậu nói rõ ràng xem! Con mắt nào của cậu thấy chúng tớ dắt tay!"

"Căn Di nói cậu ấy nhìn thấy!"

"Nói láo..."

Giang Dữ bình tĩnh mà đánh gãy: "Đừng nói lời thô tục."

Ôn Niệm Niệm chỉ vào Quý Trì nói: " Cậu xem thường tớ không thể cùng Căn Di nói chuyện phải không, được rồi lần sau tớ sẽ nói chuyện được với cậu ấy, cậu cứ chờ đó."

Ở cái tuổi thiếu nam thiếu nữ, đối với một số ít tuổi dậy thì những hành động mờ ám như này thực sự là có vấn đề, tuy rằng tâm lý, độ tuổi Ôn Niệm so với bọn họ đều lớn hơn nhiều nhưng theo chân bọn họ ở chung lâu ngày, lại thay đổi một cách vô tri vô giác, có chút thấy chính mình hồi xuân.

Một bữa cơm cãi nhau âm ỉ, thanh xuân dào dạt.

Lúc này, mấy nam sinh tổ A đi tới, cầm đầu chính là phó tổ trưởng Lâm Càng Sâm.

Bọn họ có ý ngồi bên cạnh Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm, cao giọng nói:

" Tổ nào đó nha, nói thành tích thì không được, nói tố chất cũng không cao, có thừa cũng chỉ thừa một cái miệng có thể khoác lác, tập huấn kết thúc đừng nhận giấy chứng nhận, dứt khoát lấy cái giấy chứng nhận BBKing là được."

Mấy nam sinh chung quanh ngửa đầu ra sau cười nghiêng ngả.

"Khoác lác thì ai chẳng biết chứ."

"Nhưng mà, thành tích bọn họ như thế kia đừng nói tổng tích điểm, ngày cả tích điểm cá nhân có thể vượt qua chúng ta được sao?!..."

Người vừa nói lời này bỗng nhiên bị bạn học cạnh bên cạnh đạp một phát vào chân.

Lời... Lời cũng không thể nói loạn.

Nếu nói đến tích điểm cá nhân... Giang Dữ cùng Căn Di, hai vị thiên tài đều đang ở tổ F, hai người tùy tiện chọn ra một, lấy bảng điểm cá nhân cũng có thể và mặt tổ A hạng nhất.

Phía sau, mấy bạn học tổ F nghe bọn họ châm chọc mỉa mai tổ mình, không phục lắm, đứng lên nói: "Các cậu đặc ý cái gì, còn không phải chỉ là thành tích tốt thôi sao, tích điểm là kết quả học tập không ngừng! Còn hơn hai ngày nữa mới kết thúc, cứ chờ xem!"

Lâm Càng Sâm chậm rãi nói: "Các cậu có làm gì cũng không thể nâng cao điểm trong thời gian này đâu."

Mấy nam sinh tổ A chung quanh liền nói: "Đúng là đầu óc ngu si tứ chi kém phát triển mà."

"Cho dù các cậu mỗi người đều được điểm tuyệt đối cũng vĩnh viễn đừng có nghĩ vượt qua chúng tôi."

Các nam sinh tổ F oán giận mà nói: "Chúng tôi có Giang Dữ, chưa biết ai sợ ai!"

Lâm Càng Sâm cười nhìn phía Giang Dữ: "Cậu ta thực sự thiên tài như vậy sao?"

Lâm Càng Sâm là người từ trường khác thi tuyển vào nên đối Giang Dữ không rõ lắm, chỉ biết chủ nhiệm Bùi Bản đối xử với Giang Dữ rất tốt, cực kỳ coi trọng.

Ngay từ đầu hắn đã không ưa Giang Dữ, người từ tổ A té xuống tổ F còn nói khinh thường tổ A bọn họ, cũng không biết Bùi Bản làm sao tự nhiên xem lại như bảo bối, cái gì cũng đồng ý.

"Cậu ta thi trung khảo được bao nhiêu điểm?" Lâm Càng Sâm không chút để ý hỏi nam sinh chung quanh.

Có nam sinh sơ trung hướng Lâm Càng Sâm nói: "Giang Dữ không tham dự thi, tích điểm cao nên được cử đi học."

Lâm Càng Sâm càng không chút để ý: "Đầu năm nay, mấy người vô danh tiểu tốt đều có thể cử đi học."

Nam sinh xung quanh chột dạ nói:

"Không... không phải, Giang Dữ rất lợi hại..."

"Tôi không thấy ra cậu ta có chỗ nào lợi hại."

Ôn Niệm Niệm trước nay đều bênh vực người của mình, không thích bạn bè bị coi khinh, hỏi Lâm Càng Sâm: "Vậy còn cậu có thành tích gì, mang ra so sánh thử."

Lâm Càng Sâm khoe miệng nhếch lên, nhìn Giang Dữ nói: "Vinh quang Vật Lý thi đua cậu ta có tham gia không?"

Giang Dữ mặt vô biểu tình, nhàn nhạt nói: "Tham gia."

"Vào trận chung kết không?"

"Vào."

"Được bao nhiêu điểm?"

Ôn Niệm Niệm ngắt lời nói: "Trước khi hỏi thành tích người khác có phải nên báo thành tích của mình không."

Lâm Càng Sâm cao thâm khó đoán mà cười cười, khí thế bức người không nói lời nào, liếc mắt nhìn tùy tùng bên cạnh, tên tùy tùng đó hùng hổ nói:

"Cậu ấy ở Vinh quang Vật Lý thi đua tổng 40 điểm, Lâm ca của chúng ta đứng thứ 25! Ở trường học cũ đứng nhất toàn trường! Thế nào, sợ rồi hả!"

Lời vừa nói ra, mấy nam sinh tổ A chung quanh đều không khỏi lấy tay đỡ trán che mặt, hình ảnh kế tiếp không nỡ nhìn thẳng, nên lặng yên không một tiếng động rời đi trước.

Lâm Càng Sâm hếch cằm tự đắc hỏi Giang Dữ: "Vậy còn cậu thì như thế nào đây!"

Ôn Niệm Niệm làm bộ làm tịch mà lắc lắc đầu, thở dài nói: "Hạng của chúng tôi không tốt cho lắm không nên nói thì hơn."

Giang Dữ cũng làm như cô, cao điệu nói: "Đừng như vậy, thật nhàm chán."

Thành tích quá khứ cũng đã qua, có gì mà mang ra nói.

Hắn không thích nhất chính là cùng người khác so gia thế, so thành tích, thật sự ngu ngốc, nhàm chán, chỉ có trẻ con mới làm vậy.

Đương nhiên cũng không ai muốn cùng hắn so sánh để rước thêm nhục.

Giang Dữ thấp điệu, ở trong mắt Lâm Càng Sâm cho rằng túng quẫn, càng thêm vênh vào tự đắc, kiêu ngạo cực kỳ: "Ha ha ha, sợ mất mặt cái gì, dù sao sớm muộn thể diện của cậu đều giữ không nổi."

Rốt cuộc, chung quanh có nữ sinh nhìn không được, thanh âm không cao không thấp mà hướng Lâm Càng Sâm nói:

"Cậu đừng nói nữa, Giang Dữ thi được 85 điểm*, đứng thứ hai toàn quốc."

(P/s: Thật ra nguyên bản ghi là 35 điểm nhưng tui thấy nó sai sai kiểu gì ấy nên tui sửa thành 85 điểm.)

Lâm Càng Sâm đang tươi cười, bỗng nhiên mặt cứng đờ.

"Cái...cái gì... nói đùa gì vậy!"

Như...như thế nào mà có người thi được 85 điểm, điểm cao như vậy! Điểm này... Nghịch thiên thật sự.

Lâm Càng Sâm vốn không tin, nhìn biểu cảm nghiêm túc của bạn học chung quanh, hình như cũng không có nói giỡn, cậu ta liền càng lúc càng trầm, muốn đổ xuống nền gạch.

Nhưng mà sóng trước chưa tan sóng sau lại tới.

Mấy nam sinh tổ F dường như sợ thiên hạ chưa đủ loạn nên liền tiếp tục kích thích Lâm Càng Sâm.

"Giang Dữ đứng thứ hai toàn quốc vậy cậu có biết người đứng thứ nhất là người phương nào hay không?"

Con người Lâm Càng Sâm âm lãnh liếc mắt một cái, lạnh giọng nói: "Cậu đừng có nói là cậu là được."

"Ài? Tôi nào có bản lĩnh như thế! Nhưng mà người đứng thứ nhất..... Xác thật đang ở hiện trường nha."

Mấy bạn học trung học trước đó ngại Lâm Càng Sâm làm mất mặt, sớm đã bỏ chạy không còn ai, chỉ còn mấy nam sinh từ nơi khác thi tuyển vào ở lại, không cam lòng trào phúng nói: "Hừ, cậu đừng nói người đứng thứ nhất đang ở tổ F các cậu luôn đi."

"Oa, tổ A quả nhiên thông minh nha, ngượng ngùng quá, cậu ấy thực sự đang ở tổ F chúng tôi."

Lâm Càng Sâm tuyệt đối không tin, chỉ vào Giang Dữ nói: "Cậu nói cậu ta 85 điểm thi tôi tin, nhưng cậu nói đứng đầu toàn quốc cũng ở tổ các cậu, đừng có mà nói khoác lác quá."

Lúc này, có nam sinh đã lục ra ảnh Ôn Niệm Niệm trên Bách Khoa Baidu, cầm ảnh đi đến trước mặt cô, đưa màn hình điện thoại đối mặt với Lâm Càng Sâm.

"Đây cậu nhìn xem, người đạt điểm tuyệt đối cùng bạn học Ôn Niệm Niệm của chúng ta có phải giống nhau lắm hay không?"

(Tuyển người edit và beta chuyên hoặc chưa chuyên muốn thử sức. Các pro mau mau về chỗ me. ^^)

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Edit: Đầu Gối, một ít từ Kỳ Kỳ.

Beta: Kỳ kỳ.

Buổi tối ngày hôm đó, Lâm Càng Sâm bị bọn họ làm cho hoài nghi nhân sinh.

Vốn dĩ cho rằng Giang Dữ đã đủ giỏi, không nghĩ ngoài Giang Dữ ra còn có một lão đại che dấu thực lực- Ôn Niệm Niệm!

Thời điểm ra khỏi nhà ăn, cậu ta bước đi phù phiếm, chân căng nhũn ra, mặt mũi yếu xìu, không muốn cùng ai nói chuyện.

Còn chưa tới khai giảng nhưng cậu ta đã có thể cảm nhận được tâng long ngọa hổ của Đức Tân trung học như thế nào.

Cái thời cậu ta đứng đầu trường học qua rồi, được các thầy cô cưng, bạn học khen ngợi, hiện tại... Chỉ cảm thấy con đường tương lai phía trước là mảnh tuyết vũ tinh phong.

Mấy nam sinh thấy sắc mặt Lâm Càng Sâm không được tốt, vội vàng an ủi nói: "Càng ca, không cần để ở trong lòng, Ôn Niệm Niệm cũng chỉ có môn vật lý tốt một chút, mặc dù là vật lý, không chừng trình độ cũng thường xuyên mơ hồ, bằng không đã chẳng bị phân đến tổ F."

"Cho dù tổ F có Giang Dữ và Ôn Niệm Niệm đi chăng nữa, tổng tích điểm của bọn họ cũng không có khả năng vượt qua chúng ta."

“Đúng vậy, bọn họ chính là vương giả mang đồng thau*, có vài người còn là học sinh thể dục thi vào.”

(P/s: Ý nói chỉ có vỏ bọc bên ngoài là vài người nổi bật còn lại bên trong toàn là những người kém cỏi.)

Sắc mặt Lâm Càng Sâm cuối cùng cũng hòa hoãn.

Cứ chờ xem, nếu Giang Dữ đã khoắc lác như thế, đến lúc đó xem cậu làm thế nào!

Vào hai ngày còn lại, bầu không khí học tập ở tổ F trước nay chưa từng có, đột nhiên tăng vọt.

Trong khoảng thời gian ở trại hè này, bọn họ rõ ràng cảm nhận được sự đối đãi khác biệt, trong lòng mỗi người đều ghen uất một cỗ khí.

Điều kiện dừng chân (*noi ở*) kém hơn so với tổ A còn chưa tính, ngay cả vị trí phòng học, chất lượng nhà ăn, thức ăn khi lấy cơm đều có cấp bậc.

Có rất nhiều bạn học, ở trường học cũ thành tích cũng không tính là kém, nếu không cũng chẳng có khả năng thi đậu Đức Tân trung học. Không ngờ tới nơi này, chỉ có thể làm chân lót đế.

Nhưng không còn cách nào khác, Đức Tân trung học là do bọn họ lựa chọn, bọn họ không có cách nào thay đổi hoàn cảnh hay chế độ, vậy thì chỉ có thể thay đổi chính mình. Vậy nên không ai dám mở miệng phản kháng.

Giang Dữ là người đầu tiên nói ra sự không công bằng giữa người với người, hơn nữa hắn đưa ra yêu ở trước mặt Bùi Bản lão sư: “Quân lệnh trạng.*”

(P/s: ai biết là gì không???)

Cuộc khảo hạch tiếp theo, cậu ta nhất định sẽ xoay chuyển cục diện, đưa tổng tích điểm tổ F vượt qua tổ A.

Mọi người đều là tâm tình thiếu niên, ai mà chẳng có một chút nhiệt huyết, nếu Giang Dữ đã không kiêng đại kỵ, bọn họ tự nhiên cũng tương ứng phối hợp.

Đi nép vào dòng, dù có ngược dòng nước, ai cũng không bị lạc.

Thời điểm khóa đọc vào sáng sớm, khi mà học sinh tổ A còn ngậm túi sữa chua chậm rì rì đi vào phòng học, học sinh tổ F đã sớm ngồi ở phía sau quang quác quác* đọc từ đơn.

(P/s: gà hoặc vịt công nghiệp đó hả □□.)

Giáo viên tiếng Anh bối rối, vì thêm điểm mà bọn họ mới đến, chủ động cầm sách lên đọc bài khóa.

Mấy nam sinh tổ F cao to, giọng cũng lớn, trung khí mười phần, mỗi khi làm âm ỉ, mấy học sinh tổ A căn bản cơ hội nhắc tay lên tiếng đều không có.

Vài ngày sau khảo hạch thể dục, học sinh tổ F càng phát huy ưu thế thể lực, cầm giải quán quân trong tay.

Ôn Niệm Niệm đứng ở trước bảng tích điểm, nhìn tổ F tiến bộ vượt bậc, điểm số tăng nhanh, trong lòng cũng có chút khiếp sợ.

Bọn họ đã đuổi kịp và vượt qua tích điểm tổ CDE, thẳng tiến đuổi theo tổ B.

Nhưng mà... tổ A vẫn như cũ dẫn đầu xa xa.

Tổ F cùng tổ A hơn thua nhau khoảng 200 điểm, mà ngày thường điểm khảo thí của các bạn học chênh lệch lại không lớn.

Nói cách khác, học sinh tổ F mỗi lần khảo hạch điểm bình quân đều cao hơn so với học sinh tổ A. Nhưng nếu muốn đuổi kịp khoảng cách 200 điểm chính là khó càng thêm khó.

Hơn nữa, học sinh tổ A đều là người xuất sắc của các trường học, trong khi học sinh tổ F chỉ là những người có điểm bình thường nên rất khó theo kịp, đó chính là sự thật.

Ôn Niệm Niệm cảm nhận được Giang Dữ đứng bên cạnh, cô buông tiếng thở dài, nói: “Không biết cậu suy nghĩ cái gì, nếu không hoàn thành không chỉ mất mặt, bọn họ cũng sẽ thất vọng.”

Mất mặt không đáng sợ, hy vọng tan biến mới là đáng sợ nhất.

Giang Dữ nhàn nhạt nói: “Tớ cũng không hứa bản thân không làm được.”

Ôn Niệm Niệm quay đầu nhìn về phía cậu ta.

Giang Dữ mặc một kiện quần áo màu trắng, cánh tay trắng trẻo không kém phần mạnh mẽ, so với con gái còn trắng hơn, bên trên còn hằn lên những mạch máu màu xanh sẫm.

Mặc dù là giữa hè nắng chói chang, trên người cậu ta cũng mang theo một cổ thanh lãnh khí.

“Có tự tin vậy à?” Ôn Niệm Niệm chỉ vào bảng thành tích của tổ F: “Hiện tại còn kém hai trăm điểm đó bạn học Giang, cậu dẫn dắt bọn họ siêu thần được không đây.”

Ánh mắt của Giang Dữ từ bảng điểm ngược lên, nhàn nhạt nói: “Hai ngày sau, có buổi dã ngoại thi giải đề, tính toán qua, nếu chúng ta có thể lát được toàn bộ đề và giải, toàn bộ giải đúng, chỉ dựa vào thi đua lúc đó đã có thể một lần lấy được 300 điểm.”

Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên câm lặng.

Chuyện cũng không tránh khỏi... Quá tự tin đi!

Trước đó rất lâu, chủ nhiệm lớp Trương Chí Hành có cùng cả tổ nói qua về việc thi đua giải đề trong buổi dã ngoại lần này.

Giải đề lần nàt không giống với khảo hạch theo quy định bình thường, đề thi sẽ phân tán ở mọi nơi trong rừng cây, các học sinh sẽ tự phân tán ra tìm và giải.

Rừng cây này có thể ví như cây tầm gửi, học sinh tìm được đề thi, giải ra, cuối cùng lấy điểm giải đề đúng của mỗi học sinh tổng hợp lại, nó ảnh hưởng trực tiếp đến việc được phân ban học trong tương lai.

Coi như là thể lực cùng trí lực song song khảo hạch.

Đồng thời cũng coi như là cường độ học tập cao độ mấy ngày nay có chút thả lỏng nhàn nhã.

"Cậu muốn tổ chúng ta lấy hết toàn bộ đề?" Ôn Niệm Niệm vỗ vỗ bả vai Giang Dữ: "Đã tâm không nhỏ nha."

Thi đấu lần này, có sáu tổ nhỏ ABCDEF dự thi, mỗi người đều dốc hết sức lực, trong lúc thi đấu tích điểm càng cao, vì tương lai phân ban của mình mà chuẩn bị.

Giang Dữ muốn lấy toàn bộ tích điểm, cơ hồ là thiên phượng dạ đàm.

Nhưng... Lần thi đua dã ngoại này, cũng là cơ hội duy nhất để tổ F bẻ ngược chiều gió.

“Có nắm chắc không?” Cô hỏi Giang Dữ.

Giang Dữ ngó nghiêng nhìn bảng ghi điểm, nhìn thật lâu sau, đứng sự thật nói: “Không.”

Ôn Niệm Niệm:.....

Vậy cậu tự tin cái gì thế.

Lần này thi đấu, mặc dù cô cùng Giang Dữ, lại thêm Căn Di, dốc hết sức lực đi sưu tập rồi giải đề thi, nhưng thật sự là...Như muối bỏ biển.

Sáu tổ đồng thời vào rừng cây, bọn họ cử ba người tìm đề mục, thêm lên đều không đủ. Hơn nữa sự tình tích phân, mỗi vị đồng học đa phần sẽ đem toàn lực vì chính mình tranh đua...

“Cho nên là... thừa nhận thua rồi sao?”

Giang Dữ lại lắc lắc đầu: “Còn chưa có thi đấu, thắng bại không thể kết luận, nhưng tớ sẽ đem hết toàn lực đi làm.”

Ôn Niệm Niệm nhìn Giang Dữ, cặp mắt đen nhánh của cậu ta hừng hực ánh lửa.

Trước kia cô cho rằng cậu ta vô dục vô cầu*, giống như nước sôi để nguội, đều nhạt nhẽo vô vị.

(P/s: Không muốn hơn thua, tranh giành bất cứ thứ gì.)

Nhưng càng tiếp xúc thân cận, Ôn Niệm Niệm phát hiện, tuy cậu ta không đề lộ nhiệt huyết và thanh xuân, nhưng lại như dòng nước ngầm từ từ chảy.

Chưa tới ngày cuối cùng, Giang Dữ không tin tà đạo, ma xui quỷ khiến... Ôn Niệm Niệm tự nhiên có chút tin lời cậu ta.

Trước mặt thiếu niên, hình như luôn có một cổ lực như thế, làm người khác tin cậy.

.....

Ôn Niệm Niệm biết Giang Dữ khẳng định là có đối sách, nhưng cô cũng không hỏi, nếu Giang Dữ nguyện ý nói, khẳng định sẽ chủ động mở miệng.

Chủ động hỏi, có vẻ như không phải bộ dạng của người thông minh.

Hai ngày sau đã ngoại thi đua, khu vực được phân chia không lớn, đường kính nhiều nhất không quá một km.

Đề thi đựng trong một cái túi thô sặc, được sắp đặt ở các khu vực khác nhau trong rừng cây, sau khi tìm được, lập tức mở ra làm, làm xong đi túi đề tiếp theo.

Trận thi đấu này mang danh nghĩa là trí lực cùng thể lực khảo nghiệm song song.

Các bạn học đều thay đổi tương đối nhẹ nhàng, giày chạy đua cùng áo thun, bộ dạng hưng phấn của bọn họ xem ra cũng đều dốc hết sức lực muốn thi ra thành tích tốt.

Lâm Càng Sâm nhìn Giang Dữ xa xa, trên mặt hiện lên một tia cười khinh miệt.

Cậu ta biết Giang Dữ muốn thông qua trận thi đấu hôm nay, ngược gió bè mắng.

Đúng là...Người si nói mộng*.

(P/s: Người ngu ngốc hay nói những điều mộng tưởng, không có thật.)

Dựa vào cậu ta... Cộng thêm một Ôn Niệm Niệm, có thể mang tổ F từ gà bệnh thành phượng hoàng ư, trừ phi bọn họ có thể mọc ra cánh bay trên trời.

Rất nhanh, nổ tín hiệu bắt đầu thi đấu, mấy nam sinh tổ F xung phong, giống như một đám chó con, đầu tàu gương mẫu vọt vào trong rừng.

Lâm Càng Sâm bọn họ tự nhiên cũng không cam lòng yếu thế, theo sát sau đó.

Ôn Niệm Niệm ở trong rừng lung lay vài phút, bị Giang Dữ không biết từ chỗ nào toát ra nắm cổ áo kéo đến góc chết của camera theo dõi.

“Ai ai ai?”

Ôn Niệm Niệm quay đầu lại thấy được là Giang Dữ, ném tay cậu ta ra, nói: “Lôi lôi kéo kéo còn ra thể thống gì nữa.”

Giang Dữ không để ý tới gia hỏa này nói giỡn, nói thẳng: “Cậu ở chỗ này cùng tớ.”

“Hả?”

“Chúng ta không cần tìm đề.”

Ôn Niệm Niệm ngay từ đầu còn tưởng rằng cậu ta nói giỡn, nhưng xem tư thế của cậu ta, hình như là muốn án binh bất động.

Thời gian không đợi người nha, cô bắt đầu có chút nóng nảy.

“Thật sự không đi hả?”

“Ừm.”

“Không phải, cho dù tỷ lệ thành công không lớn, nhưng tốt xấu gì cũng phải thử xem chứ, cậu như vậy tính làm cái gì đây?”

Chủ động đầu hàng sao?

Đây không phải tác phong của Giang Dữ.

Ôn Niệm Niệm xoay người, phát hiện Căn Di tự nhiên cũng ở bên cạnh, đầu óc có chút sững sờ.

“Cậu thế nào cũng...”

Đúng lúc này, ánh mặt trời rơi xuống đường, bên bóng râm, một nam sinh vạm vỡ thở hổn hển chạy tới, đem túi đề thi nhét vào tay Giang Dữ, nói: “Lão đại, tìm được rồi! Giấu ở sau hốc cây, mấy kẻ ngu ngốc ở tổ A cùng tổ C vì tranh đoạt cái này thiếu chút nữa đánh nhau, lão tử ta đây trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.”

Giang Dữ tiếp nhận túi đề thi, thanh đạm mà lạnh băng thanh: “Cậu là người đến đầu tiên.”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên lại có hai nam sinh lần lượt chạy về: “Đại ca, đây”

Giang Dữ thu túi đề từ bọn họ, nói: “Vất vả rồi.”

“Không vất vả, chúng tớ cũng chỉ là chạy và chạy, vất vả chính là các cậu.” Nhóm nam sinh vui tươi hơn hớn mà nói: “Những gia hỏa kia cầm túi đề thi đều phải làm một hồi lâu, không có cửa so tốc độ với chúng ta.”

Khi nói chuyện, lại có mấy nam sinh chạy về, trong tay mỗi người đều cầm mấy túi đề thi.

Bọn họ đem toàn bộ đề thi giao cho Giang Dữ, sau đó lần nữa trở về rừng cây, tiếp tục tìm mục tiêu.

Giang Dữ đem mấy túi đề thi trong tay phân cho Ôn Niệm Niệm cùng Căn Di, nói: “Ở chỗ này làm bài đi, thời gian thực sự rất gấp, không trì hoãn.”

Đến tận bây giờ, Ôn Niệm Niệm cuối cùng mới hiểu được dụng ý của Giang Dữ hoặc chính đáng mà nói là... Sách lược.

Đề cập tới tích điểm, học sinh tổ khác đều tác chiến đơn lẻ, bắt được đề mục liền bắt đầu làm bài, sẽ trì hoãn không ít thời gian.

Mà các bạn tổ F chỉ phụ trách tìm đề trong phạm vi, muốn so sánh, không biết ai giúp học sinh thể dục giỏi như vậy!

Giang Dữ, Ôn Niệm Niệm phụ trách làm bài, tiết kiệm phần lớn thời gian.

Chỉ là, kể từ đó, điểm liền tính ở trên đầu Ôn Niệm Niệm cùng Giang Dữ.

Mấy bạn học kia cứ vẫn chạy thực mạng đi tìm rồi lại chạy về đây đưa đề thi, hình như... Cũng không để ý điểm thêm vào cho ai.

Đến lúc này, Ôn Niệm Niệm rốt cuộc bắt đầu bội phục Giang Dữ.

Học sinh tổ A không ai không nghĩ lấy điểm cao, cậu tranh tố đua, sợ bị người khác vượt mặt.

Mà Giang Dữ bắt được tâm tính này của bọn họ liền làm theo cách trái ngược, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Cơ hội duy nhất để tổ F ngược gió bẻ măng không nằm ở Giang Dữ, cũng không ở Ôn Niệm Niệm. Mà ở sự cam tâm tình nguyện từ bỏ cơ hội của tất cả học sinh tổ F, đoàn đội hợp tác.

Đây mới là... mấu chốt quyết thắng!

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Edit: Đầu Gổ

Beta: Kỳ Kỳ

Chap thi Kỳ có từ mấy hôm trước rồi, nhưng mà dạo này ham hố một bộ truyện quá, quên lun. Bây giờ mới đăng được mong các tiểu tiên nhân thông cảm nha 33

*Hazzz mong là bạn đó mau mau ra chap mới, chứ Kỳ ngóng dài cả cổ rồi, bộ đó là 12 Cs | 像你瘋了! " by _tiêu_vien trên Wattpad, cực hay luôn. Ủng hộ bạn đó nha!^^*

Từ hình ảnh theo dõi trong rừng, xem ra học sinh tổ A đều muốn lấy điểm cao, cậu truy tố đuổi, có hai bạn học vì cướp đoạt đề thi mà đánh nhau, ngã xuống nương, cả người đầy bùn đất, chặt vật không thể tả nổi.

Có bạn học bắt được đề thi liền trốn đến một góc nấp trốn làm bài, một đạo đề nói ít cũng phải nửa giờ mới có thể hoàn thành, còn không nhất định là cả một ngày mới xong, căn bản làm không được mấy đề.

Mà hành vi của học sinh tổ F quá kỳ quái, sau khi tìm được túi đề thi, không đi giải mà trực tiếp cất vào cặp sách, sau đó lại khăn trương đi tìm đề tiếp theo.

Như vậy tới lúc này, mấy tiếng đồng hồ trôi qua, trong bao đã trương phình lên, giống y như cái bụng đã ăn no căng, bên trong đựng rất nhiều túi đề thi.

Sau khi lấy được đề thi, toàn bộ đều chạy tới cùng hướng, nhưng mà chỗ đó nằm trong góc khuất, cameras không thể quay đến. Bởi vậy không biết đang làm gì.

Chờ đến khi trở lại rừng cây, bao lại trống không, lại tiếp tục tìm kiếm túi đề thi mới.

Lặp đi lặp lại như thế vài lần, chẳng mấy chốc toàn bộ túi đề thi trong rừng đều đã bị cướp đoạt sạch sẽ.

Bùi Bân lão sư nhìn hình ảnh theo dõi, gất gao nhú mày.

Tiểu tổ của bọn họ lấy làm tự hào nhất chính là Lâm Càng Sâm, nhưng chỉ mới làm năm đề, càng về sau, đề càng khó tìm, những gia hỏa tổ F kia căn bản đã đem những đề thi hiện có đem đi hết.

Trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì đây???

Ngay từ đầu, Bùi Bản còn có chút lo lắng, nhưng mà nhanh chóng nghĩ lại, tổ F kia cũng thật là ngu xuẩn, cho dù cầm được đề thi cũng sẽ không làm được, vậy thì có cái gì để lo lắng nữa đâu?!

Trong màn hình theo dõi từ đầu đến cuối vẫn không xuất hiện hình ảnh Giang Dữ...

Lúc trước người thề son thề sắt khoắc lác là cậu, chẳng lẽ, biết bản thân chắc chắn thua, cuối cùng kéo dài chút hơi tàn cũng không muốn, từ bỏ?

Khóe miệng Bùi Bản hơi hơi gợn lên.

Gừng càng già càng cay, chỉ là hạt đậu nhỏ mà muốn độ sức cùng lão sư đây sao? Mơ!?

.....

Hoàng hôn buông xuống cũng là lúc thi đấu kết thúc, các bạn học các tổ tập năm tập ba ra khỏi doanh địa, nhìn qua đều có chút ỉu rĩ cụp đuôi.

Thế nhưng mấy nam sinh tổ A rất có tự tin, vừa nãy còn cùng các bạn học tổ khác giao lưu một chút, biết được bọn họ cũng không tìm được nhiều đề thi, dù tìm được rồi, đề thi khó thật sự không làm được, cho nên kết quả của đa số bạn học cũng chỉ có khoảng ba bốn đề thi.

Thành quả của học sinh tổ A phổ biến tốt hơn, ít nhất cũng làm năm túi đề, Lâm Càng Sâm làm được tám đề thi, ở nơi này là người ưu tú nhất.

Cậu ta cầm trên tay áo khoắc yêu thích nhất, tay còn lại lau mồ hôi, đi ra doanh địa, nhìn nhìn chung quanh.

Mọi người đều biết, cậu ta đang tìm kiếm Giang Dữ.

Những người khác, Lâm Càng Sâm căn bản đều không để vào mắt, cậu ta chỉ đem mỗi Giang Dữ trở thành đối thủ.

Không nhìn thấy Giang Dữ, trên mặt Lâm Càng Sâm hiện lên một tia mỉm cười đầy khinh thường cũng như ngạo nghễ.

Hiện tại còn chưa ra, khẳng định thành tích không tốt lắm.

Lượng đề lần nàt, so với trong tưởng tượng của cậu ta ít hơn rất nhiều.

Ngay từ đầu, cậu ta còn tưởng rằng vận khí của bản thân không tốt lắm, sau gặp được các bạn học khác, phát hiện số lượng đề thi mà bọn họ làm được còn ít hơn cả cậu.

Lâm Càng Sâm lập tức yên tâm.

Quả nhiên, đã là người ưu tú thì đi đến bất kỳ đâu vẫn sẽ là người xuất sắc nhất.

Bùi Bản lão sư cũng đi ra, vỗ tay vỗ tay: "Các bạn học vất vả rồi."

Lâm Càng Sâm gấp không chờ nổi mà ra phía trước, bày ra kết quả mà bản thân đạt được cho Bùi Bản, nhưng ngoài miệng vẫn là "Khiêm tốn" nói: "Lão sư, em chỉ tìm được tám đề thi, em cảm thấy còn có thể làm được tốt hơn, thật sự đã phụ công lao cùng kỳ vọng của thầy."

Bùi Bản vỗ bờ vai của cậu ta, trên mặt hiện lên sắc mặt vui mừng: "Đã rất ưu tú rồi! Em là niềm tự hào của thầy."

Chung quanh cũng có không ít lão sư hâm mộ mà nhìn Bùi Bản, ghen ghét ông ta có thể có học sinh ưu tú đến như vậy, phỏng chừng thi đua lần này, lại là tổ A đứng thứ nhất.

"Lão Bùi, thi đua mày, kết quả của ông đại thắng rồi nhá."

"Đúng vậy, nhìn xem, cũng chỉ có học sinh tổ A là làm được nhiều đề thi nhất."

Bùi Bản cười xua xua tay: " Vẫn còn chưa thống kê đúng sai hay sao, đừng nhìn các em lấy được nhiều đề thi, có khi sau khi so kết quả lại không được bao nhiêu đâu."

Mấy lão sư xung quanh điên cuồng thổi phồng ông ta: "Lão Bùi à, ông đừng khiêm tốn quá, học sinh tổ A mà còn làm không đúng thì những học sinh tổ khác làm sao đúng được đây."

Bùi Bản ra vẻ khiêm tốn, nhưng trên mặt dù mang kính căn bản cũng che lấp được vẻ kiêu ngạo, ông quay đầu nhìn về phía giáo viên chủ nhiệm tổ F Trương Trí Hành, kéo dài giọng điệu nói: "Trương lão sư, học sinh tổ của ông sao còn chưa xuất hiện."

Trương Chí Hành khấn trương xoa xoa tay, trong lòng cũng có chút nghi hoặc, như thế nào các bạn học tổ khác đều lục tục ra tới hết rồi, cũng chỉ có tổ

F bọn họ đến hiện tại một bóng người cũng không thấy.

Làm cái gì vậy.

Bùi Bán cười nói: "Trương lão sư, học sinh tổ ông thật đúng là chấp nhất, kiên trì đến lúc này vẫn là rất đáng để các bạn học tổ khác học tập theo."

Các lão sư đứng xung quanh cũng bắt đầu nở nụ cười châm chọc.

Nhưng đúng lúc này, hình ảnh các học sinh tổ F cuối cùng cũng xuất hiện ở cuối đường mòn.

Bọn họ người đầy bùn đất và mồ hôi, ngược ánh sáng hoàng hôn, chậm rãi đi tới, phản phát có chút giống xu hướng trong phim Âu Mỹ.

Giang Dữ mang cái bao trương phình không biết đựng gì bên trong.

Lâm Càng Sâm thấy được trong đám người, Giang Dữ vẫn như cũ mang biểu tình lạnh lạnh, vân đạm phong khinh, chỉ là trong ánh mắt, có thêm chút khí phách kiên định.

Cậu ta hừ lạnh một tiếng, ghét nhất Giang Dữ lộ ra biểu cảm như vậy, phảng phất như không bỏ ai vào mắt.

Kiều ngạo cái gì chứ.

Các bạn học tổ F đi ra khỏi khu rừng, Trương Chí Hành lão sư tiến ra đón, quan tâm hỏi: "Các em làm được mấy đề?"

Mấy nam sinh liếc nhìn lẫn nhau, thẳng thắn thành khẩn mà nói: "Trương lão sư, chúng em một cái đề cũng chưa làm ra được."

Trương Chí Hành đã dự đoán được kết quả, cho nên cũng không có cảm thấy kinh ngạc, lần đã ngoại thi đua này, khó khăn rất cao, đồng học tổ F vốn dĩ cơ sở đã không tốt lắm, làm không được cũng thực sự bình thường.

"Không có việc gì không có việc gì, kết quả không quan trọng, chỉ cần các em nỗ lực hết mình thì không có tiếc nuối, mấy ngày này các em cũng vất vả nhiều rồi, hôm nay coi như là thả lỏng đi."

"Trương lão sư, ông nói như vậy, tôi hoàn toàn không đồng ý." Bùi Bán lão sư nói:

"Nếu kết quả không quan trọng, chúng ta còn nỗ lực làm cái gì? Có phải hay không các vị lão sư?"

Các lão sư xung quanh hưởng ứng nói: "Kết quả đương nhiên quan trọng, bằng không còn nỗ lực làm cái gì."

"Trương lão sư, phương pháp giáo dục của ông thực sự có vấn đề rồi."

"Tôn chỉ của Đức Tân trung học chúng ta chính là: Cùng nhau tiến lên, vinh quang dành tặng nhất! Ông giáo dục học sinh như vậy khó trách chỉ có thể làm chủ nhiệm lớp F."

Bùi Bán trên mặt kiêu ngạo càng không che lấp được.

Trương Chí Hành hơi hơi có chút xấu hổ, tuy rằng không ủng hộ lời nói của Bùi Bán, nhưng các lão sư đồng thời lên án công khai, vẫn làm cho mặt mũi của ông có chút không nhận được, ngượng ngùng lui về sau.

Chung quanh có lão sư đứng ra, nói: "Một khi đã như vậy, tôi đây tuyên bố, thi đấu lần này đạt được quán quân lớp là tổ A, học sinh đạt được số điểm cao nhất là học sinh Lâm Càng Sâm!"

Trương Chí Hành hỏi: "Còn chưa có kiểm kê thống kê đính chính, sao lại tuyên bố kết quả?"

"Còn cần kiểm kê sao, rất rõ ràng, học sinh Lâm Càng Sâm có số lượng đề thi làm được nhiều nhất, hơn nữa tính chính xác khẳng định cũng cao, không cần lãng phí thời gian..."

Trương Chí Hành lão sư rút cuộc phần nộ rồi: "Mọi người cảm thấy làm như vậy đối với sự nỗ lực của các bạn học khác công bằng sao!"

Bùi Bán liếc nhìn Trương Chí Hành một cái, lười biếng mà nói: "VẬY Đİ, ẾU TRƯNG ỈO SƯ ỈĐĨ ỈHỒNG PHỤC, ỈHỨNG ỈA KIỂM KÊ THÀNH ỈÍCH CỦA TỔ F ỈĐİ."

Xem bộ dáng ông ta cố làm ra vẻ nói vậy, đồng thời cũng tin tưởng tràn đầy.

.....

Các lão sư ở hiện trường kiểm kê các đề thi được lấy về, thời điểm đến phiên tổ F, mấy cái nam sinh nhún nhún vai, tỏ vẻ chính mình một đề không làm ra.

Khóe miệng Bùi Bán tràn ra ý cười, trong tay nắm chặt tám đề thi mà Lâm Càng Sâm làm được, không hề nghi ngờ trận này tổ ông toàn thắng.

Từ tình huống hiện tại xem ra tốt nhất là nên có một cái đề thi.

Ngay từ đầu, ông còn có chút lo lắng về Giang Dữ, nhưng đem số video theo dõi hiện có, tìm khắp nơi đều không phát hiện ra hình ảnh Giang Dữ.

Nói vậy, cậu căn bản không tham gia.

Bùi Bản cười ngâm ngâm mà đi qua, tự mình kiểm tra thành quả của Giang Dữ:

"Giang đồng học, em làm ra được mấy đề thi?"

Giang Dữ không chút để ý mà bỏ cặp sách xuống, đưa cho Bùi Bản.

Bùi Bản nhìn cặp sách trương phình trước mặt, cười nói: "Em sẽ không nói với tôi rằng, bên trong này đựng toàn đề thi đó chứ?"

Giang Dữ mặt vô biểu tình gật đầu: "Đúng vậy."

Lời vừa nói ra, các lão sư xung quanh đều ngừng động tác nhìn về phía cặp sách trương phình của Giang Dữ.

"Đừng có cùng lão sư nói giỡn, đây là hành vi cực kỳ không lễ phép." Sắc mặt Bùi Bản trầm trầm, nghiêm túc mà giáo dục nói:

"Sách vở cậu đọc được chạy đi đâu hết rồi."

Giang Dữ bình tĩnh mà nói: "Tôi không có nói giỡn."

Bùi Bản kéo ngăn cặp sách huấn luyện dã ngoại, đem đồ trong cặp toàn bộ đổ ra, quả nhiên, một tràng túi giấy bài thi trút xuống, nhô cao như một ngọn đồi nhỏ.

Mọi người ở đây, tất cả đều sợ ngây người.

Như thế nào... lại nhiều như vậy!

Sắc mặt Bùi Bản rất khó xem, nói: "Học sinh Giang Dữ à, chỉ sưu tập đề thi thì không thể tính là thắng được."

Giang Dữ nhàn nhạt nói: "Tôi biết quy tắc."

Bùi Bản nhặt lên một túi, mở ra lấy đề thi.

Phía dưới đề thi viết hoàn chỉnh mà rõ ràng từng bước giải đề, đáp án cũng là hoàn toàn chính xác.

Ông ta không thể tin được, lại cúi xuống nhặt lên, mở ra vài bài thi, tất cả đều tràn ngập đáp án, hơn nữa đều là đáp án chính xác.

Trong nháy mắt, Bùi Bản nhìn về phía Giang Dữ, ánh mắt trở nên dị thường phức tạp.

Trương Chí Hành lão sư vội vã đi tới, kiểm tra túi bài thi, thanh âm run rẩy hỏi Giang Dữ: "Giang Dữ đều... Đề là em làm sao?"

Giang Dữ lắc đầu, đang muốn mở miệng, Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên nói: "Là cậu ấy cùng Căn Di cùng nhau làm."

Giang Dữ kinh ngạc nhìn phía Ôn Niệm Niệm, hơi hơi há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó nhưng bị Ôn Niệm Niệm trừng mắt một cái, làm cho cậu không thể mở miệng.

Kỳ thật phần lớn đề thi kỳ chỗ này đều do Ôn Niệm Niệm làm, nếu không nhiều đề thi như vậy, dù là Giang Dữ cùng Căn Di cũng không có khả năng trong thời gian ngắn làm ra hết thấy.

Thẳng đến hôm nay, Giang Dữ mới chân chính chứng kiến được thực lực của Ôn Niệm Niệm.

Đề thi khó cấp độ năm sao vào tay cô căn bản không cần nghĩ, nhìn qua là ra đáp án, mà đáp án kia đảm bảo chính xác 100%.

Trình độ này không phải nhân loại tầm thường như cậu có thể với tới.

Trước kia Giang Dữ cảm thấy mình cùng cô không phân cao thấp, nhưng cho đến hôm nay, Giang Dữ đối với việc nhận thức cô hoàn toàn điên đảo, không tin vào mắt mình.

Cái gì mà không phân cao thấp, cậu căn bản... Không có khả năng sánh vai cùng cô tốc độ tư duy của cô, căn bản không phải cùng một trục hoành!

Nhưng nếu Ôn Niệm Niệm không cho cậu nói ra, Giang Dữ tự nhiên cũng sẽ không miễn cưỡng cô, chỉ có thể một mình đường đường chính chính nhận tất cả nổi bật, nói: "Là tôi cùng Căn Di hợp tác hoàn thành."

Bùi Bản nhìn nhìn đề thi xếp thành một ngọn núi cao, lại nhìn nhìn Căn Di cùng Giang Dữ, dường như vẫn còn trong mộng.

Đây là thể loại học sinh thần đồng gì vậy!

Học sinh như vậy mười Lâm Càng Sâm so ra còn kém hơn, rốt cuộc như thế nào để cậu từ tổ A chuyển xuống tổ F vậy chứ.

Biết vậy chẳng cho bọn họ...

Các lão sư xung quanh hâm mộ mà nhìn Trương Chí Hành, tổ F có hai thiên tài Giang Dữ cùng Căn Di, tích điểm chỉ sợ là vượt qua mọi người.

Lâm Càng Sâm không thể tin được, Giang Dữ thế nhưng... Làm được nhiều đề như vậy! Nói như thế, cậu ta không biết thêm được bao nhiêu điểm đây!

Rất nhanh, thống kê thành tích đã có, Giang Dữ cùng Căn Di, hai người lần lượt lấy được 142 điểm cùng 110 điểm, tổng thành tích tổ F là 252 điểm! Cao hơn tổ A hai trăm điểm.

Kết quả cuối cùng, tổ F trực tiếp đuổi kịp và vượt qua tổ A 18 điểm, đạt được tích điểm đứng thứ nhất!

"Các người... Các người phạm quy! Làm như vậy... Căn bản không tính!"

Ôn Niệm Niệm cười nói: "Người nào đó nha, bản thân thua không chịu phục."

"Ai... Ai thua không phục?!" Lâm Càng Sâm chỉ vào học sinh tổ F, oán giận mà nói: "Các người có ngốc hay không hả, đem toàn bộ điểm chấp tay nhường cho Giang Dữ, điên hết rồi sao! Điểm này cùng lợi ích của các người về sau có liên quan đó! "

Các bạn học tổ F tựa hồ không để ý chuyện này, mấy các nam sinh vui tươi hơn hờ nói: "Không biết cậu nói cái gì mà ích lợi của bản thân, chúng tôi chỉ biết, khôn sống mông chết*, người thích ứng được thì sống sót. Kế tiếp, nên đến phiên tổ F chúng tôi xoay người!"

(**Khôn sống mông chết: Không biết cân nhắc thiệt hơn, tùy thời mà làm, còn dại cứ cố chấp mà làm thì chỉ thiệt thân mà thôi.*)

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Tất cả mọi người không nghĩ tới, trận dã ngoại thi đua này, tổ F thật sự xoay người được, giành giải quán quân về.

Theo điều kiện trước đây Bùi Bàn lão sư đánh cược, còn dư lại mấy ngày, học sinh tổ F cùng học tập cùng sinh hoạt, đều phải hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất, bao gồm nhà ăn vô hạn mỹ thực, thời điểm đi học có thể ngồi ở hàng phía trước, đặc quyền.....

Học sinh tổ A có thói quen hưởng thụ ưu đãi, chợt bị tước đoạt, có cảm giác như từ trên đám mây ngã xuống, rất khó thích ứng.

Đặc biệt là Lâm Càng Sâm, tính tình càng ngày càng táo bạo, rất nhiều lần ở nhà ăn cùng đi cấp thức ăn tranh cãi:

"Dựa vào cái gì không cho em đùi gà!"

"Đùi gà có số lượng, chỉ cấp học sinh tổ F."

"Em đây là tổ A đó! Trước kia đều có, dựa vào cái gì hiện tại không có!"

Di phân phát đồ ăn cố gắng lý giải, nói:

"Phong thủy luân chuyển, bây giờ đến lượt tổ F ăn đùi gà."

"Con mua còn không được sao!"

Trên mặt di nhà ăn hiện lên biểu cảm khinh miệt: "Bạn học à, nơi này không thu tiền mặt, có dùng tiền mua cũng mua không được."

"Dì... Mắt chó chỉ thấy người thấp kém."

"Ây da như thế nào mà còn mắng chửi người khác, còn ra dáng gì, tổ chất của học sinh đâu, coi chừng tôi báo cáo cho giáo viên của các cô cậu!"

Lâm Càng Sâm nổi giận đùng đùng đi ra khỏi nhà ăn, các di ở nhà ăn khinh thường mà lẩm bẩm "Trước đây học sinh tổ F cũng không được ăn đùi gà,

thành tích bây giờ thật nhìn không nổi, nhân phẩm tố chất như vậy, tương lai không biết thành bộ dáng gì đây."

Lâm Càng Sâm tức giận đến mấy ngày, từ đó đều không tới nhà ăn, mỗi ngày gặm bánh mì.

Không chỉ mình cậu ta mà toàn bộ tổ A mấy ngày nay trạng thái đều không tốt lắm.

Dựa theo lời Quý Trì nói thì cái này gọi là phùng sát*.

(*Phùng sát: Nâng niu trân trọng rồi sau đó giết từ từ).

Cũng đúng, nhưng mà thời điểm bọn họ bị phùng sát đến cũng quá nhanh đi. Từ khi vừa mới bắt đầu lên xe buýt đã được hưởng các loại đối đãi khác nhau, hiện tại đặc quyền biến mất, đương nhiên trong lòng lúc sẽ sinh ra cảm giác hụt hẫng, không tiếp thu được.

.....

Trại hè kết thúc, tại đại hội khen thưởng, Giang Dữ có tích điểm cá nhân cao nhất được Đức Tân trao cho huy chương, học bổng cũng như được hưởng các đặc quyền trong suốt thời gian theo học tại trường.

Nhà ăn trường học được ưu đãi nửa giá, đi du lịch các đợt đều được miễn phí, mỗi học kỳ cũng có ba lần đặc quyền miễn nộp bài tập cùng một lần miễn thi, thậm chí còn bao gồm tùy ý ra vào trường học và các loại phúc lợi khác.....

Các bạn học đồ mắt cực kỳ, thậm chí bao gồm Ôn Niệm Niệm.

Bỗng nhiên cảm thấy có chút hối hận, tự nhiên khi không đem toàn bộ điểm đều đưa cho Giang Dữ, sớm biết rằng phúc lợi và đãi ngộ tốt như vậy, cô đã giữ lại cho mình rồi.

Dù sao phúc lợi này nọ đối với Giang Dữ mà nói trên cơ bản cũng không cần đến.

Là một học sinh xuất sắc thì không thể nào có chuyện làm trái quy định của trường học, Giang Dữ cũng không có khả năng chưa đến thời gian tan học rời khỏi trường. Có đặc quyền tự do ra vào trường với cậu ta mà nói chẳng có ảnh hưởng gì lớn.

Đến nỗi đặc quyền miễn thi, vậy càng thêm không cần, Giang Dữ là cuồng ma học tập, căn bản sẽ không sợ hãi kiểm tra nào!

Ôn Niệm Niệm bây giờ thật sự quá hâm mộ cậu.

Cuối cùng ở lễ bế mạc hội trại, người có tâm tình phức tạp nhất phải kể đến chính là Bùi Bản lão sư.

Khi ông ta thấy Trương Chí Hành được trao danh hiệu "Giáo viên dẫn dắt tổ tốt nhất" cùng với hai vạn tiền thưởng. Ông ta liền đồ mắt ghen ghét, ruột gan đều muốn trào ra.

Cũng tại thời điểm này, đề tài được các lão sư nói đến nhiều nhất cũng chính là chuyện Bùi Bản bị xấu mặt.

Những vinh dự này hẳn nên thuộc về ông ta, trước khi diễn ra cuộc thi, Vương lão sư của sơ trung đã đem toàn bộ thành viên của Hứng Thủ tổ, gồm bốn người giao phó cho ông ta.

Lúc đó tổ A của ông ta chiếm hết mọi thiên thời địa lợi nhân hòa nơi đây, trở thành tổ có tổng tích điểm cao nhất, một tổ đầu đầu cũng là thiên tài.

Nếu không phải bởi vì ông có thành kiến cùng khinh thường, để hai người Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì chuyển xuống tổ F thấp nhất, Giang Dữ cũng sẽ không tức giận chạy đến tổ F, rời khỏi tổ A.

Như vậy người hôm nay lên đài lãnh thưởng nên là Bùi Bản ông.

Bùi Bản đã đem vận may của chính mình tiêu không còn gì, chưa hết còn làm cho Trương Chí Hành, lão sư bị xem thường nhất hưởng thụ toàn bộ.

Thật là thế sự khó liệu.

Tay Bùi Bản nắm chặt thành nắm đấm, đứng xa xa nhìn Giang Dữ, đáy mắt kích động như nhìn thấy mạch nước ngầm.

Từ khai giảng về sau, cho dù có phải trả giá cỡ nào đi chăng nữa thì ông cũng phải chuyển bằng được Giang Dữ qua ban A.

.....

Buổi tối, Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm tản bộ ở sân thể dục tiêu com, ngắm nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh.

Trong thành thị không thể nhìn thấy nhiều ngôi sao đẹp như vậy, chỉ có ở những nơi thôn dã như bây giờ những ngôi sao mới tỏa sáng lấp lánh, chiếu rọi toàn bộ bầu trời đêm.

Ôn Niệm Niệm ngồi ở trên cỏ, nhìn bầu trời đêm thăm thẳm, nói: "Giang Dữ, nếu sinh mệnh tới một lần nữa cậu muốn làm cái gì?"

"Trước nay không nghĩ tới vấn đề này."

Giang Dữ trả lời vĩnh viễn quy củ, cậu rất ít tưởng tượng về sinh mệnh của mình, đặc biệt là nó ảo tưởng lại không thực tế.

"Có đôi khi, tớ cảm thấy cậu như người máy."

Ôn Niệm Niệm vỗ vỗ bờ vai cậu, nói: "Cậu so với tớ trước kia còn khô khan hơn."

Giang Dữ liếc xéo cô một cái, nói: "Trước kia cậu cũng không ngốc."

"Không phải nhờ đâu tớ xuyên..." Ôn Niệm Niệm, quá khứ của cô.

Trước kia cả ngày ngâm mình ở phòng thí nghiệm Đại học Harvard, nghiên cứu vũ trụ, lỗ đen cùng lượng tử cơ học...

Khi đó sinh hoạt của cô trừ nghiên cứu ra giống như cái gì cũng không làm, toàn bộ nhiệt huyết thanh xuân, cống hiến cho vũ trụ xa xôi ngoài không gian kia.

Ôn Niệm Niệm nhìn bầu trời đêm đầy sao, không biết vì cái gì, đáy lòng dâng lên rất nhiều cảm xúc.

Cô so với cậu ấy có chút may mắn hơn, cô có cơ hội có thể làm lại một lần nữa, quen biết được rất nhiều bạn tốt, ít nhất con đường tương lai phía trước sẽ không cô đơn mà đi.

"Nếu có cơ hội lựa chọn lại một lần nữa, tớ sẽ chọn tự do sinh hoạt."

"Ví dụ như...?"

"Ví dụ như... Đi du lịch."

Ôn Niệm Niệm cho rằng mình nghe lầm:

"Cậu muốn làm cái gì?"

Giang Dữ nhìn bầu trời đêm, lầm bầm nói:

"Đi rất nhiều nơi, xem rất nhiều phong cảnh, quen... Rất nhiều người."

Ôn Niệm Niệm ngờ ngác hỏi: "Cậu... Hiện tại cũng có thể mà, cùng bố mẹ của cậu nói chuyện, thời điểm nghỉ đông và nghỉ hè đi ra ngoài một chuyến."

"Không được."

Giang Dữ lắc đầu: "Từ khi sinh ra cho đến nay, sinh hoạt ngoài thi cử và làm bài tập, không có cái gì nữa cả. Là một cuộc sống khác biệt hoàn toàn với các bạn học khác."

Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên hiểu được ý tứ của Giang Dữ.

Cậu ấy có đầu óc thiên phú cùng khả năng tính toán bẩm sinh, do đó cũng có một cuộc sống khác với mọi người.

Con đường tương lai của cậu ấy liếc mắt một cái cũng có thể biết, sẽ trở thành Thái tử gia, người thừa kế của tập đoàn Giang Thị.

Điều này rất khó thay đổi.

Ôn Niệm Niệm nghiêng đầu nhìn Giang Dữ, môi mím cậu đỏ hồng, ánh trắng trên gương mặt anh tựa như mạ thêm một tầng trắng nõn không tì vết.

Cậu nhẹ nhàng ho khan một chút, nói: "Chỉ là ngẫm lại thôi, tớ sẽ không làm như vậy."

"Vì sao lại không?"

Giang Dữ lắc lắc đầu, nói: "Không phải mơ ước, chỉ là..."

Chỉ là mơ thôi.

Cậu quá rõ ràng nhân sinh của mình, không nên tồn tại hy vọng xa vời như vậy, nhân sinh quỹ đạo của cậu sớm được xây dựng hoàn hảo, chỉ cần tuân theo quy củ mà làm.

Ôn Niệm Niệm dầm dẫm đá dưới chân, cô không có cách nào nói với cậu ta rằng nhân sinh của cậu ở trong tay của bản thân.

Không nên nói loại lời này, bởi vì..... Mặc dù cô ở quá khứ, cũng không có dũng khí tùy hứng.

Cha mẹ chờ mong, lão sư kì vọng, càng quan trọng hơn... Chính mình chờ mong chính mình.

Đều không thể phụ.

Cô cùng cậu ấy... Bản chất là những người giống nhau, tựa như hai viên cô tỉnh trên bầu trời, mặc kệ cách xa rất xa, đều sẽ cảm lòng không được hấp dẫn lẫn nhau.

Giang Dữ quay mặt đi, vành tai hơi hơi nóng lên.

Ôn Niệm Niệm nhìn ra cậu thẹn thùng.

Đây vẫn là lần đầu tiên... cậu mở rộng cửa lòng với người khác, nói ra mong muốn của bản thân.

Ôn Niệm Niệm nhún nhún vai: "Các người là nhà tư bản thích mơ mộng làm người bình dân."

"Tùy cậu nói như thế nào cũng được." Giang Dữ đứng dậy rồi đi, nhưng đi vài bước, lại quay trở về, đông cứng mà nói: "Giữ bí mật."

Ôn Niệm Niệm vốn dĩ không tính nói cho người khác, nhưng mà thấy vành tai Giang Dữ đỏ bừng cùng với biểu tình trịnh trọng, bỗng nhiên cảm thấy có chút ý xấu.

"Đợi chút nữa tớ nói cho Quý Trì nghe, không tới hai ngày, có lẽ toàn trường đều biết."

Giang Dữ không phát hiện Ôn Niệm Niệm đang nói giỡn, cậu đi nhanh vài bước tới gần cô, dùng sức cầm tay: "Cậu cứ thử xem, nếu cậu có lá gan này."

"Oa, đang uy hiếp tớ đó hả?!" Ôn Niệm Niệm không sợ cậu đâu: "Tớ từ nhỏ bị dọa sợ mà lớn đó nha."

Giang Dữ bỗng nhiên đem cô kéo gần lại mình, bụng hai người kề sát, vóc dáng một mét tám, cúi đầu nhìn cô.

Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên cảm thấy không khí quanh mình có chút ít đi, ngực cũng tự nhiên không thở nổi, gương mặt hơi hơi nóng lên: "Cậu... Muốn làm gì, tính diệt khẩu sao."

Nhưng mà... bị khuôn mặt đẹp như vậy dán trước mặt mình, mặc dù bị diệt khẩu, cũng không chút tiếc nuối nha.

Từ từ, từ khi nào mà khuôn mặt này có thể làm cô hoa si cơ chứ...

"Nếu cậu dám nói ra ngoài, đời này..." Giang Dữ giữ chặt eo cô, đem cô kéo gần lại, kề sát vào bên tai nhẹ giọng nói: "Sẽ không để ý đến cậu nữa."

Ôn Niệm Niệm.....

Nếu đổi lại là bất kì một người nào nói như vậy, Ôn Niệm Niệm sẽ không để ý, không để ý tới là không để ý tới, cô có nhiều bạn bè như vậy, cũng đâu có thiếu một người chứ.

Nhưng cố tình, Giang Dữ nói ra như vậy, làm cô không có cách nào kháng cự.

Thế giới này vĩnh viễn là coi trọng vật quý, quy tắc từ xưa đến nay đã vậy.

Có thể làm bạn bè, người được Giang Dữ đối đãi tốt là quá ít quá ít, mà Ôn Niệm Niệm cũng biết, Giang Dữ người này, thế giới nội tâm rất nhỏ rất nhỏ, chứa đựng không nhiều người.

Có thể trở thành bạn bè của cậu, tam sinh may mắn dữ dội.

"Tớ... Sẽ không nói ra."

Ôn Niệm Niệm đẩy: "Nói giỡn nghe không hiểu sao."

Giang Dữ thờ dài nhẹ nhõm, xoay người chuẩn bị rời đi.

Ở phía sau, Quý Trì cùng Căn Di chạy xong trở lại bên cạnh Ôn Niệm Niệm.

"Hắc hắc, sao cậu lại mặt đỏ như vậy?"

"Ai đỏ mặt!"

"Cậu xem mặt cậu đi này, có chút bình thường nào sao!"

"Chỗ nào không bình thường! Cậu đừng nói vậy!"

Những chap gần đây số lượng vote của mọi người cho truyện giảm rất mạnh, số lượt xem có thể lên tới hơn và gần 500 người nhưng lượt vote lại không bằng một nửa, nếu các bạn yêu thích bộ truyện, hãy nhẹ nhàng tặng sao, đó là động lực để mình cùng bạn Đầu Gỗ edit có động lực, **điều này là không bắt buộc ai cả.**

Từ nay về sau, mỗi chap có hơn **50 lượt** vote, sẽ đăng chap mới.

Thanks vì đã đọc!

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Editor: Đầu Gỗ.

Beta: Kỳ Kỳ.

Trại hè kết thúc, Ôn NiệmNiệm trở về nhà, cảm giác thật sâu, vẫn là ở trong nhà thoải mái nhất.

Nệm mềm mại, toàn bộ thời gian 24 giờ nằm điều hòa, cùng với việc duỗi tay là cơm lên tận miệng...

Quả nhiên, người ta đều nói hào môn dễ dàng dưỡng phế người ta.

Ôn NiệmNiệm cảm giác, nếu kỳ nghỉ hè không có tham gia trại, mà nằm liệt trong nhà, chờ thời điểm khai giảng đến có lẽ cô thật sự trở thành Ôn NiệmNiệm phế Sài.

Ngốc tại trong nhà sinh hoạt giống như phế Sài, quá hạnh phúc đi!

Chạng vạng, Ôn NiệmNiệm dắt chó lông vàng đi ra ngoài dạo quanh, ở sườn dốc cửa tiểu khu gặp phải Văn Yến.

Cậu mặc một kiện áo T màu đen, dựa dưới tàng cây, tóc ngắn đen nhánh sạch sẽ lưu loát, tay đứt túi quần, áo thun ngắn tay lộ ra cơ bắp đầy mạnh mẽ.

Hoàng hoàng hôn nắng hạ, thân ảnh thon dài của cậu ta phá lệ đỉnh bật, vai rộng eo thon, quần đen phác họa đôi chân thon dài, có thể nói thân hình ti lệ hoàn mỹ.

Ôn NiệmNiệm hướng cậu giơ tay, có chút vui mừng: “Văn Yến, sao cậu lại tới đây!”

Khỏe miệng Văn Yến mỉm cười, đứng thẳng thân mình nghênh hướng cô: “Tập huấn kết thúc, đến xem cậu thế nào.”

Ôn NiệmNiệm biết Văn Yến tham gia tập huấn thể dục, toàn bộ nghỉ hè đều không thấy bóng người.

“Tập huấn có cảm giác thế nào hả?”

“Rất mệt.” Văn Yến đứng sự thật nói: “Nhưng mà thời gian trôi qua cũng thật sự nhanh.”

“Là cái dạng, chỉ cần đầu chú tâm chỉ nghĩ làm một chuyện, thời gian thật sự trôi qua rất nhanh.”

Văn Yến đề nghị nói: “Tớ đưa cậu về nhà.”

“Được.”

Ôn NiệmNiệm chỉ chỉ đồng biệt thự lưng chừng sườn núi phía trên kia: “Nhà ở chỗ đó, rất gần, cậu muốn ở lại ăn cơm chiều không?”

Cậu lắc lắc đầu: “Không được, người tớ như vậy, chỉ sợ gia trưởng sẽ không thích.”

Ôn NiệmNiệm nhìn cậu, cảm thấy cũng đúng... tuy rằng hiện tại trở về người đang hoàng, nhưng trên người tổng thể vẫn mang theo một cỗ lệ khí, đây là che lấp không được, gia trưởng đều thích cái loại hình học sinh xuất sắc như Giang Dữ, tuyệt đối sẽ không thích Văn Yến.

(P/s: chị làm như ra mắt bạn trai không bằng:> còn lo người nhà không yêu thích.)

Hai người đi dạo dọc theo đường lộ sạch sẽ, hướng về nhà.

Văn Yến giúp Ôn NiệmNiệm nắm dây dắt chó: “Chú chó này gọi là gì?”

“Nó kêu Đại Mao, Đại Mao, tới đây, gọi ca ca.”

Chú chó lông vàng hướng Văn Yên vẫy đuôi, “Uông” một tiếng.

Văn Yên cười, mắt đào hoa hơi cong, con ngươi đen nhánh phảng phất như chứa đầy sao trời thật bắt mắt.

Cậu bỏ đi thói quen cười xấu xa, cười dữ tợn, đây là mỉm cười phát ra từ nội tâm, không khô cứng... Quá động lòng người đi!

Tới cửa nhà, Văn Yên ngừng bước chân.

Bản năng đàn ông cho cậu cảm giác cách đó không xa, hình như có hơi thở uy hiếp nào đó.

Cậu giương mắt hướng tới cửa biệt thự Ôn gia nhìn lại, quả nhiên, trông thấy Giang Dữ.

Ôn Niệm Niệm cũng thấy được Giang Dữ, kinh ngạc hỏi: “Cậu làm sao mà... Cũng tới đây?”

Hôm nay là ngày mấy vậy, ngày thường không thấy bóng gia hỏa này, hôm nay bỗng dừng lại tề tụ ở cửa nhà cô.

Diệp Tân Ý cũng đi ra, giải thích: “Con đó, Giang Dữ là tới đây đưa thiệp mời.”

“Vâng”

Ôn Niệm Niệm cũng không hỏi là thiệp mời cái gì, hơn phân nửa chính là trường bối trong nhà lui tới, không có quan hệ gì với cô.

Bởi vì là tổ gặp trường bối, hôm nay Giang Dữ mặc phá lệ khéo léo, cúc áo sơ mi trắng không cài thả mà cài tới cổ, che đi phần da thịt trắng nõn, quần tây đen phác hoạ đôi chân xinh đẹp hiện ra vài phần hương vị cấm dục.

Tay áo cuộn tới khuỷu tay, lộ ra một đoạn da trắng mịn có chút gầy.

Cùng với Văn Yên bên cạnh tay nhẹ nhàng đầy tùy ý đứt túi hoàn toàn là hai loại phong cách đối lập.

Hai người liếc nhau, ánh mắt ần ần dịch ý.

(P/s: lần thứ hai đối mặt tình địch)

Diệp Tân Ý hỏi Ôn Niệm Niệm: “Niệm Niệm bạn con tới nhà chơi hả?”

Văn Yên xoay người, hướng Diệp Tân Ý lễ phép ân cần thăm hỏi: “Dạ, chào di cháu là Văn Yên.”

“Tốt tốt tốt, mau vào nhà ngồi, uống ly nước lạnh, hôm nay thế nhưng trời thật quá nóng.”

“Không cần đâu di, cháu đi ngay bây giờ.”

Diệp Tân Ý đi vào trong nhà, Văn Yên từ trong túi quần lấy ra một cái hộp bằng nhung đầy tinh xảo đưa cho Ôn Niệm Niệm nói: “Cho cậu quà.”

Ôn Niệm Niệm hơi hơi có chút giật mình: “Vì sao muốn tặng quà cho tớ?”

“Thích đưa, liền tặng.”

Văn Yên nói ra lí do đơn giản thô bạo.

Ôn Niệm Niệm nhìn hộp quà tinh mỹ, nhìn qua hẳn là giá trị xa xỉ, cô chần chờ nói: “Quà này quá quý trọng không nhận được.”

Văn Yên cười nói: “Vậy cậu mở ra nhìn chẳng phải sẽ biết sao.”

Ôn Niệm Niệm hoài nghi mở ra dải lụa màu lam, mở hộp quà, thỉnh linh phát hiện, quà lại là... Một quả trứng!

Cô duỗi tay cầm lên, Văn Yên nhắc nhở: “Cẩn thận một chút, là đồ thật.”

Ôn Niệm Niệm thật cẩn thận đem nó lấy ra, đặt ở lòng bàn tay vuốt ve, giống trứng bồ câu không sai biệt lắm, vỏ mỏng giòn, có chút hơi trong suốt, còn không phải hàng mỹ nghệ...

Đây chính là một quả trứng!

“Cậu... lấy ở đâu ra vậy?”

“Thời điểm tập huấn nhặt được.” Văn Yên không chút để ý mà nói: “Có thể là chim sẻ, hoặc là trứng bồ câu, không biết còn có thể ấp ra chim nhỏ

không, nếu ấp không ra, ăn cũng được, giá trị dinh dưỡng hẳn là không thấp.”

Ôn Niệm Niệm.....

Cho nên, đóng gói trình trọng như vậy chỉ là đưa một quả trứng chim cho cô ăn sao!

Ánh mắt Giang Dữ khinh phiêu phiêu, cũng rơi xuống quả trứng kia, mím môi.

Cậu nghĩ, hình như không có quả gì khác người để tặng nên mới... có quà tặng sáng tạo như vậy.

(P/s: *bỏ giấm bỏ giấm.*)

Trong lòng có chút khó chịu.

Ôn Niệm Niệm đem trứng chim thật cẩn thận mà thả lại hộp nhưng tờ, sợ vỡ vụn.

“Cho nên phần lễ vật này đủ quý trọng không?” Văn Yên nhướn mày hỏi.

“Quá quý trọng!” Ôn Niệm Niệm cười nói: “Nhưng mà tớ thực sự thích, sẽ nhận, cảm ơn! Khi nào ấp ra chim nhỏ sẽ mời cậu tới nhà chơi.”

“Không có khả năng ấp ra được.” Giang Dữ mặt vô biểu tình nói: “Trứng này rời khỏi chim mẹ liền bỏ đi.”

Văn Yên nhảy bén nghe ra lời nói Giang Dữ mang địch ý, nói: “Cậu hiểu rất nhiều, không hổ là học sinh xuất sắc.”

“Cảm ơn, cậu cũng không kém, có thể làm ra sự tình tàn nhẫn như vậy.”

Văn Yên nhẹ "a" một tiếng, bước lên nửa bước: “Thời điểm lão tử tàn nhẫn, ai đó vẫn còn đang ở phòng học đọc thơ Đường.”

Lời còn chưa dứt, Ôn Niệm Niệm nhanh chóng chắn trước người Giang Dữ, ngăn cách hai nam nhân giương cung bạt kiếm.

Cô cũng không biết, Giang Dữ ngày thường một tiểu công tử thanh thanh đậm đậm, không yêu, không cùng người khác so đo như thế nào lại giằng co cùng Văn Yên, Văn Yên cũng không phải là người có tính tình tốt.

Ôn Niệm Niệm che ở trước người Giang Dữ, đối mặt Văn Yên phòng bị ý vị thực rõ ràng.

Còn chưa từng có một cô gái nào đem cậu che chắn ở phía sau như này đâu.

Giang Dữ nhìn thân thể nhỏ nhỏ của cô, bỗng nhiên... không vui trong lòng cũng phai nhạt bớt.

Khóe mắt Văn Yên run rẩy, đáy mắt đen nhánh xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Cô theo bản năng bảo vệ cậu (Giang Dữ), biểu tình khẩn trương, là sợ cậu (Văn Yên) thương tổn cậu ta.

Bản năng lựa chọn, thường thường chính là nội tâm lựa chọn.

Giương cung bạt kiếm vài phút, phút chốc trên người Văn Yên tràn đầy địch ý, khóe miệng bỗng nhiên giờ lên mỉm cười, mang theo cặp mắt sáng quắc đảo hoa, hết sức câu người.

Nhưng mà tươi cười này, thật sự là tà đạo.

Cậu ta giờ ngón trở, chỉ chỉ Giang Dữ, cái gì cũng chưa nói, xoay người rời đi.

Một động tác cuối cùng kia có vài phần uy hiếp.

Giang Dữ tự nhiên cũng không sợ cậu ta, rút tầm mắt về, nhàn nhạt mà rơi xuống trứng chim trong tay Ôn Niệm Niệm.

Ôn Niệm Niệm không phát hiện, còn trách cứ mà nói: “Cậu ấy tính tình không tốt, cậu khiêu khích cậu ấy làm gì không biết.”

Giang Dữ không phải cố tình khiêu khích cậu ta, vốn dĩ cậu cùng Văn Yên không có quen thuộc gì nhau, nhưng mà cậu ta... người đưa cho cô quả trứng kia mà thôi.

Trong lòng có chút xa cách, không thoải mái.

Cậu hình như chưa từng tặng quà cho cô, mặc dù là có tặng cũng không tặng được vật sáng tạo như thế.

Xưa nay chưa từng có cảm giác mất mát, vậy mà bỗng nhiên nảy lên trong lòng.

Quá khứ vô luận làm cái gì, cậu đều tuyệt đối ưu tú, nhưng giờ khắc này cảm giác được chính mình kỳ thật... không phải thật sự ưu tú.

“Này cậu suy nghĩ cái gì vậy.” Ôn Niệm Niệm chạm chạm tay cậu.

“Không có gì, đi đây.”

Giang Dữ xoay người, cũng không quay đầu lại mà rời đi, bóng dáng thanh thanh lãnh lãnh và hoàng hôn cùng nhau rời xa, một tia sương chiều cuối cùng cũng biến mất ở phía chân trời.

Ôn Niệm Niệm xoay người vào nhà, con người mẹ cô lộ ra một chút ý vị thâm trường: “Con gái của mẹ, thật là có phong phạm của mẹ năm đó, không hổ là chính mẹ sinh ra.”

“Mẹ nói cái gì thế.”

“Không có gì, mẹ năm đó cũng là phong hoa tuyết đại, bao nhiêu người theo đuổi đó nha, ở một đồng nam nhân chọn lựa kỹ càng, mới tuyển ra ba của con, cho nên ánh mắt nha đầu con phóng lâu dài, đôi mắt cũng phóng lượng một chút, hiện tại đều là một đám tiểu tử, tuyển không đa dạng, chờ ngày sau.”

Ôn Niệm Niệm nhếch miệng: “Mẹ, người nghĩ đến đâu thế không biết, hai người đó đều là bạn của con, giống như Quý Trì, Căn Di.”

“Thật sự là như nhau sao, vì sao Giang Dữ lại tự mình tới gặp con đưa thiệp mời sinh nhật?” Diệp Tân Ý giơ giơ trong thiệp mời trong tay lên.

“Sinh nhật, ai sinh nhật, sinh nhật ai?” Ôn Niệm Niệm tò mò tiếp nhận thiệp mời, mặt trên dùng chữ nhỏ tinh tế mạnh mẽ viết một hàng tin tức mời sinh nhật.

“Sinh nhật của Giang Dữ?”

“Đúng vậy.” Diệp Tân Ý kéo dài giọng điệu, nói: “Giang gia tổ chức sinh nhật cho vị đại thiếu gia, sẽ mời các nhân vật nổi tiếng nhân sĩ trong giới, coi như là một lần thịnh hội, theo lý thuyết quy cách tuyệt đối không nhỏ, không tính tư yếu, thế nhưng có thể để vị thiếu gia này tự mình tới đưa thiệp mời cho con, Niệm Niệm nhà ta có mặt mũi rất lớn nha.”

Ôn Niệm Niệm biết tính tình Giang Dữ này lạnh lùng, có thể để cậu tự mình tới cửa đưa thiệp mời, cũng coi như là sự việc hiếm thấy.

.....

Hai ngày sau, Ôn Niệm Niệm cùng Căn Di, Quý Trì dựa theo địa chỉ trên thiệp mời, đi tới khách sạn lớn tham gia tiệc sinh nhật Giang Dữ.

Yến hội sinh nhật dữ dội long trọng, Giang gia bao toàn bộ tầng bốn của khách sạn, để các khách nhân hưởng dụng mỹ thực và giải trí.

Mà tầng năm còn lại chính là nơi tổng tài nào đó đang tổ chức hôn lễ, vốn dĩ cũng là yến hội náo nhiệt, nhưng bởi vì vừa lúc đó phải dự sinh nhật tiểu công tử tập đoàn Giang Thị, hai bên cùng so sánh, hôn lễ vị tổng tài nào đó liền có vẻ tiêu điều, cô đơn hơn rất nhiều.

“Niệm Niệm, mau xem, đoàn xe xa hoa thật nha!”

“Niệm Niệm, người kia, có phải minh tinh không.”

“Tớ thấy cái gì thế này! Bánh kem hai tầng cao vậy là lần đầu tiên tớ thấy đó!”

.....

Quý Trì giống hệt như bà ngoại Đại quan viên Lưu Tiến, toàn bộ hành trình đều “Ai da tớ xem”, “Ai nha má ơ”.....

Ôn Niệm Niệm ghét bỏ mà nói: “Đến nỗi vậy sao, quay đầu nhìn lại ba ba thổ hào của cậu, cũng làm một cái tiệc sinh nhật, khẳng định so với Giang Dữ còn long trọng hơn nhiều.”

“Tính là cái gì.” Quý Trì liên tục xua tay:

“Tớ thật sự không thích yến hội như vậy, để cho mọi người nhìn mình, tình nguyện đào cái động đem mình chôn còn hơn.”

Ôn Niệm Niệm biết, Quý Trì không phải có ý điệu thấp, cậu là người có nhân cách được người khác lấy lòng, nhưng đặc biệt không thích trở thành tiêu điểm trong đám người, cho nên tiệc sinh nhật long trọng cậu ta ủng hộ không được.

Mà Giang Dữ cùng cậu ta hoàn toàn bất đồng, cậu (Giang Dữ) sinh ra đã là cả hòn ngọc quý trên tay của cả gia đình, bị chịu mọi chú mục, ưu tú sáng lấp lánh.

Mà hôm nay nhìn đến cục diện long trọng như vậy, Ôn Niệm Niệm mới chân chính cảm giác được, Giang Dữ là người được trăm ngàn sủng ái tới mức nào.

“Tới rồi!” Quý Trì vội vàng lôi kéo Ôn Niệm Niệm “Wow! Hôm nay đảo ca, quá soái đi!”

Ôn Niệm Niệm nhìn theo hướng tay Quý Trì chỉ, trong đám người, Giang Dữ một thân tây trang đen, cắt may khéo léo, thân hình thẳng tắp mà thon dài, ánh đèn đánh vào trên sườn mặt anh tuấn của cậu, màu sắc con ngươi thanh sáng trong, tựa hồ ngay cả lông mi cũng đều tỏa sáng.

Khí chất, thanh lãnh văn nhã.

Ở đây không ít người đều là tây trang giày da, nhưng mà không ai có thể giống cậu, đem âu phục lộ ra khí chất thanh quý.

Trên mặt treo biểu tình lãnh đạm, tựa hồ não nhiệt chung quanh đều không có quan hệ với cậu.

Chỉ có khi quay đầu lại, một khắc kia trông thấy Ôn Niệm Niệm, khóe miệng mới nhợt nhạt mà dương lên.

Trong nháy mắt, tất cả băng tuyết đều tan rã.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Editor: Đầu Gõ

Beta: Kỳ Kỳ

Bởi vì trường hợp long trọng, công tác bảo an hiện trường tương đối nghiêm cẩn, từ lúc Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì tiến vào, lập tức có một người phụ nữ mặc phục trang nơ con bướm, cầm danh sách lễ tân đi tới, dò hỏi bọn họ: “Là người nhà ai để tôi phân phối tầng lầu và vị trí.”

Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì liếc nhau, không nghĩ tới còn có cả phân phối tầng lầu riêng biệt.

Nhưng mà ngừng lại Giang gia cũng vì sinh nhật của Giang Dữ, đồng nghiệp trong giới, bạn tốt khắp nơi hòa hợp đều có thư mời, hiện trường nhiều người như vậy, an bài vị trí hợp lý cũng là công tác rất rườm rà.

Quý Trì hướng người phụ nữ kia nói: “Cô là nhân viên khách sạn hả, không cần để ý chúng tôi, chúng tôi tùy tiện đi dạo là được rồi.”

Người phụ nữ kia vừa nghe lời này, có chút ngẹn, nhưng vẫn duy trì lễ phép cơ bản, dương điệu nói: “Tôi là bạn bè tốt nhất của Giang Dữ.”

Quý Trì nhìn người phụ nữ cầm danh sách trong tay, gãi gãi đầu, chần chờ mà nói: “A... kia, thật là xin lỗi nha.”

Cô ta cầm danh sách an bài số ghế, thì dễ dàng trở thành nhân viên công tác sao?!

“Hiểu lầm hiểu lầm, cô không cần để ở trong lòng.” Quý Trì xin lỗi lia lịa.

Người phụ nữ nhăn mày, trong mắt đượ đầy biểu tình xem thường.

Ôn Niệm Niệm đánh giá, cô ta mặc một kiện Âu phục, bên hông mang nơ con bướm váy liền áo, lá sen nhỏ thêu ở cổ tay áo sơ mi, tất chân màu trắng ngà phác họa đôi chân gầy đầy tình tứ, chân mang một đôi giày da kiểu dáng Lolita.

Cô nhớ người này là ai rồi.

Canh Lộ Hình.

Cô ta là thanh mai trúc mã của Giang Dữ, Ôn Niệm Niệm khi còn nhỏ có gặp qua, ký ức nguyên chủ đối với Canh Lộ Hình còn man mác khắc sâu.

Cô ta là con gái của khuê mật* mẹ Giang Dữ, từ nhỏ bị mẹ mang tới nhà Giang gia chơi, mà mẹ Giang Dữ, Thẩm Dao lại đặc biệt thích Canh Lộ Hình.

(P/s: bạn thân)

Ý vào chuyện mẹ Giang Dữ thích, Canh Lộ Hình cơ hồ đem chính mình trở thành nửa người nhà họ Giang, thậm chí đối đãi trong vòng chị em thường xuyên đem Canh Lộ Hình là chính phu nhân tương lai của Giang Dữ.

Lần này Giang Dữ tổ chức sinh nhật, làm “Người trong nhà” cô ta đương nhiên nên giúp đỡ an bài khách khứa.

Lại không nghĩ rằng, bị Quý Trì trực tiếp nghĩ thành nhân viên khách sạn.

Quý Trì liên tục xin lỗi, đôi lấy chỉ là sự xem thường của Canh Lộ Hình, Ôn Niệm Niệm kéo cậu lại không cho nói nữa.

Canh Lộ Hình cũng biết Ôn Niệm Niệm, rốt cuộc, đây là cô gái từng yêu thầm Giang Dữ, mọi người ai cũng đều biết.

Cô ta xem thường mà nhìn Ôn Niệm Niệm một cái, suy đoán hẳn là bác trai bác gái Giang gia ngại quan hệ hai nhà mới mời cô tới.

Cô ta lạnh lùng mà đối Ôn Niệm Niệm nói: “An bài cho hai người ở vị trí lầu ba.”

Lầu một là hoa viên chiêu đãi thân nhân trong nhà, chị em quan hệ với Giang Dữ tương đối gần, lầu hai lầu ba còn lại là quan hệ tương đối xa cách hoặc bạn bè hợp tác làm ăn.

Quý Trì nhìn bánh kem lớn trong hoa viên, lôi kéo Ôn Niệm Niệm, thấp giọng nói: “Vì sao phải đi lầu ba chứ, tớ còn muốn lưu lại hoa viên, muốn nhìn Giang Dữ thổi ngọn nến ước nguyện nữa kia.”

Ôn Niệm Niệm đối Canh Lộ Hình nói: “Phiền toái an bài cho chúng tôi vị trí lầu một.”

Canh Lộ Hình lạnh lùng nói: “Lầu một đều có khách.”

Quý Trì chỉ vào bàn ăn màu trắng trong hoa viên nói: “Không phải, tôi thấy còn có rất nhiều vị trí trống mà.”

“Những vị trí đó đều không phải chuẩn bị cho các người.”

Quý Trì không thuận theo không buông tha hỏi: “Đó là chuẩn bị cho ai?”

Biểu tình xem thường Canh Lộ Hình đã biểu lộ đến rõ ràng.

Vị trí kia chuẩn bị cho ai cũng không có chuẩn bị cho các người.

“Tôi nói như vậy đi, thật ra tiệc sinh nhật này mời các người chẳng qua là ngại mặt mũi cha mẹ các người mà thôi, đừng có đem chính mình như đương sự, hãy thức thời một chút.”

“Lời này cũng thật quá đáng đi!” Quý Trì thiếu kiên nhẫn, phẫn nộ mà nói: “Cô cho rằng bản thân là ai.”

“Tôi là ai?” Canh Lộ Hình lạnh lùng cười: “Cậu không biết tôi là ai, nhưng thử hỏi các cô gái ở đây, có mấy ai không biết tôi.”

Danh viện chung quanh đều nhận thức Canh Lộ Hình, từ nhỏ đã biết Giang Dữ, cùng cậu chính là thanh mai trúc mã. Cô ta cũng là vị tiểu thư được mẹ Giang Dữ thích nhất, tương lai nhà... Hơn phân nửa đều gả đến Giang gia làm thiếu phụ nhân.

Ôn Niệm Niệm không chút nào tức giận, cười nói: “Cô đó nha, cửa chưa vào đã ra về ta đây là chủ mẫu của Giang gia. Cũng mới có vài tuổi thôi mà đã như vậy rồi sao.”

Nữ sinh mười mấy tuổi trong đầu suốt ngày cân nhắc sự tình lung tung rối loạn.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Canh Lộ Hình trắng bệch, vừa thẹn vừa phẫn: “Cô...cô nói loạn cái gì đó! Tin hay không hiện tại tôi liền đem các người đuổi ra ngoài!”

“Cô muốn đuổi ai?”

Một giọng nói lạnh như băng từ phía sau vang lên tới, Canh Lộ Hình toàn thân cứng đờ, quay đầu lại, chỉ thấy Giang Dữ mặc tây trang đang thông dong đi đi tới.

“Giang Dữ, em...em không phải...”

Cậu lướt qua bên người Canh Lộ Hình, nhìn cũng không liếc mắt một cái, đối Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì nói: “Sao giờ mới đến.”

Quý Trì nói: “Đều tại Ôn Niệm Niệm, cậu ấy muốn ngủ nướng!”

Ôn Niệm Niệm phản bác: “Là Căn Di ngủ nướng nhiều nhất!”

“Uy! Cậu khi dễ Căn Di, bởi vì biết cậu ấy không phản bác lại, có phải hay không!”

“Nào có!”

Căn Di nhìn hai người Quý Trì cùng Ôn Niệm Niệm cãi nhau, cười vô hại, ăn một khối kẹo sữa bạch thỏ.

Không khí vừa mới giương cung bạt kiếm, lập tức lại biến trở về bầu không khí thông thường.

“Các cậu hôm nay hẳn nên tới sớm một chút.” Giang Dữ không chút để ý mà nói: “Giúp tớ chọn quần áo.”

Quý Tri vỗ bờ vai của cậu, cười nói: “Bên cạnh cậu nhiều người hầu như vậy, nơi nào cần dùng đến bọn tớ.”

Giang Dữ nhấp nhấp môi mòng, không nói gì.

Ôn Niệm Niệm kỳ thật có thể hiểu được tâm tư Giang Dữ.

Cái tuổi này, vô luận là nam sinh hay là nữ sinh, bữa tiệc quan trọng đều sẽ hy vọng bạn bè có thể ở bên cạnh, tham gia giúp đỡ tư vấn quần áo hay phối sức gì đó.

Giang Dữ tự nhiên cũng không ngoại lệ.

“Được rồi, lần sau, lần sau thời điểm cậu kết hôn chúng tớ khẳng định tới sớm!”

Giang Dữ đuổi tay vỗ vỗ đầu cô.

Canh Lộ Hình nhìn động tác Giang Dữ, thế nhưng lại mang theo chút ý tứ sùng nịnh, từ bao giờ anh ấy đối với con gái thân mật như thế cơ chứ, ngay cả cô ta...

Cũng chưa từng có!

Cô ta bất mãn mà nói: “ Anh Giang Dữ, em đã an bài vị trí lầu ba cho hai người họ, để em dẫn bọn họ đi lên.”

Giang Dữ lạnh lùng nói: “Không cần, tôi để họ dự cùng bàn ăn.”

Nói xong, cậu liền mang theo Quý Tri cùng Ôn Niệm Niệm hướng hoa viên đi qua.

Canh Lộ Hình phần nộ nắm chặt góc áo, môi dưới đều bị cắn đến trắng bệch.

“ À đúng rồi.”

Giang Dữ xoay người, lãnh lãnh đậm đậm mà liếc Canh Lộ Hình liếc mắt một cái.

“ Cô...”

Trong mắt Canh Lộ Hình lập tức có ánh sáng, vội không ngừng chạy tới, đối Giang Dữ nói: “ Anh còn gì phân phó sao?”

Biểu tình của Giang Dữ, cảm thấy cô ta có điểm quen mắt, nhưng nghĩ không ra, đơn giản hỏi: “ Cô là nhân viên công tác của khách sạn?”

Canh Lộ Hình:.....

“Số ghế nơi này đều là được chọn thoải mái, có người thích thanh tịnh có thể lên lầu, có người thích náo nhiệt có thể lưu tại hoa viên, nếu cô là nhân viên công tác, hẳn nên biết không thể tự tiện an bài vị trí khách nhân như vậy, thực sự không lễ phép.”

Nói xong lời này, Giang Dữ đầu cũng không ngoảnh lại, mang theo đám bạn tới hoa viên.

Sắc mặt Canh Lộ Hình... Như là ăn phải con gián, vô cùng trắng bệch.

Cô ý vào mẹ mình cùng mẹ Giang Dữ là khuê mật, vẫn luôn ở trước mặt các chị em danh viện tự xưng là vị hôn thê Giang Dữ.

Không nghĩ tới, Giang Dữ thế nhưng không nhớ rõ cô là ai, còn đem cô đặt thành nhân viên công tác của khách sạn!!!

Các cô gái chung quanh các đầu ngẩng đầu nhìn, ánh mắt mang ý vị thâm trường khinh thường, khe khẽ nói nhỏ lẫn nhau.

Tay Canh Lộ Hình chặt chẽ nắm chặt, cô biết, bọn họ hiện tại nhất định đều đang cười nhạo cô làm trò hề.

Sau hôm nay cô ta biết làm tiểu thư như thế nào ở xã hội thượng lưu này đây.

Giang Dữ mang đám bạn đến chỗ suối phun điêu khắc, tầm nhìn cực tốt, mặc chính đối diện tháp bánh kem nhiều tầng, phía trên có cây xanh vờn quanh lan tràn nhà, mặc dù là nắng hè chói chang, cũng cảm giác mát lạnh vô cùng.

Giang Dữ bồi bọn Niệm Niệm, ngồi ở đó một lát.

Quý Tri cầm đĩa đi đến bàn tiệc đứng bên cạnh, lấy đầy một đĩa đồ ăn sau đó hưng phấn trở về bàn ăn với Căn Di: “Nơi này... Thật nhiều ăn ngon nha!”

Căn Di vội vàng hướng cậu phát tay, tỏ vẻ ăn không hết.

Ôn Niệm Niệm hỏi Giang Dữ: “ Cậu thật sự... Không nhớ rõ Canh Lộ Hình hả?”

Giang Dữ nhàn nhạt nói: “Không nhớ rõ.”

“Không nên nha, cô ấy không phải thường xuyên tới nhà cậu sao, bằng vào việc gặp người đã gặp qua là không quên như cậu thì điều đó là không thể nào...”

Giang Dữ lạnh lùng liếc mắt một cái: “Tớ nói, không nhớ rõ.”

Ôn Niệm Niệm trong lòng hoài nghi, trí nhớ Giang Dữ, hẳn không đến mức kém như vậy.

Làm bộ không quen biết, chắc... Là giúp bọn họ xuất đầu lộ diện đi.

Tuổi không lớn, tâm tư nhưng thật trong sáng.

“Vậy... Cảm ơn.” Cô cong môi cười.

“Cảm ơn cái gì.”

“Liên tùy tiện cảm ơn thôi.”

Biểu tình Giang Dữ có chút mất tự nhiên, đều là người thông minh, Ôn Niệm Niệm cái gì đều biết, không thể gạt được cô.

Thật lâu sau, cậu thấp giọng giải thích nói: “Bạn bè của tôi không nhiều lắm.”

“Ừm?”

“Bất luận ai khi để bạn bè của tôi, đều sẽ không bỏ qua.”

.....

Trong quá trình ăn cơm, Giang Dữ cũng không thể luôn bồi bọn họ, rất nhanh liền bị ba kêu đi xã giao.

Ôn Niệm Niệm vẫn luôn hồi tưởng lời cậu vừa mới nói, trong lòng âm áp.

Trong bữa tiệc, có minh tinh diện mạo anh tuấn lên đài ca hát.

Quý Tri nhìn vị kia tiểu thịt tươi, chọc chọc khuỷu tay Ôn Niệm Niệm

“Ai ai, này còn không phải là cái... cái người nghệ sĩ cực hot...”

“Chu Trạch Kiều.”

“Đúng đúng đúng, Chu Trạch Kiều, tớ nhớ rõ!” Quý Tri bừng tỉnh nhớ tới: “Căn Di này, không phải người cậu thần tượng sao!”

Sắc mặt Căn Di sớm đã đỏ bừng, gật gật đầu.

Cô là một fan girl ít nói, Chu Trạch Kiều là idol minh tinh cô thích đã lâu.

Ôn Niệm Niệm thấy thế, liền lôi kéo Căn Di: “Đi thôi tới gần xem anh ta đi, nếu có thời gian, còn có thể xin ký tên.”

Căn Di chần chờ lắc lắc đầu, có chút ngượng ngùng, cũng có chút sợ hãi.

“Đời này không nhất định có cơ hội thấy idol lần nữa, nếu anh ở chỗ này, ngàn năm mới có một thuở đó.”

Tính tình Căn Di vốn dĩ hàm súc, không có dũng khí, nhưng có Ôn Niệm Niệm ở bên cạnh, cô cảm giác giống như cái gì đều không cần sợ hãi.

Ôn Niệm Niệm lôi kéo Căn Di đi vào mặt cỏ phía trước sân khấu, vừa lúc Chu Trạch Kiều hát xong một bài hát, xuống đài nghỉ ngơi.

“Mang giấy bút không?”

Căn Di vội vàng từ trong túi lấy ra một notebook, cùng bút màu đen để ký tên đưa cho Ôn Niệm Niệm.

Ôn Niệm Niệm biết là giấy bút mang theo tùy thân là phương tiện giao lưu, cười cười, nói: “Tớ đi giúp cậu ký tên.”

Căn Di cảm kích nhìn cô một cái, dùng miệng hình nói: “Cảm ơn.”

Bên người chu Trạch Kiều có vài bảo tiêu đi theo, thấy Ôn Niệm Niệm lại đây, bọn họ lập tức ngăn cản cô.

Ôn Niệm Niệm nhưng thật ra tự nhiên hào phóng, đối Chu Trạch Kiều nói: “Ca ca, có thể giúp chúng tôi ký cái tên không!”

Chu Trạch Kiều tán mạn ngẩng đầu, liếc Ôn Niệm Niệm một cái.

Tiểu nha đầu môi hồng răng trắng, bộ dáng thanh tú, một đôi mắt hạnh rất có linh khí, váy trắng phác hoạ vòng eo, đẹp cực kỳ.

Anh ta vốn chính là làm người cao lãnh, trước giờ không nghĩ tới phản ứng của fans, nhưng mà tiểu cô nương này thực sự đẹp, nhìn không được phát phát tay.

“Không có việc gì, để cô ấy lại đây.”

Ôn Niệm Niệm vội vàng lôi kéo Căn Di đi đến bên người Chu Trạch Kiều, nói cười vui vẻ: “Ca ca, bạn của em siêu thích anh đó nha!”

Căn Di hưng phấn đến càng thêm nói không ra lời, chỉ có thể liên tục gật đầu, đối với Chu Trạch Kiều tỏ vẻ yêu thích.

Chu Trạch Kiều chỉ là nhẹ nhàng băng quơ quét mắt nhìn Căn Di một cái, ánh mắt liền lập tức trở xuống đến trên người Ôn Niệm Niệm, hỏi: “Bạn của em thích, vậy em thì sao?”

“Em... Đương nhiên cũng thích.” Ôn Niệm Niệm vẫn là đem Căn Di đẩy lên phía trước, cười nói: “Mỗi trương album của anh bạn của em đều có mua đó nha! Có cơ hội còn muốn đi xem anh buổi biểu diễn!”

Khóe miệng Chu Trạch Kiều giờ giờ lên, nói: “Không phải muốn ký tên sao?”

Ôn Niệm Niệm nhanh đem notebook đưa qua: “Cảm ơn anh! Anh viết nhiều thêm mấy chữ đi.”

“Được thôi, viết cái gì.”

“Viết cái gì?” Ôn Niệm Niệm thấp giọng hỏi Căn Di.

Căn Di khẩn trương đến độ muốn hóa thạch, nơi nào còn biết nói ra lời nói gì.

Ôn Niệm Niệm nghĩ nghĩ, nói: “Liên viết... nguyện cả đời em, đều giống hôm nay thật dũng cảm!”

Căn Di kinh ngạc nhìn phía Ôn Niệm Niệm, Ôn Niệm Niệm gất gao cầm tay cô.

.....

Trở lại vị trí lúc đầu, Căn Di vẫn còn ngơ ngẩn chưa phục hồi tinh thần lại, gương mặt ửng đỏ, đầu óc đều trống rỗng.

Quý Trì thấy cô gất gao ôm notebook phát ngốc, vội vàng hỏi: “Ký tên cho cậu rồi sao, cho tớ xem với.”

Căn Di mở ra notebook, đưa cho Quý Trì.

Quý Trì bắt được notebook, niệm ra tới: “Nguyện cả đời em, đều giống hôm nay thật dũng cảm. Tiểu mỹ nữ thêm anh zxx83746.”

Ôn Niệm Niệm phát giác ra có gì đó không đúng, nhìn phía Quý Trì: “Nói cái gì vậy.”

Quý Trì đem notebook đưa tới trước mắt Ôn Niệm Niệm: “Anh... anh ta viết nha!”

Ôn Niệm Niệm hoài nghi tiếp nhận, quả nhiên, câu kia phía trước nói như yêu cầu của cô, phía dưới lại còn một hàng chữ nhỏ, viết chính là...

Tiểu mỹ nữ thêm anh: zxx83746.

“Anh ta... Lưu WeChat?” Ôn Niệm Niệm không hiểu đây là cái thao tác gì, nhìn phía Căn Di, Căn Di ngay từ đầu cũng không chú ý tới hàng chữ nhỏ này, có chút khó hiểu.

“Thêm đi! Đại minh tinh thêm WeChat đó!”

Quý Trì hưng phấn tiếp nhận di động Căn Di, muốn giúp cô ấy thêm Chu Trạch Kiều: “Đại minh tinh muốn cùng chúng ta làm bạn, cảm giác giống đang nằm mơ.”

Ôn Niệm Niệm nhũn mảy, đoạt di động của Căn Di: “Thêm cái gì mà thêm!”

“Làm sao vậy, Chu Trạch Kiều không phải idol của cậu ấy sao?”

Ôn Niệm Niệm nhìn Chu Trạch Kiều đứng ở nơi xa đang cùng các cô gái xinh đẹp nói nói cười cười, trầm giọng nói: “Việc này, không đơn giản như vậy.”

Chương 44

Editor: Đầu Gỗ

Beta: Kỳ Kỳ

Đề ngửa vạn nhất, Ôn Niệm Niệm không dùng di động Căn Di thêm Chu Trạch Kiều, mà là dùng di động của mình thêm anh ta.

Tuy nói tuổi Ôn Niệm Niệm còn nhỏ, nhưng là tâm lý tuổi tuyệt đối đã thành niên, thế giới người trưởng thành là bộ dáng gì, cô rất rõ ràng.

Bởi vậy, cô dùng di động của mình thêm anh ta, muốn biết rõ ràng anh ta rốt cuộc muốn như thế nào.

Chu Trạch Kiều là idol Căn Di, Ôn Niệm Niệm không muốn làm trong lòng cậu ấy khó chịu.

Tin tức gửi đi không đến hai phút, Chu Trạch Kiều liền đồng ý lời mời.

Ôn Niệm Niệm còn chưa có gửi tin tức chào hỏi, Chu Trạch Kiều liền gửi cho cô một cái tin nhắn.

“Hello, em là tiểu cô nương xinh đẹp người muốn anh ký tên? 【 mắt lé cười 】”

“Ừm, đúng vậy.”

“Tiểu muội muội tới tuổi thành niên chưa.”

Ôn Niệm Niệm nhìn Căn Di, lại cúi đầu nhìn xem mình.

Hôm nay tới tham gia sinh nhật Giang Dữ, các cô đều trang điểm nhẹ, cùng với váy lễ phục, nhìn qua cũng có chút thành thực.

Ôn Niệm Niệm: “Không thành niên thì không thể theo đuổi mình tính sao?”

Chu Trạch Kiều: “Không phải, em biết nguyên nhân vì sao anh lưu lại Wechat không?”

Cũng không biết nên mới thêm anh ta đây.

Ôn Niệm Niệm: “ Anh nói nghe thử.”

Chu Trạch Kiều: “【 mắt lé cười 】”

Ôn Niệm Niệm: “???”

Chu Trạch Kiều: “Thật không biết ư?”

Ôn Niệm Niệm: “Biết cái gì?”

Chu Trạch Kiều: “Không nhiều lời, thời gian với anh thực sự rất ít, buổi tối phải lên máy bay rồi đi, buổi chiều có thời gian, khách sạn này, phòng 3308, hiểu đi.”

Ôn Niệm Niệm:.....

Ôn Niệm Niệm: “Không, không hiểu.”

Chu chọn kiều: “Còn giả vờ gì nữa. 【 cười xấu xa 】”

Ôn Niệm Niệm:.....

Chu Trạch Kiều: “419* hiểu hay không.”

(P/s: tình một đêm.)

Ôn Niệm Niệm:.....

Vừa mới nãy trong ánh mắt Chu Trạch Kiều, Ôn Niệm Niệm liền cảm giác được sự không thích hợp, hiện tại lại cho số phòng khách sạn, mục đích, quá rõ ràng.

Cô không biết ở giới giải trí loại sự tình này có phải thường xuyên phát sinh hay không, nhưng hiện tại cô chỉ cảm thấy ghê tởm, vô cùng ghê tởm.

Cô không muốn để Căn Di biết chuyện này, lại không nghĩ rằng quay người lại, Căn Di đã sớm đứng ở phía sau.

Nội dung vừa rồi tất cả đều thấy được.

“Căn Di...”

Căn Di ngơ ngẩn mà ngồi trở lại trên ghế, đôi mắt bỗng nhiên liền đỏ.

Từ biểu cảm của cô, Ôn Niệm Niệm biết, cô ý tứ của đoạn nói chuyện phiếm này.....

Idol mang hào quang ánh sáng mặt trời hoàn toàn sụp đổ, Căn Di nhất thời không tiếp thu được, nước mắt rớt xuống dưới.

“Chuyện này, kỳ thật cũng không nhất định là như chúng ta nghĩ.”

Ôn Niệm Niệm còn ý đồ an ủi Căn Di, Quý Tri lấy đi động thái thấy được đoạn nói chuyện liền mắng: “CMN! Anh ta đem các cậu trở thành cái dạng gì! Anh ta... dám dụ.....”

Không đợi cậu nói xong, Ôn Niệm Niệm một phen bưng kín miệng cậu, không cho cậu nói ra điều đó.

“Được rồi được rồi, không cần ảnh hưởng tâm tình, coi như mới vừa rồi không có chuyện gì phát sinh cả.” Ôn Niệm Niệm an ủi Căn Di: “Cậu không cần suy nghĩ nhiều quá, có lẽ chúng ta hiểu lầm thôi, nói không chừng anh ta chỉ muốn giao lưu bạn bè.”

Quý Tri cảm giận nói: “Cái gì giao lưu bạn bè, cậu gặp qua ai đi khách sạn giao lưu bạn bè sao!”

“Có thể bốt tranh cãi không!” Ôn Niệm Niệm trừng mắt một cái, dùng ánh mắt nói, không phát hiện Căn Di đang khóc sao.

Quý Tri thực phần nộ, trừng mắt nhìn Chu Trạch Kiều cách đó không xa, hận không thể đi lên cho anh ta hai quyền.

“Đừng khóc.” Cậu dùng khăn giấy đưa tới cho Căn Di lau nước mắt, nói: “Vì cái loại người này không đáng.”

Ôn Niệm Niệm biết, Căn Di thích Chu Trạch Kiều đã nhiều năm liền, cậu ấy ngày thường không thích nói chuyện, nội tâm thế giới thực sự phong bế, nhưng là ở phương diện thần tượng, kỳ thác toàn bộ đều là tình cảm tốt đẹp.

Cô thật hối hận, thần tượng vốn chính là chỉ có thể nhìn từ xa chứ không thể có suy nghĩ bậy bạ.

Một khi đến gần rồi, nhân quan liền sụp đổ.

Ôn Niệm Niệm cũng tự trách mình, không nên tự tiện thêm WeChat loạn, rõ ràng ý thức được không thích hợp, cổ tình còn không tin...

Ôn Niệm Niệm nắm chặt di động, thờ phi phi mà xóa kết bạn với Chu Trạch Kiều, nhưng mà trước khi xóa, cô chụp hình đoạn lịch sử trò chuyện này lại.

Quý Tri thấy thế, hỏi cô: “Cậu muốn đưa lên trên mạng cho cho anh ta bị người khác ném đá à?”

“Chưa nghĩ ra.” Ôn Niệm Niệm nói: “Nhưng mà nuốt không trôi khẩu khí này.”

“Anh ta chính là minh tinh lưu lượng, cậu muốn làm như vậy, khẳng định sẽ nhắc lên sóng to gió lớn.”

Ôn Niệm Niệm đương nhiên biết hậu quả khi làm như vậy, nhưng đây là tiệc sinh nhật Giang Dữ, cô không muốn cậu ấy chọc phải phiền toái.

Rốt cuộc, vẫn quyết định nuốt khẩu khí này.

Quý Tri thấy Ôn Niệm Niệm không nói, thở dài, quay đầu lại nhẹ giọng an ủi Căn Di.

Vài phút sau, Giang Dữ một lần nữa về tới cạnh bàn bọn họ, nhìn thấy Căn Di mắt hồng hồng, hỏi Quý Tri nói: “Cậu chọc ghẹo cậu ấy à?”

Quý Tri vội vàng biện giải: “Ai... Tổ nào dám, không phải tớ!”

Cậu sắc mặt trầm trầm, hỏi: “Sao lại thế này.”

Quý Tri nói thẳng nói: “Còn không phải thần tượng idol kia của cậu ấy...”

“Quý Tri!” Ôn Niệm Niệm lập tức ngăn cậu nói chuyện.

Giang Dữ nhìn phía Ôn Niệm Niệm: “Rốt cuộc sao lại thế này!”

Ôn Niệm Niệm hiểu tính tình Giang Dữ, chuyện này khẳng định không thể gạt được cậu, liền tính hiện tại không nói cho cậu biết, cậu cũng sẽ tự mình đi tra.

Cô lại ngẩng đầu nhìn Chu Trạch Kiều, anh ta đang ở phía trước hành lang cùng mấy cái cô gái nói chuyện phiếm, các cô gái cười đến cực vui vẻ, thậm chí cũng thêm bạn bè trên Wechat.

Gia hỏa này, xem ra tính toán ở sinh nhật Giang Dữ “Câu gái”.

Ôn Niệm Niệm lấy di động giao ra đây, đem lịch sử trò chuyện chụp hình đưa cho cậu xem, nói: “Cậu mời đến mình tình lưu lượng gì, tự mình xem đi.”

Giang Dữ đem lịch sử trò chuyện kéo đến cuối cùng, nhìn thấy Chu Trạch Kiều đưa Ôn Niệm Niệm số phòng khách sạn, mặt vô biểu tình xuất hiện một tầng sương lạnh.

Cậu buông di động, một câu cũng không có nói, lập tức hướng tới hành lang đi đến.

Ôn Niệm Niệm sợ cậu nhất thời xúc động làm ra chuyện gì tới, cũng vội vàng theo đi lên.

Chu Trạch Kiều thấy tiểu công tử Giang gia hướng mình đi tới, vội vàng giờ chén rượu muốn kính, lại không nghĩ rằng, Giang Dữ thuận tay nắm lên khay chén rượu của người hầu, trực tiếp hất tới mặt Chu Trạch Kiều.

Trong nháy mắt, toàn trường ồ lên.

Chu Trạch Kiều bị rượu Cocktail hất đầy mặt, rượu theo tóc của anh ta đi xuống, nhỏ giọt, sợ ngây người, không nghĩ tới Giang Dữ sẽ làm ra như vậy sự việc.

“Cậu... Làm gì vậy!”

“Mày.”

Giang Dữ nói này một chữ, ra quyền liền muốn đánh anh ta, vài cái bảo tiêu che chở trước người Chu Trạch Kiều, ngăn cản Giang Dữ, nhưng Giang Dữ từ nhỏ học nhu đạo, công phu đứng đầu, bảo tiêu không phải là đối thủ của cậu, dễ như trở bàn tay liền bị ném ngã xuống đất.

Chu Trạch Kiều liên tục lui về phía sau, thiếu chút nữa trốn xuống dưới bàn, nhưng không thể may mắn thoát nạn, vững chắc ăn vài quyền của Giang Dữ.

Giang Dữ nhìn qua thật sự sinh khí, nếu không phải Ôn Niệm Niệm lôi kéo cậu, hôm nay Chu Trạch Kiều chỉ sợ sẽ lết mà đi ra ngoài.

Mọi người chung quanh trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới Giang Dữ thế nhưng sẽ nói lời thô tục, lại còn đánh nhau, cùng với cậu ngày thường khiêm khiêm hình tượng quân tử, thật sự một trời một vực.

(P/s: *chep chep.*)

Giang Dữ thờ hờn hờn, gương mặt trắng nõn hơi hơi phồng hồng, đáy mắt hiện rõ ràng thịnh nộ.

Ôn Niệm Niệm nắm chặt ống tay áo của cậu, sợ cậu lại làm ra chuyện khác.

Giang Dữ nâng cằm, lạnh lùng mà liếc mắt Chu Trạch Kiều một cái, lạnh bầm nói: “Cút.”

Chu Trạch Kiều đứng lên, che lại mặt ửng mầu của mình, tức giận đến toàn thân phát run.

Nhưng mà lúc nhìn đến cô gái phía sau Giang Dữ, lập tức liền hiểu rõ là chuyện như thế nào.

Giang Dữ che chở người như vậy... Là người trong tim của cậu ta rồi.

Nhưng mà Chu Trạch Kiều ngày thường bị fans ủng hộ nhất đại minh tinh, mặc kệ tham dự bất luận cái trường hợp gì, đều có tư cách chơi bài lớn, giờ phút này vững chắc ăn mấy quyền của Giang Dữ, nơi nào nuốt xuống được khẩu khí này, chỉ vào Giang Dữ nói.

“Cậu chờ đó, tôi sẽ không bỏ qua đâu!”

Trận động tĩnh này cũng kinh động đội bảo an bên ngoài, bọn họ đi vào, cung kính hỏi Giang Dữ: “Thiếu gia, có vấn đề sao?”

Giang Dữ lạnh lùng nói: “Đem anh ta mang ra ngoài cho tôi.”

Đội bảo an tuân lệnh, mặc kệ Chu Trạch Kiều có phải superstar gì đó hay không, trực tiếp kéo anh ta, đem vứt ra ngoài.

Một hồi hỗn loạn, sau khi Chu Trạch Kiều rời đi, rốt cuộc bình ổn.

.....

Sau đó trợ lý đem sự tình vừa phát sinh bên ngoài hoa viên báo cho mẹ Giang Dữ, Thẩm Dao.

“Phu nhân, chuyện này... Có thể không tốt lắm.” Trợ lý lo lắng mà nói: “Cái Chu Trạch Kiều, cũng coi như là có danh tiếng.”

Thẩm Dao hình như cũng không để ở trong lòng, bưng chung trà, nhẹ nhàng thổi thổi nói: “Một tiểu minh tinh, Giang gia chúng ta còn không đắc tội được hay sao.”

“Vâng.”

Tập đoàn Giang thị là công ty đứng đầu giới giải trí, nắm giữ toàn bộ bộ phận tài nguyên, đối với toàn bộ tập đoàn mà nói, Chu Trạch Kiều đích xác không tính là cái gì.

“Chẳng qua...” Thẩm Dao chậm rãi nói: “Tính tình tiểu tử này từ nhỏ nội liễm đạm bạc, trước nay không thấy nó tức giận với người khác bao giờ, rốt cuộc là chuyện như thế nào.”

“Cụ thể tình huống là như thế nào thì không rõ lắm, chỉ là nghe người ta nói...” Trợ lý chần chờ một lát, để sát vào tai, nói: “Ôn Niệm Niệm vừa mới cùng Chu Trạch Kiều nói nói mấy câu.”

Thẩm Dao nhướn mày: “Con gái Ôn gia, tiểu tử đó không phải... Không thích hay sao?”

“Đều là chuyện trước đó rồi, người công tác vội vàng còn chưa biết, nửa năm qua, tiểu công tử cùng Ôn Niệm Niệm qua lại rất gần, như hình với bóng, thiệp mời sinh nhật lần này tự mình tới Ôn gia đưa qua.”

Ánh mắt Thẩm Dao thoáng đổi, quay đầu lại nhìn nhìn trợ lý Tần, “Thế nào, trong tay cậu nắm giữ không ít tình báo, còn biết cái gì, toàn bộ đều nói cho tôi.”

Trợ lý Tần hơi xấu hổ: “Tôi chỉ biết, từ lúc cùng cô ấy trở thành bạn bè, thiếu gia bắt đầu cười.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Đầu Gỗ

Beta: Kỳ Kỳ

Video hình ảnh Chu Trạch Kiều bị Giang Dữ đuổi ra yến hội, nửa ngày, liên ồn ào huyền náo ở trên mạng.

Bởi vì lúc ấy ở đây người không ít, rất nhiều người đều cầm di động quay lại hình ảnh hai người phát sinh xung đột.

Bởi vậy, video lưu truyền trên mạng, toàn bộ đều thể hiện Chu Trạch Kiều bị tiểu thiếu gia Giang gia đánh ra sao và bản thân anh ta cũng không có phản kháng lại.

Trong lúc nhất thời, đề tài # Giang Dữ Chu Trạch Kiều đánh nhau #, # Thái Tử gia Giang gia ý thế hiếp người #, thay phiên lên hot search.

Sự tình này một ngày một đêm, rốt cuộc, Chu Trạch Kiều đứng ra tuyên bố thanh minh.

“Đầu tiên, cảm ơn sự quan tâm của các fan, sở dĩ trước đó không trả lời về việc này là bởi vì tôi vẫn luôn ở bệnh viện truyền nước mới vừa tỉnh lại. Chuyện này đều là tôi không tốt, mở miệng không nghĩ tổ lại chọc giận Giang Dữ, mong mọi người không cần trách cứ cậu ấy, rốt cuộc tuổi tác cậu ấy còn nhỏ, hành sự xúc động là bình thường. Thương các bạn! 【ôm một cái】”

Fans Chu Trạch Kiều lưu lượng rất lớn, lo2fi thanh minh vừa ra, hoàn toàn là lửa giận của các cô gái, một đám muốn đánh máu gà đường, như cảm thấy idol của mình bị ủy khuất, vì idol mà bênh vực kẻ yếu, các cô gái đem lửa đạn nhất trí mà nhắm vào Giang Dữ.

Nề hà người tên Giang Dữ này, ngày thường căn bản không chơi ứng dụng mạng xã hội, Weibo account đều không có, chỉ có một cái Facebook đã 3 năm rồi không dùng đến, vì thế các fan lại trèo tường đi ra ngoài, chạy đến trước mặt Giang Dữ kêu cậu hướng Chu Trạch Kiều xin lỗi.

Mà làm Tần trợ lý ngoài ý muốn chính là, Thẩm Dao cư nhiên không có quan chuyện này.

Vốn dĩ sự tình vừa ra, bằng thể lực Giang gia là có thể toàn diện áp xuống, thậm chí gia hỏa Chu Trạch Kiều này, có thể phong sát*, vĩnh viễn không cơ hội xuất hiện ở tầm mắt công chúng

(P/s: giống như đóng băng tài nguyên, làm cho mình tỉnh hay tiểu hoa đán không có bất kỳ lời mời dự show hay khẳng định sức tồn tại, diệt sạch lưu lượng.)

Nhưng mà... Thẩm Dao cư nhiên còn rất trầm ổn, án binh bất động, khiến trợ lý Tần cũng không xen vào.

Dựa theo lời bà nói, Giang Dữ làm việc không phải không có lý do, cậu muốn đánh Chu Trạch Kiều, thuyết minh Chu Trạch Kiều là cái hỗn đản, nếu anh ta là hỗn đản, như vậy không cần bà ra tay, ác nhân đều có thiên thu.

Trợ lý Tần hoàn toàn không thể lý giải, Thẩm bà bà à, đây là cái logic quỷ quái gì thế.

Nhưng nếu Thẩm Dao không để ý tới, cậu tự nhiên cũng không thể lo nhiều làm cái gì, nhiều lắm là gỡ bỏ hot search.

Tiệm cà phê, Quý Tri tức giận đến lỗ mũi đều sắp bốc khói, cầm di động, điên cuồng phun trào nói chuyện Chu Trạch Kiều.

“Còn vào bệnh viện, còn truyền nước, con mẹ nó không phải chỉ ăn mấy quyền thôi sao, nói như bị đánh gãy xương sườn không bằng. Muốn nói thảm cũng không cần thảm tới như vậy đi.”

“Quản hấn nói thế nào làm gì, hiệu quả đạt tới là được.” Ôn Niệm Niệm một bên lướt bình luận, một bên nói: “Này, Giang Dữ hiện tại trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích rồi đây.”

Căn Di cuối cùng cũng đem Chu Trạch Kiều từ trắng hoàn toàn biến thành đen, ở trên Weibo điên cuồng rạch mặt Chu Trạch Kiều.

Sau một lúc lâu, Giang Dữ ngáp một cái, chậm rì rì mà đi vào tiệm cà phê, ở vị trí kế cửa sổ ngồi xuống, trên người bao trùm một tầng ánh sáng chói lờl.

Cậu chậm rì rì mà lấy ra đề Toán Olympic, vui đầu làm.

Quý Tri cầm điện thoại di động đưa tới trước mặt cậu, nói: “Đều bị mắng thành như vậy, cậu còn có thể thanh thoi mà làm bài sao!”

Giang Dữ nhìn lướt qua màn hình di động, hỏi: “Ai mắng tớ?”

Quý Tri: .....

Ôn Niệm Niệm cũng ngẩng đầu, nhìn phía Giang Dữ: “Cậu không biết?”

“Biết cái gì?”

Giang Dữ vẽ mặt mờ mịt, biểu tình này cũng không phải giả vờ.

Hoá ra... Trên mạng các fan nhiệt liệt dùng âm thanh động đất chửi cậu nhiều như vậy, Giang Dữ cư nhiên một mực không biết.

Nhưng mà cẩn thận ngẫm lại, cậu không biết cũng rất bình thường, gia hỏa này di động sạch sẽ, app duy nhất chính là WeChat dùng để liên hệ cùng bọn họ, vẫn là bị Quý Tri cưỡng bách download.

Cứ như vậy sinh hoạt đơn điệu như nước, tự nhiên rời xa những lời mắng và bạo lực trên mạng, mà ở trong hiện thực, tuyệt đối sẽ không có người dám tới tìm tiểu công tử Giang gia gây phiền toái.

Ôn Niệm Niệm vốn đang lo lắng cậu có thể chịu không nổi những việc này hay không, nếu cậu không biết, cô liền an tâm.

Quý Tri đem tình huống đại khái thuyết minh cho Giang Dữ một chút, đặc biệt đem cái video Chu Trạch Kiều dùng giọng điệu như kẻ nữ kia cho cậu xem

Giang Dữ nhẹ nhàng băng quơ mà quét mắt, nói: “Người này, diễn thật nhiều.”

“Đúng không!” Quý Tri đau kịch liệt mà nói: “Thật sự quá đáng quá mà, hiện tại tất cả fans đều muốn ấn đầu cậu bắt xin lỗi, nhìn đáng vẽ, nếu cậu không xin lỗi, bọn họ sẽ không bỏ qua.”

Giang Dữ bình tĩnh mà rút ánh mắt về, một lần nữa bắt đầu làm đề Toán Olympic đồng thời dặn dò bọn họ nói: “Không cần phải xen vào chuyện của tớ, mau bắt đầu buổi học, chuẩn bị tốt bài công khóa.”

Ôn Niệm Niệm xem bộ dáng này của Giang Dữ, là thật sự không để bụng Chu Trạch Kiều, trong mắt cậu đó đều là rêu ria việc nhỏ, không quan trọng bằng đề Toán Olympic trong tay.

Chu Trạch Kiều lại không giống như vậy, muốn kích động fans, ấn đầu tiểu công tử Giang gia, Giang Dữ xin lỗi, một loạt tao thao tác này, ngăn ngừa mấy ngày khiến anh ta rất nhiều lần đứng đầu hot search, danh lợi đều thu vào túi.

Ý đồ thật đáng chết.

Vào ban đêm, Ôn Niệm Niệm một lần nữa liên hệ Wechat trước đó Chu Trạch Kiều đưa cho cô, nói thẳng, nói cho hắn biết, nếu anh ta lại thúc đẩy fans nói năng, làm việc công kích thương tổn Giang Dữ, cô liền đem sự tình chân tướng nói ra.

Kỳ thật mấy ngày nay, Chu Trạch Kiều vốn đang rất lo lắng Giang gia làm chuyện gì bất lợi với anh ta, hiện tại xem ra, Giang gia bên kia, trừ bỏ tiêu tiền hủy bỏ hot search bên ngoài, không có một chút hành động, anh cứ theo lẽ thường đi đóng phim, không chịu ảnh hưởng chút nào.

Xem ra, hắn là danh khí quá lớn, công ty hậu trường ngành, cho dù là Giang gia, cũng không làm gì được hắn.

Hiện tại, anh ta ngay cả Giang gia đều không sợ, sao có thể sợ một tiểu nha đầu miệng vẫn còn hôi sữa cơ chứ.

Đầu năm nay, cơ lưu lượng là có nghĩa có quyền lên tiếng, cái tiểu nha đầu này, mặc dù tuôn ra sự tình gì, cũng sẽ bị tin tức trên mạng che trời lấp đất bao phủ, cô ta căn bản không gây được sóng gió gì.

Chu Trạch Kiều cũng không có để ý tới lời Ôn Niệm Niệm cảnh cáo, thậm chí còn gửi mấy cái biểu tình khiêu khích qua.

Vào lúc ban đêm, anh ta an ổn mà sớm ngủ.

Lại không nghĩ rằng, ngày hôm sau buổi sáng trời còn chưa sáng, đã bị trợ lý gọi một hồi điện thoại làm cho tỉnh.

Thanh âm trợ lý nói chuyện đều run run, nói anh ta dậy nhanh xem Weibo, Weibo hiện tại đều đã đổi gió!

Chu Trạch Kiều nguyên bản tưởng Giang Dữ không tạo được áp lực nên hướng cậu bắt xin lỗi, lại trăm triệu không nghĩ tới, hot search bây giờ, tất cả đều là...

Sinh hoạt cá nhân của Chu Trạch Kiều hỗn loạn

Chu Trạch Kiều một đêm tình

Nhiều danh fans nữ xưng bị Chu Trạch Kiều lừa tình

.....

Nhìn đề tài nóng nhất, đa đầu Chu Trạch Kiều từng đột mà tê dại, run rẩy nhấn vào một cái hot search trong số đó, bình luận nhiều nhất Weibo, chính là Ôn Niệm Niệm thật danh tuyên bố hình ảnh đoạn nói chuyện.

Phía dưới hình ảnh đoạn nói chuyện kia chỉ trong một đêm đã có trên dưới năm mươi vạn bình luận.

“Tôi khinh, quá ghê tởm đi!”

“Thật sự không nghĩ tới anh ta là loại người này, tiêu tan ảo ảnh - ing...”

“Tiểu tỷ tỷ của chúng ta đứng đầu cả nước về Vật Lý, không phải cho loại người này đùa giỡn! Tra nam!”

“Đúng rồi, tiểu tỷ tỷ còn chưa có thành niên đâu! Xem như dụ dỗ trẻ vị thành niên, bắt anh ta bỏ tù đi!”

.....

Nhìn bình luận, trên lưng Chu Trạch Kiều ứa ra mồ hôi lạnh.

Anh ta nhấn vào xem Weibo Ôn Niệm Niệm, phát hiện cư nhiên có chữ V chứng thực người sử dụng, mà chứng thực tin tức là: Thi đua cả nước, Quán quân Vinh quang Vật lý, số lượng fans: 30 vạn.

Chu Trạch Kiều:.....

Trăm triệu không nghĩ tới, Ôn Niệm Niệm cư nhiên có được nhiều fans như vậy, anh ta còn tưởng rằng cô chỉ là nữ sinh bình thường mà thôi!

Chu Trạch Kiều kéo xem các bài đăng phía dưới, đều là những bài mang kiến thức vật lý.

Nhuqing mà thường xuyên có học sinh sơ hay cao trung tag tên cô hằng ngày xin giúp đỡ giải đề, Ôn Niệm Niệm thấy được, cũng sẽ nhiệt tâm mà chuyển phát, hơn nữa còn kỹ càng tỉ mỉ giải đáp, bởi vậy sinh ra một số lượng lớn fans học sinh.

Chu Trạch Kiều hối hận không thôi, nhưng mà đã muộn.

Ôn Niệm Niệm ở trên Weibo, đem tiền căn hậu quả đều giải thích một lần, thuyết minh Giang Dữ chỉ là tức giận, vì giúp bạn bè xuất đầu, mới động thủ đã thương người.

Trong lúc nhất thời, hướng gió nghịch chuyển, những người trước đó bắt Giang Dữ xin lỗi cũng như những người qua đường bắt đầu hướng vào Chu Trạch Kiều bắt anh ta giải thích chuyện này cho rõ ràng.

Đương nhiên, cũng có không ít fan náo loạn vẫn giúp Chu Trạch Kiều nói chuyện.

“Được anh ấy mời như vậy là phúc của mấy người còn không biết hưởng.”

“Đúng vậy, anh đừng để ý bọn họ làm gì tới thượng em đi này!”

“Đau lòng cho anh yêu quá đi.”

Phía dưới bình luận náo loạn có người đáp lại nói:

“Xem Weibo của bạn, bạn vẫn là học sinh cao trung, thành niên sao.”

" Thật đau lòng thay cho cha mẹ của các bạn.”

“Nhìn xem, đây là thần tượng vô lương tâm tạo thành ảnh hưởng.”

.....

Nhưng mà sự tình xa xa không có kết thúc như vậy, ngay sau khi Ôn Niệm Niệm khai hóa công khai lên án, liên tục có mấy cái nữ sinh đứng ra cho mọi người xem lịch sử trò chuyện của mình với Chu Trạch Kiều, đồng thời còn có fans còn chơi lớn thả ra ảnh chụp.

Ảnh chụp, rõ ràng là gương mặt của Chu Trạch Kiều, sau khi qua giám định lại càng khẳng định là Chu Trạch Kiều chứ không phải là ảnh ghép.

Lần này internet hoàn toàn nổ mạnh.

Các fans lão làng, trưởng câu lạc bộ fans đứng lên mạnh mẽ lên án cuộc sống đời tư đầy bí ối, bẩn thỉu của Chu Trạch Kiều.

Mà công ty của Chu Trạch Kiều cũng lập tức tuyên bố thanh minh, đối với loại người bất lương, đời sống tha hoá như Chu Trạch Kiều giải trừ hiệp ước trước thời hạn.

Video trang web cũng tuyên bố thanh minh, tỏ vẻ sẽ hạ giá các tác phẩm có mặt Chu Trạch Kiều đồng thời phong sát toàn ngành không cho cơ hội vào lại.

Nhưng mà vẫn là có một ít fan náo loạn đứng ra vì anh ta dối thiên dối địa, thậm chí bay lên nói đến cái gì mà tự do cá nhân, nói em tình anh nguyện, chẳng lẽ đại gia còn sống ở triều Đại Thanh sao.

Này sóng fans nhảy đến càng cao, Chu Trạch Kiều lạnh càng nhanh, không đến hai ngày, liền có người tuôn ra, hai fans nữ chưa đủ mười tám tuổi từng bị bắt buộc quan hệ.

Cứ như vậy, vấn đề tính chất liền nghiêm trọng, này đã không còn là khiển trách về mặt đạo đức, mà là vi phạm pháp luật.

Rất nhanh, Chu Trạch Kiều liền bị bắt giữ điều tra.

Sự tình đến bước này xem như hoàn toàn lạnh lẽo không thể trở mình.

.....

Trong văn phòng tổng tài tập đoàn Giang Thị, Thẩm Dao nhìn Weibo Ôn Niệm Niệm làm sáng tỏ chuyện kia.

Tần trợ lý đứng ở bên cạnh, nhìn thấy khóe miệng bà hơi hơi giơ lên ý cười.

Cậu biết, chỉ dựa vào cô gái kia đã làm sáng tỏ Weibo, căn bản không có khả năng liên lụy ra nhiều mặt sau như vậy, sau lưng, khẳng định có Thẩm Dao quạt gió thêm củi.

Rốt cuộc, Giang Dữ chính là tâm can bảo bối bà phụng ở lòng bàn tay, sao có thể tùy ý người khác làm bản nhục mạ.

Mà Ôn Niệm Niệm có thể dừng cảm đứng ra, vì Giang Dữ làm sáng tỏ, thậm chí không màng trong sạch cùng danh dự bản thân, hành vi này, thực sự giành được hảo cảm của Thẩm Dao.

“Cô bé này, không hổ danh làm con trai ta vì cô mà xuất đầu.”

Thẩm Dao miễn cưỡng thương thức xem xét Weibo của cô, tất cả nội dung của Weibo đều là nội dung học tập, nhìn ra được là một tiểu cô nương rất lợi hại.

“Thảm tổng, ngài... Là đang tuyển chọn con dâu ư?”

Thảm Dao khinh thường mà liếc mắt nhìn trợn lý Tần một cái.

“Tư tưởng cậu có thể đừng phức tạp hoá mọi chuyện như vậy được hay không, tiểu nha đầu này mới bấy lớn, tôi đơn thuần là thích cô bé không được hay sao.”

Tần trợn lý gãi cái ót, hàm hậu cười cười, cậu biết, trong vòng danh viện khuê tú này ai mà không biết, được Thảm Dao phu nhân yêu thích nhất định tương lai sẽ là con dâu của bà.

Nhưng mà Thảm Dao mắt cao hơn đỉnh đầu, liếc một cái là có thể nhìn ra được tâm tư của các cô gái đó.

Cho dù là Canh Lộ Hình, bà không nhìn trúng, chẳng qua xuất phát từ tình cảm khuê mật, không có cố tình lãnh đạm thôi.

Có thể lấy được hảo cảm của bà là ngàn năm có một, Ôn Niệm Niệm nha.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Editor: Kỳ Kỳ

Haizzz, bà Đầu Gỗ về quê rồi, giờ Kỳ lại tiếp tục edit bộ này đây. Hết được lười.

Tháng chín nắng hè chói chang, Đức Tân cao trung nghênh đón ngày khai giảng náo nhiệt.

Ôn Niệm Niệm đeo cặp sách tới trường học theo thông báo, ở bảng sắp xếp lớp học thấy được lớp của mình.

Không hề ngoài ý muốn, ban F.

Thời điểm tới văn phòng nộp tài liệu, Ôn Niệm Niệm gặp được chủ nhiệm lớp Trương Chí Hành.

Trương Chí Hành cực nhiệt tình nghênh đón cô: “Ai nha Niệm Niệm, thật cao hứng khi em còn lưu tại ban chúng ta nha, nhìn thấy lão sư Bùi Bân đem Giang Dữ tới ban bọn họ, thầy còn lo lắng em cũng rời đi, may mắn, may mắn, ha ha ha.”

Ôn Niệm Niệm biết, toàn bộ sáu ban ABCDEF, các lão sư cũng ngầm phân chia cấp bậc, ban A lão sư Bùi Bân ở trong tình huống gì, đều có quyền chọn phương án tối ưu, đem đồng học mình muốn điều đến lớp của mình.

Sớm hai ngày trước, lão sư Trương Chí Hành đi tìm Bùi Bân nói rõ lý lẽ, thậm chí còn nháo cùng ông ta tới chỗ giáo vụ ——

“Học sinh ưu tú giống như Giang Dữ, chỉ có lưu tại ban A mới có thể khai quật toàn bộ tiềm năng và ưu thế.”

Bùi Bân đối với Giang Dữ là chí tại tất đắc, mà Trương Chí Hành đồng dạng theo lý cố gắng: “Lần trước ở trại hè đã chứng minh ban F so với ban A cũng không kém!”

“Thôi đi.” Bùi Bân xua xua tay: “Toàn dựa vào một người là Giang Dữ, đem toàn bộ tích điểm của ban đưa lên, ông thật đúng là còn cho rằng đó là công lao ban F!”

“Ông...”

Trương Chí Hành gấp đến độ mặt đỏ bừng, không lời gì để nói, ngược lại: “Nguyên vọng sau khi trại hè, Giang Dữ rõ ràng viết ban F chúng tôi, ông tự tiện điều ban như vậy, căn bản không tôn trọng ý kiến đồng học.”

Bùi Bân xoay người đối với chủ nhiệm giáo vụ nói: “Việc phân ban, lão sư như chúng ta nên là nắm giữ quyền chủ động của tất cả học sinh, nếu thật là học sinh viết ý nguyện tới, còn không được đầy đủ đều lộn xộn, lại nói, Giang Dữ muốn lưu tại ban F, tôi có thể không biết nguyên nhân sao.”

Chủ nhiệm giáo vụ hỏi ông ta: “Vì nguyên nhân gì?”

Bùi Bân liếc Trương Chí Hành một cái, kéo dài quá điệu nói: “Còn không phải bởi vì, có cái nữ đồng học ở ban F, bằng không còn có thể vì cái gì, chẳng lẽ là nhân cách Trương lão sư mị lực sao?”

Lời này nói ra, chủ nhiệm giáo vụ mày nhíu lại: “Thực sự có việc như vậy?”

Trương Chí Hành kích động mà nói: “Bọn họ đều là trẻ con, ông không được tin lời nói bậy!”

“Học sinh cao trung, không tính là trẻ con, hiện tại chúng ta đối với việc yêu sớm cần phòng ngừa nghiêm ngặt, cho dù nảy sinh cái gì đều phải bóp chết từ trong nôi.”

Bùi Bán đưa ra đồ sát thủ là yêu sớm, chủ nhiệm giáo vụ lập tức đồng ý cho ông ta xin điều ban, đem Giang Dữ điều tới ban A, nửa điểm thương lượng đường sống cũng không để lại cho Trương Chí Hành.

Cuối cùng, Giang Dữ cùng Căn Di, ông một cái cũng chưa thể giữ được, tất cả đều bị Bùi Bán rải hoa mời đi.

Trương Chí Hành xuất đầu 30, ở Đức Tân cao trung còn xem như tương đối tuổi trẻ, lớn lên chính là một trương mặt hàm hậu quen thuộc, nhưng đi tranh cùng tên giáo hoạt Bùi bán trả trộn chức trường nhiều năm, thua cũng thực bình thường.

Trong văn phòng, Ôn Niệm Niệm nhìn bộ dáng Trương Chí Hành ủ rũ cụp đuôi, cười nói: “Trương lão sư, cuối cùng chỉ có em lưu lại, có phải thất vọng lắm hay không?”

Rốt cuộc thành tích trung khảo của cô xếp hạng chỉ ở trung bình mà thôi.

“Nơi nào nơi nào có, ngàn vạn đừng nói như vậy, ở trong mắt thầy không có phân đệ tử tốt cũng không có học sinh hư, chỉ có lão sư dạy được hay không.”

Nghe lời này của Trương Chí Hành, Ôn Niệm Niệm thực cảm động, nói: “Trương lão sư, thời điểm trại hè, Giang Dữ cũng đã chứng minh rồi, cho dù là ban F, cũng có khả năng siêu việt như ban A.”

“Ha ha, siêu việt như ban A thầy cũng không ôm hy vọng, chỉ cần các em... bỏ chút tâm, đừng vi phạm quy định, chọc phiền toái, thầy liền A đi đà phạt.”

Trương Chí Hành xử lý đơn đăng ký nhập học của Ôn Niệm Niệm, nói: “Được, hiện tại em có thể tới phòng học tìm vị trí, giao lưu cùng bạn học mới, thầy ngốc một lát sau đó mở hộp lớp.”

Ôn Niệm Niệm ra khỏi văn phòng, nghênh diện liền đụng phải Quý Trì đưa tin.

Lóa mắt, Ôn Niệm Niệm căn bản không nhận ra cậu, thẳng đến khi gọi cô lại.

Ôn Niệm Niệm nhìn chăm chăm nam sinh nhìn anh tuấn mặc áo T trắng, quần đen trước mặt một lúc lâu, kinh ngạc hỏi: “Xin lỗi, cậu... biết tôi?”

Quý Trì đi tới, duỗi tay chọc chọc giữa mày cô: “Áy! Cậu đừng cùng có nói giỡn nữa đi.”

Nghe được thanh âm cậu, miệng Ôn Niệm Niệm mở to, khó có thể tin hỏi: “Quý, Quý Trì?”

“Ừm.”

“Tớ.. cái...”

Nam sinh trước mặt mặc áo chữ T và quần đen thoải mái, tháo kính đen dày cộp xuống, lộ ra một đôi mắt phượng hẹp dài, mắt một mí rất có khí chất oppa Hàn Quốc, ngày trước thành thành thật thật kiểu tóc húi cua, hiện tại tóc cũng dài thêm.

Ôn Niệm Niệm nhón chân, duỗi tay xoa xoa tóc ngắn xoã tung của cậu: “Tớ giật mình, cậu vẫn là Quý Trì sao!”

Quý Trì có điểm ngưng ngưng, gương mặt hơi hơi hồng: “Cậu không cần trêu ghẹo.”

“Cái nghi hè này của cậu, rốt cuộc đã trải qua cái gì, rõ ràng tháng trước trại hè, không phải như vậy à nha.”

Bộ dáng hiện tại này của cậu, thật là... Quá hút tinh, chỉ là quang cảnh đứng ở văn phòng cửa nói chuyện, liền có vài nữ sinh đi ngang qua, liền tiếp quay đầu lại nhìn.

Quý Trì ngưng ngưng gãi gãi đầu, nói: “Là mẹ tớ, cảm thấy tớ vào cao trung, một khối đầu mới bắt đầu, liền mời một nhà tạo hình chuyên môn từ Hàn Quốc đến, nghe nói là làm tạo hình cho minh tinh, thế là kêu họ tới giúp tớ cải tạo hình tượng.”

Ôn Niệm Niệm nuốt nước miếng:

“Quả... Quả thật là con vợ cả nhận súng ái hào môn nha, khả năng Giang Dữ cũng chưa được cái đãi ngộ như cậu.”

Quý Trì càng thêm ngưng ngưng: “Tớ nộp hồ sơ trước, cậu từ từ đợi một chút, cùng tới phòng học.”

“Được, chờ cậu.”

.....

Ôn Niệm Niệm đợi vài phút, Quý Trì liền từ văn phòng ra, hướng khu dạy học cùng Ôn Niệm Niệm đi đến.

Toàn bộ Đức Tân cao trung so với sơ trung lớn hơn, nhưng mà khu dạy học lại chỉ có một đồng, bởi vì học sinh cao trung cũng không nhiều. Nhiều nhất là phòng thí và phòng thể chất, còn có một đồng thư viện cao năm tầng lầu cùng hai cái sân thể dục lớn, phân biệt ra bãi bóng cùng sân bóng rổ, còn có sân tennis cùng bóng bàn.....

Cho dù là tài nguyên phần cứng hay là thầy giáo giáo dục phần mềm, Đức Tân cao trung ở toàn tỉnh thậm chí cả nước đều đứng số một số hai, cũng khó trách trường ở tỉnh khác đầu tiên nghĩ tới, đều muốn hướng vào Đức Tân cao trung.

Hơn nữa Đức Tân cao trung rất coi trọng việc bồi dưỡng nghệ thể sinh, có đôi khi, tổng thành tích nghệ thể sinh thậm chí so với chiều sinh còn muốn tốt hơn, có thể thi đấu trường cao đẳng có lĩnh vực chuyên nghiệp số một số hai.

Cũng đặc biệt hấp dẫn rất nhiều đồng học có sở trường, bởi vậy, toàn bộ cao trung có thể nói là nhân tài đồng đức.

Cách đó không xa là cửa nhà ăn, Ôn Niệm Niệm trông thấy Căn Di.

Căn Di tóc mái chỉnh tề, tóc đen nhánh để trên vai, trong tay cầm một cái hotdog, hướng tới khu dạy học đi đến.

Ôn Niệm Niệm gọi lại cô ấy: “Hãy, tiểu Di! Đã lâu không gặp!”

Căn Di liếc mắt nhìn cô một cái, đang muốn cùng phát tay, quay đầu trông thấy Quý Trì bên người cô, một đôi mắt hạnh phúc bỗng nhiên trừng lớn.

Nhìn chăm chăm Quý Trì, cả người đều hóa đá.

Phản ứng này nằm trong dự kiến của Ôn Niệm Niệm, nhưng mà Căn Di lợi hại hơn cô, Căn Di còn có thể nhận ra câu ta.

Ôn Niệm Niệm cười hỏi: “Thế nào, có phải chưa tới mấy giây biến thành nam thần không?”

Căn Di liên tục gật đầu, hotdog trong tay rớt.

Quý Trì nhú mày nói: “Các cậu... Muốn như vậy hay không, nếu không thích như vậy, tớ có thể biến trở về bộ dáng trước kia.”

“Ngần vạn đừng nha.” Ôn Niệm Niệm vội vàng nói: “Mẹ cậu cho mời nhà tạo hình một giờ liền mất một vạn, tiền này cũng không thể ném đá xuống sông được.”

“Các cậu như vậy, tớ cảm thấy quái quái, cái trước kia của tớ dễ nhìn hơn.”

“Không sao không sao, xem nhiều nhìn nhiều thành thói quen.” Ôn Niệm Niệm dùng khuỷu tay chọc chọc Căn Di: “Đúng không?”

Căn Di còn ngốc fufu phát ngốc.

“Ách, cậu ấy... Khả năng còn cần một đoạn thời gian dài mới có thể đủ thích ứng.”

Quý Trì nhặt hotdog rơi trên mặt đất, ném vào thùng rác bên người, sau đó đối Căn Di nói: “Rót ròi đáng tiếc, vậy để tớ mua một cái khác.”

“Không, không cần.”

“Áy, lấy quan hệ chúng ta, khách khí cái gì.” Quý Trì đi vào nhà ăn, mua một cây hotdog nóng hổi hấp, đưa cho Căn Di.

“Cảm ơn.” Căn Di dùng âm thanh nhỏ không thể nghe thấy cảm ơn.

Bên người có rất nhiều nữ sinh đều đang nhìn, khả năng chủ yếu bị Quý Trì sao soái hấp dẫn.

Trước khi đi, Ôn Niệm Niệm đối Căn Di nói: “Về sau không ở cùng lớp, cậu phải chăm sóc mình thật tốt, gặp phiền toái đi tìm Giang Dữ, hai cậu chung một ban.”

Căn Di gật đầu, xoay người đi.

.....

Phòng học ban F ở lầu một khu dạy học lầu Đông Nam, mặt chính đối diện là WC, ẩm ướt lại ngược sáng, hương vị trong WC **, thường thường còn sẽ bay vào trong phòng học.

Có thể nói là... Danh xứng với thực, sinh vật đứng tầng chót, cùng với lầu của ban A nam bắc thông thấu, phòng học mở rộng hoàn toàn không thể so.

Trong phòng học, các bạn học cãi cọ, âm ỉ đùa giỡn, đặc biệt là mấy học sinh thể dục, trực tiếp ở phòng học chơi chuyền bóng, vui không nghỉ.

Ôn Niệm Niệm đã có thể cảm nhận được cảnh sinh hoạt gà bay chó sủa về sau.

Quý Trì cùng Ôn Niệm Niệm ngồi xuống hai cái bàn đầu tiên, vừa mới ngồi xuống, liền có nữ đồng học đi tới, hào phóng nói với Quý Trì: “Đồng học, có thể thêm WeChat của cậu không.”

“Thêm? Cậu xác định muốn thêm tôi?” Quý Trì hiển nhiên không ứng phó nổi trường hợp như vậy, ngây ngẩn cả người.

“Ừm!”

Trước nay đều là cậu chủ động đi tăng WeChat người khác, không ai chủ động thêm cậu, hơn nữa... còn là nữ sinh!

Ôn Niệm Niệm vội vàng dùng khuỷu tay chọc chọc, thấp giọng nói: “Ngơ cái gì!”

Quý Trì thụ sủng nhược kinh*, vội vàng lấy di động, thêm WeChat của nữ đồng học kia.

(P/s: được sủng ái đâm ra lo sợ.)

Nữ đồng học đỏ mặt, trở lại chỗ ngồi của mình, mừng thầm.

Mấy nữ đồng học xếp sau thấy thêm WeChat thuận lợi như thế, cũng vội vàng noi theo, lập đội lại thêm bạn tốt Quý Trì.

Đều nói nam sinh soái khí lớn lên không dễ dàng tiếp cận, nhưng Quý Trì không giống, cậu soái lại có tương tác, nhìn thực dễ nói chuyện.....

“Đây là dãy số của tôi, tôi tên Quý Trì, về sau chỉ giáo nhiều hơn.”

“Tôi chuẩn bị tranh cử ủy viên học tập, dựa vào số phiếu của mấy cậu, cảm ơn nha.”

Xếp sau, mấy nam sinh xem cậu không vừa mắt.

Có đồng học thân thể cường tráng cơ bắp ánh mắt liếc bạn bên cạnh, đồng bạn hiểu rõ, đem bóng rổ truyền cho hắn, hắn giơ tay lên, bóng rổ xuyên qua nửa cái phòng học, vững vàng trúng cái ót Quý Trì.

Quý Trì kêu thảm thiết một tiếng, vội vàng che đầu, tức khắc nổi lên sùròn núi nhỏ.

Cậu cắn giận quay đầu lại: “Các người làm gì vậy!”

“Ôi, ngưng ngưng huynh đệ, không cần thận trọng tay.”

Ôn Niệm Niệm nhìn phía hắn, hắn cười đến ý vị thâm trường, rõ ràng chính là cố ý.

Loại chuyện này, trước kia ở sơ trung phát sinh không ít, Quý Trì đều bị khi dễ, cho nên cũng không nói gì thêm, chỉ có thể che đầu, ngưng ngưng ngồi xuống.

Nhưng Ôn Niệm Niệm không tính dễ dàng buông tha bọn họ, lạnh lùng nói: “Xin lỗi.”

Kẻ cơ bắp cười: “Đã nói là không cần thận, xin lỗi cái gì.”

“Mặc dù là không cần thận, người bị thương là bạn tôi, nên xin lỗi.”

Quý Trì liên tục kéo góc áo Ôn Niệm Niệm góc áo, kêu cô nghĩ lại.

Kẻ cơ bắp đi tới chỗ Ôn Niệm Niệm, cô có thể cảm giác được áp bách một thân cơ bắp, cánh tay so với đùi đều thô, đánh giá một quyền có thể đem cái bàn đập thủng.

Kẻ cơ bắp từ trên cao nhìn xuống Ôn Niệm Niệm, uy hiếp nói: “Lời vừa mới nói, lặp lại lần nữa.”

Trong lòng Ôn Niệm Niệm có chút lo lo, nhưng ngày đầu tiên khai giảng, tuyệt đối không thể roi xuống, nếu không về sau còn bị khi dễ chết!

“Tôi nói, xin lỗi.”

“Tao xem mày hình như là tìm chết!”

Kẻ cơ bắp giơ nắm tay, Quý Trì thấy tình thế không đúng, nhanh che ở trước Ôn Niệm Niệm.

Đúng lúc này, kẻ cơ bắp bỗng nhiên phát ra tiếng hét thảm.....

Một cái nam sinh áo chữ T đứng ở phía sau, kiểm chế nắm tay hắn, thủ đoạn nhanh tới nỗi không thể nhìn rõ.

Cậu đi tới cạnh người cô, khoe môi Văn Yên treo lên một tia cười dữ tợn ——

“Cô ấy nói, xin lỗi.”

(P/s: A a a a a, quá soái quá ngầu. 33)

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Kẻ cơ bắp tên là Cao Tuấn, cũng là thể giáo sinh*, thời điểm nhập học thành tích đứng thứ hai.

(P/s: học sinh thể dục.)

Hắn đương nhiên biết thiếu niên trước mặt, Văn Yên.

Sao có thể không quen biết, lúc trước thi thể lực lấy danh hiệu thứ nhất, hơn nữa thành tích quảng người đứng thứ hai vài con đường, sự ưu tú lúc ấy được lão sư thể dục nghiêm khắc nhất ưng, không khỏi ghé mắt nói với hắn mãi.

Văn Yên nhéo cổ tay của hắn, thoát nhìn giống như không dùng lực, nhưng vô luận Cao Tuấn giãy giụa như thế nào, chính là không có cách nào thoát ra khỏi kiềm chế của cậu.

“Cô ấy nói, xin lỗi.”

Điều bộ Văn Yên khinh phiêu phiêu, mang theo uy nghiêm nào đó không dung kháng cự, nắm cậu tay cũng bắt đầu dùng sức, đau đến Cao Tuấn run run, nhỏ giọng lầu bầu nói ——

“Xin, xin lỗi.”

“Không nghe thấy.”

Cao Tuấn tăng lớn âm lượng: “Thật xin lỗi!”

Văn Yên nhướn mày nhìn phía Quý Trì: “Nghe thấy không?”

Quý Trì vội vàng nói: “Nghe thấy được, nghe thấy được, mau thả cậu ta đi.”

Cậu nhìn Cao Tuấn kia vặn vẹo còn cảm thấy đau.

Văn Yên ném Cao Tuấn ra, động tác không chút ướm át bản thủ.

Cao Tuấn lao đảo liên tục lui về phía sau, không còn khí thế kiêu ngạo ương ngạnh khi này.

Hắn nhìn rất không cam lòng, lại không dám gần Văn Yên.

Văn Yên ở cạnh chỗ ngồi Quý Trì vài phút, Quý Trì ngẫm hiểu mà đứng dậy, tự giác ngồi xuống phía sau, đem vị trí ngồi cùng bàn Ôn Niệm Niệm nhường cho Văn Yên.

“Vừa nãy.. Cảm ơn.” Cậu nói lời cảm ơn, biểu tình không quá tự nhiên.

Văn Yên lười không muốn phản ứng: “Không cần, cũng không phải vì cậu.”

“Vây...”

Văn Yên ngược mắt nhìn Ôn Niệm Niệm, khoe mắt hơi hơi giơ lên, câu ra mấy nếp nhăn trên mặt khi cười: “Lão từ không thể để người khác bắt nạt cô ấy.”

(P/s:..... tui trực tiếp đổ Yên ca.)

Quý Trì cứng đờ đem cổ quay trở về, ý vị thâm trường mà nói: “Cậu đối với Ôn Niệm Niệm, khá tốt nha.”

Văn Yên không chút do dự nói: “Cô ấy giúp lão từ thi đậu cao trung, không đối với cô ấy tốt, chẳng nhẽ đối tốt với cậu?”

Quý Trì vội vàng xua tay, ý ở chỗ tựa lưng: “Ngần vạn đừng nha, tớ ăn không tiêu, lão nhân gia ngài vẫn nên tiếp tục thân thiết với Ôn Niệm Niệm đồng học đi.”

Ôn Niệm Niệm nhìn hai người đầu vồ mồm này, còn có chút muốn ăn vặt.

Gia hỏa Quý Trì này đối với ai đều vâng vâng dạ dạ, một bộ dáng hiền lành, không nghĩ tới, cư nhiên còn có lá gan lái nhái cùng Văn Yên.

“Lão tử nghe nói, cậu ở sau lưng nói bậy không ít về lão tử.” Văn Yên quay đầu nhìn phía Quý Trì, bất động thanh sắc hỏi: “Phải không?”

Quý Trì đảo cũng không che dấu: “Phải, tớ nói lão nhân gia ngài ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, là người được xưng là nam thần giáo người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở của Mười Ba cao trung, đại dạng đỉnh đỉnh như sấm bên tai...”

“Cậu cảm miệng đi.”

Quý Trì cười ha hả ngậm miệng, lấy ra sách luyện tập bắt đầu làm bài.

“Tớ cho rằng cậu sẽ phân đến ban khác.” Ôn Niệm Niệm cùng Văn Yên nói chuyện phiếm: “Thành tích cậu vào cao trung rất ưu tú nha.”

Văn Yên cười đậm đậm: “Tổng thành tích ưu tú, những cái gọi là ban học sinh xuất sắc, cũng sẽ không muốn thể dục sinh*.”

(P/s: học sinh dựa vào thể lực cao điểm để vào.)

Ôn Niệm Niệm nghĩ rồi lại tưởng tượng, cũng đúng, rốt cuộc tiền thưởng của chủ nhiệm lớp là trực tiếp móc nối vào các cuộc thi của đồng học hằng ngày.

Cho nên mặc dù tương lai thể dục sinh* cùng nghệ thuật sinh* có thể dựa vào ưu tú thành tích chuyên nghiệp, thi đấu đại học lý tưởng, nhưng thành tích bọn họ lạc hậu văn hóa, sẽ kéo các điểm cuộc thi bình quân của lớp xuống thấp.

(P/s: học sinh chuyên thể dục và học sinh chuyên nghệ thuật.)

Điểm bình quân các bạn học không lý tưởng, tiền thưởng của chủ nhiệm lớp tự nhiên không có.

Bởi vậy, ban ABC chờ ưu sinh*, đều không quá nguyện ý để bạn học nghệ thể sinh chiêu vào lớp mình.

(P/s: học sinh ưu tú.)

Cho nên, nghệ thể sinh làm người không thể bớt lo, đều bị nhét vào chỗ lão sư tuổi trẻ ban F Trương Chí Hành.

“Cậu ở chỗ này, làm tớ thực ngoài ý muốn.”

Ôn Niệm Niệm từng từng vai: “Có cái gì ngoài ý muốn, thành tích vốn dĩ giống nhau.”

Lời vừa nói ra, Quý Trì phía sau “Ha ha” một tiếng, hình như muốn nói, cậu giấu đi, giấu đi coi như cậu kín.

Văn Yên chỉ chỉ đầu óc của mình, nói: “Có thể giúp tớ học bù thi vào Đức Tân cao trung, bốn bỏ năm cũng chẳng khác nào có được bản lĩnh nghịch thiên sửa mệnh, cậu nói thành tích giống nhau, vũ nhục chỉ số thông minh của tớ?”

Ôn Niệm Niệm: .....

Nghịch thiên sửa mệnh cái quỷ gì.

Văn Yên bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, hỏi cô: “Quả trứng kia, ấp ra chim nhỏ chưa?”

Ôn Niệm Niệm đem cặp sách đặt lên bàn lên, để sách vở vào trong ngăn kéo, không chút để ý nói: “Ăn rồi.”

Văn Yên thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của mình: “Thật sự... Ăn?”

Ôn Niệm Niệm nghiêm túc gật đầu: “Ừm, hương vị so trứng gà... Văn là thiếu chút nữa.”

“Không phải, cậu tại sao cái gì cũng ăn thế!”

Văn Yên bỗng nhiên có chút tức giận: “Cậu rốt cuộc có bao nhiêu thèm.”

“Không phải cậu nói có thể ăn sao.”

“Tôi... Tôi chỉ thuận miệng nói.”

“Tớ đây không ăn, lại áp không ra chim, cầm nó làm gì.”

“Đó là lễ vật đưa cho cậu! Thấy nó là có thể nghĩ đến lão từ...”

Ôn Niệm Niệm tiếp nhận, miệng nói: “Thấy nó tớ liền nghĩ đến cậu, cậu là quả trứng sao.”

Văn Yên:.....

Làm đầu tiên trong cuộc đời không lời gì để nói, trước kia đôi lại là tình huống này, cậu sẽ trực tiếp vén tay áo động thủ.

Nhưng có tình đối diện với nữ sinh trauwsc mắt, đánh không được cũng mắng không được, thật đúng là...

Không thể nề hà.

Đúng lúc này, có đồng học vọt vào phòng học thông báo ——

“Giang Dữ ban A đang cùng Bùi bản lão sư ồn ào ở chỗ giáo vụ!”

Nguyên bản học sinh sắp chán chết làm từng người sôi nổi tới hứng thú ——

“Tình huống như thế nào.”

“Hình như là bất mãn việc phân ban.”

Các bạn học sôi nổi rời khỏi phòng học, tới phòng giáo vụ xem náo nhiệt.

Ôn Niệm Niệm theo bản năng cảm giác được không ổn, chen chúc, hướng tới chỗ giáo vụ chạy tới.

Văn Yên nhìn bóng dáng nữ sinh, hơi hơi nhủ mảy: “Ây, cậu muốn hóng bát quái như vậy...”

.....

Trong văn phòng, sắc mặt Giang Dữ cực lạnh, cổ chấp kiên trì nói: “Tôi nguyện ban F.”

Lão sư chỗ giáo vụ nói: “Đây là trường học an bài, Giang Dữ đồng học, mời em phục tùng.”

“Nếu trường học có an bài, lúc trước vì sao phải kêu học sinh điền phiếu nguyện vọng.”

Giang Dữ lạnh lùng quét Bùi Bản phía đối diện một cái, Bùi Bản bị cặp con ngươi đen nhánh kia nhìn đến có chút chột dạ, mắt tự nhiên hạ nhẹ một tiếng: “Phiếu nguyện vọng chỉ là một cái tham khảo, đa số đồng học, lão sư vẫn tôn trọng ý tứ bọn họ, chỉ là...”

Ông đi đến bên người Giang Dữ, chuyện vừa chuyện: “Chỉ là phiếu nguyện vọng của Giang Dữ đồng học, thật sự là có chút quá hoang đường.”

Khóe miệng Giang Dữ lạnh lùng mà giờ giờ lên: “Hoang đường?”

“Đúng vậy, lấy điểm thi thành tích đứng số một cả năm nhập học, vậy mà lại kê khai ban F, cái này chẳng lẽ không hoang đường sao.”

Bùi Bản lão sư đứng lý hợp tình mà nói: “Ban A chúng ta có lực lượng thầy giáo tốt nhất, có thể trợ giúp tương lai em thi đậu bất luận khu đại học trọng điểm nào, thậm chí đại học nước ngoài, cái gì mà Harvard hay Cambridge, không nói chơi, nhưng mà em lại... lại báo ban F, còn không phải tùy hứng sao.”

Giờ phút này Giang Dữ đối mặt với gương mặt Bùi Bản giả nhân giả nghĩa, chỉ cảm thấy buồn nôn.

Giáo vụ chủ nhiệm cũng nói: “Giang Dữ đồng học, chúng ta đều là vì suy nghĩ cho tương lai của em, không phụ khổ tâm của Bùi lão sư.”

Giang Dữ chém đinh chặt sắt mà nói: “Tương lai ở nơi nào, tôi rất rõ ràng.”

Thời điểm nói lời này, trong lúc vô tình nghiêng đầu nhìn Ôn Niệm Niệm ở cạnh cửa.

Không biết vì cái gì, cô bị cặp xinh đẹp mà thâm thúy kia nhẹ nhàng đảo qua, tâm Ôn Niệm Niệm mặc danh nhảy lên.

Bùi Bản thấy thái độ Giang Dữ kiên quyết như thế, rút cuộc hạ đòn sát thủ: “Được thôi Giang Dữ đồng học, nếu em khẳng khái muốn tới ban F, rất đơn giản, về nhà ngày ngày học kỹ, học kỹ sau lại đến, thầy bảo đảm thành tích trượt xuống ban F, cùng đám cận kề kia ngóc cùng nhau.”

Trong lúc nhất thời, đồng học ban F ở xem náo nhiệt, đặc biệt là kẻ cơ bắp Cao Tuấn giúp thể dục sinh, nhảy cao, chỉ kém không vọt vào văn phòng đem Bùi Bản đánh một trận——

“Ông nói cận kề! Vậy ông là loại lão sư gì!”

Giang Dữ đang muốn đáp ứng, lại cảm giác thủ đoạn bị người ta một phen nắm lấy.

Quay đầu lại, Ôn Niệm Niệm không biết từ khi nào lại đây, dùng sức ấn cổ tay của cậu, lắc đầu.

Giang Dữ nhìn cặp mắt hạnh phúc đẹp trần sắc, đọc hiểu ý tứ nữ sinh: “Không cần như vậy.”

Đúng vậy, tạm nghỉ học nửa học kỳ, cơ hồ có thể nói là lãng phí thời gian nửa năm, đối với Giang Dữ tới nói, là cực kỳ đáng tiếc.

Thời gian của cậu, mỗi một phân mỗi một giây đều có giá trị.

“Lưu tại ban A đi.” Thanh âm Ôn Niệm Niệm tuy nhỏ, lại cực có lực: “Không hành động theo cảm tính.”

Bàn tay Giang Dữ dưới tay áo nắm chặt, từng chút một hòa hoãn. Thật lâu, cậu rốt cuộc vẫn nhắc tới bút, ở danh sách ban A, ký tên của mình xuống.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng... Không có lựa chọn, cậu nhất quán tự không chế ản nhẫn, chuyện này vốn dĩ cũng đã khác người, đổi lại là cậu ở quá khứ, tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Đồng học chung quanh đều rất kinh ngạc, mới vừa rồi thái độ Giang Dữ còn kiên quyết như thế, vậy mà Ôn Niệm Niệm mở miệng, cậu ta liền...

Ôn Niệm Niệm ngẩng đầu nhìn Bùi Bản một cái, nói: “Ban F không bắt kham như ông tưởng tượng.”

“Dựa vào miệng nói thì có bản lĩnh cái gì.” Bùi bản không để bụng: “Chứng minh cho tôi xem.”

“Tôi sẽ chứng minh cho ông xem.”

Ôn Niệm Niệm chém đinh chặt sắt nói xong câu đó, kéo Giang Dữ rời khỏi văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Cho dù là bao lâu, Ôn Niệm Niệm nhất định chứng minh cho Bùi Bản thấy, cô không có nói giỡn.

Khai giảng lần đầu tiên, thí nghiệm học cả năm, Ôn Niệm Niệm ban F lấy thành tích đứng thứ nhất cả năm, hung hăng đánh vào mặt Bùi Bản.

Tay Bùi Bản run rẩy cầm phiếu điểm, nhìn thành tích gần đạt tới điểm tuyệt đối của Ôn Niệm Niệm, hoàn toàn tròn tròn mắt, khoa văn cũng thôi đi, khoa học tự nhiên, vậy mà, toàn bộ đạt điểm tuyệt đối.

Chuyện này cũng... Thật quá đáng sợ!

Đặc biệt là đề toán học, là đề ông ta cùng lão sư phòng giảng dạy đề ra, trình độ khó khăn, tuyệt đối có thể so với thi đua Toán Olympic.

Ngay cả Giang Dữ cũng chưa có thể lấy được điểm tuyệt đối, Ôn Niệm Niệm vậy mà... Có thể được trọn vẹn! Lấy sức sinh sôi của một người, đem thành tích điểm số bình quân của ban F, cư nhiên vượt qua ban ED!

Lúc trước Vương lão sư ở sơ trung gọi điện thoại cho ông ta, nói Ôn Niệm Niệm, nữ sinh này tuyệt đối là giấu thực lực, Bùi Bản cũng không để ở trong lòng.

Ông tỉ mỉ xem thành tích quá khứ của cô, hừ, cái gì mà giấu thực lực, thành tích khoa lúc đầu còn không đạt tiêu chuẩn, cho dù lúc ở sơ tam có tiến bộ, cũng chỉ là trình độ trung đẳng, ban A của ông không cần loại người bình thường này.

Hiện tại, thành tích ở trên phiếu điểm mỗi một cái đều đạt điểm tuyệt đối hoặc sắp đạt tuyệt đối, hung hăng mà đánh vào mặt.

Ôn Niệm Niệm sao có thể...

Bùi Bản lập tức gọi điện cho lão Vương ở sơ trung, giọng nói có chút đang run rẩy: “Vương, Vương lão sư, Ôn Niệm Niệm đồng học, rốt... Rốt cuộc sao lại thế này, thành tích sao lại sẽ...”

Lần kiểm tra đầu năm này, Ôn Niệm Niệm ngoài dự đoán trở thành con hắc mã của cao trung, Vương lão sư cũng có nghe thấy.

“Tôi đã sớm nói với ông rồi.”

Vương lão sư điều nhân nhả mà nói: “Chúng ta đều là lão sư, không chỉ tùy theo tài năng mà dạy, còn có em như Mã Bá Nhạc cần khai quật, muốn khai quật đồng học có tiềm lực. Ôn Niệm Niệm là đồng học thiên tài tôi đã sớm chú ý tới, ông còn không tin...”

Cư nhiên bị một lão sư sơ trung giáo huấn, mặt mũi Bùi Bản thực không nhịn được, nhưng mà lúc này có việc cầu người ra, ông chỉ có thể cúi đầu khom lưng, liên tục “vâng”, “ạ”.

“Vương lão sư, là mất tôi vụng về, chuyện là... lúc trước tôi có ồn ào với Ôn Niệm Niệm đồng học, cả hai có chút không thoải mái, đều là hiểu lầm, Vương lão sư, ông có thể hay không giúp tôi nói với Ôn Niệm Niệm đồng học, kêu bạn học không cần so đo.”

Vương lão sư biết Bùi lão này đang suy nghĩ cái gì, ông quyết đoán cự tuyệt thỉnh cầu: “Bùi lão sư, trên thế giới này, sao có thể để mỗi hạt giống tốt đều ở ban các người được, ông cũng phải để cơ hội cho các lão sư ở ban khác, chuyện này tôi không làm chủ được.”

“Vương lão sư, ông đừng nói như vậy, alo... Alo!”

Trong điện thoại truyền đến âm thanh tút tút, Vương lão sư đã cúp điện thoại.

Bùi Bản cảm phiếu điểm Ôn Niệm Niệm, mất ngủ một suốt đêm, một hồi hận lớn, xem đầu óc Ôn Niệm Niệm này, chỉ sợ so với Giang Dữ còn đủ dùng hơn, mất đi một học sinh có thiên phú như vậy, ông nóng vội giống như bị mèo cào.

Ngày hôm sau mới sáng sớm, vội vàng đến chỗ giáo vụ.

Chỗ giáo vụ, Bùi bản lão sư cùng Trương Chí Hành lão sư hoàn toàn bạo phát mâu thuẫn.

Trương Chí Hành rốt cuộc nhịn không nổi, thở phì phì mà nói: “Bùi Bản, ông hiện tại muốn cho Ôn Niệm Niệm chuyển ban, có phải thật quá đáng lắm hay không!”

Bùi Bản tự nhiên có lý do, nói: “Trương lão sư, hỏi người giống như Ôn Niệm Niệm có thiên phú như vậy, lưu tại ban F mấy người, chỉ biết lãng phí tài hoa, chỉ có ban A mới có thể cho đồng học không gian tốt nhất để phát triển.”

“Lại là lý do thoái thác này, lúc trước Giang Dữ cũng thế, cũng là ông cường ngành cướp đi, hiện tại lại muốn đem Ôn Niệm Niệm về phe mình, ông không cảm thấy cách làm của mình, quá không phúc hậu sao.”

“Tôi còn không phải đều là học sinh chắc, trường học chúng ta nhất quán nghe theo chỉ chính tùy theo tài năng mà dạy, Ôn Niệm Niệm cùng Giang Dữ là hạt giống tốt, chỉ có tổ ban A chúng ta mới có thể học được, lưu tại ban F các ông, cần bản lãng phí.”

Trương Chí Hành tức giận đến gương mặt đều đỏ bừng: “Vậy sao lúc trước ông còn ám chỉ nói Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm yếu kém, hiện tại không sợ?”

Bùi Bản ăn một bẹp, không biết nên nói cái gì.

Chủ nhiệm giáo vụ nghe Trình lão sư cũng nói: “Thời điểm Giang Dữ đồng học kê khai ý nguyện vào ban F, Bùi lão sư không phải nói hai học sinh này quan hệ không bình thường sao, nếu cái dạng đó, tốt nhất không cần trở thành đồng học cùng lớp.”

Bùi Bản ngượng ngùng mà nói: “Thì... Trải qua khoảng thời gian quan sát, quan bọn họ rất bình thường.”

Trương Chí Hành cảm giận chất vấn: “Bùi Bản lão sư, ông hiện tại nói lời này, không cảm thấy vớ vẩn sao!”

Tâm Bùi Bản lên tiếng, và mặt thì và mặt, mỗi tháng tiền thưởng kéch xù mới là thật, cái khác đều là mây bay.

“Dù sao, mặc kệ nói như thế nào, Ôn Niệm Niệm đồng học tôi đã định rồi, Trình lão sư, ông xem rồi làm đi.”

Bùi Bản dù sao cũng không có sợ hãi, trong tay ông ta nắm toàn bộ học sinh ưu tú, trình độ nhất định không kém, ngay cả hiệu trưởng cũng không thể không cho ông ta ba phần thể diện.

Lão sư Trình chỗ giáo vụ chủ nhiệm cũng có chút khó xử, tuy rằng biết Bùi Bản lão sư là khi dễ người khác, nhưng mà... Ôn Niệm Niệm nếu thật sự vào ban A, càng có nơi phát triển không phải ảo?

“Vậy Trương lão sư... Nếu không ông...”

Đúng lúc này, một đạo âm thanh trong trẻo truyền đến ——

“Tôi không tới chỗ nào cả.”

Ba vị lão sư theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Ôn Niệm Niệm thông dong đi vào, đối với giáo vụ chủ nhiệm, lời lẽ chính đáng: “Trình lão sư, việc điều ban, tuy rằng lão sư có quyền lực tuyệt đối, nhưng tốt xấu cũng nên hỏi ý kiến đương sự một chút?”

“Ôn Niệm Niệm đồng học, vậy em...”

Cô nhìn nhìn Bùi Bán lão sư, gần từng chữ một mà nói: “Tôi không muốn.”

“Ôn Niệm Niệm đồng học, em... Không cần hành động theo cảm tình, chỉ có tới ban A chúng ta, mới có thể phát huy tiềm lực lớn nhất.”

“Phía trước cũng nói với Giang Dữ như vậy, cho nên, có phải chỉ cần đồng học ở ban khác thoả mãn nỗ lực một ít, thì ra thành tích tốt, đều phải bị Bùi thọc gậy bánh xe, đối với lão sư khác có công bằng sao?”

“Thầy cũng không phải cái gì học sinh đều thu.” Bùi Bán lão sư nói: “Có thể tiến vào ban A, dựa vào nỗ lực không thể được, còn phải có thiên phú.”

“Thái độ ông như vậy, là thái độ của người giáo dục nên có sao!”

Bùi Bán then quá thành giận, nói: “Ôn Niệm Niệm đồng học, em có cái tư cách gì giáo huấn lão sư!”

“Em ấy không có tư cách, tôi có.”

Một đạo thanh âm trầm thấp hờn hậu vang lên, Bùi Bán quay đầu, nhìn thấy hiệu trưởng Lê Thao sải bước đi đến.

Hiệu trưởng Lê Thao là lão đạo nhiều tuổi nhất trong trường học, cũng là vị lãnh đạo duy nhất có uy vọng.

Trong lòng Bùi Bán “Lộp bộp” một chút, cảm giác không ổn, nhìn biểu tình Ôn Niệm Niệm không có sợ hãi, hơn phân nửa...

Là chính em ta mời hiệu trưởng Lê Thao tới.

Quả nhiên, hiệu trưởng vào, đem một đồng danh thư nặng nề đặt ở trên bàn, lạnh giọng quở trách Bùi bán: “Nhìn xem chuyện tốt ông làm đi, đồng học các ban đem tin báo đều gửi tới hòm thư của tôi!”

Bùi Bán ngậy ngậy cả người: “Tin báo? Báo tôi về cái gì!”

“Chính ông xem đi!”

Bùi Bán vội vàng cầm thư giấy, thỉnh thoảng thấy ngày thường cái gọi là “Tội trạng” từng điều..... Đều bị liệt ra.

Có ông ngày thường nói không lựa lời vũ nhục đồng học ; thậm chí kì thi mấy ngày trước có đồng học phát sốt tới 39 độ, còn cưỡng bách tới phòng học, làm cho đồng học ngất xỉu ở lớp.....

Vân vân, không phải trường hợp cá biệt, bày ra mười mấy điều.

Ban A nhiều đồng học liên danh ký tên, một cái cũng chưa rơi xuống, tất cả đều ký.

Có thể thấy được, mọi người đối với Bùi Bán lão sư là thật sự tiếng oán dậy trời.

Trước mặt hiệu trưởng, Bùi Bán nỗ lực vì chính mình biện giải: “Nếu thật là đồng học kiện cáo, kêu lão sư bị bọn họ bắt được đủ loại vấn đề đến đây đi, tại sao chỉ có thể nghe một mặt từ học sinh.”

“Vậy ông giải thích như thế nào, mỗi năm học sinh bầu giáo viên, điểm ông đều là lót xếp chót?”

Bùi Bán ngượng ngùng mà nói: “Đó là bởi vì ngày thường tôi nghiêm khắc.”

“Tôi thấy ông không phải nghiêm khắc, chỉ để ý tiền lương trích phần trăm, căn bản không suy xét cảm thụ học sinh, một mặt chỉ cần thành tích.”

Lê Thao lạnh lùng nói: “Quốc gia kêu gọi tố chất giáo dục nhiều năm như vậy, cố tình ở Đức Tân cao trung thi hành không nổi, tôi nhìn thấy vấn đề là ở ông! Có lão sư như vậy, thật là sỉ nhục trường chúng ta!”

“Hiệu trưởng Lê, ông nói như vậy, tôi không phục, tại sao có thể trách tôi!”

Bùi Bán còn muốn vì mình biện giải, hiệu trưởng Lê Thao vẫy vẫy tay, ngừng lời thoái thác, nói: “Tin báo này, lãnh đạo trường cực kỳ coi trọng, Bùi lão sư, công tác chủ nhiệm lớp của ông, tạm thời không cần làm, trở về tu tâm dưỡng tính, cảnh tỉnh bản thân.”

Bùi Bán khó có thể tin mà nhìn Lê Thao, nghe ý tứ này, nói ông ta về nhà cảnh tỉnh lại, còn không phải là biến tướng của khai trừ sao!

“Hiệu trưởng, ông không thể làm như vậy!”

Lê Thao mạnh tay đập bàn, câu chữ leng keng mà nói: “Tập tin báo này, cho dù đưa tới bộ giáo dục, cũng có phân lượng, ông may mắn chỉ mất bát com, nếu thật sự nháo lớn, đời này của ông cũng không bước chân vào ngành giáo dục được nữa đâu!”

Bùi Bán lúc này thật sự sợ, sắc mặt đỏ tím, môi run run, một câu nói không nên lời.

Lê Thao xoay người đối Trương Chí Hành nói: “Chế độ phân ban trường chúng ta, tuy rằng đối với lão sư mới đúng là không quá tốt, nhưng đây là truyền thống nhiều năm qua, cả nhân tôi không quá tán đồng, nhưng cũng không thể thay đổi được gì.”

Trương Chí Hành liên tục xua tay, cung kính mà nói với Lê Thao: “Lê lão sư, không thành vấn đề, tôi cũng không cảm thấy đồng học ban F giống như lời Bùi lão sư nói, không có thuốc chữa. Hoàn toàn tương phản, tôi cảm thấy mỗi một người đều có tiềm lực rất lớn. Giống như Ôn Niệm Niệm đồng học, lần này làm tôi quá vui mừng, càng thêm kiên định muốn dẫn dắt các em thật tốt, cùng nhau trưởng thành, đi qua ba năm quan trọng nhất này!”

Lê Thao gật gù đầu, nhìn phía Ôn Niệm Niệm, nói: “Cảm ơn em hôm nay tới tìm thầy, bằng không thầy còn không biết, trường học chúng ta có lão sư khi dễ người như vậy. Hai ngày này, thầy sẽ đề nghị với các thành viên trong trường, hủy bỏ chế độ chia cấp bậc không hợp lý trong trường chúng ta độ, ít nhất, trước khi thầy về hưu, làm cho trường học một việc cuối cùng.”

Ôn Niệm Niệm biết Lê Thao là lão tiền bối trong ngành giáo dục, ông là nhà giáo dục chân chính, đúng là đồng lứa cùng nỗ lực, mới khiến trường học có huy hoàng ngày hôm nay.

.....

Không quá mấy ngày, trường học quả nhiên hủy bỏ đối đãi khác biệt với các ban ABCDEF, ban F cũng dọn cách một lầu, rời phòng học đối diện với chỗ rẽ WC, chuyển tới phòng thứ năm lầu thứ nhất hướng ánh mặt trời.

Ban A một lần nữa thay chủ nhiệm lớp, thế mà chính là lão Vương dạy toán ở sơ trung.

Chuyện này làm Ôn Niệm Niệm và Quý Trì cao hứng sắp hỏng rồi, lão sư Vương Hiểu Phong tới đây, hoạt động tổ lại có thể tiến hành.

Văn Yến ở thể dục tập huấn rất nhiều, không giống học sinh thể dục ăn không ngồi rồi, thời gian của cậu đều ngốc tại phòng học, đi theo Quý Trì, học công khóa hỗ trợ của Ôn Niệm Niệm.

Ôn Niệm Niệm vẫn luôn giúp Quý Trì học bù, nhưng mà Quý Trì thiên phú hữu hạn, thành tích luôn không đi lên, ngay cả Văn Yến... cô trợ giúp, thành tích vừng bước bay cao đều đều.

Uể oải uể oải, cũng vẫn có sự tình đáng giá cao hứng, ảnh hưởng của Văn Yến ở lớp, nam sinh cũng không hề xa lánh Quý Trì, bắt đầu chậm rãi tiếp thu cậu.

Quý Trì cực thích đánh bóng rổ, nhưng nếu lúc trước, cậu căn bản không dám tới sân thể dục chơi bóng, nhất định sẽ bị nhóm nam sinh cười nhạo, hiện tại Văn Yến mang theo cậu chơi, không ai dám cười.

Đoạn thời gian kia, Giang Dữ đi ngang qua sân thể dục, thời điểm qua ban F, luôn có thể thấy ba người bên nhau, bởi vì duyên cớ phân ban, vị trí cậu... hình như bị thay thế.

Những việc này, kỳ thật cũng không nên để ở trong lòng.

Vốn dĩ, nhân sinh chính là hợp tan tan hợp.

Cha cậu hẳn đã nói, người lãnh đạo ưu tú đều cô độc, bầu trời mấy vạn ngôi sao tụ tập bên nhau, thoát nhìn náo nhiệt, náo nhiệt hơn bình thường.

Duy chỉ có một ngôi sao, cô độc quanh quẩn, nhưng lại sáng lạn bắt mắt.

Đạo lý cần hiểu, chính là...

Lúc cậu nhìn thấy Văn Yến ngồi cạnh Ôn Niệm Niệm, tâm giống như bị rần độc cắn một cái, cảm giác đó, lan tràn lục phủ ngũ tạng, thậm chí cả toàn thân, mỗi một tác da, mỗi một mạch máu.

Đau.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Khóa thể dục của ban F, vừa lúc cùng khóa với ban A, đây là lần duy nhất trong tuần Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm gặp nhau.

Ôn Niệm Niệm chán chết ngồi dưới cây ngô đồng, thật vất vả chờ đến khi lão sư ban A thối còi giải tán, cô đứng dậy hướng Giang Dữ đi đến, muốn cùng cậu nói vài câu, hỏi một chút tình huống của cậu gần đây.

Rốt cuộc, học kỳ đầu đã qua một nửa, gia hỏa Giang Dữ này... Hình như là chuẩn bị cùng cô và Quý Trì tuyệt giao, ngày thường cũng không chủ động tới tìm bọn họ.

Vương lão sư bởi vì mới tiếp xúc với chương trình học cao trung, công tác chủ nhiệm lớp cũng rất bận, không có thời gian tổ chức hoạt động tổ.

Ôn Niệm Niệm chuẩn bị cùng Giang Dữ thương lượng, vẫn là đem tổ tiếp tục ngừng hoạt động.

Ban A giải tán, Giang Dữ cùng mấy nam sinh cầm bóng rổ hướng sân thể dục đi đến.

Cậu mặc một bộ đồng phục bóng rổ màu trắng, khuỷu tay lộ rõ đường cong cơ bắp rõ ràng, nhưng bởi vì làn da quá trắng, cho nên mặc dù trên người có cơ bắp, cũng không mang vẻ lỗ mãng.

Bởi vì mới vận động, gương mặt trắng nõn của hơi hơi nổi ửng hồng, trên trán vài sợi tóc cũng nhuận ướt, rũ ở bên mắt.

Ôn Niệm Niệm vốn dĩ cảm thấy không có gì, thuận miệng thăm hỏi một tiếng, nhưng mà đến gần nam sinh xa lạ, cô dừng lại bước chân.

Cảm thấy, có chút khẩn trương.

Nam sinh cao trung, cho dù cao vẫn là thân thể, mọi thứ đều bắt đầu đỉnh bật, chiều cao Giang Dữ, mới nhìn đã thấy xông thẳng tới 1m85.

Chiều cao cũng không phải vấn đề...

Rốt cuộc xảy ra vấn đề ở chỗ nào, Ôn Niệm Niệm cũng không biết.

Tìm gia tốc.

“Giang...”

Cô còn không kịp kêu tên của cậu, Giang Dữ cùng mấy cái nam sinh đi qua bên người cô, mắt nhìn thẳng, không có liếc nhìn một cái, lập tức tới sân bóng rổ.

Thẳng đến sau khi cậu rời đi, Ôn Niệm Niệm mới phản ứng lại, có chút kinh ngạc.

Làm sao vậy, không quen biết?

.....

Ôn Niệm Niệm ở dưới cây ngô đồng tìm được Căn Di, cậu ấy vừa mới chạy 800 mét, trán đổ mồ hôi, đang ở dưới bóng cây nhỏ hóng mát.

“Hãy, đã lâu không thấy.”

Căn Di phát tay với Ôn Niệm Niệm, xem như cùng cô chào hỏi.

Ôn Niệm Niệm ngồi xuống bên người cậu ấy, nhìn thân ảnh nhóm nam sinh mồ hôi như mưa, ra vẻ lơ đãng hỏi: “Giang Dữ gần đây... Thế nào?”

Một đôi mắt đen như mực mở to nhìn chăm chăm cô, nhìn đến nỗi cô có chút giật mình: “Rồi, tớ không hỏi.”

Còn có thể thế nào, sinh hoạt cậu bình tĩnh như nước lặng, một trăm năm đều sẽ không có gợn sóng, cô hỏi cũng như không hỏi.

Căn Di bỗng nhiên nhấp miệng nở nụ cười, hình như đã hiểu tâm tư Ôn Niệm Niệm, nhanh chóng viết mấy chữ lên cuốn sổ tùy thân ——

“Lớp trưởng bọn tớ, thường xuyên có vấn đề hỏi cậu ấy.”

Ôn Niệm Niệm nhìn như không thèm để ý, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm cuốn sổ của Căn Di, thấy cô ấy viết xuống những lời này, rầu rĩ: “Thì ra là tìm được bạn mới.”

Khó trách vừa rồi hờ hững.

Hai người ở dưới bóng cây ngồi mười phút, Ôn Niệm Niệm vẫn muốn nói lại thôi.

Có câu, muốn hỏi, lại có chút hỏi không ra.

Người có kiên nhẫn như Căn Di đều bị cô làm thành bộ dáng rối rắm mất kiên nhẫn, viết lên sổ nhỏ: “Lớp trưởng tên là Triệu Hi, nữ sinh.”

Ôn Niệm Niệm quay đầu, vân đạm phong khinh lẩm bầm câu: “Tớ không muốn biết đâu, chả có gì liên quan tới tớ nha.”

Căn Di cười, chỉ chỉ nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa mặc váy ngắn thể thao trong sân cầu lông, ý bảo, Triệu Hi chính là cô ta.

Ôn Niệm Niệm duỗi tay ngón tay Căn Di xuống: “Không cần chi cho tớ xem, tớ không hiểu kỳ, cậu ấy có thể quen bạn mới, đây là chuyện tốt.”

Tuy rằng nói là như vậy, nhưng cô nhìn không được dùng dư quang liếc Triệu Hi.

Cô ta mặc váy tennis vận động, dáng người mảnh khảnh lại cao gầy, so với bạn cùng tuổi cao hơn một cái đầu, tóc đuôi ngựa cao cao, lộ ra cái trán tròn bóng.

Nhìn qua chính là một nữ sinh ánh mặt trời.

Ánh mắt Ôn Niệm Niệm, rơi xuống đôi giày trắng của cô ta, giày thể thao trắng tinh giày, nhưng mà... mặt giày hình như là đã cũ.

Cô búng tỉnh nhớ tới tên Triệu Hi.

Thời điểm khai giảng, danh sách học bổng quốc gia giúp đỡ học sinh nghèo khó công khai, thấy được tên cô ta, bằng điểm cao đứng đầu danh sách nhận học bổng quốc gia hỗ trợ cho học sinh nghèo khó.

Mười người đứng đầu cũng có tên Triệu Hi, lúc khai giảng, Triệu Hi còn làm học sinh đốc lòng đại biểu, lên đài phát biểu.

Ôn Niệm Niệm lập tức rút ánh mắt về, cảm giác có chút không thể hiểu được.

Cô tuy rằng có năng lực xem qua là nhớ, nhưng cũng không có nghĩa... cô liếc nhìn một cái, liền muốn nhớ nhiều tin tức vậy.

Làm sao phải để ý như thế!

Căn Di thấy Ôn Niệm Niệm không nói lời nào, tâm tình giống như cũng hạ xuống, lại viết lên sổ hỏi: “Cậu không vui sao?”

“Nào có.”

Ôn Niệm Niệm chọc chọc đầu Căn Di: “Nha đầu cậu buồn không hé răng, ý nghĩ trong thì rất nhiều nha.”

Một đôi mắt lưu li của Căn Di, nhìn chằm chằm Ôn Niệm Niệm, giống như có thể đọc hiểu cảm xúc trong lòng cô.

“Giang Dữ không thích giảng đề cho cậu ta, cho nên luôn cự tuyệt.”

“Vì sao phải cố ý giải thích cho tớ?”

.....

Văn Yến cùng mấy thể dục sinh Ban F kết thúc huấn luyện chuyên nghiệp, tốp ba tốp năm cầm bóng rổ đi đến sân bóng, tùy tiện ném rổ mấy cái, liền trêu chọc không ít nữ sinh vây xem.

Giúp hormone thể dục sinh nở mạnh, nhóm nam sinh khác trên sân bóng, tức khắc âm ỉm thất sắc.

Ban F giúp thể dục sinh lo chơi của mình, cảm thấy không có ý tứ gì, quay đầu lại nhìn phía nam sinh ban A đối diện.

Đối lập quá rõ ràng, trừ bỏ Giang Dữ, thân hình nam sinh khác đều là gầy thấp hơn, hơn nữa đại đa số đều bị cận thị mang mắt kính.

Nhóm nam sinh ban F đối diện, trao đổi ánh mắt, Cao Tuấn xoay người hỏi Văn Yến: “Yến ca, chúng ta... Tìm bọn họ chơi một ván được không?”

Văn Yến lấy đà nhảy lên ném rổ, không chút để ý nói: “Hỏi tớ làm cái gì, đi hỏi mấy thái thái ban A có muốn chơi cùng các cậu không.”

Cao Tuấn tuân lệnh, cầm bóng đi tới người đối diện, một cái động tác đem bóng vào rổ, dễ như trở bàn tay quăng vào rổ đối diện.

Nhóm nam sinh ban A dừng động tác, bất mãn nói: “Các cậu làm gì vậy?”

“Cùng nhau chơi.” Cao Tuấn nhặt bóng rổ lên, cười nói: “Nhờ nhóm không thú vị, tới toàn trường.”

“Ai muốn chơi cùng các người.” Mấy nhóm nam sinh ban A tự mình hiểu lấy, biết rằng chơi bóng cùng học sinh thể dục cơ bản chỉ có bị bọn họ ấn mặt xuống đất cọ xát.

“Chơi đi, cùng lắm thì nhường các cậu chút.”

“Ai cần các người nhường!”

Giang Dữ dừng động tác, nghiêng người nhìn phía Văn Yến.

Cậu ta cũng đang nhìn cậu, cảm khê năng, rất khiêu khích.

Trong ánh mắt hai người đối diện, mạch nước ngầm kích động kịch liệt.

Đồng học chung quanh hình như cũng chú ý tới ánh mắt đầy địch ý của hai người, không nói chuyện nữa, ngo ngác mà nhìn bọn họ.

Phút chốc, ánh mắt Giang Dữ phóng xa, trông thấy Ôn Niệm Niệm ngồi dưới cây ngô đồng đối diện, cô hình như cũng chú ý tới sân bóng.

Giang Dữ thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: “Một ván.”

Văn Yến mang bóng đi tới, cười tà nói: “Cho các cậu hoàn toàn, thế nào.”

“Không cần.”

Toàn bộ ban A cũng chỉ có Giang Dữ, có lẽ còn có thể đánh giá cùng học sinh thể dục ban F, nếu Giang Dữ mở miệng, bọn họ cũng đều đồng ý thi đấu.

Thi đấu bắt đầu mười lăm phút, vốn dĩ đồng học ban A cho rằng, khẳng định bị ban F treo lên đánh một trận, lại không nghĩ rằng, cuộc thi đấu không giống như chuyện bọn họ nghĩ.

Còn chưa biết bọn họ có chuyện gì, ngay cả mấy thể dục sinh ban F đều bị đẩy ra bên cạnh.

Toàn bộ hành trình đều là Giang Dữ cùng Văn Yến, 1V1, mang bóng giằng co.

Hai người đều phân cao thấp, ai cũng không nhường ai, thời điểm Văn Yến tiến công, Giang Dữ toàn lực ngăn trở, tuyệt đối không cho cậu bất luận cơ hội thở dốc gì.

Chạy hết sân nhưng không thoải mái, không bao lâu, hai người đều mệt đến thở hồng hộc, gò má đỏ bừng.

Nhóm nam sinh chung quanh cũng dừng động tác, chủ động lui ra, đứng ở bên ngoài làm quần chúng ăn dưa.

Đồng học ban A nghi hoặc khó hiểu nhìn đồng học ban F, bọn Cao Tuấn cũng là vẻ mặt mộng bức.

Xem hai người này... Chẳng lẽ có thâm thù đại hận.

Một thân Giang Dữ, ngày thường khắc chế xa cách, nói với người khác đều không vượt quá ba câu.

Cậu ta tại sao.. Cùng với Văn Yến lại vậy?

Văn Yến mang bóng ném vào rổ, bị cái nhảy lấy đà của Giang Dữ bạo khẩu, đem bóng trong tay đánh trật đi.

Văn Yến thừa nhận gia hỏa này nhảy lấy đà áp chế lực rất khủng bố, lúc rơi xuống đất suýt nữa té ngã.

“Mẹ nó!” Cậu đứng lên, bắt được cổ áo Giang Dữ, đem bóng thật mạnh vào cơn bóng rổ.

Giang Dữ luyện võ, tay chế trụ Văn Yến, gấp tay cậu ta xuống.

Văn Yến làm sao chịu bị cậu kiềm chế, một chân đá vào bụng Giang Dữ.

Giang Dữ chịu đau, không buông tay, trực tiếp đem cổ tay của cậu ta bẻ sắp gãy xương.

Đồng học chung quanh ngây ra như phỗng, thẳng đến khi hai người vịn đánh cùng nhau, bọn họ mới phản ứng lại..

Mẹ nó... thật đúng là muốn đánh?!

Các nam sinh một đồng, thử tách hai người ra, nhưng mà bọn họ sao có thể kéo được, bị ngô thương vài cái.

Ôn Niệm Niệm thấy Giang Dữ đem Văn Yến ấn ở trên mặt đất đánh, chạy nhanh tới, dùng sức kéo Giang Dữ ra.

Giang Dữ không chú ý tới người kéo mình chính là Ôn Niệm Niệm, cậu dùng sức đẩy, Ôn Niệm Niệm trọng tâm không vững, bị cậu đẩy ngã trên mặt đất, đầu gối trầy xước.

Giang Dữ lúc này mới thấy rõ cô, tâm bỗng nhiên khựng một chút.

“Cậu...”

Cậu không có việc gì đi còn chưa nói ra, Văn Yến một chân đá văng Giang Dữ, nhào qua đem Ôn Niệm Niệm dậy, quan tâm hỏi: “Đau không?”

Ôn Niệm Niệm lắc đầu, đứng lên, thấy cánh tay sưng lớn, hoảng sợ, vội vàng nói: “Mau tới phòng y tế!”

“Không cần.”

Văn Yến ngượng ngùng nhìn Giang Dữ một cái, không nghĩ ở trước mặt cậu nhận đau.

Ôn Niệm Niệm thấy tay xanh tím, rõ ràng bị thương nghiêm trọng, lười đến vô nghĩa, lúi xoay người kéo cậu hướng tới phòng y tế.

Đồng học chung quanh chạy tới, quan tâm hỏi Giang Dữ: “Cậu không sao chứ?”

“Bị thương chỗ nào không?”

“Sao lại đánh nhau vậy, thật là.....”

“Bọn họ quá bạo lực.”

Giang Dữ là công tử thanh thúy, vậy mà sẽ cùng người khác đánh nhau, thật đúng là trăm năm khó gặp, các bạn học ban A cố chấp cho rằng, khẳng định là Văn Yến đã làm cái gì đó.

“Nhưng mà, thân thù thật tốt!”

“Đúng vậy, cái loại đại lão như Văn Yến, đều có thể bị cậu ấn ở trên mặt đất đánh...”

Các nam sinh ban A hướng Giang Dữ nhìn bằng ánh mắt khâm phục, thật đúng là nhìn không ra, cái công tử học bá nhẹ nhàng, cư nhiên còn biết võ, hơn nữa kỹ thuật lợi hại, thật đúng là thâm tàng bất lộ!

Giang Dữ không đáp lại bọn họ, ánh mắt đen nhánh vẫn luôn nôn nóng ngóng nhìn bóng dáng hai người, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

“Giang Dữ, nếu không... cậu cũng tới phòng y tế đi.”

Giang Dữ ném bóng rổ, xoay người rời đi.

Mặc dù hiện tại đã tới gần trưa, ánh mặt trời trên cao chiếu xuống, bóng dáng cậu có vẻ quanh quẩn cô đơn như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Phòng y tế, Ôn Niệm Niệm dựa ở tường, đứng xem bác sĩ nới xương cho Văn Yến.

“Răng rắc” một tiếng, trên lưng cô nổi lên một da gà.

Nhìn đã thấy đau, Văn Yến lại không rên một tiếng.

“Ai khiến em biến thành như vậy?” Bác sĩ khá tò mò, nói: “Có kỹ xảo bẻ xương, là người có học võ, từng luyện qua.”

Sắc mặt Văn Yến trầm trầm, không có đáp lại.

Bác sĩ một bên đánh thạch cao cho Văn Yến, một bên dặn dò nói: “Tổn thương tới gân cốt, một trăm ngày, đừng chạy hay vận động mạnh, tĩnh dưỡng cho tốt.”

Văn Yến không nói, Ôn Niệm Niệm vội vàng trả lời: “Chúng em biết rồi, thật cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ bưng hộp y tế rời phòng bệnh.

Ôn Niệm Niệm ngồi trước mặt cậu, duỗi tay chạm chạm cánh tay thạch cao treo trước ngực, hỏi: “Tốt, tại sao lại đánh nhau?”

Văn Yến tức giận nói: “Tên kia, mượn việc chơi bóng, phát giận lên lão từ.”

“Giang Dữ không phải người chủ động khiêu khích.” Ôn Niệm Niệm kinh ngạc hỏi: “Cậu đã làm gì?”

Văn Yến nhướng mày, hỏi lại: “Cậu rất hiểu cậu ta?”

“Đúng vậy.” Ôn Niệm Niệm tin tưởng nói: “Giang Dữ là người đăm đăm, không dễ dàng tranh chấp, từ trước tới nay không cùng ai đánh nhau cả, tớ cũng không biết cậu ấy có một thân võ học.”

Văn Yến nhún nhún vai: “Lão tử cũng không nghĩ tới, cậu ta có thể đánh như vậy.”

“Rốt cuộc sao lại thế này?”

“Thật sự không biết?”

“Biết cái gì.”

“Còn không phải bởi vì...”

Văn Yến bỗng nhiên vươn một cái tay khác, đầu ngón tay thon dài giơ lên, nhẹ nhàng chọc chọc mày Ôn Niệm Niệm, lẩm bẩm thành: “Cậu.”

“Tớ?”

Ôn Niệm Niệm hoang mang: “Tớ làm sao, không có trêu chọc các cậu nha.”

Văn Yến buông tay, cười khỏ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Ôn Niệm Niệm cầm thuốc đưa cậu, Văn Yến đã đi ra cửa phòng y tế.

Thực mau, Ôn Niệm Niệm đuổi theo, ngưng ngưng hỏi: “Vậy cậu vừa mới đánh cậu ấy, có dùng sức không?”

Văn Yến bỗng nhiên dừng bước chân, cô suy nghĩ nửa đám lên lưng cậu.

Cậu xoay người, đem cánh tay thạch cao của mình hướng mắt Ôn Niệm Niệm dơ dơ, bất mãn nói: “Lão tử bị như vậy, cậu mẹ nó còn hỏi tớ có dùng sức đánh cậu ta không?”

Ôn Niệm Niệm nở nụ cười, hỏi: “Vậy cậu có đau hay không?”

Văn Yến rũ mắt nhìn cô, một đôi mắt đen xinh đẹp hơi hơi câu lên, thanh triệt lại sạch sẽ, rõ ràng chỉ thăm hỏi cực kỳ có lễ, nhưng cổ tình xứng với một trương khuôn mặt xinh đẹp, làm cậu thà rằng lừa mình dối người tin tưởng, cô phát ra từ tận tâm.

Văn Yến tức giận mà nói: “Miệng vết thương có đau hay không, sớm đã không có cảm giác.”

Chỉ là lòng có điểm đau.

Cậu đi hai bước, Ôn Niệm Niệm không theo kịp, Văn Yến quay đầu lại nói: “Lão tử đánh người, chưa bao giờ không làm hư, tên kia, không chắc là ỏn.”

Vì những lời này của Văn Yến, Ôn Niệm Niệm lo lắng cả một buổi trưa, nhắn cho Giang Dữ vài tin, nhưng cậu không có đáp lại.

Trong lòng cô như là nganh cái đó, không thể lên lại không thể hạ, tự mình an ủi, chắc là học không xem đi động.

Giang Dữ đích xác không có nhìn đi động, vị trí bị Văn Yến đá ầm ầm đau một buổi trưa.

Buổi chiều tiết thứ nhất là của lão Vương chủ nhiệm lớp, Giang Dữ mặc danh cảm giác thấy cả miệng ghê tởm, nhắc tay báo cáo cũng không kịp, sai bước lao ra phòng học, chạy đến WC nam, điên cuồng nôn mửa.

Lớp trưởng Triệu Hi là người thứ nhất phản ứng lại, đuổi theo, cô ta không màng tất cả mà vọt vào WC nam, nhẹ nhàng vỗ Giang Dữ, giúp cậu thuận khí, bất chấp ghê tởm, lấy ly nước của mình cho cậu súc miệng.

Giang Dữ không tiếp bình giữ ấm màu hồng phấn của cô ta, xua xua tay, ý bảo không có việc gì.

Vương lão sư cũng vội vàng lại đây, lo lắng hỏi: “Sao lại thế này? Có phải ăn cái gì hư bụng hay không?”

Giang Dữ lắc đầu: “Không có việc gì.”

Buổi sáng hôm nay tiết thể dục cuối cùng, cậu cùng Văn Yến ban F đánh nhau, mọi người đều nhìn thấy, hơn phân nửa suy đoán Giang Dữ là bị một chân của Văn Yến đá hỏng.

Triệu Hi đau lòng phần uất, cùng lão Vương mách lẻo: “Không phải bởi vì cái học sinh thể dục ban F kia...”

Lời nói còn chưa dứt, Giang Dữ đánh gãy: “Giữa trưa ăn hư bụng, Vương lão sư, em muốn xin nghỉ, tới bệnh viện xem.”

Vương lão sư vội vàng nói: “Muốn thầy đưa em tới bệnh viện không?”

“Không cần, thầy cứ dạy đi.” Giang Dữ nói xong, xoay người đi xuống cầu thang.

Triệu Hi vội vàng đối với chủ nhiệm lớp nói: “Vương lão sư, em... em đưa Giang Dữ đi.”

Vương lão sư liền thanh nói: “Được, em đi xem cậu ấy.”

Giang Dữ đỡ bụng, gian nan đi xuống thang lầu, phát hiện phía sau có người đi theo, đầu cũng không hồi, nói: “Không cần, về đi.”

Triệu Hi vội vàng đi lên trước: “Cứ để tớ bồi cậu đi, cậu bị thương rất nghiêm trọng.”

“Không cần, về, đừng đi theo tôi.” Giang Dữ nói xong, hướng tới cổng trường đi đến.

Triệu Hi cắn cắn môi dưới, trong lòng có chút không quá dễ chịu.

Hiện tại trở về, rõ ràng là bị cự tuyệt, cho nên cô ta xoa người đi tới hoa viên nhỏ, quyết định chờ tan học mới về phòng học.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, Ôn Niệm Niệm liền tới lầu ba phòng học ban A, không có tìm được thân ảnh Giang Dữ, cô gọi một vị nam sinh lại, hỏi: “Đồng học, xin hỏi... Giang Dữ không ở đây sao?”

“À, tiết một Giang Dữ không thoải mái, hiện tại tới bệnh viện rồi.”

“Nghiêm trọng không?”

“Rất nghiêm trọng, còn nôn nữa.”

Máu toàn thân Ôn Niệm Niệm đều lạnh.

Nam sinh nhận ra Ôn Niệm Niệm là bạn học ban F, bất mãn mà nói: “Chính là Văn Yến ban các người, bị đập một chân, có thể không có việc gì sao?”

Thanh âm Ôn Niệm Niệm nói chuyện có chút run: “VẬY... cậu biết cậu ấy ở bệnh viện nào không?”

“Tớ không biết, nhưng mà Triệu Hi đưa cậu ấy đi, hẳn là biết.”

Ôn Niệm Niệm ngẩn người, vài giây mới phản ứng, hỏi: “Thế... số của Triệu Hi, cậu biết không?”

Nam sinh cho cô số điện thoại Triệu Hi, đeo cặp sách rời đi.

Ôn Niệm Niệm nhìn dãy số di động xa lạ, trong lòng nghĩ, hay dứt khoát trực tiếp gọi Giang Dữ.

Nhưng không biết vì sao, điện thoại Giang Dữ luôn không tiếp.

Không biết cậu có sinh khí hay không.

Dù sao, hai người đã lâu không có liên hệ.

Nổi lòng, thiên hời bách chuyển, đời này cũng chưa rồi rắm như vậy.

Thật lâu sau, Ôn Niệm Niệm rút cuộc quyết định, gọi cho Triệu Hi, hỏi một chút tình huống, nếu không có trở ngại, cô sẽ không quấy rầy cậu ấy.

Thực mau, điện thoại chuyển được, một thanh âm mềm mại truyền đến ——

“Alo, xin hỏi là ai?”

“Xin chào, tớ là Ôn Niệm Niệm, ban F, Giang Dữ là bạn tớ, nghe nói cậu đưa cậu ấy tới bệnh viện, muốn hỏi một chút, tình huống thế nào rồi?”

Ở hoa viên nhỏ, Triệu Hi vừa nghe tới hỏi tình huống Giang Dữ tình huống, lại là nữ sinh, lập tức cảnh giác, nói: “Cậu ấy đang ở cạnh tôi, nhưng mà cậu ấy không muốn cho người không quan hệ biết bệnh tình.”

“A...”

Trong lòng Ôn Niệm Niệm càng thêm không thoải mái: “VẬY cậu ấy ở bệnh viện nào, có thể nói không?”

Triệu Hi dừng một chút, nói: “Cậu không muốn người khác biết, đừng hỏi.”

Ôn Niệm Niệm còn chưa hỏi xong, Triệu Hi dùng sức cúp điện thoại.

Ở hoa viên nhỏ chịu muỗi một buổi trưa, lúc này còn có nữ sinh tìm được số điện thoại, còn hỏi tình huống Giang Dữ.

Tâm tình thật bức bối.

Nam sinh hào quang bắn ra bốn phía như vậy, đến tột cùng là nữ sinh ưu tú cỡ nào, mới có thể xứng đôi với cậu nha.

Triệu Hi nhìn nhìn thân mình quần áo mộc mạc, trong lòng ảm ảm có chút tự ti.

Cậu ấy hẳn là không nhìn thấy cô.

Nhưng mà, người giống Giang Dữ, hẳn là quen những tiểu thư hào môn xuất thân cao quý, xuất thân của cô ta tuy rằng không xứng với, nhưng nói không chừng có thể là một loại phương thức khác hấp dẫn cậu ấy.

Những nữ sinh ưu tú, phổ biến đều kiêu ngạo.

Mẹ đã nói với cô ta một cái chân lý, người đàn ông, đều thích nữ sinh nhu nhược, bởi vì nhu nhược nhược như cô bé lọ lem, càng có thể kích thích ý muốn bảo hộ của bọn họ.

Bằng không, trên thế giới này làm sao sẽ có cô bé lọ lem trong chuyện xưa.

*

Ôn Niệm Niệm nhú mi, mặc danh cảm thấy, Triệu Hi này giống như có địch ý với cô.

Xem ra Giang Dữ thật đúng là quen bạn mới, quan hệ hình như còn rất thân mật, cùng đi bệnh viện, còn chỉ cần cô ấy bồi..

Ôn Niệm Niệm thất hồn lạc phách trở lại phòng học, vừa vận dụng Quý Trì mang theo cấp lao ra khỏi phòng học như con gió, suýt nữa đụng vào cậu.

Ôn Niệm Niệm vội vàng lui về phía sau vài bước, bất mãn nói: “Làm gì hoang mang rối loạn thế?”

“Giang Dữ nằm viện, đi đi đi, xem cậu ấy đi.” Quý Trì nói xong xách theo Ôn Niệm Niệm, túm cô hướng cửa thang lầu đi.

“Không đi!” Ôn Niệm Niệm vội vàng bắt lấy then cửa phòng học: “Có người ở chỗ cậu ấy rồi, làm gì phải vội vàng, rồi không duyên cớ chán ghét người ta.”

Quý Trì kinh ngạc nhìn Ôn Niệm Niệm, nhú mày: “Cậu cùng Giang Dữ, gần đây xảy ra chuyện gì à? Quan hệ sao trở nên không xong như vậy.”

Ôn Niệm Niệm nhấp môi, không biết nên trả lời thế nào, chỉ nói: “Chính là quan hệ chậm rãi mà phai nhạt, cũng bình thường, thiên hạ này có tiệc nào mà không tàn.”

“Không bình thường, chúng ta.. Không phải là bạn bè tốt sao?”

“Hiện tại không phải, cậu ấy đã có bạn tốt nhất rồi.” Ôn Niệm Niệm nói xong, xoay người rời đi: “Hôm nay bài thật nhiều, tớ trở về làm đây.”

Quý Trì nhú mày, một phen giữ tay cô lại, hoang mang nói: “Ày, cho dù xa cách, tốt xấu gì lúc trước cũng cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, hiện tại cậu ấy nằm viện, mặc kệ như thế nào, đều đi xem.”

“Tớ nói không đi!”

Ôn Niệm Niệm một phen ném tay cậu ra, bỗng nhiên có chút phẫn nộ: “Cậu không thấy được mấy ngày nay thái độ của cậu ấy sao, đã thay đổi! Tớ cũng sẽ không nghịch ngợm ương bướng đánh trước mặt nữa!”

Quý Trì rút cuộc cảm miệng, có chút ngốc, không nghĩ tới phản ứng Ôn Niệm Niệm kịch liệt như thế, phát hỏa lớn như vậy.

Thời điểm cô đang muốn xuống thang lầu, Quý Trì bỗng nhiên mở miệng nói: “Giang Dữ sẽ không thay đổi, đây là cậu nói, đại lượng không đổi là sẽ không thay đổi, không phải sao?”

Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên dừng bước chân, máu toàn thân, đều chảy trở về phía đại não.

Thế giới này, ai cũng đều sẽ thay đổi, nhưng Giang Dữ thì không.

Cậu chính là biến hóa quỷ quyệt trong thế giới, người duy nhất làm đại lượng không đổi khiến người ta yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Triệu Hi ở hoa viên nhỏ ngồi trên ghế đá lạnh như băng một buổi trưa, thẳng đến lúc tan học, cô ta mới từ trên ghế đứng lên.

Không nghĩ tới vừa đi ra hoa viên nhỏ, thấy được Căn Di cầm chổi lại đây quét lá rụng.

Hôm nay đến phiên cô trực nhật, phụ trách khu vực hoa viên trường học.

Căn Di ngăn người, Triệu Hi càng choáng váng, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Căn Di giống như hiểu ra, nhưng cũng không nói, xoay người tới thạch kính dọn dẹp lá rụng.

Triệu Hi vội vàng đuổi theo, nói: “Cậu không được nói cho ai biết.”

Căn Di không để ý đến cô ta, vùi đầu quét rác, cô vốn dĩ cái gì cũng sẽ không nói.

Nhưng Triệu Hi thật ra để ý chuyện này, nhất định phải nghe được đáp án chắc chắn, mới có thể yên tâm: “Cậu không nói cho người khác, có thể chứ, cầu xin cậu.”

Cô ta sắp khóc tới nơi rồi.

Căn Di là nữ sinh tâm tư rất tinh tế mẫn cảm, cô có thể lý giải tâm tư Triệu Hi, lấy notebook ra, viết xuống một hàng chữ cho Triệu Hi xem——

“Tôi sẽ không nói.”

Triệu Hi thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại không nghĩ rằng Căn Di tiếp tục viết: “Giang Dữ sẽ không thích cậu.”

Nhìn đến hàng chữ này máu Triệu Hi bỗng nhiên động lại, phảng phất giống như bí mật che giấu tại nơi sâu nhất trong lòng bị người ta nhổ tận gốc.

Triệu Hi nhìn chằm chằm Căn Di hồi lâu, sắc mặt lạnh đi, không chắc chắn hỏi: “Cậu cũng thích Giang Dữ?”

Căn Di lắc lắc đầu.

“Vậy cậu dựa vào cái gì nói như vậy?”

Căn Di tiếp tục viết: “Chỉ bằng... Tôi biết cậu ấy thích ai.”

*

Ôn Niệm Niệm vẫn là đi theo Quý Trì tới bệnh viện thăm Giang Dữ.

Trên xe buýt, cô hỏi Quý Trì: “Cậu sao biết cậu ấy ở bệnh viện nào?”

Quý Trì thuận miệng nói: “Hỏi thôi.”

“Cậu ấy nói cho cậu?”

“Vi sao không nói cho tớ.” Quý Trì khó hiểu nói: “Chúng ta là bạn bè.”

“Nhưng cậu ấy không phải...”

Vừa nãy không phải Triệu Hi nói, là Giang Dữ không muốn thấy bọn họ sao.

Trong lòng Ôn Niệm Niệm dâng lên một tia nghi hoặc.

“Cho nên tớ mới nói, ai cũng đều sẽ thay đổi, nhưng Giang Dữ tuyệt đối sẽ không, cậu ấy vẫn luôn coi chúng ta là bạn bè.”

Quý Trì đưa điện thoại di động cho Ôn Niệm Niệm, Ôn Niệm Niệm nhìn đến tin nhắn nói chuyện phiếm——

Quý Trì: “Nghe nói cậu nằm viện, có nghiêm trọng không? Bệnh viện ở chỗ nào, tớ tới xem!”

Giang Dữ: “Không cần, không có trở ngại gì.”

Quý Trì: “Muốn muốn! Tớ đem cả Ôn Niệm Niệm, cùng nhau tới!”

Giang Dữ phát một cái 【 định vị 】 tới đi.

Quý Trì: 【 mắt lé cười 】

Ôn Niệm Niệm trả điện thoại di động lại cho Quý Trì, một mình một người đi tới cửa sổ xe, hít không khí mới mẻ ngoài cửa sổ.

Tâm tình, bỗng nhiên vui hơn rất nhiều.

Quý Trì đi đến bên người cô, cô lập tức thu liễm tươi cười.

“Giấu cái gì, muốn cười thì cười đi.”

“.....”

Bệnh viện, trong không khí hương vị nước sát trùng, Ôn Niệm Niệm đi theo Quý Trì, đi tới phòng bệnh một người.

Gió nhẹ hoàng hôn lay động màn gió trắng tinh, nhẹ nhàng lưu động như sóng biển, thiếu niên lẳng lặng dựa ở mép giường, mặc áo bệnh viện màu lam rộng thùng thình, cổ thon dài, khí chất thâm thúy.

Mỗi một tác da ở cổ, so với nữ sinh còn muốn trắng nõn đơn bạc hơn, môi mỏng màu đỏ nhẹ nhàng nhấp, con ngươi đen láy nhìn ngoài cửa sổ, thanh quý lại thanh tao lịch sự.

Quý Trì đi vào phòng bệnh, không khí quanh quệ bị cậu trở thành hư không, khoa trương mà nói: “Sao lại biến thành cái dạng này! Nhìn xem, gây một vòng đi rồi.”

Giang Dữ không chút để ý quay đầu, liếc liếc một cái, ánh mắt ghét bỏ giống như đang xem người bệnh tâm thần.

“Cậu thích nghịch ngợm đúng không.” Ôn Niệm Niệm đạp một chân Quý Trì. “Buổi sáng mới thấy ở trường, gây cái gì mà gây.”

Quý Trì gãi đầu, cười, giống như lại trở về quá khứ thời gian tốt đẹp ba người cãi nhau.

Ôn Niệm Niệm đi đến giường bệnh Giang Dữ, thấy cậu đang truyền dịch, không quá tự nhiên hỏi: “Nữ sinh kia đi rồi sao?”

Giang Dữ ngẩng đầu: “Nữ sinh nào?”

“Các bạn ở ban cậu docks lòng... Mà thôi.” Ôn Niệm Niệm không tiếp tục cái đề tài này, càng nói, càng có vẻ cô giống như rất để ý.

“Bị thương nghiêm trọng không, bác sĩ nói thế nào?”

Tầm mắt Giang Dữ ngưng ở mu bàn tay tái nhợt, cố ý không nhìn cô, khinh phiêu phiêu nói: “Không liên quan tới cậu.”

Ôn Niệm Niệm thấy cậu còn sức lực mạnh mẽ, hẳn là không có gì đáng ngại, cô ngồi vào mép giường, nắn vuốt chăn đơn, hỏi: “Chú và cô đâu?”

“Buổi tối mới tới.”

Quý Trì một bên gọt quả táo, một bên tán thưởng: “Hiện tại trường học đều đang truyền ồn lên, nhìn không ra, cậu lại có một thân công phu, thật đúng là thâm tàng bất lộ nha! Ngay cả Văn Yên cũng không phải đối thủ của cậu!”

Giang Dữ rầu rĩ mà đáp, ánh mắt giống như lông chim khinh phiêu phiêu mà quét Ôn Niệm Niệm một cái, sau đó nhanh chóng dời đi.

Cậu trộm liếc mắt, bị Quý Trì nhảy bén mà bắt được, dùng khuỷu tay chọc chọc Ôn Niệm Niệm, cười hỏi: “Đúng không, Giang Dữ đúng là rất lợi hại.”

Ôn Niệm Niệm đương nhiên biết, Văn Yên đánh nhau có bao nhiêu hung ác, giống như là không muốn sống, nhưng ở thủ hạ của Giang Dữ, ba chiêu đều không qua được, một thân cật mạnh đều bị cậu chế trụ, còn bẽ tay.....

Có thể thấy được trên người Giang Dữ chính là công phu thật.

Ôn Niệm Niệm tức giận nói: “Lợi hại thì sẽ không bị người ta đánh vào bệnh viện.”

Lúc này, hộ sĩ tiến vào đổi túi nước cho Giang Dữ, dặn dò: “Về sau đừng đánh nhau cùng người khác, nếu thành tí tạng vỡ, không thể nhẹ nhàng như bây giờ đâu.”

Ôn Niệm Niệm lập tức quan tâm mà dò hỏi: “Tình huống hiện tại của cậu ấy là như thế nào?”

“Bên trong có chút xuất huyết, hiện tại đã ngừng, không có trở ngại.”

Ôn Niệm Niệm thở dài nhẹ nhõm một hơi, Giang Dữ thấy biểu tình cô quan tâm như thế, không giống như giả vờ, trong lòng mặc danh còn rất tự vị.

Lồng ngực lúc trước tích tụ phần muộn, trong khoảnh khắc này tan thành mây khói.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cái nữ sinh này lại ảnh hưởng tới cảm xúc của cậu lớn như vậy.

Ôn Niệm Niệm trách cứ Giang Dữ: “Nhiều năm rồi cũng chưa gặp cậu đánh nhau với ai, vậy mà lại đi trêu chọc Văn Yến, không biết cậu ấy xuống tay không phân nặng nhẹ sao.”

“Cậu hiểu cậu ta.”

“Không biết, cậu hỏi cậu ấy một chút đi.” Ôn Niệm Niệm chỉ Quý Tri chuyên tâm gọt quả táo.

Quý Tri bỗng nhiên được quan tâm đến, đem vỏ táo ném vào thùng rác, phở cập khoa học nói: “Văn Yến có bệnh liên quan tới tinh thần, dù sao Mười Ba cao trung trước kia không có ai dám trêu chọc.”

“Nghe thấy chưa, về sau cách cậu ấy xa một chút.”

Ôn Niệm Niệm tận tình khuyên bảo lại khuyên bảo, đối với Giang Dữ mà nói hình như cũng không có hiệu quả, tầm mắt cậu nhàn nhạt rơi xuống trên mặt cô, bỗng nhiên hỏi lại một câu: “Cậu có thể làm được, tôi cũng có thể làm được.”

Không đầu không đuôi nói một câu, làm Ôn Niệm Niệm ngáy ngẩn cả người.

“Cái gì?”

Khóa miệng Giang Dữ giờ lên, nụ cười hơi mang châm chọc: “Hai người các cậu, quan hệ với cậu ta đều không tồi... Như thế nào, sợ lão tử đem một tay khác của cậu ta bẻ tiếp sao?”

Lời vừa nói ra, Ôn Niệm Niệm đánh một cái vào ót cậu.

Giang Dữ rầu rĩ hừ một tiếng, nhiu mày: “Làm gì vậy.”

“Cậu nói lão tử với ai, học được những lời này ở đâu?”

“Cậu ta có thể nói, tôi không thể?”

“Cậu ấy là cậu ấy, cậu là cậu!” Ôn Niệm Niệm cố chấp nói: “Hĩa người.. không giống nhau.”

Lời vừa nói ra, Giang Dữ bỗng nhiên im tiếng.

Cậu cùng Văn Yến đương nhiên là người không giống nhau, một cái tiêu sái không kềm chế được, thiếu niên không kiêng kỵ gì.

Có lẽ, cả đời cậu cũng không thể tự do như thế, muốn nói cái gì thì nói, muốn làm cái gì thì làm.

“Chúng ta là người không giống nhau.” Ánh mắt đen nhánh của Giang Dữ hiện lên một tia chỉ ý mỏng lạnh: “Làm bạn của tôi chắc rất mệt, cậu ta có thể cho các người... nhẹ nhàng, đúng không?”

“Rõ ràng chính là cậu...”

Ôn Niệm Niệm cảm giác, Giang Dữ hôm nay bỗng nhiên trở nên vô cớ gây rối, rõ ràng chính là cậu cố tình xa cách, ngày thường gặp mặt cũng không phản ứng, tại sao lại còn cắn ngược lại một cái?

Quý Tri đem quả táo gọt xong đưa cho Giang Dữ: “Nhìn nghiêm trang mà cáo trạng như người ác, không ai so được với cậu.”

Ôn Niệm Niệm liên tục gạt đầu, tỏ vẻ tán đồng.

Giang Dữ không nhận quả táo của cậu ấy, lẩm bẩm nói: “Không ăn, cậu không rửa tay.”

“Còn ghét bỏ, được, tớ tự mình ăn.” Quý Tri nói xong, dùng sức mở miệng cắn: “Cho nên nói đến cùng, vì sao đánh nhau với Văn Yến, không thật sự bởi vì Ôn Niệm Niệm thân cận quá mức đó chứ?”

Giang Dữ lạnh lùng nói: “Đương nhiên không phải, có cái quan hệ gì, đừng để cậu ấy thêm kiêu ngạo.”

Quý Tri càng khó hiểu, không phải vì Niệm Niệm, chẳng lẽ...”

Thật lâu sau, Quý Tri không biết xấu hổ mở miệng hỏi: “Giang Dữ, cậu không phải là... Thích tớ đó chứ.”

“Cậu phóng...!”

“Lại mắng chửi người ta.”

Cái chữ bất nhã kia, sinh sôi lại bị Giang Dữ chặn ở trong cổ họng.

Sau một lúc lâu, cậu đi tầm mắt đi, cực mắt tự nhiên mà chỉ vào Quý Trì nói: “Đừng tìm chết.”

Quý Trì nhún nhún vai: “Tùy tiện nói thôi, đừng phát hỏa, cậu xem... Vành tai đều đỏ rồi.”

Cậu duỗi tay muốn sờ vành tai Giang Dữ, bị Giang Dữ một chân đá xuống giường.

Ôn Niệm Niệm nhân cơ hội lấy di động, chụp mấy tấm ảnh, vừa lúc đem lúc Giang Dữ đá Quý Trì lưu lại, cô xứng bốn chữ biểu tình “Lão tử mặc kệ”, cười đến không thể khép miệng được.

Sắc mặt Giang Dữ rất khó xem, rồi lại không nề hà, chỉ lần nữa cảnh cáo Ôn Niệm Niệm, không nháo.

Nhưng mà chưa tới ba ngày, trưng biểu tình “Lão tử mặc kệ”, truyền lưu trên diễn đàn trường học, chạm tay là bóng, biến thành kinh điển.

Ôn Niệm Niệm cũng không dự đoán được biểu tình vị học bá băng sơn cao lãnh được hoan nghênh vậy, cô còn rất áy náy, rốt cuộc người như Giang Dữ, sao có thể chịu đựng được ảnh chụp của mình ở cảnh không hay bay loạn trong diễn đàn.

Mỗi khi nhìn thấy mặt Giang Dữ lạnh như băng kia, Ôn Niệm Niệm đều có chút chột dạ, không ngừng đem tay mình duỗi đến trước mặt cậu: “VẬY... Tớ cũng để cậu niết gãy xương, nếu có thể làm cậu nguôi giận...”

Giang Dữ thật muốn niết cô, nhưng... Giống như có điểm luyến tiếc.

*

Học kỳ qua một nửa, công tác trên tay lão Vương dần dần ổn định lại, tổ một lần nữa hoạt động, cơ hội các bạn nhỏ tụ ở bên nhau nhiều lên.

Thời tiết cuối thu, học bổng mà các xí nghiệp giúp đỡ học sinh nghèo dốc lòng vượt khó hừng hực khí thế thông báo truyền ra, học bổng chỉ nhằm vào học sinh trong trường có tư cách phù hợp, mỗi một ban chỉ có một danh ngạch.

Lần tranh cử học bổng tranh này, cũng không có quan hệ với Ôn Niệm Niệm lắm, nhưng mà cô rất để trong lòng.

Ban A đề cử tổng cộng có hai vị đồng học nghèo khó phù hợp, tiến hành tranh cử trong lớp, Căn Di chính là một trong số đó, mà một vị khác là Triệu Hi.

Điều kiện của Căn Di cùng Triệu Hi trên các phương diện đều không phân cao thấp, cái này có nghĩa, các cô cần đọc diễn văn ở lớp, để các bạn học dân chủ bỏ phiếu quyết định, một danh ngạch này sẽ cho ai.

Căn Di bởi vì có chứng ngại giao lưu, một năm này tuy rằng bệnh trạng cải thiện, cùng với bạn bè tiến hành một số phương thức giao lưu đơn giản là không thành vấn đề, nhưng mà kêu cô ấy ở trước mắt bao nhiêu người lên đài diễn thuyết, chỉ sợ... quá mức miễn cưỡng.

Ôn Niệm Niệm trù tính nhiều đêm, giúp Căn Di sửa bản thảo diễn thuyết, lại xin phòng học trống cho cô ấy diễn tập nhiều lần, còn kêu Quý Trì cùng Giang Dữ đi người xem, giúp huấn luyện.

Kết quả... Vẫn không được, Căn Di vừa lên đài, đối mặt mọi ánh mắt mọi người, sẽ sinh ra bệnh trạng nôn mửa.

Đêm trước diễn thuyết, một lần diễn thuyết thất bại cuối cùng, Ôn Niệm Niệm đơn giản nói với Giang Dữ: “Đến lúc đó cậu thay cậu ấy lên đài diễn thuyết, hẳn không thành vấn đề, dù sao bản thảo cũng là cậu ấy tự mình viết, đồng học trong lớp cùng lão Vương cũng biết tình huống.”

Căn Di nhìn Giang Dữ ngồi ở vị trí đọc sách.

Cậu khép sách lại, nâng lên con ngươi thanh thanh lãnh lãnh, lẩm bẩm thanh: “Vì sao là tớ.”

Ôn Niệm Niệm cười tươi sáng: “Bởi vì cậu soái nha, toàn bộ ban A, trừ bỏ khí chất đại nam thần Giang gia diễn thuyết, còn có ai bì được! Nếu là cậu lên đài, có thể giúp Căn Di kéo phiếu. Một thân Giang đồng học mỹ mạo và thiện lương, giúp đỡ đi.”

Một hồi cầu vòng thí thối xong, mặt Giang Dữ vô biểu tình, không chút dao động.

Căn Di lôi kéo Ôn Niệm Niệm, ý bảo không sao, thật sự không được, cô dù không được, đến lúc đó... Làm hết sức, nói không tốt đều đúng, cô đều nhận.

Ôn Niệm Niệm chen chân vào đá đá bàn Giang Dữ.

“Đến lúc đó, tớ ở bên ngoài phòng học cổ vũ cho cậu, ngàn vạn lần không cần khẩn trương.”

“Ừm!”

Vài phút sau, Giang Dữ chậm rãi khép sách vở, tản mạn mà nói: “Có thể, nhưng có một yêu cầu.”

Căn Di chờ mong mà nhìn phía Giang Dữ: “Cậu... Nói đi.”

“Đối với cậu không cần, tớ muốn cậu ấy...” Ngón tay thon dài trắng nõn của Giang Dữ dương lên, chọc đến Ôn Niệm Niệm.

Một lòng Ôn Niệm Niệm đều nhắc tới cổ họng.

Phanh phanh phanh bang bang!

“Tớ muốn cậu... cùng làm một chuyện.”

.....

[Góc nhỏ của editor]

Sau bao ngày tháng không cầm máy, bây giờ Kỳ mới có thể edit cho mọi người, nhanh nhanh ủng hộ nha.:33 Hơn nữa vô học lên có ít thời gian lắm, lâu lâu mới ra chương được, thông báo trước cho mọi người khỏi mong.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Thành tích của Triệu Hi so ra kém Căn Di, nhưng bởi vì cô ta là lớp trưởng, ngày thường tích cực tham dự việc lớp, bởi vậy, điểm tổ chất mờ rộng bù cho hoàn cảnh thành tích xấu, tổng tích điểm ngang hàng với Căn Di.

Mà thành tích Căn Di vĩnh viễn bảo trì ở trước top 5, phương diện thi đua khoa học tự nhiên, mỗi lần đều có thể lấy được thứ tự cả nước, tăng không ít vinh quang cho trường học.

Phương diện gia đình của hai người, Căn Di là cô nhi, từ nhỏ lớp lên ở viện phúc lợi.

Cha mẹ Triệu Hi đều là công nhân vào thành, nhìn cô ta ngày thường ăn mặc mộc mạc, nhưng tình trạng thật ra cũng không phải tốt mấy.

Lão Vương nhìn tư liệu hai đồng học, chọn một trong hai, khác biệt không lớn, cũng làm ông tương đối đau đầu.

Đến lúc đó, xem sự phát huy của hai vị đồng học thi diễn thuyết đi.

Giang Dữ xưa nay là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nếu đáp ứng Ôn Niệm Niệm làm chuyện này, tự nhiên sẽ tận tâm muốn được tốt nhất.

Bởi vậy, sau khi hết khóa bắt đầu giúp Căn Di sửa bản thảo, tận dụng khả năng và ưu thế về thành tích, đặc biệt bày ra việc cậu ấy tham gia thi đua lấy giải thưởng, mang vinh quang lại cho trường học.

Bởi vì lần đầu phiếu này không chỉ là đồng học trong lớp tham dự, các lão sư ở các khóa cũng sẽ căn cứ biểu hiện của học sinh khóa mình mà chấm chước.

Căn Di bắt lấy các loại giải thưởng thi đua, có thể lấy được hảo cảm của lão sư, đây là ưu thế lớn nhất của cô ấy.

Triệu Hi ngay từ đầu đối với việc lấy được học bổng là tin tưởng tràn đầy, cho dù thành tích tốt thì như thế nào, Căn Di vụng miệng vụng lưỡi, sao có thể là đối thủ, chỉ bằng quan hệ của cô ta cùng với đồng học trong lớp, một nửa đồng học đều đã chào hỏi qua, Căn Di tuyệt đối tranh không nổi.

Nhưng mà cô ta trăm triệu không thể tưởng tượng được, Giang Dữ người không xen vào việc người khác, cư nhiên bắt đầu chỉ đạo cạnh tranh học bổng cho Căn Di, thậm chí còn muốn thay Căn Di diễn thuyết.

Kể từ đó, thế cục trở nên có chút vi diệu.

Nhân khí của Giang Dữ phóng toàn giáo, đều là tương đối cao, nếu cậu quyết ý giúp Căn Di, bộ phận lớn nữ sinh trong lớp, khẳng định sẽ bầu Căn Di.

Nhưng đây cũng không phải việc Triệu Hi để ý nhất, cô ta để ý chính là, quan hệ của Giang Dữ và Căn Di.

Ngày thường Căn Di ở lớp học rất ít cùng người khác lui tới, nhưng thường thường có đề mục không làm được, sẽ tìm Giang Dữ tham thảo.

Lần trước ở hoa viên nhỏ, Triệu Hi bị Căn Di báo cho, Giang Dữ đã có người bản thân thích, Triệu Hi vốn dĩ khổ sở vài ngày liền, mỗi buổi tối đều trầm trọc, nghĩ xem người kia rốt cuộc là ai.

Hiện tại xem ra... Nói ra không phải chính là cô ta đó chứ!

Triệu Hi ghen ghét sắp nổ tại chỗ.

Một buổi chiều trước hôm tranh cử, thời điểm tan học, Triệu Hi gọi Giang Dữ đang muốn tới sân thể dục đánh bóng.

“Giang Dữ, tớ có một số việc, có thể nói với cậu một chút được chứ?”

Giang Dữ ôm bóng rổ, quay đầu lại, mặt vô biểu tình hỏi: “Chuyện gì?”

“Tớ muốn nói.”

Ánh mắt mấy năm sinh chung quanh trao đổi, tự giác mà ra khỏi phòng học, tới thang lầu chờ.

Triệu Hi nhu nhu nhược nhược mà nói: “Đồng học Giang Dữ, tớ có một cái yêu cầu quá đáng, cậu có thể giúp.....”

“Nếu là yêu cầu quá đáng, vậy thì đừng nói nữa.” Giang Dữ lãnh lãnh đạm đạm mà cự tuyệt: “Đã đáp ứng người khác, tôi cũng sẽ không lật lọng.”

Vành mắt Triệu Hi lập tức đỏ: “Giang Dữ, cậu... cậu rõ ràng biết, vốn dĩ cạnh tranh công bằng, bởi vì cậu tham dự sẽ trở nên không công bằng.”

Nữ sinh trong lớp, khẳng định sẽ xem mặt bỏ phiếu!

“Vốn dĩ cạnh tranh công bằng?” Giang Dữ nâng con ngaoi, nhân nhặt quét qua một cái.

Bị cặp mắt đen nhánh của Giang Dữ nhìn chăm chăm, Triệu Hi bỗng cảm giác có chút hoảng hốt.

“Mua đồ ăn vặt cho bạn học cùng lớp, để bọn họ bỏ phiếu cho cậu, đây là cái công bằng mà cậu nói sao?”

Hồ hấp Triệu Hi cứng lại, không nghĩ tới Giang Dữ biết chuyện này.

Cô ta xác thật dùng tiền sinh hoạt không nhiều lắm của mình để mua đồ ăn vặt hay đồ vật cho bạn học, muốn nhờ cậy chuyện học bổng, tổn thất nhỏ như vậy, căn bản có thể xem nhẹ.

Rốt cuộc, loại học bổng xí nghiệp giúp đỡ học sinh, một khi được, chính là giúp đỡ học phí ba năm cao trung.

Nhưng thời điểm cô ta đưa đồ đều là đưa ngầm, không nghĩ tới Giang Dữ thế nhưng biết chuyện này.

“Trên thế giới không có tường nào chắn được gió, mặc kệ cẩn thận thế nào, chỉ cần làm, người khác sớm muộn đều sẽ biết.”

Tay Triệu Hi chặt chẽ nắm chặt tay áo mình, giọng run hỏi: “Bởi vì cái này, cậu mới quyết định giúp Căn Di? Cậu ở mặt đạo đức khiến trách tớ sao.”

Giang Dữ bình đạm mà giải thích: “Tôi không có khiển trách cậu.”

Rốt cuộc mỗi người đều có lựa chọn của mình, đối với người không cần để bụng, cậu cũng không cần khiển trách cái gì.

“Tôi giúp Căn Di, chỉ bởi vì, cậu ấy là người rất quan trọng...”

Bạn bè.

Hai chữ sau, Giang Dữ không có nói ra, cũng cảm thấy, không cần phải giải thích nhiều như vậy.

Cậu xoay người rời đi.

Triệu Hi nghe chỉ nghe một nửa, ghen ghét sắp tức chết tại chỗ.

Căn Di nói Giang Dữ có người yêu, thì ra người đó... Chính là cô ta.

Đúng vậy, nếu không phải đang yêu đương, nam sinh cao lãnh giống Giang Dữ, sao lại có thể nhiệt tâm mà giúp Căn Di làm những việc này.

Nhìn không ra, Căn Di ngày thường thành thành thật thật, vậy mà còn có bản lĩnh này, không tiếng động đem Giang Dữ bắt được.

Triệu Hi không có cách nào nén giận.

Nếu có thể lấy được học bổng nghèo khó, ích lợi đều ở trước mắt, cô ta đã vì chuyện này trả giá vài sinh hoạt phí cuối tuần, trước mắt cứ như vậy từ bỏ, thật không cam lòng.

Cùng ngày tranh cử, đồng học ngồi đầy phòng, hàng phía trước là các lão sư mỗi khoa.

Giang Dữ lên đài thuyết minh tình huống ——

“Bởi vì duyên cớ bệnh tình của Căn Di, cho nên em thay thế diễn thuyết, mong các bạn học công bằng, bỏ phiếu khả quan.”

Chủ nhiệm lớp cùng các lão sư đều biết tình huống Căn Di, cam chịu gật đầu, lại không nghĩ rằng, Triệu Hi bỗng nhiên nói với chủ nhiệm lớp: “Vương lão sư, nếu Giang Dữ đồng học thay thế Căn Di diễn thuyết, em quyết định rời khỏi thi đua lần này.”

Vương lão sư kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

Mày đẹp Triệu Hi nhủ lại, hàm chứa ủy khuất: “Ai cũng biết, đồng học Giang Dữ có bao nhiêu được hoan nghênh, nếu cậu ấy giúp Căn Di, đồng học trong lớp còn có thể công bằng khách quan sao, như vậy, em tình nguyện rời khỏi, cũng không muốn thừa nhận khuất nhục như vậy.”

“Chuyện này.....”

Vương lão sư nhìn nhìn Giang Dữ, kỳ thật trong lòng ông cũng rõ ràng, Giang Dữ giúp Căn Di, là sẽ có ưu thế.

Lúc chủ nhiệm lớp hết sức khó xử, Căn Di chậm rãi đi lên đài, tiếp nhận bản thảo trong tay Giang Dữ.

Ý tứ thực rõ ràng, vẫn là để cậu ấy tự mình làm chuyện này.

Giang Dữ không xác định hỏi: “Có thể được không?”

Làn da trên mặt Căn Di thật sự lo lắng, hiện tại cũng đã bắt đầu khẩn trương, lấy giọng cực thấp nói: “Không, không biết.”

“Nếu thật sự khó chịu, tớ có thể thay cậu, tin rằng các bạn học có thể hiểu.”

Căn Di cố chấp mà lắc đầu, Triệu Hi nói như vậy, để Giang Dữ thay thế, kéo phiếu đều là thuộc về cậu, cô chỉ là mượn nhân khí Giang Dữ, như vậy...Xác thật không công bằng.

Mặc dù Triệu Hi cũng dùng ơn huệ nhỏ thu mua lòng người, nhưng không thể bởi vì việc cô ta làm không tốt, Căn Di có thể yên tâm thoải mái mà hưởng thụ, như vậy không công bằng, đây là đạo lý người kia đã từng nói cho cô.

(P/s: Đoán xem là anh trai nào nà.)

Nếu Căn Di đã kiên trì, Giang Dữ cũng không miễn cưỡng.

Trên đài, cô hít sâu, nỗ lực không chế cảm xúc chính mình.

Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì đứng bên cửa sổ ngoài hành lang, dơ đầu hiệu cổ lên.

Căn Di liếc mắt một cái, thu lại dưới ánh mắt, nhìn bản thảo trong tay mình.

Bản thảo này, Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm giúp cô sửa chữa, trọng điểm điểm không phải đặt ở việc sinh hoạt khó khăn, mà là dùng ở đoạn đặt được vinh dự cùng thành tích...

Đều là tâm ý của mọi người.

Cô một chữ một mà đem chúng nó đọc ra, thanh âm rất nhẹ, tựa như tơ ngỗng dùng trên mặt hồ, lặng yên không một tiếng động.

Người nghe đều cảm thấy thật có hết sức, mà người nói, càng thêm gian nan.

Triệu Hi đặc ý, khinh miệt nhìn Căn Di, tâm nói cái diễn thuyết gì thế này, còn không bằng nói là muối kêu, người như vậy, đầu óc tuy thông minh, thành tích tốt, nhưng có thể có ích lợi gì.

Học bổng cho cô ta, mới thật là lãng phí!

Mười lăm phút sau, Căn Di cuối cùng đọc xong chữ cuối cùng của bản thảo, đi xuống đài, bước chân phù phiếm.

Triệu Hi lập tức đứng lên, thoải mái bước tới bục giảng.

Căn Di phát huy cực kỳ không xong, cô ta quan sát biểu tình của đồng học chung quanh, bọn họ đều không có kiên nhẫn nghe Căn Di diễn thuyết, bắt đầu cúi đầu chơi di động.

Học bổng, chỉ tại tất đắc*!

(P/s: 志在必得 (chí tại tất đắc): mang nghĩa, thắng lợi đã được nắm chắc trong tay.)

Toàn bộ diễn thuyết Triệu Hi đều áp dụng sách lược hoàn toàn tương phản Căn Di, tránh đi thành tích mình không có ưu thế, mà là nói dài, nói về tình huống gia đình, cha mẹ gian khổ kiếm tiền, vành mắt cô ta đỏ bừng, không kìm được mà rơi nước mắt: “Trong nhà em đứng thứ ba, trên có hai chị gái,

phía dưới còn có một em trai.”

“Em trai mới học lớp 6 tiểu học, học phí rất cao, chị gái của em đều bỏ học, nếu... Nếu em không thể lấy được học bổng, nói không chừng người tiếp theo bỏ học chính là em.”

Triệu Hi cơ hồ khóc không thành tiếng.

Đồng học phía dưới rất kinh ngạc, không nghĩ tới Triệu Hi hoạt bát rộng rãi trong lớp, gia cảnh thế nhưng lại đau khổ như vậy.

“Không đúng.” Có đồng học tìm được một bug*: “Đừng nói tiểu học, hiện tại giáo dục cao trung đều bắt buộc, từ đâu ra học phí sang quý.”

(P/s: lỗi.)

Lập tức có đồng học nói ra: “Ách, theo tớ được biết, trường học tư nhân là muốn thu học phí.”

“Thật hay giả.”

Đối mặt với nghi ngờ của các bạn học, Triệu Hi lập tức phản bác: “Ba tớ nói, lại nghèo, cũng không thể để em trai nghèo giáo dục, cho nên mới đưa tới trường học tư nhân, điều kiện nhà tớ kỳ thật không bằng người ta, mỗi buổi tối, ba mẹ đều là chờ chúng tớ ngủ, mới trở về.”

Cô ta thành khẩn mà nói: “Hy vọng mọi người bầu phiếu cho tớ, tớ thật sự... Thật sự rất muốn giúp ba mẹ chia sẻ vất vả.”

Một đợt nói dài, cũng không có thu được hiệu quả lý tưởng.

Phía dưới có đồng học khe khẽ nói nhỏ, nghị luận: “Khó khăn như vậy, vì sao còn muốn sinh nhiều.”

“Cậu không nghiêm túc nghe sao, người nhỏ nhất kia... Là em trai đó.”

Các bạn học lập tức đã hiểu, liên tiếp sinh ba con gái, lúc này thật vất vả mới sinh ra bảo bối nhi tử, đây là gia đình trọng nam khinh nữ điển hình.

“Khó khăn thế, còn đưa con tới trường học tư nhân...”

“Cậu ấy còn không có ý thức được, tài nguyên cả nhà đều bị em trai đoạt đi sao.”

“Đây là em trai mà tâm.”

“Dù sao mặc kệ thế nào, tớ không có khả năng bầu phiếu cho gia đình như vậy.”

“Đáng lo, tớ cũng sẽ không bỏ.”

Triệu Hi giống như nhìn ra được biểu tình các bạn học, đọc ra cảm xúc phản cảm của bọn họ, màu toàn thân lạnh lẽo.

Cô ta thật sự không nghĩ tới, thái độ của các bạn học đối với em trai lại kịch liệt như vậy, thật quá bất ngờ.

Có lẽ, theo như lời các bạn học nói, cô ta luôn mồm muốn công bằng và chính nghĩa, nhưng mà trong gia đình mình, trên người Triệu Hi, chưa từng có một khắc, chân chính thực hiện.

Nhưng mà thật đáng buồn, cô ta sống nhiều năm như thế, trước nay... chưa từng ý thức được.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Bởi vì thao tác cuối cùng của Triệu Hi, các bạn học có xu thế nghiêng về một phía, đem phiếu trong tay ắt cả bầu cho Căn Di.

Có mấy lão sư vốn không tán thành loại bình chọn bỏ phiếu này, dựa theo ý tứ bọn họ, cần gì phiền toái, ai thành tích tốt thì đem học bổng cho, rõ ràng rành mạch.

Thành tích Triệu Hi so với Căn Di kém xa, chỉ vì có tổ thác tương đối cao mà thôi.

Bọn họ không chút do dự đem phiếu cho Căn Di, bởi vậy không có tri hoãn, Căn Di lấy được danh ngạch học bổng duy nhất.

Sau khi tan học, chân Cẩn Di vẫn phát run, có chút không đứng được.

Ôn Niệm Niệm nhanh đỡ cậu ấy: “Cậu quá lợi hại, bước ra một bước lớn nha!”

Có thể lấy được toàn bộ số phiếu kỳ thật cũng không phải chuyện quan trọng, thu hoạch lớn nhất là cậu ấy đối mặt với nhiều người như vậy, có thể lấy hết can đảm mở miệng nói chuyện. Về sau, nói không chừng có thể giống như người bình thường.

Quý Tri cao hứng bế lên Cẩn Di xoay một vòng, Cẩn Di thật thẹn thùng, kêu cậu nhanh đặt cô ấy xuống.

Giang Dữ lười biếng mà ý ở cạnh cửa phòng học, một đôi mắt hẹp dài, nhọn sắc bén, nhìn phía Ôn Niệm Niệm ——

“Đáp ứng chuyện của tớ...”

“Được rồi, tớ sẽ không nuốt lời, bởi cậu đi là được.”

Khóa miệng Giang Dữ giờ giờ lên, con ngươi bén nhọn tức khắc tan thành mây khói, có vẻ phong lưu lại đa tình.

Trái tim Ôn Niệm Niệm ngừng một giây đồng hồ.

Bộ dáng cậu cười rộ lên thật là...

Tuyệt sát.

.....

Sau khi chủ nhiệm Vương lão sư thông báo danh ngạch học bổng là của Cẩn Di cho trường học không hai ngày, thì bị trường học bác bỏ.

Lý do bác là, đồng học được cử báo, Cẩn Di yêu sớm.

Cái lý do này, đừng nói là đồng học trong lớp, ngay cả chủ nhiệm đều không tin.

Cẩn Di là học sinh lão Vương mang từ sơ trung, đứa nhỏ này hướng nội, đối với cô ấy, yêu sớm là một sự tình không có khả năng phát sinh.

Đức Tân cao trung đối với việc yêu sớm cực khắc nghiệt, đã có người báo, hơn nữa còn thẻ son sắt, trường học lập tức đem chuyện danh ngạch dừng lại, điều tra rõ ràng rồi nói.

Tự nhiên vậy, danh ngạch này cứ thế rơi xuống người Triệu Hi.

Triệu Hi cũng không e dè, nói thẳng chính là cô ta báo cho trường học, mười phần xác định chuyện này, bởi vì Giang Dữ chính miệng thừa nhận, Cẩn Di là người cực kỳ quan trọng với cậu.

Hơn nữa, lúc trước gặp Cẩn Di ở hoa viên nhỏ, cũng từng chất vấn cậu ấy, có thích Giang Dữ hay không, còn nói Giang Dữ có người yêu.

Nhiều dấu hiệu như vậy, còn không phải yêu sớm sao!

Cẩn Di bị Triệu Hi làm cho tức giận tới một câu đều nói không nên lời.

Chuyện này truyền trong trường học ồn ào huyền ảo, vốn dĩ, Giang Dữ nguyện giúp Cẩn Di, đã rất khác thường, Triệu Hi còn thẻ son sắt như vậy, giống như nếu cô ta nói dối sẽ bị thiên lôi đánh.

Cái này làm cho đồng học đều bắt đầu hoài nghi, đừng nói các lãnh đạo trông gà hóa cuốc trong trường học.

Chủ nhiệm lớp tuy rằng tin tưởng Cẩn Di, nhưng là quyết định của lãnh đạo trường, ông cũng không thể nê hà.

Rốt cuộc, học bổng này là từ tập đoàn xí nghiệp ngoài trường tài trợ, hơn nữa thời gian giúp đỡ trong ba năm, cần thiết phải rõ ràng.

Nếu người đầu tư biết học sinh mình giúp đỡ có tác phong không đoan chính, còn khuynh hướng yêu sớm, vậy cực kỳ xấu hổ.

Cuối cùng, học bổng học sinh nghèo khó cuối cùng xác định, mỗi vị đồng học trong mỗi ban, tổng cộng tuyển ra sáu người, Triệu Hi thay thế Cẩn Di ở vị trí bổ sung, cũng đứng hàng trong đó.

Đoạn thời gian kia, Cẩn Di chịu đủ đả kích, không bao giờ cùng ai nói chuyện, một lần nữa đem bản thân bao bọc lại.

Trong lòng Ôn Niệm Niệm khổ sở cực kỳ, thật vất vả có thể giảm bớt bệnh tình, bây giờ lại trở nên càng không xong.

Bình chọn học bổng, cuối cùng sẽ cử hành một đại lễ tại trường học để trao học bổng, người phụ trách từ xí nghiệp trực tiếp đem giải thưởng phát cho học sinh nghèo khó.

Thời điểm Ôn Niệm Niệm đi ngang qua poster thông báo học bổng, trong lúc vô ý thấy được người giúp đỡ người, thế mà có tên quen thuộc.

.....

Lễ trao giải đêm đó, Triệu Hi trang điểm nhẹ, mặc váy dài xinh đẹp, mỹ mỹ đi tới sảnh trường học.

Dòng người chen chúc xô đẩy, rộn ràng nhốn nháo, vì để có nghiệp có thể cảm nhận được nhiệt tình của trường, trường học an bài mỗi học sinh của các ban đều tới tham gia tiệc tối trao giải.

Căn Di căn bản không muốn tham gia tiệc tối này, tuy rằng cũng nói không sao, nhưng mà... Lòng còn xúc động.

Cuối cùng, Ôn Niệm Niệm mạnh mẽ lôi kéo Căn Di lại đây, tham gia tiệc tối.

Căn Di không muốn cự tuyệt Ôn Niệm Niệm, cố nén tâm lý không khoẻ, bởi cô đi phía sau.

Lễ trao giải mau chóng bắt đầu, sau khi vài vị lãnh đạo ngồi xuống hàng phía trước, giáo viên chủ nhiệm đi ra ngoài gọi mấy lần điện thoại, lúc trở về nói với hiệu trưởng mấy câu, sắc mặt hiệu trưởng bỗng nhiên thay đổi, nhìn tới cạnh cửa đại lễ.

Một người phụ nữ mặc tây trang đen đi vào, ngồi ở hàng phía khách quý, thoạt nhìn khí chất bất phàm.

Lãnh đạo trường không nghĩ tới, phía giám đốc tập đoàn Giang thị Thẩm dao, thế nhưng tự mình đến hiện trường.

Lễ trao giải mỗi năm, đều chỉ chỉ có lãnh đạo công ty tới chơi chơi, không ngờ... Năm nay, Thẩm Dao xuất hiện!

Bồng tất sinh huy*.

(P/s: nhà tranh rục rờ hay phát sáng là lời khách sáo, thường dùng khi khách quý tới nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa, kiểu rỗng đến nhà tôm, thật là vinh hạnh.)

Vài vị lãnh đạo vội vàng đi qua bắt tay Thẩm Dao, đầy đủ nhiệt tình mà cùng bà báo cáo tình huống năm nay.

Căn Di viết mấy chữ, đưa cho Ôn Niệm Niệm: “Chị gái này, thật quen mặt.”

Ôn Niệm Niệm cười cười, khẽ sát vào cô ấy thấp giọng nói: “Chị gái cái gì! Đây là bác Thẩm, chúng ta gặp qua ở sinh nhật Giang Dữ.”

Căn Di bỗng nhiên trừng lớn đôi mắt, bừng tỉnh nhớ ra, khó trách thật quen thuộc, đó còn không phải là mẹ Giang Dữ sao, bác ấy ở chỗ này...

Hai nữ sinh đồng thời nhìn Giang Dữ, Giang Dữ chớp chớp mắt, tỏ vẻ mình cũng không cảm kích.

Lễ trao giải rất nhanh liền bắt đầu, Thẩm Dao tự mình lên đài, phát giải thưởng cho học sinh nghèo khó ưu tú.

Người chủ trì nhất nhất đọc tới tên mỗi vị đồng học, hơn nữa đơn giản trình bày cho Thẩm Dao thành tích ưu tú và giải thưởng lấy được của bọn họ.

Thẩm Dao cũng mỉm cười, hướng các bạn học trao giải, nói: “Giải thưởng này không phải vì giúp đỡ tình cảnh khó khăn, mà là khen thưởng thành tích ưu tú.”

Câu này nói ra, biểu tình tự ti trên mặt các bạn học tan thành mây khói, trong ánh mắt bỗng nhiên có ánh sáng, sống lưng cũng thẳng tắp.

Ôn Niệm Niệm dùng khuỷu tay chọc chọc Giang Dữ bên người, nói: “Mẹ cậu thật tốt.”

Biểu tình Giang Dữ trở nên thực nhu hòa: “Ừm.”

.....

Một cái tên cuối cùng đọc tới... Là Triệu Hi thay thế bổ sung trúng cử, cô ta xách theo làn váy, chuẩn bị lên đài lãnh thưởng.

Thẩm Dao bỗng nhiên nói: “Vị đồng học này, không cần lên đài.”

Triệu Hi ngẩn người, nhìn phía Thẩm Dao, lại phát hiện hòa ái trên mặt bà, dần dần biến mất.

“Mời đồng học Căn Di lên đài đi.”

Thẩm Dao nói như vậy, Căn Di cùng Triệu Hi đều ngốc.

Sự tình biến chuyển quá nhanh, tất cả mọi người còn không phản ứng lại, bao gồm các lãnh đạo đang ngồi.

Ôn Niệm Niệm lôi kéo Căn Di đứng lên, đẩy cậu ấy lên đài lãnh thưởng.

Thẩm Dao hòa ái mà nhìn Căn Di, đem phong thư để thề ngân hàng trong tay, đưa tới Căn Di: “Em rất ưu tú, đáng nhận phần khen thưởng này.”

Triệu Hi gắt gao cắn môi tới trắng bệch, cao giọng đánh gãy tiến trình trao giải, chất vấn nói: “Cho nên, phần học bổng này, chính là muốn giúp đỡ ai thì cho sao!”

Thẩm Dao nhẹ nhàng quét Triệu Hi một cái, trong mắt mang theo thần sắc bén nhọn, trong khoảnh khắc làm toàn bộ dũng khí của Triệu Hi tan rã, cô ta cảm giác chân mình đều sắp mềm.

Ánh mắt của bà... Làm Triệu Hi cảm thấy, rất giống một người.

Cô ta nhìn nhìn Giang Dữ cách đó không xa.

Quả nhiên, Thẩm Dao chậm rãi mở miệng: “Nghe nói, em báo với lãnh đạo trường học là đồng học Căn Di yêu sớm?”

Đối mặt với ánh mắt sáng quắc của đồng học chung quanh, Triệu Hi cứng thể một hơi: “Vốn dĩ là như vậy!”

Thẩm Dao giờ giờ điệu, nói: “Có chứng cứ không?”

“Chính tai em nghe được đồng học Giang Dữ nói, thích Căn Di...”

Thẩm Dao rút tầm mắt về, nhìn phía lễ đường một loạt, cất cao giọng nói: “Giang Dữ, con nói như vậy sao?”

Đồng học sôi nổi xoay người, nhìn phía Giang Dữ.

Giang Dữ mặt vô biểu tình: “Tôi không có nói nói như vậy.”

Các bạn học không nghĩ tới đây còn sẽ có nước tương, ăn đưa xem kịch hấp dẫn.

Trong lúc nhất thời, buổi lễ đều sôi trào.

Triệu Hi nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Cậu ấy đương nhiên không thừa nhận, ai sẽ thừa nhận mình...”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Dao lại bỗng nhiên nói: “Tôi tin tưởng cậu ấy, cậu ấy sẽ không nói dối.”

“Bà dựa vào cái gì...”

“Nó là con tôi.”

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên.

Các bạn học đều biết trong nhà Giang Dữ rất có tiền, nhưng cậu ngày thường rất điệu thấp, chưa từng lộ ra gia thế bản thân, không nghĩ rằng, chủ tịch tập đoàn Giang thị vẫn luôn giúp đỡ học sinh nghèo khó của trường học, thế nhưng sẽ là mẹ của Giang Dữ!

Lúc này, thật xấu hổ.

Triệu Hi báo Căn Di cùng Giang Dữ yêu sớm, mặc kệ có phải sự thật hay không, đối với danh dự của Giang Dữ đều tạo thành ảnh hưởng bất lương.

Cứ như vậy... cô ta nào có mặt lấy học bổng của tập đoàn Giang thị?

Trên mặt Triệu Hi lúc đỏ lúc trắng, hoàn toàn không có dự đoán được sự việc thế nhưng sẽ trùng hợp như vậy.

“Không phải, ngài nghe em giải thích, không phải như thế, em...”

Thẩm Dao không hề liếc nhìn cô ta một cái, dưới sự hướng dẫn của người chủ trì, đem phần giúp đỡ nặng trĩu này giao cho Căn Di.

Căn Di cảm kích nhìn bà một cái, thấp giọng nói: “Cảm ơn ngài.”

“Không, là bác cảm ơn các cháu.” Thẩm Dao cười đối Căn Di nói: “Về công, khen thưởng này, là khen thưởng cháu chăm chỉ khắc khổ. Về tư... Muốn cảm ơn các cháu, nguyện ý cùng con bác làm bạn.”

Căn Di kinh ngạc, không nghĩ tới Thẩm Dao cư nhiên sẽ cảm tạ cái này, cô nghiêng đầu nhìn nhìn Giang Dữ Quý Tri và Ôn Niệm Niệm, Ôn Niệm Niệm mỉm cười, cho cô cổ vũ.

Kỳ thật, có thể gặp được bọn họ, Căn Di cảm giác mình mới là người may mắn nhất.

Bọn họ giống như ngôi sao, chiếu sáng bầu trời đêm đen nhánh cô tịch.

.....

Giang Dữ kẻ sát vào Ôn Niệm Niệm, thấp giọng nói: “Khó trách chủ tịch Thẩm hôm nay tự mình lại đây, là cậu... Đi tìm”

Ôn Niệm Niệm biết, cái gì cũng không thể gạt được Giang Dữ.

Cô xác thật gọi điện cho Thẩm Dao, đem chuyện này đơn giản nói qua một ít, không phải bởi vì Giang Dữ bị vu cáo yêu sớm, mà là thao tác của chuyện này vốn dĩ lệnh người hít thở không thông.

Phương diện trường học sợ bị nhà tư sản truy cứu, mặc kệ nội dung cử báo có chân thật hay không, đều áp xuống, dù sao danh ngạch học bổng không đổi, thay đổi người thì thay đổi người, ảnh hưởng cũng không lớn.

Nhưng đối với đồng học, căn bản không có công bằng.

Ôn Niệm Niệm không thể ngồi xem bạn mình nỗ lực nhiều như vậy, lại bởi vì tư tâm của trường học. Hai bàn tay trắng.

“Chủ tịch Thẩm ngày thường rất bận.” Giang Dữ nhân nhạ hỏi: “Cho dù cậu nói cho bà, cũng không nhất định có thời gian quản chuyện này.”

“Tớ tin tưởng bác ấy nhất định sẽ quản.”

“Vì sao.”

Ôn Niệm Niệm cười: “Cậu muốn biết?”

Giang Dữ hơi hơi gật đầu, lông mi tinh mịn áp xuống tới, chạm mí mắt ——

“Ừm.”

“Bởi vì, bà là mẹ cậu...”

Ôn Niệm Niệm kẻ sát vào lỗ tai Giang Dữ, lặng lẽ nói: “Mà cậu, là người duy nhất tớ từng gặp... là nam sinh chính trực nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Khu thương trường phồn hoa náo nhiệt, có một tầng ngầm phụ, Ôn Niệm Niệm đứng ở trước cửa lớn "Văn phòng kỳ quái", chân có chút mềm.

Cô tuyệt đối tuyệt đối và tuyệt đối không thể tưởng tượng được, việc Giang Dữ muốn bắt cô làm, thế nhưng là... Chơi nhà ma.

Cô đáp ứng Giang Dữ, cùng cậu làm một chuyện.

Vốn dĩ Ôn Niệm Niệm nghĩ, lấy tính nết Giang Dữ, hơn phân nửa chính là cùng tới hiệu sách ngồi một buổi trưa, hoặc là cậu thích hội họa, bởi cậu tới bờ sông vẽ phong cảnh một lát.

Trăm triệu không nghĩ tới, Giang Dữ ở trên mạng tìm một trò chơi nhà ma, Ôn Niệm Niệm choáng váng.

Nghỉ ngơi ở phòng chờ, Ôn Niệm Niệm trộm gọi cho Quý Trì cùng Căn Di, đem hai người này cũng kéo lại đây góp đủ số người cùng nhau chơi.

Giang Dữ ngồi ở trên sofa, bưng chén trà, mặt vô biểu tình xoát bình luận trên mạng về gian văn phòng kỳ quái.

Quý Trì thấp giọng hỏi Ôn Niệm Niệm: "Cậu ấy hôm nay chịu cái kích thích gì à, tự nhiên chủ động đưa ra đề nghị chơi loại trò này."

Ôn Niệm Niệm lắc đầu, cao thâm mà nói: "Thánh tâm khó dò."

"Máu chốt đi." Quý Trì kẻ sát vào lỗ tai Ôn Niệm Niệm: "Loại nhà ma này là đồ khẩu vị nặng, không phải style của cậu ấy nha."

Ôn Niệm Niệm hỏi lại: "Thế style của cậu ấy là cái gì?"

Quý Trì nghĩ nghĩ, nói: "Lấy ánh mắt khoa học quan sát vật chất thế giới, lấy độ giác ưu thương 45 độ nhìn lên vũ trụ, dưới bầu trời trong xanh, giống như một đạo phong cảnh lượng lệ..."

Một ánh mắt thanh đậm của Giang Dữ đảo qua, Quý Trì lập tức lấy tay bưng kín miệng, im tiếng.

Đổi mặt với ánh mắt nghi ngờ của đồng bọn, Giang Dữ giải thích nói: "Không cần đoán mò, tớ chỉ là muốn làm thực nghiệm."

Nghe thấy Giang Dữ phá lệ chủ động giải thích hành vi của mình, các đồng bọn lập tức có tinh thần, Quý Trì một tay đập bàn, kêu kêu quát quát: "Tớ đã nói, Giang đại nam thần của chúng ta làm sao mà sẽ chơi loại trò chơi nhảm chán này, khẳng định là có mục đích đứng đắn!"

Ôn Niệm Niệm khó hiểu hỏi: "Cậu muốn làm thực nghiệm gì?"

Giang Dữ do dự thật lâu, vẫn là cực mất tự nhiên mà nói: "Không đặc biệt như vậy, chỉ là muốn thử xem, trên thế giới này có thứ gì, có thể dọa đến tớ hay không."

Cậu nói xong lời này, ba vị đồng bọn chớp chớp mắt, cậu nhìn tớ, tớ nhìn cậu.

Quý Trì: "Chỉ... chỉ có như thế?"

Còn tưởng rằng cậu muốn làm cái gì đứng đắn lắm.

Ôn Niệm Niệm chú ý tới, vành tai Giang Dữ hơi hơi có chút hồng.

Nơi thành thật nhất toàn thân, chính là tai, mặc kệ trên mặt mang bao nhiêu đứng đắn, nhưng tai luôn là thứ bán đứng cậu trước tiên.

Ôn Niệm Niệm nở nụ cười, cảm thấy gia hỏa Giang Dữ này, càng ngày càng có vị người.

(? P/s: Chữ bình thường là cái gì?)

"Cho nên, muốn bị quý dọa, tìm cảm giác kích thích."

Có cái gì ngượng ngùng mà không thừa nhận.

Rất nhanh, nhân viên công tác chuẩn bị sẵn sàng cho bọn họ, đi vào nhà ma.

Đồng loạt đứng dậy, nhân viên công tác dẫn xuyên qua một thông đạo thật dài, đi tới cửa nhà ma.

Chủ đề bọn họ vào nhà ma là trường tiểu học trong thôn hoang vắng, khu tiểu học bỏ đi nhiều năm, nghe nói bên trong thường xuyên phát ra thanh âm kỳ quái, thôn dân chung quanh đều đã dọn đi rồi, chỉ còn một đồng trường học trống rỗng.

Bọn họ là người bên ngoài tìm tòi bí mật, sắp tiến vào khu tiểu học, tìm kiếm bí mật của tiểu học bỏ hoang này.

Ôn Niệm Niệm chỉ là nghe tóm tắt bối cảnh, đều đã nổi cả da gà.

Gia hỏa Giang Dữ này... Trong đầu rối cuộc suy nghĩ cái gì, cứ nhiên chơi loại trò chơi này.

Lúc nhân viên công tác dẫn dắt, bọn họ bị bịt kín mắt, một người một đặt tay lên bả vai người kia, chậm rãi đi vào tiểu học trong thôn hoang vắng.

Tuy rằng bị bịt mắt, nhưng Ôn Niệm Niệm vẫn là có thể cảm giác được cảnh vật chung quanh bỗng nhiên trở nên âm lãnh, quanh mình đen tuyền một mảnh yên tĩnh.

Xuyên qua một đoạn đường thật dài thật tối, nhân viên công tác thông qua bộ đàm, nhắc nhở bọn họ có thể tháo bịt mắt xuống.

Chỗ bọn họ đang đứng, là một chỗ giống với hành lang bịt kín, ánh sáng của đèn treo trên đầu u ám bối rối, như có như không, hành lang vẫn luôn kéo dài đến cuối mảnh đen.

Tuy rằng biết bầu không khí khủng bố đều là xây dựng ra, chung quanh cũng tuyệt đối an toàn, nhưng ở hoàn cảnh như vậy, xứng với bối cảnh khủng bố âm trầm, trong lòng khó tránh khỏi sẽ nhút nhát.

Chỉ nghe "Kèo kẹt" một tiếng, miếng cửa gỗ cách bọn họ gần nhất, mở.

Ôn Niệm Niệm lập tức trốn đến phía sau Giang Dữ, gắt gao nắm chặt góc áo cậu, sợ bên trong cánh cửa bỗng nhiên nhảy ra thứ gì đó.

Giang Dữ quay đầu lại liếc Ôn Niệm Niệm một cái, ánh mắt giống như nói, thần kinh cậu quá nhạy cảm.

Xuất phát từ mặt mũi, Ôn Niệm Niệm lập tức buông lỏng góc áo ra.

Giang Dữ bay thẳng đến cửa gỗ mở kia, vào phòng, tương đối trấn định.

"An toàn, vào đi."

Nghe được chỉ thị, các đồng bọn lục tục vào phòng, sau khi đi vào lúc, cửa phòng "Phanh" một tiếng, đóng lại.

Quý Trì cách cửa gần nhất, một tiếng động tĩnh này, sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Trời ạ mẹ ơi!"

Ôn Niệm Niệm quay đầu lại nói: "Cậu đừng có lúc hô lúc rống có được không."

"Tớ cũng không muốn đâu!"

Sau khi Giang Dữ vào nhà, lập tức bắt đầu tìm manh mối tiết lộ.

Quy tắc trò chơi chính là lục soát chứng cứ bí mật, mới có thể vào tình tiết truyện tiếp theo.

Dưới hoàn cảnh này, biểu hiện mỗi người đều không giống nhau, Giang Dữ cùng Căn Di hình như mở ra hình thức miễn dịch, đối với không khí chung quanh hoàn toàn không có cảm xúc sợ hãi.

Chỉ có hai người Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì còn giống người bình thường, run run rẩy rẩy dựa ở ven tường mà xem bọn họ lục soát.

Quý Trì nhìn thân ảnh Giang Dữ và Căn Di mặt không đổi sắc, bình thản, ung dung, lẩm bẩm nói: "Các cậu là thiên tài có phải hay không... Đều không sợ quỷ."

Giang Dữ một bên nhìn sách lựa trên tay, một bên nói: "Người bên cạnh cậu đã chứng minh, cái này, không có quan hệ gì với thiên tài."

Ôn Niệm Niệm bĩu môi, nếu không phải tâm đã đáp ứng cậu, cô chết cũng sẽ không tới loại địa phương quỷ quái này đâu, cuối tuần ở nhà nằm làm cá nược không được sao!

Giang Dữ một giây tính ra, đem sách đặt về vị trí cũ, sau đó mở cơ quan.

"Răng rắc" một tiếng, bàn vuông ở chính phòng bàn từ từ vỡ ra, một đĩa quay hình tròn chậm rãi nổi lên.

Lúc này, âm thanh bối cảnh trò chơi vang lên, giảng giải cốt truyện kế tiếp, yêu cầu một người đơn độc đi ra cửa, vòng qua chỗ thang lầu đen như mực, mang một phần mật hàm về.

Ai cũng không biết, sau khi ra cửa, bóng tối cuối hành lang, thứ chờ đợi bọn họ đến tận cùng là cái gì.

Hai người Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì gắt gao sống nương tựa lẫn nhau ——

"Lão tử chết cũng không đi!"

"Tớ cũng không đi!!!"

Giang Dữ đem hai gia hỏa run bần bật xách đến bên cạnh bàn, nói: "Để bàn tròn quyết định."

Bốn người đứng ở bàn tứ giác vuông, kim ở đĩa quay chỉ hướng ai, thì phải ra cửa làm nhiệm vụ.

Quý Trì đều khóc tới nơi: "Tớ muốn về nhà."

Khóc cũng vô dụng, Giang Dữ cùng Căn Di chơi loại trò chơi này, ngày thường theo chân bọn họ phá được đề khó, nghiêm khắc dựa theo quy tắc, ai cũng đừng mong lặn mất.

Giang Dữ quay kim đồng hồ, tâm Ôn Niệm Niệm đều nhắc tới cổ họng, nhảy bang bang.

Rất nhanh, kim đồng hồ ngừng lại, kim đồng hồ... Chỉ về phía Căn Di.

Quý Trì cùng Ôn Niệm Niệm thở dài nhẹ nhõm một hơi thật mạnh, ôm nhau hoan hô: "Quá tốt!"

Căn Di không chút do dự xoay người, hướng tới cửa đi đến.

Chỉ là... cửa giống như bị cố định gắt gao, không thể mở ra.

Lúc này, âm thanh bối cảnh lần thứ hai vang lên: "Nếu cửa không có mở, một lần nữa chuyển động đĩa quay, chọn ra người chơi mới chấp hành nhiệm vụ."

Ôn Niệm Niệm, Quý Trì.....

Căn Di không nề hà trở lại cạnh bàn, một lần nữa quay đĩa, lúc này đây, phương hướng kim đồng hồ chậm rãi dừng lại, chỉ về phía Quý Trì.

"Không đi! Lão tử không đi! Lão tử chết cũng không đi!" Quý Trì kích động thiếu chút nữa chui xuống dưới bàn.

Nhưng mà cậu có la lối khóc lóc chơi xấu vẫn không có thể qua được Giang Dữ, bị Giang Dữ mạnh mẽ đưa đến cạnh cửa.

Quý Trì khóc lóc mà gõ cửa, lúc này, cửa vẫn là không mở ra.

Vậy cũng có nghĩa là, còn tiếp tục quay đĩa.

Tránh thoát một kiếp, cậu thở dài nhẹ nhõm một hơi, một lần nữa trở lại bên cạnh bàn: "Mẹ, trò chơi này, quá khó chơi, lão tử tình nguyện trở về."

Lần thứ ba quay đĩa, hướng kim đồng hồ chỉ, là Giang Dữ.

Mà lúc cậu đi đến cạnh cửa, "Răng rắc" một tiếng, cửa mở.

Trúng thưởng rồi.

Giang Dữ không có chút do dự, bình tĩnh đi ra ngoài, cửa lần thứ hai đóng lại.

Ôn Niệm Niệm đi tới cạnh cửa, nghe động tĩnh ngoài cửa, ngoài cửa hình như là có trăm quỷ tru lên, thường thường còn có vài bóng hình mờ mờ hiện lên.

Hiển nhiên, NPC nhà ma đều đi hù dọa người chơi làm nhiệm vụ tuyến một.

Nên Giang Dữ đi ra ngoài, đầu nghĩ đến thí nghiệm và thí nghiệm, trên thế giới này không có thứ gì có thể dọa đến cậu.

Nếu là hình thức nhà ma loại địa ngục hard đều không dọa đến cậu, khả năng cao cậu chính là thiên tài biến thái không có cảm tình nhân loại.

Rất nhanh, Giang Dữ làm xong nhiệm vụ một mình, một lần nữa trở lại phòng.

Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì lập tức vây, hỏi tình huống bên ngoài.

Giang Dữ mặt vô biểu tình nói: "Ừm, có nữ quý ghé ở cuối trên hành lang, ánh đèn nhấp, không thấy rõ mặt, khả năng có dính máu, tư thế chuyển lung tung, lúc đi ngang qua, sẽ dương chân, tớ nói với cô ta là không thể tiếp xúc, nếu không tớ sẽ không cao hứng. Trừ cái này ra, không có gì."

Ôn Niệm Niệm nhìn Giang Dữ bình tĩnh giống như kể chuyện xưa, còn mẹ nó còn thương lượng cặng NPC...

Khóe miệng co quắp.

Phòng chừng NPC cũng vô ngữ, chưa thấy qua người chơi bình tĩnh như vậy.

"Cho nên, một chút cũng không dọa đến cậu sao?"

Giang Dữ lắc đầu.

Ôn Niệm Niệm lập tức nói: "Vậy... Hiện tại qua thí nghiệm, tớ... Chúng ta có thể đi ra ngoài chưa?"

Những lời này bị Giang Dữ cùng Căn Di phản đối mãnh liệt.

Giống như một bài toán làm được một nửa, bị bắt dừng lại không làm nữa, cái này ai có thể chịu được, cho nên bọn họ kiên trì, nhất định phải đem trò chơi kết thúc.

Kế tiếp bọn họ tiến vào một cái phòng khác, phòng này có giống như là phòng ngủ học sinh, có tủ quần áo, kệ sách cùng giường đơn.

Giang Dữ cùng Căn Di lập tức tiến vào lục soát, hai kẻ Quý Trì cùng Ôn Niệm Niệm trốn ở góc phòng run bần bật.

Quý Trì: "Cậu sờ tớ làm gì!"

Ôn Niệm Niệm: "Tớ không sờ."

Quý Trì: "....."

Cổ cậu cứng đờ quay lại, tro mắt nhìn một đôi tay máu chảy đầm đìa, từ bên cửa sổ vói vào, đập trên vai.

"A a a a!"

Tiếng hét chói tai vang vọng mặt thất.

Ôn Niệm Niệm cũng lập tức rời đi, vội không chạy đến phía sau Giang Dữ trốn.

Đúng lúc này, âm nhạc bối cảnh bỗng nhiên trở nên dồn dập: "Nguy hiểm tiến đến, các vị tử ngoài đến nhanh chóng tìm kiếm nơi ẩn nấp, ngàn vạn lần không được lên tiếng! Ngàn vạn không trợn mắt!"

Giang Dữ nhanh chóng kéo Ôn Niệm Niệm, tránh ở tủ quần áo dựa tường gần đó.

Quý Trì cùng Căn Di cũng lập tức chui xuống dưới giường.

Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, hình như có người vào được, bước chân kéo dài, chuyển động trong phòng, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng khóa.

Tủ quần áo so với tường tượng càng thêm chật chội, giấu hai người có chút miễn cưỡng, Ôn Niệm Niệm chỉ có thể cùng Giang Dữ mặt đối mặt đứng thẳng, thân mình hai người gắt gao dán bên nhau, Ôn Niệm Niệm mặt gần gũi dựa vào vị trí xương quai xanh của Giang Dữ.

Trong bóng đêm, hôn hấp nữ sinh khinh khinh nhu nhu, giống như lông chim, cọ làn da ở cổ cậu.

Cái "người" mang xiềng chân ở ngoài cửa, giống như ngừng lại ở tủ quần áo, Ôn Niệm Niệm gắt gao nhắm mắt lại, thân thể sợ hãi mà run rẩy, mặc niệm: "Không, đừng có tới đây!"

Giang Dữ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Niệm Niệm bị dọa thành như vậy.

Cũng không biết là mạch máu nào thẳng tắp xông lên đỉnh đầu, do dự một chút, duỗi tay ôm vòng lấy bả vai đơn bạc của cô, bàn tay dừng ở cái ót, dùng sức ấn một cái.

Cả người Ôn Niệm Niệm, trong khoảnh khắc ngã vào lòng ngực nóng bỏng.

Cô bỗng nhiên mở to mắt, ngẩng đầu, khó có thể tin mà nhìn Giang Dữ.

Dựa vào ánh đèn u ám lên lời, khuôn mặt anh tuấn kia của Giang Dữ, hồng giống như sắp chảy máu.

Ôn Niệm Niệm ngốc, bất chấp "nguy hiểm" ngoài cửa, hiện tại đầu óc cô đều là người da đen với dấu chấm hỏi.

Tay dừng ở trên lưng cô hơi hơi run rẩy, động tác có chút vụng về, dùng sức ấn cái ót, làm mặt cô dính sát vào ngực cậu.

Ngực bang bang, Ôn Niệm Niệm sắp không thể hô hấp.

"Giang Dữ, cậu... Đang làm gì?" Cô hỏi.

Giang Dữ không có đáp lại, nhưng cũng không có buông ra, ngược lại... Càng dùng sức.

Cách áo sơ mi đơn bạc, có thể cảm giác được trái tim Giang Dữ nhảy bang bang.

Ôn Niệm Niệm rõ ràng cảm giác được, hành vi kỳ quái của Giang Dữ không thể dùng lễ thường giải thích, một ít... cho dù lý giải cũng không được.

"Giang..."

Một cái tay khác của cậu bỗng nhiên vòng qua, dừng ở trên xương bả vai của cô, lần thứ hai dùng sức, mang theo phần cảm xúc nào đó khắc chế mà ấn nhấn, hô hấp đều... trở nên dồn dập.

Ôn Niệm Niệm trong khoảnh khắc đó câm miệng.

Nếu, nếu như trực giác cô không có sai, cái động tác này.....

Cậu đang ôm cô.

Không có chỗ phản kháng, không có lối để thoát.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Cuối cùng Kỳ đã khắc phục được Wattpad. Chap có rồi đây!

.....

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa, truyền đến tiếng Quý Trì: “Hai cậu còn trốn ở tù quần áo làm gì? Quý đều đi rồi!”

Quý Trì thấy tù quần áo không có động tĩnh, đi tới kéo cửa tù, Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm đồng thời buông đôi phương ra.

Ôn Niệm Niệm dẫn đầu ra khỏi tù quần áo, sửa sửa sợi tóc hỗn độn bên tai.

Quý Trì nhìn chằm chằm cô hồi lâu, nhú mày hỏi: “Mặt cậu thật hồng nha!”

Ôn Niệm Niệm sờ sờ gương mặt nóng bỏng của mình đi, quay người đi: “Ánh sáng tối vậy, cậu có thể thấy rõ cái gì chứ.”

“Cái này cũng... Quá rõ ràng.” Quý Trì không thuận theo, không buông tha đi đến trước mặt cô, nghiêng đầu xem xem khuôn mặt hồng sấp xuất huyết kia: “Mẹ nó so với vừa chạy xong 1000 mét còn hồng hơn.”

Giang Dữ xem sách bỗng nhiên mở miệng: “Quý Trì, lại đây phá mặt mã điện thoại.”

Quý Trì rút ánh mắt về, đi tới bên người Giang Dữ, cùng nhau phân tích mảnh mặt mã số điện thoại cũ kỹ trên sách bài tập.

Ôn Niệm Niệm trộm liếc Giang Dữ, ánh sáng u ám của phòng ngủ phủ giữa mày cậu một mảnh tối, không thấy rõ đôi mắt, mũi cao thẳng cùng môi mỏng, làn da càng có vẻ trắng nõn.

Cậu nghiêng mặt đi, đang cầm sách bài tập cẩn thận đọc, thoạt nhìn thật trấn định, nhưng mà..... tay hơi hơi run rẩy.

Khẩn trương sao?

Chỉ là Ôn Niệm Niệm lúc này, so với cậu khẩn trương hơn một vạn lần.

Rất nhanh, Giang Dữ phá một đoạn mặt mã phức tạp, được mấy con số Ả Rập 09233245.

Kế tiếp lại là một tuyến nhiệm vụ, cần phải có người cầm dây số này, một mình đi vào chỗ rẽ hành lang, nơi có điện thoại kiểu cũ, gọi tới dây số, thì mới đến được bước tiếp trong theo cốt truyện.

Vừa nãy Giang Dữ đã đi ra ngoài đã làm nhiệm vụ, Căn Di liền xung phong nhận việc, nguyện ý đi ra ngoài làm một chuyến.

Quý Trì cảm thấy, ai lại để nữ sinh một mình đi ra ngoài thật quá không quá thân sĩ, cậu lấy hết can đảm nói: “Vậy, tớ... Tớ thay cậu đi ra ngoài.”

“Không cần, tớ không sợ.”

Căn Di quyết đoán cự tuyệt: “Để cậu đi, khả năng sẽ chậm trễ cốt truyện.”

Quý Trì.....

Các thiên tài như mấy cậu nói chuyện đều trực tiếp vậy sao.

Sau khi Căn Di đi ra ngoài, Quý Trì cùng Ôn Niệm Niệm ghé vào cạnh cửa nghe động tĩnh.

Ngoài hành lang, hình như có một ít tiếng động, như là tiếng gió hô hô của bối cảnh truyền đến, như là tiếng quái kêu.

Quý Trì cùng Ôn Niệm Niệm hai mặt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt sợ hãi.

Hơn phân nửa là NPC lại đi dọa người.

Qua một đoạn thời gian rất dài, Căn Di đi vòng vèo trở về, Quý Trì vội vàng hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Căn Di thực bình tĩnh mà trả lời: “Bị quỷ kéo đi.”

“Cái, cái gì bị kéo đi rồi!”

“Chính là một con quỷ bắt tớ đi.”

“Bị... Bị bắt đi?” Quý Trì tròn mắt há hốc mồm: “Vậy cậu sao lại không kêu!”

Gương mặt Căn Di hơi hơi phiếm hồng, nhỏ giọng nói: “Anh ấy còn rất soái.”

Quý Trì.....

Nữ sinh mà hoa si, quỷ đều không buông tha sao!

Lúc này, cuối hành lang đen như mực, liên tiếp truyền đến tiếng cười thanh thúy, tiếng cười quanh quẩn ở hành lang, phá lệ thắm người.

Phía sau lưng Ôn Niệm Niệm, da gà liên tiếp nổi lên, theo bản năng nhích lại gần Giang Dữ.

Giang Dữ miễn cảm mà quay đầu nhìn cô một cái.

Lại nghĩ tới sự tình vừa phát sinh ở tù quần áo, cô lại nhanh lui một bước, bảo trì khoảng cách.

Giang Dữ chú ý tới động tác nhỏ, vì thế lơ đãng đến gần cô một chút, che ở trước người.

Quý Trì run giọng hỏi: “Ài! Ai ở nơi đó!”

Bóng cao su màu đỏ từ trong bóng đêm lần ra đây, rơi xuống bên chân Quý Trì.

“Mẹ ơi!”

Quý Trì trực tiếp như thần lần dán trên tường: “Cái đồ vật quý gì vậy!”

Cuối hành lang, giọng nữ không xa truyền đến: “Chúng ta cùng nhau chơi trò chơi đi, tôi muốn mỗi người, đứng ở bốn góc hành lang, sau đó...”

Lời cô ta còn chưa dứt, đã bị Quý Trì sắp hồng mắt đánh gãy: “Ai muốn chơi trò chơi! Chúng tôi muốn đi ra ngoài, mau cho chúng tôi đi ra ngoài! A a a!”

Ôn Niệm Niệm tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn là không thể nê hà vỗ vỗ bả vai Quý Trì: “Cậu... để NPC lời nói nói xong đi.”

Cô gái NPC cũng có chút bất đắc dĩ, tiếp tục nói: “Chỉ có chơi trò chơi, tôi mới có thể tha các người đi nha, từ các người tuyên ra ba người, phân biệt đứng ở ba góc hành lang, theo thứ tự đem bóng cao su đưa cho người phía trước, sau đó đứng ở một trạm trong góc.”

Quý Trì lập tức hỏi: “Bốn góc hành lang, vì, vì sao là ba người.”

“Hi hi hi.” Nữ hài nở nụ cười quý dị: “Bởi vì có một người, cuối cùng sẽ đem bóng giao cho tôi.”

Ôn Niệm Niệm nghĩ, chuyện này cùng với gặp quỷ giống nhau, phòng có ba góc đứng ba người, không phân biệt chụp bả vai là ai, kết quả sẽ phát hiện cái góc thừa kia nhiều ra một người, người này chính là...

Quý.

Phá tình tiết, thiết kế cũng quá thiếu năng trí tuệ...

Hù chết người không đền mạng sao.

Quý Trì sắp bị dọa đá ra quần, chết cũng không chịu gia nhập trò chơi này, cho nên cuối cùng Căn Di, Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm ba người hoàn thành.

Toàn bộ cục diện nhà ma là hình chữ đại, có được bốn góc, bốn cái điều hành lang, mỗi hành lang có mấy gian phòng học, ai cũng không biết, lúc đem câu giao cho một người, có thứ gì từ trong phòng học chui ra hay không.

Ba người tùy cơ đứng yên tại ba góc, bối cảnh lần thứ hai vang lên ——

“Đứng rồi, mặc kệ mấy người nghe được thanh âm gì, ngàn vạn... Không được quay đầu lại nha, nếu không liền vĩnh viễn không ra được.”

Ánh đèn tắt, bốn phía lâm vào một mảnh đen nhánh, chỉ có ngọn nến ở góc trái hành lang chọt hiện lên dẫn xuống phương hướng cuối cùng.

Ôn Niệm Niệm đứng tại chỗ, một cử động cũng không dám, không biết qua bao lâu, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Cô không thể quay đầu lại, chỉ có thể gắt gao nhắm mắt.

Đây, một đôi tay ấm áp rơi xuống trên vai cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ: “Đừng sợ, là tớ.”

Là giọng của Giang Dữ.

Một lòng căng chặt bỗng nhiên buông.

Bóng cao su đưa tới tay cô, Giang Dữ ôn nhu nói: “Không phải sợ, đi tới phía trước đi là được.”

“Ừm.”

Ôn Niệm Niệm cảm thấy lúc này, không thể sợ, nếu không đi ra ngoài, không chừng bị cậu cười nhạo.

Cậu dừng cảm tiếp nhận quả bóng cao su Giang Dữ truyền đến, chậm rãi đi lên phía trước.

Không biết bởi vì cô đi chậm, hay là bởi vì hành lang này quá dài, cô đi thật lâu, đều không có động tĩnh gì cả, cũng không có xuất hiện thân ảnh Căn Di.

Phía trước chờ đợi cô sẽ là Căn Di sao?

Cô sẽ không... đem câu giao cho nữ quỷ đó chứ!

Tâm hoảng hoảng.

Cửa phòng học bên cạnh loảng xoảng loảng xoảng động, bên trong giống như có thứ gì muốn ra, mà dưới góc ánh sáng của ngọn nến... Cũng càng ngày càng tốt.

Đến cuối cùng, cơ hồ đuôi tay không thấy năm ngón tay.

Ôn Niệm Niệm cảm thấy mình giống như đã đi vài phút, nhà ma này, như thế nào lại lớn như vậy!

Cô dừng bước chân lại, có chút chần chừ, không biết cần tiếp tục đi đến phía trước đi hay không, quay đầu lại nhìn thoáng qua, ngọn nến chiếu sáng hành lang cũng đã xa xôi.

Đúng lúc này, thanh âm bén nhọn của bồi bồng nhiên vang lên.

Trong lòng Ôn Niệm Niệm giật mình, bỗng nhiên nhớ tới, cô gái kia nói qua, không thể quay đầu lại!

Nếu không... vĩnh viễn không ra được!

Tiếng lòng rối loạn, ném bóng cao su xuống, chạy trở về, kêu tên Giang Dữ.

Không có người đáp lại.

Lúc này, Ôn Niệm Niệm thật sự luống cuống.

Cô xông vào một gian gần nhất có đèn sáng, đóng cửa phòng học.

Nhưng mà sau khi cô đi vào, cửa phòng học bỗng nhiên đóng lại, đèn cũng tắt theo.

Trong bóng đêm, hình như có thứ gì ở đó tới gần cô.

“A!” Cô kinh thanh hét lên lên.

Hành lang, ba người đồng thời nhìn phía cuối.

“Không xong rồi!”

Giang Dữ trước hết phản ứng lại, chạy tới cuối hành lang, theo tiếng đi tới lách cách cửa phòng học.

“Không được lại đây!” Thanh âm Ôn Niệm Niệm run rẩy, hô: “Tránh ra, không được lại đây!”

Giang Dữ cũng giống như điên, liều mạng vỗ cửa, hướng về phía bên trong rít gào nói: “Không được chạm vào cô ấy!”

Cửa phòng bị mạch điện khổng lồ, xuất phát từ trạng thái giữ chặt, Giang Dữ dứt khoát trực tiếp nhấc chân đá.

Loại hành vi này thô bạo này, Quý Trì có chút không nhìn được, vỗ vỗ bả vai Giang Dữ: “Thôi, hẳn là không có nguy hiểm, không cần kích động như vậy, cái cửa này làm hỏng phải đền đấy.”

Đương nhiên sẽ không có nguy hiểm, chỉ là trò chơi mà thôi, NPC chỉ hù dọa người, tuyệt đối sẽ không thương tổn người chơi.

Nhưng Giang Dữ lúc này căn bản không thể bình tĩnh, cậu ngẩng mặt vẫy tay với camera, hô lớn: “Kêu NPC dừng lại.”

“Người chơi, xác định muốn NPC dừng hoạt động sao?” Bộ đàm truyền đến tiếng nhân viên công tác.

“Xác định, mau dừng lại! Cậu ấy nhất gan, không cần dọa.”

Trong phòng, rốt cuộc tĩnh xuống, đèn cũng sáng lên, răng rắc một tiếng, cửa mở.

Giang Dữ không màng tất cả mà vọt vào phòng học, thấy được Ôn Niệm Niệm đứng ở góc.

Hai người, hai mặt nhìn nhau mười giây, sau đó không hẹn mà cùng dời tầm mắt đi.

Giống như... Có chút xấu hổ.

Ôn Niệm Niệm phục hồi tinh thần, cảm thấy mình giống như phản ứng quá kích, rất ngượng ngùng.

Cô ngượng ngùng, Giang Dữ liền càng ngượng hơn, hành vi vừa nãy, có thể xứng với hành vi ngu ngốc nhất từ khi ra đời tới nay không gì sánh nổi!

Quý Trì có chút khó hiểu.

Vừa nãy, Giang Dữ cũng... Quá nhập vai.

Rõ ràng là người chơi tuân thủ quy tắc nhất, lúc này cư nhiên chủ động đánh vỡ quy tắc, phá hư cốt truyện.

Cái gì mà đắm chìm thể nghiệm, đây mới là lý do chính nha!

Phòng chừng nhân viên công tác cũng không biết nên tiếp tục như thế nào, chỉ có thể thả NPC ra, mạnh mẽ đi hết một đợt cốt truyện, rút cuộc đem bốn vị bình an rời khỏi mật thất.

Ôn Niệm Niệm lại thấy ánh mặt trời, toàn thân bủn rủn vô lực ngồi trên số pha trong phòng nghỉ, dư vị của tình tiết kinh tâm động phách.

Quý Trì bên trong sợ hãi, ra ngoài thì rất bình thường, liền tiếp hỏi nhân viên công tác tiền căn hậu quả của cốt truyện.

“Tốt! Kỹ thuật diễn thật quá tốt!”

“Giống y như thật!”

“Khen ngợi năm sao, tuyệt đối!”

Giang Dữ bưng chén trà, không nói một lời uống.

Hai người giống như đều cực kỳ ấn ý mà... bất hòa khi tiếp xúc với tầm mắt đối phương.

Chỉ có Căn Di, chú ý tới không khí xấu hổ, trong chớp lát nhìn nhìn cái này, rồi nhìn ra cái gì đó.

Quý Trì đi trở về, trong tay cầm bốn huy chương đồng cảm, cười nói: “Tới đây, đây là khen thưởng của chúng ta, một người một cái, lưu lại kỷ niệm.”

Hình thức của huy chương là làm thành phù điêu ám văn, có khắc mấy chữ chữ văn phòng kỳ quái, nhưng mà thủ công rất tinh xảo, là vật kỷ niệm đáng giá cất chứa.

Đầu tiên Quý Trì đem huy chương đeo lên ngực mình, một giây liền phá hư tạo hình Hàn Quốc mà nhà thiết kế vì cậu tỉ mỉ chế tạo.

Có một loại khí chất ngốc bức, là từ phát ra từ trong ra ngoài, nhà tạo hình minh tinh đều không cứu được.

Ôn Niệm Niệm cười nói:

“Cậu như vậy... Không biết xấu hổ còn mang huy chương đồng cảm sao?”

“Đừng nói tở, cũng không biết là ai bị dọa đến kêu to nha.”

“Tở thừa nhận, cho nên mới không mang.”

Quý Trì không muốn nói chuyện cùng Ôn Niệm Niệm, dù sao cũng không nói được.

Cậu quay đầu chọc chọc khuỷu tay Giang Dữ: “Này, cậu không phải tới làm thí nghiệm sao, kết quả thế nào, có bị dọa đến hay không?”

Giang Dữ đeo túi đơn, cất bước đi tới phía trước, không có trả lời.

“Cậu ấy hẳn là không bị dọa đến.” Căn Di suy đoán: “Tở cũng không có bị dọa.”

Quý Trì tiếp tục lải nhải: “Các cậu là thiên tài, chính là lý trí quá mức, quý cũng không sợ, nói không chừng, trên thế giới này không có thứ gì có thể dọa đến.”

Bước chân của Giang Dữ bỗng nhiên dừng lại, Quý Trì không nhìn đường suýt nữa đâm lên lưng cậu.

“Làm gì dừng lại vậy?”

Bước đi cậu dừng một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước: “Không có gì.”

Tại ngã tư lớn, mấy người tấp biệt lẫn nhau, Căn Di cùng Quý Tri đi tới một con phố khác, bên đường, chỉ còn hai người Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm, đồng thời chờ xe.

Không khí, lại trở nên kỳ kỳ quái quái.

Ôn Niệm Niệm lúc này căn bản không dám nghĩ tới sự tình vừa mới phát sinh ở nhà ma, nhưng càng cố ý không thèm nghĩ, đầu óc cố tình tiết miêu tả tình tế ra...

Cái ôm, hô hấp, toàn bộ nhịp tim đập của cậu...

A a a, điên rồi.

“Kỳ thật, có bị dọa đến.”

Giang Dữ phía sau bỗng nhiên mở miệng, như là nói chuyện với cô, như là làm bầm lẫu bẫu.

Ôn Niệm Niệm đang muốn quay đầu lại, di động bỗng nhiên vang lên, là tài xế của phần mềm gọi xem gọi cho cô, hỏi vị trí cụ thể.

Ôn Niệm Niệm tiếp nhận điện thoại, sau đó dương tay vẫy vẫy một chiếc xe hơi màu trắng ở ven đường.

Xe hơi tới giao lộ.

Ôn Niệm Niệm ngồi trên xe, nói: “Tớ đi trước nha.”

Giang Dữ gạt đầu, nhàn nhạt làm bầm: “Ừm.”

Xe hơi đi ra ngoài, biến mất dưới ngọn đèn dầu đầu đường.

Cậu hô hấp thật sâu, mở ra tay phải của mình ——

Cái huy chương dững cảm lắng lắng nằm ở lòng bàn tay.

Từ khi cậu hiểu chuyện, mặc dù bạn cùng tuổi đều sợ tới sợ quý, không dám ngửi một người, Giang Dữ cũng chưa từng sợ hãi bất luận chuyện gì.

Sau, trong đầu là quy luật vận hành của vạn vật thể gian cùng với công thức vật lý, càng thêm không kiêng kỵ.

Chỉ là vừa nãy...

Trong nháy mắt nghe được tiếng thét chói tai của Ôn Niệm Niệm, mười mấy năm gạch ngói xây lên tường thành cao ngất xung quanh tim, ầm ầm mà sụp xuống.

Từ nay về sau, cậu có sợ hãi, cũng có nhọc nhằn.

Nhưng nguyên nhân như thế, nguyên nhân vì có ý nghĩ muốn bảo hộ người, cậu càng trở nên dững cảm.

[Góc nhỏ của Kỳ Kỳ:

Wattpad đang bị lỗi, thông báo vẫn được gửi về, mở lên lại không thấy, đăng chap cũng khá khó khăn, mong mọi người thông cảm, tích cực vote cho bộ truyện, Kỳ sẽ cố gắng đẩy nhanh tiến độ cho tới đại kết cục.

Thân.]

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Buổi sáng, Ôn Niệm Niệm đi đến phòng học, phát hiện trên bàn mình có một phần bánh mỳ nướng phô mai đậu đỏ, còn thơm ngào ngạt nóng hổi, hình như vừa mới ra lò.

Ôn Niệm Niệm nhìn nhìn chung quanh, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Quý Tri, hỏi: “Ai đưa?”

Quý Tri thành thật mà nói: “Không biết, Giang Dữ không cho tớ nói.”

Ôn Niệm Niệm: “.....”

Quý Tri búng tỉnh, ý thức được mình vừa nói lỡ miệng, vội vàng dùng sách che mặt.

Ôn Niệm Niệm cầm túi đậu đỏ phun tạt lên người người, bất đắc dĩ nói: “Bữa sáng mỗi ngày của cậu ấy lòi đũa bắt động chính là cái này, có cái gì phải giấu.”

Quý Tri chậm rãi đem sách hạ xuống, con ngươi vừa đen vừa lớn hơi hơi câu lên: “Cậu có phát hiện, Giang tổ trưởng của chúng ta, chỉ số thông minh gần đây không bắt được.”

Ôn Niệm Niệm rất tán đồng gật gù đầu.

Gần đây cậu hình như có chút ngốc, lúc thảo luận vấn đề thất thần thì thôi đi, có đôi khi còn cố ý trốn tránh Ôn Niệm Niệm.

Hiện tại bắt đầu đưa cô bữa sáng.

Ôn Niệm Niệm run run một chút, tự mình lẩm bẩm: “Cậu ấy sẽ không.. Thật sự thích mình đó chứ.”

Quý Tri nói: “Cậu hỏi tớ, còn không bằng đi hỏi chính cậu ấy.”

“Tớ đi hỏi hán?” Ôn Niệm Niệm run run một chút: “Đoán được cậu nói cái gì rồi.”

Quý Tri tò mò hỏi: “Nói cái gì?”

Ôn Niệm Niệm cố ý bắt chước Giang Dữ diện mặt than đạm mạc, lạnh lùng liếc mắt nhìn Quý Tri một cái, nói: “Cảm thấy tớ thích cậu? Cậu không biết trời cao như thế nào?”

Quý Tri cười ha ha: “Cậu hiểu cậu ấy lắm sao.”

*

Đoạn thời gian kia, mỗi buổi sáng Giang Dữ đều sẽ đưa tới bánh mì nướng phô mai đậu đỏ làm bữa sáng cho Ôn Niệm Niệm, cực kỳ giống nữ sinh mới có tình đầu, mỗi ngày có bộ dáng đưa đồ cho nam sinh mình ái mộ.

Ôn Niệm Niệm ăn no, bản thân ăn không hết, phân cho đồng học chung quanh ăn.

Giữa trưa, tổ mở một hội nhỏ, Ôn Niệm Niệm đem theo bánh mì nướng đậu đỏ buổi sáng chưa ăn hết, đi vào phòng nghiên cứu và thảo luận.

Phòng nghiên cứu và thảo luận ánh sáng sáng ngời, vài đồng bọn ngồi ở hai bên bàn dài gỗ đỏ, Căn Di cùng Quý Tri cực tự giác mà ngồi ở bên, đem vị trí cạnh Giang Dữ để lại cho Ôn Niệm Niệm.

Giang Dữ mặc một kiện áo vận động màu trắng, bên ngoài là bộ áo khoác rộng thùng thình, khóa áo kéo xuống chỗ ngực, lộ ra cổ thon dài.

Ánh mặt trời nghiêng nghiêng lượn qua khung cửa sổ, trên trán cậu là vài sợi tóc nhẹ nhàng nhợt nhạt, đôi mắt dưới ánh mặt trời, hiện ra sự trong suốt.

Cậu đang chuyên chú mà giải một đề.

Ôn Niệm Niệm tiến vào, cũng không có ngăn đầu, nhưng thực rõ ràng lực chú ý bị phân tán một chút.

Ôn Niệm Niệm lập tức đi qua, đem phô mai đậu đỏ cứ như vậy đựng đưa trước mặt Giang Dữ, hỏi: “Ăn không?”

Giang Dữ nhìn đến bánh mì của mình đưa, mắt tự nhiên mà dời mắt, vành tai không cấm có một vòng đỏ ửng: “Đề đến bây giờ, không ngon.”

Lời còn chưa dứt, Ôn Niệm Niệm xé một mảnh bánh mì nướng, ném vào trong miệng.

Quý Tri thấy cô ăn đến ngon như vậy, có chút thèm, nói: “Cho tớ một miếng.”

Ôn Niệm Niệm đem túi đưa cho Quý Tri, Quý Tri mở ra ngậm một mảnh, lại hỏi Căn Di có ăn không.

“Ăn ngon không?”

“Đương nhiên, bằng không mỗi buổi sáng Giang Dữ ăn cái này làm gì, quán ở cổng trường kia, hương vị là tuyệt nhất.”

“Niệm Niệm cũng thích ăn cái này à?”

“Không phải.” Quý Tri hạ giọng nói: “Là có người mỗi buổi sáng đưa cho...”

Căn Di như đã biết cái gì, ý vị thâm trường liếc nhìn Giang Dữ một cái.

Giang Dữ rút cuộc có chút chịu không nổi, bút trong tay bị ấn trên bản nháp giấy, dè nặng tiếng nói: “Các cậu, không được ăn ở phòng học.”

Căn Di lập tức nghe lời buông xuống túi đậu đỏ phun tưng.

Quý Trì ăn đến quai hàm phòng lên, nói: “Là cậu đưa, không cho chúng tớ ăn sao.”

Giang Dữ bị những lời này làm á khẩu không trả lời được, chỉ có thể ngưng ngưng mà ngồi xuống.

Ôn Niệm Niệm hỏi Giang Dữ: “Làm gì mỗi ngày cho tớ cái này.”

Căn Di cùng Quý Trì đồng thời nhìn phía Giang Dữ, chờ một câu trả lời từ cậu, rốt cuộc lòng hiếu kỳ của bọn họ đều bị mèo cào.

Giang Dữ không chút để ý nói: “Cửa hàng bánh ngoài trường học, mua một tặng một.”

“Thiệt hay giả.”

“Bằng không?”

Ôn Niệm Niệm còn muốn nói cái gì đó, lão sư Vương Hiểu Phong bỗng nhiên đẩy cửa đi vào, trong tay cầm một phần báo danh: “Đều đến cả rồi?”

Toàn bộ tiểu tổ tổng cộng cũng chỉ có bốn người, vừa xem hiểu ngay.

Lão Vương cũng không trì hoãn, đứng ở bàn dài cuối, phân phát tờ báo danh thi đua, đi thẳng vào vấn đề nói: “Trường học tổ chức một cuộc cạnh tranh trong giáo, đồng học toàn trường đều có thể báo danh dự thi. Trận thi đấu này, không thể so với chuyện ngày thường các em tham gia thi đua cả nước hoặc là tri thức cấp tỉnh, bởi vì do trường học chúng ta tổ chức, cho nên thi đấu này không cộng điểm thi đại học, nhưng mà, có hai vạn tiền thưởng.”

“Có tiền thưởng, quyết phải báo danh.” Quý Trì dẫn đầu nhận tờ báo danh, viết xuống tên của mình.

“Nhưng mà...”

Lão Vương chuyển vừa chuyển: “Bởi vì không hạn chế từng khối, toàn giáo đều có thể báo danh dự thi, cho nên, các em phải cạnh tranh cùng cao tam.”

Bút Quý Trì vừa trượt, tên đều viết sai: “Há???”

Lão Vương nhún nhún vai: “Đúng vậy, lúc trước còn có đồng học cao nhất và cao nhị dự thi, nhưng mà trên cơ bản không lấy được thưởng, mấy năm gần đây người báo danh đều là học sinh cao tam, rốt cuộc bọn họ có cơ sở vững chắc, tri thức cũng càng rộng hơn một ít.”

Ôn Niệm Niệm nói: “Cái thi đấu này, dứt khoát cử hành ở cao tam không phải tốt hơn sao.”

Lão Vương giải thích: “Cũng là muốn điều động học sinh cao nhất cao nhị cực lên, mới không hạn chế, dù sao... Trọng ở tham dự, nhưng mà, lão sư cao nhất cao nhị, sẽ không có vũ cho các bạn học đi tham gia thi đấu này.”

Quý Trì hỏi: “Vì sao ạ?”

Giang Dữ thuận miệng nói: “Bởi vì nói rõ ra chính là làm pháo hôi bị ngược.”

Lão Vương có thâm ý gật gật đầu: “Nói không... Khụ khụ, ách, mọi việc cũng có ngoại lệ, không, thầy nói cùng chỗ cùng giáo vụ rồi, tổ chúng ta có thể báo danh thử xem, thầy... Là tuyệt đối tin tưởng các em.”

Quý Trì thì thôi đi, với cậu mà nói, thi đấu như vậy thật sự trọng ở tham dự.

Ba người Ôn Niệm Niệm Giang Dữ cùng Căn Di, thật ra thật sự có thể chờ mong một chút.

Bốn người tùy tay ghi tên của mình lên tờ báo danh, dù sao ôm hy vọng thử một lần, không có tổn thất gì.

Quý Trì người thứ nhất nộp lại, nói: “Chúng ta tính theo tính đoàn thể đi, nếu thật lấy được tiền thưởng, chúng mình chia đều.”

“Tính giỏi nha.” Ôn Niệm Niệm khinh thường mà nói: “Chút tiền ấy, có thể vào mắt Quý đại thiếu gia sao.”

“Không giống nhau.”

Lão Vương thu tờ báo danh, nói: “Đã lâu không có đồng học cao nhất tham gia thi đấu, thầy cảm thấy lần này có các em, có thể đánh vỡ cục diện của cao tam!”

Rốt cuộc đối phương là đồng học cao tam, tri thức dự trữ chiếm hữu ưu thế tuyệt đối.

Quý Tri nói: “Lão sư thầy đối chúng em quá có tin tưởng.”

Lão Vương đương nhiên là có tin tưởng, không nói những người khác, chỉ một Giang Dữ, ông cảm thấy... Hoàn toàn có khả năng thắng học sinh cao tam.

Ông từ trong túi lấy ra sách ôn tập số lý cao nhị cùng cao tam, phân phát cho mọi người, nói: “Còn thời gian nửa tháng, các em có thể tự học nội dung cao nhị cao tam một chút, nhớ công thức.”

Quý Tri mở to hai mắt nhìn: “Không, không nói giỡn đó chứ, nửa tháng, tự học... Sao có thể!”

“Cho nên không phân của cậu.” Lão Vương dứt khoát ôn tập đều không có chuẩn bị: “Cậu đó, ôn tập tốt kiến thức trước mắt của chúng ta đi, như vậy đã là đủ rồi, thời điểm thi đấu, giúp đồng đội làm hậu cần, cổ vũ.”

Quý Tri vui tươi hơn hờ mà cười: “Cái này em am hiểu.”

Ôn Niệm Niệm tiếp nhận phần ôn tập, tùy tay lật lật, đều là cơ sở định lý tương đối, có cô ở nơi này, tiểu case*.

(P/s: *chuyện nhỏ.*)

Giang Dữ thật ra nghiêm túc mà lật xem lên, thường thường dùng bút bôi bôi vẽ vẽ.

Cậu không có cơ sở tri thức như Ôn Niệm Niệm, cho nên yêu cầu tự học, nhưng mà cậu thiên tài ở chỗ, có năng lực học tập cường đại, tư duy một suy ra ba, hết sức chăm chú ôn tập nửa tháng, tham gia thi đua hẳn không nói chơi.

Lão Vương đối bọn họ tương đương có tin tưởng, dù sao cũng là đứa con ông tự mình chọn lựa.

“Nhưng mà các em cũng không được thả lỏng cảnh giác, đồng học cao nhị cao tam, cũng đều không phải ăn chay, trong đó không thiếu người thông minh chăm chỉ, ví dụ như... em ngồi xe lăn kia... Gọi là nhĩ.”

Quý Tri tò mò hỏi: “Còn có người ngồi xe lăn?”

“Đúng vậy, em ấy chính là người đứng đầu cao nhị, rất thông minh, nghe nói là mằm muốn thi vào Thanh Hoa, chẳng qua... Đáng tiếc là người tàn tật, gọi là gi nhĩ, cùng họ với Ôn Niệm Niệm đấy.”

“Ôn Loan sao?” Ôn Niệm Niệm hỏi.

“A, đúng đúng, em biết cậu ấy à.”

Nhắc đến người ngồi xe lăn, lại nói là mằm thi Thanh Hoa, Ôn Niệm Niệm lập tức nghĩ tới vị anh họ Ôn Loan của cô.

Trước kia cô nghe nãi nãi nói qua, toàn bộ Ôn gia, vốn dĩ người có tiền đồ nhất chính là anh họ Ôn Loan, lúc còn rất nhỏ lộ ra chỉ số thông minh hơn người, từ lúc rất sớm nãi nãi, có tâm bồi dưỡng anh trở thành người thừa kế.

Nhưng mà... trời ghét anh tài, chiết chân.

Nếu không phải như thế, cho dù hiện tại Ôn Lan nổi bật nhất thịnh ở Ôn gia, cùng anh một so một, đều là tư chất bình thường.

“Cậu ấy chính là kinh địch các em không thể khinh thường, cho nên, chuẩn bị cho tốt đi, lần thi đua này hươu chết về tay ai, thật đúng là không dự đoán được.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tan học, Ôn Niệm Niệm đi tiệm bánh kem trước qua cổng trường.

Đi vài bước, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, tay rút trong túi, bước chân không chút để ý, lộn trở lại cửa tiệm, thì đầu nhìn nhìn bên trong.

Chị gái nhân viên xinh đẹp mỉm cười đối Ôn Niệm Niệm nói: "Em muốn ăn cái gì, thử vào nhìn xem, bên này có bánh tart trứng mới ra lò nha."

(P/s: Bánh tart trứng đó.:V Dói)

□

Ôn Niệm Niệm do dự vài giây, vẫn là đi vào.

Cửa hàng bánh kem thật đúng là làm người ta cảm giác vô cùng hạnh phúc, trước mặt ập vào xúc cảm ngọt ngào, sau khi đi vào, chung quanh có đủ loại bánh kiểu dáng tốt đẹp, dụ hoặc thị giác, ngọt ngào tràn đầy vây quanh.

Ôn Niệm Niệm hỏi chị gái nhân viên cửa hàng: "Bánh mì phô mai đậu đỏ phun tư còn không chị?"

"Đã hết rồi." Chị gái tiếc nuối mà nói: "Bởi vì gần đây có hoạt động bánh mì đậu đỏ, mua một tặng một, cho nên buổi sáng sẽ bán hết."

Ôn Niệm Niệm búng tính đại ngộ.

"Thật là... Mua một tặng một."

Ôn Niệm Niệm tự nhủ lái nhai, tâm tình có điểm phức tạp.

Cho nên Giang Dữ đưa cô bữa sáng, chỉ bởi vì mua nhiều, bụng không thể tiêu hóa.

Quả nhiên, vẫn là nghĩ quá nhiều.

Thiếu chút nữa cho rằng cậu ấy thật sự thích mình.

Ôn Niệm Niệm nhìn tình lữ chung quanh tay trong tay tiến vào cửa hàng bánh kem, tâm nói thiếu niên thần tiên giống Giang Dữ, trong đầu hẳn là trừ bỏ công thức số lý là thơ ca.

Sao có thể cùng các nam sinh thế tục giống nhau được, còn làm đối tượng yêu đương.

Ôn Niệm Niệm mua một phần bánh tart trứng, như suy tư gì đó mà rời đi cửa hàng bánh kem.

Lại nói tiếp, ngày đó ở tù quần áo nhà ma, cậu thật sự ôm cô, chuyện này... nên giải thích như thế nào.

Vấn đề này là Ôn Niệm Niệm bối rối vài ngày, chỉ kém chủ động đi hỏi Giang Dữ.

Nhưng mà đi hỏi cậu, có chút quái quái, lúc ấy không hỏi, mấy ngày nay không hỏi, hiện tại đột nhiên hỏi... Thật giống như cô vẫn luôn nhớ thương chuyện này vậy.

Bộ dáng giống như thực để ý, không được.

Tuy rằng cô xác thật có điểm để ý chuyện này, nhưng mà là nữ sinh, sao có thể không thêm để ý loại sự tình này, lại không phải nam sinh, nhưng mà có tình huynh đệ ôm nhau một chút, giống như cũng không có gì cả.

Nam sinh ôm nữ sinh, tổng không thể nói là tình huynh đệ nhỉ.

Ôn Niệm Niệm nghĩ trăm lần cũng không ra, chiều hôm đó, cô ở chỗ Văn Yên tìm được đáp án.

Văn Yên mặc một kiện áo vận động màu đen, nghịch hoàng hôn, treo xà đơn làm đuối người về phía trước, cơ bắp phong phú, mỗi một tác da đều căng chặt.

Thiếu niên vận động, hormone bạo lều.

"Một nam sinh, bỗng nhiên ôm nữ sinh, lại không phải bởi vì thích..."

Cùng với hô hấp sốt ruột, cậu một bên kéo đuối, một bên nói: "Có thể cụ thể chút hay không, thí dụ như quan hệ hai người, hoặc là không gian riêng là gì, câu hỏi của cậu quá rộng."

"Thì... là quan hệ bạn bè, không gian chính là... nơi thực hẹp."

Văn Yên bỗng nhiên nhảy xuống xà đơn, con người đen nhánh nhìn phía Ôn Niệm Niệm, mang theo một tia tìm kiếm.

Ôn Niệm Niệm chạy nhanh giải thích: "Là tớ xem tiểu thuyết ngôn tình."

"Cậu nói là tiểu thuyết ngôn tình, trừ bỏ thích, còn có thể có nguyên nhân thứ hai nào?"

Văn Yến tựa hồ không nghĩ nhiều, lại ghé vào cò tập hít đất, phảng phất tinh lực hữu dụng không xong.

Ôn Niệm Niệm cảm thấy mình gặp được vấn đề này, chỉ số thông minh hoàn toàn về không.

"Trừ bỏ thích, có thể có nguyên nhân khác sao, tùy tiện nói."

Cũng mất công Văn Yến là đang vận động, không có đa tâm, chỉ nói: "Nam sinh, cùng nữ sinh các cậu không giống nhau, tớ nói chính là sinh lý không giống nhau, cậu nói trừ bỏ thích, muốn đụng vào cũng chỉ có một nguyên nhân."

Ôn Niệm Niệm ngồi xồm bên người cậu, tò mò hỏi: "Cái gì?"

Văn Yến dừng hít đất, ngồi dậy, dùng khăn lông trên vai lau mồ hôi: "Đơn giản là nam sinh."

Cậu nói ra những lời này, Ôn Niệm Niệm nháy mắt đã hiểu.

"Được đến đáp án cậu muốn rồi sao?" Văn Yến nhìn bóng dáng Ôn Niệm Niệm rời đi, hô.

Ôn Niệm Niệm không có trả lời, đưa lưng, giờ giờ tay: "Không phải đáp án tớ muốn, nhưng tớ biết rồi, không bao giờ sẽ hỏi cậu loại vấn đề ngốc nghếch này nữa!"

.....

Trong phòng nghiên cứu và thảo luận, Quý Trì tỉ mỉ vì đồng đội chuẩn bị tốt đồ ăn khuya.

Chờ lát nữa bọn họ khẳng định chuẩn bị bài công khóa đến đêm, cậu giống như binh bếp núc hậu cần tận tâm trách nhất, phục vụ các đồng đội có thể hết sức chăm chú học tập.

Lão Vương cũng không phải một lần nói qua, tổ không chỉ là tiểu tổ yêu cầu thành viên thiên tài, quan trọng là, ông muốn cho mỗi một tổ viên, đều có không gian đủ lớn để trưởng thành, cái "Trưởng thành" này, không chỉ bao hàm trí lực cùng tư duy tăng lên, càng quan trọng...

Định vị đúng vị trí của mình.

Quý Trì biết mình trình độ hữu hạn, rất khó vì trường học, vì lớp, vì tổ tranh được cái vinh dự gì, nhưng cậu vẫn xung phong nhận việc làm học tập uỷ viên, bởi vì cậu muốn vì mọi người làm nhiều việc một chút.

Thế cho nên rất nhiều năm sau, thời điểm đồng học tụ hội trong miệng nhắc tới cậu, có thể không phải là phế vật Quý Trì, mà là... Học uỷ Quý Trì.

Hành lang truyền đến tiếng bước chân, Quý Trì nghĩ bọn Ôn Niệm Niệm lại đây, đang muốn đứng dậy nghênh đón, không nghĩ rằng, người tới là mấy cái nam sinh nữ sinh xa lạ.

Nam sinh là diện mạo điển hình của học bá, tiểu tóc húi cua, cao cao gầy gầy, mang kính đen, mắt kính thật dày raho nên phân cách mặt, môi hơi hậu, khóa kéo của áo khoác vẫn luôn kéo đến chỗ cổ.

Quý Trì thức người, liếc mắt một cái đã nhìn ra, vài người này.....

Thành tích khẳng định không tồi.

Bọn họ đi vào phòng nghiên cứu và thảo luận, Quý Trì chạy nhanh đứng dậy, dò hỏi: "Xin hỏi các cậu tìm ai?"

"Cậu chính là học sinh cao một số lý của tổ?" Nam sinh học bá mang đôi khung mắt đen dẫn đầu mở miệng.

Quý Trì ngơ ngác gật gật đầu: "Đúng vậy, xin hỏi cậu là?"

"Chúng tôi là cao tam, Mã Tuyền."

Mã Tuyền nâng cằm, khinh miệt mà liếc mắt một cái, nói thẳng: "Đã lâu không có cao nhất tham gia thi đua, ai cho các người dùng khí báo danh."

Quý Trì thấy bọn họ người này tới không có ý tốt, hơn phân nửa tìm tra.

"Cái này... Vương lão sư nói thi đấu không có hạn chế cấp, đều có thể báo danh, kết quả không quan trọng, trọng ở tham dự."

"Lão sư Vương Hiểu Phong?"

"Đúng vậy."

Nghe thấy cái tên này, sắc mặt Mã Tuyền lạnh lãnh: "Tớ từ sơ trung, chính là người thế lão sư Bùi Bân làm chủ nhiệm ban A?"

"Ách, cái này..."

Quý Tri vốn dĩ muốn nói, làm vậy không thể sống, nhưng mà nghĩ lại hình dung lão sư như vậy thật không quá thỏa đáng, cho nên không nói gì.

Bùi Bán lúc trước mang Mã Tuyền một đoạn thời gian, bởi vì đầu óc Mã Tuyền linh hoạt, có một ít thông minh, bởi vậy ông đối với hắn rất coi trọng, cũng cho không ít "Đặc quyền", khác nhau với đồng học bình thường.

Mã Tuyền vẫn luôn cảm tạ Bùi Bán, đem hắn trở thành Bá Nhạc, mặc dù hiện tại Bùi Bán không mang hắn, ngày lễ ngày tết, Mã Tuyền cũng sẽ mua lễ vật sang quý, tới nhà Bùi Bán.

Sau lại nghe Bùi Bán bị tạm thời cách chức, chính là bị mấy đám gia hỏa cao một lăm, hắn vẫn luôn tức giận, bởi vì việc học cao tam nặng nề, không có thời gian rảnh rỗi.

Không nghĩ tới hôm nay, trời cho đụng vào hắn.

"Cho nên, chính là các người... Hại Bùi lão sư bị tạm thời cách chức?"

Quý Tri xem hiểu biểu tình cừu hận trên mặt hắn, biện giải: "Là chính lý niệm giáo dục của ông ấy có vấn đề, hiệu trưởng kêu ông về nhà nghỉ lại, có quan hệ gì với chúng tôi."

"Rất ngu bức, học sinh dám phê bình lão sư." Mã Tuyền đi tới, nắm tập sách trên bàn lên, tùy tay lật lật.

Trong lòng Quý Tri hoảng hốt, muốn đem vở mình đoạt lại, Mã Tuyền sau lui một bước, không để cậu lấy được.

"Đem người bức hồng rồi." Mã Tuyền mở sách bài tập của Quý Tri ra: "Tôi muốn nhìn xem, cậu có bao nhiêu lợi hại."

Nhìn không được một phút, Mã Tuyền cười lạnh, tùy tay mở ra một tờ, giơ cho đồng học bên người xem: "Đây đều thứ lung tung rối loạn rồi, hàm số sơ đẳng như vậy đều làm sai, còn dám nói mình là thiên tài, cái tổ của lão sư Vương Hiểu Phong, thu người như vậy thôi!"

Mấy năm sinh nữ sinh cao tam bên người hắn, truyền đọc sách bài tập của Quý Tri, trên mặt hiện lên ý cười trào phúng: "Làm cái gì vậy, tập hợp cũng làm lỗi sai, thì ra đầu năm nay, ngạch cửa cho thiên tài đều thấp như vậy, cá nhân ai cũng có thể xưng là thiên tài?"

"Không phải đâu, tớ xem lão sư Vương Hiểu Phong là "tuệ nhân thức châu"."

"Trình độ như vậy, cũng không biết xấu hổ tham gia thi đua số lý, đoạt quán quân cùng chúng ta?"

"Nói không chừng người ta là thiên khoa, xem sách tiếng Anh và ngữ văn đi, có phải thiên tài hay không."

Mặt Quý Tri trướng đến đỏ bừng, ôm chặt lấy cặp sách mình ——

"Các người... Các người không có quyền làm như vậy!"

Mấy cái học sinh cao tam tự nhiên cũng không có đoạt, chỉ là đứng ở bên cạnh cười lạnh, chế nhạo.

Đúng lúc này, Ôn Niệm Niệm cầm theo một hộp khoai tây thì là, chậm rì rì đi vào phòng nghiên cứu và thảo luận.

Quý Tri nhìn đến cô, rốt cuộc thờ dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng đứng ở bên người.

Ôn Niệm Niệm thật xa nghe được động tĩnh phòng nghiên cứu và thảo luận, biết có người tới tìm, lạnh lùng nói: "Ai cho các người tới nơi này giương oai?"

"Bọn họ... Đoạt sách bài tập của tớ." Quý Tri vội vàng lên án.

Mã Tuyền nhìn Ôn Niệm Niệm một cái, làn da nữ sinh trắng nõn, mái bằng, môi hồng nhuận, một đôi mắt hạnh con ngươi đen láy, ngoan ngoãn cực kỳ.

Nữ sinh học bá bên người hắn, cái nào không phải mang mắt kính, tóc đuôi ngựa, một thân đồng phục đơn điệu.

Nữ sinh xinh đẹp như vậy, vừa thấy là biết không phải thành tích tốt.

Mã Tuyền lạnh lùng mà nhìn Ôn Niệm Niệm, nói: "Người của tớ?"

"Ừm."

"Có dám đem sách bài tập cho chúng tôi xem không?"

Ôn Niệm Niệm cảm thấy có chút vớ vẩn: "Tổ cháu chọc cậu? Có bệnh đi xem bác sĩ mà uống thuốc, đừng ở chỗ này rải diên."

Quý Tri nói khề với Ôn Niệm Niệm nói: "Bọn họ... Cao tam, bất bình vì Bùi Bán."

Bọn Mã Tuyền là học bá đi trước cầm cờ, tự nhiên sẽ không giống những nam sinh thành tích giả không nói đạo lý, chỉ đối Ôn Niệm Niệm nói: "Chỉ là lại đây xem, đám cao một đám báo danh đến tốt cùng ngư bức cỡ nào, nhưng mà vừa nãy đã xem qua, mọi người cảm thấy thế nào?"

Đồng học chung quanh nữ nộ cười trào phúng: "Người đội sổ ban chúng ta đều có thể treo lên đánh."

"Vương Hiểu Phong mang học sinh thiên tài, thi ra là loại trình độ này."

"Cùng lão sư Bùi Bản, kém xa."

Ôn Niệm Niệm nhìn bọn họ, bỗng nhiên nở nụ cười, từ túi lấy ra một quyển ôn tập, đưa qua ——

"Thật xin lỗi, hôm nay không mang sách bài tập, chỉ cầm theo vở ôn tập, nếu không mời học trưởng cao tam chỉ giáo?"

Mã Tuyền tò mò tiếp nhận vở ôn tập, lại phát hiện bên trong hoàn toàn trống rỗng, đừng nói làm, đánh dấu cũng không có, là quyển sách đơn, căn bản là một quyển hoàn toàn mới.

Hắn giơ sách trong tay lên, lạnh lùng hỏi: "Cô tính làm gì?"

Ôn Niệm Niệm nói: "Tùy tiện dờ một tờ, nói số trang cho tôi."

Mã Tuyền muốn nhìn xem trong hồ lô của cô bán thuốc gì, vì thế thuận tay dờ tới trang mười hai của vở ôn tập.

"Viết ra một tờ giấy và sử dụng phương trình tương tự để giải hàm số. Số điểm của đồ thị hàm số là bao nhiêu? Giả sử một hàm số $y = f(x) = ax$, đi qua điểm O (gốc tọa độ) thì bất kì điểm nào trên (a;0) của đồ thị hàm số thì hàm số sẽ trở thành một hàm hằng. Chẳng hạn như giao điểm với trục Ox vì (a;0)."

Ôn Niệm Niệm trực tiếp đem nội dung một tờ kia đọc ra.

Mấy đồng học bên người đều sợ ngây người, cô không có đọc sách, gần như chỉ dựa vào số trang, là có thể đủ biết nội dung ôn tập!

Mã Tuyền không cam lòng, lại mở một khác trang, nói: "Trang 32."

Ôn Niệm Niệm thông dong nói: "Trang 32 giảng khái quát khái niệm hàm số lượng giác cơ bản, hàm lượng giác được mở rộng sang ý thức bằng cách xoay cùng chế độ, làm cho hàm lượng giác trở thành chế độ thực, bởi vì số lượng hàm sẽ tự động thay đổi, nếu mấy người muốn nghe, tôi có thể giới thiệu một chương nội bộ."

Sắc mặt Mã Tuyền đã rất khó nhìn, cường từ đoạt lí nói: "Đọc, đọc được định lý cơ sở thì có... Có gì đặc biệt hơn người."

Nhưng mà lời còn chưa dứt, một nữ sinh bên người hắn, chỉ chỉ bìa vở ôn tập, run giọng nói: "Này... Đây là... ôn tập của cao nhị, em ấy... mới cao một."

Lời vừa nói ra, toàn trường lặng im.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Mấy học sinh cao tam đều choáng váng.

Đây là cái quỷ gì.

Ngay cả bọn họ, ôn tập lâu như vậy, cũng không có biện pháp căn cứ vào số trang thuật lại nội dung ôn tập một cách, vậy mà gia hỏa cao một, cư nhiên còn chưa đọc qua vở ôn tập, thế mà đọc được, cái này... Sao có thể!

Mã Tuyền gất gao nắm chặt vở ôn tập trong tay, thực không cam lòng, trừng mắt nhìn Ôn Niệm Niệm một cái, dùng ngữ điệu trào phúng như cũ nói: "Đọc được bài ôn tập thì lợi hại? Tối khoa văn tùy tiện tìm được một người, cho bọn họ đủ thời gian, cũng có thể đọc vở ôn tập lâu lâu."

Mấy năm sinh cao tam chung quanh sôi nổi gật đầu xung phải.

Đọc được sách không nghĩa làm được bài, có bản lĩnh hay không, phải ở trong sân thi thấy.

Đúng lúc này, tiếng chuông vào học vang lên, sau khi mấy học sinh cao tam nói lời tàn nhẫn, ngượng ngùng rời đi.

Quý Trì đuổi tới cửa, vẫy vẫy tay hướng bọn họ: “Chờ xem, chờ xem Niệm Niệm của chúng ta và Giang ca, sẽ treo các người lên đánh như thế nào!”

Ôn Niệm Niệm xách theo cổ áo cậu, đem cậu nắm trở về, nói: “Vừa nãy còn túng như hamster, lúc này kêu gào cái gì.”

Quý Trì ngượng ngùng mà gãi gãi đầu: “Cậu trở về, tớ mới có tự tin theo chân bọn họ cứng cổ chứ.”

Ôn Niệm Niệm ngồi xuống, tùy tay mở sách luyện tập của cậu ra, nhìn lướt qua đề sai, xoa xoa cái trán.

Quý Trì giống như gà con đi qua, ngồi vào bên người cô, thấp thỏm hỏi: “Có phải cảm thấy tớ không thể cứu được nữa.”

Ôn Niệm Niệm nhìn bộ dáng đáng thương hề hề, có chút không đành lòng, an ủi nói: “Cậu từ sinh ra đã là người thắng nhân sinh, tương lai cùng với những người đó là xưa đâu bằng nay.”

Cô hình như chọc tới chỗ đau của Quý Trì, cậu cắn giận mà nói: “Nhưng tớ chính là không cam lòng, cả kẻ không thể giống các cậu thi đậu vào trường danh giáo, nhưng tùy tiện một 211*, tớ muốn tranh thủ một chút! Tớ chính là không muốn dựa vào ba...”

(P/s: “Dự án 211” của Bộ Giáo dục 211 nhằm vào thế kỷ 21, tập trung vào việc xây dựng khoảng 100 tổ chức học tập cao hơn và một số ngành học chính.

Đây là dự án chiến lược xuyên thế kỷ do Trung Quốc thực hiện để thực hiện chiến lược trẻ hóa đất nước thông qua khoa học và giáo dục; là dự án xây dựng quan trọng nhất trong lĩnh vực giáo dục đại học kể từ khi thành lập Trung Quốc mới.

“Dự án 211” được đầu tư tổng vốn đầu tư 1,8 tỷ nhân dân tệ để xây dựng một số trường đại học và các ngành chủ chốt; cải thiện một số trường cao đẳng và các trường đại học giảng dạy và điều kiện nghiên cứu, một số ngành trọng điểm. Nó đã trở thành một cơ sở quan trọng cho đổi mới khoa học và công nghệ quốc gia và đào tạo nhân sự cấp cao.

Đây là một biện pháp quan trọng để thúc đẩy hội nhập giáo dục đại học với xây dựng kinh tế và phát triển xã hội; chuẩn bị các tài năng cấp cao để thực hiện chiến lược phát triển kinh tế và xã hội của Trung Quốc.)

Ôn Niệm Niệm đem sách luyện tập cuộn thành ống, gõ gõ đầu cậu: “Đừng xem thường 211, cậu cho rằng thi vào dễ lắm à? Trình độ hiện tại, còn kém xa lắm!”

Quý Trì ôm đầu, rất ủy khuất: “Đừng gõ, vốn dĩ dốt, bị gõ... Càng dốt hơn.”

Nhìn bộ dáng này, Ôn Niệm Niệm phảng phất thấy được nguyên chủ của quá khứ, tức khắc đồng cảm như bản thân mình cũng bị.

Tốt xấu gì Quý Trì dựa vào mình chăm chỉ, vẫn có thể có tiến độ trên lớp hằng ngày, thành tích trung đẳng không thành vấn đề, nhưng nguyên chủ Ôn Niệm Niệm xác thật cho dù nỗ lực như thế, đều không có biện pháp làm bản thân trở nên ưu tú.

Cái loại cảm giác vô lực này... Thật sự thật không dễ chịu.

Ôn Niệm Niệm buông tiếng thở dài, rút cuộc mở sách luyện tập: “Đến đây đi, đề sai, tớ sẽ giảng cho cậu một lần, nghe cẩn thận.”

Quý Trì chạy nhanh bụng ghé ngồi lại đây, tỉ mỉ mà nghe Ôn Niệm Niệm bẻ tri thức ra xoa nát cho cậu.

Có vị đại lão Ôn Niệm Niệm giúp cậu học bỏ tức, nhiều đồng học trong lớp hăm mộ cậu muốn chết, mỗi lần cậu nghe được cũng nghiêm túc, tuy rằng thành tích không đặc biệt bay vọt, nhưng cũng vẫn tiến bộ.

Chỉ cần có tiến bộ, một chút một chút, tổng sẽ tốt lên.

.....

Sự tình Ôn Niệm Niệm hỏi Văn Yển hôm trước, ngay từ đầu Văn Yển không nghĩ quá nhiều, sau càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường, sau sân thể dục, cậu tìm được Ôn Niệm Niệm, muốn hỏi cô chuyện là như thế nào.

“Vấn đề ngày đó hỏi tớ, tình huống là như thế nào?”

Ôn Niệm Niệm tay rút trong túi, không chút để ý nói: “Không có gì.”

“Cậu chưa bao giờ nhìn cái tiểu thuyết ngôn tình.” Văn Yển nhủ mảy: “Gạt tôi.”

“Ách... Đừng hỏi nữa, lâu rồi.”

Nhưng mà Văn Yển hôm nay, hình như đặc biệt chấp nhất, dùng sức đè bả vai đơn bạc của cô lại: “Ôn Niệm Niệm, cậu nói rõ ràng.”

“Tớ vì sao phải hoài rõ ràng với cậu.”

“VẬY CẬU VÌ SAO TỚI HỎI TÔI.”

“CHÚNG TA KHÔNG PHẢI BẠN BÈ SAO.”

Khỏe miệng Văn Yến khơi mào một mặt cười lạnh: “Bạn bè?...”

Lời còn chưa dứt, tay bỗng nhiên bị người đè lại, hơn nữa cái tay đè lại vừa lúc là cái bị gãy xương ngày trước.

“Buông ra.”

Người nói chuyện, thanh âm lãnh lãnh đậm đậm, lại mang theo phần nào đó không thể phản kháng quyết tuyệt.

Văn Yến giờ phút này, trong lòng bốc cháy lên lửa giận, mặc kệ là ai xen vào, cậu đều sẽ không khách khí, xoay người là một chân chuẩn bị đá qua.

Lại trăm triệu không nghĩ tới, nam sinh đè lại cổ tay cậu... mang cẳng.

Anh mặc áo khoác rộng thùng thình, thân hình cao gầy, tóc mái tinh mịn rũ xuống tới, ánh mắt trời dừng ở làn da, trắng đến như sáng lên, nhưng con ngươi lại tối như vực sâu.

Ôn Loan.

Ôn Niệm Niệm đều ngây ngẩn cả người, đã lâu không gặp anh họ Ôn Loan.

Một lần gặp mặt lần trước, là ở buổi tối đêm 30 tại Ôn gia, anh bị anh em trong nhà treo cột, bị trời tuyết đông lạnh hơn một giờ.

Thời điểm Ôn Niệm Niệm đem anh bỏ vào, đã thành khối băng, khi đó chặt vật bất kham, tinh thần cũng uể oải.

Không nghĩ tới hôm nay vừa thấy, anh họ Ôn Loan thật đúng là, soái tới làm người ta không đòi mất được.

“Buông ra.” Ngữ điệu Ôn Loan bình đạm, lại rất có lực lượng.

Văn Yến cũng không tính toán thả Ôn Niệm Niệm, nhưng Ôn Loan như vậy... Thật giống cậu khi dễ cô, cái này làm cho cậu cực độ khó chịu.

“Cậu là ai.”

Ôn Loan bình tĩnh mà trả lời: “Anh họ của em ấy.”

Lời vừa nói ra, Văn Yến còn không có kịp giật mình, Ôn Niệm Niệm mở to hai mắt nhìn.

Người như Ôn Loan lãnh cảm cực kỳ, anh chị em trong nhà, mặc kệ mặt bất hòa cùng tâm... Tốt xấu đều kêu một tiếng anh chị.

Nhưng độc nhất Ôn Loan, tính tình quái gở, không để ý tới bất kỳ thân nhân nào trong nhà, mọi người cùng thế hệ đối với anh đều hô thẳng tên, không ai nguyện ý kêu là anh, hơn nữa... anh cũng tuyệt đối không đáp.

Không nghĩ tới, Ôn Loan thế nhưng chủ động thừa nhận, là anh họ Ôn Niệm Niệm.

Cái này làm cho Ôn Niệm Niệm mặt danh có điểm... Thụ sủng nhược kinh.

Văn Yến nghe được Ôn Loan nói là anh họ cô, tự nhiên cũng buông ra tay, nghi hoặc mà nhìn: “Thiệt hay giả?”

Mà Ôn Loan tự nhiên đem Ôn Niệm Niệm kéo đến phía sau mình.

Chân trái anh tuy rằng bị thương, nhưng Ôn Niệm Niệm có thể cảm giác được cánh tay rất có lực lượng.

“Giới thiệu một chút, đây là anh họ của tớ, Ôn Loan.” Ôn Niệm Niệm đối Ôn Loan nói: “Đây là Văn Yến, là đồng học của em, vừa nãy chỉ là đang nói chuyện, không có phát sinh xung đột.”

Giống như có điểm yêu ai yêu cả đường đi, Văn Yến lập tức thu liễm mũi nhọn trên người, đối Ôn Loan: “Hiểu lầm thôi.”

Ôn Loan lại nửa phần không cho cậu mặt mũi, lời kéo Ôn Niệm Niệm xoay người rời đi.

Văn Yến đảo cũng không tức giận, tránh đường cho bọn.

“Người đó lệ khí rất mạnh, cô tốt nhất không được trêu chọc tên đó.”

Ôn Loan khép khiêng đi bóng cây đến khu dạy học, Ôn Niệm Niệm nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau.

“Không phải, anh hiểu lầm rồi, cậu ấy là bạn em, vừa nãy chỉ là có chút vội, cậu ấy sẽ không làm thương tổn.”

Ôn Loan lạnh nhạt nói: “Chuyện này không có quan hệ với tôi, chính cô lựa chọn.”

Nói xong, anh xoay người phải rời khỏi, Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên gọi lại: “Ai, anh...”

Bước chân anh dừng một chút: “Không cần kêu anh.”

“Nhưng vừa nãy... Không phải chính anh nói...”

Ôn Loan không có trả lời, vừa nãy nói là anh họ cô, cũng là hành vi cho mình xen vào việc người khác, một hợp giải thích lý mà thôi.

Trên thế giới này, anh cũng không muốn phát sinh quan hệ cùng bất luận kẻ nào.

“Chỉ là... Lần trước cô giúp tôi.” Ôn loan hơi nghiêng đầu, con ngươi hẹp dài liếc cô một cái: “Hiện tại, huề nhau.”

Ôn Niệm Niệm bĩu môi, vị anh họ này, quả thật giống như lời đồn... Siêu khó ở chung.

Ánh mặt trời nhợt nhạt xuyên thấu qua ngọn cây, vừa lúc dừng ở đầu vai Ôn Loan, cả người anh, phẳng phất như bao trùm một tầng u ám không vất đi được.

“Anh, em nên kêu là anh.” Ôn Niệm Niệm xoa xoa tay áo, nói: “Trước kia không biết anh cũng ở Đức Tân cao trung, hiện tại biết, khá tốt nha, về sau có thể liên hệ.”

Ôn loan vốn dĩ muốn nói gì đó, không cần liên hệ, nhưng những lời này khi ở cổ họng, nói ra lại thành: “Người kia, cho dù là bạn bè, hay là bạn trai, đều không thích hợp, cô đề ý chút.”

“Ai da, anh nghĩ đến đâu vậy.” Ôn Niệm Niệm vội vàng nói: “Em cùng cậu ấy thật sự không có gì.”

Ôn Loan liếm liếm môi dưới khô ráo, mặc danh... thực không yên lòng.

Có lẽ, một tiếng “Anh” của cô, thật sự có ma lực.

Anh lạnh nhạt dặn dò: “Lời này tôi chỉ nói một lần, cô tốt nhất nhớ kỹ, bạn trai tương lai... chọn nên là một người tốt nhất.”

Lúc anh nói đến “Người tốt nhất”, ma xui quỷ khiến trong đầu Ôn Niệm Niệm toát ra bóng dáng Giang Dữ.

Trên thế giới này, còn có ai có thể, so với cậu ấy càng ưu tú.

Cô như suy tư gì đó gật gật đầu, lại cảm thấy Ôn Loan hôm nay, nói giống như phá lệ nhiều lên.

Làm sao bỗng nhiên lại quan tâm vấn đề cá nhân của cô.

“Ừm, anh, em nhớ rõ rồi.”

Bộ dáng cô nghe lời, cực kỳ ngoan ngoãn.

Thời điểm Ôn Loan sắp rời đi, Ôn Niệm Niệm đuổi theo anh, từ trong túi lấy ra một viên keho sữa đại bạch thỏ, đưa vào trong tay anh.

Ôn Loan ngẩn người.

Ôn Niệm Niệm nở nụ cười, nói: “Bạn em đặc biệt thích ăn đại bạch thỏ, mỗi ngày đều mang, em lấy từ trong túi của cậu ấy, mời anh ăn nha.”

Ôn Loan nhìn đại bạch thỏ trên tay, bỗng nhiên lâm vào cảm xúc mới tới, ánh mắt không hề hờ hững như lúc nãy, mà là... Có độ ấm.

“Bạn?”

“Vâng.”

“Trước kia tôi cũng biết một người, cũng thích ăn cái này.” Ôn Loan thu con ngươi, ánh mặt trời dừng trên lông mi tinh mịn của cậu tinh mịn, giống như lấp lánh sáng lên.

“Thật lâu không gặp.”

.....

Bên cửa sổ phòng nghiên cứu và thảo luận ở lầu ba, Quý Trì cúi đầu ra ngoài, quay qua quay lại ngóng xung quanh: “Ai nha ai nha, vị đồng học Ôn Niệm Niệm này đào hoa thật vượng nha, ngoan như vậy đã biết tiểu ca soái khí mới.”

“Tiểu ca ca còn đuổi được đại lão Văn Yên đi, nguیر bức.”

Cậu đem đầu rút về, nhìn phía Giang Dữ đang vùi đầu tính toán đề vật lý: “Giang ca, cậu muốn tới đây nhìn không, Ôn Niệm Niệm lại chiêu đào hoa.”

Giang Dữ ngay từ đầu không đáp, đầu cũng chưa nâng.

Quý Trì không thuận, không buông tha, tiếp tục nói: “A, Ôn Niệm Niệm còn đưa đường cho tiểu ca ca, đây là muốn ngọt chết người, Giang Dữ, cậu mặc kệ không quản, thật muốn không có vợ.”

Giang Dữ lãnh lãnh đạm đạm mà đáp: “Quản việc... tớ.”

Cái chữ trung gian ở kia, bị cậu dùng giọng nhẹ làm nhạt rớt.

Quý Trì vô tâm vô phổi nở nụ cười, lúc trước Giang Dữ nói chuyện đều lễ phép, lúc này càng thêm bình dân.

Quý Trì tiếp tục ngó đầu mà quan sát Ôn Niệm Niệm dưới lầu.

Động tác Giang Dữ đặt bút, rõ ràng cũng hoãn, ý nghĩ bỗng nhiên bị mắc kẹt.

Vài phút sau, cậu rút cuộc buông bút xuống, đứng dậy, chậm rì rì đi tới bên cửa sổ, tay rút trong túi, ra vẻ không chút để ý... ngó vài lần thăm dò dưới lầu.

Quý Trì: “Thật chua.”

Giang Dữ lạnh lùng quét mắt một cái.

Quý Trì vội vàng mở miệng: “Tớ nói, mùa hoa mùa thu, thật thơm.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Lần này thi đua Toán học này, áp dụng hai chế độ quyết đấu và chế độ thi đấu, tự do lựa chọn đối thủ, lên đài PK, bên thắng tiến vào vòng tiếp theo, kẻ bại bị đào thải.

Trên cầu thang trường học, ánh đèn đại lễ sáng tỏ, học sinh xếp sau khán đài tràn đầy, thậm chí có không ít bạn học không có chỗ trống để ngồi, đứng tại cửa thoát hiểm, chờ đợi cuộc tranh tài bắt đầu.

Đám tuyển thủ thi theo khối, phân biệt ngồi ở trên hàng phía trước.

Ôn Niệm Niệm nhìn toàn bộ đấu trường xung quanh ——

Tuyển thủ dự thi giống như những năm trước, nhiều nhất là số người cao tam, nhìn qua tựa hồ như ngồi đầy một cái phương trận.

Cao nhị và cao tam trung học cũng có tên mười hai tuyển thủ, cao nhất ít nhất, cũng chỉ có bốn người ở tổ báo danh dự thi.

Trước khi bắt đầu tranh tài mười phút, phương hướng cao nhị mới rối loạn tung bưng.

Ôn Niệm Niệm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ôn Loan chống cằm chậm rãi ra trận.

Khí chất lạnh như băng, làm cho người ta có loại cảm giác ư ám sống nguị.

Anh ngồi xuống vị trí bên trên chỗ cao nhị, giống như sợ sẽ lây nhiễm bệnh dịch, có mấy năm sinh bên người lập tức đổi vị trí, không muốn ngồi sát bên anh.

Xúi quẩy.

"Niệm Niệm, đó thật là anh của cậu." Quý Trì thấp giọng hỏi cô.

Ôn Niệm Niệm điểm gật đầu: "Ừm, anh họ."

"Chân của anh ấy... Là xảy ra chuyện gì?"

"Năm đó tốt nghiệp tiểu học, bị thương ở tai nạn xe cộ, chân trái tàn tật suốt đời."

"Quá đáng tiếc." Quý Trì cảm thán nói: "Tiểu ca ca đẹp trai như vậy, dĩ nhiên cả một đời đều..."

Cậu không nói thêm gì đi nữa...

Đúng là thật sự rất đáng tiếc, Ôn Niệm Niệm cũng không khỏi cảm thán, lấy thiên phú của Ôn Loan, nếu như không có bị tàn tật, tiền đồ tương lai không biết ánh sáng loá mắt cỡ nào.

Toàn bộ Ôn gia, không có bất kỳ một con cái có thể sánh vai cùng anh, cái gì mà Ôn Lan, ở trước mặt anh thật là không đủ nhìn.

Mà bây giờ... lại trở thành bị người từ bỏ.

Cũng khó trách Ôn Loan chán ghét tham gia tụ hội gia đình Ôn gia.

Những văn bối ở chỗ tụ hội Ôn gia tư thái nịnh nọt, trong mắt anh, không biết buồn cười cỡ nào.

Lúc này, Quý Trì đột nhiên hỏi Căn Di: "Cậu... Cậu thấy thế nào?"

Ôn Niệm Niệm quay đầu, nhìn thấy lon nước trong tay Căn Di, bị cô ấy siết chặt tới biến hình.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Quý Trì muốn tiếp nhận lon nước trong tay Căn Di, ném vào thùng rác.

Ánh mắt Căn Di từ trên người Ôn Loan rút trở về, cái gì cũng không nói, gương mặt nóng lên, huyết thái dương xuất hiện gân xanh.

Ôn Niệm Niệm nhìn Ôn Loan, lại nhìn Căn Di một chút, trong lòng có điểm khả nghi.

Rất nhanh, người chủ trì lên đài, sau một đoạn lời dạo, đám tuyển thủ hai hai tổ 1 lên đài pk.

Chọn được cao tam thi đấu trước, lên đài chính là nam sinh mặc áo lên cao cổ màu đen.

Ôn Niệm Niệm nhớ kỹ, hần tên Phùng Siêu, là tiểu tùy tùng trong nhóm người Mã Tuyền, ngày đó cũng tới phòng nghiên cứu và thảo luận đi tìm phiền phức.

Sau khi lên đài, ánh mắt khinh miệt lướt qua phương hướng cao nhất.

Quý Trì che ngực nói: "Xong rồi, tớ có dự cảm, vòng thứ nhất bị đào thải."

Quả thật sợ cái gì thì thứ đó đến, sau Phùng Siêu quét mắt về đám cao nhất, ánh mắt rơi ổn định trên người Quý Trì.

"Chính là cậu."

Quý Trì chỉ có thể kiên trì đứng lên, trong miệng một mực lặp lại: "Xong rồi, cái này thật sự không xong rồi."

Ôn Niệm Niệm nói: "Đừng để sự phụ mất mặt."

Quý Trì quay đầu làm ra một bộ biểu lộ sống không còn gì luyến tiếc, ý là mặt mũi ngày hôm nay ném đi.

Hai người đi tới giữa lễ đài, phía sau bọn họ chính là bảng chiếu cùng bảng đen, trên bảng chiếu sẽ xuất hiện một đề, hai người đồng thời tính toán trên bảng đen, tính đúng thì thắng, sai lầm thì thua, nhưng nếu ba đề đầu tiên hai bên đều chính xác, như vậy từ đề thứ tư trở đi, sẽ tính thời gian, ai làm được trước, coi như thắng.

Quý Trì khản trương che ngực, một cách hết sức chăm chú nhìn bảng chiếu.

Đề thứ nhất: Trên sông có đường vòng cung hình cầu hình vòm, lúc mặt nước cách vòm 5 mét, độ rộng mặt nước vì 8 mét thuyền lên rộng thêm 4 mét, cao 2 m, sau thuyền chuyên chờ lộ ra một phần trên mặt nước cao 0.7 5 mét, hỏi lúc nước dâng cách đường vòng cung bao nhiêu, thì thuyền nhỏ không thể thông hành?

Coi như là món ăn khai vị, kiểm tra kiến thức căn bản đường vòng cung, tương đương một đề đơn giản.

Mà Ôn Niệm Niệm cũng nhớ kỹ, đề tương tự như vậy, cô lặp đi lặp lại lặp đi lặp lại giảng cho Quý Trì, nếu như cậu làm không được, coi như đừng kêu cô tiếng sư phó.

Quả nhiên, thời điểm Quý Trì nhìn thấy đề, thờ dãi một hồi, tay run rẩy cầm phấn viết bắt đầu tính toán trên bảng đen, vẽ mặt phẳng góc vuông tọa độ, bắt đầu tính toán.

Rất nhanh cậu liền có câu trả lời: Khi mặt nước dâng tới lúc cách đường vòng cung 2 m, thuyền nhỏ không thể thông hành.

Đương nhiên, lúc cậu đặt bút, Phùng Siêu sớm viết xong đáp án, dương dương đắc ý chờ.

Ôn Niệm Niệm thấy Quý Trì viết ra đáp án, thờ dài một hơi, dùng sức vỗ tay vỗ tay: "Được đó! Tiếp tục như thế!"

Toàn trường, chỉ có một mình Ôn Niệm Niệm vỗ tay bang bang.

Quý Trì quay đầu nhìn cô một cái, rất giống như đứa trẻ được thưởng, lộ ra mỉm cười ngượng ngùng.

Các bạn học rận rậm về mặt khinh bỉ.

Một đề đơn giản như vậy, làm đúng có cái gì đáng phải kiêu ngạo, xem ra trình độ cao nhất, cũng chỉ có như vậy.

Đề thi thứ hai là một đề tập hợp, cũng là nội dung vừa tiến độ cơ sở, nhưng mà hơi khó khăn.

Rất nhanh, Phùng Siêu viết ra đáp án. Mà sau khi hắn viết xong, Quý Trì mới bắt đầu đặt bút.

Cậu viết rất chậm, vừa viết vừa suy nghĩ, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Ôn Niệm Niệm.

Ôn Niệm Niệm dùng ánh mắt cổ vũ nhìn cậu, đứng khâu hình nói: "Không cần gấp gáp, từ từ viết."

Quý Trì bỏ ra năm phút đồng hồ, cuối cùng đem đạo đề này làm ra.

Mặc dù mất nhiều thời gian, nhưng tốt xấu làm được, mà lại làm đúng.

Cậu thờ dài nhẹ nhõm.

Đề thi thứ ba, là một đề phương vị giác trận doanh pháo binh, độ khó tăng lên gấp đôi, Phùng Siêu nhìn thấy đề thi này, sau khi suy tư gán gợn, bắt đầu viết đáp án lên trên bảng đen, nét bút dùng sức, phần viết từng chữ từng chữ rơi xuống.

Mà Quý Trì tuyệt vọng quay đầu ngắm Ôn Niệm Niệm.

Thật sự không có đầu mối.

Kỳ thật không thể trách cậu, đạo đề này đã vượt ra khỏi lớp tri thức cao nhất, cậu không làm được rất bình thường.

Đúng như lão Vương nói, cậu có thể đem tri thức học qua nhớ kỹ cũng không tệ rồi.

Quý Trì bỏ mình ở đề thi thứ ba, không có mất mặt gì, đối vai với bất kỳ một bạn học cao nhất nào, đại đa số cũng sẽ không làm được đề này.

Đây chính là lí do vì sao mỗi năm một lần thi đua Toán học luôn luôn là cao tam đoạt giải quán quân.

Lần thi đua này, được xưng là thi đua dò xét cao tam, tiền thưởng cũng đừng nhìn thành vàng hỏi thăm các bạn học vất vả ôn tập.

Các đồng học cao nhất, trên cơ bản là pháo hôi cùng thi.

Quý Trì bị đào thải, đi xuống lễ đài, cao tam bên kia phát ra từng tiếng cười cợt, Phùng Siêu trở lại vị trí của mình, quay đầu cùng Mã Tuyên vỗ tay, về mặt đắc thắng.

"Làm tốt lắm."

"Loại kia yếu gà, từ từ nhắm hai mắt cũng có thể treo lên đánh hắn."

Quý Trì bĩu môi, nhìn Phùng Siêu một chút, Phùng Siêu hướng hắn so cái đứng đấy ngón cái động tác, im ắng hình miệng tựa như nói: "Rác rưởi."

Lớp mười bên này các bạn học hồng náo loạn lên: "Có gì đặc biệt hơn người."

"Cấp ba đánh lớp mười, người còn đắc ý đứng thế."

"Có bản lĩnh người tuyển cấp ba pk a."

Cấp ba bên kia đồng dạng không cam lòng yếu thế đáp lại: "Liên đánh các người thế nào."

"Thua không nổi đừng đến dự thi a."

"Đúng đấy, lúc đầu loại này tranh tài cũng không phải là cho các người những này trẻ con miệng còn hôi sữa chuẩn bị."

Hai bên lúc đầu tại riêng phần mình phàn nàn, không nghĩ tới nói nói lại còn cãi vã ——

"Uy, các người cấp ba nhiều học được hai năm không tầm thường a!"

"Chính là so với các người không tầm thường thế nào."

Trong lúc nhất thời, hai bên trận doanh giương cung bạt kiếm, lớp mười một bị bọn họ kẹp ở giữa, trên mặt hiển hiện xấu hổ biểu lộ.

Từng cái niên cấp các lão sư lập tức quát bảo ngưng lại các bạn học cãi nhau chửi rủa, giáo vụ chủ nhiệm nghiêm nghị nói ra: "Lại ồn ào, toàn bộ hủy bỏ tư cách tranh tài!"

Các bạn học dồn dập im lặng, một lần nữa ngồi xuống.

Bởi vì là thứ nhất vòng là cấp ba thắng được, dựa theo quy tắc, bên thắng tuyển người, vòng thứ hai vẫn như cũ là cấp ba lựa chọn pk đối thủ.

Mã Tuyên bên người một cái nữ hài tử đứng lên lễ đài, giương mắt liếc mắt Ôn Niệm Niệm một chút, nói ra: "Người có lá gan đi lên cùng ta so a."

Bởi vì vừa mới trải qua Quý Trì yếu đuối, cấp ba đối với lớp mười biến đến vô cùng khinh thị, chỉ hi vọng mau đem những này chương mất gia hỏa đảo thái, lại bắt đầu cao thủ chân chính quyết đấu.

Ôn Niệm Niệm không chút do dự tiếp nhận rồi khiêu chiến, sải bước đi lên lễ đài.

Lớp mười các bạn học gấp nằng chọn lựa Ôn Niệm Niệm, dồn dập bắt đầu ồn ào ——

"Lá gan thật là lớn, lại dám tuyển Ôn Niệm Niệm"

"Nàng còn không biết sự lợi hại của nàng đi."

"Ta nhìn rất treo, Ôn Niệm Niệm lợi hại hơn nữa, không có học qua đề, nàng sẽ làm a?"

Cấp ba kia tên nữ sinh tên là Tường Hân Di, cũng là niên cấp xếp hạng thứ mười học sinh xuất sắc, cấp ba các bạn học bao quát Mã Tuyên ở bên trong đều là lòng tin mười phần, chờ lấy Tường Hân Di treo lên đánh Ôn Niệm Niệm.

Coi như lần trước Ôn Niệm Niệm tại Mã Tuyên trước mặt phô bày siêu phàm trí nhớ, nhưng vậy thì thế nào, chỉ có học sinh khối văn mới có thể đọc sách giáo khoa đâu, cái nào chân chính Toán học thiên tài sẽ nhầm chán như vậy đem sách giáo khoa học thuộc?

Đạo thứ nhất đề không khó, thuộc về lớp mười hàm số trị thức điểm, Tường Hân Di vài phút liền tại trên bảng đen viết xuống đáp án, mà nàng đặt bút hoàn thành một nháy mắt, Ôn Niệm Niệm cũng đồng thời viết xong đáp án.

Đề thi thứ hai, đề thi thứ ba, cũng không tính là quá khó, Ôn Niệm Niệm cùng Tường Hân Di đồng thời viết xong trình tự.

Dưới trận người xem bắt đầu xì xào bàn tán đứng lên, cấp ba các bạn học có chút không giữ được bình tĩnh, lúc đầu coi là Tường Hân Di đối chiến lớp mười Ôn Niệm Niệm, là dùng tuyệt đối ưu thế áp đảo treo lên đánh nàng, lại vạn vạn không nghĩ tới, hai người làm ba đạo đề, đều còn không có quyết ra thắng bại.

Tường Hân Di cũng có chút luống cuống, nghiêng đầu nhìn Ôn Niệm Niệm một chút.

Nàng không nhanh không chậm buông xuống phần viết, biểu lộ như thường, không có chút nào bất luận cái gì khẩn trương hoặc là tâm tình hưng phấn, thật giống như bình thường làm luyện tập đề đồng dạng dễ dàng.

Tiếp xuống, người chủ trì tuyên bố hai người tiến vào tranh đoạt từng giây đoạt chiến làm dịu, nói cách khác, tiếp xuống đề mục, muốn bắt đầu tính toán thời gian, ai thời gian tiêu đến ít, đáp án chính xác, như vậy ai liền chiến thắng.

Mà đoạt chiến khâu đạo thứ nhất đề, liền đem đang ngồi tuyệt đại đa số bạn học đều làm khó.

Đạo đề này độ khó, vượt xa trước ba đạo đề:

$f(x)$ có nghĩa khi x thuộc $(0; \text{dương vô cùng})$ và số thực x thỏa mãn đẳng thức sau: $2+x = 2-x$ cùng $(7+x)! = (7-x)!$, nếu $x=0$ thì $x! = 0$, gọi N là các giá trị tại $f(x) = 0$ trong khoảng từ $[-1000; 100]$. Tìm giá trị nhỏ nhất của N .

Không ít bạn học lấy bản nháp giấy ra bắt đầu tự tính toán, thế nhưng tính toán nửa ngày, cuối cùng từ bỏ.

Quá khó.

Tường Hân Di nhặt phần lên viết, bắt đầu ở trên bảng đen viết trình tự tính toán, hột mồ hôi lớn chừng hạt đậu theo khuôn mặt rơi xuống.

Khoảng cách làm bài, cô ta nhìn Ôn Niệm Niệm một chút, Ôn Niệm Niệm còn đang nhìn đề, cũng không bắt đầu làm.

Cô ta thoáng thờ dài một hơi.

Loại đề có độ khó này, đối với học sinh cao tâm mà nói, sợ đề đều xem không hiểu.

Ngay lúc lòng Tường Hân Di tràn đầy coi Ôn Niệm Niệm muốn vứt bỏ thi đầu, Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên cầm bút lên, trực tiếp viết một trên bảng đen: giá trị nhỏ nhất của N tương đương 401.

Không có bất kỳ trình tự tính toán gì, cô trực tiếp ở trên bảng đen, viết ra đáp án cuối cùng!

Toàn trường an tĩnh mười giây, triệt để sôi trào.

Ngay cả giám khảo ở hàng phía trước lập đi lập lại việc so sánh đáp án trong tay, xác định Ôn Niệm Niệm viết 401 là câu trả lời chính xác.

Trợn mắt hốc mồm

Tường Hân Di nghe được tiếng người chủ trì tuyên bố người thắng Lợi chính là Ôn Niệm Niệm, phẫn trong tay giấy.

Cô ta khó có thể tin nhìn qua nữ sinh bên người, cùng với $N_{\min}=401$ lẽ loi trên bảng đen, khó có thể tin.

Ôn Niệm Niệm làm sao có thể không tính toán... trực tiếp viết ra đáp án?

Đây tuyệt đối không có khả năng!

Tường Hân Di cảm giác được sự thông minh của mình bị vũ nhục, cô ta cũng coi là học sinh xuất sắc trong mắt lão sư, thế nhưng hiện tại không thể làm đề, Ôn Niệm Niệm sao có thể... Làm ra được?

Hơn nữa còn tính nhầm...

"Cô ta khẳng định biết đáp án!" Tường Hân Di đỏ bừng mặt, nói với ban giám khảo: "Không công bằng, cô ta trình tự tính đều không viết ra! Khẳng định sớm đã biết đáp án!"

Ban giám khảo cũng có chút khó khăn, đề loại đề là chuyện tuyệt đối không thể nào, thế nhưng... Ôn Niệm Niệm xác thực chỉ thông qua tính nhầm làm được đề này, đây là chuyện xưa nay chưa từng có.

Ôn Niệm Niệm nhìn bộ dáng Tường Hân Di mặt không chế, liếc mắt, quay người cầm lấy phần viết, không suy tư, trên bảng đen bang bang viết xuống trình tự tính toán, cuối cùng suy luận ra đáp án $N_{\min}=401$.

Cô đem phần viết ném vào trong hộp, mạn bất kinh tâm* nói: "Hiện tại tâm phục khẩu phục?"

(P/s: **Mạn bất kinh tâm** [漫不经心]: “**Mạn**”[漫]: Tùy tiện, không chịu ràng buộc. “**Kinh tâm**”[经心]: Lưu ý, lưu **tâm**.... Cả thành ngữ ý chỉ lời nói, việc làm tùy tiện, không để ở trong lòng, hay thờ ơ, không để ý, không đếm xỉa tới.)

[Kỳ có lời muốn nói]

Halo halo, chào buổi tối.

Giờ Kỳ cùng Đầu Gỗ đang cố đẩy nhanh tiến độ của bộ truyện, ra nhiều chap cho mọi người đọc, cái kết của bộ truyện khá là khó hiểu cho lên phải ra đồng loạt cùng một lúc để mọi người dễ hình dung.

Ra nhiều chap đồng nghĩa là các bạn hãy tặng sao truyện, hành động này là **không bắt buộc**, nhưng nếu các bạn muốn chứng minh có động lực, xin hãy nhẹ nhàng ấn sao, điều đó chả mất phí gì cả.

Một lần nữa cảm ơn các bạn!:>>

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Tường Hân Di không biết chính mình như thế nào xuống đài, dưới ánh mắt sáng quắc của mọi người, cô ta quả thực hận không thể đào cái hố đem mình vùi vào.

Bại bởi cao nhất..... Quả thực quá mất mặt.

Đừng nói Tuồng Hân Di, những người thành tích tốt của cao tam đều choáng váng, không thể tin được Tuồng Hân Di sẽ thua, cũng quá không thể tưởng tượng đi.

Phải biết rằng, Tuồng Hân Di chính là nữ thần của bọn họ, không chỉ am hiểu ca hát khiêu vũ, người lớn lên còn xinh đẹp, thành tích cũng hàng năm bảo trì trong top mười.

Trình độ như vậy, như thế nào sẽ bị cao nhất đánh bại!

Toàn bộ cao tam ở một loại trạng thái mộng bức.

Bởi vì Ôn Niệm Niệm thắng pk, lúc này, nên đến phiên cao nhất lựa chọn đối thủ.

Giang Dữ chậm rãi đứng dậy.

Cậu vừa lên đài, toàn trường đều an tĩnh xuống.

Toàn giáo không ai không biết đại danh thiên tài của Giang Dữ, cho dù là đồng học cao tam, đối với cậu cũng không dám khinh thường.

Cái người này từ nhỏ đến lớn đoạt giải vô số, cơ hồ mỗi lão sư ở các ban đều treo ở miệng giảng thiên chi kiêu từ qua một lần, cậu chính là đại biểu học sinh xuất sắc nhất trong mắt lão sư và gia trưởng, quy phạm giống như sách giáo khoa điển hình.

Giang Dữ vừa đi lên, ánh mắt toàn trường đều rơi xuống Mã Tuyền cao tam.

Tất cả mọi người suy đoán, Giang Dữ khẳng định sẽ lựa chọn người hại nhất mà khiêu chiến, lúc này không làm mất thanh danh thiếu niên thiên tài.

Không hề nghi ngờ, cậu khẳng định sẽ chọn đồng học cao tam, mà trận doanh cao tam, Mã Tuyền có thành tích tốt nhất, cũng được công nhận là thông minh.

Giang Dữ khẳng định sẽ chọn hắn.

Mã Tuyền chính mình cũng cảm thấy Giang Dữ không thể nghi ngờ sẽ chọn, chính cổ áo chuẩn bị đứng lên, lại không nghĩ rằng, ánh mắt Giang Dữ căn bản không hướng tới cao tam bên này, cậu chỉ chỉ cao nhị hàng phía trước, bình đạm mà nói: "Tôi chọn."

Đôi mắt mọi người theo ngón tay cậu, rơi xuống trên người Ôn Loan.

Cậu thể nhưng chọn Ôn Loan cao nhị!

Mã Tuyền thậm chí đã đứng lên, lúc này chỉ có thể xấu hổ ngồi xuống, sắc mặt thật không đẹp.

Cậu chọn Ôn Loan lại không chọn hắn, rõ ràng, không phải chương mất, căn bản là không thấy, căn bản không biết có nhân vật nào là hắn.

Cái này làm cho lòng tự trọng của Mã Tuyền bị bị nhục chiết.

Ôn Loan chống cằm, từng bước một, thong thả đi lên sân khấu.

Ôn Niệm Niệm biết Giang Dữ kiêu ngạo dữ dội, đối thủ cậu lựa chọn, nhất định... Là chọn người mạnh nhất toàn trường.

Mà trong mắt cậu, mạnh nhất không phải ở cao tam có cơ sở tri thức nhất toàn diện, mà là... Ôn loan.

Ôn Loan cũng vui vẻ tiếp nhận khiêu chiến, đứng ở trên đài.

Trong lúc Ôn Niệm Niệm vô tình nghiêng đầu, nhìn thấy ánh mắt Căn Di, gắt gao tỏa định trên người thiếu niên cầm cương trên đài.

Anh mặc một kiện áo khoác rộng thùng thình, cổ áo rộng mở, lộ ra cổ thon dài, ánh đèn tụ tập ở trên người, chiếu đến vào làn da giống như sáng lên.

Bởi vì cần mượn cái chống đỡ, thân anh so Giang Dữ lùn nửa tấc, nhưng khí chất không chút nào thua với cậu, mặc danh cho người ta một loại cảm giác thực ớn.

Căn Di gắt gao nhìn, trong ánh mắt lộ ra phần nào đó mãnh liệt cuộn cuộn.

Ôn Niệm Niệm đang muốn mở miệng dò hỏi, Quý Trì bỗng nhiên nói: "Này, cậu nói xem hai người bọn họ, ai sẽ thắng?"

"Thật đúng là... Nói không chừng."

Hai người đều đồng dạng ưu tú, nếu không phải bởi vì Ôn Loan chân thật, hào quang của anh, không chút nào thua Giang Dữ.

"Tớ chọn Ôn Loan." Ôn Niệm Niệm giải thích: "Nếu trình độ thì không sai biệt lắm, nhưng tốt xấu gì Ôn Loan cũng là cao nhì."

"Tớ theo Giang Dữ." Quý tri nói: "Đó là tổ trưởng của chúng ta, phải bầu một chút."

Ôn Niệm Niệm khinh thường mà nói: "Ôn Loan vẫn là anh tở, tớ phải bầu cho người trong nhà."

"Căn Di, cậu cảm thấy ai sẽ thắng." Quý tri hỏi Căn Di.

Căn Di ngay từ đầu không nghe được cậu nói chuyện, cậu gọi cô ấy vài lần, mới ngo ngắc mà phục hồi tinh thần: "Như thế nào?"

"Hỏi cậu chọn ai, hai người trên đài."

"Tớ chọn..."

Mặt Căn Di bỗng dưng đỏ.

Quý tri vô ngữ: "Cậu đỏ mặt cái gì, không phải tuyển bạn trai, chỉ kêu cậu chọn ai sẽ thắng."

"À..."

Căn Di quay đầu, lần thứ hai nhìn thiếu niên ánh mắt mang ánh sáng của người ta trên đài.

Thấy cô lại giống như ngọc, Quý Tri rốt cuộc không hỏi, trước kia cũng không phát hiện, nha đầu này thấy soái ca sẽ linh hồn xuất khiếu.

Khi nói chuyện, Giang Dữ cùng Ôn Loan đã bắt đầu thi đấu.

Vài đề đầu tiên, hai người đều không cần nghĩ ngợi đồng thời đặt bút, một giây viết ra đáp án, thậm chí bản nháp không có viết, trông giống như khó khăn, nhưng căn bản không làm khó được hai người họ.

Nói ba đề, không thể tại đây phân thắng bại giữa hai người.

Vì thế thi đấu tiến vào giai đoạn đoạt chiến, lúc này, không chỉ có đua xác suất chính xác, còn đua tốc độ.

Các bạn học xem chiến một lòng đều nhắc tới cổ họng, khẩn trương nhìn hai người trên đài nôn nóng đối chiến.

Đề thứ nhất, là một đề vật lý, đề vừa ra, các bạn học cảm giác được cấp bậc đề này ——

Dựa theo kết cấu phân tử, tinh thể muối ăn (NaCl) sinh ra từ nguyên tử Natri (viên màu trắng) cùng ion Clorua được sắp xếp theo cấu trúc lập phương cân đối. Cho biết khối lượng phân tử muối ăn là 58.5g/mol, khối lượng riêng là 2.210kg/mol, (?), tính khoảng cách gần nhất giữa các ion Natri và ion Clorua.

Trên màn hình chiếu hiện ra lệ đề, là một hình cùng loại với phương trình hình học, chẳng qua bên trong mỗi góc đều có vết màu đen cùng màu trắng, người xem đầu óc choáng váng.

Dưới đài mấy học sinh tốt muốn cầm bút cùng nhau làm bài đều mòng bức, đề này tuy rằng không phải siêu khó, bọn họ nhận ra khái niệm bên trong chính tổ hợp ở cạnh nhau, cổ tình rất xa lạ, trở lên rất khó hiểu.

Giang Dữ cùng Ôn Loan đọc được đề này, đồng loạt suy tư vài phút, Giang Dữ dẫn đầu đặt bút, ở bảng đen vẽ lên tính toán.

Thực mau, Ôn Loan cũng bắt đầu tiến hành tính toán.

Hai người ý nghĩ một trước một sau, không sai biệt mấy.

Các bạn học cũng đều sôi nổi buông bút xuống, bắt đầu suy tư thành quả hai người kia tính toán ra.

Các giám khảo sôi nổi gật đầu, trên mặt hiện lên biểu tình vui mừng cùng thương thức, điều này cho thấy, hai ý nghĩ của bọn họ đều chính xác.

Tuy rằng Giang Dữ viết trước, nhưng Ôn Loan vượt lên trước, ở bảng đen viết xuống cuối cùng đáp án: 3.97 thừa 10 lần phương m

Một cái m cuối cùng kia, hai người lại là đồng thời đặt bút.

Lúc này, người chủ trì đều xem ngây người, càng không nói đến các bạn học trợn mắt há hốc mồm.

Hai người thi đấu nôn nóng như thế, phân đoạn đoạt chiến cũng chưa thể quyết ra thắng bại, cũng quá... Quá ngu bức.

Không nề hà, lại tiến vào đề tiếp theo, đề này khó khăn, lại thành bội số gia tăng.

Dưới đài các bạn học giống như cùng xem thiên thư, ngo ngắc nhìn đề được chiếu trên hình chiếu, cơ hồ là hoàn toàn không hiểu đề, thường thường ngo

ngạc mà nhìn sang hai người trên đài.

Biểu tình hai người cực kỳ nghiêm túc, một bên suy nghĩ, một bên viết biểu thức số học mình suy đoán lên bảng đen trống không.

Ngay cả Mã Tuyên, nhìn đến đề đều có chút ghê người.

Hắn để tay lên ngực, không làm được đề này.

Lúc này, dường như cùng nói tốt, hai người lại đồng thời đặt bút!

Toàn trường ồ lên.

Thi đua số lý làm tới thế này, loại tình huống này... Vẫn là lần đầu tiên phát sinh.

Ngay sau đó lại ra đề, không hề ngoài ý muốn, không nhiều một giây, cũng không ít một giây, đồng thời làm xong.

Toàn trường tĩnh xuống, nhìn cảnh tượng trăm năm khó được này.

Chỉ có Ôn Niệm Niệm rõ ràng, tư duy của hai người bọn họ, bắt cùng kênh.

Cái kênh này, tuyệt đối có thể xưng thời khắc thiên tài tỏa sáng, bọn họ... cùng một loại người, tinh anh chân chính.

Đây là cho dù người thường nỗ lực như thế nào, cũng tuyệt đối không có khả năng đạt tới độ cao này, bọn họ là số ít người được vận mệnh nhân loại lựa chọn, là con trời chân chính.

Ngay cả Ôn Niệm Niệm cũng có chút hâm mộ.

Bởi vì cô biết, ở một cái thời không khác cô có thể thi đậu Harvard, trừ bỏ chỉ số thông minh bên ngoài, kỳ thật 90% đều dựa vào chăm chỉ của bản thân.

Thiên tài cùng thiên tài quyết đấu, chỉ sợ hôm nay rất khó phân ra.

Giám khảo hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm như thế nào cho phải, để cho bọn họ so tiếp, kho đề hôm nay đều phải bị dùng hết mất.

Nhóm giám khảo thương lượng một lúc, đem quyết nghị báo cho người chủ trì, người chủ trì đi lên lễ đài, dùng tiếng nói trong trẻo nói: "Tôi tuyên bố, Giang đảo cùng Ôn loan quyết đấu, song thắng, hai người đồng thời vào vòng tiếp theo."

Lời vừa nói ra, các bạn học phía dưới sôi nổi phát ra vỗ tay nhiệt liệt. Đích xác, vương giả quyết đấu, cho dù là ai bị đào thải ai, giống như có chút đáng tiếc.

Nhưng mà vỗ tay đều còn không có rơi xuống, Ôn Loan lại nói: "Tôi rời khỏi."

Người chủ trì thậm chí người ở phía dưới xem, đều dùng một loại ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Ôn Loan, không rõ ý này.

Ôn Loan ném phần viết xuống, bình đạm mà giải thích: "Mặc dù ngang tay, nhưng thắng bại đã phân, là tôi thua."

"Chỗ nào thua, rõ ràng đều cùng nhau làm xong đề."

"Đúng vậy, giám khảo đều nói đánh ngang."

Các bạn học cao nhị vì Ôn Loan rời khỏi tiếc hận không thôi, mà Ôn Loan lại không nói một lời, dựa vào cẳng, khập khiễng mà thông thả đi xuống lễ đài, đi vào bóng tối không được ánh đèn sân khấu chiếu sáng.

Người chủ trì xấu hổ cứu tràng: "Nếu đồng học Ôn Loan chủ động rời khỏi, như vậy tôi tuyên bố, lần thi đấu này, dòng học Giang Dữ thắng."

Đại lễ đường, tiếng vỗ tay lần thứ hai xôn xao mà vang lên.

Giang Dữ nhìn bóng dáng Ôn Loan rời đi, mày khóa lên, không hề có bất luận khoái cảm thắng lợi gì.

Không có người biết anh vì sao rời khỏi.

Ôn Niệm Niệm mà xui quý khiến lại nhìn Căn Di một cái, vừa nhìn, tâm cô đều nắm lên.

Căn Di mặt vô biểu tình chảy nước mắt, nhìn chăm chú bóng dáng Ôn Loan khập khiễng rời đi, đáy mắt đen như mực, chứa đầy áp lực ảm đạm bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61

Bởi vì Ôn Loan nhận thua, trận pk xuất sắc này cuối cùng mới hạ màn.

Quý Trì khó hiểu hỏi: “Anh ta vì sao nói thua.”

Ôn Niệm Niệm quay đầu lại, nhìn bóng dáng Ôn Loan rời đi, giải thích: “Anh ấy hiểu thắng, song quán quân gì đó, thà rằng không cần... Hòn nữa, tớ đoán có khả năng vì duyên có cao nhĩ, cùng gia hỏa cao một đánh thành hoà, bản thân... Xem như là một loại năng lực yếu.”

Nói đến cùng, cũng là lòng tự trọng quá lớn.

“Thì ra là thế.” Quý Trì cào cào cái ót: “Không hiểu được trong đầu thiên tài mấy người suy nghĩ cái gì.”

Giang Dữ ngồi trở lại ngồi xuống vị trí, Quý Trì ngượng ngùng mà đánh giá cậu vài lần, cậu khinh phiêu phiêu mà liếc: “Nhìn cái gì.”

Quý Trì thật cẩn thận hỏi: “Xem cậu có cao hứng hay không.”

Giang Dữ hỏi lại: “Tớ không cao hứng thì sao?”

“Thì.....”

Quý Trì ninh mày, nói: “Cái Ôn Loan, không phải thà rằng nhận thua cũng không muốn song thắng sao, tớ cho rằng cậu giống vậy...”

Giang Dữ hoạt động cổ, phát ra tiếng giòn vang, cậu vẫn đậm phong khinh mà nói: “Một thi đua nhỏ mà thôi, đánh ngang chính là đánh ngang, có cái gì không phục.”

Cậu nói ra lời này, Ôn Niệm Niệm đều nhìn không được nghiêng đầu nhìn một cái.

Trên trán cậu có vài sợi tóc mềm mại, gương mặt bởi vì thi đua kịch liệt vừa nãy mà hơi phiểm hồng, ánh mắt lại bình tĩnh mà đậm bạc.

Cô trong nháy mắt hiểu được Giang Dữ.

Đúng vậy, nhất thời thắng lợi không có cái gì mà kiêu ngạo, đồng dạng, thất bại nhất thời, cũng hoàn toàn không cần để ở trong lòng.

Thế giới này rất lớn, người có năng lực, quá nhiều.

Ngoài thế giới, còn có vũ trụ vô tận, có hồ đen cán nuốt rộng lớn, có thật nhiều thật nhiều việc mà nhân loại không biết.

Một khắc kia, Ôn Niệm Niệm ở trong ánh mắt cậu, phẳng phát thấy được hải dương mệnh mông vô vãn sao trời.

Quý Trì bỗng nhiên đối thi thăm với Ôn Niệm: “À, đúng rồi, cậu thua.”

“Thua cái gì?” Ôn Niệm Niệm khó hiểu.

“Cậu không phải chọn Ôn Loan thắng sao..... A!”

Một chân Ôn Niệm Niệm dẫm lên chân Quý Trì, cậu kêu thảm thiết một tiếng, ngừng lời trong cổ họng.

Bình đạm Giang Dữ trong mắt dần dần thu liễm, quay đầu nhìn phía Ôn Niệm Niệm “Cậu cảm thấy tớ sẽ thua?”

Âm cuối giờ lên, khóe mắt khơi một tia lệ khí, cùng với quân tử đậm mạc nhẹ nhàng lúc nãy khác nhau như hai người.

Ôn Niệm Niệm bị ánh mắt sắc bén của cậu đảo qua, run run rẩy rẩy muốn giải thích: “Cái đó, không phải.....”

“Vì sao cậu cảm thấy tớ không bằng anh ta?”

“Tớ... Tớ không có...”

“Hử?”

Chân Quý Trì bị Ôn Niệm Niệm nghiền dẫm, biểu tình nhe răng nhếch miệng trên mặt cũng thực xuất sắc.

“Anh ấy là anh trai tớ, đương nhiên... Chúng ta là người một nhà...”

Ôn Niệm Niệm lấy cớ này, nói ra tới mình cũng chột dạ, nhưng tốt xấu Giang Dữ xem như tiếp nhận, nói: “Không có lần sau.”

“Tại sao không có lần sau chứ!” Ôn Niệm Niệm khó hiểu.

“Cho dù thời điểm nào, cậu đều phải, đứng phía bên tớ.”

“Dựa vào cái gì.”

Khóe miệng Ôn Niệm Niệm liệ liệ: “Yêu cầu này của cậu có điểm không nói lý nha.”

Giang Dữ mười phần hợp tình hợp lý mà nói: “Bữa sáng mỗi ngày cậu đều nhận, phẩm cam chịu đứng về phía tớ.”

“Ách ~”

Ôn Niệm Niệm không nghĩ tới Giang Dữ sẽ có lúc chơi xấu như vậy, ăn ké chột dạ, bắt người tay ngắn, không lời nào để nói.

Còn có, thuận nước dong thuyền mua một tặng một, ai mà không làm!

Lúc hai người đấu võ mồm hết sức, người chủ trì tuyên bố, bởi vì vòng này Giang Dữ thắng, một ván kế tiếp này, từ đồng học cao nhất chọn đối tượng pk.

Trận doanh cao nhất hiện tại thừa Căn Di.

Lúc người chủ trì niệm đọc đến tên cô ấy, Ôn Loan đi đến cạnh cửa, bỗng nhiên dừng bước.

Hôm nay vạn dặm tình, ngoài lẽ đường, ánh mặt trời ấm áp, gió nhẹ ấm mềm.

Chân phải anh bước vào ánh mặt trời, rồi cuộc không thể hoạt động một bước, nhưng.....

Càng không có dũng khí quay đầu lại.

Tên này, tâm lúc bình tĩnh bỗng tăng tăng gọn sóng.

Là nữ sinh kia sao...

Anh không dám xác định, thậm chí không dám quay đầu lại.

Căn Di từ từ đi lên lễ đài, quy quy củ củ mà đứng ở cạnh người chủ trì, ngoan ngoãn giống như cái học sinh tiểu học, điệu thấp không trương dương.

Ôn Niệm Niệm dơ tay cổ vũ, cho cô ấy cố lên, không cần sợ hãi.

Căn Di gật gật đầu, ánh mắt nhiều thêm một chút kiên định.

Người ở cửa kia, giống như không có rời đi, mà quay người lại... Đứng ở chỗ tóo cạnh cửa, nhìn cô ấy.

Bởi vì ánh đèn trên đỉnh đầu quá sáng, Căn Di thật sự không thấy rõ lắm, nhưng có thể cảm giác được tầm mắt sáng quắc.

Mỗi khi anh nhìn về, Căn Di luôn muốn mặt đỏ tím đập, khi còn nhỏ đã như thế, hiện tại y như cũ...

Rất cuộc, đó là anh trai thiên tài cô ái mộ đã lâu đã lâu.

Người chủ trì đối Căn Di nói: “Kế tiếp em có thể chọn đối thủ của mình, đồng học đang ngồi dự thi, đều có thể.”

Căn Di nhìn sang đồng học dưới đài, trận doanh cao nhất chỉ còn lại có một người là cô, trận doanh cao nhị còn có mấy cái, đều không quen biết, trận doanh cao tam nhân số nhiều nhất, lấy Mã Tuyên cầm đầu đám người, nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn, tựa muốn đem cô ăn tươi nuốt sống.

Căn Di không biết nên chọn ai, cho nên nhỏ giọng nói với người chủ trì mấy câu.

Người chủ trì mở miệng: “Đồng học Căn Di hỏi, ai muốn cùng bạn ấy pk, chủ động nhấc tay đi.”

Lời vừa nói ra, 80% tuyển thủ toàn trường dự thi đều nhấc tay.

Căn Di choáng váng.

Quý Trì nhìn đông nhìn tây, đánh giá mọi nơi, bất mãn mà nói: “Sao đều cho rằng là quả hồng mềm, nghĩ em gái Căn Di dễ khi dễ đúng không!”

Quả thật, chính xác là như thế.

Mấy đợt thi đầu khi nãy, các tuyển thủ bị Ôn Niệm Niệm cùng Giang Dữ rào rạt trấn trụ, sợ mình vòng thứ nhất bị đào thải, không dám chọn đối thủ cường thế.

Căn Di lên đài, nhìn qua nhu nhu nhược nhược, bộ dáng cũng không dám ra một tiếng, nhìn chính là vẻ mặt đào thải, đối thủ cũng không dám chọn.

Bởi vậy, bọn họ chủ động tỏ vẻ sôi nổi, muốn cùng quyết đấu pk với Căn Di.

Đúng lúc này, Mã Tuyền chủ động đi lên đài, nói: “Tôi đánh với cậu.”

Trận danh cao nhất cao nhị lập tức phát ra từng trận hư thanh.

“Sao vậy, ủy viên học tập ban A cao tam, quyết đấu cùng nữ sinh cao nhất, không biết xấu hổ sao.”

“Lúc này không phải thề son sắt nói muốn tìm người mạnh nhất pk à.”

“Và mặt quá nhanh đi.”

Mã Tuyền vừa bị thần tiên đánh nhau là Giang Dữ cùng Ôn Loan hù cho, chỉ muốn nhanh tìm kẻ yếu giải quyết, tiến vào trận chung kết tiếp theo.

Cái nữ sinh này nhìn qua nhu nhu nhược nhược, không phải bộ dáng rất có tự tin, nhìn qua giống vừa Quý Tri, đánh bại cô ta, hẳn là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Tớ thấy bọn cao nhất quá kiêu ngạo.” Mã Tuyền giải thích: “Muốn giết uy phong.”

Đồng học cao nhị còn ồn ào: “Thích thì đừng tìm cớ như vậy, có bản lĩnh, tìm cái đồng học cùng cấp pk, còn khi dễ nữ sinh cao một nhất.”

Mã Tuyền tùy tiện đứng ở trên đài, một bộ “Tôi bất nạt cậu ta thì thế nào” biểu tình chẳng biết xấu hổ.

Chỉ có đồng học cao nhất, lúc này bình tĩnh, trên mặt hiện ra một bộ biểu tình xem kịch vui.

Căn Di không nổi danh giống như Giang Dữ, cũng không có hiếu thắng như Ôn Niệm Niệm, ngày thường rất điệu thấp, cho nên biết người cô không nhiều lắm, chỉ có bạn cùng lớp cùng top mới biết được, cô ấy tuyệt đối thuộc về tuyển thủ có thiên phú nhưng an tĩnh như dòng nước.

Người chủ trì duy trì được hiện trường trật tự, nói: “Được, nếu chọn ra đối thủ, như vậy thi đấu bắt đầu.”

Đạo đề thứ nhất xuất hiện trên hình chiếu, sau khi Căn Di nghiêm túc cẩn thận mà đọc đề, xoay người nhặt phấn viết, bắt đầu tính toán ở bảng đen.

Mã Tuyền xem bộ dáng nghiêm túc này, khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh khinh mạn: “Nếu đều nói tôi khi dễ người, vậy làm cho một phút đồng hồ.”

Dưới đài lại bắt đầu làm ồn lên ——

“Được nha Mã Tuyền, rất có phong độ thân sĩ.”

“Nhưng đừng lật xe.”

Căn Di quay đầu lại liếc mắt một cái, hào phóng tiếp nhận khiêm nhượng, lễ phép nói: “Cảm ơn.”

Mã Tuyền càng tin tưởng mười phần, một phút đồng hồ sau, mới chậm rãi vén ống tay áo của mình, cầm phấn viết trình tự lên bảng đen.

Đề thứ nhất đều sẽ không quá khó, nhưng Căn Di vẫn nghiêm túc mà đem bước tính và công thức kỹ càng tỉ mỉ viết lên, cơ sở đồng học không phải tốt cũng có thể xem hiểu.

Mà Mã Tuyền khinh phiêu phiêu tùy tay viết mấy công thức, đem đáp án chính xác suy luận ra.

Hai người một trước một sau viết xong đáp án, Mã Tuyền quét quét Căn Di viết nửa bảng đen, đáy mắt hiện lên chi sắc khinh miệt.

Viết nhiều như vậy, vừa thấy chính là học sinh cơ sở không phải tốt.

Người chủ trì tuyên bố, hai người đều làm đúng, Căn Di cảm lòng không được mà ngẩng đầu, nhìn nhìn thiếu niên đứng ở chỗ tối.

Anh ấy ... Còn đang xem cô thi đấu, không có đi.

Vì sao còn lưu lại, rõ ràng vừa nãy một chân đều tính đi rồi.

Lưu lại xem cô sao?

Trong lòng Căn Di có điểm loạn, tim đập gia tốc, gương mặt bỗng nhiên đỏ.

Đương nhiên, khuôn mặt đỏ bừng này, bị Mã Tuyền đương nhiên cho rằng do khăn trang.

Gặp gỡ đối thủ mạnh hơn mình như vậy, khăn trang là đúng.

Đề thứ hai, khó khăn gia tăng rất nhiều, nhưng Căn Di cũng không sót ruột, từng bước một ổn định viết ra đáp án.

Mã Tuyền đã không thông dong như phía trước, thế nhưng đề này tự nhiên cũng không làm khó được hắn, nếu không hắn cũng không có khả năng thi được top mười lên cao tam.

Đề thứ ba, hai người đồng dạng đều viết ra đáp án chính xác.

Nhưng rõ ràng, lúc này nhìn biểu tình Mã Tuyền, hắn đã bắt đầu không bình tĩnh.

Vốn dĩ cho rằng một giây là có thể giải quyết cái nữ sinh nhìn qua nhu nhu nhược nhược này, lại không ngờ rằng, cô tuy rằng nhìn nhu nhược, tốc độ viết chữ cũng rất chậm, giống như bánh mật, gất gao dán hán, không chút nào cho hắn bất luận cơ hội thắng.

Hai người đều so tới phần đoạt chiến, đây là chuyện Mã Tuyền hoàn toàn không có đoán trước.....

Thanh âm khe khẽ sụt dài cũng càng lúc càng lớn, tựa hồ nói về Căn Di có thể kiên trì đến phần đoạt chiến, cảm thấy có chút giật mình.

Phần đoạt chiến đề thứ nhất, là một đề vật lý, các electron đang ở giai đoạn đứng yên, do đó lượng tăng 0,4%, bởi vì khối lượng của 9.110 electron lúc dùng nhỏ hơn 31 kg, bài kiểm tra yêu cầu tính (1) áp suất gia tốc; (2) tốc độ của electron khi gia tốc.

Hiển nhiên, đề này không có khó khăn quá lớn, nhưng yêu cầu tính toán giữa các đại lượng phải chính xác, Mã Tuyền không bao giờ giống như khi này thông thả viết chữ, đọc xong đề, hắn lập tức cần phần lên tính ở bảng đen.

Bởi vì bút pháp dùng sức, toàn trường đều có thể nghe được tiếng phần viết bạch bạch tiếp xúc với bảng đen.

Căn Di cũng bắt đầu tính toán, nhưng mà cũng không hoảng loạn giống Mã Tuyền, thông dong trấn định viết xuống biểu thức số học.

Cho tới bây giờ, ưu thế của Căn Di mới chân chính hiện ra.

Có lẽ cô không có thông minh của Giang Dữ suy một ra ba, cũng không có hệ thống chính ý như Ôn Niệm Niệm, nhưng, ở phương diện tính toán phức tạp, không ai có thể so được với đầu óc vận chuyển của Căn Di!

Một giây hoàn thành bước tính chính xác.

Thời điểm Căn Di viết đáp án chính xác của câu hỏi thứ hai ra, biểu thức số học câu thứ nhất, Mã Tuyền cũng chưa tính được.

Người chủ trì kinh ngạc nhìn Căn Di, phe phẩy đầu, không thể tin tưởng, học sinh này tính cũng quá nhanh! Quả thực thân như mạng theo khả năng tính toán.

“Đáp, đáp án chính xác, đồng học Căn Di thắng.”

Người chủ trì nói xong câu đó, toàn trường yên tĩnh mười giây.

Hồ hập Căn Di dồn dập, quay đầu lại, ánh mắt đầu tiên là nhìn bóng dáng thiếu niên mơ mơ hồ hồ ở cạnh cửa.

Phảng phất như đang nói, anh xem, cô cũng thực ưu tú. . .

Vô số biểu thức số học phức tạp ngày đêm ôn luyện bay nhanh trong đầu, đều là nỗ lực truy đuổi bước chân của anh.

Bang, bang, bang, ...

Tiếng vỗ tay từ Ôn Niệm Niệm dẫn đầu phát ra, ngay sau đó giống như cùng bạo phá, toàn trường vỗ tay như sấm!

Ôn Loan cũng muốn vỗ tay, nhưng mà tay anh... Đờ cứng.

Thẳng đến khi tràng vỗ tay tan, anh mới chậm rãi xoay người, rồi lẻ đường, bóng dáng nghịch quang, biến mất ở cuối dương trung âm áp áp vào đông.

Trên mặt Mã Tuyền chảy đầy mồ hôi, dưới tiếng vỗ tay như sấm của toàn lễ đường, liều mạng tính toán, nhưng mà càng tính càng loạn, thật vất vả viết ra đáp án, lại là đáp án tính sai.

Người chủ trì đều thúc giục: “Đồng học Mã Tuyền, thắng bại đã phân.”

Mã Tuyền không cam lòng buông phần xuống, sắc mặt âm lãnh đến đáng sợ.

Đây là lần đầu tiên trong nhân sinh của hắn bị đoạt mất vinh quang.

Nếu thua Giang Dữ, hắn còn có thể cảm thấy vinh dự tâm phục khẩu phục, nhưng mà bại bởi nữ sinh cao nhất... Thật sự quá mất mặt.

Hắn lạnh mặt đi xuống lễ đài, cả người đều không tốt.

Đi qua bên người Ôn Niệm Niệm, lại bị bỏ một đao: “Đề này thua Căn Di, không oan. Rốt cuộc, toàn cao nhất đều biết, nha đầu đó là một đài tính toán di động.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Hai đợt pk lại kết thúc, dư lại học sinh ít ỏi không còn mấy, mười đồng học toàn trường tiến vào trận chung kết cuối cùng.

Đây quả thực là thời khắc cao nhất tỏa sáng, tổng cộng bốn người dự thi, ba người vào, hơn nửa tháng cực kỳ đẹp, có thể nói là quét cả năm cấp, chiều mộ được ba người.

Chủ nhiệm cao nhất vốn dĩ không muốn tới xem náo nhiệt, trong WeChat nhìn thấy lão sư thảo luận, nói lần thi đua này cư nhiên có ba đồng học cao nhất vào trận chung kết, vội vàng buông công tác trên tay, vội vã chạy đến lễ đường xem.

Thi đua số lý đã nhiều năm không có đồng học cao nhất, năm nay cư nhiên tranh đua tốt như vậy.

Vương Hiểu Phong kiêu ngạo cực kỳ, sớm ở sơ trung, có không ít lão sư đưa ra ý kiến, cho rằng tiêu tố số lý của ông căn bản không tất yếu, chọn cái gì mà thiên tài, đa số đồng học đều là người thường, công tác của chúng ta là dạy đồng học cho tốt, đừng cả ngày tạo việc, ném bổn phận của mình đi.

Mà lão Vương bác bỏ dị nghị, kiên trì muốn đem mầm ưu tú bồi dưỡng độc lập, không chỉ vì rèn luyện tư duy bọn họ, càng quan trọng hơn là... Có thể để cho bọn họ có bạn bè.

Tựa như đứa bé Căn Di này, tính cách hướng nội cực điểm, đặt ở lớp bình thường, không ai sẽ nguyện ý cùng quái già như vậy kết giao.

Nhưng thiên tài cùng thiên tài, sẽ có cảm ứng tâm linh... Bọn họ khẳng định sẽ cạ xát.

Trên đường trưởng thành, ai cũng cần bạn bè.

Giang Dữ ở vòng thứ ba trong trận chung kết, lấy một đề vật lý thuyết tương đối đào thải Căn Di.

Phương diện tính toán của Căn Di rất cường thế, nhưng tóm lại mà nói, cơ sở vẫn ở giai đoạn cao nhất, chẳng sợ thời gian ngắn ngủi nửa tháng chuẩn bị bài, quy củ nắm giữ công thức, nhưng đến lúc đem đám công thức thông hiểu vận dụng vào giải đề, vẫn rất gian nan.

Căn Di tâm phục khẩu phục bại bởi Giang Dữ, trở lại vị trí, chờ đợi vòng cuối cùng... Cũng là thời khắc kích động tâm người nhất ——

Hai người Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm cường cường quyết đấu.

Không chỉ các bạn học chờ mong, ngay cả lão sư Vương Hiểu Phong cũng rất muốn biết, ông lấy làm tự hào nhất chính là hai vị đồng học này, đến tột cùng ai mạnh ai yếu.

Trận thi đấu này đánh cực kỳ xuất sắc, không tới năm phút đồng hồ, đã xong ba đề, tiến vào phần đoạt chiến.

Các bạn học hình như cũng có dự cảm đây sẽ là một hồi thần tiên đánh nhau cường giả giao chiến, sôi nổi lấy di động ra quay video.

Tiến vào phần đoạt chiến, tốc độ của hai người càng mau kinh hồn, các bạn học còn gian nan đọc đề và vẽ hình, hai người đã xôn xao viết bước tính lên bảng đen.

Đánh cùng Giang Dữ, Ôn Niệm Niệm tự nhiên sẽ không tùy ý như đối đãi Tường Hân Di, chỉ dùng tính nhẩm viết ra đáp án chính xác.

Cô nghiêm túc mà đem các bước đi viết ra.

Đây là tôn trọng của cô đối với đối thủ.

Lại không nghĩ rằng, đề đoạt chiến thứ nhất, Giang Dữ chậm chạp dốc bút xuống, cầm theo phần viết, đứng trước bảng đen, nghiêng đầu nhìn cô, khước

miệng tựa hồ còn câu một nụ cười nhẹ, má lúm đồng tiền trên gương mặt gia tăng.

Ôn Niệm Niệm một bên viết bước đi, một bên nghiêng đầu cùng đối diện.

Đáy mắt cậu lóe ánh sáng tự tin, giống như... Đã liệu trước.

Mẹ!

Cô có ý tốt cùng cậu chậm rãi, gia hòa này cứ nhiên còn như vậy, trực tiếp tính nhẩm!

Ôn Niệm Niệm không chút hoang mang, dừng bút lại, nhìn cậu, ánh mắt tựa như đang nói: “Tiểu tử cậu đừng tìm chết.”

Giang Dữ nâng tay, bắt đầu viết đáp án lên bảng đen.

Ôn Niệm Niệm lập tức gián đoạn bước đi, cũng bắt đầu viết đáp án, không hề nghỉ ngơi, hai người đồng thời đặt bút, đồng thời thu bút.

Toàn trường yên tĩnh.

Ngoa tào!!!

Không hai phút, hai người đem đề này làm ra!

Giang Dữ trực tiếp dùng đầu tính, Ôn Niệm Niệm viết một nửa biểu thức số học, thấy cậu bắt đầu viết đáp án, cũng nhanh viết đáp án, mẹ nó... Viết biểu thức số học ra không muốn để người khác xem hiểu đúng không!

Pk tranh giải quán quân cùng Giang Dữ còn có thể bình tĩnh như vậy? Đây là tuyển thủ thần tiên gì đây!

Ánh mắt các vị giám khảo trở nên có chút ý vị thâm trường, thậm chí có một vị giám khảo đã buông bút, lấy di động bắt đầu quay video.

Trận thi đấu hôm nay, tuyệt đối có thể nói so với thi đua khoá trước, kinh điển nhất, cũng ưu tú nhất.

Giang Dữ lại cười, cười đến xuân phong ấm áp.

Số lần cười vài phút vừa qua, cộng thêm đi so sánh với cả đời này đều nhiều hơn.

Cùng cô thi đấu, vui vẻ vậy sao.

Nhìn Giang Dữ tươi cười, Ôn Niệm Niệm thật muốn một giây làm chết cậu.

Đề tiếp theo, khó khăn gia tăng gấp bội, lúc này, Giang Dữ cũng không có nắm chắc dùng tâm tính ra đáp án chính xác, bắt đầu đặt bút, nghiêm túc tính.

Không nhanh không chậm, thông dong bình tĩnh, cũng không sợ Ôn Niệm Niệm trực tiếp dùng khả năng tính nhẩm siêu việt.

Giang Dữ lúc này, toàn thân đều đổ về việc tính toán đề, đắm chìm vào bài, tuyệt đối không để ý bất luận nhân tố bên ngoài nào.

Mục tiêu duy nhất của cậu, chính là đem đề này giải ra, chứ không phải đua tốc độ phân thắng bại.

Ôn Niệm Niệm cũng không phải thần tiên, dùng trình độ tính nhẩm cực kỳ khó khăn, cô cũng bắt đầu đặt bút tính toán.

Không thể dùng công thức quá cao cấp để giải, nếu không sẽ tính ra quái dị, chỉ có thể dùng cách mà học sinh cao trung có thể xem hiểu, cần trắc trở một phen.

Kể từ đó, đề thứ hai, đề thứ ba... Hai người đều cùng thời gian viết ra đáp án.

Nhìn hai người tâm hữu linh tê* cùng đối diện, cũng không giống như đang cạnh tranh quán quân, trông như hoàn toàn đắm chìm trong quá trình tính toán, hưởng thụ cảm giác giải đề mang đến.

(P/s: có thể dịch là Người có lòng thì sẽ hiểu nhau, ngoài ra "linh tê" là sùng tê giác, mà theo truyền thuyết thì tê giác là linh thú, có được "linh tê" thì sẽ hiểu được suy nghĩ của người khác. Như vậy, câu "tâm hữu linh tê" sẽ có ý nghĩa gần như tâm linh tương thông.)

Thi đấu tiến vào trạng thái gay cấn, các bạn học cũng càng ngày càng khẩn trương, trái tim nhảy bang bang, quả thực so với xem trận bóng còn kích thích hơn.

Kho đề phòng giảng dạy chuẩn bị đều sắp thấy đáy, hai người còn chậm chạp chưa có quyết ra thắng bại.

Cuối cùng, dưới sự bày mưu đặt kế của giám khảo, người chủ trì nom nóp lo sợ nói với hai người đang viết: “Giám khảo hỏi các em có đề ý việc song... Song quán quân không?”

Ôn Niệm Niệm viết đáp án ra, ném phần viết vào hộp, nói: “Không ngại.”

Cô không hiểu thắng như vậy, chỉ cần nửa tiền thưởng đến nơi là được.

Đồng thời nói xong câu đó, toàn trường bỗng nhiên an tĩnh, bởi vì phần viết trong tay Giang Dữ ghi xong đáp án... Đã muộn vài giây.

Thắng bại... Đã phân?!

Ôn Niệm Niệm thắng!

Trong lúc nhất thời, toàn trường sôi trào, nóc nhà toàn bộ lễ đường sắp bị các bạn học ném đi.

Cuối cùng người chủ trì thở dài nhẹ nhõm một hơi, sung sướng tuyên bố: “Quán quân thi đua số lý lần này, là đồng học Ôn Niệm Niệm.”

Ôn Niệm Niệm tiếp nhận giấy chứng nhận mà giám khảo phát, lão sư có cấp bậc cao, lão sư có đức cao vọng trọng, cũng có nghiên cứu sinh trường cao đẳng hệ vật lý bên cạnh, sôi nổi lại đây bắt tay cùng Ôn Niệm Niệm, hướng cô tỏ vẻ chúc mừng.

Không nghĩ tới, một hồi thi đua số lý tại cao trung, thế nhưng sẽ có biểu hiện xuất sắc như vậy.

Ôn Niệm Niệm nghiêng đầu nhìn nhìn Giang Dữ.

Thiếu niên lui đến một bên, từ đầu đến cuối, biểu tình đậm bạc thông dong, đem toàn bộ ánh mắt đều đẩy đến chỗ Ôn Niệm Niệm.

Ôn Niệm Niệm chỉ cùng cậu nhìn nhau một cái, thấy rõ trong mắt gia hỏa này có ý vị.

Tuyệt đối là còn để bụng!

Mẹ! Cô đường đường đánh thắng, cư nhiên bị học sinh cao trung để bụng, thật sự... Có điểm mất mặt.

Vì sao không sớm tránh cậu!

Ôn Niệm Niệm hối hận cực điểm.

Nhưng mà may mắn, còn có tiền thưởng kén xù, có thể thoả mãn an tiểu tâm linh bị thương của cô.

.....

Video hai người ở trận chung kết, bị đồng học chuyển tốt đưa trên mạng, thế mà dẫn không ít chú ý ——

“Vì sao lão tử đề cũng xem không hiểu, hai vị này có thể nhìn một cái là viết ra được đáp án?”

“Xem xong, hoài nghi nhân sinh_ing.”

“Làm đề toán cao tam, tỏ về... Đây mới là cao cấp chân chính.”

“Mẹ nó đây là cái thần tiên đánh nhau gì! Hiện tại học sinh cao trung đều ngu bức vậy sao.”

“Chỉ có một người như tôi chú ý tới giá trị nhan sắc nghịch thiên của tiểu ca ca và tiểu tỷ tỷ?”

“Lầu trên không có một mình đâu.”

“Cũng... không hiểu đề, nhưng xem xong đã hiểu mặt của hai vị thần tiên.”

“Hai vị học bá có thể cạ xát ra lửa tình?”

“CP này tôi nhận.”

.....

Cư nhiên... Còn có người tạo CP, Ôn Niệm Niệm tắt khi bình luận đi, ngẩng đầu, kinh tâm động phách* nhìn Giang Dữ một cái.

(P/s: mắt hờn mắt vía.)

Cậu ngồi ở bên cửa sổ, đang vui đầu làm sách luyện tập, dáng người thẳng tắp, dáng ngồi đoan chính.

Cổ áo lông cao cổ màu vàng nhạt trên người dưới ánh mặt trời, hiện ra màu sắc thuần trắng.

Cậu bất đồng với cùng Văn Yên, quần áo Văn Yên áo luôn là màu tối, có vẻ giới giang lưu lóat.

Mà Giang Dữ thích mặc quần áo sáng màu, mùa xuân hè tuy là một thân áo sơ mi trắng, thậm chí còn có một cái áo hoodie hồng rộng thùng thình.

Màu sắc sáng tươi, khiêm tốn một ít, cùng khí chất thật hợp, ôn nhuận như ngọc.

Gió nhẹ nhẹ nhàng lay động vài sợi tóc mềm trên trán, nhẹ quét cánh mũi, cậu duỗi tay cào cào, sau đó ngẩng đầu, tầm mắt đen như mực, vô ý thức nhìn phía cô.

Tầm mắt hai người vừa vặn đụng phải, Ôn Niệm Niệm nhanh dùng sách trong tay che khuất mặt, làm bộ đọc sách.

Giang Dữ không chút để ý mà lẩm bẩm nói: “Cầm ngược rồi.”

Ánh mắt Ôn Niệm Niệm thu hồi, quả nhiên thấy được con số trong sách chống ngược, giáo biện nói: “Tớ đọc lâu lâu, có chuyện gì liên quan tới cậu.”

Cậu lật một trang giấy, ngồi bút sần sật tiếp tục tính toán, nhàn nhạt nói: “Đọc lâu lâu, tuy rằng ngữ văn tớ không tốt, nhưng cái thành ngữ này hẳn không thể dùng như vậy.”

“Tớ thích dùng như vậy, không phục, tới đánh nha.”

Ôn Niệm Niệm càn quấy, cũng là thủ thế nhất đẳng.

Giang Dữ bỗng nhiên dừng bút lại, vài giây sau, quả nhiên đứng dậy đi tới chỗ Ôn Niệm Niệm, ngồi xuống.

Ôn Niệm Niệm bị chạm tới, lui về sau phòng bị: “Này, cậu thật sự tính động thủ...”

Lời còn chưa dứt, Giang Dữ bỗng nhiên bắt được cổ tay cô, đem người kéo trở về, ấn ở vị trí bên người, thân hình hơi nghiêng, đem khuôn mặt của mình đưa tới trước mặt cô.

Nhìn gương mặt thịnh thế mỹ nhan hoàn mỹ không tì vết kia không ngừng sát vào, hô hấp Ôn Niệm Niệm sắp đình trệ...

“Cậu cậu cậu... Cậu làm cái gì?”

Phút chốc, môi mỏng gọi cảm chậm rãi mở ra, nói: “Thích nhìn, lần này cho cậu xem rõ ràng.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Editor: Đầu Gỗ.

Beta: Kỳ Ký.

Ôn Niệm Niệm rời khỏi phòng học, đi qua dãy hành lang, hiện tại trên sân thể dục có không ít học sinh đang rèn luyện.

Một làn gió lạnh thoáng qua lay động sợi tóc, cô sờ sờ gương mặt nóng bỏng của bản thân.

Cư nhiên bị một tên nhóc ghẹo cho tâm tình nhộn nhạo...

Tuổi dậy thì xao động nha.

Lúc này, Quý Trì từ trong phòng học đi ra, nói với Ôn Niệm Niệm: "Vương lão sư bảo tớ có thấy cậu thì kêu tới văn phòng một chuyến gặp thầy."

"Ừm"

Ôn Niệm Niệm chậm rì rì hướng văn phòng đi đến.

Nói chung, học sinh bị kêu lên văn phòng khẳng định không có chuyện tốt gì, nhưng đối với lão Vương mà nói, thì không giống như vậy, Ôn Niệm Niệm đối với thầy không có cảm giác sợ hãi như với các lão sư khác.

Vương lão sư từ sơ trung đã dẫn dắt bọn họ, ngày thường theo chân cùng học cùng chơi, gọi lão sư không bằng gọi là "Sư phụ" thì đúng hơn, điều đó vừa thể hiện được tình thầy trò vừa thể hiện sự thân thiết.

Ôn Niệm Niệm đi vào văn phòng, lễ phép mà gõ gõ cửa: "Vương lão sư, thầy gọi em?"

Vương Hiểu Phong nhìn thấy Ôn Niệm Niệm liền vẫy vẫy tay: " Là chuyện này, thầy có một lão bạn hiện tại đang là giáo sư môn toán tại Đại học Duyên Tân, sau khi ông ấy xem video thi đua số lý của em cùng Giang Dữ liền cảm thấy cực kỳ hứng thú, thông qua thầy hỏi một chút, trong kỳ nghỉ hè này của các em có muốn đi tới khu tổ chức tập huấn của Đại học Duyên Tân chơi không "

Ôn Niệm Niệm đương nhiên biết Đại học Duyên Tân, ngôi trường lừng lẫy nổi danh khắp nước, có một khu nhà chuyên dụng dành cho các ngành khoa học và công nghệ hàng hiệu để thực tập, liên hệ trực tiếp với viện trung khoa, xét về sự chuyên nghiệp của ngành vật lý, toán học, xếp hạng cả đều là số một số hai.

Mà trại tập huấn của Đại học Duyên Tân đối với các học sinh trung học yêu thích khoa học tự nhiên mà nói, chính là đại danh đỉnh đỉnh như sấm bên tai.

Trại tập huấn hè này mời chào tất cả các học sinh có tài năng trong nước, thậm chí toàn thế giới, nơi mà các thiên tài tề tụ, họ phải trải qua các loại tập huấn ma quỷ khác nhau để chọn ra những nhân tài ưu tú nhất.

Nghe nói mỗi năm học sinh trung học cả nước báo danh dự thi trên internet gần vạn người, qua tầng tầng kiểm tra tuyển chọn, nhân số chân chính tiến vào tập huấn không quá trăm người, có thể nói là ngàn dặm mới tìm được một.

Được nhận thư mời đến khu tập huấn chỉ mới bắt đầu mà thôi, trận tập huấn này nghe nói mỗi ngày đều có vòng đào thải, đồng học có thể chân chính kiên trì đến cuối cùng không trên mười người.

Các học sinh lưu lại sau cùng được nhận giấy chứng nhận, dựa vào giấy chứng này có thể tự do nhập học vào bất cứ trường cao đẳng đại học nào trong toàn quốc.

Chưa kể đến những trường Đại học trong nước, cho dù muốn xin vào trường Đại học danh tiếng như Oxford* hay Harvard** thì một tờ giấy chứng nhận này cũng tuyệt đối là giấy chứng nhận cực quan trọng và vinh dự.

(P/s: Oxford là trường đại học của Anh, Harvard của Mỹ.)

Nếu đã có cơ hội tham gia trại hè này, vậy khẳng định cực tốt nha.

Ôn Niệm Niệm kinh hi mà nhìn về phía lão Vương: "Vương lão sư, thầy có loại tài nguyên như vậy!"

Lão Vương hừ nhẹ một tiếng: "Thì làm sao, đừng có khinh thường lão sư trung học của em."

"Không, không phải, em nói, có thể trực tiếp tiến vào khu tập huấn, quả thực giống như nằm mơ!"

"Trực tiếp tiến vào? Sợ thật sự là em đang nằm mơ."

Lão Vương lập tức tắt một chậu nước lạnh vào người Ôn Niệm Niệm: "Mặc dù có lão bạn của thầy mời, nhưng quy tắc trò chơi vẫn phải tuân thủ, chính mình báo danh trên internet, sau đó đến hiện trường thi, thông qua là có thể vào."

Ôn Niệm Niệm.....

Cho nên vẫn là cần bản thân báo danh, xin hỏi lời mời này đặc biệt có ý nghĩa sao!

Lão Vương thấy Ôn Niệm Niệm lộ ra biểu tình chán nản liền kéo dài giọng điệu: "Đối với em và Giang Dữ mà nói, đề thi của bọn họ, còn không phải hạ bút thành văn, dễ như trò bàn tay hay sao, lão bạn kia của thầy cũng tin tưởng các em, khẳng định có thể thông qua, mới kêu thầy chuyển đạt tâm ý hoan nghênh của ông ấy đối với các em"

Ôn Niệm Niệm cười hi hi: "Nói là nói như vậy, nhưng mà nếu có thể trực tiếp lấy được giấy thông hành, giống như cang có chút mặt mũi."

Lão Vương cuộn tròn bài thi trong tay, gõ gõ lên đầu cô: " Vì lão bạn này của thầy là viện trưởng toán học của Đại học Duyên Tân, kiêm phó hiệu trưởng trường, có thể tự mình gọi điện thoại tới đây mời các em đã rất nể tình, còn muốn mặt mũi cho học sinh trung học nữa hả."

"Đừng khinh thường học sinh trung học được không."

Thời điểm Ôn Niệm Niệm xoay người đi ra cửa văn phòng, bỗng nhiên nghe được lời nói thâm thía của lão Vương:

"Muốn tương lai long lánh, sao trời xa xôi, vũ trụ cuộn cuộn đều sẽ có được."

Ôn Niệm Niệm quay đầu lại, nhìn thấy trong mắt lão Vương có ánh sáng chớp động, một khắc kia, cô thiếu chút nữa cho rằng ông là lão sư môn ngữ văn.

Ôn Niệm Niệm đăng nhập vào địa chỉ website lão Vương gửi, tiến hành báo danh đợt tập huấn thiên tài, yêu cầu điền kỹ càng tỉ mỉ tư liệu cá nhân và phương thức liên hệ, đồng thời bên

góc phải màn hình có một file download.

Ôn Niệm Niệm tùy tay download, phát hiện đây là một bộ word hồ sơ bài thi.

Đây là bài thi thử ngay tại hiện trường năm trước của trường.

Đề bài thi yêu cầu chọn đáp án đúng như thường lệ, điền vào chỗ trống và đề ứng dụng, tổng hợp nhiều môn ngành học toán lý hóa sinh, chủ yếu vẫn lấy toán học và vật lý làm chủ.

Nghĩ đến, đây hẳn là bài thi sơ tuyển của doanh tập huấn thiên tài.

Ôn Niệm Niệm nhìn qua đề thi một lần, phát hiện so với bất kỳ đề mục thi đua số lý nào cô từng làm, độ khó khăn đều cao hơn.

Muốn nói tuyển chọn thiên tài, ngược lại cũng không đến mức đó, ít nhất đồng học học tập có ngọn, suy nghĩ cẩn thận, phần lớn đều có thể làm được.

Ôn Niệm Niệm thuận tay đem bài thi thử gửi tới nhóm Wechat của tổ, hơn nữa đem điều hôm nay lão Vương nói, truyền đạt lại cho các vị tổ tiên trong nhóm nghe.

Ôn Niệm Niệm: "Doanh tập huấn thiên tài này các đại gia* có hứng thú không?"

(p/s: mọi người.)

Quý Trì: "Có..... Có tâm mà vô lực."

Ôn Niệm Niệm: "Đừng từ bỏ thử xem sao."

Quý Trì: "Thờ dài @Căn Di, cậu đi không?"

Căn Di: "Có cần phí báo danh không?"

Quý Trì: "Ai da, muốn đi thì cứ việc đi, đại ca sẽ giúp đỡ! Tương lai nếu cậu nhận được giải Nobel gì đó, đừng quên đại ca đây là được."

Căn Di: "[mỉm cười]"

Ôn Niệm Niệm: "@Quý Trì, cậu thật là một tay tính toán tốt nha, sớm như vậy đã bắt đầu đầu tư, không hổ là người kế thừa tương lai của tập đoàn Quý thị."

Quý Trì: "Tớ đầu tư vào một đồng học thiên tài nhất định sẽ không lỗ vốn."

Ôn Niệm Niệm vốn dĩ cho rằng Giang Dữ khẳng định không tham gia vào cuộc trò chuyện này, lại không ngờ rằng Giang Dữ thế nhưng chủ động chọn cô: "@Ôn Niệm Niệm, gửi tớ trang website báo danh."

Ôn Niệm Niệm kinh ngạc hỏi: "Cậu muốn tham gia sao?"

Giang Dữ: "Ừm"

Khẳng định muốn làm một chuyện như vậy, đối với nhận thức của Ôn Niệm Niệm về Giang Dữ tới nói, vẫn là lần đầu tiên.

"Vì sao muốn tham gia?" Cô tò mò hỏi.

Giang Dữ: "Không nói cho cậu biết."

Còn cùng cô úp úp mở mở.

Ôn Niệm Niệm thuận tay đem địa chỉ website báo danh gửi vào nhóm, dù sao mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân cái gì, nếu đồng bọn đều báo danh, vào huấn luyện doanh cũng có người làm bạn.

Sau không biết nơi nào tung tin tức ra, nói làm thành viên trong tổ của Vương lão sư đều có thể được cử đi tập huấn doanh thiên tài của trường Đại học Duyên Tân.

Lúc này, các bạn học đứng ngồi không yên, sôi nổi tìm lão sư Vương Hiểu Phong, muốn xin gia nhập tổ của ông.

Nói giỡn, nếu có thể trở hết tài năng ở tập huấn doanh thiên tài, trường đại học danh tiếng cả nước, dù hoặc lớn như vậy tâm ai lại không động?

Lão Vương ngay từ đầu không rõ ý này, thấy nhiều đồng học có hứng thú với số lý, tự nhiên cao hứng.

Nhưng mà tổ của ông cũng không phải không có ngạch cửa, ngay từ đầu tổ định chính là tìm kiếm học sinh có thiên phú ở phương diện số lý.

Cho nên ông cho bọn họ một đề toán rất khó khăn, nếu có thể làm ra, cửa lớn của tổ rộng mở với mọi người.

Nhưng mà, đề làm bộ phận lớn đồng học đều bị chán ngoài cửa.

Mã Tuyền cũng nghe các đồng học chung quanh nói về tin tức ấy, nói lão Vương và Viện trưởng toán tại Đại học Duyên Tân có quan hệ, giao tình thực sự rất tốt, bởi vậy thành viên của tổ đều có thể thuận lợi vào tập huấn doanh thiên tài.

Mắt nhìn Đại học Duyên Tân đã sắp bắt đầu chiêu sinh, nếu hắn có thể thông qua tổ gia nhập tập huấn doanh thiên tài, lấy thực lực của hắn tuyệt đối tin tưởng có thể lưu đến cuối cùng, thuận lợi lấy được giấy chứng nhận.....

Trưa hôm đó, Mã Tuyền quyết đoán đi tìm Vương lão sư, đưa ra ý muốn gia nhập tổ của ông.

Không ngoại lệ, Vương lão sư đưa đề Olympic Toán kia cho hắn, nói rằng nếu hắn làm ra là có thể gia nhập.

Đề này, Mã Tuyền sớm đã thấy thông qua các đồng học khác, dành suốt một buổi tối để tính toán, cũng chưa thể làm ra đáp án chính xác.

Nghe nói trước đó không lâu có người giải ra được, hình như là Ôn Loan, nhưng hắn cùng Ôn Loan lại không thân, không có khả năng trực tiếp đi thỉnh giáo.

Vương lão sư đem tờ đề thi đưa cho hắn, thấy bộ dạng tựa hồ muốn nói lại thôi, hỏi: "Còn muốn nói cái gì?"

"Vương lão sư, nhất định phải làm ra đề này mới có thể gia nhập tổ sao?"

"Đúng vậy."

"Cái kia... em thật sự đặc biệt thích thầy, thiết tình mong muốn gia nhập tổ của thầy, thầy xem xem có thể... Châm chúc một chút hay không, đề này xác thật..."

Không làm được.

Vương Hiểu Phong có chút khó xử mà nói: "Không phải vấn đề là châm chúc hay không, nếu làm như vậy sẽ không có công bằng với các đồng học khác."

Mã Tuyền còn muốn nói cái gì đó, lúc này, hai người Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì đi vào văn phòng, hỏi lão Vương một chút, hội thảo lát nữa có muốn tham gia hay không.

"Chờ thầy một chút, lập tức sẽ tới."

Mã Tuyền liếc nhau cùng bọn họ, có chút xấu hổ.

Ôn Niệm Niệm làm một sự việc con nhím*, có cơ hội phải chế nhạo hắn hai câu, cười ngâm ngâm hỏi: "Ồ không phải Mã học trưởng đây sao, không biết làm cái gì ở chỗ này nha."

(*Thuyết con nhím (tên tiếng Anh: Hedgehog Concept) bắt nguồn từ một câu chuyện ngụ ngôn Hy Lạp giữa một con nhím với một con cáo. Con cáo tuy ma mãnh, biết rất nhiều thủ, nhưng suy nghĩ của chúng lại hay bị phân tán. Chủ nhím thì chậm chạp và không ồn ào như cáo, nhưng lại hiểu rõ nhất về thế mạnh của nó. Kết quả là, hết lần này đến lần khác, cáo bị nhím đánh bại, thân hình chỉ chít những cái gai. Câu chuyện ngụ ngôn trên nhằm thể hiện một thực tế đó là, hãy tập trung vào một điểm mạnh duy nhất của bản thân, bởi điều đó sẽ giúp chúng ta có lợi thế cạnh tranh, và giành nhiều khả năng chiến thắng hơn.)

Tầm mắt cô hạ xuống, thấy được đề thi trong tay Mã Tuyền, ra vẻ kinh ngạc che che miệng cười: "Mã học trưởng đây muốn gia nhập tổ chúng tôi sao?"

Sắc mặt Mã Tuyền khó coi, không có trả lời.

Lúc này, lại có mấy đồng học đi vào xin lão Vương đề thi Olympic Toán, thấy Mã Tuyền thấp giọng khe khẽ nói nhỏ.

Mã Tuyền cúi đầu, cảm thấy mặt mặt cực kỳ, gắt gao nắm chặt tờ đề thi chuẩn bị rời đi, đúng lúc trông thấy Quý Trì.

Quý Trì đang chuyên chú nghe lão Vương giảng giải một đề toán học làm sai, một đề về tập hợp rất đơn giản nhưng cậu lại cau mày, hết sức chăm chú mà lắng nghe.

Trong đầu Mã Tuyền xẹt qua một tia ý vị thâm trường, hắn lên giọng, nói trực tiếp Vương Hiểu Phong lão sư: "Vương lão sư, thầy nói không muốn làm chuyện không công bằng, em ngược lại muốn hỏi người một chút người cho chúng em thi đề khó như vậy, làm được mới cho gia nhập tổ, nhưng mà thành viên tổ hiện tại của thầy có đủ tư cách hay không còn chưa biết."

Vương lão sư cùng Quý Trì đồng thời ngẩng đầu nhìn phía hắn, không dự đoán được hắn sẽ đột nhiên làm khó dễ.

Lời nói mang lưỡi dao này chính là trực tiếp đâm tới phía Quý Trì.

Toàn bộ tổ cũng chỉ có năng lực của Quý Trì là yếu nhất, muốn làm đề này, chỉ sợ hết sức gian nan.

Mấy đồng học chung quanh xin gia nhập tổ nghe được lời này của Mã Tuyền, ánh mắt cũng không hện mà cùng hướng về phía Quý Trì.

Các bạn học cũng đi theo mở miệng nói:

"Tớ cảm thấy có đạo lý nha."

"Cho chúng mình thi đề khó như vậy, rõ ràng không phải là đối đãi khác nhau hay sao."

Thậm chí có người trực tiếp nhắm ngay Quý Trì: "Đúng vậy, Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm thì không phải nói, Quý Trì dựa vào cái gì có thể gia nhập tổ."

"Làm cậu ta lưu lại tổ như nước chảy hoa trôi lại không cho chúng ta gia nhập, đây là công bằng trong miệng Vương lão sư sao."

Văn phòng bỗng nhiên trở nên náo nhiệt, nhóm đồng học nghị luận sôi nổi.

Quý Trì đỏ mặt, cậu cũng đã xem qua đề thi Olympic Toán lão Vương đưa ra, không làm được là điều chắc chắn, các bạn học nói như vậy cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.

Chẳng lẽ, hôm nay cậu sẽ bị đuổi ra khỏi tổ sao.

Quý Trì xin giúp đỡ nháy mắt nhìn Ôn Niệm Niệm một cái, Ôn Niệm Niệm liếc mắt Mã Tuyền, mở miệng nói: "Lúc trước, Vương lão sư thành lập tổ, ngay từ đầu căn bản không có người gia nhập, các lão sư cũng như đồng học đều không xem trọng, chỉ có Quý Trì là người đầu tiên chủ động đưa ra lời đề nghị gia nhập tổ của Vương lão sư, ây da, hiện tại nhìn thấy tổ có hạng mục hay là các người ai cũng muốn gia nhập, không thi vào được, liền muốn đem người khác đá ra, trên đời này nào có sự việc tốt như vậy."

Các bạn học nghe vậy ai nấy đều ngượng ngùng lặng lẽ nói chân nhau rời đi.

Nhưng Mã Tuyền còn không cam lòng: "Không có quy củ sao thành được phép tắc, nếu trường học coi trọng tổ như thế, có tám hạng mục quý, vậy hẳn nên có điều lệ xác nhận minh chứng có đủ tư cách thì tiến vào, còn không đủ tư cách thì lập tức rời khỏi, thiên kinh địa nghĩa*."

(*Thường đạo đức pháp luật đã định không thể đổi được gọi là kinh. Thiên kinh địa nghĩa tức là nói đạo lý thường như trời đất không thể di dịch được.)

Lão Vương hí mắt, tùy ý để bọn họ tranh luận một lúc lâu, nhìn thẳng đến ánh mắt của mọi người, khi tất cả đều ngưng lại chuyển chú ý ở trên người ông.

Lúc này ông mới khi định thần nhàn* mà nói: "Một khi đã như vậy, Quý Trì, vậy em cùng bọn họ so một hồi đi, nếu bọn họ có thể thắng được thầy sẽ cho bọn họ gia nhập."

(*Khi định thần nhàn tức là dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã.)

Lời vừa nói ra, các bạn học trong văn phòng lại lần nữa sôi trào.

Muốn thắng Quý Trì, quả thực là dễ như trở bàn tay, động động ngón tay là có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Editor: Đầu Gối.

Beta: Kỳ Kỳ.

"Một khi đã như vậy, Quý Trì em cùng bọn họ so một hồi đi, nếu bọn họ có thể thắng được em, thầy sẽ cho bọn họ gia nhập tổ."

Lão Vương nói xong câu đó, mà Quý Trì lập tức chau lại mặt như muốn khóc mà nhìn về phía Ôn Niệm Niệm, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đây không phải cho bọn họ cơ hội treo cậu lên đánh sao.

Ôn Niệm Niệm ném cho cậu một cái nhìn dật xem thường: "Ai bảo cậu đi ra ngoài loạn bịa đặt", hiện tại nhận hậu quả.

Quý Trì ủy khuất cực kỳ, nơi nào bịa đặt, chỉ cùng người khác nói Ôn Niệm Niệm được nhận thư mời tới doanh tập huấn thiên tài của Đại học Duyên Tân thôi, chứ chưa nói xác định chắc chắn vào được.

Là do các bạn học đó chính mình hiểu lầm mà.

Ôn Niệm Niệm nhìn lão thần sắc tự tin trên mặt Vương, cũng có chút không hiểu lắm, không biết trong hồ lô của ông bán cái gì.

Chẳng lẽ thật sự muốn đem Quý Trì đuổi ra khỏi tổ sao?!

Lão Vương tiếp tục nói: “Thời gian định tại tôi chủ nhật tuần này đi, thi chính quy, thầy sẽ là người ra đề. Đương nhiên, các em yên tâm, đề mục sẽ không khó giống đề như Olympic Toán, đều là những kiến thức cơ bản cả, chỉ cần các em so điểm với Quý Trì cao hơn thì có thể gia nhập tổ.”

“Không thành vấn đề Vương lão sư.”

“Khẳng định có thể làm được!”

“Nhất định tới!”

“Đến lúc đó người đừng có đổi ý nha!”

.....

Các bạn học miệng nhanh nhẹn thi nhau đáp ứng.

Thời điểm rời khỏi văn phòng, Mã Tuyên quay đầu lại liếc mắt nhìn Quý Trì một cái, hướng cậu bày ra tư thế hết sức kiêu ngạo, gờ ngón cái chia xuống đất.

Quý Trì lúng túng thành một đàn, chỉ có thể làm bộ không phát hiện ra điều đó.

Ôn Niệm Niệm đoán không ra tâm tư của lão Vương, muốn mở miệng dò hỏi, lão Vương đã đi tới bên cạnh vỗ vỗ bả vai cô cùng Quý Trì, cười ngâm ngâm mà nói: “Buổi tôi chủ nhật tuần này, tính ra chỉ có thời gian mấy ngày, em còn không mau giúp nó học bỏ túc tốt một chút?”

Ôn Niệm Niệm thấy lão Vương thật sự muốn làm chuyện này, biết rằng Quý Trì khẳng định chạy trời không khỏi nắng.

Vào ban đêm, Ôn Niệm Niệm, Giang Dữ cùng Căn Di, ba người đi tới nhà Quý Trì, bắt đầu tiến hành khóa học bỏ túc ma quỷ cho cậu.

Gia trang Quý Trì đúng theo lời cậu nói, thật là một thổ hào, biệt thự có một hoa viên vô cùng xa hoa, tọa lạc ở công viên xanh nơi tắc đất tắc vàng, lấy yên tĩnh làm chủ, xung quanh sơn thủy hữu tình.

Cho dù là trong ngăn tủ hay góc tường, đều bài trí đồ vật nhìn qua giống như đều có niên đại xa xăm mà giá trị xa xỉ.

Ôn Niệm Niệm nghe Quý Trì nói, cha cậu thích nghiên cứu đồ cổ, sau khi bước vào nhà thật sự rất cẩn thận, sợ trên đường đi chạm vào cái gì đó, lỡ làm hỏng thật sự đem bản thân bán đi cũng không bồi thường nổi.

Cha mẹ Quý gia đối với bọn Ôn Niệm Niệm đến chơi tương đối nhiệt tình.

Ba người đứng đầu trường cao trung tự mình tới cửa giúp con nhà mình học khoá bỏ túc, có thể không chào đón sao.

Ôn Niệm Niệm phụ trách giảng giải cho Quý Trì các định lý cùng công thức, Giang Dữ phụ trách các bước giải đề, cách như thế nào có thể dùng đi giải đáp các vấn đề phức tạp; Căn Di thì dạy cậu phương pháp tính toán thế nào tiết kiệm sức lực và thời gian.

Quý Trì có cảm giác nguy cơ trùng trùng, nếu lần này không thể thi tốt, được điểm trên trung bình thì bị đá ra khỏi tổ, cho nên cậu cũng hết sức chăm chú học tập, dụng tâm đi giải đề từng chữ một theo như lời bọn cô.

Thời điểm học bỏ túc, Quý tổng ghé vào cạnh cửa nghe lén, thường thường gật đầu, cười cười hướng phu nhân mình nói: “Nghe thấy... hình như có hóa nha.”

Quý phu nhân một bên bóc trái cây để sẵn trên bàn, một bên ghét bỏ mà nói: “Ông có thể hiểu sao?”

“Thì nghe không hiểu, mới cảm thấy lợi hại.”

.....

Rốt cuộc, buổi tối chủ nhật hôm đúng hẹn đã tới.

Lúc này đây số người vượt quá mức dự kiến của lão Vương, thế nhưng có hơn một trăm đồng học lại đây thi.

Bài thi Lão Vương in phân phát không đủ, chỉ có thể nhờ Ôn Niệm Niệm chạy đi in cho ông lần nữa.

Những người muốn gia nhập tổ, lại không có làm được đề Olympic Toán trước đó, nghe các bạn học nói chỉ cần thi hơn điểm Quý Trì là có thể gia nhập tiểu tổ, bọn họ sôi nổi lại đây tham gia, nhiệt tình tăng vọt.

Quý Trì ngồi ở trong phòng học, bởi vì khẩn trương, tay có chút run rẩy.

Nhìn những người khác tới khiêu chiến cậu, các đồng học lục tục tiến vào phòng học. Hôm nay, là buổi giải chuyên đề của một mình Quý Trì.

Bọn Ôn Niệm Niệm đứng ở ngoài phòng bên cạnh cửa sổ, tiếp thêm cho cậu khí thế cùng cổ vũ cổ lên.

Thậm chí ngay cả Giang Dữ cũng lại đây, chây lười mà dựa nghiêng trên khung cửa sổ, nhàn nhạt nhìn.

Rốt cuộc, mấy ngày nay mọi người thức khuya dậy sớm mà giúp cậu học bổ túc, cơ hồ đều đem hết thủ đoạn của bản thân ra, tự nhiên là muốn lại đây xem thành quả ra sao.

Thực mau, bài thi phát xuống.

Quý Trì nhanh chóng mà quét một lần đề mục, kinh ngạc phát hiện, đề mục cơ bản cũng không có khó như trong tưởng tượng của cậu.

Ít nhất, so với những đề thi nan giải mà Giang Dữ từng giảng giải cho cậu từng chút một, thì đề thi này đơn giản hơn rất nhiều.

Nhưng mà, cũng không làm được hết hoàn toàn.

Quý Trì cầm lấy bút, bắt đầu tiến hành tính toán ở trên giấy nháp.

Mỗi một đề, đều như đã từng quen biết, không chỉ là những bài Giang Dữ cùng Ôn Niệm Niệm giúp cậu học bổ túc khi nhắc tới khái niệm, còn có những nan đề mà cậu đã từng cùng tổ thảo luận qua, tuy rằng phần lớn thời gian nghe không hiểu được nhưng cũng dụng tâm lắng nghe.

Những suy nghĩ phức tạp khi đó, dùng cho những câu hỏi đơn giản trong đề thi này, tựa hồ thực sự nhẹ nhàng có thể giải đáp ra được.

Quý Trì giống như mở ra thế giới mới, cậu hít sâu, ổn định nỗi lòng, vùi đầu bắt đầu tính toán đề mục.

Mỗi một đề đều có thể làm ra, không khó, thật sự không khó!

Ôn Niệm Niệm nhìn bộ dáng Quý Trì nghiêm túc làm bài, trong lòng cũng không yên tâm cho lắm.

Tên gia hỏa Quý Trì này, mỗi lần làm bài đều... bộ dạng thoát nhìn như rất nghiêm túc, kỳ thật căn bản cái gì cũng không hiểu.

Lần này, không biết có thể cũng giống như vậy hay không.

Lão Vương đi đến bên cạnh Ôn Niệm Niệm, nhìn vào phòng học ánh đèn sáng loá hướng phía Quý Trì, trên mặt hiện lên một tia vui mừng.

“Nhìn không tồi đúng không?”

Ôn Niệm Niệm buông tiếng thở dài, lắc đầu nói: “Hành tẩu giang hồ toàn dựa vào tự tin, mỗi lần thi cử, em đều cho rằng cậu ấy muốn thi được một trăm điểm, kết quả mỗi lần chỉ đạt tiêu chuẩn xuất xất trên trung bình.”

Lão Vương cười nói: “Không chờ mong kỳ tích xảy ra sao, lượng biến sẽ sinh ra biến chất.”

Ôn Niệm Niệm đối Quý Trì đã không còn ôm kỳ vọng, chỉ có mục tiêu duy nhất chính là cậu có thể đạt tiêu chuẩn là tốt lắm rồi, đừng để thua quá thảm.

Qua hai cái giờ, kiểm tra kết thúc, các bạn học ai lấy mặt đỏ bừng đầy vui mừng tìm nhau so đáp án, sôi nổi cùng oán giận, đề mục này nhìn có vẻ như đơn giản, nhưng trên thực tế bẫy rập quá nhiều.

Quý Trì tựa hồ thực bình tĩnh, đi ra sau cùng thờ phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, đứng ở trên ban công nhìn sao trời đêm, phóng thích đại não.

Ôn Niệm Niệm tò mò hỏi: “Thế nào rồi?”

Quý Trì quay đầu lại, hướng cô cười hề hề: “Tốt lắm”

Ôn Niệm Niệm bĩu môi: “Mỗi lần thi cử cậu đều nói như vậy, kết quả...”

“Lần này không giống nhau, tớ... nhất định không thể bị đào thải!”

Giang Dữ không chút để ý nói: “Tâm trạng cứ thoải mái, mặc kệ thi ra sao, lão Vương cũng sẽ không đem cậu đá ra ngoài đâu.”

“Thật vậy?” Quý Trì không tin: “Chính thầy ấy cũng đã trước mặt nhiều người hứa hẹn nha.”

“Nguyên lời nói của thầy là: Nếu các em có thể thi hơn điểm Quý Trì, là có thể gia nhập tổ, cũng không có nói nếu Quý Trì thua thì phải rời khỏi.” Giang Dữ bình tĩnh mà giải thích: “Có thể an tâm.”

Quý Trì ngẩn người, cẩn thận hồi tưởng lại, thật đúng là như thế! Lão Vương không có nói sẽ kêu cậu rời khỏi.

Cậu che ngực lại, nặng nề thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Cậu...cậu như thế nào không nói sớm chứ! Tớ mấy ngày nay khăn trương ngủ cũng không ngon giấc!”

Khóe miệng Giang Dữ giờ giờ lên, nói: “Áp lực thích hợp, đối với chuyện thi cử sẽ trợ giúp rất nhiều.”

Lão Vương suốt đêm chữa bài thi, ngày hôm sau mới vừa đi đến văn phòng, các bạn học đã vây quanh ở cửa chờ ông công bố đáp án.

“Các em cũng quá tích cực rồi.” Lão Vương dùng chìa khóa mở cửa văn phòng ra, bất đắc dĩ mà cười nói: “Bài thi đây, thầy đã phê chữa hết, điểm đại đa số đều không tồi...”

Các bạn học nghe được lời này, đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, sôi nổi đi theo lão Vương vào văn phòng.

Lão Vương lần lượt phát bài thi cho từng người.

Quý Trì ôm lan can cầu thang kiên quyết không chịu đi lên, Ôn Niệm Niệm liếc mắt nắm chặt cổ áo cậu thở hồng hộc mà nói: “Sớm muộn gì đều phải tiếp thu phán quyết cuối cùng, sớm hay muộn đi xem không phải giống nhau sao!”

Quý Trì gắt gao ôm lan can không buông tay: “Tớ chờ bọn họ đi rồi mới đi vào, hiện tại đi vào quá mất mặt!”

“Tự tin ngày hôm qua của cậu đâu mất rồi?”

“Ngủ một giấc, thanh tỉnh! Tớ chính là một phé vật, bùn nhão trét không lên tường, gỗ mục không thể điều khiển cậu buông tha cho tớ đi!”

“Phi!”

Cuối cùng, Quý Trì vẫn là không lay chuyển được Ôn Niệm Niệm, bị cô túm tóc cửa văn phòng.

Trong văn phòng, lão Vương chính cầm danh sách trên đọc thành tích các đồng học...

“Trương Thành Ích, 73 điểm”

“Vương Thao, 61 điểm”

“Lý Trác Nhã, 88 điểm”

“Mã Tuyên: 93 điểm”

Nghe được Mã Tuyên 93 điểm, các đồng học chung quanh phát ra một tiếng kinh hô, trước mắt đây chính là người có điểm cao nhất.

Trên mặt Mã Tuyên cũng lộ ra mỉm cười đắc ý.

Điểm lần này, 80 điểm trở lên thì có hơn mười người, 90 điểm cũng chỉ có 5 người, phổ điểm vẫn rất cao, nhưng mà các đồng học dưới 80 điểm cũng không chút lo lắng, mặc kệ mình thi kém đến đâu, thi cũng hơn kẻ lót đường Quý Trì, không phải sao?

Quý Trì tựa như đang tiếp nhận phán quyết ngày tận thế, khăn trương mà buông thõng tay, trên trán đều có mồ hôi lạnh chảy xuống tới.

Rốt cuộc, lão Vương cũng đọc xong điểm của các đồng học, cuối cùng mới chậm rãi thì thào

“Quý Trì...”

Các đồng học có mặt đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía lão Vương.

Lão Vương khóe miệng lộ ra một cái tia mỉm cười không đơn giản, cao giọng lại thì thầm: Quý Trì, 90 điểm.

Lời vừa nói ra, toàn trường yên tĩnh.

Tất cả đều ngốc.

Quý Trì...cậu ta....cư nhiên thi được 90 điểm! Đây... Sao có thể!

Như thế, chẳng phải là đại bộ phận đồng học, đều bị đào thải sao!

Quý Trì còn có chút không phản ứng lại được, không thể tin được lỗi tại chính mình.

90 điểm đó!

Qua 150 lần đi thi từ trước tới nay, chưa bao giờ thi được hơn 90 điểm đâu!

Đây... đây rồi cuộc là chuyện như thế nào.

Ôn Niệm Niệm cao hứng đến độ muốn nhảy dựng lên, dùng sức đâm đâm bả vai Quý Trì: “Tớ thật không ngờ cậu lại là một ngưi bức đó nha!”

Quý Trì không thể tin tưởng hỏi: “Không phải... Lão Vương người xác định đây là điểm của em sao, không có đọc sai chứ?”

Cậu khản trương, liến lão Vương cũng kêu ra tới, vội vàng sửa miệng, bổ sung: “Vương, Vương lão sư...”

Vương lão sư trực tiếp từ một đồng bài, thi tăng dưới chót rút ra bài của Quý Trì, đưa cho cậu: “Chính em xem đi, nếu có đồng học nào không phục, cũng có thể xem bài thi của em ấy.”

Mã Tuyền không phục lắm mà đi tới, một phen đoạt lấy bài thi của cậu cẩn thận mà xem.....

Hắn không thể tin được, Quý Trì, thứ phế vật như vậy, sao có thể chỉ thấp hơn so với hắn 3 điểm, này chẳng phải hươg hắn mà nói, quả thực chính là một loại vũ nhục.

Nhưng mà, bài thi Quý Trì rõ ràng đang ở trước mặt hắn - -

Mặt trên mỗi một đạo đề, đều có chi chít công thức cùng những suy đoán của cậu, quả thực không có khả năng là dựa vào sao chép hoặc là có phương thức khác làm ra được.

Đây là dựa vào chính mình thi ra điểm cao.

Mã Tuyền cầm bài thi, trên mặt tràn ngập bốn chữ “Hoài nghi nhân sinh”.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Editor: Đầu Gối.

Beta: Kỳ Kỳ.

[Lưu ý nhỏ: Vote được 80 ☆ mới có chapp mới.:33]

Quý Trì thi được 90 điểm, đem tám mươi phần trăm bạn học đào thải, chỉ còn lại sáu vị tính luôn cả Mã Tuyền ở trong đó.

Lão Vương tự nhiên tuân thủ ước định, để sáu vị bạn học này lưu tại tổ.

Mỗi tuần hai lần, trong tổ sẽ có cuộc nghiên cứu thảo luận, cũng trở nên náo nhiệt, lúc đầu, hai dãy bàn dài trống rỗng, hiện tại cũng đã ngồi đầy người.

Nhưng mà bọn họ duy trì được không đến nửa tháng, có hơn phân nửa bạn học chủ động hướng lão Vương đưa ra lời rời đi.

Lúc đầu, bọn họ nghĩ là gia nhập tổ sẽ có cơ hội có thể tiến vào tập huấn doanh thiên tài của Đại học Duyên Tân, thế nhưng về sau phát hiện chuyện này căn bản chỉ là tin đồn.

Và lại, tổ mỗi tuần hai lần sẽ thảo luận với Ôn Niệm Niệm cùng Giang Dữ, bọn họ hỗ trợ nhau nghiên cứu và thảo luận nan đề, những người mới gia nhập như bọn họ đây căn bản sẽ không làm được.

Đầu chỉ không làm được, dù cuối cùng Giang Dữ có giảng trên bảng đen trình tự và mạch suy nghĩ để giải đề thì bọn họ cũng nghe không hiểu.

Mà hội thảo nghiên cứu cũng không chỉ là họp thảo luận, còn bố trí làm bài tập, những bài tập này có độ khó tương đương với mỗi người, cái này đối với bọn họ mà nói, lại trở thành gánh nặng bên cạnh việc học.

Càng nổi nóng hơn chính là, hội thảo nghiên cứu yêu cầu mỗi vị bạn học đều phải đứng lên phát biểu, đối với đề mục phải đưa ra ý kiến của mình và giải pháp, bọn họ căn bản không có mạch suy nghĩ, đứng lên cũng chỉ có thể ngốc lảng bởi đề quá khó.

Rất nhiều bạn học chịu không được áp lực như vậy, chủ động thôi lui ra khỏi tiểu tổ.

Mã Tuyên cũng cùng bọn họ đi gặp Vương lão sư chào tạm biệt.

Hắn gia nhập tiểu tổ mục đích chính chỉ là vì có thể được dẫn tiến vào tập huấn doanh thiên tài, thế nhưng đến cuối cùng mới phát hiện ngay cả Ôn Niệm Niệm cùng Giang Dữ cũng đều phải tự mình đăng ký xin báo danh thi, hắn liền bỏ ý nghĩ này đi.

Vậy nên hắn cùng các bạn học khác đi tới phòng làm việc của Vương lão sư, đưa ra lời xin rút lui khỏi tiểu tổ, trong lòng còn rất nhiều oán khí, cảm thấy tiểu tổ làm trễ nải không ít thời gian ôn tập thi cấp ba của hắn.

Vương lão sư biết bọn họ hiện tại trong lòng ai cũng tràn đầy oán trách, cũng không có tức giận, ngược lại thánh thánh thơi thơi uống một ngụm trà, cười híp mắt nói: "Trước đó các em chất vấn thầy vì điều gì để Quý Trì với thành tích kém như vậy, cũng có thể lưu lại tổ. Hiện tại các em đến tổ của thầy ngày người nửa tháng, bản thân đã tìm ra được đáp án chưa?"

Mã Tuyên hơi sững sờ, không nghĩ tới Vương lão sư sẽ nhắc lại chuyện xưa.

Hoàn toàn chính xác, khoảng thời gian này, hắn tham gia tổ cùng nghiên cứu và thảo luận, mỗi lần hoạt động Quý Trì đều là người đầu tiên đi vào phòng học, mở đèn lên, thu thập bàn ghế, sau đó đem đề được đóng dấu phân phát đến bàn mỗi bạn học, bảng đen cũng sáng bóng sạch sẽ...

Những việc này, mấy ngày hoặc là mấy tuần còn tốt, ngày dài tháng dài, thật sự nhất định không thể kiên trì.

Trừ cái đó ra, khi hội thảo nghiên cứu thảo luận những đề Toán học thâm thúy kia, rất nhiều bạn học đều xem không hiểu, nghe giảng cũng như lọt vào trong sương mù, có người trực tiếp gục xuống bàn ngủ gà ngủ gật.

Nhưng Quý Trì không có như thế, cậu nghiêm túc nghe Giang Dữ hoặc Ôn Niệm Niệm giảng đề, dù là nghe không hiểu, cũng rất cố gắng đi tìm hiểu.

Sau khi được giao việc giải đề mục về nhà, đại đa số bạn học đều nộp lại quyển sách trống không, nhưng Quý Trì thì tỉ mỉ đem mỗi một đề đều làm, dù kết quả tính toán đều sai, nhưng ít ra cậu sẽ suy nghĩ.

Hồi tưởng lại những việc này, Mã Tuyên bỗng nhiên giống như rõ ràng một cái gì đó, trong lòng dâng lên một vẻ xấu hổ.

Mấy bạn học hung quanh càng mặt lộ vẻ xấu hổ.

Nhưng nghe lão Vương thăm thía nói ra: "Thầy tin tưởng các em đều là đứa bé ưa thích toán học, bằng không thì cũng sẽ không muốn tiến vào tổ của thầy, nhưng mà khi nghiên cứu, học vấn cần hiểu chính xác con đường mình đã chọn, phải biết rằng hiện thực rất đáng, nhưng ai chân chính có thể kiên trì nói, khẳng định có thu hoạch. Các em nhìn xem cuộc thi lần này Quý Trì không phải cũng có thu hoạch của bản thân sao."

Thần sắc mê man trong mắt các bạn học tựa hồ xưa tan đi không ít: "Vương lão sư, chúng em đã hiểu."

Vương lão sư vui mừng gật gật đầu, lại nhìn Mã Tuyên một chút, nói ra:

"Tập huấn doanh thiên tài của Đại học Duyên Tân, mỗi người đều có thể báo danh dự tuyển, điều kiện đầu tiên là phải thông qua mạng lưới sơ tuyển của bọn họ, mặc kệ là Ôn Niệm Niệm hay là Giang Dữ đều phải theo quy trình. Thầy chỉ là lão sư phổ thông cao trung, cũng không có quyền lực lớn như vậy, tùy tiện đề cử bạn học là được vào."

Mã Tuyên nhếch miệng, xấu hổ nói: "Vương lão sư, em...em không tham gia, em không phải thiên tài."

Thông qua thời gian ngắn ngủi nửa tháng tiếp xúc, hắn từ trên người Quý Trì rõ ràng nhận thức được mình...

Hắn thật sự không phải là thiên tài.

Chỉ có Giang Dữ cùng Căn Di, người như thế mới tính là thiên tài chân chính.

Hắn giống như Quý Trì, đều là người bình thường, mà trên thế giới này, đại đa số người đều là người bình thường.

Dù vậy, chi cần cần cù cố gắng, người bình thường cũng có thể sáng tạo kỳ tích, cần gì phải đi vắt hết óc hao hết tâm lực...làm những việc cần bản bản thân làm không được.

...

Xế chiều hôm nay sau khi tan học, Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì đi ra sau trường học mua khoai nướng và trà sữa, Căn Di lưu lại phòng nghiên cứu và thảo luận quyết tâm đánh bại một đề toán thâm thúy phức tạp.

Ôn Niệm Niệm nhắn tin cho cô ấy, hỏi có muốn cô mua dùm trà sữa hay không.

Căn Di còn chưa kịp hồi âm, trong hành lang vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, trong chớp mắt cửa phòng học bị đẩy ra, cô ngẩng đầu nghịch ánh nắng chiều, nhìn thấy thiếu niên thanh tú tay chống nạng đang đứng ngay cạnh cửa.

Ánh mắt của anh hẹp dài mà đen nhánh như mực, lông mi tinh mịn, dưới ánh mặt trời giống như lóe ánh sáng.

Nhịp tim Căn Di bỗng nhiên đập loạn, hô hấp cũng tắc nghẽn một chút.

Vương lão sư mang theo Ôn Loan vào phòng nghiên cứu và thảo luận, thấy chỉ có mỗi Căn Di, kinh ngạc hỏi: "Những người khác đâu? Không phải thầy để bọn em tự học sao?"

"Dạ... Bọn họ..."

Căn Di không quá am hiểu nói dối, cố gắng yểm trợ cho đồng bọn, mặt đỏ rần: "Bọn họ đói bụng, đã... đi mua trà sữa."

Lão Vương tựa hồ sớm biết Ôn Niệm Niệm cùng Quý Tri là hai con quỷ chết đói, biết hai người bọn họ khẳng định lại đi ra ngoài mua đồ ăn vặt để ăn.

"Giang Dữ đâu, sẽ không cùng nhập bọn đi mua trà sữa chứ?"

"Ách, cái kia... cậu ấy không có."

Lão Vương gật gật đầu: "Thầy biết mà, Giang Tự làm sao có thể..."

Lời còn chưa dứt, Căn Di tiếp tục nói: "Giang Dữ đi mua giúp Ôn Niệm Niệm khoai tây chiên."

Lão Vương tức giận chết, quay đầu, về mặt không tốt lắm nói với Ôn Loan: "Cái tổ này của thầy không có tự giác học tập như em nghĩ đâu, cả Giang Dữ cũng bị bọn nó làm cho...sa đọa, em bây giờ muốn rời khỏi còn kịp."

Ôn Loan không có biểu tình gì, lắc đầu.

"Được."

Lão Vương nói với Căn Di: "Đây là đồng học Ôn Loan hiện đang học cao nhị, xem như là học trưởng các em, em ấy cũng là người duy nhất trong tất cả đám người báo danh làm ra được đề Olympic Toán, từ hôm nay trở đi, chính thức gia nhập đại gia đình chúng ta."

Căn Di kinh ngạc nhìn Ôn Loan, ngẩn người, sau đó hai tay thả trước ngực, ba ba ba, nhẹ nhàng vỗ tay.

Tiếng vỗ tay tiếng vọng trong phòng học trống rỗng làm bầu không khí một lần nữa lâm vào xấu hổ.

Lão Vương ho nhẹ một tiếng, khoát khoát tay, nói ra: "Chuyện là, chân Ôn Loan không tiện đi lại cho lắm, về sau các em phải chiếu cố nhiều hơn biết chưa."

Căn Di liên tục gật đầu, sau đó đứng dậy nhường chỗ ngồi cho Ôn Loan.

Lão Vương còn nói: "Ngày hôm nay chúng ta sẽ thảo luận đề mục trên bảng, em xem trước một chút, chờ chút nữa khi tất cả mọi người đến đông đủ lại thảo luận."

"Vâng."

"Nói cho bọn họ biết không cho phép ăn đồ ăn vặt trong phòng học!"

"Vâng."

Giao phó xong tất cả mọi chuyện, lão Vương rời phòng học nghiên cứu và thảo luận.

Ôn Loan vịn tay nắm chỗ ngồi, thông thả mà gian nan ngồi ở ghế bên cạnh Căn Di, sau đó đem nạng đặt ở vị trí cạnh bàn với tay là có thể lấy được.

Bầu không khí lại lần nữa lâm vào tình trạng đè nén, xấu hổ, giống như mỗi một giây thời gian trôi qua, đều bị kéo dài, kéo dài đến vô hạn.

Căn Di cúi đầu, mặt và chóp mũi đỏ bừng giống như muốn nhò ra máu đến nơi.

Đều đã nhiều năm như vậy, anh cũng đã không nhận ra cô nữa, cô trong lòng nghĩ như vậy. Dù sao, nam nhân tốt đẹp như anh có rất nhiều chuyện diễn ra, hẳn là đã sớm lãng quên.

Năm đó, tại trường tiểu học thí điểm, cái tên Ôn Loan này, cơ hồ có thể mọc nói cùng tất cả tất cả sự vật tốt đẹp, ưu tú giống như toàn thân đều đang phát sáng, là tiểu nam thần trong suy nghĩ mà nữ sinh toàn trường sùng bái nhất.

Mà khi đó cô...cũng là một trong nhiều nữ sinh sùng bái ngưỡng mộ anh.

Về sau tại hoạt động tranh tài Olympic của học sinh tiểu học toàn quốc, Căn Di cùng anh là những đứa trẻ đại diện của trường tiểu học thí điểm tham gia thi đấu tài năng cả nước.

Hai người bạn họ cùng một chỗ đi máy bay đi Bắc Kinh,tham gia bán kết liên quen biết nhau.

Rất nhiều chuyện đều nhớ không rõ, hiện tại thứ Căn Di còn nhớ rõ duy nhất,là thời gian tham gia bán kết kia, mình thật sự rất cố gắng!

Cố gắng đuổi kịp bước tiến của anh, cố gắng cùng anh xông vào top 10 cả nước, một đường vượt mọi chông gai, giúp anh dọn sạch toàn bộ chương ngại trên đường đoạt giải quán quân.

Mặc dù cuối cùng cô vẫn dừng bước tại top 12 cả nước, nhưng mà Ôn Loan lại lấy được cúp quán quân.

Cô từ xa dõi theo anh, tại sân khấu ánh đèn chiếu sáng, ánh mắt tiểu nam thần kiên định, bên trong con ngươi đen như mực giống như chứa đựng cả ngân hà.

Thời gian chung đụng rất ngắn, nhưng lúc đó tâm tình...lại rất dài.

Khi một đứa trẻ thích ai đó thật sự rất đơn thuần, cô thích Ôn Loan, vẹn vẹn chỉ là bởi vì anh ưu tú, vẹn vẹn chỉ là bởi vì tất cả nữ sinh trong trường học đều thích anh.

Bạn họ thậm chí còn chẳng hề nói một câu với nhau.

À không, hình như có nói qua lúc ở trên máy bay, Ôn Loan hỏi cô: "Vì sao em không nói chuyện?"

Căn Di không có trả lời anh, cô không dám mở miệng, đây cũng là việc sau này cô hối hận nhất, sau đợt thi đấu ấy anh đã biến mất một cách kì lạ, không còn cơ hội gặp lại.

Bởi vì thời gian tham gia thi đấu mà quen biết...

Những đứa trẻ tuổi còn nhỏ rất dễ dàng bởi vì ưu tú chiếu sáng lấp lánh lại càng dễ bởi vì không giống người bình thường mà bị xa lánh.

Căn Di bởi vì có chương ngại giao tiếp nên chưa từng cùng bạn học chung quanh kết giao, không có bạn bè, cũng đã trở thành đối tượng bị bắt nạt.

Về sau có một lần, cô bị cô gái hư cướp đi kẹo hoa quả bọc đường, một mình ngồi trong toilet lau nước mắt.

Mơ hồ cảm giác được có người đi đến bên người, cô lấy túi trong người mở ra biểu thị sự trống rỗng, không còn cái gì cả.

Người kia ôn nhu đem túi của cô thăm dò xong trả về, sau đó lấy ra mấy cái viên kẹo sữa màu trắng hình con thỏ bỏ vào trong.

Căn Di kinh ngạc ngẩng đầu, thấy được tiểu nam thần liền nín chặt miệng, làn da trắng trẻo như tuyết mùa xuân, con ngươi lại rất đen, thật sâu nhìn anh một chút một.

Tiểu nam thần đem kẹo sữa nhét vào trong túi cô, lại sửa sang bím tóc đã xốc xếch của cô.

"Phải dừng cảm."

Anh nói xong câu đó, vỗ vỗ đầu của cô rồi quay người rời đi.

Ngày thứ hai, nữ sinh xấu xa kia sợ sệt đi đến bên bàn Căn Di, hướng cô nói lời xin lỗi, cũng đem toàn bộ số kẹo trái cây bọc đường hoàn trả, nói về sau cũng không dám nữa, thỉnh cầu cô tha thứ.

Căn Di không biết chuyện này cùng tiểu nam thần có quan hệ hay không, nhưng lúc ấy, cô thật sự có cảm nhận được... được người khác bảo hộ là như thế nào.

Đoạn thời gian kia, là đoạn thời gian Căn Di ghi nhớ cả đời, đoạn thời gian tốt đẹp ấy và ba chữ kia cũng được cô nhớ thật nhiều năm về sau.

Về sau, vào năm tiểu nam thần học lớp sáu bỗng nhiên thôi học, không có ai biết nguyên nhân, lão sư đối với chuyện lần này giữ kín như bưng, có bạn học nói anh xuất ngoại du học, cũng có người nói anh bởi vì phải chữa khỏi bệnh mới đi học...

Tóm lại, từ đó về sau trải qua quãng thời gian vô cùng dài Căn Di không còn gặp lại anh nữa.

Thích cùng tâm tình sùng bái, nương theo cái bóng dần dần mờ hồ đi của người kia, bị chôn ở nơi sâu nhất trong lòng cô.

Thẳng đến mấy ngày trước trận thi đấu Toán học kia mới lại lần nữa nhìn thấy anh ấy...

Lúc đó thiếu niên ấy tay vịn vào nạng khắp khiêng, chậm rãi tiến vào mi mắt của cô.

Anh giờ cao, cũng gầy, đáy mắt đầy ánh sáng...giống như cũng đã biến mất.

Về sau Ôn Niệm Niệm vô số lần hỏi Căn Di vì sao ngày đó cô lại khóc.

Vì sao lại khóc, bởi vì những tình tứ trong mắt của anh đã không còn tìm thấy được nữa!

...

"Em vì sao không nói lời nào vậy."

Ngay tại thời điểm Căn Di lâm vào hồi ức, Ôn Loan bỗng nhiên mở miệng, giống như nhiều năm trước kia, tiểu nam thần hiểu kỳ nhìn cô chăm chăm, ở trên máy bay hồi cô.

Lần này, Căn Di khoe miệng khê mím, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh, nhỏ giọng nói: "Rất vui được gặp anh, em gọi là Căn Di."

Anh chậm rãi nói: "Em vẫn không thay đổi gì nhỉ?!"

Anh thế nhưng còn nhớ rõ cô.

Tâm Căn Di không khỏi chua xót, thâm hiểu ngầm...anh hiện thay đổi rất nhiều.

Ánh mắt cô dò xuống, roi xuống trên đùi anh, chân giả nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra, nhưng là tư thế ngồi cứng ngắc lại rất rõ ràng.

"Thời điểm ra đi rất vội vàng, không có nói lời tạm biệt."

Giọng nói nhẹ nhàng trầm ổn chẳng khác nào tiếng đàn Cello: "Không phải không coi em như bạn bè, sợ em hiểu lầm nên vẫn canh cánh trong lòng rất nhiều năm, về sau sau khi anh đi... Có người lại bắt nạt em à."

Căn Di liều mạng lắc đầu, không có, không có ai khi dễ cô, cô đều thật sự dũng cảm khi gặp biến.

Cô cố gắng để chua xót trong lòng không chất chứa trong ánh mắt.

Hiện tại khóc lên, cũng quá mất mặt.

"Không có là tốt rồi, nhưng mà bây giờ anh như vậy... Cũng không bảo vệ được em nữa."

Ôn Loan nói xong câu nói kia, cầm bút lên, bắt đầu giải đề mục toán trên bảng đen.

Rất nhanh, một viên kẹo sữa hình con thỏ được chậm rãi đẩy đến bên tay anh.

Nhìn thấy kẹo sữa, anh kinh ngạc ngẩng đầu.

Khoe miệng Căn Di nhàn nhạt giương lên, gò má trái xoáy ra một lúm đồng tiền...

Trước kia anh bảo hộ em, hiện tại...

Đổi thành em bảo vệ anh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Ôn Niệm Niệm cầm trà sữa nóng hâm hấp, cùng Quý Tri cãi nhau âm ỉ lên lầu, Giang Dữ giống như gia trưởng của hai đứa trẻ lớn này, đi ở phía sau, trong tay cầm theo một hộp khoai tây nóng.

Trong phòng nghiên cứu và thảo luận, mấy người nhìn thấy Ôn Loan, đều có chút giật mình.

Căn Di vội vàng đứng dậy giải thích nói: "Vương lão sư nói anh ấy làm ra đề kia, chính thức gia nhập tổ chúng ta."

Lấy chỉ số thông minh của Ôn Loan, có thể làm ra đề đó cũng thực bình thường.

Ôn Niệm Niệm cao hứng cực kỳ, vỗ bả vai Ôn Loan, đối mọi người nói: "Tôi đây, chính thức giới thiệu một chút, đây là anh học nhà tở, Ôn Loan, về sau mọi người chiếu cố nhiều hơn."

Quý Tri lập tức nhảy dựng lên, ngồi vào bên người anh, ôm lấy bờ vai, thực tự quen thuộc mà nói: "Không thành vấn đề! Anh của Ôn Niệm Niệm, cũng chính là đại ca chúng ta."

Ôn Loan hơi hơi nghiêng người, vốn dĩ muốn nói, anh không phải đại họ ai, càng không phải đại ca, chỉ là mọi người nhiệt tình như vậy, lời này nganh trong cổ họng không có mặt mũi nói ra.

Bởi vì có thành viên mới gia nhập, Quý Trì thực hưng phấn, lời kéo Ôn Loan lại nhai, đem hoạt động hàng ngày của tổ đều nói một lần.

"Tổ chúng ta tuy rằng hàng ngày thảo luận rất buồn tẻ, nhưng sau khi chấm dứt sẽ đi liên hoan, mục tiêu lớn nhất của em cùng đồng học Ôn Niệm Niệm, chính là đem toàn bộ mỹ thực sau phổ, càn quét một lần, ha ha ha, về sau đi cùng nhau."

Mất Ôn Loan nhìn trà sữa và gói đồ ăn vặt trong tay Ôn Niệm Niệm, khuôn mặt trầm trầm nói: "Tôi sẽ không ăn những cái đó cùng mấy cô cậu..."

"Không sao cả!" Quý Trì chộp một cái thật mạnh ở trên vai Ôn Loan: "Anh nhìn vị kia đi, ngay từ đầu cậu ấy cũng nói không ăn không ăn, hiện tại.. Không phải ăn đến nghiện sao."

Ôn Loan theo hướng ngón tay cậu chỉ, nhìn phía Giang Dữ đang một bên làm bài, một bên chuyên chú ăn khoai tây.

Dung nhan thật đẹp, khí chất thanh quý, dầu chiên khoai tây cũng có thể làm ra hương vị như cậu đang ăn cơm ngon cao cấp.

Giang Dữ chú ý tới Ôn Loan đang nhìn, ngẩng đầu, tẩm xuyên khoai tây cũng dừng một chút, hỏi: "Ăn không?"

Ôn Loan:.....

Đây rốt cuộc là cái tổ gì!

Ôn Niệm Niệm nhìn sắc mặt này của Ôn Loan, biết anh chính là khó chịu, rốt cuộc, đã từng là thiếu niên kiêu ngạo như vậy, bỗng nhiên lưu lạc vào hian cảnh quần bách, lại còn ở cảm xúc kịch liệt nhất của tuổi dậy thì, ai cũng sẽ chịu không nổi.

Nhưng mà cô tin tưởng, về sau sẽ chậm rãi tốt lên.

Trong quá trình thảo luận, Ôn Niệm Niệm cùng Giang Dữ phân biệt liệt kê ra giải pháp của bản thân, Căn Di nhỏ giọng chỉ ra phép tính tiện tư duy, cuối cùng được phương pháp giải tối ưu đối với đề này.

Quý Trì điên cuồng ghi chú.

Toàn bộ hành trình, Ôn Loan một lời không nói, thờ ơ lạnh nhạt.

Ôn Niệm Niệm thấy Ôn Loan vẫn luôn không nói chuyện, hỏi: "Anh, đề này, anh có ý kiến gì không?"

Ôn Loan lười nhác mà nói: "Không có."

Quý Trì thấy thế, buông notebook trong tay xuống, nhắc nhở nói: "Học trưởng Ôn Loan, quy củ của tổ chúng ta là, thời điểm thảo luận, mỗi người đều phải phát biểu ý kiến, không thể bỏ qua."

Ngay cả Quý Trì, đều phải nói ý nghĩ của mình một chút, cho dù sai lầm cũng được.

Ôn Loan lạnh nhạt đồng ý mà nói: "Tôi không có cái nhìn."

"Ách."

Quý Trì xấu hổ mà cười cười, nhưng mà quy củ chính là quy củ, vài vị đồng học gia nhập lúc trước, vì sao mỗi lần hội thảo đều nói không nên lời, chủ động rời khỏi.

Ý nghĩa của hội thảo ở chỗ mỗi người đều phải gia nhập thảo luận, đầu óc gió lốc, có đôi khi có thể va chạm tư duy.

"Vây, tùy tiện giảng hai câu được không." Quý Trì vẫn không chịu từ bỏ: "Cái gì cũng được, cùng nhau thảo luận."

"Tôi nói." Trên mặt Ôn Loan hiện lên một tia biểu tình không kiên nhẫn, âm thanh lạnh lùng nói: "Không có cái nhìn."

Chuyển động của cây bút trong tay Giang Dữ bỗng nhiên dừng lại, biểu tình lạnh lạnh, nói: "Nếu tới, phải tuân thủ quy củ, bằng không, xin mời rời đi."

Ôn Loan lạnh lùng mà nhìn phía Giang Dữ, Giang Dữ không chút sợ hãi mà ngẩng đầu, nhìn thẳng anh.

Ánh mắt hai người giằng co, không khí xảy ra biến hóa vi diệu.

Quý Trì vội vàng hòa hoãn không khí nói: "Học trưởng Ôn Loan hôm nay tới ngày đầu tiên, không biết quy tắc của chúng ta, không trách được, lần sau chuẩn bị."

"Đúng vậy, dù sao hôm nay chúng ta cũng đã thảo luận ra kết quả, chờ lần sau thảo luận, kêu anh chuẩn bị, rồi lên tiếng." Ôn Niệm Niệm vội vàng tách

đề tài, nói: "Đúng rồi đúng rồi, tập huấn doanh Đại học Duyên Tân đến cuối tuần, còn không có thời gian mà viết đơn đâu."

Quý Tri cười ha hả mà nói: "Tớ đã trình."

Ôn Niệm Niệm tò mò hỏi: "Cậu cũng tham gia?"

"Tại sao tớ không thể tham gia." Quý Tri kháng nghị: "Kính thường tớ à."

"Ha ha ha, không có."

"Cậu rõ ràng có."

Hai người một trận nói chọc cười, bất động thanh sắc mà đem đề tài không thoải mái lật sang trang khác.

Giang Dữ nhìn Ôn Loan, cũng cảm giác được học trưởng chân trái có tật này, là con nhím.

Ôn Niệm Niệm lại quay đầu nhìn phía Ôn Loan: "Anh, tập huấn doanh thiên tài có muốn tham gia không, tổ chúng ta đều sẽ đi."

Ánh mắt Ôn Lan dò xuống, không có trả lời cô.

Ôn Niệm Niệm nhìn đến nạng của anh, đại khái cũng rõ ràng ý nghĩ, không hề hỏi tiếp.

Người giống như, đi chỗ nào cũng không tiện.

Quý Tri ngáy ngốc mà nói: "Học trưởng Ôn Loan, anh cũng báo danh tham gia đi, lấy đầu óc anh, những đề đó khẳng định hoàn toàn không nói chơi! Tổ chúng ta đều báo danh, đến lúc đó cũng có thể chiều cổ anh mà!"

Sắc mặt Ôn Loan càng thêm khó coi, dưới bàn, Căn Di dùng sức kéo Quý Tri, kêu cậu đừng nói nữa.

"Chiều cổ tôi?" Ôn Loan bỗng nhiên mở miệng, lạnh lùng nói: "Cậu như vậy... Có cái tư cách gì chiều cổ tôi?"

Lời vừa nói ra, Quý Tri bỗng nhiên cảm miệng, như bị bóp sức lực thời giờ toàn thân, có chút nhụt chí.

Đúng vậy, lấy trình độ của cậu, có thể qua vòng đầu loại hay không đều khó nói, có cái tư cách gì nói như vậy.

"Bang" một tiếng, bút trên tay Giang Dữ đột nhiên ấn ở mặt bàn, đem Ôn Niệm Niệm hoảng sợ.

Cậu nhìn Ôn Loan, lạnh lùng nói: "Tôi không biết anh vì sao gia nhập tổ, nhưng nơi này không phải nơi anh tùy ý phát tiết địa, đem tính tình này thu hồi đi, nếu không, tôi sẽ đuổi anh đi."

Ôn Niệm Niệm nhìn Giang Dữ, khuôn mặt anh tuần hoi hoi có chút phiểm hồng, ánh mắt lại rất tối, mang theo một cỗ hàn ý lạnh thấu xương.

Nhìn ra được, thật sự không thể nhịn được nữa, sinh khí.

Nếu cậu không phát giận, Ôn Niệm Niệm sắp đã quên, Giang Dữ mới là tổ trưởng của tổ này, cậu đang ở giữ gìn tổ viên, cũng là bạn bè.

Ôn Loan cũng không biết bản thân vì sao sẽ gia nhập cái tổ này, cho rằng có sự không giống nhau, hiện tại xem, tựa hồ cũng không có gì là không giống nhau cả.

Thế giới này, dựa vào cái gì đối xử bạn không giống người khác.

Người tàn tật, đi trên đường sẽ khiến người khác nhìn vài lần, còn trông cậy bọn họ có thể đem bản thân trở thành người bình thường sao.

"Quấy rầy."

Ôn Loan cầm lấy nạng, đứng dậy rồi đi, thời điểm ra cửa vừa lúc đụng phải lão Vương.

"Ai ai, đồng học Ôn Loan, em đi đâu vậy?"

Ôn Loan không có trả lời, lập tức rời đi.

Lão Vương đi vào phòng nghiên cứu và thảo luận, cũng chú ý tới không khí cứng đờ trong phòng, tò mò hỏi: "Các em bắt nạt?"

Quý Tri vội vàng giải thích nói: "Học trưởng Ôn Loan không muốn tham gia thảo luận, nhưng mà... Cũng không phải nguyên nhân này, là Ôn Niệm Niệm hỏi anh ấy muốn tham gia tập huấn doanh hay không, em nói có thể chiều cổ anh ấy, kết quả..."

Cậu lẩm bẩm nửa ngày, cũng nói không nên lời nguyên do là gì: "Không thể hiểu được, chúng em cũng chưa làm cái gì mà."

Đúng vậy, một đại thiếu gia từ nhỏ sinh hoạt dưới sự ngọt ngào của cha mẹ, rất khó lý giải mâu thuẫn trong lòng Ôn Loan.

Lão Vương buông tiếng thở dài, nói: "Bởi vì nguyên nhân thân thể, đồng học Ôn Loan tâm tư tương đối miễn cưỡng, mọi người cần lý giải nhiều hơn, bao dung nhiều hơn, tổ chúng ta không chỉ có giải bài, càng là một đại gia đình có tình yêu hơn, không được bài xích tâm tư thành viên mới."

Giang Dữ bỗng nhiên mở miệng nói: "Vấn đề là từ anh ta, nếu mở miệng sẽ đã thương người là thói quen, tổ chúng ta... Ít nhất cá nhân em, không đồng ý."

Một phương diện Ôn Niệm Niệm cảm thấy có chút khó chịu, về phương diện khác, bộ dáng Giang Dữ bênh vực người mình như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy.

Cậu thật sự thực coi trọng đồng bọn.

Vương lão sư có chút khó xử, tuy rằng ông là lão sư của tổ chỉ, nhưng tổ chức hoạt động hàng ngày của tổ, đều là các bạn học tự giác tham dự, nếu Ôn Loan không chịu tuân thủ quy tắc tham gia thảo luận, làm tổ trưởng, Giang Dữ có quyền lực xóa tên.

"Vậy... Nếu thật sự không hợp, thôi bỏ đi." Vương lão sư rất tiếc hận mà nói: "Tình huống của đồng học Ôn Loan tương đối đặc thù, có lẽ không rất thích hợp với tổ chúng ta."

"Em từ trước tới nay không cảm thấy anh ta đặc thù, nếu vào được, giống như các bạn học bình thường, đều phải theo quy củ." Giang Dữ nói: "Nếu cảm thấy tình huống bản thân đặc thù, em phải cho thêm đặc quyền, đó là điều không có khả năng."

"Cậu nghĩ sai rồi, anh ấy không phải người như thế!"

Người nói lời này... Là Căn Di ngồi ở bàn dài cuối vẫn không hé răng.

Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì đồng thời hướng ánh mắt kinh ngạc quay đầu lại.

Chỉ thấy cô chậm rãi đứng lên, tay chống ở trên bàn, lặp lại: "Anh ấy không phải như lời cậu nói."

Giang Dữ bình tĩnh đáp: "Ít nhất tớ thấy, chính là như vậy."

"Cậu, cậu không hiểu."

"Tớ không cần hiểu, cũng không có hứng thú hiểu."

Giang Dữ thu thập tư liệu ôn tập và giấy nháp trên bàn, cất vào cặp chuẩn bị rời đi.

Căn Di ngăn cản đường cậu: "Như vậy, tớ có thể khấn cầu cậu được hay không, hiểu một chút."

Miệng Quý Trì cùng Ôn Niệm Niệm đều biến thành hình chữ O, đồng học Căn Di trước nay phúc hậu và vô hại, thế nhưng phản bác Giang Dữ, thái độ còn cứng... như vậy.

Cảm xúc của cô thực kích động, thân thể hơi hơi run rẩy, gần từng chữ một mà nói: "Anh... anh ấy so bất kì ai nào đều hy vọng việc đối đãi trở thành người thường, xin cậu... Không chỉ dựa vào ấn tượng mặt ngoài, tùy tiện định nghĩa một người."

Ánh mắt Căn Di khi nói những lời, so với bất kì thời điểm nào ở quá khứ, đều thêm kiên định.

Mắt nhìn trận mâu thuẫn này sắp thăng cấp vì mâu thuẫn giữa tổ viên, Quý Trì vội vàng mở miệng giám sát: "Giang Dữ không phải kia ý tứ đó."

"Tớ chính là ý này."

Giang Dữ cực kiên quyết mà nói: "Tớ không có thời gian và kiên nhẫn đi tìm hiểu anh ta là cái dạng người gì, có lẽ tớ hiểu lắm, nhưng không có thành kiến. Biểu hiện vừa nãy đích xác tràn ngập khiêu khích, đây là nhận thức của tớ, tớ sẽ không vì cái này mà đi xin lỗi, bởi vì nên người xin lỗi, là anh ta."

Ôn Niệm Niệm biết, một phen lời nói này của Giang Dữ, hợp tình hợp lý.

Cậu chính là một người như vậy, nội tâm thành một bộ hệ thống bình tĩnh, rất ít thời điểm xử trí theo cảm tính.

Căn Di nghiêm túc nghe cậu nói xong, sau đó trả lời: "Vận chuyển của thế giới này có lẽ có thể dùng công thức vật lý hoặc là toán học để giải thích, nhưng người với người ở chung, vốn dĩ không thể dùng số trị tuyệt đối cân nhắc, nếu Ôn Niệm Niệm nói sai, làm sai, cậu cũng không chút do dự đem cậu ấy đuổi đi?"

Cô ấy nhắc tới Ôn Niệm Niệm, Giang Dữ bỗng nhiên thất ngữ.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, làm không được.

Nếu là lời cô nói, Giang Dữ không làm được lãnh khốc vô tình.

Người cùng người ở chung, yêu cầu sự thông cảm và lý giải, bạn bè... Còn không phải như vậy sao.

Ôn Niệm Niệm đỡ đỡ trán, cảm thấy có điểm xấu hổ nhẹ, làm sao bỗng nhiên nhắc cô, nói về Quý Tri không được à.

Nhưng mà, Giang Dữ giống như đích xác động dung.

Thật lâu sau, cậu nói: "Ôn Loan cần xin lỗi Quý Tri."

Quý Tri liên tục xua tay: "Không cần xin lỗi, đều là việc nhỏ..."

Một đạo ánh mắt sắc bén của Giang Dữ qua đi, cậu lập tức thức thời câm miệng.

.....

Chạng vạng, Ôn Loan thông thả đi bên khu dạy học đến cổng trường.

Bên người là sân thể dục, có đám nam sinh chơi bóng rổ to, cũng có các nữ sinh hò hét cổ lên.

Hoàng hôn chiếu rọi, từng cái bóng linh hoạt nhảy lên, bị kéo dài trên tường.

Có rất nhiều nam sinh giống nhau, bóng rổ từng là hạng mục vận động anh nhiệt tình yêu thích nhất, hiện tại, cơ hồ không có dũng khí đi tới sân thể dục liếc mắt một cái.

Người sẽ luôn trốn tránh những đồ vật dùng hết sức đều không chiếm được.

Bước chân không khỏi nhanh hơn.

Đúng lúc này, một quả bóng rổ bay qua, vũng vàng nện lên bãi vai Ôn Loan.

Trọng tâm Ôn Loan không xong, lao đảo vài bước, té ngã trên mặt đất.

Nặng cũng rời tay, rơi trên bên cạnh.

Cách đó không xa trên sân bóng rổ, có tiếng vui cười của nhóm nam sinh truyền đến ——

"Ai nha ngưng ngưng, bóng không có mắt."

"Đây không phải Ôn Loan sao."

"Xác suất đụng đến vị tàn tật xuất sắc này, so với ném bóng trúng rổ còn thấp hơn, Triệu Diệp Phong, vận may cậu thật không tồi."

Triệu Diệp Phong đứng ở giữa giúp nam sinh kia, mặc một kiện sam vận động màu đen, dáng người cao gầy lại cường tráng, nâng cằm, khiêu khích mà nhìn Ôn Loan.

Hắn là đồng học cùng lớp Ôn Loan, ngày thường rất hoạt bát khiêu thoát, nam sinh ở lớp nhất hô bá ứng, là đầu của bọn họ.

Mọi người thấy hắn đều phải xưng một tiếng Phong ca, Ôn Loan lại cố tình, đối hắn làm như không thấy, lãnh mi mắt lạnh.

Nam sinh tuổi dậy thì, một ánh mắt không qua dễ dàng đánh lên.

Triệu Diệp Phong không quen nhìn Ôn Loan ngày thường cố ra vẻ, ngông cuồng cái gì mà ngông cuồng, cuồng rồi không phải bị tàn phế sao; thành tích tốt, cũng không phải là tàn phế sao.

Thậm chí... Hứa Thợ Đình hắn ái mộ đã lâu, giống như yêu thầm Ôn Loan.

Một kẻ tàn phế, dựa vào cái gì.

Triệu Diệp Phong khiêu khích mà đi qua, từ trên cao nhìn xuống Ôn Loan ở mặt đất, tựa như đang xem một nhuyển trùng vận vẹo.

Anh chặt vật, làm lòng tự trọng hắn được thỏa mãn.

Chung quanh có nữ sinh khe khẽ nói nhỏ, nói Triệu Diệp Phong bắt nạt Ôn Loan, có điểm quá phận.

Triệu Diệp Phong cười nói: "Ai nói lão tử bắt nạt cậu ta, quả bóng này không có mắt, lão tử đâu có biện pháp."

Đương nhiên, ai cũng biết Triệu Diệp Phong lấy cớ.

Hắn không quen nhìn Ôn Loan, toàn ban đều biết.

"Này, cậu mau đứng lên đi, bằng không người khác đều nói lão tử bất nạt!"

Triệu Diệp Phong rũ mắt liếc Ôn Loan trên mặt đất, dùng giày chơi bóng chạm chạm nạng của anh: "Muốn lão tử đỡ cậu lên hay không."

Tay Ôn Loan chặt chẽ nắm thành quyền, huyết thái dương nổi lên gân xanh, trong cổ họng lẩm bẩm ra một âm tiết trầm thấp——

"Cút."

"Nha, cậu nói loạn với ai đó." Triệu Diệp Phong ngồi xổm xuống, vỗ vỗ mặt Ôn Loan.

Đối với nam sinh mà nói, động tác vỗ mặt quả thực so với bạt tai càng làm người khác có cảm giác khuất nhục hơn, bởi vì đây là một loại thể lực ưu thế nghiền áp tuyệt đối.

Chỉ có người không thể đánh trả, mới có thể tùy ý để người khác vỗ mặt mình.

Ôn Loan hung hăng trừng mắt, ánh mắt tựa như dao nhỏ.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng không lớn không nhỏ, quả bóng xì một tiếng, ngay sau đó, bóng rổ bẹp bẹp bị ném tới bên chân Triệu Diệp Phong.

Triệu Diệp Phong kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy một nữ sinh mặt đồng phục màu trắng, đứng cách bọn họ không xa, thoạt nhìn giống như nhu nhu nhược nhược, nhưng.....

Dao gọt bút chì bị cô gắt gao nắm chặt trên tay, phương hướng của dao, đối diện Triệu Diệp Phong.

Cô gắt gao cắn môi dưới, môi thịt đều bị cắn đến trắng bệch, mắt hạnh đen như mực lộ ra một cổ hận ý.

Triệu Diệp Phong không nhớ rõ mình nơi nào đắc tội tiểu nha đầu này, hỏi: "Này, cô làm sao lại làm hỏng bóng!"

"Vì bóng này không có mắt." Căn Di dùng thanh âm khàn khàn nói: "Dao của tôi, cũng không có mắt đâu."

Tư thế cô cầm dao, rất là thâm người, Triệu Diệp Phong nhìn sống lưng có chút lạnh, nói: "Mây... Lão tử chưa bao giờ so đo cùng nữ sinh."

Nói xong lời này, hắn nhặt quả bóng bị cất lên, ngượng ngừng rồi đi.

Nam sinh chung quanh cũng lập tức giải tán.

Căn Di nhanh chạy chậm lại đây, muốn nâng Ôn Loan dậy, Ôn Loan lại dùng sức đẩy tay cô ra, muốn dựa vào lực của bản thân bò dậy.

Tay anh sờ soạng lung tung trong bụi cỏ, Căn Di nhanh đem nạng dùng trên vườn hoa, đưa cho anh.

Đầu gối chân phải Ôn Loan nửa quỳ trên mặt đất, gian nan chống nửa người ngồi xổm lên.

Căn Di muốn đi đi, lại nghe giọng nói dè dặt, nặng nề mà nói một câu: "Không cần lại đây."

Cô dừng bước chân lại.

Ôn Loan cắn răng, nắm chặt lan can vườn urom bên người, đem hết sức lực toàn thân, đem thân thể hồng của bản thân chống đỡ, đứng lên.

Anh muốn tự đứng lên, không ai có thể giúp.

Hiện tại không có, về sau... Càng sẽ không có.

Nạng bằng nhôm liên tiếp bị đập, anh ngồi trên đài vườn hoa, tay lung tung mà ở chỗ cò đại một lúc lâu, không có tìm thấy.

Bỗng nhiên, giống như phát tiết, dùng sức ném nạng xuống.

Lúc trước phong cảnh bao nhiêu, hiện tại chật vật bấy nhiêu.

Nhưng mà nhiều năm như vậy, anh còn không thành thói quen.

Có lẽ vĩnh viễn sẽ không thành thói quen được, người giống anh, rốt cuộc vì sao phải sống...

Căn Di nhanh chạy tới nhặt nạng lên, đặt ở bên người, sau đó cùng vẫn duy trì khoảng cách ngồi ở cạnh bồn hoa lạnh như băng.

Thẳng đến ánh chiều tà cuối cùng của hoàng hôn lui đi, màn đêm bao phủ.

"Đau không?" Cấn Di đứng dậy hỏi.

Ôn Loan rút cuộc bình tĩnh trở lại, lạnh nhạt mà trả lời: "Đã sớm không đau."

Nói xong, anh nhặt nạng bị tàn phá trong tầm tay, khập khiễng rời đi.

Cấn Di rút tay vào trong túi, sờ thấy hai viên kẹo sữa đại bạch thỏ.

Trong lòng khó chịu cực kỳ.

Lúc này, Ôn Loan dừng bước chân lại, lấy một loại áp lực cực kỳ, nói: "Nhưng lúc ấy, thật sự đau!"

Cấn Di ngẩng đầu, chiều hôm và bóng đêm đan xen, bóng dáng anh có chút mờ hồ.

Cô nhảy xuống bồn hoa, chạy chậm qua, đem kẹo đại bạch thỏ trong tay rút vào túi áo đồng phục của anh.

"Mặc kệ đau bao nhiêu, nhất định phải dũng cảm."

Rất nhiều năm về trước, khi anh gặp cô chật vật... Nói ra ba chữ này.

Nhưng phía sau còn có một câu không nói hết —— bởi vì, anh nhất định sẽ bên cạnh em.

.....

Lần hội thảo thứ hai của tổ, mọi người bao gồm Ôn Niệm Niệm, đều cho rằng Ôn Loan sẽ không đến.

Lại không nghĩ rằng, trước khi hội nghị bắt đầu ba phút, cửa phòng học bị đẩy ra.

Thiếu niên chống nạng, thông thả đi vào.

Anh mặc một kiện áo hoodie màu trắng sạch sẽ với quần dài đen, tóc hình như cũng xén một ít, nhìn qua có tinh thần hơn rất nhiều.

Anh đi vào, tất cả mọi người không nói gì.

Không khí... Động lại vài giây.

Ôn Loan đi đến cạnh Quý Trì, bước chân bỗng nhiên dừng lại, bàn tay tìm kiếm gù đó trong cặp sách một lát, đem một quyển tư liệu tự mình sửa sang, đưa tới trước mặt cậu.

Quý Trì: Sao?

Ôn Loan vốn dĩ cho rằng cậu có thể hiểu phương diện xin lỗi này, không nghĩ tới bộ dáng Quý Trì vẻ mặt ngốc bức, giống y hệt thành tích luôn không đi lên của cậu, còn ngu xuẩn đuổi theo: "Học trưởng Ôn Loan, anh rút vớ ôn tập."

Ôn Loan thực mắt tự nhiên giải thích một câu: "Ngày đó, tôi không nên nói cậu như vậy."

Mọi người ngẫm hiểu, à, đây là xin lỗi.

Không chỉ có xin lỗi miệng, còn có quà.

Quý Trì cũng sau một lâu mới phản ứng, hiểu được, tư liệu này là quà Ôn Loan cho cậu.

Đôi mắt lập tức sáng lên, như đoạt được vật quý.

Ôn Loan không hề để ý, thông thả mà đi vào vị trí cuối cùng của phòng nghiên cứu và thảo luận, ngồi xuống.

Mọi người ở đây, bao gồm lão sư Vương Hiểu Phong ngồi ở một bên, đồng thời đều nhìn phía Giang Dữ.

Giang Dữ cùng Ôn Loan nhìn nhau vài giây, ánh mắt hai người giao phong, hình như có tóe lửa.

Mọi người mặc danh đều cảm giác trong không khí tràn ngập sự không bình thường.

Phút chốc, ánh mắt Giang Dữ thanh thanh đậm đậm, từ trên người Ôn Loan rút về, tựa cái gì đều không phát sinh, tuyên bố bắt đầu cuộc thảo luận đề hôm nay.

Ôn Niệm Niệm lập tức nhắc tay, người thứ nhất lên tiếng.

Cấn Di tiếp tục cùng cô, đem phương pháp giải đề gia tăng thêm một bước, Quý Trì trước sau như một sẽ không làm, nỗ lực ghi chú, viết lại đại khái lời

mỗi người nói.

Mọi người trong lòng hiểu rõ mà không nói, đều không hề quan tâm tới sự tình không thoải mái phía trước.

Cuối cùng, Giang Dữ nhìn phía Ôn Loan, nói: "Anh có ý kiến gì không?"

Gia nhập tổ, nhất định phải lên tiếng, ai cũng sẽ không ngoại lệ. Càng không bởi vì đặc thù, đánh vỡ quy tắc.

Ngay từ đầu, Căn Di cùng Ôn Niệm Niệm còn đồ mờ mờ, sợ Ôn Loan cực tuyệt lần thứ hai.

Giang Dữ cũng không phải là người dễ nói chuyện, nếu Ôn Loan cực tuyệt lần thứ hai, cậu khẳng định sẽ trực tiếp đuổi người đi.

Cũng may, lúc này, Ôn Loan đứng lên, thông thả đi tới trước bảng đen, viết xuống giải pháp của mình.

Một tay chữ nhỏ đẹp, chữ nếu giống như người, quy lại lộ ra một chút bừa bãi.

Anh lật đồ ba phương pháp giải đầu tiên, trực tiếp viết phương pháp tối ưu.

Căn Di nhìn thiếu niên đứng trước bảng đen, khóe miệng nhợt nhạt câu lên.

Thời gian làm thay đổi rất nhiều thứ, nhưng anh... ưu tú trước sau như một.

Ôn Loan buông phấn viết, một lần nữa trở lại vị trí, ngồi xuống.

Ôn Niệm Niệm quay đầu lại cười cười nhìn anh, dùng khẩu hình nói một chữ: "Tàn ác nha."

Đúng thật là tàn ác, hơn nữa gần nhất, trực tiếp làm cho mọi người không thể khinh thường "ra oai phủ đầu".

Ánh mắt Giang Dữ đen nhánh, như cũ không có cảm xúc gì, nhưng mà sau khi Ôn Loan ngồi xuống, cậu mới cao giọng nói: "Hoan nghênh tổ viên mới."

Giang Dữ dặt dàu, mọi người lập tức bắt đầu vỗ tay, bịch bịch bịch... Tuy rằng ít người, nhưng vỗ tay nhiệt liệt, một đôi tay nhỏ của Ôn Niệm Niệm dùng sức vỗ, cao hứng cực kỳ.

Ngay Vương lão sư cũng nhin không được vỗ tay, khóe mắt đầy ý cười.

Ôn Loan đã không nhớ rõ, một lần được hoan nghênh nhiệt liệt, là khi nào.

Đã rất lâu.

Editor Ký:

Chép 8 trang văn xong về nhà định ngủ, mở máy đúng tròn 80☆

.-_- . Thề là lết xác đi edit, nghĩ mà thấy buồn:V

Vậy lên cứ chốt lịch nhé, từ giờ về sau 80☆ có chap mới, rảnh sẽ báo.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Tháng sáu, tập huấn doanh số lý của Đại học Duyên Tân gửi tới giấy báo.

Duyên Tân thị ở phía đông Nam thành, thành thị vùng duyên hải kinh tế phát đạt nhất, cũng là một tòa thành hoa viên duyên dáng đáng tới du lịch.

Người cha thổ hào của Quý Trì biết được cậu muốn cùng các bạn nhỏ tới thành phố kế bên tham gia thi đấu, còn đưa ra yêu cầu phải dùng phí cơ tư nhân đưa bọn họ qua.

Một đề nghị này bị Quý Trì nghiêm khắc từ chối.

Sang đó cũng mất thời gian hai giờ, ba cậu lái xe đưa bọn họ tới sân ga vùng ngoại thành, thời gian tới mất nhiều hơn, không sai biệt lắm đều tới nơi.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, phi cơ tư nhân phi gì đó... cậu đi tham gia thi, có thể bình thường thì bình thường một chút!

Xe lửa một chút, tận hưởng không trung, còn có vị biển ập vào trước mặt, thoải mái cực kỳ.

Duyên Tân thì thật đúng là hoa viên cư trú thích hợp, ra ga tàu cao tốc, cách đó không xa còn có thể nhìn thấy lâu đài ven biển, ánh sáng thành thị đều trở nên tươi đẹp hơn rất nhiều.

Quý Trì như đứa trẻ muốn chạy trên bờ cát, kết quả bị lão sư Vương Hiểu Phong một phen xách trở về, dẫn bọn họ đi tới khách sạn đăng ký trước.

Thời gian an bài đầu vòng loại rất khẩn trương, hiện tại đã quá giờ Ngọ, cho nên Vương lão sư dặn bọn họ nhất định phải nghỉ trưa.

Nhưng mà đều là mấy đứa trẻ chưa lớn mười sáu bảy tuổi, tới địa phương xa lạ, lại còn là vùng duyên hải xinh đẹp như vậy, cửa sổ khách sạn có thể trông thấy biển rộng xanh thẳm, ai còn có thể quy quy củ củ ngủ trưa ở khách sạn được.

Chung cư của bọn họ là một bộ lof phòng xép, giữa trưa, Ôn Niệm Niệm trộm gõ cửa phòng Quý Trì, nhỏ giọng nói: “Quý huynh, đi bờ biển một chút.”

Quý Trì liếc liếc lão Vương ngủ gà ngủ gật trên sofa dưới lầu, tay đặt ở bên miệng vừa nói: “Chờ tớ đổi quần.”

Vài phút sau, Quý Trì thay một cái quần đùi hoa đưa hấu thanh thanh sáng, đeo dép lười, cùng Ôn Niệm Niệm rón ra rón rén chạy.

Không nghĩ tới vừa xuống lầu, đụng phải thần canh cửa Giang Dữ, cậu mặc một thân áo sơ mi trắng, ngồi ở một mình trước quầy bar, thìa trong tay khuấy ly cà phê hương khói lượn lờ.

Ánh mặt trời chiếu rọi xuống sóng nước lóng lánh, rèm cửa sổ sát đất bị gió nhẹ lay động, ánh mặt trời dừng trên gương mặt trắng nõn.

Áo sơ mi thả rộng tới cúc áo số hai, cổ thiên nga thon dài, thông thấu trắng nõn, tựa như tác phẩm hoàn mỹ nhất của Chúa.

Ôn Niệm Niệm không được mà cho Giang Dữ mấy kí hiệu, ý bảo bọn họ muốn ra ngoài chơi, ngàn vạn lần không nên đánh thức lão Vương ngủ gà ngủ gật trên sofa.

Giang Dữ nhấp một ngụm cà phê, thong dong nói: “Buổi chiều thi, không chạy loạn, đi lạc không ai tìm các cậu.”

“Sẽ không đi lạc.” Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì đã muốn chạy tới cửa, thay dép lười.

Giang Dữ bưng ly cà phê, đi đến cạnh cửa, bình tĩnh nói: “Tốt nhất không đi ra ngoài, tất cả lấy cuộc thi làm trọng, nếu lão Vương biết.....”

Nhưng mà lời còn chưa dứt, Ôn Niệm Niệm bỗng nhiên nắm lấy cổ tay cậu: “Vậy cậu đi cùng chúng tớ.”

“Không...”

Giang Dữ đang muốn cự tuyệt, chưa kịp mở miệng trực tiếp bị Ôn Niệm Niệm lôi ra khỏi cửa.

“Đi thôi đi thôi, tuổi còn trẻ, làm sao phải giống như mấy ông già, còn ngủ trưa, có sức không tận dụng!”

Quý Trì vui tươi hơn hờ tiếp nhận ly cà phê trong tay cậu, đặt trên quầy, sau đó tay chân nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Giữa trưa thật nóng, nhưng có gió biển mát lạnh, cũng không quá khó chịu, toàn thân ngược lại mát mẻ.

Giang Dữ bị hai đứa trẻ này một đường lôi kéo tới bờ cát.

Bờ cát bị phơi đến ấm áp, hạt cát rất nhỏ, chân dẫm lên thoải mái cực kỳ.

Ôn Niệm Niệm cùng Quý Trì cởi giày, ở chỗ nước cạn chạy như điên.

Giang Dữ ngồi một mình dưới bóng cây, trong tay còn cầm một quyển sách toán học, câu được câu không mà nhìn.

Nước mặt biển xanh trong lấp lánh tựa như vẩy cá kim sắc, tầm mắt cậu, cảm lòng không được bị thân ảnh nữ sinh ở bờ biển lôi kéo.

Cô mặc một cái váy hoa, làn váy đã ướt, hiện ra một tầng màu sắc càng sâu.

Tóc bị gió biển thổi tán loạn, lộ ra cái trán trơn bóng no đủ, cặp mắt hạnh xinh đẹp cũng như ánh mặt trời chiếu xuống, càng thêm sáng trong.

Giang Dữ buông sách, tầm mắt di động tới thân ảnh của cô.

Niệm Niệm chỉ vào Quý Trì mặt đầy bùn cười ha ha, nửa điểm thực nữ đều không có.....

Nhưng cố tình như có lực hút của nam châm, gắt gao chế trụ tầm mắt cậu.

Trước nay bờ hồ gợn sóng không kinh động, cũng bởi vì cô tươi cười, nổi lên một tầng sóng không bình tĩnh.

Thực mau, lão Vương điện call, Giang Dữ hít sâu một hơi, tiếp nối điện thoại ——

“Vương lão sư.”

“Người đâu! Kêu em xem người, người đâu!” Lão Vương lớn giọng, ở thật xa cũng có thể nghe thấy.

Giang Dữ không khỏi đem ông nghe ra xa chút: “Ồ... Bờ biển.”

“Giang Dữ, em sao lại thế này! Thầy kêu em xem bọn họ, không bảo em theo chân bọn họ cùng chơi! Ngày này nắng độc như vậy, vạn nhất bị cảm nắng, buổi chiều thi như thế nào! Thầy nói cho các em biết, không được xem thường lần tập huấn này, rất có khả năng, tương lai các em bởi vậy mà thay đổi! Biết không!”

Lão sư Vương tựa hồ thật sự thực sót ruột: “Thầy vẫn luôn cho rằng em có tự chủ, không nghĩ tới...”

“Lão sư Vương, xin lỗi, em sẽ trực tiếp dẫn bọn họ tới địa điểm thi, kêu bọn họ bình tĩnh.”

Giọng lão sư Vương bỗng nhiên trầm trầm, nói: “Giang Dữ, ở Đức Tân cao trung các em là người xuất sắc, nhưng núi cao còn có núi cao hơn, đây là đạo lý từ xưa đến nay, không được mất cảnh giác, càng không bị lá che mắt.”

“Em đã biết, lão sư Vương.”

Ôn Niệm Niệm xa xa thấy cậu cúp điện thoại, sắc mặt ngưng trọng, cô còn đang tính toán đuổi theo bọt sóng, tóm cổ áo của Quý Trì đang chạy lung tung, nói: “Đi thôi, đi về.”

Quý Trì còn chưa chơi tận hứng, lăm bầm lầu bầu mà đeo xong dép lê, cả chân đều là bùn, đi theo Ôn Niệm Niệm bước lên cầu thang, đi tới chỗ “Người giám hộ” của bọn họ.

“Lão sư Vương mắng cậu sao?” Ôn Niệm Niệm thấp thòm hỏi.

Giang Dữ đứng dậy, thu thập cặp sách ba người bọn họ, nói: “Không có.”

“Thật sự không có?”

“Kêu chúng ta sớm chút chuẩn bị tới trường thi, tâm thái thoải mái, không cần quá khẩn trương.”

Ôn Niệm Niệm hoài nghi câu nói kế tiếp là Giang Dữ nói bừa, lão Vương siêu cấp quan tâm bọn họ có thể vào doanh tập huấn lần này hay không, sao có thể nhẹ nhàng bằng quơ nói phóng thoải mái.

Rốt cuộc, tổ là lão Vương một tay mở, là tâm huyết của ông.

Hiện tại tổ muốn cùng các học sinh danh giáo ưu tú khác cạnh tranh danh ngạch, đồng thời, ông cũng cùng vị lão bạn kia bảo đảm, tổ bọn họ, ít nhất có ba người tiến vào được.

Cho nên, ông so với ai khác đều để ý lần thi này.

“Cậu khẳng định lão Vương không mắng.” Ôn Niệm Niệm thấp giọng nói.

“Không có, ông luyện tiếc mắng tới.”

Quý Trì cười nói: “Hoắc hoắc hoắc, quá tự luyện.”

Giang Dữ cũng cười thanh thản.

Thừa nhận áp lực, đây vốn là chuyện cậu am hiểu nhất.

Đường biển mới, mấy người đi xe taxi, thẳng tiến tới địa điểm thi tại trường trung học phụ thuộc Đại học Duyên Tân.

Trường trung học phụ thuộc Duyên Tân tu sửa đến tương đối khí phái, mặt cổng trường, sửa càng khí thế hùng vĩ bao la, có thể so với cổng trường đại học trăm năm.

Đi vào trường, đập vào mắt là một loạt dãy nhà cao ngất, hai bên có kiến trúc Châu Âu rộng rãi, đó đều là khu dạy học của trường trung học phụ thuộc Duyên Tân.

So sánh với trung học phụ thuộc Duyên Tân, Đức Tân cao trung có vẻ không phóng khoáng lắm.

Rốt cuộc, nếu Đức Tân cao trung trong cả nước có thể đứng sau mấy tên, thì Duyên Tân như vậy... Tuyệt đối là trường cao đẳng nổi tiếng nhất nước.

Lúc này là 1 giờ chiều, dưới bóng cây trong trường học tụ tập không ít thí sinh và người nhà thí sinh, nôn nóng chờ đợi cuộc thi bắt đầu.

Có thí sinh hơi yếu còn cầm cuốn luyện tập ngày thường, nghiêm túc ôn tập; cũng có người khăn trương chạy tới WC; còn có thí sinh cùng với các bạn khác thảo luận vui đùa, có vẻ rất tự tin cũng rất nhẹ nhàng.

Ôn Niệm Niệm chen vào dòng người chen chúc xô đẩy quanh mục thông báo, nhìn chỗ trường thi của bọn họ.

Cô cùng Quý Tri chung một trường thi, Giang Dữ các bọn họ khá xa, ở khu faja học bên kia.

Trường thi tùy cơ phân bố, tổng thành tích cuối cùng cũng dựa theo thứ tự xếp hạng, nhiều học sinh như vậy, cuối cùng chỉ có thể có 50 người tham gia tập huấn.

Ôn Niệm Niệm nhớ mọi người cũng đang ở trường thi, rời khỏi đám người, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Căn Di cùng Ôn Loan, cùng với lão Vương sắc mặt âm trầm.

“Xong rồi xong rồi xong rồi.”

Hai người Ôn Niệm Niệm cùng Quý Tri không kịp nói cái gì, cất bước muốn chạy.

Lão Vương đuổi theo, trách cứ: “Hai em đừng có chạy, giữa trưa đi đâu, lời thầy nói hai đứa coi là gió thoảng bên tai đúng không!”

Giang Dữ che ở hán phía trước, nói: “Lão sư Vương, thầy tới phòng nghỉ chờ đi, bên ngoài quá nóng.”

“Thầy còn chưa có tìm tiểu tử cậu tính sổ đâu, đừng tưởng rằng là tổ trưởng có thể mang theo bọn họ hờ nháo...”

Ôn Niệm Niệm lôi kéo Quý Tri, một hơi chạy tới khu dạy học thứ ba, quay đầu lại nhìn nhìn, lão Vương không có đuổi theo.

Hai người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thời điểm máu chốt, tiểu tử Giang Dữ kia, quả nhiên đứng ở bên phía bọn họ.

“Nhất Thiên Bằng, thật là cậu!” Quý Tri hình như nhìn thấy người quen, rất vui mừng, nhiệt tình đi lên đi chào hỏi: “Chúng mình lâu không gặp!”

Ôn Niệm Niệm theo ánh mắt cậu hướng tới nhìn lại, thấy một nam sinh mặc đồng phục trường trung học phụ thuộc Duyên Tân, đang cùng một nam sinh khác nói chuyện.

Vóc dáng hần cao gầy, đôi mắt nhìn qua chính là phái tính anh.

Nhất Thiên Bằng nhìn thấy Quý Tri, tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, nhìn chằm chằm cậu hồi lâu, mới nhận ra: “Quý Tri?”

“Đúng vậy! Sau khi cậu chuyển trường, chúng mình 4-5 năm không gặp rồi!”

Nam sinh bên cạnh Nhất Thiên Bằng cũng mặc đồng phục Duyên Tân cao trung, đánh giá Quý Tri mặc quần đùi hoa một cái, trên chân còn dính bùn biển, hần hỏi: “Thiên Bằng, bạn cậu à?”

Biểu tình Nhất Thiên Bằng có chút mất tự nhiên, trả lời nói: “Ách, đồng học thời tiểu học, lâu rồi không liên hệ.”

“Ờ nói...” Nam sinh kia cười cười, dư lại lời chưa xuất khẩu: “Ờ đây tới phòng thi trước, sớm nộp bài thi nộp chút, cùng nhau về phòng ngủ thu thập hành lý.”

“Ừm.” Nhất Thiên Bằng trả lời.

Ôn Niệm Niệm từ ánh mắt hai nam sinh này cùng với nội dung lời nói, cảm giác bọn họ tự tin tràn đầy.

Đồng thời, cũng mang theo cảm giác về sự ưu việt của danh giáo.

Nam sinh sau khi rời khỏi, Nhất Thiên Bằng mới xoay người nhìn phía Quý Tri, hỏi: “Cậu hiện tại ở trường học nào?”

Quý Tri rất là tự hào mà nói: “Đức Tân cao trung.”

Khóe miệng Nhất Thiên Bằng giờ giờ lên, hỏi: “Ba cậu giúp đỡ trường học?”

“Không có, tớ tự mình thi được.” Quý Tri cũng không ngại hần, cười cười: “Toàn dựa vào các bạn giúp tớ học bỏ túc, không có bọn họ, tớ khẳng định khôn thi đậu, giới thiệu một chút, đây là bạn tốt nhất Ôn Niệm Niệm, thành tích cậu ấy...”

Lời Quý Trì còn chưa dứt, Nhất Thiên Bằng đánh gãy: “Xem ra bạn cậu thật sự đối có trợ giúp rất lớn, cho cậu nhiều dũng khí như vậy, tới đây tham gia thi Duyên Tân.”

“Không...”

Quý Trì đang muốn mở miệng, Ôn Niệm Niệm kéo cậu một phen, kêu cậu không cần nói thêm gì nữa.

Nhất Thiên Bằng rõ ràng khinh miệt trào phúng, tên ngốc to con này không nghe ra, nhưng cô không ngốc.

“Tớ tới trường thi trước.” Nhất Thiên Bằng cười với Quý Trì nói: “Đúng rồi, thi xong về xe lửa về Nam thành không dễ mua lắm, tốt nhất nên đặt trước.”

“Ừm! Cảm ơn đã nhắc nhở, tớ đã đặt rồi.”

Ôn Niệm Niệm rót cuộc nghe không nổi nữa, túm Quý Trì rời đi, nhủ mầy nói: “Cái người bạn này của cậu là ai, mỗi câu đều mang kỹ năng trào phúng.”

Quý Trì xua xua tay: “Không phải, hai chúng tớ tiểu học đã biết nhau, điều kiện nhà cậu ấy không tốt lắm, trước kia thường xuyên nợ một đống mớ, nhìn đặc biệt đáng thương, cho nên tớ mỗi ngày mời cậu ấy ăn cơm, quan hệ rất tốt, nói giỡn không thành vấn đề.”

“Không thấy được.” Ôn Niệm Niệm nửa điểm không thấy quan hệ tốt đâu, hoàn toàn tương phản, Nhất Thiên Bằng đối với Quý Trì, tuyệt đối mang theo địch ý, hơn nữa là loại oán hận chất chứa đã lâu.

Nhưng mà, lập tức phải thi, cô không muốn làm chuyện này rối rắm, nhìn chằm chằm Quý Trì đem công thức và ví dụ mẫu lại nhớ một lần.

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Hình thức đề thi lần này như cũ, chọn đáp án đúng, điền vào chỗ trống, đề ứng dụng.

Nhưng mà sở đề cập tới ngành học rất rộng, lấy toán học và vật lý là chủ, đồng thời cũng có một ít đề thuộc địa lý hoặc sinh học phức tạp, thậm chí xuất hiện đề lịch sử như bách khoa toàn thư.

Hiển nhiên, trận thi này không chỉ có kiểm tra năng lực tư duy logic của các bạn học, cũng sẽ xem tri thức bọn họ.

Đề số lý không làm khó được Ôn Niệm Niệm, nhưng lần này muốn lấy điểm tuyệt đối, cũng có chút khó, rốt cuộc bộ đề bách khoa, cô xác thật không biết, là mông.

May mắn đề mục này không chiếm giá trị tỉ lớn.

Sau hai giờ, cuộc thi kết thúc.

Ôn Niệm Niệm nộp bài trước tiên, ở hành lang chờ Quý Trì, Quý Trì một khioon mặt hồng đi ra, hiển nhiên vừa mới trải qua một phen tập trung tinh lực tư duy cao.

“Thế nào?”

“Có thể làm được tứ đều làm.” Quý Trì thực không tự tin thở dài một tiếng: “Còn dư lại, mặc cho số phận đi.”

Ôn Niệm Niệm vỗ vỗ bờ vai của cậu, không nói thêm gì.

Chủ sự suy xét đến việc thí sinh đều đến từ các nơi trên cả nước, vì có khả năng bọn họ hôm sau bị loại phải trở về, bởi vậy các lão sư chấm bài suốt đêm.

Buổi sáng ngày hôm sau sẽ có toàn bộ thành tích.

.....

Buổi tối, các bạn nhỏ hứng thú bùng bùng đi tới chợ đêm vùng duyên hải lớn nhất vùng Duyên Tân, một đường đi một đường ăn.

Giang Dữ ôm cánh tay theo phía sau bọn họ, đi ngang qua hàng vỉa hè buôn bán vỏ sò mỹ nghệ, tầm mắt bị một chuỗi lắc tay hấp dẫn.

Lắc tay từ rất nhiều mảnh nhỏ của vỏ sò xuyên lại, ban đêm đèn rọi xuống, rực rỡ lung linh.

Giang Dữ ngẩng đầu, trông thấy Ôn Niệm Niệm rõ rồi.

Sau lưng là ánh đèn âm hồng, chiếu đến mặt cô lại trong trắng, thoát nhìn hết sức đáng yêu, cặp mắt trong sáng đen nhánh, giống như lưu ly*, tinh thần sáng láng.

(P/s:hay ngọc lapis, ngọc lưu ly, là một đá biến chất màu xanh lam được sử dụng như một viên đá bán quý được đánh giá cao từ thời cổ đại vì màu sắc rực rỡ của nó.)

“Soái ca, lác tay này đặc biệt chạy, giờ chỉ còn thừa một chuỗi cuối cùng.” Chị gái bán trang sức liền tiếp đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm của mình: “Mua về tặng bạn gái, khẳng định thích.”

Giang Dữ đang muốn nói chỉ là bạn bè, nhưng nghĩ lại... Tựa hồ không cần giải thích nhiều như vậy.

Cậu mua lác tay này, cất vào trong túi.

.....

Quý Trì đi đến bên người Ôn Niệm Niệm, để sát vào cô, bất quá mà nói: “Tớ nhìn thấy Giang Dữ mua một chuỗi lác tay vô sò.”

Ôn Niệm Niệm không chút để ý đáp: “Thì làm sao.”

“Cậu nói xem cậu ấy mua thứ đó để làm gì?”

“Vị đẹp.”

“Nhưng mà... Rõ ràng là của nữ.”

Ôn Niệm Niệm quay đầu nhìn mắt Quý Trì: “Quý huynh có cao kiến gì?”

Quý Trì theo bản năng mà dùng tay vịn mắt kính, ra vẻ cao thâm, nhưng mà đỡ vào không trúng, bởi vì cậu đeo kính sát tròng.

“Khụ, cậu cùng cậu ấy ngày thường đi với nhau, không phát hiện tình huống gì?”

“Không có, cậu ấy cái gì cũng chôn trong lòng, không tùy tiện nói ra.”

“Như thế à.”

“Nhưng, nhất định phải tặng người khác, sao không cho tiểu công chúa trong nội tâm?”

“Cậu muốn nói người khác, là ai, Giang Dữ sao...”

Quý Trì nghĩ một chút: “Trong lòng cậu ấy khả năng có một con cá sấu.”

“Cá sấu?”

“Sinh vật máu lạnh không có cảm tình.”

Ôn Niệm Niệm cười cười, cái so sánh này, thật giống hình tượng.

Buổi tối, ba người cùng nhau về khách sạn, Quý Trì đi đằng trước, cầm di động chụp ảnh đủ kiểu.

Ánh mắt Ôn Niệm Niệm dời xuống, nhìn đến một tay Giang Dữ đứt trong tay, trên cổ tay gầy gầy, đeo một cái vòng vô sò trắng.

Không phải, thật sự đeo lên.

Cậu cho tới bây giờ không mang bất kỳ cái trang sức gì, tay nhất quán sạch sẽ, đồng hồ cũng không mang.

Bất luận cái trang trí gì với cậu mà nói, đều dư thừa.

Giang Dữ thấy cô chú ý tới lác tay, cố ý ở giai đoạn trước mặt cô: “Nhìn cái gì.”

“Cậu mang cái này...” Ôn Niệm Niệm chỉ chỉ lác tay, tìm một từ hình dung thỏa đáng: “Rất hoạt bát.”

“Đẹp không?”

“Đẹp! Đẹp vô cùng.”

Ôn Niệm Niệm thổi một đồng cầu vòng khí: “Trang điểm đúng mức, giản lược lại không mất tinh xảo, xứng với khí chất cá nhân, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.”

Lời còn chưa dứt, Giang Dữ bỗng nhiên bắt được tay cô, đem lắc tay vô sò ra, trực tiếp mang trên cổ tay Niệm Niệm.

"Nếu thích như vậy, tặng cậu."

Ôn Niệm Niệm ngốc.

Giang Dữ nện bước nhanh hơn, thoải mái đi ở đường mòn hoa viên cây xanh bên biển bên.

“Ày, tớ không phải cái ý tứ đó, không phải muốn chiếm tiện nghi của cậu...”

Ôn Niệm Niệm muốn giải thích, Giang Dữ không quay đầu lại, tiêu sái giờ giờ tay lên, ý bảo cô câm miệng.

*

Căn Di đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Ôn Loan ngồi bên cửa quầy bar, trong tay cầm theo một cái bút, trên bàn có mấy bản nháp giấy hỗn độn.

Anh làm bài, nhưng mà tầm mắt lại phóng không, nhìn ngon đèn lồng lầy, phát ngốc.

Căn Di cầm một quyển từ đơn tiếng Anh thật dày, đi đến vị trí bên người anh, ngồi xuống, bắt đầu học từ đơn.

Tầm mắt Ôn Loan chậm rãi di qua.

Cô mặc một váy liền thuần tịnh màu xanh nhạt, cánh tay gầy chống ở bên cạnh bàn, sách tiếng Anh trước mặt.

Vành tai giờ phút này nhiễm một tầng ửng đỏ, môi hồng nhuận lắm bả đọc chữ cái, biểu tình pha nghiêm túc.

Vài phút sau, Ôn Loan mở miệng hỏi: “Sao không theo bọn họ ra ngoài?”

Căn Di giờ giờ sách tiếng Anh trong tay lên, lý do đã sớm chơi tốt ——

“Thi tiếng Anh cuối kỳ không đạt tiêu chuẩn, học kỳ sau thi lại.”

Kỳ thi cuối kỳ của Đức Tân cao trung dùng tiêu chế thi đại học, học sinh không đạt tiêu chuẩn, sau nghỉ đông và nghỉ hè, khai giảng cần thi lại, hơn nữa thi lại khó khăn hơn thi cuối kỳ, thật sự không đạt tiêu chuẩn, sẽ bị thôi học.

Cho nên, cuối kỳ một khi có khoa không đạt tiêu chuẩn... cũng đừng vui sướng lúc kỳ nghỉ, mặc kệ bù ban, học tập bản thân cũng thế, tóm lại, nhất định phải đem khoa này ôn tập tốt, nếu không gặp phải nguy cơ thôi học.

Căn Di thuộc về kiểu học sinh thiên khoa điển hình, điểm mỗi môn khoa học tự nhiên cao đến dọa người, nhưng khoa văn một đường đèn đỏ, đặc biệt là thành tích tiếng Anh, yếu sắp rớt tra.

Giống như thiên tài tiết trước, tội đồ tiết sau.

Ôn Loan tiếp nhận từ đơn tiếng Anh của cô, tùy tiện hỏi mấy từ, Căn Di mờ mịt mà chớp chớp mắt.

Không nhớ rõ.

Có lẽ ông trời thật sự không có khả năng cho người ta đã mở cửa chính, rồi mở cửa sổ, mọi mặt chu đáo.

Cô có đầu óc thông minh linh hoạt, phương diện tính toán có thiên phú kinh người, nhưng lại lấy đi trí nhớ ngâm nga.

Cô đối với mọi đồ vật thật sự khó càng khó, một ngày trước còn nhớ kỹ, ngày hôm sau túng cái là quên không còn một mảnh.

Ôn Loan buông sách tiếng Anh, nhàn nhạt nói: “Xem ra trí nhớ của em, thật sự thực không xong.”

Căn Di nhỏ không thể nghe thấy thở dài một hơi.

Mặc dù chọn khoa học tự nhiên, nhưng thi đại học cũng sẽ thi ngữ văn và tiếng anh, tóm lại là trốn không thoát.

“Có thể thử... Đem khái niệm đồ vật, cụ thể hóa.”

Căn Di lắc đầu, không rõ ý tứ.

Ôn Loan giải thích: “Em có thể nghĩ một chút, trong đầu nhớ rõ lâu nhất, là người hay việc, là cái gì, tự hỏi xem vì sao phải nhớ rõ, sau đó dùng loại phương pháp này, nhớ kỹ khác khái niệm tri thức.”

Căn Di nhắm mắt lại, nghĩ nghĩ.

“Có kết quả không?”

Căn Di gật gật đầu: “Là một người.”

“Có thể nhớ vì sao vẫn luôn nhớ rõ người kia?”

Căn Di cầm lấy bản nháp giấy trong tầm tay, thông thả mà viết hai chữ: “Sùng bái.”

Ôn Loan nhìn đáp án này, hơi hơi nhủ mảy, giống như... Phương pháp này đối với cô, không quá áp dụng được.

“Vi sao sùng bái?” Ôn Loan tiếp tục tìm tòi.

“Bởi vì anh ấy giỏi.”

Căn Di chậm rãi thả nhỏ giọng trả lời: “Qua một đoạn thời gian rất dài, em đều đuổi theo bước chân của anh ấy, hiện tại, cũng vậy.”

Ôn Loan nhìn đôi mắt đen như mực, tràn ngập nghiêm túc và kiên định.

Anh bỗng nhiên phản ứng lại: “Em nói người kia...”

Căn Di nói thẳng: “Là anh.”

*

Buổi sáng ngày hôm sau, ở trước màn hình LED siêu lớn tại sân thể dục trường trung học phụ thuộc Duyên Tân, lẫn lộn truyền phát danh sách đồng học tiến vào tập huấn doanh.

Năm nay nhân số tiến vào tập huấn, so năm trước tăng hai mươi người.

Ôn Niệm Niệm nhìn màn hình đếm tên tuổi lẫn lộn, bởi vì lo trùng tên trùng họ, cho nên có thêm vào cả tên trường học.

Mà trường xuất hiện nhiều nhất trong danh sách, đó là trung học phụ thuộc Duyên Tân, quanh mười người vào.

Mà đứng thứ hai danh chính là Đức Tân cao trung, bốn người, Ôn Niệm Niệm, Giang Dữ, Căn Di cùng Ôn Loan.

Không có bất luận tri hoãn gì, bốn người toàn bộ thẳng cấp, trừ... Quý Trì.

Quý Trì nhún nhún vai, tỏ vẻ đây là việc trong dự kiến.

Nói giỡn, xuất sắc nhất cả nước đều tề tụ một đường, cậu sao có thể trở hết tài năng khi có những người này bên trong, tuy rằng gần đây thành tích có tăng lên, nhưng bản thân có mấy cân mấy lượng, cậu vẫn ước lượng được rõ ràng.

“Vé xe vừa tới đều xong rồi, buổi chiều cùng lão sư Vương về Nam thành.”

Đúng lúc này, Giang Dữ bỗng nhiên nói: “Chờ một chút.”

Quý Trì quay đầu lại, chỉ thấy cậu không chớp mắt nhìn mà màn hình LED, lẩm bẩm nói: “Danh sách... Chỉ có 50 người.”

“Thế thì thế nào?”

“Bảy mươi người vào, hẳn còn hai mươi người không có hiện.”

Ôn Niệm Niệm nhìn trên màn hình LED rậm rạp đầy tên, hỏi: “Cậu sao biết ở đây chỉ có 50 người, đứng gần đếm à?”

Giang Dữ dùng một loại ánh mắt khác nhìn cô, tự tin mà nói: “Không cần số, tớ biết.”

Mặc kệ hẳn dùng cái gì phương pháp làm rõ ràng loại này lẫn lộn truyền phát tin danh sách cụ thể nhân số, tuyệt đối đều thị phi nhân loại đại nào mới có thể làm được sự tình.

Quả nhiên, rất nhanh, trên đài cao chính giữa sân thể dục, pho hiệu trường Tần cầm microphone bắt đầu nói ——

“Các vị đồng học, các vị gia trưởng, hoan nghênh mọi người tiến vào tham gia tập huấn doanh thiên tài của đại học Duyên Tân tổ chức, đầu tiên xin chúc mừng các đồng học tiến vào khu tập huấn.”

“Năm nay chúng tôi có đổi mới, thêm vào hai mươi cái tên. Không biết các bạn học có phát hiện không, danh sách trên LED, chỉ có 50 vị đồng học.”

Lời vừa nói ra, tất cả các bạn học ngẩng đầu, bắt đầu đếm tên trên màn hình.

“Đúng là chỉ có 50 người.”

“Sao lại thế này!”

“Còn hai mươi người nữa đâu?”

“Các bạn học tạm thời dừng nóng nảy, nghe tôi giải thích một chút.”

Lão sư Tần áp tay, tiếp tục nói: “Năm nay có điều thay đổi, tập huấn lúc trước chúng tôi lấy người qua vòng đào thái làm chủ, năm nay, tăng đoàn đội huấn luyện. Bởi vậy, tuyển thành phần đồng học cũng có điều thay đổi.”

“Hiện tại tên xuất hiện trên màn hình, là xếp hạng đồng học top 50. Nhưng dư lại hai mươi vị đồng học, trong các bạn học thi rớt, sau đó chọn ra hai mươi vị, tiến vào tập huấn doanh.”

Đồng học roàn trường đều hưng phấn, trong lúc nhất thời, thảo luận sôi nổi.

Đồng học tiến vào doanh bắt đầu oán giận ——

“Làm cái gì vậy! Không phải nói tài năng ngu bực nhất vào! Đây lại muốn làm gì!”

“Đúng vậy, đối chúng ta thật không công bằng.”

“Chúng ta tham gia tập huấn doanh này, chính là vì muốn giao lưu người càng lợi hại, hiện tại có loại khác biệt tiến vào, làm sao đây.”

Đương nhiên, các bạn thi rớt các cũng thực hưng phấn ——

“A a a cơ hội tới!”

“Véo tớ véo tớ véo tớ!”

“Ồ đây nhiều người như vậy, cơ hội xa vời.”

Ôn Niệm Niệm có chút hiểu ý đồ của chủ sự phương, giỏi pk giỏi không có gì ghê gớm, bọn họ muốn tuyển đồng học thông minh nhất ra, quây với đồng học bình thường tạo thành tổ đội, nói không chừng có thể tạo ra điều không giống nhau.

Trên đài, thanh âm lão Tần lần thứ hai vang lên: “Các bạn học, thi đấu tập huấn lúc trước, mỗi vị đồng học đều là xuất sắc của từng lĩnh vực, tổng đơn khoa có thể lấy được điểm cao. Nhưng kết quả thi cuối cùng lại biểu hiện, những người xuất sắc một khi lập đội hợp tác, các phương diện xấu liền hiện ra.”

“Thiên t

ài cùng tinh anh có thể sáng tạo kỳ tích, nhưng lịch sử chúng ta lại là một người bình thường đồng tâm hiệp lực viết.”

Tiếng nói ông thuần hậu rất có lực xuyên thấu ——

“Tôi hy vọng, tập huấn doanh chúng ta cuối cùng sẽ chọn ra được thiên tài và tinh anh ưu tú nhất Trung Quốc, nhưng đồng thời, tôi càng hy vọng có một vị có quyết sách, có quyết đoán... Người lãnh đạo.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Học Bá Xuyên Thành Hào Môn Phế Sài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.